

Cầu Kết

Contents

Cầu Kết	2
1. Chương 1: Cổ Hoài Tây	3
2. Chương 2: Trần Nam Tâm	6
3. Chương 3: Liêm Sĩ Cũng Bị Chó Ăn Hết	10
4. Chương 4: Trần Nam Thừa	14
5. Chương 5: Người Đàn Ông Duy Nhất?	17
6. Chương 6: Tối Nay Cô Chết Chắc	21
7. Chương 7: Hai Nam Một Nữ	25
8. Chương 8: Tự Chủ	29
9. Chương 9: Giao Dịch	32
10. Chương 10: Niệm Tình Cũ!	36
11. Chương 11: Người Mới Yêu Chưa Đủ Sâu Sắc	39
12. Chương 12: Quan Hệ Thân Cận	43
13. Chương 13: Quân Nhân Không Nói Chơi!	47
14. Chương 14: Quan Hệ Đặc Biệt Bất Bình Đẳng.	51
15. Chương 15: Muốn Xem Mặt Thì Cũng Phải Xem Mặt Con Trai Ông!	54
16. Chương 16: Phản Ứng Theo Bản Năng	59
17. Chương 17: Mất Khổng Chế	65
18. Chương 18: Nhiệt Tình Không “nhỏ”	69
19. Chương 19: Người Vô Sĩ	74
20. Chương 20: Giao Dịch Thứ Hai	78
21. Chương 21: Vào Cuộc!	82
22. Chương 22	90
23. Chương 23: Hôn Em	92
24. Chương 24: Địa Vị	98
25. Chương 25: Phụ Lòng	102
26. Chương 26	106
27. Chương 27	111
28. Chương 28	114
29. Chương 29	118
30. Chương 30	122
31. Chương 31	125
32. Chương 32	131
33. Chương 33	135
34. Chương 34	142
35. Chương 35	144
36. Chương 36	148
37. Chương 37	151
38. Chương 38	155
39. Chương 39	158
40. Chương 40	162
41. Chương 41	166

42. Chương 42	169
43. Chương 43	171
44. Chương 44	175
45. Chương 45	178
46. Chương 46	182
47. Chương 47	188
48. Chương 48	195
49. Chương 49	201
50. Chương 50	204
51. Chương 51	206
52. Chương 52	211
53. Chương 53	214
54. Chương 54	219
55. Chương 55	221
56. Chương 56	223
57. Chương 57	225
58. Chương 58	228
59. Chương 59	230
60. Chương 60	233
61. Chương 61	236
62. Chương 62	239
63. Chương 63	242
64. Chương 64: Ngoại Truyện Cổ Hoài Nam - Tôi Từng Yêu Một Người	247
65. Chương 65: Tôi Từng Yêu Một Người	251
66. Chương 66	253
67. Chương 67	257
68. Chương 68	259
69. Chương 69	262
70. Chương 70	264
71. Chương 71	268
72. Chương 72	274
73. Chương 73	279
74. Chương 74	286
75. Chương 75	289
76. Chương 76	292
77. Chương 77	295

Cầu Kết

Giới thiệu

Truyện Cầu Kết của tác giả Tâm Thường là phần hai của bộ truyện nổi tiếng Em Đã Nghe Thấy Ch

1. Chương 1: Cổ Hoài Tây

Ầm !!!

Kèm theo với âm thanh giòn tan kia, nhịp tim của Cổ Hoài Nam cùng lúc cũng đập mạnh mẽ, kính mắt trên mũi vì lực quán tính bất ngờ lúc vịn vào cầu thang nên đã bay ra ngoài. Trong đầu cô hiện lên hai chữ thật to: “Tiêu rồi.”

Lúc ngã xuống, Cổ Hoài Nam còn giữ tư thế quỳ một chân trên mặt đất, cô nhìn chăm chăm vào đồ mà mình làm vỡ nằm ở phía dưới chân cầu thang, cầu mong nó không đáng tiền.

Đồ trong tay Giang Thiệu tuột ra khỏi lòng bàn tay, trong nháy mắt tim anh như ngừng đập. Nếu như có thể, anh hy vọng sẽ vớt cô gái không biết từ đâu lao ra, mà không theo bản năng túm chặt lấy cô để đồ của mình rơi xuống đất. Ai lại nghĩ rằng cái giá của việc ngăn một bi kịch xảy ra là tận mắt thấy bi kịch đó xảy ra.

Cổ Hoài Nam bị anh dùng lực nắm bả vai, chỉ thiếu điều kêu cha gọi mẹ, đầu gối còn quỳ trên nền xi măng bị đau cũng không thể so sánh với cảm giác đau mãnh liệt từ cánh tay truyền tới. Thật may không đợi cô lên tiếng, người kia dần thả lỏng bả vai cô ra.

Giang Thiệu bước xuống dưới chân cầu thang cẩn thận nhặt lên những mảnh vỡ nhỏ của phỉ thúy, quay đầu lại nhìn cô gái vẫn còn ngây ngốc quỳ ở đó, ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ, hít mấy hơi mới áp chế được cảm giác bức tức nói tục, kích động nói: “Vị tiểu thư này nếu không có chuyện gì thì đứng lên đi, đại lễ như vậy tôi không nhận nổi.”

Cổ Hoài Nam lúng túng cúi đầu, vừa mới nhúc nhích thân thể thì chân phải truyền đến cảm giác đau, nhất thời lại ngã ngồi xuống. Giang Thiệu cho là cô bị hoảng sợ, nếu phản ứng anh không đủ nhanh thì không phải chỉ có mất kính của cô cùng phỉ thúy rớt xuống đất, mà còn có cả mạng của cô nữa.

“Có cần tôi giúp một tay hay không?”

Anh nói ra từng chữ mà hàm răng nghiến chặt lại, Cổ Hoài Nam khẽ cắn răng không nói tiếng nào cố gắng vịn cầu thang đứng lên.

“Xin lỗi anh.”

Cô cúi đầu giả bộ bộ dáng yếu đuối của một cô nương khiến Giang Thiệu nhìn không được nổi giận, nén tức giận mà cười nhạt: “Nói xin lỗi phải là tôi mới đúng, làm lỡ chuyện đầu thai của cô rồi.”

Bình thường có người nói với Cổ Hoài Nam như vậy thì cô đã mắng lại rồi, thế nhưng lần đầu cô giả vờ bộ dáng cô vợ nhỏ lại bị mắng, cô cũng không phải vì biết đuối lý mà im lặng, cô là có nguyên nhân khác. Cổ Hoài Nam lần nữa cúi thấp đầu, lên quan sát người đứng gần cô vẫn im lặng không nói nhưng lại dùng ánh mắt như muốn xuyên thấu cô, khiến cô có suy nghĩ muốn chạy trốn.

Có lẽ do cảm giác sự tồn tại của Diệp Tích Thượng quá sức mãnh liệt hoặc là ánh mắt anh nhìn Cổ Hoài Nam vô cùng nhiệt liệt. Giang Thiệu rất nhanh cảm thấy không khí dường như có chút kỳ quái. Theo tầm mắt Diệp Tích Thượng nhìn sang cô gái này, nhíu mày nói: “Có vấn đề gì à? Cậu biết cô ta?”

Khuôn mặt Diệp Tích Thượng từ trước đến giờ vốn lạnh nhạt nay đột nhiên có một tầng băng mỏng, môi khẽ mím lại, sau một lúc im hơi lặng tiếng, anh bỗng đứng bước chân đi về phía cô.

Cổ Hoài Nam trong lòng kêu to không xong rồi, thầm đếm ngược ba giây, hít một hơi thật sâu chuẩn bị co cẳng chạy trốn. Nhưng có thể nhận thấy cô đã đánh giá thấp tốc độ của đàn ông, cô mới vừa dịch chân một chút thì bả vai đã bị một bàn tay to khỏe nắm giữ, dĩ nhiên Diệp Tích Thượng đã đến gần bên người cô.

“Chờ một chút.”

Cố Hoài Nam muốn khóc, trước kia sao lại không biết tên họ Diệp này có sức như vậy chứ, so với Giang Thiệu vừa rồi còn đau gấp mấy lần.

“Cô Cố, cô đang tính thừa dịp chúng ta không chú ý muốn chạy trốn sao, tôi khuyên cô nên bỏ suy nghĩ đó đi, trừ khi cô muốn so lực chân với chúng tôi.”

Hành động của cô hết sức nhỏ nhưng Giang Thiệu vẫn nhìn ra ý định của cô, vô vô vai Diệp Tích Thượng thức thời lùi ra sau mấy bước, từ thái độ của Diệp Tích Thượng anh có thể đoán được mấy phần, cô gái có thể làm cho Diệp Tích Thượng biểu lộ phản ứng như vậy trừ em gái của cậu ta - Diệp Tiểu Anh thì cũng chỉ có một người nữa mà Giang Thiệu cho tới bây giờ cũng chỉ nghe danh chứ chưa gặp mặt, một vị kỳ nhân “Cố tiểu thư”.

Anh vừa mở miệng, Cố Hoài Nam tự nhiên thấy lo lắng. Lấy tính cách của Diệp Tích Thượng, có thể dễ cho người này biết được sự tồn tại của cô thì chắc hẳn đây là người có quan hệ rất thân thiết và lại cũng không phải là hạng tầm thường, cô có cơ hội thoát thân hay không, xem ra không khả quan, phải tìm đối sách khác mới được. Ánh mắt Cố Hoài Nam lóe lên, trong đầu đã có một đối sách.....

Dáng vẻ của cô gái này giống như người có tật giết mình càng làm cho Diệp Tích Thượng thêm chắc chắn, anh đưa ra một cánh tay khác, chậm chậm nâng cằm cô lên, không cho cô có bất kì sự kháng cự nào, ánh mắt sắc bén liếc qua sự hốt hoảng trên khuôn mặt nhỏ, sự tức giận bất chợt nổi lên mãnh liệt trong ánh mắt anh.

Cố Hoài Nam hạ tầm mắt xuống áo sơ mi của anh, không có dũng khí ngẩng đầu lên một phân. Anh không nói lời nào làm cho sự ngột ngạt áp chế bản thân cô, nếu không phải sau lưng có tường đỡ thì cô không biết mình có đứng vững được hay không nữa.

“Họ Cố kia. Mày mau trở lại đây cho tao.” Cố Hoài Nam đang tự hỏi nên nói lời gì thì chợt nghe thấy tiếng đàn ông rống to phía hành lang bên kia, sau đó bước nhanh lại phía bên này.

“Mẹ Kiếp! Hôm nay lão tử không xé xác cô ra thì không phải là tao.”

Cố Hoài Nam ở trong lòng kêu lên, có cần xui xẻo như vậy không! Cô quên mất tình trạng hiện tại của mình là đang trốn chạy.

Sợ cô có ý đồ chạy trốn, Giang Thiệu đi trước một bước cản đường đi của cô.

Diệp Tích Thượng cũng không nhìn những người đó nói: “Chúng ta tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện.” Dứt lời, anh kéo tay Cố Hoài Nam trở lại chỗ ăn cơm lúc trưa, để lại cảnh sát Giang khuôn mặt không vui.

Giang Thiệu liếc liếc về phía mấy người đàn ông dùng vẻ mặt hung ác đang đi tới nghỉ: Diệp Tích Thượng coi anh là cái gì chứ? Giải quyết đám lâu la này sao?

Cố Hoài Nam bị lôi kéo một cách dã man, nhân viên ở đó vốn đang dọn dẹp nhà ăn bị biểu tình của Diệp Tích Thượng dọa chạy trốn hết ra khỏi phòng. Diệp Tích Thượng dùng một chút sức Cố Hoài Nam một thân nhếch nhác đã bị ném thẳng lên ghế salon, cái trán bị đập vào tay vịn bằng sắt. Đầu bị đau đến ngất xỉu khiến Cố Hoài Nam thực sự muốn mắng người, chỉ trong chốc lát cô nhưng đã bị thương ba chỗ rồi. Tiếng ồn ào của mấy thằng đàn ông bên ngoài đã bị cửa gỗ ngăn cách, tất cả tiếng ồn trong nháy mắt không còn, trong phòng yên tĩnh đến dọa người.

“Xem ra cũng không phải chỉ mình tôi tìm cô.” Diệp Tích Thượng vòng hai tay trước ngực, nhìn cô từ trên xuống dưới: tóc cô gái này đã dài hơn nhiều so với trước kia, tóc thẳng giờ đã hơi xoắn, người cũng gầy đi không ít.

Từ tầm mắt của cô nhìn thấy đường cong hoàn mỹ đến vòng eo nhỏ một chút rồi rời đi, anh không có nổi trận lôi đình ngược lại so với bình thường lại bình tĩnh hơn rất nhiều, trừ gân xanh lộ ra trên cánh tay cho biết bây giờ này anh đang rất tức giận.

“Năm năm không gặp, hy vọng cô còn nhớ tôi là ai.”

Cố Hoài Nam nghe tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của người đàn ông giận không phải bình thường, cô bình ổn tâm trạng, lấy bàn tay nhỏ che cái trán bị thương rồi chậm rãi xoay người lại, tóc có chút loạn, hai mắt mơ màng, còn vương chút nước, nhìn qua cực kì giống người vô tội.

“Xin lỗi, tôi xác thực không biết anh là ai.”

Diệp Tích Thượng lạnh lùng kêu tên cô để cảnh cáo: “Cố Hoài Nam”

“Anh tìm lầm người rồi, tôi không phải Cố Hoài Nam.” Cô hoảng hốt lắc đầu “Người anh muốn tìm là chị tôi.”

Diệp Tích Thượng nhắm mắt lại rồi mở ra, cố gắng kiềm chế sự tức giận muốn bóp chết cô: “Chơi vui không?”

“Tôi không nói chơi, anh thật sự là hiểu lầm, tôi tên là Cố Hoài Tây.” Cô run rẩy dùng đôi tay nhỏ bé sờ soạng túi đeo sau lưng, một lát sau lấy ra một cái thẻ cung kính giơ hai tay lên nói: “Đây là giấy chứng minh của tôi, anh xem.”

Diệp Tích Thượng cắn răng cố giữ sự tỉnh táo cuối cùng: “Cố Hoài Nam, tôi khuyên cô nên có chừng mực.”

Khí thế quanh người anh bỗng chốc thay đổi, hệ số nguy hiểm chợt tăng cao. Thân thể Cố Hoài Nam chợt run nhẹ, ánh mắt khê di chuyển nhưng vẫn cố chấp đưa tay lên: “Tôi nói thật, anh cứ nhìn xem là biết, tôi thật sự không phải là Cố Hoài Nam.”

Cô kiên trì như vậy ngược lại làm cho Diệp Tích Thượng có chút mơ hồ, đưa tay ra lấy giấy chứng minh của cô nhìn....

Diệp Tích Thượng còn nghĩ mình hoa mắt, nhưng trên giấy chứng minh ghi rõ ràng ba chữ : Cố Hoài Tây! Anh khê híp hai mắt, cúi người xuống hai tay chống vào tay vịn của ghế salon tiến tới gần cô.

Cố Hoài Nam cảm nhận được hơi thở của anh, giống như một con thỏ nhỏ sợ hãi mà đề phòng dựa vào sát ghế salon, nghiêng đầu né tránh ánh mắt chăm chú nhìn cô của anh; đương nhiên Diệp Tích Thượng cũng không biết những điều này là cô cố ý giả vờ.

“Ngẩng đầu lên.” Anh ra lệnh.

Cố Hoài Nam do dự một chút sau đó khê ngẩng đầu lên: “Tôi với chị ấy là chị em sinh đôi, trừ ngoại hình giống nhau, chúng ta vẫn có sự khác nhau rất rõ.”

Sinh đôi? Sao anh không biết Cố Hoài Nam có em gái sinh đôi chứ? “Khác nhau cái gì?”

Cố Hoài Nam nhếch khóe miệng: “Đôi mắt của tôi”

Lúc cô gái này xoay người lại anh đã cảm thấy có chỗ không đúng, khi cô nhắc nhở Diệp Tích Thượng mới hiểu rõ cảm giác này.

Ánh mắt cô rất đẹp, có hồn hơn Cố Hoài Nam, lệ quanh viền mắt, ánh mắt nhẹ nhàng không có tiêu cự. Anh nhướng mày, giơ tay lên trước mặt cô quơ quơ: “Cô nhìn thấy không?”

Cô nhắm lại mắt, vẻ mặt chán nản giống như bị người ta nói vào nỗi đau.

“Không nhìn thấy gì được sao?” Diệp Tích Thượng nắm cằm cô suy nghĩ, vẫn không tin tưởng.

Cố Hoài Nam từ trong túi nhỏ lấy ra một cây gậy dò đường ôm trước ngực, dùng đao cụ phối hợp hành động để gia tăng sự tin tưởng: “Không phải không nhìn thấy cái gì, còn có chút cảm giác.”

Diệp Tích Thượng liếc nhìn cô cầm gậy dò đường: “Mới vừa rồi là sao? Cứ như vậy lao ra, nếu vừa rồi cậu ta không giữ được cô, cô có biết sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Anh đi chậm so với Giang Thiệu mấy bước, vừa đi ra đã thấy một màn giặt gân như vừa rồi.

“Xin lỗi, vừa rồi có người đuổi theo tôi, cầm cái này rất dễ bị lộ, mới vừa rồi chút nữa bị bắt được ... cho nên...” Cố Hoài Nam tiếp tục nguy trang yếu đuối, nói chuyện vẫn không có mạch lạc, vẫn không quên biểu hiện bộ dáng lo lắng ra bên ngoài.

“Bọn họ đuổi theo cô làm gì?”

Tiếng gõ cửa cắt đứt hai người nói chuyện, Giang Thiệu đẩy cửa đi vào không một tiếng động đưa tới một ánh mắt: “Cậu nếu muốn thăm vấn phạm nhân hay là muốn giúp tớ vấn đề bồi thường đây?”

Cố Hoài Nam nghe vậy càng thêm lã chã chực khóc, uất ức cắn môi.

Từ góc độ của anh nhìn sang, hai người đang ở tư thế mập mờ làm cho người ta nghĩ đến chuyện đen tối. Giang Thiệu cười xấu xa: “Có phải mình vào không đúng lúc không? Có muốn mình cho các cậu thêm chút thời gian ôn chuyện? Mười lăm phút đủ không? Nếu không đủ, tớ đề nghị di rời chiến trường đi, nơi này là quán cơm, không thích hợp để “xâm nhập” đâu.”

Không để ý tới sự nhạo báng của Giang Thiệu, Diệp Tích Thượng buông tay Cố Hoài Nam nói: “Ở đây chờ.”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, có muốn đi cũng không có cách. Căn phòng này chỉ có một lối ra vào, trừ phi lựa chọn nhảy lầu banh xác mới có thể thoát thân thôi.

Diệp Tích Thượng đi ra ngoài, gương mặt về phía mấy người kia nói: “Có chuyện gì?”

Giang Thiệu ghé vào tai anh nói, Diệp Tích Thượng lập tức quay lại căn phòng: “Cô nợ bọn họ bao nhiêu?”

Cố Hoài Nam khiếp sợ giơ lên mấy ngón tay.

“Tại sao không trả?”

Cố Hoài Nam cúi đầu không lên tiếng, anh cũng không nhiều lời nữa xoay người đi ra ngoài, lấy toàn bộ tiền mặt ra:

“Đủ rồi!” Tên cầm đầu liếc mắt anh đánh giá nói: “Cậu với con quỷ nhỏ kia là như thế nào?”

“Cầm tiền rồi rút! Đừng đứng đây lảm nhảm!”

Giọng nói Giang Thiệu mang chút không bình tĩnh, bọn kia kiêng kị thân phận của anh nên đành thôi, trước khi đi còn ác liệt châm biếm: “Cô ta thiếu tiền bọn tao, con quỷ nhỏ đó nợ cậu có phải đã “dùng hàng” rồi không? Người anh em, thật tiện nghi cho cậu rồi.”

Những người kia đi xa, Giang Thiệu nhìn qua lớp thủy tinh rồi nói: “Là cô ấy sao? Cái cô Cố không phụ trách với cậu sao?”

Diệp Tích Thượng đưa chứng minh ra, anh nhìn tên trong giấy không khỏi nhú mày: “Chị em sinh đôi, quả thật giống phim truyền hình, rốt cuộc bắt được là chị hay là em? Cô ta biết Cố Hoài Nam ở đâu không?”

“Là em, nhìn có vẻ không biết, có lẽ cô ta cũng sẽ không nói cho tớ biết.” Ánh mắt Diệp Tích Thượng càng phát ra âm trầm.

“Cậu không có hỏi rõ sao?” Giang Thiệu sờ sờ cằm nghĩ ngợi. “Cũng đúng, một cô gái thì không thể mắng, không thể động thủ; nếu cậu cảm thấy khó xử thì để tớ.”

Diệp Tích Thượng ném ánh mắt lạnh lẽo: “Cô ấy cũng không phải tội phạm tình nghi của cậu.”

“Vậy cậu muốn làm thế nào? Chẳng nhẽ chị nợ em trả sao? Cậu xem cô ta còn thiếu người ta mấy ngàn đồng”. Giang Thiệu buông tay nở nụ cười xấu xa: “Cái này..... không dễ xử lý”.

Diệp Tích Thượng xoa bóp mi tâm cảm giác như rất nhức đầu, những tưởng rằng bắt được tới cô gái kia, không nghĩ chỉ là lấy giở trúc mà múc nước.

“Vậy thì.....” Anh đem một đồng xu ở trong ví ra ném lên, bắt đắc dĩ châm chọc khóe miệng:

“Người cũng được”.

HẾT CHƯƠNG 1

2. Chương 2: Trần Nam Tầm

Edit: quacauphale

Lúc Cố Hoài Nam nhìn thấy Diệp Tích Thượng lấy tiền ra thì Giang Thiệu đóng cửa lại, sau đó hai người tán gẫu chuyện gì cô không biết, dựa người vào ghế sofa, phòng má lên suy nghĩ thì Giang Thiệu mở cửa bước vào.

Bước chân anh chậm rãi đi đến gần Cố Hoài Nam, nhìn cô từ đầu đến chân, trong mắt dường như hiện lên ánh nhìn rất lạ: “Cô Cố, đầu tiên tôi xin tự giới thiệu, tôi là Giang Thiệu, bạn của Diệp “đẹp trai”.”

Nghe thấy cái tên “Giang Thiệu”, có gì đó thoáng xuất hiện trong đầu Cố Hoài Nam, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, nhanh đến mức cô không thể nắm bắt được. Cô che giấu tâm trạng mình, Giang Thiệu không phải tên ngốc.

Cô khẽ nghiêng đầu, nhận ra đó là giọng của anh: “Tôi là Cố Hoài Tây, vừa rồi là anh đã cứu tôi sao? Cảm ơn anh.”

“Cố Hoài Tây.” Giang Thiệu nhắc lại tên cô đầy hứng thú, môi khẽ nhếch.

Diệp Tích Thượng là người nghiêm túc, khi nghe chuyện cười cũng chưa bao giờ thấy cười, một là một, hai là hai, nghiêm túc đến mức làm người khác phát điên, mà Giang Thiệu và anh lại khác biệt hoàn toàn... Từ trên người anh, Cố Hoài Nam cảm nhận được điều mà Diệp Tích Thượng không có - xảo quyết.

Giang Thiệu ước chừng những mảnh vỡ trong tay: “Cô Cố, cái vòng Phỉ Thúy cổ này là tôi tìm hơn hai năm trời tặng bạn gái, cái này liên quan đến chuyện tôi có lấy được cô ấy không, tôi mới cảm còn chưa kịp cất đã bị cô lanh chanh va vào, vỡ tan tành, cô nói xem, món nợ này nên tính thế nào?”

Phỉ Thúy cổ. Cố Hoài Nam run lên, hai bàn tay nắm chặt lại: “Bao nhiêu tiền? Tôi sẽ đền trả anh.”

Giang Thiệu nở nụ cười lạnh: “Cho phép tôi nói thẳng, cho dù cô có bồi thường thế nào cũng rất khó tìm được đồ giống hệt thế này, thiệt hại của tôi không chỉ có tiền.”

Ở bên ngoài, Diệp Tích Thượng không biết đang nói chuyện điện thoại với ai, giọng rất nhỏ, từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi người cô, quả nhiên vẫn còn nghi ngờ tâm tư cô. Cố Hoài Nam không chút hoảng hốt là giả, nhưng cô ấy là ai? Năm tuổi đã quần quýt lấy anh em họ Trần tiếng xấu vang xa, bọn họ đánh nhau tranh giành địa bàn, cô đứng bên dùng một ngón tay cũng có thể quật ngã vài người, lúc mười một tuổi, chỉ bằng một khẩu súng lục cô một mình đấu với trăm người, trận nhỏ như hôm nay với cô mà nói là không thành vấn đề.

Nhưng khi đối mặt Diệp Tích Thượng, cô có chút giật mình.

Cố Hoài Nam không để lại dấu vết, ưỡn thẳng lưng, ánh mắt hai người này có cần sắc bén như thế không, nhất là Diệp Tích Thượng. Nhưng nếu cô thừa nhận mình là ai, sợ sẽ bị anh một phát nuốt sống vào bụng.

“Tạm thời cậu đừng dọa cô ấy, vỡ càng tốt. Người Tiểu An có thể giao phó cả đời mình cũng không chỉ có mình cậu.” Lấy được tin mình muốn, Diệp Tích Thượng lập tức cúp máy, lạnh lùng đi vào, trợn mắt nhìn Giang Thiệu.

Diệp Tiểu An là em gái do một tay anh nuôi lớn, là người mà trên đời này anh thương yêu nhất, trân quý nhất. Mà tên đàn ông trước mắt này lại làm bảo bối mà anh nâng niu trong lòng bàn tay bị thương từ trong ra ngoài, anh không làm hấn tàn phế đã là giờ cao đánh khê rồi, cho nên, nếu lần sau có gặp lại Giang Thiệu, anh sẽ không chừa lại mặt mũi cho hấn nữa.

Cũng như vậy, Giang Thiệu cũng rất không muốn gặp Diệp Tích Thượng, hận chết anh, nhưng chỉ bằng việc anh và Diệp Tiểu An có cùng một chữ “Diệp” anh cũng chỉ có thể chấp nhận thực tế tàn khốc, dù sao vợ anh - Diệp Tử, đối với người anh này, có thể nói là nói gì nghe nấy.

Giang Thiệu nhún vai, sớm quen với lời nói lạnh nhạt của anh, lời nói Diệp Tích Thượng cũng coi như cái rắm, nhưng nghe nhiều rắm cũng sẽ choáng váng đầu óc: “Không phải tôi cố ý làm trái ý anh, nếu Tiểu Diệp Tử thích người khác, thì ba năm trước đã gả cho cái tên họ Tiết rồi.”

Diệp Tích Thượng không thích nhìn bộ mặt cậu ta an bài sắp đặt cho Diệp Tiểu An: “Diệp Tử rời đi cũng được ba năm rồi sao? Mấy anh em khác đã có con chạy đi chơi khắp nơi, tại sao cậu vẫn cô đơn? Hơn 30

tuổi rồi mà còn không kết hôn, hy vọng cậu không có chuyện khó nói.” Nói xong, kéo tay Cố Hoài Nam đi: “Đi theo tôi.”

Khóe miệng Giang Thiệu co rút, thông minh lập tức lựa chọn ngưng chiến, thì ra Diệp Tích Thượng đã nắm được nhược điểm của anh sẽ không buông tha, nhiều lần mang Diệp Tiểu An ra bịt miệng anh, đâm một cú thật đau: “Diệp Suất, đối xử với phụ nữ nên dịu dàng chút, dù sao người cậu muốn tìm là Cố Hoài Nam, không phải là em gái người ta. Cô Cố, tối nay tạm thời như vậy, món nợ này hãy nhớ kỹ, có cơ hội chúng ta sẽ từ - từ - tính.”

Không phải Cố Hoài Nam nghi ngờ, mà chính xác là trong câu nói của Giang Thiệu có hàm ý khác, cô không có thời gian ngẫm nghĩ thì đã bị Diệp Tích Thượng thô lỗ kéo ra khỏi phòng.

Người anh cao, chân dài, Cố Hoài Nam chạy chậm bằng giày cao gót mới theo kịp, bị trật chân phải nên vừa đi vừa chú ý vết thương. Dùng sức hất cánh tay Diệp Tích Thượng ra, tay cô chống lên cây cột nhà ăn thở hổn hển, trán lấm tấm mồ hôi: “Anh đưa tôi đi đâu? Tôi đã nói rồi, tôi không phải là người anh đang tìm, cũng không biết bây giờ chị ấy đang ở đâu, xin anh đừng làm phiền tôi nữa, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Rất tốt.” Diệp Tích Thượng đứng đó, im lặng nhìn cô vừa thở vừa nói, đầu khẽ nghiêng, ý bảo người nào phía sau bước lên bên cạnh: “Cô ấy muốn báo cảnh sát.”

Đứa trẻ chạy bước đến, cảnh giác nhìn anh, cậu bé cũng ngưỡng mộ người đàn ông này: “Chị ơi, chị có cần giúp gì không?”

Giang Thiệu nhìn qua bọn họ, quơ quơ giấy chứng nhận cảnh sát, đôi mắt đứa nhỏ mở to, thông minh rời đi.

Giang Thiệu cất giấy chứng nhận đi, nhìn Cố Hoài Nam bằng ánh mắt đồng tình: “Tin tôi đi, nếu cô biết chị cô phạm vào chuyện gì thì sẽ không chọn báo cảnh sát đâu. Hơn nữa, cô Cố chưa từng nghe qua câu “rắn chuột một hang, cầu kết nhau làm việc xấu” sao? Cô gặp phải người chuyên đóng vai xấu trong hai giới Hắc - Bạch, gia cảnh thâm sâu khó lường, báo cảnh sát cũng vô dụng, vì vậy cô chỉ có thể tự nhận xui xẻo, chỉ có thể trách chị cô kết thù quá nhiều làm liên lụy đến cô, có điều nếu hôm nay cô phục vụ vị đại gia này thoải mái, đảm bảo về sau cô ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý hưởng không bao giờ hết.”

Cố Hoài Nam thiếu chút nữa phun nước miếng ra, anh ta thật sự coi cô là “Tiểu Bạch Thỏ” sao, dễ dọa như vậy chắc? Trong lúc cô - Cố Hoài Nam lặn lội trên đời thì không biết họ Diệp anh ta đang ở đâu ngoan ngoãn gặm sách vở nữa!

Nét mặt Diệp Tích Thượng không thay đổi, ánh mắt như dao găm nhắm về phía cô.

“Tôi còn có việc phải đi trước, cô Cố, chúc cô may mắn.” Giang Thiệu trở mặt bỏ đi trước, người đàn ông này ra tay rất độc, khiến anh ta phát bực không phải là việc nên làm.

Diệp Tích Thượng đưa Cố Hoài Nam đến bãi đỗ xe, nhưng cô lại sững chết không chịu lên xe, nắm chặt cửa xe, bộ dạng giống như muốn khóc. “Chú, xin chú thương xót con để cho con đi, oan có đầu, nợ có chủ, người có tội với chú không phải con mà là Cố Hoài Nam!”

Diệp Tích Thượng bị sặc: “Tôi chỉ lớn hơn cô năm tuổi, không cần gọi chú!”

Cố Hoài Nam rụt đầu, hạ vai: “Xin lỗi Diệp tiên sinh, con không biết, nhưng mà con lại ... ”

“Hoài Nam?”

Một giọng nam hơi chần chừ, bỗng dừng cắt ngang cuộc nói chuyện, trong hai người, một cứng đờ, một ngạc nhiên.

Người vừa nói đứng ngược chiều sáng, thân hình cao lớn như trong trí nhớ của cô, bên cạnh còn có một mũ đàn bà diêm dúa y chang một con mèo hoang. Viện binh đến rồi! Trong lòng Cố Hoài Nam mừng thầm, chạy lên trước nói to với anh: “Anh Nam Tầm, em là Cố Hoài Tây!”

Trần Nam Tầm hơi ngẩn người, đợi ánh đèn chiếu tới mới nhìn thấy rõ tình hình bên đó, lập tức bỏ lại bạn gái, bước lên phía trước vài bước, kéo Cố Hoài Nam từ trong tay Diệp Tích Thượng ra phía sau mình bảo

vệ: “Vị tiên sinh này, anh đối xử với một cô gái như thế là không được đâu?”

Diệp Tích Thượng xác nhận mình không nghe lầm, khẽ nheo mắt lại: “Anh vừa gọi cô ấy là gì?”

Trần Nam Tầm định mở miệng, một cái tay nhỏ hung ác véo một cái sau lưng anh, sau đó khóc nức nở: “Anh Nam Tầm, anh đừng như thế, anh ta không phải người xấu, anh ấy chỉ muốn tìm chị. . . .”

Trần Nam Tầm bị đau, mặt sa sầm: “Anh Diệp là bạn của Hoài Nam? Không biết tôi giúp anh được chuyện gì không?”

Trong lời nói của anh để lộ ra không ít giao tình với nhà họ Cố, mặt Diệp Tích Thượng không chút thay đổi, nhìn anh một lượt: “Họ gì?”

“Họ không đổi - Trần.”

Diệp Tích Thượng khẽ biến sắc, khóe miệng giương lên, cười như không cười: “Thì ra là Trần nhị công tử, ngưỡng mộ đã lâu.”

Trần Nam Tầm khẽ nhú mày, anh ta biết anh cũng không có gì là lạ, ba chữ Trần Nam Tầm này vẫn có chút nổi tiếng, dù sao tin tức xấu cũng không ít. Không đợi hỏi lại, chỉ thấy hai cánh tay Diệp Tích Thượng vòng trước ngực, cầm nâng lên: “Chỉ sợ chuyện giữa tôi và Cố Hoài Nam, người ngoài không giúp được, trừ phi anh biết cô ấy đang ở đâu.”

Eo của Trần Nam Tầm lại bị véo một cái nữa, trong lòng thầm mắng Cố Hoài Nam “cẩu huyết lâm đầu” (máu chó đầy đầu). “Xin lỗi, mấy năm rồi tôi cũng không liên lạc với nha đầu này.”

Diệp Tích Thượng thần nhiên nhìn mắt anh, bả vai lộ ra nửa cái đầu nhỏ, Trần Nam Tầm lập tức hiểu ý anh. “Tôi cũng đi tìm cô ấy lâu rồi, vừa rồi còn nhận nhầm Tiểu Tây là cô ấy, hình dáng chị em cô ấy rất giống nhau, lâu ngày nên tôi cũng nhận lầm.”

Lời nói của Trần Nam Tầm rất khách sáo, nhưng thái độ che chở Cố Hoài Nam lại cương quyết, dáng vẻ hoàn toàn khác khiến người khác khó nắm bắt. Mối Diệp Tích Thượng cong lên lạnh lẽo: “Đã như vậy, làm phiền anh Trần đưa cô gái này về nhà.”

“Không thành vấn đề.” Trần Nam Tầm thẳng thắn đồng ý.

“Chính xác là nhà họ Cố.” Diệp Tích Thượng nhấn mạnh. “Đó là ý của ba cô gái này.”

Người phía sau run lên, Trần Nam Tầm nhếch môi cười: “Chuyện nhỏ, tôi rất quen thuộc Cố Gia, anh Diệp còn “chỉ thị” gì nữa không?”

Diệp Tích Thượng nhìn chằm chằm cái đầu nhỏ sau lưng anh, nói: “Hết rồi.”

Trần Nam Tầm lấy danh thiếp ra: “Anh Diệp có thể lưu lại số điện thoại của tôi, nếu biết tin gì về Hoài Nam, tôi sẽ lập tức thông báo cho anh.”

“Tôi và anh trai anh quen biết đã lâu, bảo cậu ta nói với tôi cũng được.” Diệp Tích Thượng nhận lấy danh thiếp, tùy ý nhìn lướt qua: “Nếu như có thể, hãy thay tôi nói câu này với Cố Hoài Nam.”

“Mời nói.”

“Nếu có thể trốn tôi cả đời, coi như cô ấy có bản lĩnh, nhưng nếu xui xẻo bị tôi bắt được, cũng đừng trách tôi không nể tình bạn cũ.” Sau cùng, Diệp Tích Thượng dè chừng nhìn Hoài Nam một cái, ngay trước mặt Trần Nam Tầm, đóng sầm cửa xe.

Giọng anh không nặng, nhưng trong lời nói lại tràn đầy tàn ác, khiến trái tim Cố Hoài Nam lo sợ.

Xe Diệp Tích Thượng rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt, Trần Nam Tầm như bị cháy đuôi, nhảy dựng lên, kéo bàn tay đang véo hông anh ra, lông mày nhíu chặt lại, bực tức nói: “Em định nhéo đứt thịt anh sao?”

Diệp Tích Thượng vừa rời khỏi, cảm giác bức bách vô hình biến mất, Cố Hoài Nam thở phào nhẹ nhõm, sau đó xoay người đi. Cô bước đi khắp khênh, Trần Nam Tầm nhìn thấy gai mắt, đi lên kéo cô.

“Nam Nam, chân của em bị sao vậy?” Anh mới chạm vào tay cô, bỗng dưng bị cô hất ra, tát một cái.

“Dừng dừng bàn tay bẩn thỉu của anh cầm tay tôi, tránh xa tôi ra!” Lời nói của Cố Hoài Nam lạnh lùng, vừa nãy làm “Bạch Thổ” lập tức lại biến thành “Hổ Báo”, miệng lưỡi sắc bén.

Bị bỏ lại một bên, “Mèo Hoang” hít sâu một hơi, vội vàng chạy đến, uốn éo người trước mặt Trần Nam Tầm, đột nhiên lại thấy dấu tay trên mặt, quát: “Con tiện nhân kia! Cô không biết anh ấy là ai sao? Cô muốn chết phải không?”

“Câm miệng.” Trần Nam Tầm hất tay cô ta ra, khuôn mặt lại không có chút hờn giận, ánh mắt nhìn về phía Cố Hoài Nam giống như tên vô lại: “Để anh xem chân em.”

Cố Hoài Nam xấu xa phỉ nhổ anh, lần nữa xoay người đi, nhưng chưa bước được mấy bước, ngang hông đã bị túm chặt, thoáng chốc đã bị vác lên vai Trần Nam Tầm.

Cách chỗ rẽ đó không xa, Diệp Tích Thượng lặng lẽ thu hết cảnh này vào tầm mắt, không nói một lời lái ô tô rời đi.

HẾT CHƯƠNG 2

3. Chương 3: Liêm Sĩ Cũng Bị Chó Ăn Hết

Dư Kim Kim hai mắt gấu mèo với mái tóc rối bù ra ngoài mở cửa, buồn ngủ đến mức hận không thể lấy que diêm mà chống mí mắt lên, cho tới khi nhìn thấy mặt tên Trần Nam Tầm kia cũng vẫn còn cảm thấy như đang nằm mơ.

Trần Nam Tầm đang khiêng Cố Hoài Nam tay chân đang đầm đía lung tung trên vai, da đầu suýt nữa bị cô kéo rách, cậu ta đang mở miệng mắng thì cửa mở ra, Dư Kim Kim đang mặc cái quần tam giác nhỏ xíu, gương mặt vẫn còn buồn ngủ xuất hiện trước mặt hắn.

Anh nhất thời quên đau, nhếch mày, đôi mắt đào hoa híp lại, khước miệng vênh lên: “Kim Kim, sớm như vậy đã đi ngủ à?”

“.....” Ba giây sau, Dư Kim Kim thét lên, lao vào phòng. Trần Nam Tầm nhún vai, bước vào trong tiện tay đóng cửa lại, bỏ cô gái trên vai xuống. Mông Cố Hoài Nam vừa dính vào ghế sa lon lập tức cho Trần Nam Tầm một cước, đáng tiếc anh đã né được.

Trần Nam Tầm thuận tay đem con gấu Winnie the Pooh cao 1 mét bên cạnh chặn cô lại, ngăn cản lại hành động tàn bạo của cô gái này.

“Kim Kim, chai rượu thuốc anh đưa em lần trước đâu? Em để ở chỗ nào rồi hả?”

“Trần Nam Tầm, anh là tên khốn kiếp! Không nên đem loại phụ nữ lộn xộn kia tới nơi này! Không có tiền thì kiếm phòng mà “chiến đấu” đi! Đừng có làm dơ bẩn nhà tôi!” Dư Kim Kim thay xong quần áo, chải tóc rồi ra ngoài, bộ mặt tức giận.

Trần Nam Tầm vừa dùng con gấu để vật lộn với Cố Hoài Nam, vừa liếc mắt đưa tình với Dư Kim Kim: “Ghen à?”

“Ghen em gái anh! Tôi tăng ca một tuần lễ nay chỉ ngủ được có mấy tiếng thôi!”

“Nghe giọng nói của em cũng biết không sao rồi, đi, lấy giúp anh chai rượu thuốc ra đây.”

Cố Hoài Nam thiếu chút nữa bị anh đè chết, hai chân nhỏ đạp loạn xạ, đạp trúng vào đùi phải của hắn. Trần Nam Tầm sợ rằng nếu cứ bị đạp như vậy thì nửa đời sau không còn “tính phúc” nữa, chuyện xong xuôi lập tức tránh qua một bên: “Cô có thể hiền lành một chút không?”

“Trần Nam Tầm! Anh chán sống hả?” Cố Hoài Nam vút con gấu sang bên, chống cơ thể mệt mỏi ngồi dậy thở.

“Nam Nam?” Dư Kim Kim định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra người phụ nữ mà Trần Nam Tầm mang về là ai, hai mắt tròn to như muốn lòi ra ngoài. Đầu căng trướng, tức giận bỗng chốc bùng phát, nhào qua đập mạnh vào đầu Cố Hoài Nam: “Người phụ nữ chết tiệt như cậu mới chán sống! Cậu còn biết quay về sao?”

Lần này đúng lúc đụng vào nơi bị thương, Cổ Hoài Nam khổ sở rên một tiếng, dứt khoát nằm luôn, không đứng lên nữa.

Trần Nam Tầm vốn đang đưa một cô gái đi ăn tối, bị Cổ Hoài Nam náo loạn như vậy, bữa ăn tối biến thành mỳ ăn liền thêm trứng gà, anh còn phải tự mình xuống bếp. Anh đang ăn tô mì lớn, ánh mắt nhìn tới nhìn lui trên người hai cô gái đang riu rít nói chuyện. Cổ Hoài Nam và Dư Kim Kim lúc khóc lúc cười lúc lại mắng chửi, hoàn toàn quên sự hiện hữu của hắn, thỉnh thoảng chọt vào vài câu cũng không ai để ý.

Trần Nam Tầm hoàn toàn biến thành trong suốt, anh vớt tô mì vào bồn rửa bát, lấy ra một điều thuốc rồi bật lửa, bật “pằng” một cái, Dư Kim Kim đang nước mắt ngạt mi liếc tới: “Tắt!”

“Sao? Nhà em cấm hút thuốc à?”

“Trước kia thì không, bây giờ thì có, 24/24 giờ.”

Trần Nam Tầm xì mũi coi thường, mắt liếc cái trán, đầu gối và mắt cá chân đều băng bó của Cổ Hoài Nam, bắt đắc dĩ dập điều thuốc đi: “Hai người nói chuyện xong chưa?”

“Sao anh còn chưa đi?” Dư Kim Kim bực mình bắt đầu ra lệnh đuổi khách, nước mắt lưng tròng quay đầu năn nỉ Cổ Hoài Nam: “Hôm nay cậu nhất định phải ngủ với tớ, tớ nhớ nha đầu xấu xí cậu muốn chết.”

Trần Nam Tầm ganh ghét: “Hai ta cũng cả tháng không gặp, sao em lại không muốn ngủ với anh?”

“Cút.” Lúc này người mở miệng là Cổ Hoài Nam: “Anh tìm “mèo hoang” đi, để phụ nữ đợi lâu ở dưới lầu không tốt lắm đâu.”

“Cũng không phải là phụ nữ của tôi, chờ không được thì đi đi.” Trần Nam Tầm bĩu môi, sau đó sắc mặt nghiêm lại: “Nam Nam, người đàn ông họ Diệp tối hôm nay là ai? Anh vẫn chưa hiểu, giữa em và hắn là tình cũ sao?”

Giọng nói của anh rất khinh thường, dường như cái tên Diệp Tích Thượng đâm trúng nhược điểm của anh. Cổ Hoài Nam là do Trần Nam Thừa và anh dẫn dắt ra ngoài, ai cũng biết trong lòng cô từ nhỏ chỉ có một người đàn ông là Trần Nam Thừa, sao lại có tình cũ với người khác? Tối hôm nay có vẻ Diệp Tích Thượng biết Cổ Hoài Nam, nhưng không quen thuộc đến độ có thể phân biệt được cô và Cổ Hoài Tây. Nếu không, họ Diệp này nhìn qua không phải là kẻ đầu đường xó chợ, sao lại bị Cổ Hoài Nam lừa gạt chứ?

“Anh là gì của tôi? Có phải tôi cùng người đàn ông nào ôm hôn sờ soạng đều phải báo cáo cho anh biết không?” Cổ Hoài Nam nhìn cũng không nhìn anh: “Kim Kim, kêu hắn cút đi, nhìn thấy hắn tớ thấy ghê tởm lắm.”

Thêm vào đó, khuôn mặt Trần Nam Tầm và anh trai hắn tương tự nhau, cô nhìn thấy đã không kèm chế được muốn điên lên.

Dư Kim Kim nháy mắt với anh, nhưng vô dụng, bèn tới kéo tay anh: “Đi mau đi, đừng làm phiền chúng tôi nghỉ ngơi.”

Hiện giờ mà nói Dư Kim Kim dùng sức với Trần Nam Tầm cũng giống như con chó nhỏ cắn gấu quần, anh vẫn không nhúc nhích cho dù cô cố kéo, nghĩ tới lời nói của Cổ Hoài Nam, ánh mắt buồn bã: “Đừng nói với anh, các người. . . . đã ngủ với nhau rồi.”

Mắt Cổ Hoài Nam nhướng lên, khiêu khích nhìn sang: “Nếu đúng thì sao? Nếu như năm năm trước thì sao? Khi tôi và Trần Nam Thừa còn chưa chia tay thì tôi đã ngủ với người đàn ông khác, anh sẽ như thế nào? Thay anh của anh mắng tôi không chung thủy sao?”

Dư Kim Kim sững sờ, Trần Nam Tầm phất một cái đứng lên, thiếu chút nữa làm cô té: “Không thể nào, năm năm trước cô yêu anh trai tôi chết đi sống lại mà.”

Cổ Hoài Nam như bị người ta đâm ột dao, cười lạnh: “Chỉ dựa vào chuyện Trần Nam Thừa làm mấy chuyện kia, còn cái gì không thể chứ? Chuyện tôi muốn quá đơn giản, vật tụt theo loài người phân theo nhóm, những cô gái cùng anh em nhà họ Trần lẫn lộn đấy, liềm sỉ cũng bị chó ăn hết rồi.”

Về mặt Trần Nam Tầm đột nhiên căng cứng, theo bản năng siết chặt tay Dư Kim Kim đang cầm tay mình, Dư Kim Kim lập tức kêu đau, đá vào anh: “Anh muốn chết hả! Sao lại mạnh như vậy?”

Trần Nam Tầm cúi đầu liếc nhìn, mây đen trên đỉnh đầu chợt tan biến, nói lỏng lẻo, đau lòng đưa bàn tay nhỏ bé của cô lên môi khế hôn: “Trước kia em lại thích anh dùng sức.”

Dư Kim Kim mặt đỏ lên, nói tục, rút tay ra đẩy anh ra khỏi cửa: “Mau cút!”

Trần Nam Tầm bị cô đẩy tới cửa, vừa ra tới cửa thì quay đầu lại lại ném một câu: “Là thật hay giả tôi sẽ đi tìm hiểu, hi vọng là cô trêu chọc tôi, nếu không . . .”

“Nếu không anh làm gì hân? Anh có thể làm được coi như anh lợi hại, tôi để Kim Kim ngủ với anh một tháng.” Cố Hoài Nam lười biếng rúc vào ghế sa lon, thoải mái nằm.

Trần Nam Tầm nhất thời cười tươi, nâng cằm nhỏ của Dư Kim Kim lên: “Chờ anh.”

Dư Kim Kim không nói một lời, lấy dép lê đập anh.

Cố Hoài Nam ở trong nhà Dư Kim Kim đến giờ này cũng không tính dọn đi, Trần Nam Tầm không có chuyện gì sẽ tới trình diện, dĩ nhiên, bị chặn ngoài cửa cũng là chuyện thường xảy ra. Dư Kim Kim ban ngày đi làm, Cố Hoài Nam cũng không thấy bóng người, nhưng mỗi ngày đều trở về thay quần áo, buổi tối cùng Kim Kim trang điểm phấn son đi dạo phố, đi ăn chơi, đi xem phim chiếu buổi tối.

Đối với chuyện cô không từ mà biệt và trải qua cuộc sống 5 năm trước như thế nào, Cố Hoài Nam không nói tới một chữ, Dư Kim Kim cũng không hỏi. Chỉ cần cô trở về khỏe mạnh, mọi chuyện đều không quan trọng.

Dư Kim Kim và Cố Hoài Nam là bạn bè từ nhỏ, mặc dù cãi vã nhau là chuyện thường như cơm bữa, động tay động chân cũng không phải là chưa từng có, nhưng khi cô gặp chuyện, người đầu tiên xuất hiện nhất định là Dư Kim Kim. Nhưng cô nương này cũng có khuyết điểm, chính là thích nhiều chuyện.

Bây giờ Dư Kim Kim đang nhìn gương thoa mặt nạ, mắt liếc ra phía sau một cái, nhẩn nhẩn, nhưng nhin không được bèn hỏi: “Hỏi cậu một chuyện nha?”

Cố Hoài Nam chẳng chút thù mị nào gác đôi chân dài lên thành bồn tắm, nghe Kim Kim hỏi, cả cơ thể thể chìm xuống đáy nước, nửa ngày cũng không nổi lên.

Thấy cô không có động tĩnh, Dư Kim Kim thò tay gỡ lông bàn chân lộ ra bên ngoài của cô, Cố Hoài Nam không chịu nổi nhột sặc một miệng nước, ngồi dậy nằm đó không ngừng ho. Dư Kim Kim cười lên, vào nằm cùng cô.

“Người đàn ông mà Trần Nam Tầm nói là ai?”

“Không muốn trả lời, đổi vấn đề đi.” Cố Hoài Nam thuận tay lấy trong ngăn kéo nhỏ một điều thuốc rồi đốt, đưa vào miệng hít một hơi.

Trông mắt Dư Kim Kim đảo vòng vòng: “Cậu thật sự ngủ với người họ Diệp đó rồi sao?”

Bị cô hỏi trúng tim đen, Cố Hoài Nam lại ho lên, lúc này là do sắc khói: “Do Trần Nam Tầm sai cậu tới hỏi tớ sao? Nha đầu xấu, uống công tớ nuôi không cậu.”

Dư Kim Kim liếc mắt xem thường, giống như bị sỉ nhục vậy: “Tớ mới uống công nuôi không cậu, cậu cũng không phải không biết, ngày Trần Nam Thừa và Dư Anna kết hôn, tớ và Trần Nam Tầm cũng chia tay, từ đó nước sông không phạm nước giếng.”

Trần Nam Thừa, Dư Trần Trần, kết hôn. Thật là những từ ngữ xa xôi.

Mấy giọt nước đọng ở lông mi của Cố Hoài Nam run rẩy mấy cái, chỉ vào hộp “áo mưa” an toàn trong ngăn kéo nhỏ kêu lên: “Dư Kim Kim! Còn nói với Trần Nam Tầm là nước sông không phạm nước giếng!”

Dư Kim Kim ảo não vỗ đầu, vội đóng ngăn kéo lại: “Haizzz, đây không phải là.”

Cố Hoài Nam đẩy tay cô ra, lấy hộp áo mưa ra đếm: “Sức chiến đấu giỏi ghê, không phải Trần Nam Tầm chẳng lẽ là người khác?”

Bị bắt tại trận, Dư Kim Kim cũng không nhẫn nại: “Cậu cũng có tên họ Diệp nào đó rồi, tớ cũng vậy, chứ chẳng lẽ tớ treo cổ tự tử trên cây à.”

“Có hạnh phúc mới thật sao? Thần tiên phương nào có thể thu thực được tiểu yêu tinh như cậu vậy?” Cố Hoài Nam há miệng hết cỡ. Không trách được tại sao cô kinh ngạc, bây giờ tình cảm của Dư Kim Kim đối với Trần Nam Tầm so với mình đối với Trần Nam Thừa cũng không ít hơn bao nhiêu.

“Là một quân nhân.” Dư Kim Kim hả hê hất cằm, cong môi lên: “Lính nhảy dù X, sư đoàn 49, Phó Đoàn Trưởng binh đoàn 138, Tiết Thần.”

Cô vừa dứt lời, bàn tay đang cầm điều thuốc của Cố Hoài Nam liền run lên. Tiêu thật rồi!

Có người trải qua cuộc sống vô cùng hạnh phúc, nhưng cũng có người suốt ngày ở trong rừng rậm nguyên thủy, cả ngày làm bạn với các loại rắn rết, côn trùng, chuột, kiến. Tiết Thần nhận từ trong tay doanh trưởng Thích Bát Cửu hai phần cháo loãng mới vừa nấu xong ngửi một cái: “Đoàn trưởng Diệp đâu?”

Một doanh trưởng hất cằm về một hướng bủ bủ môi, “Mới vừa nhìn thấy, giờ qua bên kia rồi.”

“Kêu mọi người ăn nhanh một chút, Cố gắng nghỉ ngơi, hai giờ sau tiếp tục lên đường.”

“Vâng.”

Tiết Thần đi xuyên qua khu đất trống mới, nhìn thấy Diệp Tích Thượng ôm trong ngực một khẩu súng trường ngụy ngồi dưới đất, bèn giơ chân đá hất: “Ăn cơm.”

Diệp Tích Thượng nhắc nón bảo vệ lên, một phần cháo nóng để ở trước mắt anh, bên trong là ít thịt băm.

“Thích Bát Cửu bắt được mấy con chuột, đem kho tàu hết rồi.” Tiết Thần trêu ghẹo, từ trong túi quần lấy ra mấy quả dại đưa hết cho hất, ngồi xuống uống một hớp cháo, rồi nhấp nhấp miệng: “Tay nghề này, so với Kim Kim nhà tớ còn kém xa.”

“Dư Kim Kim biết làm thịt chuột sao?”

Diệp Tích Thượng dội một chậu nước lạnh xuống, Tiết Thần cười ha hả: “Tớ đoán chừng ngay cả con chuột cô ấy cũng chưa từng gặp qua.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Cậu nói xem, nếu cô ấy biết tớ đã ăn cái này, chẳng lẽ về sau không cho tớ hôn sao?”

“Thử một chút chẳng phải sẽ biết sao.” Diệp Tích Thượng ba ngụm đã giải quyết xong bát cháo, trong miệng nhét đầy trái cây, lấy một bản đồ mở ra, đầu ngón tay chỉ dọc theo mấy tuyến đường: “Đại đội Trinh sát nên bắt đầu chứ?”

“Tối hôm qua Trần Nam Thừa nên mang người tiến vào.” Nhắc tới Trần Nam Thừa, Tiết Thần không thấy hứng thú: “Hắn sướng rồi, cơm nước no nê chờ chúng ta dọn dẹp, nếu không tăng tốc độ hành quân, không chừng chỉ trong ba ngày thì sẽ bị hắn đuổi tới.”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, tiếp tục nghiên cứu địa hình, cuối cùng dừng lại tại nơi nào đấy nặng nề gõ mấy cái: “Hai giờ sau cậu mang người theo tiếp tục đi đường cũ, tôi mang theo một doanh đội tiếp tục đi tới nơi này.”

Anh vẽ trên bản đồ một cái, Tiết Thần lập tức hiểu ý, híp mắt lại rất vui vẻ: “Được!”

Diệp Tích Thượng cắt bản đồ xong, đội nón bảo vệ lên, thoa màu đen trắng xen lẫn nhau lên khắp mặt, từ từ lộ ra nụ cười ý vị sâu xa: “Ai dọn dẹp cho ai còn chưa biết được.”

HẾT CHƯƠNG 3

4. Chương 4: Trần Nam Thừa

Edit: caoviyen_73

Rất nhiều chuyện xảy ra không hề báo trước khiến mình không kịp đề phòng, cũng chính là cái gọi là diêm báo tai nạn. Cho nên sau khi Cố Hoài Nam biết được bạn trai hiện tại của Dư Kim Kim là người như thế nào, cô đã bị mất ngủ.

Không nhớ rõ đêm nay cô trở mình mấy trăm lần, vô tình mở mắt ra mới phát hiện trời đã sáng rồi. Con sâu tham ăn tỉnh dậy nhân cơ hội xuất động, Cố Hoài Nam đi chân không đến phòng bếp tìm thức ăn, chỉ có nửa nồi cơm thừa. Cô múc hai muỗng tương ớt thơm ngát mà Dư Kim Kim làm, trộn vào cơm, bình thường cô thích ăn như vậy nhất. Tay nghề làm tương của Dư Kim Kim là tuyệt nhất, nhưng hôm nay Cố Hoài Nam lại ăn không thấy có cảm giác ngon.

Thời gian là công cụ hữu hiệu nhất, có thể làm thay đổi rất nhiều người hoặc làm mọi chuyện chìm vào dĩ vãng. Cô cho rằng chỉ khi mình già đi, không còn hơi sức để so đo đúng sai phải trái mới có thể trở lại nơi đã khiến cô đau thấu tim này. Nhưng chỉ mới năm năm cô đã trở lại. Nhưng điều khiến cô kinh ngạc nhất là sự thay đổi của Dư Kim Kim, không biết năm năm qua cô ấy đã trải qua những gì để có thể thật sự quên đi Trần Nam Tầm mà thích người mới.

Điểm chết người là niềm vui mới lại là phó đoàn của Diệp Tích Thượng. Nhớ tới đêm đó, tên họ Diệp đã từng nói cũng biết Trần Nam Thừa. Cố Hoài Nam cắn muỗng, chân mày nhíu chặt lại, thế giới này sao lại nhỏ bé vậy chứ? Mấy người đáng chết lại không chết, còn dính lại một chỗ nữa. Dư Kim Kim quả nhiên là chị em tốt, luôn tìm được đàn ông cùng phe cánh.

Bỗng dưng Cố Hoài Nam nhớ ra cái gì đó, để muỗng xuống xông thẳng vào phòng ngủ của Dư Kim Kim, nhảy lên giường vén chăn lên: “Tớ có việc hỏi cậu!”

Dư Kim Kim đang mộng xuân, vốn Tiết Thần đang thân mật với cô chợt biến thành một con chuột khổng lồ nhào tới giành giường của cô, mộng xuân lập tức biến thành ác mộng, bị Cố Hoài Nam giày vò như vậy, cô tỉnh. Cô lồm bồm, túm lấy chăn, lật người muốn tiếp tục ngủ, lại nghe thấy giọng nói của Hoài Nam từ sau lưng cô truyền tới.

“Cậu và Tiết Thần có nhắc đến tớ không?”

Cô làm như không nghe thấy, nhưng Cố Hoài Nam không buông tha cho cô, lắc lắc cơ thể cô, nhất định không lấy được đáp án thì không thôi: “Cậu và Tiết Thần có nhắc đến tớ không?”

Dư Kim Kim bị quấy rầy giấc ngủ, trong lòng phiền não: “Quên rồi, có lẽ là có.”

Cố Hoài Nam mở to hai mắt: “Hắn đã thấy tớ rồi sao?”

“Cậu phiền quá đi, trong điện thoại của tớ có tấm hình trước kia chúng ta chụp chung, hắn có thấy chưa tớ cũng không biết.” Dư Kim Kim rúc vào trong chăn, quyết tâm tiếp tục bồi dưỡng giấc ngủ còn dang dở, nhưng một giây sau bị tiếng ngã nặng nề của người nào đó bên cạnh khiến sợ hết hồn, thò đầu ra khỏi chăn, phát hiện Cố Hoài Nam đang ôm đầu ngã quỵ bên cạnh cô, bộ dạng như có tai họa sắp xảy ra. Cô liếc mắt nhìn đồng hồ: “Bây giờ là mấy giờ chứ, cậu phát điên gì vậy!”

“Tớ sắp chết rồi, Dư Kim Kim, tớ đã bị cậu hại chết rồi.” Cố Hoài Nam đắm vào gối đầu rên rỉ.

Dư Kim Kim trợn mắt: “Gieo họa sẽ sống ngàn năm, cậu phải có lòng tin với bản thân.”

Cố Hoài Nam đột ngột ngẩng đầu: “Cậu và Tiết thần ở bên nhau bao lâu rồi?”

“Một năm thôi.”

“Cậu yêu anh ta sao?”

Vấn đề này khiến Dư Kim Kim có vẻ giật mình, sau đó sự phiền muộn trên mặt lập tức tan thành mây khói, cái miệng nhỏ cười rất duyên. Cố Hoài Nam bên cạnh càng phát ra nhiều tiếng rên rỉ, cắn một góc áo gối mặt ủ mảy ề: “Một phụ nữ tính tình lăng lơ như cậu, không phải là cậu yêu Trần Nam Tầm sao?”

Dư Kim Kim cười lớn: “Ai có thể ôm kỷ niệm mà sống cả đời chứ? Chuyện trước kia tớ yêu Trần Nam Tầm không ảnh hưởng đến chuyện bây giờ tớ yêu Tiết Thần.” Cô híp mắt cười: “Vừa rồi tớ còn nằm mơ thấy anh ấy, mộng xuân đó.”

“Không biết xấu hổ.” Cố Hoài Nam hung dữ.

“Có tình yêu ai còn muốn giữ sĩ diện, giấy rách cố giữ lấy lề như thế thì không thể có người yêu, ví dụ như cậu vậy.” Dư Kim Kim Tâm hài lòng, mở hình Tiết Thần trong di động ra, hôn màn hình mấy cái: “Tớ nói cậu nên tự giác chút, chờ mấy ngày nữa Tiết Thần diễn tập về, cậu phải ra phòng khách ngủ, đừng cản trở chúng tớ tiểu biệt thắng tân hôn [*], nửa đêm mà gõ cửa thì chỉ có thể chết.”

[*] Tiểu biệt thắng tân hôn: đại ý là cuộc chia ly dù có nhỏ đến đâu thì cũng để lại ấn tượng trong lòng người sâu sắc hơn một hôn lễ mới.

Cố Hoài Nam giận đến chọc mạnh cô nàng mấy cái, Tiết Thần trở về, vậy có phải người nào đó cũng sẽ về không? “Như vậy. . . . Hai người không thể chia tay nhanh như vậy chứ?”

Dư Kim Kim không khách khí chọc lại: “Nếu cậu có thể hợp lại với Trần Nam Thừa thì tớ chia tay Tiết Thần, như thế nào?”

Cố Hoài Nam tuyệt vọng chôn mặt vào gối: “Hoài Nam! Mày thật đáng thương, ngay cả Dư kim Kim cũng không thương mày rồi.”

Có vài người đặc biệt không thể nhắc tới, hơn nữa lại là những người mà mình không muốn gặp mặt. Xe taxi còn chưa dừng hẳn thì từ xa Cố Hoài Nam đã nhìn thấy chiếc xe của Trần Nam Tầm hống hách dừng ở bãi đất trống trước cửa.

Trác Vệ dựa vào trước xe hút thuốc lá, thấy cô, nhưng không lộ chút kinh ngạc, vẻ quen thuộc như năm trước: “Nam Nam đã về rồi sao?”

Ánh mắt Cố Hoài Nam lạnh lẽo: “Xin gọi tôi là cô Cố.”

Trác Vệ cười một tiếng: “Nam Tầm đang đợi em bên trong.”

Cố Hoài Nam cau mày, đẩy cửa đi vào, một đôi giày da nam màu đen đặt ngay ngắn ở trên kệ giày. Bên tai cô mơ hồ truyền đến giọng nói của Trần Nam Tầm bên trong, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng một cô gái khẽ cười, tiếng cười kia khiến Cố Hoài Nam khẽ giãn hàng lông mày đang cau chặt lại. Trần Nam Tầm đang ngồi bên cạnh, vừa quay đầu đã nhìn thấy cô, cười rộ lên, lại quay đầu vào bên trong: “Tiểu Tây, chị em đến.”

Cố Hoài Nam không nhìn hấn, đi vào trong, vẻ mặt không có cảm xúc thoáng trở nên nhẹ nhàng: “Tiểu Tây, hoa mua cho em đó.” Cô đem bó hoa lily lắc lắc trước mặt cô gái ngồi trước cửa sổ: “Ngửi xem.”

Cố Hoài Tây vui vẻ chạy tới, giơ tay lên nhẹ chạm vào cánh hoa, cái đầu nhỏ đáng yêu nghiêng nghiêng, khóe miệng cong lên: “Thơm quá!”

Tâm trạng Cố Hoài Nam rất vui, xoa xoa đầu cô: “Để chị cầm vào bình.”

“Nam Nam.” Cô bị Cố Hoài Tây ngăn lại: “Để em đi cho, anh Nam Tầm chờ chị đã lâu, hai người nói chuyện đi.”

Trên khuôn mặt nhỏ hiện lên một nụ cười nhẹ, Cố Hoài Nam không đành lòng từ chối, đáp một tiếng. Cố Hoài Tây ôm bó hoa lên trên lầu, hành động tự nhiên như một người bình thường, nếu không để ý sẽ rất khó phát hiện cô có khiếm khuyết về thị giác.

Bóng dáng của Cố Hoài Tây vừa biến mất, biểu cảm của Cố Hoài Nam lập tức biến thành chán ghét, liếc mắt nhìn Trần Nam Tầm một cái không thèm lên tiếng, xem anh ta như không tồn tại, sắp xếp lại sách vở Cố Hoài Tây bày lộn xộn trên bàn trà. Hai chân Trần Nam Tầm bắt chéo nhau, mũi chân đung đưa nhịp nhàng, vẻ mặt hốc hác trước kia đã phục hồi như cũ, lại trở về kiểu trai đẹp “dạng chó hình người”.

“Chuyện này thì có gì tốt mà hỏi chứ, đây là địa bàn của thiếu gia họ Tầm anh mà.” Cố Hoài Nam khê hừ, cố ý nhấn mạnh châm chọc: “Nếu lâu ngày như vậy mà không tìm thấy nơi này thì tôi lại cảm thấy mất mặt thay anh.”

Trần Nam Tầm không vui: “Đừng nói chuyện với anh như nói với xã hội đen, cùng lắm thì anh cũng chỉ không làm gì đứng đắn, ăn chơi trác táng mà thôi.” Anh từ túi áo móc ra một xấp tiền ném qua.

Cố Hoài Nam nhướng mắt lên, tiếp tục nghe hần lải nhải: “Chú Cố đã biết em quay về, nếu không có anh, em và Tiểu Tây đã sớm bị bắt về rồi.”

“Cho nên sao? Tới đòi cảm ơn hay đòi mắng?” Cố Hoài Nam không hề quay đầu, hỏi ngược lại. Nếu không phải do người đàn ông này mặt báo, Cố Minh Triết không thể nào biết nhanh như vậy được.

Trần Nam Tầm cười hai tiếng, đi tới thuận tay cầm cuốn sách đặt trên giá: “Nếu người đã về rồi thì hãy để cho quá khứ qua đi, đừng đề phòng anh như kẻ thù vậy.”

Khó có khi nào được nghe được anh ta nói chuyện nghiêm chỉnh như vậy, Cố Hoài Nam dừng tay lại, quay sang nhìn hần.

Đôi mắt kia đen bóng, sáng trong nhưng lạnh lùng khiến lòng anh đau nhói: “Nam Nam, em suy nghĩ lâu như vậy sao? Trần Nam Thừa phụ em, em lại mang cả anh ra ghi hận một đời hả?”

Cố Hoài Nam không lên tiếng, không thể tiếp tục nói chuyện nổi nữa, Trần Nam Tầm đổi đề tài: “Tiểu tử đen như than kia không nhận được đâu là em, đâu là Tiểu Tây, bây giờ em về rồi, công việc của Tiểu Tây anh sẽ sắp xếp, yên tâm, ở đây có anh, bảo đảm sẽ không để em ấy bị ức hiếp. Còn em nữa, về sau đừng lạnh chanh lấu tấu động thủ với đàn ông như vậy, vì em mà mấy lần phải đưa Tiểu Tây ra thế, nếu không thì em có tài năng gì mà trốn được cái tên đen kịt đó.”

Cố Hoài Nam nắm chặt tay, quay mặt đi. Trần Nam Tầm tưởng rằng cô đang dao động, nhưng giọng nói vẫn lạnh lẽo như cũ: “Không cần anh phí công, cũng đừng nói cái kiểu giống như nếu không có các người thì người khác không sống nổi vậy.”

Năm năm không có Trần Nam Thừa, không phải cô vẫn sống tốt sao?

Trác Vệ vừa nhìn thấy biểu tình kia của Trần Nam Tầm liền cười: “Không cho anh mặt mũi sao?”

Trần Nam Tầm bất đắc dĩ nhún vai, ngồi vào trong xe: “Không đánh vắng tôi ra ngoài cũng là may rồi.”

Trác Vệ cũng than thở: “Vậy anh dán mắt bị coi thường lên.”

“Trước khi Trần Nam Thừa trở về tôi phải dán mắt vào cô ấy, nếu để cho cô ấy chạy thoát, tôi không bị anh ta làm thịt rồi ném xuống sông mới lạ đó.” Trần Nam Tầm bày ra vẻ mặt than khóc: “Lái xe đi.”

“Đi đâu?” Trác Vệ khởi động xe.

“Gặp tình cũ của tôi.” Vừa nhắc tới phụ nữ, tinh thần Trần Nam Tầm ngay tức khắc trở nên phấn chấn, có chuyện anh phải đi tìm hiểu. Trác Vệ xoay tay lái, xe đi về phía nhà Dư Kim Kim.

Khi Cố Hoài Tây xuống lầu, Trần Nam Tầm đã đi rồi, phòng khách to như vậy chỉ còn lại hai người: cô và Cố Hoài Nam. Cô mở ti vi tìm phim truyền hình, ngồi ở trên ghế sa lon xem rất chăm chú. Cố Hoài Nam cầm tiền Trần Nam Tầm đưa chia làm mấy phần đặt ở chỗ cũ, rồi lấy ra một phần bỏ vào ví của Cố Hoài Tây.

“Anh Nam Tầm nói sẽ tìm việc làm cho em, em đồng ý rồi.” Cô chột mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng thoải mái. Cố Hoài Nam đang rửa rau, ngẩng đầu nhìn qua, khóe miệng giật giật, không nói gì lại cúi đầu xuống.

Đến bữa cơm trưa Cố Hoài Nam liên tiếp nhìn trộm vẻ mặt của Cố Hoài Tây, không hề động vào món ăn. Cố Hoài Tây để đĩa xuống, tay phải di chuyển vài tấc, chính xác nâng chén canh lên uống một hớp, đầu mày chột nhú lại: “Mặn.”

Cố Hoài Nam ném rồi nói: “Để chị đi làm lại.”

“Không cần đâu chị, phiền phức lắm.” Cố Hoài Tây gấp thức ăn đưa vào miệng: “Món măng ăn ngon lắm, người nào cưới được chị nhất định sẽ rất hạnh phúc, từ việc xã giao cho tới việc bếp núc.” Cô dừng lại một chút: “Nhưng việc làm tốt nhất là ở trên giường.”

Tay Cố Hoài Nam run lên: “Tiểu Tây!”

“Em giỡn thôi mà.” Cố Hoài Tây ngẩng mặt lên, cười áy náy với chị: “Nam Nam, anh Nam Tầm nói em nên khuyên nhủ chị đừng oán hận nữa.”

Ánh mắt xinh đẹp của Cố Hoài Tây nhìn về phía cô, nhưng nhìn kỹ lại không có tiêu cự: “Em cũng cảm thấy hận tới hận lui có ích gì đâu chứ? Anh Nam Tầm nói, mấy năm sau khi chị bỏ đi, Trần Nam Thừa cũng rất khổ sở, nói không chừng anh ấy vẫn còn yêu chị. Chị nghĩ lại xem, so với Dư Anna chỉ có được thể xác của anh ấy, nhưng chị lại chiếm được trái tim anh ấy, chị nên vui mừng mới đúng.”

Cố Hoài Nam không hề chớp mắt nhìn gương mặt giống y gương mặt mình trên cõi đời này, nhưng lại hung hăng xát muối vào miệng vết thương cô một cái thật đau và tàn nhẫn. Cô hít một hơi thật sâu: “Đó là việc của chị, em đừng xía vào, ăn cơm đi.”

“Dạ.” Cố Hoài Tây khéo léo gấp chút thức ăn, bỏ vào chén của Cố Hoài Nam: “Ăn nhiều một chút, chị cũng chưa ăn cái gì, đáng vẻ này của chị, Trần Nam Thừa nhìn thấy sẽ rất đau lòng.”

Cố Hoài Nam nhắm mắt lại, nỗi hận đối với người kia lại tăng thêm mấy phần.

Ở xa ngàn dặm, tại một khu rừng rậm nguyên thủy nào đấy, trời đang mưa. Đại đội trinh sát 57 đang đuổi theo sư đoàn 138 đã hơn hai ngày bỗng nhiên ngừng lại. Đại đội trưởng Trần Nam Thừa nâng cao vành nón, nhìn một góc tầm chắn của quân đội đang lộ ra trong bụi cây trước mặt khẽ nheo lại mắt. Có chiến sĩ từ đoạn đường phía trước lại tìm được nhiều vật phẩm vứt bỏ cầm tới cho anh xem.

“Diệp Tích Thượng sợ bị chúng ta đuổi theo nên giảm bớt sức nặng để đẩy nhanh tốc độ hành quân hay đang cố tình đánh lạc hướng chúng ta? Đại đội trưởng, làm thế nào đây? Chọn con đường kia hay sao?”

Trần Nam Thừa không nói một lời, lấy bản đồ ra nhìn lại, sau đó gấp lại rồi ngẩng đầu quan sát kỹ phương hướng có những đồ vật vứt bỏ bị phát hiện kia. Mưa to gần như xóa bỏ toàn bộ dấu mối có thể căn cứ vào đó để đưa ra phán đoán chính xác, thật sự khiến người ta có chút nhức đầu.

Anh không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn kỹ trong màn mưa, trong đầu theo thói quen thoáng qua bóng dáng một người, nhắm mắt lại, yên lặng nhớ tới tên cô.

Nam Nam, cho anh một chút gợi ý đi.

HẾT CHƯƠNG 4

5. Chương 5: Người Đàn Ông Duy Nhất?

Edit: quacauphale

Người bình thường khi chứng kiến kẻ địch vứt bỏ gì đó phần lớn sẽ chọn cách truy kích dọc đường, hoặc cho rằng vì muốn làm rối mình mà sắp đặt cái bẫy. Trần Nam Thừa đánh nhau nhiều lần với Diệp Tích Thượng, đương nhiên hiểu được Diệp Tích Thượng là người thận trọng, cho dù là vì giảm bớt gánh nặng cũng không tùy tiện ném những thứ này đi.

Tuyến đường A là thuận tiện nhất, tuyến đường B thì tiết kiệm thời gian, nhưng lại rất khó đi, đồng nghĩa với hao phí thể lực, nên không phải lựa chọn tối ưu nhất. Nhưng những thứ bị vứt bỏ này lại được tìm ở đường B, xem ra đã bày sẵn một cái bẫy là có khả năng lớn nhất.

Phó đại đội trưởng Viên Bân suy tính rất lâu. “Diệp Tích Thượng muốn dẫn chúng ta theo lối B, đại đội trưởng, chắc chắn bọn họ đi theo lối A.”

Mưa to từ từ ngừng lại, Trần Nam Thừa chậm rãi mở mắt ra, con ngươi đen nhánh như bị nước mưa gột sạch, càng sắc bén hơn. Tài nghệ của anh nhanh nhẹn, từ trên mặt đất bật lên, gương mặt cười cười: “Tập hợp hàng ngũ, chúng ta cứ theo ý hấn, đi theo hướng đó.”

Viên Bản hơi cân nhắc, vỗ vỗ ót: “Thiếu chút nữa bị hấn lừa gạt rồi, làm sao tôi không nghĩ đến chứ.” Tiếp theo, phát tay với thủ hạ: “Đi đường B!”

Hành quân liên tục mấy giờ liền cũng tiến vào vùng X, Diệp Tích Thượng đối chiếu bản đồ, lại nhìn đồng hồ. “Thích Bát Cửu.”

“Đến đây!” Một doanh trưởng đi đến.

“Hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ, chú ý canh gác, nhân tiện chuẩn bị chút thức ăn nữa, chuẩn bị nhiều một chút, trước trận chiến cuối cùng cùng nhau ăn một bữa.”

“Vâng.”

Nán lại trong rừng nhiều ngày như vậy, 3 bao gạo với 2 lạng muối được các binh sĩ tiết kiệm đến hôm nay cũng không còn dư lại nhiều, cường độ hành quân cao, thời tiết lại xấu như là một thách thức đối với mọi người. Diệp Tích Thượng cũng như mọi người, mệt mỏi không chịu nổi, bụng ăn không no, nhưng mỗi một giây thần kinh lại không hề buông lỏng dù chỉ một chút.

Mọi người vừa ngồi xuống, vốn mưa to tầm tã đổ xuống, chốc lát đã ngừng lại.

“Rốt cuộc ông trời có mở to mắt hay không, sao sớm không ngừng bây giờ lại ngừng?” Quần áo Thích Bát Cửu ướt đầm nước, ngẩng đầu lên oán trách.

So với Thích Bát, thì trên mặt Diệp Tích Thượng ít nhiều lộ ra vài phần thoải mái: “Mưa lâu như vậy, bây giờ cũng coi như cho chúng ta đại ân rồi.”

Thích Bát Cửu suy nghĩ một lát: “Trung đoàn Diệp, Trần Nam Thừa là người nhanh trí như vậy, có thể mắc bẫy không?”

Diệp Tích Thượng chỉ cười chứ không nói, quan trọng chính là hấn nhanh trí. Thích Bát Cửu lại không hiểu rõ. “Chúng ta có thể vạch kế hoạch, trong khoảng thời gian từ chỗ này thành công đi qua sông núi, sư đoàn 57 bố trí binh lực ở sân bay, cũng đủ để chúng ta bớt bận rộn, việc gì chúng ta phải cùng bọn đại đội trình sát so tài chứ?”

Diệp Tích Thượng cẩn thận lau dao nhảy dù, cũng không đáp lời, Thích Bát tiến lại gần. “Bây giờ chúng ta nhắm ngay người này, không phải uống công đưa cho Trần Nam Thừa?”

“Muốn đạt được mục đích không thể không hy sinh.” Diệp Tích Thượng không nhìn hấn, giọng nói cũng thờ ơ vang lên. Thích Bát Cửu ngơ ra, Diệp Tích Thượng lại nói. “Nếu như buổi sáng hôm kia tôi không quyết định xuống núi, sư trưởng Hạ ở sân bay phía đông sẽ không cùng đoàn người nhảy xuống quốc lộ số 9, thành công làm lực lượng biến động, những người còn lại ở sân bay cũng không đủ để gây sợ, không tới nửa giờ Tiết Thần đã có thể bị tiêu diệt.”

“Thì ra là anh còn chưa trở hết tài.” Hai mắt Thích Bát Cửu mở to, cười sang sảng, bây giờ mới hiểu. Nếu như giữ nguyên kế hoạch tiến công, chắc chắn sẽ không đánh xong trong chốc lát, Trần Nam Thừa lại đuổi kịp, tình hình đó đối với bọn họ mà nói không hề có lợi: “Vậy chúng ta thì sao?”

“Đại đội Trần khẳng định gấp rút lên đường ở phía sau, chúng ta có thể nghỉ ngơi thật tốt một lúc.” Diệp Tích Thượng nhìn quanh địa hình bốn phía, khoe miệng nhếch lên. “Ra khỏi núi rồi chơi với Trần Nam Thừa một chút.”

Chân trời mới chỉ hiện lên ánh sáng nhạt lạnh lạnh, trong rừng đã có tiếng chim líu lo ríu rít. Vừa bước vào vùng X, trong lòng Trần Nam Thừa thoáng phập phồng, bỗng nhiên dừng bước, tay phải giơ lên, cả đại đội lập tức dừng lại theo. Viên Bản tiến lên. “Sao vậy?”

Trần Nam Thừa đảo mắt nhìn xung quanh: “Có gì đó không đúng.”

Viên Bân nghiêng đầu quan sát một lượt, núi tối đen như mực, trừ tiếng côn trùng, tiếng chim hót thì không có tiếng động gì khác. “Không cảm thấy gì cả.”

“Cho nên mới có cái gì không đúng.” Trần Nam Thừa kéo mũ giáp binh lính xuống, nhìn về phía màn đêm, giương súng lên, cả người ở trạng thái phòng bị, bước chậm về phía trước, một con mắt xuyên qua kính nhắm, quan sát xung quanh. Viên Bân ghì súng đi theo phía sau anh, mắt giống như ra-da đang chuyển động.

Có hơi thở của người.

Đây là cảm giác đầu tiên của Trần Nam Thừa, hơn nữa, càng đi sâu vào, loại cảm giác này càng - -

“Ẩn náu!” Ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên trong đầu Trần Nam Thừa cảnh báo, đè thấp người xuống tìm chỗ ẩn náu, nhanh chóng ngấm đúng một hướng bóp cò, một phát trúng đích, có tiếng người ngã xuống.

Ở bên cạnh, Viên Bân chau mày, nói nhỏ: “Có cái gì không đúng!”

“Nói nhầm.” Trần Nam Thừa lạnh lùng giơ tay lên ra hiệu, ngay lập tức thuộc hạ chia làm mấy tổ ẩn nhanh vào bóng tối, còn lại mấy người tiếp tục đi sau anh canh gác.

Xung quanh chợt trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng chim hót trên trời cao. Trần Nam Thừa nín thở, tất cả thần kinh căng lên, ngay cả chớp mắt cũng không.

Bỗng dưng, hướng ánh sáng nhạt thoáng hiện, theo bản năng Viên Bân nả một phát súng, lại nghe thấy thanh âm một vật nặng rơi xuống. Chân mày Trần Nam Thừa nhíu chặt, ra dấu tay với người phía sau. Thân hình một người nhẹ nhàng linh hoạt di động tới phía trước, nhưng mới di động mấy mét, không biết đạn từ đâu bắn tia bắn trúng người.

Tâm Trần Nam Thừa trầm xuống: “Cẩn thận một chút, đối phương có tay súng bắn tỉa.”

Cứ như vậy qua một hồi lâu, cho đến khi ánh nắng ban mai xuyên qua cành cây lá kim rậm rạp, chiếu một luồng xuống mặt đất làm tăng tầm nhìn, đại đội trinh sát đã bị bắn chết một tiểu đội. Viên Bân thấp giọng nguyên rủa. “Bọn họ không có bao nhiêu người, có ít nhất bốn tay súng bắn tỉa.” Hắn nhỏ một ngụm. “Thật không thể chịu nổi, một sợi tóc cũng không lộ, trời sắp sáng cũng không đánh được là sao?”

Trần Nam Thừa mím môi, âm thầm suy tính.

Vị trí bắn tỉa cực tốt, không lộ một chút dấu vết, hơn nữa trong thời gian ngắn, phạm vi di động không bị phát hiện, nếu di động cũng không làm anh nhận ra, vậy vị trí đó có thể ở đâu?

Trần Nam Thừa nhắm mắt lại, coi mình là đối phương, địa hình xung quanh mình, tình hình đại đội trinh sát, vị trí đội viên ẩn náu chạy một vòng trong đầu; bỗng chốc trong lòng căng thẳng: “Tay súng bắn tỉa có lẽ chỉ có một.”

Anh vừa dứt lời, không biết từ xó xỉnh nào bay ra mấy viên đạn khói, không biết là bên kia ra tay trước, trong nháy mắt tiếng súng nổ vang lên bốn phía, đội khói mù từ từ tan hết, hai bên đã bắt đầu chém giết. Đại đội trinh sát đều là tự tay Trần Nam Thừa huấn luyện ra, giờ đây đại đoàn 138 trước mặt lại không có được bao nhiêu lợi thế, nhưng kết quả cuối cùng vẫn thắng như cũ.

Bởi vì Diệp Tích Thượng chỉ dẫn theo một tiểu đội của đại đội.

Đối mặt với chừng một trăm người, Trần Nam Thừa lại có một chút phong thái người chiến thắng. Anh đi tới trước mặt Thích Bát Cửu: “Các cậu là người của Diệp đoàn trưởng?”

Lúc trước Thích Bát Cửu vật lộn bị trúng một quyền, máu ứ đọng, híp một mắt liếc mắt nhìn cái cây phía sau hắn cách đó không xa. Trần Nam Thừa không thể nghe thấy, thở dài, xoay người: “Viên Bân, tháo trang bị bọn họ ra, nhìn kỹ người, báo cáo nhanh tình hình ở đây cho sư trưởng Chương.”

Viên Bân phiền lòng, gãi gãi mặt: “VẬY. . . .nói với sư trưởng như thế nào?” Nói là bọn họ thành công bắt được Diệp Tích Thượng và người của hắn, nhưng lại mất đoàn 138 chủ lực?

“Nói thật.”

Trần Nam Thừa bỏ lại những lời này, nhấc chân bước đến nơi hẩn nhìn chăm chăm. Viên Bản mặt mày ủ rũ, vừa quay đầu lại lại nhìn thấy bộ dạng hã hê của Thích Bát Cửu, trong lòng nổi giận, vung mạnh cánh tay muốn đánh. Hai tay Thích Bát Cửu bị trói, không trốn không tránh, cũng không còn chỗ trốn, bĩ ối cười hề hề.

“Đừng, diễn tập một lần, tôi bị bắt cũng không nói gì mà cậu còn nôn nóng.”

Viên Bản hừ lạnh, đi về phía thủ trưởng báo cáo tình hình chiến đấu.

Trần Nam Thừa nhận cảnh lá từ trên cao rơi xuống, đi đến phía cây đại thụ ít nhất cũng trăm năm tuổi kia, đảo mắt nhìn xung quanh, không khỏi bật cười. “Đúng là trận địa bắn tỉa tuyệt vời.”

Anh ngẩng đầu lên, Diệp Tích Thượng đang nhàn nhã, tự đắc ngồi trên cành ngang vững chắc ăn quả đại.

“Còn không xuống? Thủ hạ cậu đều bị tôi bắt làm tù binh rồi, cậu cũng ngoan ngoãn an phận chịu trói đi.”

Diệp Tích Thượng ném một quả cuối cùng vào bụng, nắm thân cây, nhanh nhẹn hai ba cái trở mình nhảy xuống, vừa đúng rơi xuống trước mặt Trần Nam Thừa, khoe miệng khê nhếch cong lên. “Người của cậu lần nào cũng xuống tay độc ác như vậy với người của tôi sao? Cậu truyền thụ cho bọn họ cái gì vậy?”

Lông mày Trần Nam Thừa nhếch lên. “Giành lời kịch của tôi, chính là lời tôi muốn nói, ít nhất người của cậu cũng không gây xương?”

Diệp Tích Thượng giả bộ kinh hãi một chút, mặt áy náy. “Vậy thì thật xin lỗi, đội trưởng Trần yên tâm, tôi trở về sẽ tự mình dọn dẹp mấy tên khốn kiếp kia, như vậy đi, kết thúc diễn tập tôi mời anh ăn cơm để tạ tội.”

“Hay là để tôi mời, công thần sư đoàn 49.”

Mặt Diệp Tích Thượng thương tiếc: “Đáng tiếc vẫn là thủ hạ cậu bại dưới tay tôi.”

Trần Nam Thừa nóng nảy tự giễu: “Đại đội của tôi chơi với cậu, cậu còn chưa thỏa mãn sao?” Liếc nhìn súng trên tay hẩn: “Để tôi động thủ sao?”

Diệp Tích Thượng cũng không phản kháng, trực tiếp giao khẩu súng qua, Trần Nam Thừa đưa tay đón, lúc chạm vào thân súng, chợt thấy đối diện có một sức mạnh bức người, theo bản năng nghiêng người né tránh và phản kích lại.

Diệp Tích Thượng chờ động tác này của hẩn, giữa chừng thu tay lại, thấp người đỡ lấy những quyền kế tiếp, tốc độ cực nhanh, khiến Trần Nam Thừa vừa ý thức được hẩn làm động tác giả, bụng đã bị một quả đấm rắn chắc đánh trúng. Một quyền này ra tay vô cùng ác độc, tàn nhẫn khiến Trần Nam Thừa hoảng hốt, anh cắn răng nhịn xuống, cũng không khỏi lùi lại hai bước nhỏ.

Hai người đi theo phía sau Trần Nam Thừa nhanh chóng xông tới, hống súng hướng về phía Diệp Tích Thượng: “Đừng nhúc nhích! Cử động nữa là nổ súng!”

Diệp Tích Thượng thu hồi tấn công, phối hợp giơ tay lên. Trần Nam Thừa trì hoãn động tác này, sắc mặt lạnh lẽo, nhưng anh mới nắm chặt quả đấm, Diệp Tích Thượng liền rảnh rỗi mở miệng: “Đại đội trưởng Trần không biết công ước Geneva sao? Không thể hành hạ tù binh.”

Động tác Trần Nam Thừa hơi chậm lại, còn không đợi anh mở miệng, Viên Bản đã hấp tấp chạy tới.: “Đại đội trưởng, sư đoàn 49 ba giờ trước nhảy dù ở quốc lộ số 9 khoảng chừng một đoàn binh lực, sư đoàn trưởng Chương liên lạc với chúng ta không được, vì chúng ta bị Diệp Tích Thượng kéo dài thời gian, chiến xa đoàn cấp tốc canh phòng thành sông ở đoạn đường số 3, nhưng mà sau đó cắt đứt liên lạc thành sông với sân bay! Chúng ta có nên lập tức chạy tới thành sông?”

Liên lạc cắt đứt sợ rằng đã thất thủ, bây giờ chạy tới cũng không kịp, mục đích Diệp Tích Thượng chính là dùng ít người ngăn cản anh, hy sinh nhỏ đổi lấy thắng lợi sư đoàn 49, mà hẩn lại lấy nhiều thắng lợi người của Diệp Tích Thượng mà thôi, mấu chốt thắng bại là thành sông, sân bay. Về phần sư trưởng Chương không liên lạc được với bọn họ, có lẽ là bọn họ thậm chí quên mất Diệp Tích Thượng là cao thủ trong lĩnh vực đồ điện tử. Nhất thời tâm mắt Trần Nam Thừa như dao găm sắc bén, nín lấy cổ áo Diệp Tích Thượng, hung tợn trừng mắt với anh.

Diệp Tích Thượng nghiêng nghiêng đầu: “Tốc độ Tiết Thần thật nhanh, nằm ngoài dự liệu của tôi rồi, các cậu không chạy nhanh tới thành sông đi?”

“Tôi còn xem thường cậu, làm sao cậu biết tôi nhất định sẽ nghe theo?”

Diệp Tích Thượng cười một tiếng, thần nhiên đứng sừng sững đôi với hai mắt tức giận của hắn, chậm rãi mở miệng: “Cậu biết được tôi cẩn thận, nhưng tôi hiểu rõ hơn, cậu trời sinh tính đã đa nghi.”

Đầu tiên Trần Nam Thừa hơi sững sốt, sau đó giận quá hóa cười, buông lỏng tay ra, ngón tay cái cũng giờ lên.

Sư đoàn 57 nhảy dù trở về cuối cùng cũng thua sư đoàn 49. Nhưng Sư đoàn 49 hạ xuống sân bay, sư trưởng Hạ cảm thấy trên mặt người đứng đầu rất tối, người hắn cho rằng tự hào nhất - đội trưởng lại trở thành tù binh của đối phương, đối với chuyện lần này Diệp Tích Thượng cũng không quan tâm: “Không có gì, đột nhiên muốn vui đùa một chút với Trần Nam Thừa cho thân thiết hơn thôi.”

Lời này tự nhiên khiến Hạ Vành không hiểu rõ, Diệp Tích Thượng cũng không giải thích quá nhiều. Từ rừng rậm nguyên thủy trở về thành thị, từ từ tắm rửa, thỏa mãn ăn no, ngủ một giấc, lúc nhận được điện thoại Giang Thiệu người vẫn còn ở trên giường.

Nghe lời nói Giang Thiệu, mắt chậm rãi mở ra, cơn buồn ngủ biến mất. người Giang Thiệu đã dồn cảnh sát, chuẩn bị tan việc về nhà. Giờ phút này, một tay cầm điện thoại, một tay bưng cà phê nhấp một ngụm: “Cô ấy đúng là người phụ nữ duy nhất trước Anna ở với Trần Nam Thừa, ...Cậu có phải là người đàn ông duy nhất của Cố Hoài Nam sau Trần Nam Thừa thì tôi cũng không biết, chỉ là một người phụ nữ phiêu bạt ở bên ngoài năm năm, cũng không phải là không có khả năng chứ?”

Diệp Tích Thượng cũng có thể tưởng tượng giờ phút này vẻ mặt Giang Thiệu rất muốn bị đánh đòn, muốn mắng cũng lười mở miệng, trực tiếp cúp điện thoại. Rất nhanh, tin nhắn Giang Thiệu đến, phía dưới là một địa chỉ ...

HẾT CHƯƠNG 5

6. Chương 6: Tối Nay Cô Chết Chắc

Edit: caoviyen_73

Diệp Tích Thượng nhìn chằm chằm địa chỉ này một lát, vứt điện thoại di động đứng dậy đi vào phòng tắm. Mới tắm một nửa lại nghe thấy tiếng điện thoại di động bên ngoài vang lên, hắn lấy khăn tắm vây quanh mình rồi ra ngoài nghe điện thoại, một giọng nói trầm thấp nhưng ôn hòa của một người đàn ông từ trong ống nghe truyền tới.

“Mở cửa.”

Diệp Tích Thượng nhú mào, để điện thoại xuống, vội vã mặc quần áo rồi đi mở cửa.

Người đàn ông đứng ngoài cửa đang khoanh tay, toàn thân mặc bộ quân phục không quân màu xanh lam, vành nón hạ thấp xuống mặt, khiến người ta chỉ có thể nhìn thấy cái cằm và khóe miệng đang nâng lên rất nhẹ. Dù vậy toàn thân người đàn ông toát lên khí thế uy nghiêm, vì vậy khi Diệp Tích Thượng ăn mặc tùy ý ở trước mặt hắn tỏ rõ vài phần nhếch nhác.

“Không mời ta vào sao?”

Diệp Tích Thượng nghiêng người nhường ông ta đi vào nhà: “Tôi mới vừa dậy, đang tắm, ông vào ngồi trước đi.”

Người đàn ông khẽ gật đầu, Diệp Tích Thượng xoay người trở lại phòng tắm.

Diệp Cẩm Niên cởi nón lính xuống, chậm rãi nhìn xung quanh phòng khách rộng rãi một vòng, cuối cùng ngừng lại trước một bức tranh treo trên tường, ánh mắt không khỏi dẹt dẹt đi mấy phần. Diệp Tích Thượng dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết chuyện tắm rửa, sau đó ăn mặc chỉnh tề đi ra khỏi phòng ngủ.

Diệp Cẩm Niên chỉ vào bức tranh đặt câu hỏi: “Đây là bức tranh đầu tiên mà em gái con hoàn thành sao?”

“Vâng” Diệp Tích Thượng không có biểu cảm gì, bưng trà lên uống.

“Bức tranh vẽ mẹ con, không tệ.”

Lời của hắn còn chưa nói xong liền bị Diệp Tích Thượng lạnh lùng cắt đứt: “Ông, chính là muốn nhìn tranh của Tiểu An sao?”

“Tiểu Diệp Tử gần đây như thế nào? Có tính toán lúc nào thì trở lại hay không?” Diệp Cẩm Niên nhàn nhạt cười một tiếng, tay nâng ly trà nhẹ uống, bước trở lại trước salon, một tay chống vào tay vịn sau đó động tác vô cùng chậm rãi ngồi xuống.

Diệp Tích Thượng theo bản năng tính đi tới đỡ ông, nhưng sau đó phản ứng kịp lúc bèn thu tay về, vẻ mặt cứng nhắc hỏi: “Lưng sao rồi?”

“Không có việc gì, bệnh cũ, tuổi cao, trước kia không quan tâm nên bệnh tật tìm tới, bây giờ tinh thần cũng không còn minh mẫn, không chừng ngày nào đó con cũng sẽ như thế.”

Diệp Cẩm Niên cẩu thả phất tay một cái, lại khiến cho sắc mặt Diệp Tích Thượng đang ngồi một bên càng thêm chìm xuống: “Nên tìm một người phụ nữ chăm sóc ông đi, không có ai phản đối, ở một mình, một ngày nào đó thật sự xảy ra chuyện cũng không có ai ở bên cạnh ông.” Xắn tay áo lên, dịu ông nằm sấp xuống, kéo áo lên, kiểm tra vùng ngang hông của ông rồi nhún xuống.

“Chính là chỗ đó.” Diệp Cẩm Niên hít một hơi.

Diệp Tích Thượng gạt đầu, dùng sức vừa phải bắt đầu xoa bóp cho ông, ra vẻ vô tình mở miệng: “Tiểu An đã muốn quay lại, nhưng sợ ông ép nó kết hôn với Giang Thiệu.”

Diệp Cẩm Niên liền cười, “Rõ ràng chính nó muốn kết hôn.”

“Nó sợ không có cách nào đối mặt với ông.” Quan hệ của Diệp Tiểu An và Giang Thiệu cũng không phải là bạn bè trai gái đơn giản như vậy, chuyện này quá nhiều khúc mắc khiến mỗi khi Diệp Tích Thượng nhớ tới liền phiền lòng.

Diệp Cẩm Niên không nói thêm gì nữa, không khí trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

Trong phòng khách có một gốc cây vạn niên thanh rất lớn, ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ hắt vào, bề mặt lá cây như được phủ lên một lớp màu vàng thẫm. Ông nhìn từng chiếc lá xanh, bờ môi nhếch lên một nụ cười ảm áp: “Còn nhớ rõ khi còn nhỏ chú Phương dạy con đánh quyền không? Con trai ông ấy chọc cho Tiểu Diệp Tử khóc, con còn đi đánh người ta một trận, ông ấy vẫn còn so sánh con còn không cao bằng một cậu nhóc ba tuổi.”

“Rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Diệp Tích Thượng không nhịn được cắt ngang lời nói của ông, sức lực trên tay mạnh thêm mấy phần, Diệp Cẩm Niên đau đến hút khí, quay đầu lại vỗ hấn một cái: “Lão Phương được một cháu trai, ngày ngày ở trước mặt ta khoe khoang, hấn cả đời này cũng không bằng ta, duy chỉ hơn ta là đã làm ông nội, lão ấy cũng chỉ có một đứa con trai!”

Diệp Cẩm Niên lật người ngồi dậy đốt một điếu thuốc, còn chưa kịp hút một hơi nào đã bị Diệp Tích Thượng giựt ra bỏ vào trong cái gạt tàn thuốc: “Con và Tiểu Diệp Tử, cũng không cho ta được một ít thể diện.”

Diệp Tích Thượng đem đoạn văn này học cho Tiết Thần nghe, Tiết Thần phun ra một ngụm nước ngay tại chỗ, vừa lau miệng vừa cười: “Lúc đó em gái cậu muốn gả cho tôi, ba cậu bây giờ vẫn có thể giữ lời hứa gả Tiểu An cho tôi, càng không cần buộc cậu phải có con, chắc chắn, xem ra ba cậu bây giờ ở một mình, khổ như thế chứ?”

Diệp Tích Thượng trừng mắt liếc hấn một cái: “Bây giờ cậu mà bỏ được Dư Kim Kim, tôi liền mang Tiểu An gả cho cậu.”

Tiết Thần vui vẻ cười một tiếng: “Cả hai tôi đều muốn được không? Tiểu Diệp Tử có thể làm chính phi, Kim Kim làm thiếp, cậu biết tôi mà, sẽ không để em gái cậu thua thiệt.”

Diệp Tích Thượng không nói lời nào, cầm tờ báo trên bàn đứng dậy ném về phía Tiết Thần, Tiết Thần đánh không lại anh, bị anh trừng phạt hô hoán lên.

*

Vừa đến lúc tan làm, Dư Kim Kim liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Cô có vóc người cao gầy, dung mạo xinh đẹp hơn người, trong một đám đông nhìn cũng rất chói mắt. Tiết Thần chỉ cần liếc một cái đã nhìn thấy cô bạn gái nhỏ của hắn, khoe miệng bất giác nhếch lên, đóng cửa xe lặng yên không một tiếng động đi vòng qua phía sau cô.

“Thưa cô, khóa kéo váy cô bị tuột ra.”

Dư Kim Kim đang tập trung nhắn tin cho Cố Hoài Nam nghiên cứu xem buổi tối nên ăn cái gì, đột ngột nghe thấy câu nói này, theo phản xạ hét lên một tiếng, đôi tay nhỏ bé liên tục không ngừng che miệng.

Không đúng.

Rõ ràng hôm nay cô mặc quần!

Dư Kim Kim nổi giận xoay người, vừa định nổi giận, lại không ngờ nhìn thấy vẻ mặt Tiết Thần đang cố nén ý cười, vừa mừng vừa sợ, kêu lên một tiếng bổ nhào vào người anh, tách hai chân ra kẹp vào hông hắn, ôm cổ hắn dùng sức cọ: “Sao anh lại đáng ghét như vậy chứ!”

Tiết Thần nâng cái miệng nhỏ nhắn, xinh xắn của cô lên, vỗ hai cái: “Đây là công ty em, anh thì không sao cả, nhưng em không sợ phá hủy hình tượng của mình sao?”

Khuôn mặt nhỏ của Dư Kim Kim đột nhiên ngẩn ngơ, rồi lập tức từ trên người anh xuống, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, hoàn toàn không để ý phản ứng của đồng nghiệp xung quanh. Tiết Thần cười to, ôm cô vào ngực: “Đi ăn cơm trước chứ?”

Dư Kim Kim ngẩng đầu lên: “Không! Về nhà trước!”

Ý đồ của cô gái nhỏ này quá mức rõ ràng, Tiết Thần giật mình, thân thể nhất thời nóng lên: “Được.”

Tiết Thần chưa bao giờ lái xe nhanh như vậy, mấy lần anh vượt đèn đỏ khiến Dư Kim Kim sợ đến mặt mũi trắng bệch, tay nắm dây an toàn trước ngực, lắp ba lắp bắp: “Anh. Anh chậm một chút.”

Nửa giờ sau, hai người trong thang máy không kèm chế được trao nhau nụ hôn nóng bỏng. Vừa bước vào cửa, Tiết Thần liền đè Dư Kim Kim vào cửa, “xoẹt” một tiếng xé rách áo sơ mi của cô, bàn tay phủ lên.

“Nhớ anh không?”

“Nhớ!”

Dư Kim Kim nghiêng đầu hôn mặt anh, hai tay kéo thắt lưng anh, khiến Tiết Thần một hồi cười nhẹ: “Đừng nóng vội, anh không chạy được đâu.”

Dư Kim Kim bị anh cười vừa then vừa cẩu, hung hăng há mồm cắn cổ anh. Tiết Thần bị đau, càng thêm kích thích, chỉ một động tác đã kéo quần dài và quần lót cô xuống, nhấc một chân cô lên chen vào, chuyển động vừa sâu vừa mạnh.

“Anh. Anh nhanh lên một chút.” Dư Kim Kim ở trong ngực anh bứt rứt vụn vụn, nỗ lực phối hợp theo tiết tấu của anh, nhưng cảm thấy thế nào cũng không đủ.

Tiết Thần nắm cằm nhỏ của cô, ác ý chậm tốc độ lại: “Mới vừa rồi em muốn anh chậm lại đó thôi.”

Dư Kim Kim nhú hàng lông mày nhỏ nhắn lại, van nài từng tiếng kêu tên anh, đôi mắt ánh nước vừa dịu dàng vừa giận rất quyến rũ, Tiết Thần không nhịn được, cúi đầu hôn lên.

Cố Hoài Nam liếm kem ốc quế đi ra khỏi thang máy, trong ngực ôm một túi đồ ăn vặt, tới cửa thì mới phát hiện quên mang theo chìa khóa. Xem đồng hồ thì có thể Dư Kim Kim đã về nhà. Cô dựa vào cửa kiên nhẫn chờ, chợt cảm thấy cánh cửa đang rung.

Cô ngẩn ra, quay đầu lại nhìn chăm chăm vào cửa, dựng lỗ tai lên nghe, lập tức hiểu có chuyện gì đang xảy ra: Nguy rồi! Tiết Thần đã về!!!

Cố Hoài Nam nào dám để Tiết Thần nhìn thấy mình chứ, cô nhanh chân bỏ chạy ...

Diệp Tích Thượng đối chiếu với địa chỉ Giang Thiệu cho, tìm được khu chung cư Kim Nguyên, rất nhanh tìm được khu 16A. Nhưng điều anh không ngờ là xa xa lại thấy xe Tiết Thần đang đậu ở chỗ đó. Anh nhún ga, xoay tay lái đi tới.

Cố Hoài Nam vừa từ trên lầu chạy xuống, một chiếc xe đột ngột dừng lại trước mặt cô, bánh xe ma sát với mặt đất vang lên tiếng rít chói tai.

Trong nháy mắt đó, cô trực tiếp chạm vào tầm mắt của người đang ngồi trong xe. Trong đầu Cố Hoài Nam vang lên mấy tiếng “on gong”, hai chân mềm nhũn thuận thể ngã nhào xuống đất, túi thức ăn ôm trong lòng văng ra, rơi tung tóe trên mặt đất.

Nguy rồi. Lúc này đúng là nguy rồi! Nhìn cái xe kia, Cố Hoài Nam cũng biết đại nạn của mình đã đến. Cô nên nói gì đây, Tiết Thần chính là người mang điềm báo tai họa đến cho cô, mà người đàn ông ngồi trong chiếc xe này chính là tai họa của cô!

Cô không kịp xoa hông, quỳ dậy bò về một hướng khác.

“Rầm!”

Tiếng cửa xe đóng rầm lại, sau đó là tiếng bước chân bình thản của người đàn ông từ phía sau cô truyền tới, nhịp tim cô gõ mạnh như tiếng trống.

Một người phụ nữ mặc váy ngắn quỳ trên mặt đất bò từ đầu xe về phía đuôi xe, khiến những ông lão đang ngồi vây quanh bàn đá dưới chung cư đánh bài vẫn cầm quân bài trong tay nhưng ánh mắt đã trợn trắng lên rồi.

Ánh mắt Diệp Tích Thượng nhìn qua một lượt, mọi người lúng túng ho nhẹ một tiếng, không cam chịu quay đầu lại đầu tiếp tục đánh bài, nhưng ánh mắt vẫn lặng lẽ tiếp tục liếc về bên này.

Cố Hoài Nam căn bản không ý thức được cảnh đẹp dưới váy mình đã bị nhiều người thưởng thức như vậy, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: phải trốn!

Diệp Tích Thượng nhìn chiếc quần lót nhỏ sợi tơ màu trắng và cặp đùi trắng nõn mịn màng của Cố Hoài Nam không biết nên tức hay nên cười, cởi áo khoác ném về phía cô, áo khoác vừa vạt rơi trên eo cô, chính xác che lại cái hông nhỏ của cô, rõ ràng thấy thân thể cô cứng đờ.

Anh đi tới trước mặt cô, quỳ gối ngồi xổm xuống. Cố Hoài Nam nhìn đôi giày của anh, cố gắng không dám thở mạnh.

Diệp Tích Thượng vươn tay, chậm rãi nâng cằm cô lên, đối diện với một đôi mắt xinh đẹp nhưng hiện đầy vẻ hoảng sợ, lạnh lùng nhếch làn môi mỏng: “Trốn cái gì? Anh không có ý giết chết em.”

Hai vai Cố Hoài Nam co rụt lại, cắn môi nhìn chăm chăm vào tròng mắt xanh, sâu không thấy đáy của anh: “Anh. Câu tiếp theo có phải anh muốn nói. sẽ khiến tôi sống không bằng chết không?”

Diệp Tích Thượng bỗng dừng nhếch môi, chỉ cười không nói, đỡ cô đứng lên: “Bây giờ không phải nên cùng anh về nhà sao?”

Rõ ràng là anh cười rất nhẹ, nhưng Cố Hoài Nam lại cảm thấy tay chân mình lạnh lẽo: “Đồ đạc của tôi vẫn còn ở nhà Kim Kim, tôi ... tôi đi lấy trước đã.”

Diệp Tích Thượng cũng không nhìn cô, chỉ một động tác đã nắm hai cổ tay nhỏ của cô, mạnh mẽ nhét cả người cô vào ghế phụ, sau đó anh ngồi vào ghế lái, tay vừa muốn cầm chìa khóa xe, lại chột nghiêng người qua phía cô.

Cố Hoài Nam sợ đến nỗi cơ thể dán chặt vào thành ghế, quát to một tiếng đề phòng: “Diệp Tích Thượng!”

Diệp Tích Thượng nhìn cô, không thèm nói một lời, tay vươn ra từ từ như một màn quay chậm, xẹt qua vành tai cô, kéo dây nịt an toàn, cài nút.

Gương mặt Cố Hoài Nam bỗng nhiên đỏ lên, thì ra không phải hắn muốn làm gì với cô, chỉ là

Nhưng hơi thở vẫn chưa hoàn toàn ổn định, cô phát hiện sau khi Diệp Tích Thượng cài dây an toàn cho cô xong thì không hề ngồi thẳng lại, ngược lại cơ thể càng lúc càng hướng sát về phía cô, sát đến nỗi nghe thấy cả tiếng hít thở của hắn.

Hơi thở của hắn nhẹ nhàng phả trên bờ môi của cô, vừa ngứa vừa nóng.

“Anh rất vui.” Anh chợt mở miệng.

Cố Hoài Nam nháy mắt mấy cái, lại nghe anh nói tiếp: “Em còn chưa quên tên anh, không uống phí trong 5 năm này anh ngày nhớ đêm mong em.”

Huhuhu, tối nay cô chết chắc rồi!!!

HẾT CHƯƠNG 6

7. Chương 7: Hai Nam Một Nữ

Edit: dungnho

Chiến trường của Tiết Thần và Dư Kim Kim kéo dài từ cửa đến ghế sa lon, sàn nhà, phòng tắm, cuối cùng mới đến giường. Tắm sạch sẽ, giày vò nửa ngày mồ hôi cũng hòa vào nhau. Đường như anh muốn lấy đi nửa cái mạng của Dư Kim Kim, một lần nữa anh ôm thân thể mềm mại vào trong bồn tắm, con mèo nhỏ ở trên người anh gãi gãi chỗ này, cọ cọ chỗ kia.

Tiết Thần suýt chảy nước miếng, nhắm hai mắt mặc cô tiếp tục “châm lửa” trên người mình, khoe miệng vui vẻ nhếch lên. Dư Kim Kim dùng đầu ngón tay vẽ lên bờ môi anh, hôn hai cái: “Nhớ em không?”

“Tối nay em đã hỏi bao nhiêu lần rồi hả?” Tiết Thần vẩy nước trên người cô trêu chọc, bàn tay chuyển động trên da cô: “Chẳng lẽ biểu hiện của anh còn chưa đủ để chứng minh chuyện này sao?”

Dư Kim Kim thỏa mãn nằm trên ngực anh, ôm cánh tay anh: “Em nhớ anh lắm, rất rất nhớ, không chỉ một lần nằm mơ thấy anh đâu.”

Tiết Thần không thể nhịn được, bật cười, một câu hai nghĩa hỏi: “Anh đã biến mơ ước của em thành sự thật rồi.”

Dư Kim Kim ngẩng mặt, thành thật gật đầu. Tiết Thần yêu chết dáng vẻ này của cô, hôn gáy cô một cái. Tay Dư Kim Kim theo phản xạ trượt đến chỗ mẫn cảm của anh nắm nhẹ thì nghe thấy giọng nói anh thì thầm vang bên tai cô nói nhỏ.

“Kim Kim, em có được không.”

Anh bị Dư Kim Kim Chính trêu chọc cả người bốc lửa, chợt nghe thấy có người đập cửa. Tiết Thần còn chưa nói gì, cô đã a một tiếng ngồi thẳng dậy: “Chết rồi! Em quên mất Nam Nam!” Nói xong, lấy khăn tắm quấn quanh người ướt đẫm mồ hôi: “Anh mau dậy mặc quần áo vào đi!”

“Tớ tới đây, tớ tới đây!” Cô dặn dò xong, giày cũng không kịp mang liền chạy ra mở cửa. Tiết Thần đỏ khòc dở cười, không thể làm gì khác là mở nước lạnh dập lửa.

Thấy rõ hai người đàn ông đứng ngoài cửa, Dư Kim Kim níu chặt khăn tắm hít một hơi. Trần Nam Thừa nhanh chóng mở to mắt rồi lùi một bước, lách người đi vào trong. Trần Nam Tâm cũng không khách khí, trong chốc lát đã nhìn từ đầu đến cuối người phụ nữ này mấy lần, cười híp mắt nhếch môi đi vào.

“Anh rất mong đợi lần sau em sẽ lấy hình tượng gì mở cửa cho anh.”

“Cút!” Dư Kim Kim không nói hai lời, dùng sức đóng sập cửa. Dường như Trần Nam Tầm sớm dự đoán trước, đưa tay vừa đỡ, vừa dùng lực, ngang nhiên đẩy cửa ra. Dư Kim Kim dùng hết sức cũng không bằng một tay hấn, bị Trần Nam Tầm bắt được cổ tay.

“Không giữ khăn tắm, rút xuống đừng nói anh không nhắc nhở.”

Trần Nam Thừa không nhìn cô, nhân cơ hội bước vào nhà, con người sắc bén đảo quanh: “Người đâu?”

“Người nào? Trần Nam Thừa! Anh tự tiện xông vào nhà dân!” Dư Kim Kim không tránh được Trần Nam Tầm, tức giận rống to, nếu không phải sợ lộ sạch, cô sớm giơ chân đá chim nhỏ hấn rồi.

Trần Nam Thừa giống như không nghe thấy cô lên án, chạy thẳng vào bên trong phòng ngủ chính và phòng khách.

Trần Nam Tầm nhìn ra ý đồ của cô, kéo cô lại gần: “Có phải muốn đá anh hay không?”

“Nếu không buông tay, có tin tôi dùng kéo cắt anh không!”

Trần Nam Tầm cười vui vẻ: “Nói thế nào em và ”nó” cũng có chút quen biết, có cần án độc vậy không?”

“Ngậm lại cái miệng chó của anh đi!” Dư Kim Kim còn muốn nói điều gì, liếc mắt thấy Tiết Thần không biết khi nào đã đứng bên kia, trái tim trống rỗng, khí thế cũng yếu đi, thậm chí quên cả giày giũa, cứ như vậy bị Trần Nam Tầm ôm đi.

Trần Nam Tầm đã sớm nhìn thấy Tiết Thần đi ra, anh ta chỉ mặc quần ngủ, thân trên trần trụi rắn chắc, còn mang theo hơi nước, hiển nhiên là mới vừa tắm rửa xong, hoặc là đang tắm, mà trên người hấn là dấu răng nhỏ nông sâu đầy mờ ám, rõ ràng đã nói lên quan hệ của hấn và Dư Kim Kim.

Hấn vốn cho rằng, người đàn ông này sẽ nhào lên đánh khi nhìn thấy mình đối với Dư Kim Kim như vậy. Không ngờ Tiết Thần lại không bực cũng không cău, vẻ mặt hết sức bình thường đứng ở đó xem trò vui.

Người đàn ông này, là kẻ không tầm thường.

Nghĩ đến đây, hấn buông lỏng Dư Kim Kim, nhìn cô chạy chậm đến cạnh Tiết Thần.

“Mặc quần áo vào đi.” Tiết Thần vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ trắng bệch của cô, giọng nói và động tác giống như bình thường.

Dư Kim Kim đi vào, khí thế toàn thân Tiết Thần liền thay đổi, nhưng ánh mắt vẫn như cũ: “Thì ra anh chính là Trần Nam Tầm.”

Thì ra người đàn ông này biết hấn, Trần Nam Tầm sờ cằm: “Kim Kim thật đúng cái gì cũng nói với anh, mà tôi còn không biết tên của anh.”

“Tiết phó đoàn?”

Trần Nam Thừa không tìm được người muốn tìm, thấy Tiết Thần cũng có mấy phần kinh ngạc.

Lông mi Tiết Thần khẽ chớp, bình tĩnh hiểu ý gật đầu: “Đại đội trưởng Trần, thật đúng là. . . . Khéo.”

Dư Kim Kim ăn mặc kín mít mới dám ra ngoài, nhạy cảm phát hiện không khí có gì đó không đúng, không hề nghĩ ngợi liền che đàng trước Tiết Thần, chống nạnh: “Các người đủ chưa? Đêm khuya giống như thổ phỉ chạy đến chỗ tôi làm loạn, muốn tôi báo cảnh sát à?”

“Kim Kim, người đâu?” Mục đích của Trần Nam Thừa đến đây là muốn xác minh, không muốn lãng phí bất kỳ một chút thời gian nào.

“Người nào?”

“Cô nói đi?”

Sắc mặt Trần Nam Thừa lạnh lẽo, Dư Kim Kim trừng hấn: “Tôi không biết, cô ấy có chân, tôi lại không thể hạn chế tự do của cô ấy.”

“Mỗi buổi tối cô ta vẫn thường về đây, cô nói cô không biết?” Trần Nam Thừa cắn răng.

Dư Kim Kim hung hăng trợn mắt nhìn Trần Nam Tầm, cái này gọi là chó săn theo đuôi!

Cô một mực chắc chắn không biết Cố Hoài Nam ở đâu, ngại vì Tiết Thần ở đây. Dù thế nào Trần Nam Thừa cũng không thể làm gì cô, không thể làm gì khác ngoại trừ rời đi. Trần Nam Tầm cũng không nói thêm nữa, chỉ là trước khi đi khiêu khích nhìn Tiết Thần.

Cái nhìn kia khiến da đầu Dư Kim Kim tê dại, lo sợ liếc trộm về mặt Tiết Thần, đáng tiếc không thể nhìn ra.

Trần Nam Thừa vừa đến trước xe đã xoay người đẩy Trần Nam Tầm nằm trên mui xe, cùi chỏ dè ngang cổ họng của hắn, hung dữ nói: “Không phải mày nói là coi chừng cô ấy sao? Người đâu? Bận chăm sóc đàn bà trên giường phải không?”

Trần Nam Tầm muốn ho khan, nhưng cổ bị kẹp chặt không ho ra được, kìm nén đến phổi cũng đau, tay chỉ mình gạt một cái. Trần Nam Thừa trợn mắt nhìn hắn chốc lát rồi mới buông hắn ra.

Trần Nam Tầm che ngực ho nửa ngày mới nói ra được: “Thiếu chút nữa cắt đứt cổ em!”

“Hôm nay mày không tìm ra cô ấy, tao sẽ chôn sống mày.” Trần Nam Thừa ném ra lời độc ác, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

Trần Nam Tầm nhỏ một ngụm: “Anh và Dư An Na kết hôn cũng năm năm rồi, con trai đã mấy tuổi rồi chứ? Còn tìm cô ấy làm gì? Anh đưa tiền thì có lợi ích gì? Đưa bao lì xì cho con anh không phải hơn sao?”

Trần Nam Thừa vừa hút điếu thuốc, nghe lời này của hắn trực tiếp ném trên mặt dập tắt, bay lên đập một cước trước ngực hắn. Trần Nam Tầm không có chút đề phòng, nặng nề ngã đập vào cái nút, máy báo động vang lên. “Tao đã dặn dò mày thế nào? Mặc kệ lúc nào, ở đâu, chỉ cần thấy Cố Hoài Nam thì nhốt cô ấy lại, sau đó cho tao biết! Mặc kệ ai ngăn cản, xảy ra chuyện gì tao chịu trách nhiệm!”

Giọng điệu Trần Nam Tầm chậm rãi, nhất thời nổi giận: “Con mẹ nó Trần Nam Thừa! Ngăn cản tôi là Dư Kim Kim! Anh muốn tôi làm gì cô ấy?”

“Nếu như cần thiết nói lời này.”

Trần Nam Tầm chùi vết máu bên khóe miệng, nhếch môi lên: “Cho anh một cơ hội, thu hồi những lời này.”

Hắn nghiêm túc, Trần Nam Thừa vô ý chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn: “Tao thu hồi.”

Trần Nam Tầm nhỏ ngụm máu, thò người vào xe cầm khăn giấy lau miệng, một hồi lâu mới mở miệng: “Diệp Tích Thượng, anh có biết không? Đêm đó tôi thấy Nam Nam, bọn họ ở chung một chỗ, tôi ép hỏi Dư Kim Kim rồi, cô ấy cũng rõ lắm.”

Trần Nam Thừa đứng ngược sáng nên Trần Nam Tầm không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy tâm trạng của anh trong nháy mắt biến hóa khác thường, một lát sau mới nghe anh mở miệng có vẻ hứng thú: “Cậu ‘ép’ hỏi Kim Kim như thế nào?”

Trần Nam Tầm khó hiểu nhìn xuống ngực áo sơ mi, xoa xoa nơi bị anh ta đá vào, theo bản năng sờ sờ đôi môi, ý vị sâu xa cười cười. Trần Nam Thừa bắt đầu dĩ lắc đầu, tặng cho anh ta một tin tức: “Tiết Thần, ba mươi hai tuổi, phó đoàn trưởng trung đoàn 49 - Sư đoàn 138, đây là người vừa rồi cậu cũng nhìn thấy đấy, có thể thu phục được Kim Kim trở nên ngoan ngoãn thì rất khó đối phó đấy.”

“Tôi nói muốn đối phó với hắn ta sao? Tôi không xen vào việc Dư Kim Kim có bạn trai.” Trần Nam Tầm khinh thường.

Trần Nam Thừa chê cười: “Nếu không quan tâm thì cũng không viết đầy ra trên mặt như vậy.” Những dấu vết trên người Tiết Thần, ánh mắt ai cũng nhìn thấy. Anh có thể kết luận nếu hôm nay là một người đàn ông khác xuất hiện trong phòng Dư Kim Kim, Trần Nam Tầm đã đại khai sát giới.

“Cút!” Trần Nam Tầm định đánh anh, vừa mới giơ tay cánh tay dính chút máu đọng ở ngực, chợt nghe răng trợn mắt kêu lên một tiếng, dừng lại một chút, ngẩng đầu: “Sư đoàn 138? Vậy đoàn trưởng của anh ta không phải là.”

Diệp Tích Thượng không thích nói chuyện, Cố Hoài Nam trước kia cũng biết, nhưng chưa bao giờ thấy anh im lặng đến như vậy. Dọc theo con đường này, miệng anh như con trai, một câu cũng không hé miệng nói ra.

Xe dừng ở một chung cư cô có ấn tượng nhưng lại không nhớ tên, khi vào trong thang máy anh vẫn còn lôi tay cô giống như chỉ sợ cô chạy mất vậy, cho đến khi vào nhà mới thả tay cô ra.

Đèn vừa mở, một căn phòng thông minh xuất hiện ra trước mắt, Cố Hoài Nam ngẩng nhìn bốn phía, không khỏi héch mảy lên. “Đi thăm” một lúc xong thấy Diệp Tích Thượng không biến sắc quan sát mình, cô xấu hổ cười một tiếng: “Này, vẫn giống như giống như trước đây ha, sạch sẽ như không có người ở.”

Diệp Tích Thượng không có biểu cảm gì, nhưng Cố Hoài Nam biết anh đang cố kiềm nén tức giận, chỉ chờ cô đổ thêm dầu thôi. Cô ngậm chặt miệng, sờ sờ nơi này, cọ cọ chỗ kia, tìm nơi cách xa anh nhất để ngồi xuống, cái chính là vẫn không dám nói lời nào. Mà Diệp Tích Thượng giống như pho tượng, ngồi ở đó nhưng tâm mắt vẫn chăm chăm vào cô, Cố Hoài Nam bị anh nhìn sợ hãi, không nhìn được trừng lại.

“Này, anh bắt tôi về đây rồi tính cứ trừng mắt nhìn tôi một đêm như vậy sao?”

Động tác đầu tiên khi Diệp Tích Thượng vào cửa là: nheo mắt.

Cố Hoài Nam vừa mở miệng, đột nhiên cảm thấy lời mình có vấn đề, giống như đang ám chỉ gì đó, vội vàng chen thêm một câu: “Muốn chém giết, róc thịt trái lại tôi còn thấy thoải mái hơn, Cố Hoài Nam tôi cũng là người dám làm dám chịu.”

Diệp Tích Thượng có thêm một động tác thứ hai: mỉm cười - nụ cười có phần hơi chế giễu.

Cố Hoài Nam sao lại không nhìn ra chứ? Đập mạnh vào bàn trà gỗ: “Anh rốt cuộc muốn thế nào? Tôi nhớ rằng anh cũng là người thẳng thắn, tôi cũng nhớ rõ anh biết nói mà, sao tự nhiên lại câm thế?”

“Vậy thì ...” Diệp Tích Thượng chợt bước về phía cô, hơn nữa còn bắt đầu đưa tay cởi từng nút áo sơ mi của mình: “Về tôi, trừ những điều em vừa nói ra, em còn còn nhớ rõ cái gì nữa?”

Động tác này khiến Cố Hoài Nam sợ hãi, hai chân căng thẳng: “Không còn!”

“Không còn?” Nút thứ hai đã cởi.

“Không”

“Vậy tôi nên dùng phương pháp gì đó để em nhớ tới tôi mới đúng.” Nút thứ ba đến nút thứ tư nút cuối cùng cũng đã cởi, lộ ra cơ ngực bẽn lẽn trắng kiêu bên trong khiến Cố Hoài Nam nhìn thấy không khỏi liếm môi.

“Cái đó, tôi có nhớ ra một chút rồi, tôi đi lâu như vậy mà chưa từng gọi Một cú điện thoại cho anh. Chuyện này không chấp nhận được!” Cố Hoài Nam tự mình kiểm điểm, vẻ mặt diễn rất thật.

Nhưng không chỉ không thể ngăn cản động tác cởi áo của anh, thay vào đó tình hình diễn biến càng kỳ quái hơn: anh đem áo sơ mi đứng ở trước mặt cô, cởi sạch!

Miệng của Cố Hoài Nam khê nhếch, ánh mắt tham lam đến độ không nở chớp, vốc người này. Cơ bụng này.

Cô chỉ chú ý dùng ánh mắt ăn đậu hũ của anh, cũng không ý thức được mình đã tiến vào phạm vi công kích của anh. Diệp Tích Thượng nhẹ nắm mái tóc dài của cô, nhắc cao đầu cô lên: “Cố Hoài Nam, có phải em quên mình đã thiếu nợ tôi cái gì hay không?”

“Tôi đã thiếu nợ anh cái gì?” Cố Hoài Nam ngây ngốc, ánh mắt dọc theo từ từng khối cơ bụng lên cơ ngực rồi lên tới mặt anh, vừa lúc chạm đến tâm mắt khiến người ta sợ hãi của anh, mới giật mình nhớ tới tình cảnh của mình, mái tóc thiếu chút nữa dựng đứng lên, hai chân cũng mềm nhũn.

Người đàn ông này từ lúc nào mà lại cách cô gần như vậy! Trong thời điểm này mà lại dụng hình bức cung sao?

Diệp Tích Thượng bởi vì một câu nói hời hợt này mà hoàn toàn tức giận, cánh tay chợt dùng sức, giữ chặt cái cổ mảnh khảnh của cô kéo vào phòng ngủ, một cước đá văng cửa ra, ném cô lên trên giường: “Vậy tôi sẽ giúp em nhớ lại, cuối cùng em thiếu tôi cái gì!”

HẾT CHƯƠNG 7

8. Chương 8: Tự Chủ

Edit: quacauphale

Giường của Diệp Tích Thượng thật cứng, ít nhất so với giường nhà Dư Kim Kim còn cứng hơn. Cố Hoài Nam vốn muốn dùng đệm che chắn đàn bass tới, thuận thể xoay người sang chỗ khác, kết quả cái giường cứng đơ, một chút đàn hồi cũng không có, đầu cô cứ ong ong cả lên, ôm đầu nằm tại chỗ mà không đứng lên được.

“Cái người đàn ông dã man này. Có biết “thương hoa tiếc ngọc” viết như thế nào không?” Cố Hoài Nam khó chịu lắm, bực bội đạp chân mấy cái, lại phát hiện ở góc độ này nhìn anh thật sự rất đẹp trai.

Bỗng dưng, tầm mắt Cố Hoài Nam không di chuyển, nhìn vết sẹo dài từ bụng Diệp Tích Thượng xuyên xuống dưới, kéo dài đến nửa bụng trái, sau đó bị quần che lấp. Vết sẹo kia vừa nhỏ lại còn dài, bởi vì đã lâu nên cũng mờ nhạt, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện.

“Thấy được sao?”

Giọng Diệp Tích Thượng từ đỉnh đầu cô vọng xuống, Cố Hoài Nam liếc mắt nhìn anh, một chân lại nhảy lên giường, nhất thời kinh ngạc, cắn răng ngồi dậy, hung dữ chỉ vào anh.

“Tôi cho anh biết, Diệp Tích Thượng! Đừng tưởng rằng tôi đây dễ ức hiếp, muốn học người khác ngang ngược, anh vẫn còn non nớt lắm, đừng tự chuốc lấy nhục!”

Mắt Diệp Tích Thượng nhú lại, hai cánh tay Cố Hoài Nam vòng trước ngực, cầm nhỏ giường cao: “Đừng tưởng rằng mình có vài phần đẹp dễ thì ngon lắm, người đàn ông như anh tôi thấy nhiều rồi, loại hàng này” Cô ra vẻ kiêu ngạo quét một vòng về phía bụng anh: “Không lọt nổi vào mắt tôi đâu, cũng chẳng trèo được lên giường đâu nữa, tôi có chuyện muốn nói, đừng chỉnh sửa này nọ, vô dụng thôi, định hù dọa em gái nhỏ sao?”

Huyệt thái dương Diệp Tích Thượng giật giật: “Xem ra em đã duyệt qua vô số người, phẩm vị đúng là không tầm thường.”

Khóe miệng Cố Hoài Nam khẽ nhếch lên: “Đừng tự ti, anh miễn cưỡng cũng coi như loại tốt, tâm trạng tôi tốt sẽ có chút thời gian bồi dưỡng tâm tình, đây cũng không phải là không thể.”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô. Trong lòng Cố Hoài Nam run lên, gần như muốn tông cửa ra ngoài, qua một lúc lâu mới lại nghe thấy anh mở miệng: “Trong tủ đầu giường có một cái hộp, em lấy ra xem đi.”

“Cái hộp? Bên trong đựng cái gì? Sáo à?” Cố Hoài Nam không nhúc nhích, trước mặt anh xoay người xuống giường: “Giữ lại cho người khác đi, tôi không có hứng thú.”

Có hứng thú cũng không thể nói, quá mất mặt rồi. Người đàn ông này có phải nên mặc quần áo vào không, không cần tiếp tục thử thách sự nhẫn nại của cô. Cố Hoài Nam giả bộ vén tóc, kéo váy, tính đi vòng qua anh ra ngoài, mỗi khi ở cùng anh khiến cô có cảm giác áp lực khó hiểu, có lẽ là vì chột dạ.

Diệp Tích Thượng hít sâu một hơi, đưa tay ra bắt cô lại, một tay ôm cô, một tay lấy cái hộp trong ngăn kéo ném một vật gì đó trong hộp ra lên người cô: “Vô cùng xin lỗi, mặc kệ em có hứng thú hay không cũng phải nhìn thấy thứ này, em nên cố chút hoàn thành nghĩa vụ của mình!”

Hai tờ giấy màu hồng sáng loáng xuất hiện trước mặt cô, Cố Hoài Nam nhất thời choáng váng. Cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ quên, nhưng cũng không muốn nhớ đến thứ này, nhưng anh đã dùng cách khiến cô

không thể tự lừa mình dối người. Trong chốc lát, cô trở nên im lặng hẳn, khí thế lúc trước hoàn toàn không thấy nữa.

Cô. đã kết hôn, đã 5 năm rồi, cũng không phải lấy người mà cô hằng mong ước.

Trong đầu thoáng chốc rầu rĩ đau nhói.

Nét mặt cô khiến Diệp Tích Thượng cảm thấy hết sức buồn cười: “Thế nào? Trí nhớ vẫn chưa quay lại sao? Muốn tôi giải thích cho em vật này từ đâu mà đến không?”

Cố Hoài Nam nhếch môi, cười gượng gạo mà khó chịu. “Vậy làm phiền anh rồi.”

“Cố, Hoài, Nam!”

Sư tử ngủ say muốn tỉnh, Cố Hoài Nam lập tức giơ cờ đầu hàng: “Ah? Trí nhớ của tôi bỗng nhiên phục hồi rồi.”

Diệp Tích Thượng chậm rãi thở ra một hơi, mơ hồ có linh cảm: cô gái này, sớm muộn cũng khiến anh tức chết: “Đang nghĩ cái gì?”

Cố Hoài Nam bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện: “Tôi không cầm tiền của anh mang đi, do đó cũng không thể trách tôi? Là anh chủ động đưa hết toàn bộ tiền tích góp cho tôi, không phải tôi trộm cắp, lừa gạt, đứng chứ?”

“Đúng, tiền là tôi đưa cho em, vì vậy tôi mới không đóng băng tài khoản.”

Cố Hoài Nam vừa muốn vui mừng một chút lại bị câu nói tiếp theo của anh dập tắt: “Nhưng tôi không nói chuyện này, Cố Hoài Nam, em nợ tôi một lời giải thích hợp lý, để xem tôi có nên tha thứ cho em chuyện em không chào mà đi không.”

Anh chọn những lời dễ nghe để nói, ít nhất so với Giang Thiệu, xem ra Cố Hoài Nam đã lừa gạt hôn nhân.

Cố Hoài Nam cắn ngón tay, ánh mắt u ám. “Nếu như tôi giải thích chưa đủ hợp lý thì sao?”

“Vậy thì tiếp tục giải thích đến khi hợp lý mới thôi.”

Bỗng chốc Cố Hoài Nam giương mắt nhìn anh, cảm giác trái tim bị đâm đau nhói, rất kỳ quái: “Tôi. Lúc đó, tôi chưa chuẩn bị tâm lý để chung sống với một người đàn ông.”

Diệp Tích Thượng đi đến tủ quần áo tìm đồ mặc vào: “Tôi có đủ thời gian để chờ em nói ra sự thật.”

Cô quần bách: “Tôi nói chính là sự thật, khi đó tôi mới tốt nghiệp đại học, hai mươi hai tuổi, nhát gan, hơn nữa lúc đó chúng ta lại không quen, thật ra thì bây giờ cũng không quen.”

Câu cuối cùng cô nói rất nhỏ nhưng vẫn bị anh nghe thấy. Diệp Tích Thượng im lặng cài cúc áo, hai mắt thâm trầm nhìn cô.

“Nhát gan đến mức kết hôn với người đàn ông không quen biết sao? Vậy nhìn bây giờ xem, trải qua 5 năm lá gan em đã lớn hơn trước rồi, duyệt vô số người rồi nên về sau có thể cùng người đàn ông không quen biết sống chung.”

Ngay lập tức cô không biết nói gì, ghen hờn đứng yên, mà đúng lúc đó Cố Hoài Tây lại gọi điện đến. Cố Hoài Nam trốn trước cửa sổ mới nhận điện. “Chị sắp về rồi, trong tủ lạnh có đồ ăn, em có thể ăn lót dạ trước.”

Cô còn chưa nói xong, điện thoại di động đã bị Diệp Tích Thượng lấy mất.

“Tôi có nói là để em đi sao?”

“Họ Diệp kia, anh quá đáng rồi đó!”

Đột nhiên trò chuyện bị cắt đứt, Cố Hoài Tây ở đầu dây bên kia ngẩn người.

“Thế nào rồi? Nam Nam đang ở đâu?” Trần Nam Tầm không nhịn được hỏi.

Cố Hoài Tây gạt đầu một cái. “Chị ấy nói lập tức sẽ quay về, chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?”

“Nam Nam hình như đang hẹn hò.” Cố Hoài Tây cười một tiếng tinh nghịch. “Em nghe thấy giọng đàn ông, em nhớ Nam Nam có nói người đàn ông kia họ Diệp.”

Môi Trần Nam Tầm hơi nhếch lên, vỗ vỗ tay Cố Hoài Tây: “Để Trác Vệ đưa em đi ăn cơm, đừng chờ cô ấy, cô ấy về thì em nói cho anh biết, anh còn có việc phải đi trước.”

Anh nhìn về phía Trác Vệ, Trác Vệ hiểu ý khẽ gật đầu, dẫn Cố Hoài Tây đi.

Trở lại trong xe, Trần Nam Tầm liếc nhìn sắc mặt Trần Nam Thừa, cũng không biết nên mở miệng thế nào: “Nam Nam đang ở cùng chỗ với Diệp Tích Thượng.”

Trần Nam Thừa đặt khuỷu tay lên cửa sổ xe, chống đầu lên đó, hồi lâu mới nói: “Bọn họ biết nhau thế nào? Biết nhau khi nào?”

“Quen biết thế nào thì không điều tra được, chắc khoảng 5 năm trước, lúc hai người còn chưa chia tay, cô ấy nói vậy.” Trần Nam Tầm cố ý không nói cho hẳn biết nghi ngờ của mình. Anh không sợ cái khác, chỉ sợ Trần Nam Thừa không khống chế được bản thân, ở trước mặt Cố Hoài Nam anh ấy gần như không còn tự chủ được.

Bản quyền thuộc về Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dư Kim Kim nấu xong đồ ăn, bưng lên trước mặt Tiết Thần đang lười biếng xem tivi: “Mì nấu xong rồi.”

Tiết Thần đáp lại một tiếng, nhưng không nhúc nhích. Dư Kim Kim chột dạ, hiểu ý anh, bưng cái bát nhỏ lên, gấp sợi mì đưa đến miệng anh, Tiết Thần phối hợp há mồm ra. Chờ anh ăn no, Dư Kim Kim mới bắt đầu ăn.

Bỗng nhiên đôi đũa bị Tiết Thần lấy đi, anh gấp mì giống như cô vậy, sau đó đút cho cô ăn. Dư Kim Kim không dám không ăn, lại càng không dám hỏi.

Đến khi rửa xong bát đũa, Tiết Thần vẫn còn ngồi đó xem tivi. Dư Kim Kim cắn cắn môi, sau khi hai tên khốn họ Trần rời đi, giữa bọn họ cứ như vậy. Anh không biểu hiện gì cả nhưng mà Dư Kim Kim biết anh đang tức giận.

Bình thường Tiết Thần phần lớn là hiền lành, hòa nhã, anh che giấu lòng hăng hái của mình rất tốt. Cũng chỉ có tại thời điểm đặc biệt Dư Kim Kim mới thấy được một mặt khác trong con người anh.

Trong lòng cô còn có chuyện che giấu, liên tục trở mình không ngủ được, nhìn thấy điện thoại di động liền lấy qua gọi cho Cố Hoài Nam, nhưng bên kia chỉ vang lên tiếng tút tút đã tắt máy. Cô nhấn đi một tin, vừa đặt điện thoại xuống thì cánh tay Tiết Thần lại vòng qua ôm lấy eo cô.

“Một người trưởng thành sẽ không có việc gì đâu, ngủ đi, có lẽ ngày mai sẽ về.”

Ánh mắt Dư Kim Kim đau xót, cầm tay anh đặt lên cổ, cố lấy chút dũng khí mới dám mở miệng hỏi: “Anh giận sao? Bởi vì. . . . Trần Nam Tầm.”

Tiết Thần im lặng giây lát, chợt cười khê: “Anh vẫn chưa nói cho em biết, đêm đầu tiên của chúng ta, trong miệng em toàn gọi tên hắn ta.”

Trong lòng Dư Kim Kim Tâm sững sốt, đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt không dám tin nhìn Tiết Thần, miệng nhỏ mở ra, hai mắt từ từ đỏ lên: “Em. Đêm đó em uống quá nhiều, em không biết.”

Tiết Thần điểm một cái lên mũi nhỏ của cô: “Anh biết, ý của anh là từ lúc bắt đầu anh đã biết ở trong lòng em có một người đàn ông có địa vị không thể lung lay, nếu anh để ý đã không bắt đầu với em.”

“Không có! Không phải không thể lung lay, từ lâu em và anh ta đã không còn quan hệ gì. Tiết Thần, em yêu anh.” Dư Kim Kim vội vàng buột miệng nói ra, nói xong liền hối hận. Vào lúc này lại nói ra ba chữ đó chẳng khác nào đối trá, càng che càng lộ. Cô che miệng, nghẹn ngào ngồi dậy: “Có phải anh không tin?”

Tiết Thần dừng một chút, hai mắt tối dần, khóe miệng vẫn giương lên, vỗ nhẹ lưng cô trấn an: “Anh tin, đừng suy nghĩ lung tung, ngủ đi cô gái ngoan.”

Trong lòng Dư Kim Kim buồn rầu muốn chết, chỉ có thể ôm anh thật chặt, cố gắng dùng cách này để biểu đạt tình cảm với anh.

* Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn *

Cố Hoài Nam cũng giống vậy, cả đêm lẫn lộn khó ngủ, cô bị Diệp Tích Thượng khóa ở trong phòng, không ra được, đập cửa một lúc cũng không có tác dụng, cuối cùng chỉ có thể vừa đói vừa mệt lên giường đi ngủ. Trời sáng rồi mới chợp mắt được một lúc thì bị tiếng gõ cửa đánh thức, cô đề phòng ngồi dậy, nhìn chằm chằm người đàn ông ở cửa: “Anh muốn làm gì?”

“Nếu tôi thật sự muốn làm gì thì em cũng không ngăn được.” Giọng nói của Diệp Tích Thượng: “Bên trong tủ có quần áo của em, cho em mười phút để rửa mặt, sau đó ra phòng khách.”

“Mười phút!?” Cô là con gái mà! Mười phút sao đủ chứ!

“Đã rất chiều lòng em rồi, trong thời gian quy định mà không nhìn thấy người thì em tiếp tục bị giam ở đây.” Diệp Tích Thượng ra lệnh, cúi đầu nhìn đồng hồ. “Bây giờ bắt đầu tính giờ.”

Cố Hoài Nam tức giận ném cái gối qua: “Bệnh nghề nghiệp! Bệnh tâm thần! Tôi muốn ly hôn!”

“Xin lỗi, tôi không đồng ý.”

“Tôi không quan tâm anh có đồng ý hay không!”

Diệp Tích Thượng mới vừa đi mấy bước thì dừng lại, khí thế nhìn cô: “Điều 33 Luật Hôn Nhân nước ta quy định: trong thời hạn đang thi hành nghĩa vụ quân sự, vợ chồng muốn ly hôn phải được quân nhân đồng ý. Cố Hoài Nam, em hãy nghe cho kỹ, tôi — không — đồng — ý.”

Nhất thời Cố Hoài Nam á khẩu không trả lời được, cảm giác lên nhâm thuyền giặc, mà giặc lại được pháp luật bảo vệ

9. Chương 9: Giao Dịch

Edit: caoviyen_73

Diệp Tích Thượng rời khỏi phòng để Hoài Nam dùng tới ba phút đồng hồ nguyên rửa anh, sau đó mới kéo dài thời gian chui vào phòng vệ sinh. Nhưng không tới nửa phút cô đã chạy nhanh như làn khói đến phòng khách, về mặt khinh bỉ nheo mắt về phía anh.

“Diệp Tích Thượng, không nhìn ra đó, anh chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi, không có gì khác biệt so với những người đàn ông khác.”

Diệp Tích Thượng không quan tâm đến cô, cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục xem báo. Cố Hoài Nam đột ngột giật tờ báo trong tay anh ném qua một bên: “Đừng giả bộ hiền lành, thú nhận đi, trong thời gian 5 năm tôi không ở nhà, anh dẫn về nhà bao nhiêu đàn bà rồi hả?”

Diệp Tích Thượng yên lặng cầm lại tờ báo, lật tới trang báo vừa xem tiếp tục đọc. Cố Hoài Nam lạnh giọng giễu cợt: “Không nói sao, chứng cứ đều ở đây rồi, tôi đã nói mà, một quan lớn như anh làm sao có thể cam tâm ăn chay 5 năm chứ.” Cô đem những bình bình lọ lọ mà cô đã phát hiện để trong ngăn kéo phòng vệ sinh bày ra trước mắt hắn, không nhìn được vẻ hả hê: “Họ Diệp kia, cô bồ của anh dùng mỹ phẩm dưỡng da có đủ đẳng cấp, vậy tuổi tác cũng không lớn chứ? Tôi thấy nếu tôi già như cô ta cũng có thể dùng nhãn hiệu này.”

Diệp Tích Thượng dừng một chút, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô, lại nhìn đồng hồ: “Em còn năm phút.”

Cố Hoài Nam đối với việc anh có lòng tốt nhắc nhở ngoảnh mặt làm ngơ, cầm một lọ phấn trang điểm lên, liếc xéo anh, biểu tình khinh bỉ: “Anh mua cho cô ta? Thật biết xót người khác.”

“Không phải.” Anh lật tờ báo, thành thật trả lời.

“Hừ, không có chút khí phách nào, tôi không trách anh, đàn ông mà, tôi hiểu, chi tiêu hào phóng mới khiến các cô gái thích, một đồng đồ mua trong mấy năm này cũng tốn không ít tiền nhỉ.” Cố Hoài Nam đùa nghịch có vẻ hứng thú, miệng lại tiếc hận chặc chặc mấy tiếng: “Thật làm khó cho anh, trước đây tất cả tiền gửi ngân hàng đều cho tôi hết, hiện tại lại phải nuôi một tiểu tam, rất ngưỡng mộ.”

Cô càng nói càng thái quá, Diệp Tích Thượng gấp tờ báo lại: “Em cố ý giả bộ ngu ngốc, hay là thật sự ngu ngốc? Từ khi em rời khỏi cái nhà này, trừ mang tiền, em còn mang theo cái gì không? Tất cả những đồ vật của phụ nữ trong này đều là những thứ em mang tới khi kết hôn, nếu như em hi vọng vì tác phong của em mà khiến anh cần phải ly hôn thì em yên tâm, loại khả năng này bằng 0.”

“Hả?” Cố Hoài Nam ngẩn ngơ, đem những lời anh nói ngẫm kĩ trong đầu, hai vai nhất thời đang gồng lên rồi như trái bóng cao su bị xì hơi, thì ra chủ nhân của những thứ gọi là “vật chứng” lại chính là mình.

Khi cô và Diệp Tích Thượng kết hôn cô mới 22 tuổi, bây giờ cũng 27 rồi, tuổi trẻ kích động làm chuyện sai lầm, bây giờ là lúc trả giá thật lớn.

Khóe miệng Cố Hoài Nam nhếch lên, vợ tất cả bình lọ ôm vào trong ngực, chấp nhận ngoan ngoãn quay vào rửa mặt. Diệp Tích Thượng im lặng nhìn về mặt mỗi của cô, ngược lại ánh mắt rơi vào túi giấy trên bàn trà.

Đợi khi cô lễ mễ xuất hiện lần nữa trước mặt Diệp Tích Thượng, ánh mắt anh khẽ sáng lên. Cố Hoài Nam mặc một chiếc váy màu đỏ nhạt, mái tóc xõa ra, ẩm ướt, khuôn mặt xinh đẹp nổi bật lên vẻ nhu hòa mơ màng đầy quyến rũ, như một nụ hoa chớm nở đầu cành được ánh sáng mặt trời buổi sáng khẽ vuốt ve.

Cố Hoài Nam kéo kéo làn váy: “Ngày hai ta làm giấy kết hôn, bộ váy tôi mặc chính là bộ này.” Cô còn nhớ rõ vì muốn in thêm một chút quyết tâm, cô cố ý mặc bộ váy màu đỏ cho hợp với tình huống lúc đó, hôm nay một lần nữa cô mặc bộ váy này vào, trong lòng không nói nên lời. Chỉ là có một việc nên vui mừng, vùng eo rộng thùng thình hơn cả một tác, nhưng bộ ngực lại căng không ít.

Diệp Tích Thượng để tờ báo sang một bên: “Quá thời gian dự định 20 phút.”

Cố Hoài Nam chẳng hề để ý, chọn góc khuất nhất ngồi xuống: “Tôi không phải là lính của anh, đừng dùng câu này để quản chế tôi, nói đi, muốn trừng phạt tôi sao?” Diệp Tích Thượng còn chưa kịp mở miệng, Cố Hoài Nam lại chợt khấn thưng: “Anh. lớn nhỏ gì cũng là một đoàn trường rồi, sẽ không xấu xa tàn nhẫn với người nhà chứ?”

Việc huấn luyện lính nhảy dù theo cô biết có thể nói là địa ngục trần gian, người đàn ông này nhìn qua rất hung hăng, mặc dù ít nói, nhưng không phải có câu: “chó cắn người, bình thường không sửa” sao. Diệp Tích Thượng huấn luyện binh lính đã thành thói quen, nếu đem một ít phương thức luyện binh sử dụng trên người cô, tùy tiện cho cô một đám, mạng nhỏ của cô còn không lập tức Game Over sao?

“Anh không tùy tiện động thủ với người khác, bất kể là nam hay nữ.”

Chỉ một câu đơn giản của Diệp Tích Thượng xem như ban cho cô một liều thuốc anh thần. Cố Hoài Nam quả thật kiêng nể anh, nhưng trải qua sự giày vò chiều nay, suy nghĩ trước sau gì mình đều chết nên không còn sợ hãi nữa.

“Vậy bắt đầu đi.” Cố Hoài Nam nhìn đường cong kiên nghị trên mặt anh cùng với phong cách quân nhân đặc biệt tỏa ra từ người anh một cách tự nhiên, chợt cảm thấy có phần may mắn vì trong lúc vội vàng mình đã gả ột người có tư chất quân nhân mà không phải là du côn vô lại, nếu không bây giờ chết thế nào cũng không biết.

Diệp Tích Thượng mím môi, nhìn không ra biểu tình trên mặt là gì: “Cố Hoài Nam, có một việc anh hi vọng em có thể hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Tạm đừng không nói lý do trước đây kết hôn, quan hệ của chúng ta từ 5 năm trước đã được thiết lập; hơn nữa sẽ không có bất kì thứ gì có thể thay đổi, anh hi vọng từ giờ trở đi em hoàn toàn quên đi ý định ly hôn đi, trước khi kết hôn anh cũng đã nói cho em suy nghĩ kỹ càng, một khi kết hôn sẽ không có cách cứu vãn.”

Cố Hoài Nam bĩu môi: “Nếu như tôi nói lúc ấy tôi nhất thời xúc động thì sao?”

Diệp Tích Thượng động động khoe môi, không chậm trễ chút nào khạc ra ba chữ: “Đã muộn rồi.”

Cố Hoài Nam hừ một tiếng: “Tôi không yêu anh, giữa chúng ta không có tình cảm làm cơ sở, tôi lại cầm tiền của anh bỏ đi 5 năm, người phụ nữ như vậy anh cần làm gì? Anh không nghĩ tới chuyện trong 5 năm này tôi chưa từng có nam nhân khác sao? Có cảm sùng anh không sao?”

Ánh mắt Diệp Tích Thượng trầm xuống: “Em có sao?”

Khóe miệng Cố Hoài Nam nhếch lên, buồn bã cười một tiếng: “Có ai lớn như vậy mà chưa làm qua vài chuyện không có đạo đức? Diệp Tích Thượng, có phải anh chưa từng thấy những dạng phụ nữ xấu xa sao? Tôi lúc nào cũng có thể tùy tiện tìm đàn ông để kết hôn, vậy thì những chuyện khác càng không cần phải nói”

Cố Hoài Nam vuốt tóc mình, chờ Diệp Tích Thượng lật bàn sau đó chủ động đuổi cô ra khỏi cửa, nhưng không ngờ anh vẫn bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, thậm chí chân mày cũng không thêm nhíu lại.

Diệp Tích Thượng gõ gõ ngón tay theo tiết tấu, giống như đang suy nghĩ xử trí người vợ không biết xấu hổ, không có đạo đức như cô ra sao. Cố Hoài Nam mở to hai mắt chế nhạo: “Muốn viết giấy bỏ vợ sao phụ quân?”

Diệp Tích Thượng không hề tức giận, ngược lại ánh mắt càng ngày càng bình tĩnh: “Cố Hoài Nam, chúng ta làm một cuộc giao dịch, anh có ba điều kiện, nếu em có thể làm được, trừ ly hôn, những chuyện khác anh đều có thể đáp ứng.”

Cố Hoài Nam không rõ chân tướng: “Cái gì?”

“Thứ nhất, yên tâm ở lại thành phố này, không được vô cớ chơi mất tích nữa; thứ hai, làm một người vợ cẩn trọng, an phận thủ thường đừng làm ra những chuyện không có khuôn phép nữa; trong 5 năm vừa qua em đã từng làm ra những chuyện gì, anh có thể không truy cứu, nhưng khuyên em đã đến đây rồi thì nên chấm dứt.” Anh hơi dừng lại, cúi người.

“Thứ ba, anh có thể nói lỏng tự do và không gian cho em, nhưng mà khi anh cần, hi vọng em có thể đem hết toàn lực mà phối hợp.”

Cố Hoài Nam liếc anh một cái: “Tại sao tôi phải nghe lời anh?”

Diệp Tích Thượng trầm ngâm trong chốc lát, rồi bỗng đứng lên đi về phía cô. Cố Hoài Nam sợ đến độ từ trên ghế salon đứng bật dậy, toàn thân đề phòng, theo bản năng siết chặt tay thành quả đấm: “Anh muốn làm gì?”

Diệp Tích Thượng dừng lại trước mặt cô khoảng một bước chân, một lần nữa nghiêm túc mở miệng: “Cố Hoài Nam, nếu em đồng ý, anh có thể giúp em quên hẳn.”

“Ai?”

“Trần Nam Thừa.” Diệp Tích Thượng không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào mắt cô: “Dùng cách buông thả bản thân để quên đi một người xem ra em đã thất bại, có muốn thử đổi phương pháp khác không?”

Trái tim Cố Hoài Nam chợt đập chậm lại, thoáng chốc thay đổi sắc mặt, tính mở miệng nói những lời thô tục, nhưng một chữ cũng không nói được.

Cố Hoài Nam biến mất mấy ngày, rốt cuộc lại hiện thân giống quỷ.

Dư Kim Kim bị ông chủ già vô lương tâm bắt làm tăng ca, vừa từ công ty ra ngoài đã nhìn thấy Cố Hoài Nam ngồi chờ đợi trước công ty cô. Cô vội vàng bỏ lại mấy đồng nghiệp khác, băng băng trên đôi giày ấy tắc chạy qua.

“Nam Nam!”

Cố Hoài Nam nghe tiếng ngẩng đầu: “Trong nhà không ai biết cậu làm thêm giờ ở đây, lão tổng chịu thả người rồi sao?”

“Còn cười được! Mấy ngày nay cậu trốn đi đâu?” Dư Kim Kim hận không thể cởi giày cao gót ra gõ cô: “Hại tớ tưởng rằng cậu lại bỏ đi!”

Cố Hoài Nam khoác tay cô, cười vẻ lấy lòng: “Về cũng đã về rồi, còn đi cái gì chứ, tớ chỉ đi làm một chút chuyện, cậu nôn nóng cái gì.”

“Làm chuyện gì mà không mở máy? Lén tìm đàn ông sao?” Dư Kim Kim tức giận hất cô ra, Cố Hoài Nam mặt dày lại dính sát vào.

“Đừng nóng giận mà, sẽ có nếp nhăn đó, Tiết Thần nhà cậu sẽ ghét bỏ cậu.” Cố Hoài Nam bắt đầu nhìn quanh nhìn quẩn: “Sao lại không thấy anh ta tới đón cậu?”

“Trở về doanh trại rồi, mấy ngày nay rất bận.” Dư Kim Kim kỳ quái: “Sao cậu biết anh ấy về?”

Cố Hoài Nam cười không có ý tốt: “Hỏi rất hay, hai người làm lớn tiếng như vậy, bảo vệ khu chung cư cũng biết chồng cậu về, tên này cũng rất mạnh, không trách được khiến cậu mệt mỏi như vậy, không gặp mặt là đã mệt mỏi.”

Dư Kim Kim ngắt cô một cái: “Hâm mộ thì cậu cũng tìm một người đi, nghe Tiết Thần nói đoàn trưởng đẹp trai của bọn họ còn cô đơn đó, Cố tiểu thư có hứng thú không?”

Cố Hoài Nam cười to: “Đẹp trai bao nhiêu chứ? Đừng tưởng nhìn ngon mà xài được.”

Dư Kim Kim hung dữ xỉ cô, mái tóc gọn gàng bị cô nàng vò rối tung: “Khăng định mạnh hơn so với Trần Nam Thừa.” Nhắc tới người này, tâm trạng cô trầm lại: “Nam Nam, Trần Nam Thừa cũng đã về rồi, ngày đó còn tới tìm cậu nữa, tốt nhất cậu đừng ở chỗ của tớ, Trần Nam Tầm phái người theo dõi rồi, bộ dạng không tìm được cậu sẽ không bỏ qua đâu.”

Cố Hoài Nam lơ đãng: “Dù sao tớ cũng đã về, sớm muộn gì cũng phải gặp.”

Dư Kim Kim mím môi lo lắng, Cố Hoài Nam bóp bóp gương mặt của cô: “Vẻ mặt của cậu sao thế? Cứ coi như bây giờ anh ta tìm được tớ thì anh ta có thể làm được gì chứ?”

“Tớ sợ là cậu làm gì anh ta thì có.” Dư Kim Kim nghiêm túc kéo cô: “Nam Nam, tớ cảnh cáo cậu, anh ta đã là người có gia đình rồi, cậu ngàn vạn lần nên giữ vững bản thân.”

Cố Hoài Nam không nói một câu nào, đưa tay chặn một chiếc xe taxi chui vào, Dư Kim Kim thở dài về bất đắc dĩ, rồi cũng theo vào.

Đầu tiên hai cô gái tìm một chỗ ăn khuya bên ngoài rồi mới về nhà, Cố Hoài Nam mấy ngày chưa được ăn món gì ngon, nhưng cũng không thấy đói, bây giờ ở cùng Dư Kim Kim đột nhiên sức ăn cũng tăng nhiều, kết quả ăn quá nhiều nên bụng căng đến muốn ói.

Cô uống chút rượu, cảm giác say say bị Dư Kim Kim kéo từ trong xe ra ngoài.

Đêm đã khuya nên chung cư trở nên yên tĩnh, có thể nghe tiếng Cố Hoài Nam vừa cười vừa la, Dư Kim Kim muốn che cũng không che được miệng của cô.

Hai người đi tới trước khu nhà, Dư Kim Kim đỡ cô ngồi trên ghế dài, dựa vào ánh đèn mờ ảo mở túi xách tìm chìa khóa. Vừa mới mở cửa ra muốn quay đầu lại gọi cô, chỉ thấy một bóng đen đột ngột bao phủ xuống, tiếp theo ngang hông bị người bế lên nhanh chóng tiến vào cửa tòa nhà.

Cô hoảng sợ, vừa định kêu cứu đã bị một bàn tay bịt lại, giọng nói Trần Nam Tầm không đứng đắn vang lên bên tai: “Đừng kêu, kêu cũng không có người đến cứu em đâu.”

Dư Kim Kim Lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, kéo tay anh ra rồi liếc mạng giầy giữa: “Có phải Trần Nam Thừa ở bên ngoài không? Tên khốn kiếp Trần Nam Tầm!”

Khóe miệng Trần Nam Tầm nhếch lên, dễ dàng chế ngự cô, bịt miệng cô lại rồi mạnh mẽ túm cô vào thang máy đóng cửa lại, nhấn số tầng nhà cô: “Đừng lo lắng, ôn lại chuyện cũ thôi, sẽ không làm thương tổn Nam Nam đâu; thừa dịp bọn họ bận rộn, chúng ta cũng không nên nhàn rỗi chứ, đúng không?”

Anh ta kéo dài câu cuối cùng khiến trong lòng Dư Kim Kim dâng lên nỗi sợ hãi thật lớn.

Tuy đầu hè, vào lúc nửa đêm nằm trên ghế đá còn cảm thấy lạnh, hơn nữa Cố Hoài Nam lại còn uống rượu. Cô ôm cơ thể rồi co mình lại, trong miệng lẩm bẩm: “Kim Kim, mở máy điều hòa không khí đi, lạnh quá.”

Bỗng dưng một đôi tay nhấc bổng cơ thể cô lên.

Cố Hoài Nam mệt mỏi mở mắt không ra, chỉ cảm giác mình bị một luồng khí nóng bao vây, cảm giác kia giống y như trong giấc mộng của cô, có lẽ giờ phút này cô đang nằm mơ. Cô tự tìm kiếm nguồn nhiệt, tìm một tư thế thoải mái. Bên tai là từng tiếng nhịp tim mạnh, tiếng đập này khiến cô nhớ đến một người.

Cái đầu nhỏ của Cố Hoài Nam cọ sát, miệng nhỏ vô thức gọi ra một cái tên.

“Nam Thừa.”

10. Chương 10: Niệm Tình Cũ!

Edit:caoviyen_73

Âm thanh của Cố Hoài Nam không lớn, nhưng Trần Nam Thừa lại nghe rất rõ ràng, nhớ nhưng bị đè nén trong 5 năm ulla vào lòng anh như đời non lấp biển. Ôm cô vào lòng, không do dự chút nào xoay người đi về phía xe mình.

Xe chạy trên đường vắng vẻ vào nửa đêm, hai tay Trần Nam Thừa siết chặt tay lái, anh dùng sức quá độ khiến gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Cố Hoài Nam dựa đầu vào cửa sổ xe bên cạnh ngủ mơ màng, thỉnh thoảng đưa tay gãi gãi tóc và mặt, bởi vì tư thế ngủ không thoải mái nên ậm ừ hai tiếng. Tất cả những động tác này đối với anh mà nói quen thuộc đến như vậy, quen thuộc đến nỗi trong lòng cảm thấy đau đớn.

“Không thoải mái, Nam Thừa. Em không thoải mái.” Bàn tay nhỏ của Cố Hoài Nam kéo dây an toàn trước ngực, trong miệng nói mơ hồ không rõ. Trần Nam Thừa cắn răng một cái, đột ngột xoay tay lái dừng xe ở ven đường, hai tay cởi dây an toàn của cô rồi dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực mình, nắm cằm nhỏ của cô rồi cúi đầu.

Nhưng môi anh trước khi chính thức chạm vào môi cô thì dừng lại. Trong đôi mắt Trần Nam Thừa như sắp rỉ máu, anh hít một hơi thật sâu, thu hai cánh tay ôm cô thật chặt, mặt vui vào cổ cô lẩm bẩm thật nhỏ.

“Nam Nam, cuối cùng em đã trở lại.”

Dư Kim Kim bị Trần Nam Tầm bắt về nhà giống như thổ phỉ, khóa trái cửa chính, kéo đứt dây điện thoại, cướp điện thoại di động của cô bỏ vào túi quần mình. Dư Kim Kim điên tiết, há mồm hung hăng cắn vào cánh tay đang siết chặt tay mình.

Trần Nam Tầm bị đau nhưng cũng không tránh, một tay khác ôm eo nhỏ của cô, cười nói một câu hai nghĩa: “Người phụ nữ này, thật xấu cần người vẫn không thay đổi, cái tên Tiết gì đó cũng chịu được em sao?”

Sự đụng chạm của anh khiến Dư Kim Kim né tránh như sợ điện giật: “Còn anh, thật xấu làm chó săn sao cũng không đổi sao? Mãi mãi đều cấu kết với Trần Nam Thừa làm việc xấu! Tôi báo cho Trần Nam Tầm anh biết, nếu Nam Nam thiếu dù chỉ một cọng tóc tôi cũng không tha cho anh!”

Trần Nam Tầm nhíu mày: “Vậy em muốn làm gì anh? Anh luôn nhớ mỗi lần đều là em cầu xin anh tha cho đấy chứ?”

“Miệng anh không nói được lời nào sạch sẽ sao?” Dư Kim Kim nói với vẻ mặt hung ác: “Đưa chìa khóa với điện thoại cho tôi! Cút khỏi địa bàn của tôi đi!”

Trần Nam Tầm không những không đi, ngược lại còn từ từ đi về phía ghế salon cô đang nằm, bàn tay vô tình đụng tới thứ gì đó, cúi đầu nhìn, dừng một chút, rồi xé bao cao su từ khe hở của ghế salon, rút ra quơ quơ trước mắt.

Thái độ của anh rất khác thường, không chế nhạo cô, chỉ cười, nhưng nụ cười này khiến Dư Kim Kim không hiểu, không giống như châm chọc, cũng không giống như cười nhạo. Vật kia khi cầm trên tay anh, Dư Kim Kim cảm thấy vô cùng chói mắt, cướp lấy, im lặng ném vào thùng rác.

Ánh mắt như sói của Trần Nam Tầm nhìn chăm chăm cô, không hề chớp mắt, khoe miệng vênh lên như có như không. Không khí không biết tại sao chợt có chút thay đổi rất tế nhị làm cho người ta không hiểu rõ. Ánh mắt kia sáng rực như có lửa, tản ra một loại khí thế không thể cưỡng lại khiến thần trí cô như mơ hồ. Nhớ lại vào lúc cô còn trong sáng thuần khiết như hoa lily cũng bị ánh mắt giống như bây giờ của Trần Nam Tầm quyến rũ đi linh hồn nhỏ bé, rồi rơi vào ánh mắt ấy không cách nào tự kiểm chế được, cho đến

Dư Kim Kim đột nhiên tỉnh lại, bây giờ cô đã có Tiết thần, cái tên Trần Nam Tầm này ở trong cuộc sống của cô đã trở thành sương khói. Cô hoảng hốt mở to mắt khiến Trần Nam Tầm không khỏi cao hứng, thần nhiên nằm ngang ở trên ghế salon, gối đầu lên gấu bông Winnie the Pooh của cô phát biểu tổng kết: “Sự độ lượng của Tiết Thần khiến anh thật bội phục, hẳn ta biết chuyện chúng ta bao nhiêu rồi?”

Dư Kim Kim yên lặng siết chặt tay: “Anh là anh, tôi là tôi, tôi không muốn còn chút quan hệ nào với anh cả, nếu như anh còn niệm tình cũ, làm ơn đừng tới quấy rầy tôi và Tiết thần.”

Trần Nam Tầm chẳng thèm ngó tới: “Nếu anh không niệm tình cũ thì lần trước đã đánh hẳn ta rồi.”

“Trần Nam Tầm, anh muốn tôi phải hận anh sao?”

Anh chống nửa người lên, dùng ngón tay vẽ vòng quanh miệng mình: “Còn nhớ lần trước chúng ta hôn nhau không? Thật sự anh không cảm thấy em hận anh.”

Anh không nhắc tới chuyện này còn đỡ, nhắc tới Dư Kim Kim liền muốn giết người. Lần trước anh tới đây gặp cô để hỏi thăm này họ về quan hệ của họ Diệp và Cố Hoài Nam, hỏi cũng không đành lòng, Dư Kim Kim không phải là đối thủ của anh, mạnh mẽ bị anh cường hôn.

“Anh dám tiếp tục đề tiện một lần nữa xem!” Dư Kim Kim đột ngột cầm cái gạt tàn thuốc đập anh, bị anh đưa tay vững vàng giữ được. Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo tới ghế sa lon khổng lồ, đầu ngón tay của Trần Nam Tầm vẽ lên mặt cô.

“Em biết cái anh chịu không nổi nhất chính người khác nói khích anh, sao em lại luôn ép anh làm gì với em chứ?”

Cô không nói lời nào, giận đến phát run, Trần Nam Tầm không trêu chọc cô nữa, buông cô ra, hôn nhẹ lên lỗ tai cô: “Nếu như em vẫn chưa ý thức được, vậy anh sẽ tốt bụng nói cho em biết, chờ một ngày kia em phát hiện mình có thể đối xử nhã nhặn với anh, không xem anh như thú dữ, lúc đó em mới hoàn toàn không yêu anh nữa; nhưng bây giờ, anh chỉ nhìn em một cái, em đã lạc mất ba hồn bảy vía rồi, em như vậy có công bằng với Tiết Thần sao?”

“Anh ... ”

Cô vừa tính mở miệng, Trần Nam Tầm đã chạm nhẹ vào môi cô: “Em muốn anh ta tin tưởng, trước hết phải thật sự quên đi một người. Kim Kim, không dễ dàng như vậy đâu, dù là Nam Nam, là em, hay là”

Trần Nam Tầm dừng lại, không nói thêm gì nữa, nhéo vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi xoay người ngồi dậy, để chìa khóa xuống rồi ra về.

Dư Kim Kim vẫn duy trì tư thế bị anh áp đảo lúc trước, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, đưa tay kéo chú gấu Winnie the Pooh lại che đầu.

Dư Anna đợi nguyên một đêm cũng không thấy Trần Nam Thừa về, nhìn phía bên phải giường trống không, mở mắt đến khi trời sáng. Vào lúc ăn sáng, Trần Gia cũng nhận thấy tâm trạng mẹ có vấn đề, không vui vẻ như mọi ngày.

Cậu đã giải quyết xong bữa ăn sáng, nhưng một miếng Dư Anna cũng không nhúc nhích. Trần Gia chớp mắt mấy cái: “Trứng gà đã lạnh rồi, mẹ còn không ăn sao?”

Dư Anna cúi thấp đầu khuấy sữa, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của con. Trần Gia nhảy xuống ghế, đẩy đĩa trứng ốp la đến trước mặt này mẹ: “Mẹ, Gia Gia đi học, sắp trễ rồi.”

Bỗng dưng cô lấy lại tinh thần, sờ sờ đầu con trai: “Để chị Nhụy đưa con đi học, hôm nay mẹ có chuyện.”

Trần Gia gật đầu một cái, cắn cắn môi, đưa bàn tay nhỏ bé xoa xoa khoe mắt Dư Anna: “Mẹ, mắt mẹ bị cát bay vào sao?”

Bảo mẫu Đinh Nhụy đứng ở một bên không dám chậm trễ, nhanh chóng tới gần đưa Trần Gia đi, trong nháy mắt, căn phòng yên tĩnh trở lại. Dư Anna đem thịt bò và trứng gà vớt sạch, lấy điện thoại di động ra gọi cho Trần Nam Thừa, vừa thông đã vội vàng tắt. Nghĩ ngợi gì đó rồi xoay người thay quần áo ra ngoài.

Nửa tiếng sau, Dư Anna lái xe vào sân nhà họ Trần đã nhìn thấy xe của Trần Nam Thừa. Dư cảm xấu trong lòng cô càng ngày càng tăng, cô ngồi yên trong xe thật lâu mới xuống.

Cô không gõ cửa, trực tiếp sử dụng chìa khóa dự phòng mở cửa, nhưng cô lại đứng ở trước cửa không đi vào. Qua một lúc lâu, cửa phòng ngủ chợt mở ra.

Trần Nam Thừa từ bên trong đi ra, khi nhìn thấy cô thì một chút cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Trên người vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, trải qua một ngày một đêm đã có nhiều nếp nhăn. Trong đầu Dư Anna chợt hiện lên hình ảnh người đàn ông này và một người phụ nữ khác đang quấn lấy nhau.

“Từ tối hôm qua tới giờ anh ở đây sao?”

Cô nhẹ giọng hỏi, không nhìn thấy vẻ giận dữ. Thấy anh gật đầu, Dư Anna thiếu chút nữa khóc lên: “Cố Hoài Nam. Ở bên trong?”

Trần Nam Thừa không lên tiếng, mặt mày vuột mất, hơi có chút kháng cự.

Dư Anna quay đầu len lén lau mắt, Trần Nam Thừa đấu tranh một hồi mới đi tới ôm cô vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng cô: “Đừng nghĩ vậy, anh và cô ấy không có gì cả.”

Dư Anna ngửi từ người anh có hương vị của một người phụ nữ khác, rất nhẹ nhưng kéo dài. Nháy mắt một cái, nước mắt rơi.

Trần Nam Thừa lau nước mắt trên mặt cô: “Anna.”

“Em hiểu, anh nói em sẽ tin.” Dư Anna thoáng nở nụ cười, kéo cổ áo của anh: “Em đi trước, anh đã đồng ý tối nay đưa Gia Gia đi xem phim, đừng thất hứa.”

“Yên tâm.”

Chuyện mà Trần Nam Thừa đã đồng ý rồi thì chưa bao giờ thất hứa, chỉ trừ một chuyện.

Dư Anna chợt ôm cổ anh, nhón mũi chân lên hôn nhẹ vào môi anh. Trần Nam Thừa khép hờ mắt, nhẹ nhàng đáp lại.

Chờ Dư Anna rời đi, Trần Nam Thừa quay đầu lại, đột nhiên thấy Cố Hoài Nam ôm vai tựa vào cửa phòng ngủ, trên mặt có ý cười: “Tình cảm của hai vợ chồng không tệ nha, Trần Nam Thừa. Á, tôi nên gọi anh là anh rể như Dư Kim Kim mới đúng chứ.”

Trần Nam Thừa khẽ run, nhếch miệng: “Ngoan.”

Cố Hoài Nam liếc anh một cái, rồi nhìn bốn phía, đi qua kéo rèm cửa sổ, không khỏi cảm thán: “Nơi này vẫn như cũ, rèm cửa sổ vẫn là cái lúc trước tôi mua, ghê sa lon cũng thế, chị Trần không thấy phiền sao?”

“Bình thường ở đây cũng không ai ở.” Trần Nam Thừa lạnh nhạt trả lời, đi tới gần cô không một tiếng động, chờ khi Cố Hoài Nam ý thức được đã bị anh ôm vào lòng. Cô đẩy anh ra, nhưng không thành công, ngược lại càng khiến anh ôm chặt hơn.

“Anh rể, bà xã anh mới vừa đi, làm như vậy sợ không phù hợp cho lắm?”

Trần Nam Thừa chầm chọc cười, tay chuyển qua vùng cổ mảnh khảnh của cô: “Bây giờ mới cảm thấy không phù hợp sao, cái đêm anh kết hôn đó” Anh cố ý ghé sát bên tai cô, nói mập mờ không rõ: “Đêm đó sao em không cảm thấy không phù hợp?”

Cố Hoài Nam nghe xong câu nói này cảm giác giống bị bò cạp đốt, vô cùng đau đớn và xấu hổ. Cô xoay người, học dáng vẻ như vừa rời cửa Dư Anna, ôm cổ anh, ngẩng đầu lên, ghé sát gần anh đầy vẻ khiêu khích.

“Đêm đó sao cũng không thấy anh chủ động như vậy, chẳng lẽ khi đó anh giả bộ? Sao mới qua 5 năm mà anh đã không còn giả bộ được nữa? Muốn lộ nguyên hình sao?”

Trần Nam Thừa híp híp mắt, chỉ thấy đôi môi của cô ở trước mắt mình lúc mở lúc đóng rất hấp dẫn: “Muốn tiếp tục sao? Anh rể?”

Trần Nam Thừa xụ mặt, ánh mắt từ từ trở nên thâm trầm, nhưng bên trong che dấu ngọn lửa mà Cố Hoài Nam không thể nhìn thấy: “Mặc kệ là em muốn thăm dò anh hay là thử thách anh, làm như vậy đối với bản thân em không có chỗ nào tốt cả.”

Cố Hoài Nam bỗng dừng cười một tiếng: “Thì đó, anh phải cố gắng ăn tôi vào tối hôm qua cơ, không nên chờ tới bây giờ, để tôi giống như con hề đứng trước mặt anh nhảy loạn, nhưng có một chỗ tôi không hiểu, anh trung thành với Dư Anna như vậy, sao còn dẫn tôi tới nơi này khiến cô ấy bất an?”

Ánh mắt trong suốt của cô nhìn thẳng vào mắt anh, khiến anh có cảm giác không chỗ nào che giấu được. Trần Nam Thừa bất giác tăng lực, cúi đầu tiến tới gần cô: “Nếu em thật sự thấy đói khát như vậy thì anh có thể gắng gượng thành toàn cho em.”

Nói xong kéo áo cô đưa bàn tay dò xét đi vào, thân thể Cố Hoài Nam cứng đờ, không hề nghĩ ngợi giơ tay lên tát anh, đáng tiếc anh đã sớm có dự liệu nên nắm được.

So chiêu với anh, suy cho cùng Cố Hoài Nam vẫn luôn không đủ trình độ.

Trần Nam Thừa buông cô ra, rồi vuốt tóc cô như không có chuyện gì xảy ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua đuôi lông mày cô: “Kim Kim và Nam Tầm đang ở chung một chỗ, em uống nhiều quá đến độ cái gì cũng không biết, anh thuận tiện đưa em về.”

“Đừng có lấy cớ!” Cố Hoài Nam hất anh ra, cười lạnh, tránh xa anh như tránh ôn thần: “Anh có ý tốt như vậy, nhưng xin lỗi, tôi không dám tin.”

Trần Nam Thừa lơ dềnh cong môi lên: “Nơi này không dễ gọi xe, để anh đưa em về.”

“Không cần phiền đến anh, tôi kêu bạn tôi tới đón.”

Cố Hoài Nam vào trong phòng ngủ cầm túi xách, không nhìn anh thêm một lần nào nữa, sập cửa đi ra. Trần Nam Thừa muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng một bước cũng không đi được, đứng ở cửa sổ nhìn cô rời đi, hai tay siết chặt lại.

Vừa rồi nếu cô không tát một cái, sợ rằng anh thực sự sẽ không khống chế được mà muốn cô.

Diệp Tích Thượng vừa trở lại phòng làm việc thì nghe thấy tiếng điện thoại di động ở trong ngăn kéo vang lên, lấy ra nhìn, là Cố Hoài Nam. Anh một bên cầm điện thoại di động suy nghĩ, một bên cầm ly nước lên uống, sau đó nhấn nút nghe, giọng nói của Cố Hoài Nam từ trong điện thoại truyền tới rất rõ ràng.

“Ông xã, tôi đón em!”

Diệp Tích Thượng không kèm chế được, bất ngờ phun nước ra ngoài.

11. Chương 11: Người Mới Yêu Chưa Đủ Sâu Sắc

Trên đường lái xe, trong đầu Diệp Tích Thượng chỉ có hai chữ: ông xã.

Hôm nay, gió rất lớn, Cố Hoài Nam vốn thích mặc váy, từ xa Diệp Tích Thượng đã thấy cô chặt vật che váy đứng dưới trạm ga, cúi thấp đầu giống như đứa trẻ bị phạt, tóc bị thổi rối loạn, che khuất hơn nửa khuôn

mặt. Một cổ lạnh lẽo quấn quanh người cô, khoảnh khắc chiếc xe chạy đến gần, trong nháy mắt cô ngẩng đầu lên cảm giác đó đã không còn nữa, nhanh đến mức anh cho rằng đó là ảo giác.

Cố Hoài Nam vừa đóng cửa xe, thời tiết bỗng thay đổi, mây đen ùn ùn kéo đến tựa như muốn rơi xuống, tiếng sấm phùng xa truyền đến từng đợt, chưa đến vài giây sau hạt mưa đã “lộp bộp” liên tiếp rơi xuống trước cửa kính chắn gió.

Mưa to gió lớn, Diệp Tích Thượng lại đến rất đúng lúc.

Cố Hoài Nam soi gương, dùng ngón tay bôi bôi tóc cho thẳng, sau đó buộc cao thành đuôi ngựa. “Nhìn qua chỗ Hải Bắc, xem có nhà nghỉ nào không, vào đó trú tạm.”

Diệp Tích Thượng lái hơi chậm lại, nghiêng đầu nhìn cô. Cố Hoài Nam cũng nhìn anh, chớp mắt mấy cái. “Anh ăn chưa? Chưa ăn thì cùng ăn chứ, buổi tối hôm qua em cùng Kim Kim uống một chút rượu, dạ dày rất khó chịu, muốn ăn thứ gì nóng hổi.”

Diệp Tích Thượng lại nhìn cô một chút, mới yên lặng đánh tay lái, quay đầu xe đi về phía đường Hải Bắc.

* * * * *

Cố Hoài Nam gọi một bát cháo thịt nạc trứng muối, một bát vằn thắn nhỏ, cùng bánh bao hấp. Diệp Tích Thượng mua ở siêu thị bên cạnh cho cô bàn chải đánh răng cùng khăn lông, Cố Hoài Nam bước ra từ phòng tắm, mùi thức ăn nóng hổi thơm lừng đặt trên bàn, không nói câu nào, bắt đầu ăn.

Cô giải quyết hết một bánh bao hấp vẫn chưa thỏa mãn mút mút đầu ngón tay, Diệp Tích Thượng chợt mở miệng. “Nhà Dư Kim Kim không phải hương đó chứ?”

“Ừ.” Cố Hoài Nam hàm hồ đáp lời, ngẩng đầu lên phát hiện Diệp Tích Thượng chỉ ăn có mấy miếng hoành thánh. “Sao anh không ăn? Vằn thánh ở đây rất ngon, trước kia mỗi lần tới đây em nhất định sẽ ăn vằn thánh.”

“Anh đã ăn rồi.” Diệp Tích Thượng không hỏi nữa, tầm mắt rời khỏi đầu ngón tay đầy dầu mỡ và cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Cố Hoài Nam nhướn mày, “Vằn thánh này, anh không ăn nữa sao?”

Anh lắc đầu, Cố Hoài Nam vui vẻ “hắc” một tiếng, hai tay bé nhỏ đưa qua bưng lấy cái bát mì của anh đến trước mặt, múc một muỗng vằn thắn, hài lòng nuốt xuống. Lông mày Diệp Tích Thượng từ từ, từ từ cau lại.

Nhiều năm như vậy rồi, chỉ có hai người phụ nữ không để ý đồ ăn thừa của anh mà lại tiếp tục ăn, trừ người mẹ đã mất ra thì là em gái Diệp Tiểu An của anh. Mà người phụ nữ trước mắt này, lại dưới tình huống hân chưa có chuẩn bị tâm lý này trở thành người thứ ba.

Anh cứ nhìn cô như vậy, khiến Cố Hoài Nam bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên. “Chưa từng thấy qua cô gái có tài năng ăn như vậy sao?”

Diệp Tích Thượng hơi nhếch khóe miệng lên. “Gặp qua.” Diệp Tiểu An so với cô còn là một cô gái gầy nhỏ hơn, nhưng sức ăn cũng gấp đôi cô gái bình thường.

Về mặt hân bỗng nhiên mềm mại hơn, Cố Hoài Nam cắn cái muỗng, thần bí cười hề hề. “Xem bộ dáng như vậy của anh thì tám phần là bạn gái cũ đúng chứ? Biết anh kết hôn chưa?” Dáng vẻ của cô rất có tư thái của người hứng thú với chuyện bát quái, “Ồi chao? Tại sao hai người lại chia tay vậy?”

Diệp Tích Thượng đem hộp khăn giấy bên cạnh đưa tới. “Ăn xong rồi sao?”

Cố Hoài Nam bĩu môi khinh thường, rất tự nhiên nhận lấy khăn giấy lau tay, về mặt chắc chắn. “Nhất định là chê anh không biết thể nào là tình cảm, bộ mặt nghiêm túc như người chết, một chút thú vị cũng không có, em nói không sai chứ?”

Cô hăng say nói, Diệp Tích Thượng cũng không thềm để ý đến cô, trả tiền, xoay người rời đi.

Cố Hoài Nam cười ha hả đi theo phía sau anh, “Diệp Suất, bị em chọc trúng chỗ đau sao? Em cảm thấy cô ấy quăng anh đi là một quyết định sáng suốt, ngộ nhờ kết hôn với anh rồi mới hối hận đòi ly hôn cũng không kịp, cả đời này phải buộc chặt bên người anh rồi.”

Chợt Diệp Tích Thượng xoay người lại, Cố Hoài Nam không để ý, thiếu chút nữa đụng vào ngực anh. “Có phải em cho rằng mọi người đều cười chui giống em, rồi bị người ta bỏ rơi?”

Trong lúc nhất thời, Cố Hoài Nam lời nói của hắn làm cho nghẹn họng, trừng mắt, đưa hai tay lên quạt quạt mặt.

* * * * *

Mưa to không ngớt, còn có chiều hướng gia tăng. Cố Hoài Nam ghét nhất là loại thời tiết này, “Bịch” cửa sổ xe đóng lại, tầm mắt không có tiêu cự nhìn ra ngoài cửa sổ. Diệp Tích Thượng chuyên tâm lái xe, mắt nhìn thẳng. Mưa to tầm tã thành từng màn mưa nặng hạt, tầm nhìn cực kém, xe đi với tốc độ chậm rãi.

Bên trong buồng xe ướt ướt lại có chút ngọt ngào, cái trán của Cố Hoài Nam chống đỡ lên cửa sổ xe, mắt liếc cái bóng của hắn. “Anh nhất định không ly hôn sao?”

“Ừ” Diệp Tích Thượng trả lời không có bất cứ chút do dự nào.

“Anh cảm thấy em làm trẻ nãi năm năm của anh, còn tiêu hết tiền của anh, cho nên chuẩn bị lấy em ra trừ nợ sao?”

Qua kích chiếu hậu, Diệp Tích Thượng nhìn cô một cái, không lên tiếng, Cố Hoài Nam thở dài cam chịu số phận.

Đợi đến nhà của Dư Kim Kim đã là chuyện của một tiếng sau.

Cố Hoài Nam không có lập tức xuống xe, Diệp Tích Thượng cũng không thúc giục. “Tạm thời, em không muốn công khai quan hệ của chúng ta, Dư Kim Kim cũng không biết, trước giữ bí mật được không?”

Diệp Tích Thượng gật đầu, móc một chùm chìa khóa từ trong túi ra. “Em không muốn trở về chỗ ba anh đã nói, hiện giờ chỗ ở của Dư Kim Kim cũng không tốt cho em, Tiết Thần cũng thỉnh thoảng đến đó, đây là chìa khóa trong nhà, cất đi để sau này còn có chỗ trú nữa.”

Cố Hoài Nam hí mắt nhìn anh, mặc dù hai người đã là vợ chồng, nhưng cô cũng không có chuẩn bị sống chung cùng anh.

“Anh ở quân đội.” Diệp Tích Thượng giải thích, cuối cùng lại thêm một lời cảnh cáo. “Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn lần nữa, đây là giới hạn cuối cùng của anh.”

Cố Hoài Nam khẽ “hừ”, nhận lấy chùm chìa khóa, cầm cái túi che trên đầu chạy vào nhà. Diệp Tích Thượng chờ đến khi không còn nhìn thấy bóng người của cô nữa, mới rời đi. Cố Hoài Nam đứng ở một góc cạnh cửa, lặng lẽ nhìn ra phía ngoài, không biết vì sao, nhìn thấy đuôi xe anh từ từ biến mất trong màn mưa, trong lòng cô lại có một cảm giác khó hiểu.

Hôm nay Dư Kim Kim không đi làm, cả người bực chán nửa chết nửa sống nằm trên ghế sofa xem ti-vi. Cố Hoài Nam vừa vào cửa đã bị dọa giật mình, vội vàng ném cái túi lên người cô. “Chỗ nào không thoải mái? Có nên đến bệnh viện không?”

Dư Kim Kim lắc đầu, miễn cưỡng ngáp một cái. “Toàn thân tớ đều không thoải mái, xin ông chủ nghỉ mấy ngày.”

“Ông chủ cho phép rồi hả?”

“Không, vừa mắng tớ một trận, lại còn muốn trừ ba tháng tiền thưởng của tớ nữa chứ.” Dư Kim Kim chẳng thêm để ý, “Lần trước vì tớ tịch thu quà tặng trong ngày lễ tình nhân của ông ta, còn nói muốn trừ nửa năm tiền thưởng của tớ đấy.”

Cố Hoài Nam cười đầm cô gái, hai cô gái náo loạn một trận như đứa trẻ, không hẹn mà tựa như nhớ tới cái gì cùng nhau nín lấy đối phương nghiêm túc chất vấn.

“Tối hôm qua, hai người không làm cái gì chứ?”

Ánh mắt hai người giằng co, ánh mắt Cố Hoài Nam sắc bén, mà ánh mắt của Dư Kim Kim lại có chút lóe lên. Cố Hoài Nam liền kêu lên một tiếng, “Dư Kim Kim, đừng nói với tớ, cậu bị Trần Nam Tầm “ăn” rồi nhé!”

“Không có.”

“Không có, vậy tại sao cậu trốn tớ?”

Dư Kim Kim rúc vào trong chăn mè nheo thật lâu. “Nam Nam, cậu cảm thấy yêu một người dễ dàng hơn hay quên một người dễ dàng hơn?”

Cố Hoài Nam cau mày suy tư. “Tớ có thấy trên sách nói, nếu như bạn không thể quên được một người, có lẽ là thời gian không đủ dài, có lẽ là yêu người mới chưa đủ sâu sắc.”

Dư Kim Kim chọc chọc đầu cô. “Vậy còn bạn? Là thời gian không đủ dài?”

“Vậy là bạn yêu người mới chưa đủ sâu sắc? Năng lực của Tiết Thần không mạnh hơn Trần Nam Tầm sao? Hử?”

Thái độ của Dư Kim Kim Nhất khác thường, không cùng cô đấu võ mồm nữa, tiếp tục nằm xuống giả chết. Cố Hoài Nam cũng mất tinh thần chiến đấu thường ngày, cùng cô ấy nhàm chán xem phim truyền hình. Mắt nhìn TV, trong lòng vẫn đang suy nghĩ mấy câu nói vừa rồi của mình.

Là thời gian 5 năm còn chưa đủ dài, cô nên bắt đầu một tình cảm mới sao?

* * * * *

Cố Hoài Nam nhớ lại đêm đó cô đến chỗ của Hoài Tây thu dọn quần áo cửa cũng không mở cửa ra, mà người cuối cùng tới mở cửa lại là Trác Vệ. Trong lúc nhất thời mắt cô toát ra lửa nóng, Trác Vệ bảo vệ em ấy là có ý gì.

“Có phải hay không chỉ cần người đàn ông có liên quan đến người họ Trần, cô đều cảm thấy đó không phải là loại tốt đẹp gì?”

Cố Hoài Nam lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn, cô không nói gì, trở lại trên lầu dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn quần áo của mình, xách theo cái va-li xuống. Cố Hoài Tây đã tỉnh rồi, có chút khấn trương kéo tay cô. “Chị lại muốn đi sao?”

“Không, chị chỉ dọn đồ ra ngoài, ở cùng một người bạn.” Cố Hoài Nam thuận tay vuốt tóc em gái, “Tiểu Tây, nếu như có chuyện, bất cứ lúc nào cũng phải gọi điện thoại cho chị, mặc kệ là rất trễ.”

Cố Hoài Tây cười, gật đầu. “Không phải ở chỗ của Kim Kim chứ? Không phải bây giờ người ta đã có bạn trai rồi sao?”

Cố Hoài Nam không có thừa nhận, cũng không còn phủ nhận, lại dặn dò em gái mấy câu, để lại một ánh mắt cảnh cáo cho Trác Vệ rồi mới rời đi.

Cố Hoài Tây hướng Trác Vệ le lưỡi, “Tôi còn tưởng rằng chị ấy sẽ mắng tôi chứ, Nam Nam không thích người Trần gia đến đây.”

Trác Vệ trấn an vỗ vỗ vai cô. Cố Hoài Nam chính xác là hận Trần Nam Thừa, nhưng cô càng để ý đến suy nghĩ của Cố Hoài Tây, chỉ cần Cố Hoài Tây muốn, cô sẽ không phản đối.

Cố Hoài Nam chuyển đến chỗ của Diệp Tích Thượng.

Nói chính xác, đây mới là ngôi nhà thuộc về cô, mặc dù cô không quen thuộc hết nơi này. Cô đem toàn bộ quần áo cùng các vật dụng chuyển từ chỗ Cố Hoài Tây đến đây, nhưng cũng chỉ vãn vẹn trong một cái va-li mà thôi.

Cố Hoài Nam vẫn không đụng vào phòng ngủ của Diệp Tích Thượng, mà trực tiếp ở phòng dành cho khách, rất nhanh đã dọn dẹp xong đồ đạc. Cô tắm rửa sạch sẽ, lúc nằm ở trên giường đã là nửa đêm. Tầm mắt chạm vào chiếc điện thoại di động, hơi do dự, bấm xuống số điện thoại của Diệp Tích Thượng.

Giọng nói của hấn giữa ban đêm truyền đến trầm thấp hơi khàn khàn nghe rõ ràng lạ thường. “Sao rồi?”

“Không sao cả, em. Ở nhà.” Cố Hoài Nam quần quăn tóc, qua cửa sổ ngắm ánh trăng sáng tỏ bên ngoài. “Anh rảnh rồi thì trở về một chuyến, em đã suy nghĩ kỹ.”

Không biết vì sao, nói ra mấy câu đó, tim cô lại đập nhanh. Đầu dây bên kia tĩnh lặng một lúc, nhịp tim của cô càng đập nhanh hơn. “A lô? Không phải anh ngủ thiếp đi rồi chứ?”

“Được.”

“Vây, trước như thế nhé, cúp máy.”

“Đi ngủ sớm một chút.”

Diệp Tích Thượng nói mấy chữ ngắn gọn một cách tự nhiên, cảm giác kỳ lạ trong lúc anh rời đi trong đêm mưa lại hiện lên trong lòng Cố Hoài Nam.

Nếu đã nghĩ kỹ, tự nhiên Cố Hoài Nam lại muốn để anh sống thoải mái hơn. Cô định làm quản gia quét dọn toàn bộ trong ngoài nhà một lượt, nhưng mà lại không có gì để dọn dẹp, nhà của Diệp Tích Thượng đều được quân đội hóa, ngay cả dưới sàn nhà cũng sạch sẽ có thể lăn lộn trên đó.

Mở ngăn kéo nhỏ ra, đập vào mắt cô là hai cái hộp nhỏ màu hồng. Cố Hoài Nam cẩn thận mở, mở một cái hộp ra, mặt trên in rõ tên hai người cùng tấm hình chụp chung. Đầu ngón tay cô nhẹ vuốt lên hình chính mình, cười tự giễu.

Hôn lễ này, khó trách Diệp Tích Thượng không rời, rõ ràng là chính cô cầu anh, hơn nữa còn hoàn toàn tỉnh táo, nhưng trong tình trạng tồi tệ.

Chẳng qua là, cô hoài nghi, người không tỉnh táo lúc đó, là anh.

Chủ nhật, Dư Kim Kim mấy lần điện thoại dồn dập, đem Cố Hoài Nam từ trong chăn lười ra ngoài.

Cố Hoài Nam theo chỉ thị của cô ấy, mặc váy ngắn trễ ngực chạy tới khách sạn, nhanh chóng đẩy cánh cửa phòng ra, thấy rõ người đang ngồi trong đó, cả người ngẩn ra.

~ ~ ~ Hết chương 11 ~ ~ ~

12. Chương 12: Quan Hệ Thân Cận

Diệp Tích Thượng và Tiết Thần vẫn đang nhỏ giọng thảo luận cái gì đó, phát hiện có người đi vào, theo bản năng liếc mắt nhìn, tầm mắt quét trên gương mặt trang điểm khéo léo của Cố Hoài Nam một vòng sau đó thu hồi lại, đối với một việc cô mặc trang phục kêu gọi này không có nửa điểm phản ứng.

Tiết Thần thì ngược lại, có chút ngoài ý muốn so sánh Cố Hoài Nam trong truyền thuyết với tấm hình của Dư Kim Kim giống như canh suông mì sợi không biết làm rung động biết bao nhiêu người. Anh ta ngưng thảo luận, đầu gối hích Diệp Tích Thượng một cái, chân mày khẽ nhướng lên: “Đây chính là chị em tốt của Kim Kim, không tệ chứ?”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục uống trà. Dư Kim Kim chờ lâu nên sốt ruột, liên tiếp nhìn đồng hồ, khi vừa nhìn thấy Cố Hoài Nam đi tới liền cốc lên đầu của cô: “Cậu ngồi xe trâu tới hả! Sao chậm chạp như vậy!”

Vừa nói xong, lại kín đáo kéo ngực áo của cô trễ xuống thêm một chút, hai tay ra sức vỗ vào má cô đến khi đỏ hồng, hài lòng cười một tiếng: “Điểm tối đa.”

“Kim Kim, không giới thiệu cho chúng tôi biết cô gái này một chút sao?” Tiết Thần đi tới ôm eo của cô.

Dư Kim Kim khoác vai Tiết Thần, hướng Cố Hoài Nam nháy nháy mắt về mặt mờ: “Đây là anh Tiết nhà tớ, vị này là.” Cô đứng lên đẩy Cố Hoài Nam về phía trước, giống như tiểu thư đắc ý hả hê khoe khoang hàng hóa của mình: “Đây là người yêu bí mật của em, chị em tốt nhất trên đời này, Cố Hoài Nam.”

“Kim Kim thường hay nhắc về cô với tôi, cuối cùng cũng nhìn thấy người thật rồi, rất vinh hạnh.” Tiết Thần giở tay nhắc chân lễ phép không thể bắt bẻ được, khi anh ta cười, cặp mắt sáng như sao, có lẽ do nghề nghiệp, nên chỉ cần nhìn một cách đơn thuần, ánh mắt cũng có thể toát lên vẻ chính trực, nhưng cũng hàm chứa mấy phần lười biếng mơ hồ, vô cùng hấp dẫn người khác.

Trong thoáng chốc Cố Hoài Nam đã hiểu tại sao Dư Kim Kim lại bị người đàn ông này mê hoặc như vậy, nghĩ đến Trần Nam Tầm trên dưới toàn thân điểm hấp dẫn người khác nhất không phải là khuôn mặt dễ nhìn, không phải là dáng người, càng không phải vì miệng lưỡi hấn trơn tru, mà chính là đôi mắt đào hoa hút hồn đoạt phách khiếp người.

Đến phiên giới thiệu một nhân vật có cấp bậc quan trọng, Dư Kim Kim hắng giọng, sống lưng cũng có chút căng thẳng: “Nam Nam, vị này có vẻ khó lường á..., anh Tiết nhà chúng tớ đều phải nghe anh ta sai khiến, tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng đã ở vị.....”

Cố Hoài Nam thật ra thì đã đau đầu nhức óc, suy nghĩ có nên đi hay không, cô thật không biết dùng biểu tình như thế nào để đối mặt với vị đoàn trưởng đại nhân này.

Dư Kim Kim vẫn ở đằng kia bla bla đọc thuộc lòng lý lịch của anh, Diệp Tích Thượng bỗng đứng dậy hướng Cố Hoài Nam vươn tay: “Chào cô! Cô Cố, tôi là Diệp Tích Thượng, là bạn của Tiết Thần.”

Việc đã đến nước này, vạn lần cũng trốn không thoát, Cố Hoài Nam cố giả bộ bình tĩnh, đưa tay tới bàn tay chắc nịch của anh nhẹ nhàng nắm chặt: “Xin chào, ngài Diệp, rất vui mừng được biết anh.”

Ánh mắt của Dư Kim Kim vòng tới vòng lui qua lại trên cơ thể của hai người, khóe miệng giương lên, ánh mắt lặng lẽ liếc về phía Tiết Thần. Tiết Thần hiểu ý, kéo cái ghế của mình ra một chút: “Cô Cố, mời ngồi bên này.”

“Tôi ngồi cạnh Kim Kim là được rồi.” Cố Hoài Nam liên tục khoát tay không ngừng, cô mới không cần ngồi cạnh cái tên mặt than đó.

“Cũng được.” Tiết Thần mỉm cười gật đầu, không miễn cưỡng thêm.

Cố Hoài Nam thở một hơi, cảm tình đối với Tiết Thần càng tăng thêm, nhưng chân cô vừa mới bước tới một bước liền dừng lại, âm thầm cắn cắn đầu lưỡi. Đây là bàn ăn hình chữ nhật dành cho bốn người, cô không ngồi bên cạnh Diệp Tích Thượng thì cũng phải ngồi đối diện anh.

Tiết Thần nhìn thấy sự do dự của cô, nụ cười lại đậm thêm mấy phần. “Có vấn đề gì sao cô Cố?”

“Ách. Không có.” Cố Hoài Nam lắc đầu, chợt có cảm giác như bị gài bẫy.

Không khí bữa cơm này cũng không tệ, Diệp Tích Thượng không nói nhiều nhưng Tiết Thần lại thích nói, Dư Kim Kim thì có vẻ rất quen thuộc, mặc dù lần đầu gặp mặt Diệp Tích Thượng nhưng không hề có nửa điểm xa lạ, thật may là đoàn trưởng Diệp dù ít nói nhưng cũng không làm cho đối phương bị nhặt nhèo. Buổi tối này, so với dự đoán của Cố Hoài Nam thì thoải mái hơn nhiều, nhưng cả buổi cô cũng không dám nhìn người đàn ông đối diện dù chỉ một cái, nếu không cùng Dư Kim Kim bàn tán chuyện sư đoàn 138, thì cũng cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt, Dư Kim Kim vào phòng rửa tay, Tiết Thần cầm khăn ăn lau khóe miệng một cái rồi cũng đi ra ngoài, không khí bàn ăn vốn đang náo nhiệt thoáng chốc có chút căng thẳng. Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, Cố Hoài Nam đem dĩa tây chưa hề động tới trong đĩa của mình để trước mặt anh, nở nụ cười có chút lầy lờn:

“Đây là vì cảm tạ anh không có vạch trần tôi. Haiz! kỹ năng diễn xuất của anh thật không tệ.”

Diệp Tích Thượng ngay cả mí mắt cũng không mở lên, đem đĩa dĩa tây trả lại cô: “Như nhau.”

Thái độ rõ ràng như vậy, Cố Hoài Nam không nhìn ra thì chính là người mù, cô mấp máy môi, a a cười gượng: “Lần trước Kim Kim nói muốn tìm cho tôi một người bạn trai, tôi cũng giống với cô ấy, không ngờ cô ấy tưởng là thật, cái này. Thật là khéo ha.”

“Vậy sao?” Diệp Tích Thượng vừa nhướn mắt lên, liền ung dung thong thả nói: “Tiết Thần lại nói với tôi khác, Người yêu nơi khuê phòng của Dư Kim Kim muốn tìm đối tượng, yêu cầu chiều cao không thể thấp

hơn 1m85, dáng người phải đẹp, diện mạo phải tuấn tú, trình độ học vấn phải cao, bối cảnh gia đình phải giàu có, tính tình hòa nhã, tiền lương phải nhiều, quan trọng nhất là. . . .” Anh dừng lại một chút: “Sức lực cơ thể phải mạnh.”

Cố Hoài Nam bỗng chốc nổi giận, vỗ bàn: “Cô ấy nói vậy! Tôi chỉ nói muốn trai đẹp!”

“Vẫn không thể trông ngon mà không dùng được, đúng không?”

“Đó còn cần phải nói sao ——” Cố Hoài Nam mới chỉ nói được một nửa, bèn nghẹn lại, cắn răng nghiêng lợi, tức giận mặt đỏ rần: “Dư Kim Kim, kẻ tiện nhân này!”

“Nói tớ cái gì đấy?”

Trùng hợp vừa lúc Dư Kim Kim đẩy cửa đi vào, nhướng mắt, vẻ cực kỳ vô tội.

Cố Hoài Nam hí mắt, cổ ý cong môi lên, từng lời từng lời lọt ra từ kẽ răng: “Kim Kim, không ngại đi với tớ ra phòng rửa tay một lần nữa chứ?”

Dư Kim Kim nhún vai: “Đi thôi.”

Hai cô gái vừa đi ra ngoài, Tiết Thần liền cười: “Tôi rất ngạc nhiên không biết cậu nói cái gì, mà mặt Cố Hoài Nam lại có thể hồng thành như vậy.”

Diệp Tích Thượng nhìn hẩn một cái: “Tôi cũng thật tò mò không biết cậu làm cái gì Dư Kim Kim, mà lồng chim cũng không khóa kỹ.”

Tiết Thần cúi đầu xem xét, mặt dạn dày chắc một tiếng, thông dong kéo khóa quần lên: “Đối với cái cô Cố Hoài Nam này, cảm giác như thế nào? Tôi cảm thấy rất được, không, là vô cùng tốt, cậu có biết ba cô ấy là ai không? Chính ủy quan khu X - Cố Minh Triết, ngoài dự đoán chứ? Lão Diệp biết, như vậy đây là một người con dâu mà lão Diệp nhất định sẽ hài lòng, môn đăng hộ đối.”

Anh không nói câu nào, Tiết Thần kẻ sát lại: “Cậu không tỏ thái độ gì sao, đủ tư cách hay không đủ tư cách?”

Biểu cảm của Diệp Tích Thượng rất thản nhiên, Tiết Thần sờ sờ cằm: “Cô nương này xem ra có vẻ lưu manh, hoàn toàn ngược lại với tính cách của Tiểu An, có chút xảo trá, nếu cậu cảm thấy khó giải quyết thì thôi, tôi cũng cảm thấy loại phụ nữ này rất khó thuần phục.”

Anh vẫn lắc đầu, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, một lúc lâu, mới chợt nghe đoàn trưởng đại nhân mở miệng: “Về sau ít làm loại chuyện mai mối này đi, tôi không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, lần này là lần duy nhất.”

Lần này là duy nhất?

Tiết Thần hơi suy nghĩ một chút, sau đó nhe răng cười rất hiền lành: “Tuân lệnh.”

Lại nói Dư Kim Kim bị Cố Hoài Nam đẩy tới phòng rửa tay một cách dã man, khí thế của cô khiến hai cô gái đang rửa tay sợ đến độ vội vàng tự động lui ra khỏi hiện trường. Cố Hoài Nam thiếu chút nữa như muốn tháo rời toàn bộ cơ thể Dư Kim Kim ra, tay nghề Dư Kim Kim so ra kém hơn cô, hèn hạ đổ trách nhiệm cho Tiết Thần.

“Cậu uống lộn thuốc à! Tớ thật sự chỉ muốn để cậu nhìn thấy người đàn ông của tớ, ai biết Tiết Thần lại đem cả vị đoàn trưởng đẹp trai đó tới!”

“Gặp người đàn ông của cậu mà cậu để tớ ăn mặc lằng lờ thế này sao? Gặp người đàn ông của cậu mà cậu kéo váy tớ? Tiết Thần sao lại xui xẻo gặp phải một người phụ nữ như cậu thế, thỉnh thoảng lại phải giúp cậu đổ bát nước dơ!”

“Vì việc giúp tớ giải cứu hoạn nạn là nhiệm vụ của hẩn, nhưng nói gì thì nói tớ vẫn cảm thấy Diệp Tích Thượng từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ và yêu cầu của cậu, Tiểu Tây và Trác Vệ tốt hơn rồi, cậu cũng không thể trở thành gái già chứ?”

“Tớ cô đơn cậu lo cái gì?”

“Ai nói tớ chửi con mẹ nó chứ?” Dư Kim Kim hèn hạ cười: “Tớ chỉ là lo lắng, lo lắng cậu không kèm được lại đảm đương chức vị tiểu tam của Trần Nam Tầm, tớ sợ đến lúc đó tớ đi theo cậu cũng bị mất mặt a.”

“Dư Kim Kim!” Cố Hoài Nam nhất thời hóa thân thành rồng phun lửa nhào qua, hai cô gái vật lộn thành một đoàn.

Tiết Thần càng nghe động tĩnh bên trong càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, gõ vào cửa nhà vệ sinh nữ cất giọng gọi vào bên trong: “Kim Kim, anh có việc muốn đi, em có đi cùng anh không?”

“Đi đi!” Dư Kim Kim hăng giọng, đẩy Cố Hoài Nam qua một bên, thở hổn hển sửa sang lại đầu tóc vấy áo: “Tớ chính là muốn đem bán cậu ra ngoài, cậu biết cậu bao nhiêu tuổi rồi không, nghĩ mình đang làm cô bé mới hai mươi tràn đầy sự trẻ trung còn nhiều thời gian thương xót một tình yêu đã chết sao? Thời gian tốt đẹp nhất của một người phụ nữ là từ mười lăm đến ba mươi tuổi, chỉ vắn vắn có mười mấy năm thôi, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, Cố Hoài Nam cậu đã 27 rồi, dùng thời gian mười mấy năm đó tiêu hao ột người đàn ông cậu thấy có lỗ hay không?”

Cố Hoài Nam cắn môi, “Cho nên cậu không hề kín miệng? Cái gì cũng đều nói cho Tiết Thần biết?”

“Tớ có nói gì với anh ta đâu?”

“Muốn tớ nhắc nhở cậu không? Trông ngon mà không dùng được.”

Dư Kim Kim lè lưỡi cái lưỡi nhọn: “Bởi vì tớ thấy việc này là quan trọng nhất, đi trước, nắm chặt cơ hội a, nếu không đừng trách lần sau tớ sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn để bắt cậu lên giường gì đó.”

Cô quăng ra câu nói này xong chạy nhanh như làn khói, có một người bạn xấu như thế này Cố Hoài Nam không biết là mình may mắn hay bất hạnh.

Tiết Thần và Dư Kim Kim công khai để bọn họ cơ hội chung đụng đơn độc, chạy khỏi phòng ăn, Dư Kim Kim cúi người vượt ngực thở hổn hển, bàn tay Tiết Thần cũng vượt lưng của cô: “Em nên rèn luyện thân thể, chạy mới mấy bước đã thở gấp như vậy.”

“Anh có ý kiến gì?”

“Không có ý kiến, ngược lại có một đề nghị.” Tay Tiết Thần đặt trên eo của cô bóp chặt ra ám hiệu: “Nếu em yên tâm mang mình giao cho anh huấn luyện một tháng ——”

“Vậy em còn có thể sống sao?” Dư Kim Kim hất anh ra: “Đoàn trưởng đại nhân nói thế nào?”

Tiết Thần không đáp hồi ngược lại: “Cố Hoài Nam có suy nghĩ gì?”

“Suy nghĩ của cậu ấy không thể nhìn thấu.”

Tiết Thần không khỏi thở dài: “Anh có chút cảm thấy lo lắng cho Cố Hoài Nam, năng lực tác chiến của đoàn trưởng Diệp vẫn là số một số hai trong toàn quân.”

“Cái này với chuyện yêu đương có quan hệ gì?”

Tiết Thần cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, cái miệng nhỏ của Dư Kim Kim nhất thời tròn vo: “Thật?”

Anh gật đầu, Dư Kim Kim nhìn về mặt gian trá cười ngất ngưỡng của anh: “Nam Nam nếu như bị hấn giết chết em sẽ hận anh. Tiết Thần! Thay em cảnh cáo Diệp Tích Thượng, nghìn lần vạn lần không nên khách khí!”

*

Cố Hoài Nam liên tục nhảy mũi mấy cái không giải thích được, trăm mối tơ vò vẫn không có cách giải.

Diệp Tích Thượng đợi cô ngoài phòng vệ sinh, nghe tiếng xoay đầu lại, Cố Hoài Nam biết anh muốn nói cái gì, hít hít lỗ mũi: “Lần sau sẽ không mặc ít như vậy nữa, ách, không, không có lần sau.” Anh hơi nhăn mày, Cố Hoài Nam lập tức thay đổi lời nói.

Chẳng trách anh không vui, mặc dù chỉ là vợ chồng trên giấy tờ, nhưng có người đàn ông nào lại vui mừng khi vợ của mình lại đi xem mắt giống người độc thân?

. Không đúng.

Cố Hoài Nam lúc này mới cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, chạy nhanh mấy bước đuổi theo anh, ngăn anh lại: “Này! Anh làm như vậy cũng không đúng chứ? Vừa nói không muốn ly hôn, vừa đồng ý để người khác sắp xếp đi xem mắt?”

Diệp Tích Thượng lạnh lùng liếc cô, nhưng cũng nhanh chóng dời tầm mắt đi không để lại dấu vết, lấy cái sừng này đo lường Cố Hoài Nam, cảnh tượng vô cùng tốt.

“Em không biết người tối nay em gặp là tôi, nhưng tôi lại biết rõ người Dư Kim Kim mang tới là em, Cố Hoài Nam, em cho rằng tôi chỉ nên ngồi một chỗ không cần quan tâm đến sao? Hay cho rằng tôi nên từ chối Tiết Thân, để cậu ta tìm cho em một người đàn ông khác phù hợp với điều kiện khắc nghiệt của em hơn?”

Người này luôn có thể chỉ cần một câu nói khiến cô á khẩu không trả lời được, Cố Hoài Nam chu mỏ, lúng túng vén tóc: “Tìm một chỗ nào đó, chúng ta nói tiếp chuyện lần trước.”

Diệp Tích Thượng không lái xe, vốn định sau khi ra ngoài sẽ thuê xe, nhưng mới vừa đi mấy bước chân lại ngừng lại, đột ngột xoay người, Cố Hoài Nam sững sốt: “Sao thế?”

Anh mấp máy môi: “Em mang giày cao gót đi bộ có mệt không?”

Cố Hoài Nam không hiểu: “Không biết.”

“Được.” Diệp Tích Thượng ôm vai cô kéo cô đi về một hướng: “Tôi dẫn em đến một nơi.”

Cố Hoài Nam không hề chú ý tới một đôi nam nữ và một đứa bé trai bị hắt ngăn ở phía sau, chỉ âm thầm nghĩ ngợi: Đây là Diệp Tích Thượng Muốn hẹn hò với cô?

13. Chương 13: Quân Nhân Không Nói Chơi!

Chỉ cần liếc một cái, Trần Nam Thừa đã xác định đó là Cố Hoài Nam, còn người đàn ông có vẻ rất thân mật bên cạnh cô không phải là. Diệp Tích Thượng sao?

Anh duy trì tư thế mở cửa xe rất lâu, Trần Gia đã chui vào trong xe lại chui ra thúc giục: “Ba nhanh lên một chút, chú nhỏ nói tới trễ sẽ không cho con đồ chơi!”

Trần Nam Thừa sờ sờ đầu của con trai rồi ngồi vào trong xe.

Dư Anna ôm Trần Gia ngồi ở ghế sau nghe cậu nói hành vi của Trần Nam Tầm khi để mình xấu xa như thế nào, cảm thấy buồn cười, thò tay lên chọc chọc Trần Nam Thừa đang lái xe: “Kêu Nam Tầm về sau đừng mang Gia Gia ra làm trò cười, người lớn như vậy mà còn bắt nạt một đứa trẻ, em nói mà chú ấy không nghe.”

“Đúng, không biết xấu hổ.”

Trần Gia chui cái đầu nhỏ giữa hai ghế ngồi lên tiếng kháng nghị, Trần Nam Thừa cười, một tay ấn cậu lui xuống: “Là do con dính chặt vào chú ấy, sao còn trách người khác.”

“Ai bảo ba thường xuyên không về nhà.”

Trần Gia nói thầm nhỏ nhỏ, Dư Anna từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn Trần Nam Thừa như không có chuyện gì xảy ra: “Ba bận rộn công việc, Gia Gia phải hiểu ba.”

Trần Gia phồng cái miệng nhỏ xoay đầu đi, không nói thêm gì nữa. Trong tâm trí của Trần Nam Thừa đều là hình ảnh Cố Hoài Nam và Diệp Tích Thượng đi chung với nhau vừa rồi, nên không tập trung. Điện thoại di động chợt vang lên, anh nhận rồi vội vã nói mấy câu, sau khi cúp máy từ từ dừng xe ở ven đường, xuống ghế sau ôm Trần Gia hôn một cái: “Ba có chút việc đột xuất, để mẹ dẫn con đi tìm chú nhỏ trước được không?”

Chân mày Trần Gia càng nhíu chặt hơn, nặng nề hừ một tiếng: “Con có quyền nói không thể sao?”

Trần Nam Thừa gõ gõ lên trán cậu, khom người khẽ hôn Dư Anna: “Không cần chờ anh, cả nhà ăn trước đi, giải thích với mẹ một chút.”

Dư Anna không lên tiếng, nhưng vẻ mặt cũng giống y như con trai, Trần Nam Thừa cũng búng nhẹ vào trán cô một cái: “Kêu Nam Tầm đưa mẹ con em về nhà, anh sẽ cố gắng về sớm một chút.”

Dư Anna ngồi vào chỗ tài xế, nhìn anh chặn chiếc xe ngược chiều chạy đi, trong lòng nặng nề, càng khẳng định bóng lưng vừa rồi là Cố Hoài Nam.

*

Đại lộ Hải Uyển là đường dành riêng cho người đi bộ tập nập nhất tại thành phố S, dọc theo đường đi có thể thưởng thức những cảnh sắc đẹp nhất của sông Tĩnh Giang, hơn nữa vào ban đêm, đại lộ Hải Uyển và sông Tĩnh Giang được bao phủ bởi những ánh sáng kiêu diễm từ các ngọn đèn đường tỏa xuống, giống như chốn bồng lai tiên cảnh, hấp dẫn đến chói mắt.

Cố Hoài Nam không ngờ mới xa cách có năm năm mà tại đây đã thay đổi rất nhiều khiến cô không dám tin vào mắt của mình, sung sướng len qua đám người giống như con thoi, vừa ở chỗ này ngó nghiêng, loáng một cái đã ở chỗ khác, hoàn toàn không hề để tâm đến người khác.

Diệp Tích Thượng đi theo phía sau cô không xa, tầm mắt không rời khỏi cô. Thái độ lúc này của Cố Hoài Nam cùng với cách ăn mặc khêu gợi, trong mắt còn ẩn giấu mơ hồ nỗi đau buồn rất không tương xứng với nhau, đơn thuần như một đứa bé.

Cố Hoài Nam nghịch ngợm leo lên lan can ven sông, đưa mắt nhìn những con thuyền du lịch đang lướt trên mặt sông lóe lên những tia sáng đẹp mắt, chợt ngang eo thấy căng thẳng, cả người lơ lửng trên không. Diệp Tích Thượng bế cô xuống, mặt có chút cứng rắn: “Nếu em mà bị té xuống, chắc chắn anh sẽ không cứu em nữa.”

“Ai muốn anh cứu, có người đã dạy tôi bơi.”

Cố Hoài Nam không thèm để ý, lại nhao nhao muốn leo lên, một chân mới vừa đạp lên, liền nghe thanh âm của Diệp Tích Thượng từ sau lưng truyền tới.

“Tối nay gió lớn.”

“Không sao.” Cố Hoài Nam đã là cái tên xinh đẹp khiến người người cảm thấy lạnh lẽo, vì vậy gió sông đối với cô mà nói chưa đủ sợ hãi. Cô chỉ đơn giản là chơi đùa, hoàn toàn quên mất váy của mình quá ngắn, buông mái tóc xuống, mặc cho những cơn gió ve vuốt, nhắm mắt lại vẻ say mê.

Bộ dáng này khiến Diệp Tích Thượng không nỡ hủy đi hứng thú của cô, xoay người đứng dựa vào lan can, những người đàn ông xung quanh nhìn thấy “Cảnh đẹp” thức thời rời đi.

Không biết hôm nay là ngày gì, trên những chiếc thuyền du lịch chợt có mấy phát pháo hoa bay lên không, từng đám từng đám đua nhau nổ ra, chiếu rọi xuống mặt sông thành những ngọn lửa muôn hồng nghìn tía. Cố Hoài Nam vịn vai anh đang dựa vào lan can, ngồi vững vàng, lấy điện thoại di động ra chụp.

“Thật đẹp! Nơi này sửa từ lúc nào mà đẹp như vậy?”

“Năm trước.” Diệp Tích Thượng vừa dứt lời, đột nhiên đầu vai trầm xuống.

“Tôi nên trở về sớm một chút.” Đầu của Cố Hoài Nam nhẹ nhàng tựa vào vai anh, trong giọng nói có vẻ hối tiếc, nhưng sau đó lấy lại tinh thần ngay lập tức: “Không khí tốt như vậy, không bằng, tôi nên thẳng thắn kể lại mấy năm này mình đã làm gì chứ?”

Diệp Tích Thượng cười nhạo, nghe cô nói đầu đầu: “Trước tiên ở nước ngoài tiếp tục học hai năm, lại đi du lịch rất nhiều địa phương, mỗi khi đến một chỗ là tìm quán bar ở chỗ đó xin làm việc.”

Diệp Tích Thượng cau mày, “Tiền tôi đưa cho em đâu? Xài tốn như vậy?”

Cô cười hả hê: “Ai nói tôi đi làm là vì ầm no, tôi đi là vì muốn nhìn trai đẹp, mà ở quán bar thì rất nhiều a.”

Diệp Tích Thượng đột ngột quay đầu nhìn cô chăm chăm, Cố Hoài Nam chau chau mày: “Tức giận à? Anh đã nói anh không truy cứu tôi nữa mà, biết vậy không nói cho anh nghe.”

Tay của cô còn vịn vai anh để giữ thăng bằng, cho nên dễ dàng cảm nhận được bắp thịt dưới lớp áo sơ mi của anh từ từ trở nên căng thẳng, trong lòng hồi hộp: người đàn ông này thật sự quá dễ lừa gạt: “Thật sự tức giận à?”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, Cố Hoài Nam ho nhẹ một tiếng, tiếp tục: “Dĩ nhiên, cuộc sống của tôi cũng không phải tất cả đều Hoang Dâm Vô Độ như vậy.” Cô lấy di động tìm những tấm hình giơ lên trước mắt anh: “Xem đi.”

Trong di động đều là hình áo cưới, hoặc là lưng lấy hoặc là ngọt ngào, phong cách của từng bộ váy cưới khác xa nhau, nhưng lại giống nhau là vô cùng xinh đẹp: “Không phải muốn nói cho tôi biết thời gian này em đã lừa gạt được người đàn ông nào cưới em rồi chứ?”

Cố Hoài Nam cười nghiêng cười ngả: “Đầu năm nay đàn ông đồng ý nói chuyện yêu đương với phụ nữ rất nhiều, nhưng thật sự đồng ý lấy về nhà thì lại rất ít người, anh tưởng đàn ông trong thiên hạ đều dễ bị gạt giống anh sao?”

“Cố Hoài Nam!” Diệp Tích Thượng cắn răng, hất tay cô khỏi vai mình. Cố Hoài Nam bị bất ngờ, quơ quơ tay ngả ra ngoài, thật may là Diệp Tích Thượng kịp thời kéo trở lại, cô sợ hãi ôm ngực thở sâu liên tiếp.

“Tôi còn tưởng rằng anh sẽ không có đạo đức mà đẩy tôi xuống đấy.”

“Thật đáng tiếc vừa rồi thật sự tôi có nghĩ tới.”

“Vậy sao anh còn kéo tôi lên?”

“Đó là phản xạ có điều kiện.”

Cứu cô là phản xạ có điều kiện?

Khóe miệng Cố Hoài Nam nhếch lên cười: “Những thứ này đều là tác phẩm của tôi, đã đạt được mấy giải thưởng rồi đấy!”

Nghe vậy, Diệp Tích Thượng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, hoài nghi hiện đầy trên mặt. Cố Hoài Nam nhún vai, nói láo thì anh ta tin, nói thật ngược lại không tin. Cô than thở, tầm mắt nhìn về xa xa: “Nơi này chính là nơi anh đã cứu tôi, còn nhớ không?”

“Chưa từng quên.”

“Bởi vì hối hận đã rước lấy một người phụ nữ luôn gây phiền toái ỉn, cho nên vẫn ghi khắc trong lòng?”

Cô tự giễu, lại thấy anh chậm rãi nhấc bờ môi mỏng lên. “Chuyện tôi làm, chưa bao giờ hối hận, chỉ hối hận những chuyện chưa bao giờ làm.”

Không biết sao, Cố Hoài Nam để ý đến câu nói của anh, chỉ kinh ngạc nhìn ánh mắt của anh.

Làn gió thổi mái tóc dài của cô bay tán loạn, khi cô nghiêng đầu nhìn anh thì những đuôi tóc mềm mại quét vào mặt anh, một không khí mập mờ không thể giải thích lặng lẽ diễn ra.

Lại một phát pháo hoa khổng lồ phóng lên chiếu sáng bầu trời, chiếu rọi vào khiến ánh mắt của hai người sáng ngời, trong mắt hai người chỉ thấy một mảnh ánh sáng lung linh. Cố Hoài Nam mấp máy môi, cuối cùng quyết định: “những điều anh nói trước đây, là thật hay sao?”

“Quân nhân không nói chơi.”

Quân nhân không nói chơi, xuất phát từ miệng của hắn, Cố Hoài Nam không do dự tin đó là thật, cô hít thở thật sâu: “Đồng ý! Vậy cần tôi phối hợp với anh thế nào?”

Diệp Tích Thượng nghĩ ngợi, nói: “Trước tiên về nhà với tôi, gặp cha tôi.”

Cố Hoài Nam đứng dậy định nhảy từ lan can xuống, nghe thấy những lời này của anh, dưới chân nhất thời bị trượt, cơ thể mất đi trọng tâm ngã ra sau, hét lên một tiếng rớt xuống.

Diệp Tích Thượng chậm một bước không giữ được cô, nặng nề mắng ra tiếng, không nói hai lời nhảy xuống theo.

Mấy phút sau, Cố Hoài Nam uống vài ngụm nước sông được Diệp Tích Thượng vớt lên bờ, quỳ xuống ho rất khổ sở. Diệp Tích Thượng vừa vuốt lưng cô vừa tức giận cắn răng nghiêng lợi: “Không phải em nói đã học bơi sao!”

“Đã học, nhưng không học được.” Cố Hoài Nam cười rồi lại ho khụ khụ, sau đó ngồi xếp bằng đến trên đất: “Không phải anh đã nói nếu tôi lại té xuống, sẽ không cứu tôi sao? Lúc này vẫn là phản xạ có điều kiện?”

Động tác của Diệp Tích Thượng dừng lại, trong mắt tóe ra ngọn lửa, không nói tiếng nào bắt đầu cởi áo sơ mi của mình. Cố Hoài Nam trợn mắt há mồm, nhìn mọi người vây xem phía sau, tốt bụng nhắc nhở: “Này, rất nhiều cô gái nhìn anh, chú ý ảnh hưởng một chút đoàn trường Diệp.”

Diệp Tích Thượng dùng áo sơ mi bao bọc cô bởi vì váy ướt đầm mà cơ thể “Lộ ra nguyên hình”, ôm ngang cô lên. Cố Hoài Nam cũng không giãy giụa, len lén liếc những bắp thịt của anh: “Chúng ta đi bệnh viện trước hay đi mua quần áo trước? Hình tượng của anh bây giờ khiến tôi rất xấu hổ khi đi cùng với anh.”

“Nói thêm một câu nữa tôi sẽ ném em xuống.”

Cố Hoài Nam le lưỡi, anh nói được là làm được, khi đối đầu đừng nên chọc anh.

Không biết người tốt bụng nào đã sớm kêu xe cứu thương, nhưng Cố Hoài Nam vừa bị đưa lên xe liền ngồi bật dậy: “Cái túi xách của tôi còn chưa vớt lên!”

“Bên trong có gì rất quan trọng sao?”

“Chỉ có điện thoại di động và tiền.”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng trực tiếp ấn cô nằm trở xuống băng ca, Cố Hoài Nam lại định ngồi dậy, vẻ mặt nóng nảy: “Điện thoại di động của tôi ——”

“Vớt lên được cũng không thể dùng.” Anh nhận chiếc khăn lông cô y tá đưa, lau mái tóc và gương mặt ướt nhẹp của cô: “Tôi sẽ mua cho em cái mới.”

Cố Hoài Nam không chịu, cố ý yêu cầu dừng xe, Diệp Tích Thượng phiền não lau gương mặt đầy nước của cô, khiển trách: “Cố Hoài Nam, đừng tùy hứng! Ngoan ngoan nằm xuống! Đây là mệnh lệnh!”

Anh giận thật, Cố Hoài Nam cắn cắn môi không nói, phục tùng mệnh lệnh nằm xuống lại, mặc cho Diệp Tích Thượng dùng khăn lông lau tóc lau mặt của cô, đôi mắt ở dưới khăn lông từ từ đỏ lên.

Những người ở vùng phụ cận tới đây ăn uống thì 90% số người đó sẽ tới đại lộ Hải Uyển dạo chơi mua đồ hoặc ngắm cảnh sông, Trần Nam Thừa đi dọc theo đường dành riêng cho người đi bộ, dễ dàng tìm được bọn họ. Anh không biết Diệp Tích Thượng và Cố Hoài Nam nói những chuyện gì, chỉ nhìn thấy nét mặt của cô vui vẻ thoải mái ý, nụ cười xinh đẹp động lòng người.

Nụ cười này, đã từ rất lâu anh chưa nhìn thấy?

Trần Nam Thừa là một người có tham muốn giữ lấy cực mạnh, trước đây khi cùng Cố Hoài Nam lui tới thì ngay cả Trần Nam Tầm cũng không dám ở trước mặt anh trên chóc cô. Cho nên khi anh tận mắt nhìn thấy Diệp Tích Thượng ôm Cố Hoài Nam vào trong ngực, suýt nữa quên mình đã là chồng, là cha của người ta.

Anh khó khăn xoay người rời đi, đồng thời bấm điện thoại gọi cấp cứu. Ngồi vào trong xe, không khỏi cười nhạo mình điên cuồng quay lại như vậy đến tột cùng có ý nghĩa gì.

Chuông điện thoại di động vang lên một hồi lâu, thế nhưng anh lại không hề biết. Tài xế liên tiếp nhìn anh, không nhận được nhắc nhở: “Tiên sinh, điện thoại di động của anh vang lên đã lâu rồi.”

Lúc này Trần Nam Thừa mới sờ tới điện thoại di động, bắt máy, giọng nói Trần Nam Tầm vội vàng truyền tới.

“Anh, Anna đã xảy ra chuyện, anh mau sớm tới đây! Bệnh viện thành phố.”

14. Chương 14: Quan Hệ Đặc Biệt Bất Bình Đẳng.

Lúc Trần Nam Thừa chạy đến, Trần Nam Tầm đang cúi đầu xuống trêu chọc đứa cháu nhỏ Đại Đầu trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần gia đỏ lên, vừa cười vừa vùng vẫy giãy dụa, thân thể bỗng nhiên dừng lại, tiếp đó vận vẹo mạnh hơn. “Ba mau tới cứu con! Cậu lại khi dễ đứa bé!”

Trần Nam Thừa tiến lên, không nói một lời ôm con xuống, sửa sang lại quần áo và đầu tóc cho bé, Trần gia cũng nhạy cảm nhận thấy tâm tình của hắn không tốt, bà ngoại cũng không dám di động một cái. Trần Nam Tầm dựa vào một bên, quan sát sắc mặt của hắn. “Biết mẹ vợ đại nhân rất để ý đối với chuyện liên hoan trong phòng, thế mà cậu lại cố tình khiêu chiến với bà ấy.”

Trần Nam Thừa vỗ vỗ vai Trần gia, ý bảo hắn đi qua bên kia, quay đầu hỏi Trần Nam Tầm. “Chuyện gì xảy ra?”

“Cô ấy bảo vệ cậu mà nổi cáu với lão phật gia, tranh chấp mấy câu, lão phật gia dưới cơn nóng giận đã lật bàn, ngay cả canh nóng cũng dội lên người cô ấy rồi.”

“Cậu làm ăn kiểu gì mà lại không biết?”

Trần Nam Tầm buông tay, “Nếu không có tôi, thì bây giờ con trai cậu và vợ đã nằm viện rồi, tôi cũng không phải là siêu nhân nên chỉ giúp một người thì đâu có sai. Nếu có cậu ở đó, thì đã không có chuyện rồi, lại nói, lúc đó cậu đang ở đâu?”

Trần Nam Thừa không lên tiếng, một tay mở nút áo trên cổ. Trần Nam Tầm cười châm chọc. “Cậu không cần nói tôi cũng biết là có liên quan đến người nào, Anna cũng không ngu ngốc, cậu cũng chỉ là người bình thường, cũng không phải là tôi, lại đi tạo ra cái chuyện rắc rối như thế này.”

Phòng bệnh chỉ có một mình Dư Anna, nghe thấy tiếng động ở cửa, nhìn thấy người đến, đầu lại quay đi. Nửa cánh tay trái của cô đã được bác sỹ xử lý qua, tay phải cũng bị ảnh hưởng nhưng không nghiêm trọng, bôi thuốc hồng hồng bóng bóng một khoảng, trên đùi hơi hồng, khiến cho da thịt vốn mềm mịn của Dư Anna người khác nhìn qua cực kỳ thương xót.

Trần Nam Thừa cẩn thận nâng cánh tay phải của cô lên kiểm tra, Dư Anna muốn rút tay về, nhưng hắn lại nắm chặt, quay đầu đi, mắt phiếm hồng. Trần Nam Thừa quay mặt cô lại, ngón tay cẩn thận vuốt ve.

“Đau không?”

“Có đau hay không, anh quan tâm sao? Tiếc là không hất lên mặt em, nếu không cả khuôn mặt này đã bị hủy hết, không bao giờ cần đến sự quan tâm giả dối của anh, anh tránh xa ra.”

Khóe môi Trần Nam Thừa khẽ cong, “Nói một đằng tâm nghĩ một nẻo, cho dù em cam chịu bỏ anh, cũng không nỡ bỏ Gia Gia.”

Dư Anna bực tức mím môi, không để ý đến anh nữa. Trần Nam Thừa dỗ cô mấy câu, nhưng không có kết quả, kéo cô lại rồi cúi đầu hôn. Đầu tiên Dư Anna giãy giụa, sau đó từ từ thuận theo, đáp lại.

Trần Nam Thừa biết, chiều này luôn luôn hữu hiệu đối với cô.

Dư Anna khăng khăng đòi về nhà, Trần Nam Thừa hỏi qua ý kiến của bác sỹ rồi mới đồng ý.

Cố Hoài Nam trải qua kiểm tra cũng không lo ngại, lúc nào cũng có thể xuất viện. Giờ phút này, cô đang ngồi ở đại sảnh, bộ dạng vẫn ướt đầm - nhếch nhác như trước, bên ngoài khoác áo vét nam, vẻ mặt không biểu tình nhìn dòng xe chạy, ngay cả Diệp Tích Thượng quay lại cũng không biết.

“Thử xem có vừa chân không?” Diệp Tích Thượng lấy từ trong hộp giày ra một đôi giày xăng-đan màu trắng đưa cho cô.

Lúc này, Cố Hoài Nam mới lấy lại tinh thần, cầm đôi giày lên nhìn. “Hình dáng tạm chấp nhận, gót giày thấp như thế này, anh mua giày cho con dâu hay là mua giày ẹ chồng vậy?”

Diệp Tích Thượng đem quần áo mới phủ lên người cô, mặt không chút thay đổi. “Không muốn đi thì đi chân trần, anh cũng không có ý kiến.”

Môi Cố Hoài Nam hơi cong lên, cô và Dư Kim Kim đều là người có vóc dáng cao gầy, nếu mang đôi giày này đứng chung một chỗ với anh nhất định còn kém xa. Cô không muốn đi chung một chỗ với anh, cố ý đi nhanh trước mặt anh, ra đến cửa thì bị thứ gì nặng đụng vào, lùi về sau mấy bước, nên bị Diệp Tích Thượng chụp được. Cô định thần nhìn lại, là một đứa trẻ.

Trời sinh Trần gia tính tình bướng bỉnh, vừa ra khỏi thang máy liền chạy nhanh ra ngoài, trực tiếp đụng vào người Cố Hoài Nam, chính mình kêu “úi” một tiếng rồi ngồi bệt xuống đất. Trần Nam Tầm đi theo phía sau, nhìn thấy hai người cũng hơi ngẩn người một chút, vội ôm Trần gia từ dưới đất lên. “Tiểu tử thú vị, để xem con còn chạy nữa không! Còn không mau nói xin lỗi chị?”

“Chị, thật xin lỗi.” Trần gia cũng chớp chớp mắt, sợ hãi nhìn Hoài Nam.

Cố Hoài Nam vốn không tức giận, vừa thấy Trần Nam Tầm mặt liền lạnh xuống, ôm hai bờ vai đánh giá quan hệ giữa hắn và đứa bé. “Đứa nhỏ này là con anh? Không nghĩ tới Tầm thiếu lại giống như ngựa đực, đứa bé cũng lớn như vậy.”

Trần Nam Tầm không chút để ý. “Cô luôn không có chút để ý gì hết, ngựa đực cũng có điểm mạng của nó, ngay cả mầm móng cũng nhiều, khiến cô chế cười.”

Cùng người đàn ông này so về vô sỉ thì Cố Hoài Nam thua. “Cảnh cáo anh, hãy cách xa Dư Kim Kim ra, đừng làm dơ bẩn chị em tôi, chị đây thấy ngứa mắt.”

Trần Nam Tầm nhìn Diệp Tích Thượng ở phía sau lưng cô, ý vị sâu xa, cười châm biếm. “Người phụ nữ có liên quan đến tôi đã sớm dơ bẩn rồi, không dễ dàng rửa sạch.”

“Anh — —”

Cố Hoài Nam không kiềm chế được, lại bị Diệp Tích Thượng kéo trở về, thoáng dùng sức nắm chặt cổ tay cô, Cố Hoài Nam dừng lại một chút, mới miễn cưỡng nuốt lời trở về.

“Ghe tởm.” Cô hung hăng mắng Trần Nam Tầm, liếc mắt một cái, mũi giày xoay tròn đi tới.

Diệp Tích Thượng lạnh nhạt nhìn lại Trần Nam Tầm. “Tôi có thể hiểu rằng cậu đang hạ chiến thư với Tiết Thần không?”

“Không nghĩ tới lại có duyên như vậy, hai người phụ nữ này hiện tại lại rơi vào tay anh và phó đoàn trưởng rồi.” Trần Nam Tầm nhún nhún vai, cũng không phủ nhận. “Diệp tiên sinh, có thể hỏi một câu được chứ, bây giờ quan hệ giữa anh và Cố Hoài Nam là thế nào?”

Thang máy lần nữa mở ra, Trần Nam Thừa ôm Dư Anna đi ra, xa xa nhìn thấy hai người, bước chân không tự chủ chậm lại.

Trong chốc lát, tầm mắt Diệp Tích Thượng và Trần Nam Thừa giằng co trên không trung, chậm rãi mở miệng nói với Trần Nam Tầm. “Quan hệ giữa tôi và Cố Hoài Nam không có gì đặc biệt, chẳng qua là tôi có khả năng khiến cô ấy chấp hành mệnh lệnh vô điều kiện mà thôi, mà cô ấy có thể muốn làm gì thì làm, muốn làm gì cũng mặc kệ Quan hệ đặc biệt bất bình đẳng.”

Diệp Tích Thượng không dừng lại lâu, xoay người rời đi.

Trần Nam Tầm cau mày, Trần gia cũng như hắn nhướng mày lên. “Cậu, ngựa đực là có ý gì?”

Trần Nam Tầm hung hăng vỗ trán bé, “Lớn lên con sẽ biết!”

Khi Cố Hoài Nam về đến nhà cũng đã muộn rồi. Cô tắm rửa bằng nước nóng sau đó đi ra ngoài, Diệp Tích Thượng đã nấu nước gừng xong rồi đặt ở trên bàn trà. Cô bưng cái bát đi vào phòng ngủ chính, thấy anh cũng vừa tắm rửa xong đang mặc quần áo.

Cố Hoài Nam dựa người vào cạnh cửa, vừa uống nước vừa thưởng thức bữa vai rộng lớn cùng eo săn chắc của anh, đáng tiếc lúc cô tiến vào người đàn ông này đã mặc xong quần áo rồi, đã để lỡ nhiều phúc lợi.

“Khuya rồi, anh mặc quần áo chỉnh tề như vậy định đi đâu à?”

“Trở về quân đội.”

Diệp Tích Thượng sớm biết cô đang nhìn nhưng cũng không xoay người lại, tiếp tục cho vào túi hành lý một ít quần áo để thay.

Cố Hoài Nam uống sạch nước gừng, trên chóp mũi cũng rịn ra mồ hôi hột. “Hôm nay cũng đủ mệt rồi, anh nghỉ ngơi thật tốt sáng sớm mai rồi đi, dù sao em cũng ngủ ngoài phòng khách, không thể chịu nổi cái giường cứng như thép kia.”

Diệp Tích Thượng thoáng suy tư, gật gật đầu, trở lại thư phòng lấy ra một cái túi hồ sơ, rút ra thư thỏa thuận đưa cho cô. Cố Hoài Nam cầm lấy nhìn một chút, “Điều nhiều hàng ngũ như vậy, anh thật là có kiên nhẫn.”

Cô cũng không có mười phần kiên nhẫn như anh, thô bạo “xoẹt” một cái. “Tại lại không có các khoản mục về sự việc kia?”

“Chuyện gì?”

“Thì.” Cố Hoài Nam ho nhẹ, “Thì cái đó.”

Diệp Tích Thượng hơi chút suy tư, hiểu được. “Điều hai khoản một, nếu không được đối phương lịch sự đồng ý sẽ không phát sinh quan hệ tình dục.”

“Không được đối phương lịch sự đồng ý?” Cố Hoài Nam buồn cười, nhưng nhin xuống. “Anh xem thân thể lớn lên không có tật xấu gì, cũng không giống như là ba bốn người đàn ông cùng làm, điều này có ý nói, nếu như em không đồng ý, anh vẫn làm? Anh nhẫn nại được sao?”

Về mặt Diệp Tích Thượng vẫn nghiêm chỉnh - nghiêm túc. “Đối với anh mà nói thì không thành vấn đề.”

Cố Hoài Nam cầm thư thỏa thuận ngồi vào bàn làm việc, liếc mắt nhìn anh. “Nếu như em nói có vấn đề, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Báo cáo trước.”

Cố Hoài Nam đầy hứng thú nhếch mày lên, ý nghĩ xấu lại ngoi lên từ trong bụng, thân thể hơi nghiêng về phía trước dò hỏi. “Báo cáo Diệp đoàn trưởng, em muốn ăn thịt.”

Cho dù Diệp Tích Thượng có trì độn cũng biết ‘thịt’ cô nói đến là chỉ cái gì, suy tính trong chốc lát, giương mắt nhìn cô. “Không được.”

“Tại sao? Anh đã nói, trừ ly hôn ra chuyện gì anh cũng có thể thỏa mãn em, anh gạt người sao? Vậy em đây không ký.”

Về mặt Diệp Tích Thượng khế biến đổi, cắn chặt răng. “Anh là lính nhảy dù.”

“Em biết rõ.”

“Lưng không có túi dù, em muốn anh nhảy từ trên máy bay xuống thế nào?”

“.”

Mới đầu Cố Hoài Nam không hiểu, đến lúc phản ứng kịp thì nằm bò trên bàn cười khúc khích, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra, ký tên mình vào thư thỏa thuận. “Em phục anh - Diệp Tích Thượng, thật muốn xem bộ dạng nhảy dù của anh.”

Thấy anh chau mày, Cố Hoài Nam mới phát giác lời của mình quá mức mập mờ, vội vàng đổi lời nói. “Em là chỉ thật sự muốn nhìn anh nhảy dù á..., nhảy dù rất tuyệt sao? Có thể dạy em được không?”

Diệp Tích Thượng cất túi giấy xong. “Nếu em không sợ chân mình phình to, thì anh sẽ dạy em.”

Cố Hoài Nam vừa nghe xong, lập tức từ bỏ ý niệm này.

Ngày thứ hai, Cố Hoài Nam rời giường thì Diệp Tích Thượng đã làm xong bữa sáng, cô kinh ngạc đuổi cái lưng cứng mồi. “Anh lại còn biết nấu cơm! Anh thật sự là đàn ông sao?”

Diệp Tích Thượng nấu cơm không chỉ có bề ngoài đẹp mắt, mà mùi vị cũng không tồi. Lúc Cố Hoài Nam ở một mình vô cùng lười, lúc nào cũng miện cưỡng ăn tạm cái gì đó, thường xuyên ăn cơm nguội hoặc mỳ ăn liền, bỗng nhiên lại được ăn một bữa sáng nóng hổi lại còn thơm ngào ngạt, tâm trạng tươi như hoa nở.

“Em thấy anh đừng ở trong quân đội, mà về nhà ở đi, em mua đồ nấu còn anh làm cơm, kết hợp hoàn mỹ.” Cô vừa nhét đồ ăn vào trong miệng, vừa không nói ngừng.

“Trở lại cũng được, nhưng lại dễ dàng bại lộ quan hệ của chúng ta.”

“Cũng đúng.” Cố Hoài Nam gật đầu.

Diệp Tích Thượng lấy từ trong phòng ra một cái cặp da đặt trước mặt cô, “Cần anh nói lại lần nữa không?”

Cố Hoài Nam đương nhiên biết bên trong đựng thứ gì, nuốt nuốt nước miếng. “Không sợ em lại cầm tiền của anh chạy mất?”

“Anh cũng có giới hạn cuối cùng, em cứ thử xem?” Diệp Tích Thượng nhàn nhạt nói.

Cố Hoài Nam rút cổ lại, tay ấn nhẹ, mở cái túi da xem qua, không khỏi lắc đầu thở dài. “Người nào có thể giả cho anh đúng là hạnh phúc chết mất, tiếc rằng em lại là một cô gái xấu, cũng tiếc rằng anh là một ông già cổ chấp, không có kết quả, haiz.”

Tay đang gấp thức ăn của Diệp Tích Thượng hơi dừng lại. “Anh sẽ không khiến người phụ nữ của mình phải chịu uất ức.”

Cố Hoài Nam đóng lại bóp da lại, cười xấu xa. “Em thì sợ người chịu uất ức là người đàn ông lấy phải mình.”

Diệp Tích Thượng lơ đãng. “Mấy ngày nữa, chờ cha anh trở lại, anh sẽ dẫn em đi gặp ông ấy.”

Cố Hoài Nam cắn chiếc đũa, lông mày nhíu lại. “Vậy đến lúc đó, em phải làm thế nào?”

“Đừng gọi chú Diệp là được.”

“Chẳng lẽ gọi bác Diệp sao?”

Diệp Tích Thượng giương mắt trừng cô. “Gọi cha, cha!”

Cố Hoài Nam cười híp mắt, đem cháo nóng đẩy tới bên cạnh anh. “Đừng nóng giận, đừng nóng giận, cho dù cha anh có không thích em đuổi ra khỏi cửa, em sẽ ôm chân ông ấy gọi một tiếng cha, yên tâm đi ông xã.”

15. Chương 15: Muốn Xem Mặt Thì Cũng Phải Xem Mặt Con Trai Ông!

Lại nói, đây coi như là lần thứ hai Dư Kim Kim làm mai mối cho Cố Hoài Nam.

Bởi vì cha mẹ đều là quân nhân chuyên nghiệp, hơn nữa từ trước đến giờ đều có tư tưởng công việc cũng trọng yếu như gia đình, thêm vào đó sức lực cũng có hạn, chỉ dẫn theo một con gái nhỏ bên người. Tính tình Cố Hoài Nam từ nhỏ cũng độc lập hơn so với Cố Hoài Tây, cho nên cứ như vậy bị để lại sống với ông nội.

Cố Hoài Nam nhớ khi cô và Trần Nam Thừa biết nhau cũng xem như là do Dư Kim Kim dẫn dắt đến.

Ngày đó, cô đang ở trong thư viện đọc truyện thiếu nhi, Dư Kim Kim chợt hấp tấp lao tới, váy áo và khuôn mặt nhỏ nhắn đều vô cùng bẩn thỉu, dọa Cố Hoài Nam giật mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dư Kim Kim đầy vẻ tức giận: “Có một nam sinh không biết xấu hổ khi dễ tớ!”

Cố Hoài Nam không nói hai lời lôi cô ra cửa đi báo thù.

Trước cửa là một nam sinh thân hình cao lớn, Cố Hoài Nam bất ngờ động thủ, bốc một nắm cát ném vào cái bản mặt đang vênh lên của hắn, rồi nhào tới vừa cắn vừa xé, Trần Nam Tầm nhìn thấy chạy tới, mạnh mẽ gạt đi quả đấm nhỏ đang quơ múa trên người Trần Nam Thừa.

Trần Nam thừa xoa hai mắt đỏ bừng, lau vết máu do bị cắn trên cánh tay hung dữ mắng một câu, rồi ném cô ra ngoài cửa: “Con mẹ nó cô là con cái nhà ai, bị điên à? Bị bệnh chó dại sao?”

Dư Kim Kim lúc này mới kịp nói cho cô biết, người khi dễ cô chính là cái người đang cười xấu xa ở bên cạnh kia. Trần Nam Tầm móc từ trong túi ra một cái còi màu vàng đã giành được của Dư Kim Kim chơi đùa trên tay: “Tôi lại nghĩ rằng cô đã mời tôi rất nhiều cứu binh thần kỳ đấy.”

Cố Hoài Nam đứng lên không thèm xoa mông lại nhào tới, bị Trần Nam Thừa đập một chân trên ngưỡng cửa ngăn cô ở bên ngoài.

“Trả lại đồ cho tôi!” Dư Kim Kim kêu lớn.

Trần Nam Thừa lập tức đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, nhưng vì cánh tay bị Cố Hoài Nam cắn quá đau, trong lòng đang tức giận: “Không trả cô thì làm sao? Còn muốn một mình đấu với tôi sao?”

Cố Hoài Nam nhìn mở tròn mắt, ngược đầu nhìn hấn chằm chằm: “Nếu anh bằng tôi, chưa chắc đã đánh thắng được tôi, khi dễ người nhỏ hơn so với mình có phải là bé ngoan không?”

Trần Nam ngay lập tức bật cười, ngồi xổm xuống: “Vậy tôi sẽ cho cô cơ hội, tôi chỉ dùng một tay, hai người cùng lên đi, có thể đánh thắng thì cái còi trả lại cô, tôi với cô coi như xong, nhưng nếu cô thua, thì tôi nói cái gì cô cũng phải nghe, dám không, bé ngoan?”

“Dám!” Cố Hoài Nam không tự lượng sức nhận thách đấu.

Kết quả tất nhiên không có gì thay đổi, từ đó Cố Hoài Nam đi theo Trần Nam Thừa, năm ấy cô mới năm tuổi, anh mười một tuổi. Trong cuộc sống của Cố Hoài Nam trừ ăn cơm, đọc truyện thiếu nhi và học tập thì có thêm một chuyện mới mẻ kích thích: nhìn an hem họ Trần cùng những người khác đánh nhau. Lúc đầu cô không tình nguyện lắm, nhưng kể từ đó, cô cũng không còn cô đơn như trước nữa, đưa đón cô sáng học chiều học không còn là những chú lính hậu cần mà là an hem họ Trần.

Mặc dù bọn họ là người không tốt, nhưng cô thấy cũng không tệ, tình cảm của mấy người bắt đầu từ cấp bậc vui vẻ đến khi bền chắc không thể phá vỡ được. Sau đó Dư Kim Kim được mẹ đưa ra nước ngoài sinh sống ít năm, trong thời gian này chơi cùng với Cố Hoài Nam vẫn là an hem họ Trần, nhất là Trần Nam Thừa.

Mười năm sau, trong tiệc sinh nhật, Cố Hoài Nam chấp tay trước ngực cầu nguyện trước ánh nến: “Con hi vọng trời cao sẽ cho ban cho con một người yêu cao to đẹp trai một chút, điều quan trọng nhất là yêu con, mãi mãi sẽ ở bên con.”

Trần Nam Tầm ý vị sâu xa nhìn anh mình mỉm cười, Trần Nam Thừa chờ sau khi cô thổi nến xong thì kéo cô vào trong ngực mình, in trên môi cô nụ hôn đầu tiên giữa hai người: “Nguyện vọng này anh có thể giúp em thực hiện.”

Tình huống đó, bây giờ Dư Kim Kim nhớ lại vẫn còn thấy mới mẻ, nhưng cuối cùng Trần Nam thừa cũng chỉ thực hiện được một nửa, thương yêu cô ấy, nhưng lại từ bỏ cô ấy.

Tiết Thần kể xong đoạn này, không khỏi than thở: “Cô Cố Hoài Nam cũng rất đáng thương, nghe nói Trần Nam Thừa vừa kết hôn được mấy ngày, cô ấy liền biến mất, phiêu bạt ở bên ngoài năm năm, vừa mới trở lại chưa được ít ngày.”

Anh ta quan sát biểu tình của Diệp Tích Thượng, muốn từ trên mặt hấn có thể thấy chút gì đó, nhưng đáng tiếc lại không toại nguyện, tiếp tục thở dài: “Haiz! Cô ấy lại khiến tôi nhớ tới Tiểu Diệp Tử nhà cậu rồi, cậu nói xem sao phụ nữ vừa xảy ra chuyện liền biến mất? Không biết người nhà sẽ lo lắng, một cô gái mà một thân một mình tha hương thật sự không dễ dàng gì, không biết chịu bao nhiêu cực khổ, khi quay về còn phải ra vẻ sung sướng hạnh phúc ——”

Diệp Tích Thượng chợt để bản kế hoạch huấn luyện xuống: “Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

“Cậu thật không hiểu hay là giả vờ không hiểu? Cố Hoài Nam đã điều trị xong vết thương lòng quay trở lại, chính là muốn bắt đầu một đoạn tình yêu mới, cứ coi như vết thương của cô ấy chưa khỏi hẳn, nên mới cần một người đàn ông mạnh mẽ giải cứu cô ấy ra khỏi bể khổ, có nói thế nào thì người này cũng chính là cậu, Cố Hoài Nam vì bị tổn thương nên bề ngoài có vẻ rất cứng rắn nhưng trong lòng nhất định rất nhạy cảm

mềm yếu, nếu tìm đúng nhược điểm thì không cần dùng bao nhiêu sức lực liền hạ đổ. Sao? Anh hùng? Dù sao trong khoảng thời gian này tôi cũng không vội vàng gì, thuận tay cứu một mỹ nữ cải thiện cuộc sống buồn tẻ vô vị của cậu, cũng xem như là giúp lão Diệp hoàn thành tâm nguyện đi?”

“Cuộc sống bên ngoài của cậu gần đây trôi qua không tệ nhỉ?” Diệp Tích Thượng tiếp tục nghiên cứu kế hoạch, lơ đãng hỏi một câu.

Tiết Thần lùi sâu vào ghế, vẻ mặt đề phòng: “Cậu hỏi làm gì? Tôi đã nói với cậu chớ dùng việc công báo tư thù, đừng kiếm chuyện với tôi.”

“Tôi không kiếm chuyện thì anh cũng thanh thoi không được bao lâu, cẩn thận Trần Nam Tầm một chút đi, trừ phi Dư Kim Kim nhà cậu đã bị cậu ăn sạch sành sanh, sống là người của cậu mà chết cũng là quý của cậu, nếu không, loại tình yêu cũ này mà sống lại mới là thật quý, cậu không biết rằng số phận cũng có khi dọa cậu chết sao.”

Nghe đến tên Trần Nam Tầm, Tiết Thần cười một tiếng vô nghĩa: “Tôi không tin đến giờ mà hắn còn tình cảm với Kim Kim.”

“Hiện nay một chút tình cảm đối với hắn Dư Kim Kim cũng không có?”

“Chắc!” Tiết Thần rút bản kế hoạch huấn luyện trong tay anh, hơi có chút phiền muộn: “Tớ là anh em nửa đời sau này của cậu, nên mới bày mưu tính kế cho cậu, nếu cậu vui vẻ, tôi cũng đỡ ảm ức!”

Diệp Tích Thượng vừa tính mở miệng, điện thoại trên bàn liền vang lên. Tiết Thần liếc một cái, đưa cho hắn: “Điện thoại của thủ trưởng.”

Diệp Tích Thượng chạy mày lại —— Diệp Cẩm Niên đã trở lại.

Cố Hoài Nam và Dư Kim Kim đi làm tóc, không tránh được nghe cô kể lể, mà nội dung kể lể của cô chủ yếu là có liên quan đến Diệp Tích Thượng. Cố Hoài Nam cố chuyển hướng câu chuyện, nhưng mặc kệ hai người có tán gẫu đề tài nào đi nữa thì Dư Kim Kim đều có bản lãnh đem trọng điểm quay lại đề tài có tên Diệp Tích Thượng.

“Tớ bắt đầu nghi ngờ có phải muốn thay đổi tình yêu rồi hay không, vứt bỏ Tiết Thần quay đầu nhào vào trong ngực đoàn trưởng đại nhân của cậu.” Cố Hoài Nam thở ra một hơi, chọc tức.

Dư Kim Kim Đỉnh một đầu đầy lô cuốn tóc uốn éo qua cái ghế đá cô một cước: “Những lời này ngàn vạn lần đừng bao giờ nói trước mặt anh Tiết nhà tớ.”

“Anh Tiết nhà cậu để ý như vậy sao?”

“Cũng không phải, tớ quen biết hắn lâu như vậy nhưng chưa hề gặp qua hắn tức giận với ai, tớ đã nói với hắn chuyện của Trần Nam Tầm, một chút không vui hắn cũng không có, chỉ có cái lần hai cái người hèn hạ kia đến nhà tớ tìm cậu là thấy hắn có vẻ mất hứng, chỉ có điều vẫn là vẻ mặt không nóng không lạnh đó, cậu nói xem, là hắn che giấu quá tốt, hay căn bản không coi tớ ra gì?”

Cố Hoài Nam suy nghĩ một chút: “Cậu thử đi tìm Trần Nam Tầm một lần xem, chẳng phải sẽ anh Tiết nhà cậu thể nào sao.”

“Cố Hoài Nam cậu muốn bị trừng phạt sao?”

Cố Hoài Nam hài lòng cười cười, nhìn Kim Kim trong gương: “Cô bé ngoan, nhớ ở trước mặt Trần Nam Tầm, cậu không được thay đổi.”

“Còn cần cậu nói.” Dư Kim Kim khinh thường liếc cô một cái: “1 lần bất trung, trăm lần bất dung, sẽ sớm nhìn thấy hắn là hạng người gì.”

Hai người vẻ mặt sáng láng từ trong tiệm đi ra ngoài, trời đã tối rồi, đang chuẩn bị tìm nơi ăn cơm thì điện thoại của Diệp Tích Thượng gọi tới.

“Cô ở đâu?”

“Mới vừa đi tiêu tiền, thủ trưởng có dặn dò gì?” Cố Hoài Nam quay lưng về phía Dư Kim Kim, nhỏ giọng trả lời.

“Tôi đang trên đường về thành phố, nói cho tôi biết vị trí cụ thể của cô, tôi đi đón cô.”

Cố Hoài Nam dừng bước, con người đảo lòng vòng: “Ba anh đã về?”

“Ừ”

Một câu trả lời ngắn gọn nhưng có lực, Cố Hoài Nam bắt đầu khấn trương. Xem đi, cô dâu xấu xí rốt cuộc phải gặp cha mẹ chồng rồi.

Dư Kim Kim đang dùng di động tìm khách sạn lân cận, đợi khi cô vừa cúp điện thoại rất tự nhiên khoác tay cô: “Bây giờ làm sao? Vẫn muốn tới nhà Tiết Thần, nhưng đáng tiếc không có cơ hội.”

“Vậy hay là đem cơ hội để lại cho anh Tiết nh cậu đi.” Cố Hoài Nam vut vut mi tíc đi của mình, rồi hỏi: “Nhìn t xem nh thế no?”

“Mặt đẹp ngậm “xun”, trên mặt hoa đào.” Dư Kim Kim cười.

Cố Hoài Nam tăng thêm tự tin, vỗ vỗ nhẹ vào mặt của cô: “Không thể ăn cơm vì cậu được rồi, Chị đi phải đi làm việc c nhn.” Dứt lời đứng ở ven đường đã tay lái xe.

Lòng hiếu kỳ của Dư Kim Kim nổi lên: “ngồi đi quan trọng nh thế no m khiến cậu c th quảng t m đi gặp người ta? Là nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi? Họ gì tn chi?”

“Rất quan trọng, nam, tuổi c th làm cha.”

Dư Kim Kim mở to mắt, “Đừng nói vì t cậu sa đọa, muốn đi xem mặt người giu c!”

“Ngồi n xem mặt không nổi, muốn xem mặt cũng chỉ được xem mặt con trai ng ta, đi nha.” Cố Hoài Nam quăng lại một cú rồi đóng cửa xe đi mất.

Tình hình c vẻ không ổn, Dư Kim Kim vội bấm số điện thoại của Tiết Thần: “Tiết Thần! Em đã nói vì anh, hãy kiên nhẫn chờ đợi nhn qúp cho chặt m! Nam Nam hình nh được một người giu c theo đuổi!”

*

Cố Hoài Nam đến địa điểm hẹn trước, Diệp Tích Thượng vẫn chưa tới, một mình đứng đợi, Cảm giác căng thẳng không ngờ lại quay trở lại.

Chợt tiếng đóng cửa xe truyền đến từ sau lưng, Cố Hoài Nam xoay người, phát hiện thấy toàn thân Diệp Tích Thượng vẫn còn mặc quân phục không quân, cơ thể càng thêm cao lớn hơn so với khi mặc đồ bình thường, khí thế bức người. Khi anh đi tới trước mặt cô thì dừng lại, con người đen nhánh quét trên người cô một vòng.

“Sao? Vừa đúng dịp hôm nay mới làm tóc.”

Cố Hoài Nam đang chờ nghe khen, chỉ thấy ánh mắt của anh dừng lại trên cặp đùi thon dài vì mặc váy ngắn của cô mà liếc tới liếc lui trong chốc lát, sau đó thuận tiện kéo cô tới mở cửa xe: “Vừa mới trên đường trở về mua cho cô chiếc váy, cô vào thay đi.”

Cố Hoài Nam bêu môi, “Váy của tôi rất ngắn sao?”

“Là quá ngắn.”

Cô nhún vai, làm theo.

Cố Hoài Nam chui vào trong xe, lấy chiếc váy trong túi giấy ra, bất chợt run lên, sững sờ, rất dài!

Chiếc váy này màu trắng, chiều dài tới mắt cá chân, nhưng chất vải mềm mại, nhẹ nhàng mảnh mai, sờ trên tay rất thoải mái. Từ cửa sổ xe cô đưa mắt nhìn về phía Diệp Tích Thượng đứng phía ngoài đang đưa lưng về phía mình, nghĩ thầm cha của người đàn ông này so với hân còn cổ hủ cứng nhắc hơn tám phần.

“Báo cáo thủ trưởng, chuẩn bị xong, xin chỉ thị.”

Cố Hoài Nam nâng 1 góc váy từ trong xe bước ra ngoài mới dám buông xuống, chỉ sợ dẫm lên. Diệp Tích Thượng quay đầu lại, con người bỗng dừng co rút lại: chưa bao giờ cảm thấy một cái váy có thể khiến cho người ta thay đổi nhiều đến như vậy.

Vẻ ngang bướng lúc trước của Cố Hoài Nam sau khi thay đổi bộ váy trắng thuần khiết này dường như đã bị xóa sạch, khoe miệng vểnh lên cùng ánh mắt khê cong, đôi tay ngoan ngoãn bắt chéo trước người, thêm vào đó đèn đường chiếu xuống người cô thành một tầng hư ảo mờ mịt, gấu váy bị gió thổi lay động giữa không trung thành một đường vòng cung hoàn mỹ, cả người cô đều nhìn toát ra vẻ mềm mại, trong sáng.

Anh không trả lời ngay, Cố Hoài Nam cúi đầu nhìn lại mình, túm túm váy: “Chưa bao giờ mặc váy dài như vậy, cũng không biết nhìn có được hay không.”

“Có vẻ được.” Diệp Tích Thượng nhìn đồng hồ một chút: “Lên xe thôi.”

“Ba làm gì? Tên gọi là gì? Tính tình thế nào? Yêu thích cái gì?” Cố Hoài Nam cố gắng nhập vai.

Diệp Tích Thượng lái xe: “Diệp Cẩm Niên.”

“Tên nghe không xa lạ gì, ừ.” Cố Hoài Nam cau mày tìm tòi, chợt một tia sáng lóe lên trong đầu, kinh ngạc nói: “Gì. Là Tư Lệnh Diệp? Tôi đã nghe ba tôi nhắc qua!”

“Ừ.” Viên môi mỏng của anh hơi vểnh lên: “Là cộng sự của ba cô, cho nên cô không phải cần sợ, ông ấy biết cô, hình như cũng đã gặp qua cô.”

Hai vai Cố Hoài Nam lập tức co quắp lại, miệng lẩm bẩm: “Anh xác định người ông ấy đã gặp là tôi sao?”

Xe lái vào một trụ sở quân đội ở thành phố S, lái vào bên trong không xa bao nhiêu thì dừng lại, Cố Hoài Nam theo Diệp Tích Thượng đi bộ trên con đường rộng rãi sạch sẽ, thỉnh thoảng gặp phải mấy quan quân tướng tá và người thân đều có vẻ rất quen với anh, lúc nói chuyện ánh mắt không hề chớp đảo quanh trên người cô.

Diệp Tích Thượng cũng không đem mối quan hệ của mình với Cố Hoài Nam giới thiệu cho bọn họ, nhưng trong lúc nói chuyện luôn luôn lặng lẽ nắm chặt tay của cô, quan hệ của hai người như thế nào ở trong lòng người khác đều đã có phỏng đoán, mặt mày hờ hững ý vị sâu xa chụp vai anh.

Đó là một loại cảm giác gì, Cố Hoài Nam không hình dung được, kỳ kỳ quái quái, không thể nói rõ.

Tới trước một tòa nhà hai tầng, Diệp Tích Thượng dừng chân lại, lúc này Cố Hoài Nam mới ý thức được đã tới nơi muốn đến, trống ngực đập dồn dập: “Cái đó. Ba, có dữ không?”

Diệp Tích Thượng quay đầu nhìn cô; “Căng thẳng?”

Cố Hoài Nam hít sâu, nở ra một nụ cười thật sự không đẹp mắt chút nào: “Anh không thấy lòng bàn tay tôi ướt đầm rồi hả?”

Diệp Tích Thượng mỉm cười, bỗng dừng kéo cô ôm vào trong ngực, Cố Hoài Nam không kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy một mùi vị thật thanh khiết từ trên người anh truyền vào chóp mũi, giọng nói trầm thấp của anh quanh quẩn bên tai mình.

“Ông ấy sẽ không làm khó cô, có tôi ở đây, không cần lo lắng gì hết, đi theo bên cạnh tôi là được rồi.”

Nói xong dặt tay của cô đẩy cửa chính đi vào.

Cố Hoài Nam nhìn bóng lưng cao ngất của anh, đột nhiên cảm thấy nhịp tim của mình đập nhanh hơn.

Vừa bước vào cửa, Cố Hoài Nam đã phát hiện một điểm giống nhau giữa hai cha con nhà này là đều treo cùng một bức tranh trên tường, nhưng bức tranh trong nhà Diệp Cẩm Niên này rõ ràng do một bậc thầy vẽ hội họa vẽ, mà bức tranh ở nhà Diệp Tích Thượng lại là một phong cách trẻ trung, là tác phẩm mô phỏng.

Cố Hoài Nam nhìn thấy phòng khách không ai, bèn kê sát lỗ tai anh nhỏ giọng hỏi: “Trong nhà của anh cũng là bức họa này phải không? Hai tác phẩm này do ai vẽ thế?”

Diệp Tích Thượng chỉ gật đầu một cái, không giải thích nhiều.

Cửa phòng bếp lúc này chợt mở ra, Diệp Cẩm Niên liếc mắt liền nhìn thấy một cô gái có thân hình mảnh khảnh mặc một chiếc váy trắng, bàn tay nhỏ bé đang khép lại đang nhướn mũi chân nói nhỏ vào tai con trai ông, hành động dè dặt này có mấy phần giống con gái mình, lông mày khẽ cong, nở nụ cười.

“Nhìn sơ qua, còn tưởng rằng là Tiểu An đã về.”

Diệp Cẩm Niên vừa cởi tạp dề vừa đi tới, trên mặt là nụ cười hướng Cố Hoài Nam vươn tay: “Ta là Diệp Cẩm Niên, hoan nghênh về nhà, Nam Nam.”

Trong câu nói của ông có một chữ nào đó khiến Cố Hoài Nam ngẩn ra, cảm giác chua xót dâng lên khóe mắt, cổ họng nghẹn ngào, cầm chắc hai tay của ông không ngừng.

“Cám ơn. Ba.”

16. Chương 16: Phản Ứng Theo Bản Năng

Cố Hoài Nam cảm giác dường như mình thay đổi lời nói quá nhanh, trên mặt có chút nóng lên lại xin lỗi, mà một câu gọi “Ba” lại khiến Diệp Cẩm Niên rất vui sướng: “Hai con nghỉ ngơi một chút, chờ sườn chín thì có thể ăn cơm.”

Cố Hoài Nam nói muốn vào bếp giúp một tay, bị Diệp Cẩm Niên từ chối. Ông quay vào bếp, Cố Hoài Nam ở trong phòng khách to xoay một vòng, sờ sờ mọi thứ một chút: “Nhà anh sao không có hình ảnh gì cả? Ảnh gia đình cũng không có.”

Cô thật sự tò mò những người phụ nữ nhà họ Diệp có đối xử tốt giống như Diệp Cẩm Niên hay không.

“Có, cất rồi.” Diệp Tích Thượng nhàn nhạt nói, lấy trong tủ giày ra một đôi dép màu hồng hoàn toàn mới .

“Tôi không muốn đổi.” Cố Hoài Nam bĩu môi: “Anh quá cao.”

“Em chỉ yêu cầu chiều cao thôi ư?”

“Đúng vậy, người đàn ông cao lớn có cảm giác an toàn, nhưng khi tôi cởi giày cao gót, anh đối với tôi mà nói chính là cảm giác bị áp bức rồi.”

Khóe miệng Diệp Tích Thượng khẽ giương: “Em không lùn, so với Tiểu An còn cao hơn một chút.” Tầm mắt xẹt qua trước ngực cô: “Cũng mập hơn so với em ấy một chút.”

Cố Hoài Nam theo bản năng giơ tay ôm mặt, chẳng lẽ gần đây ngày ngày cô quá quá tiêu điều tự tại, nên chiều rộng cơ thể mập lên?

Cơm nóng canh nóng rất nhanh đã mang lên bàn, nhìn bề ngoài dường như Diệp Cẩm Niên là người đàn ông thường xuyên xuống bếp. Lúc Cố Hoài Nam bày bát đĩa thì hướng Diệp Tích Thượng nháy mắt: “Đàn ông họ Diệp các người đều có chút vốn liếng ha.”

“Nam Nam, con biết uống rượu sao?” Diệp Cẩm Niên ở bên trong cất giọng hỏi.

Cố Hoài Nam liếc nhìn Diệp Tích Thượng, thấy hắn gật đầu mới ngọt ngào trả lời: “Ba muốn uống thì con sẽ uống với ba vài hớp, nhiều thì không thể được.”

Diệp Cẩm Niên lấy ra một bình sứ , mặc dù thân bình không rõ ràng là nhãn hiệu nào nhưng vừa nhìn là biết là rượu ngon trân quý lâu năm. Diệp Tích Thượng rót hai chung rượu, vừa muốn cầm lên, Diệp Cẩm Niên liền lên tiếng.

“Con không dùng một chút sao?”

Diệp Tích Thượng do dự, Cố Hoài Nam cầm chai rượu rót đầy cho anh: “Con cũng cùng ba uống một chút nha, đừng nói với em từ lượng của anh không tốt.”

Diệp Cẩm Niên cười ha ha: “Các con chưa từng uống rượu chung?”

“Ách, chúng con ——” Cố Hoài Nam nhất thời ý thức được mình nói sai. Đừng nói là uống rượu với nhau, số lần bọn họ ở chung ăn chung cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cô làm sao biết anh có biết uống rượu hay không, tửu lượng bao nhiêu.

“Sợ uống nhiều quá sẽ cần cô ấy phục vụ, nên con không uống ở trước mặt cô ấy, hơn nữa cũng không có cơ hội uống rượu.” Diệp Tích Thượng bình tĩnh tự nhiên tiếp lời, dễ dàng hóa giải nguy cơ.

Cố Hoài Nam nhìn Diệp Cẩm Niên le lưỡi, lại sảng khoái vỗ vỗ vai Diệp Tích Thượng: “Không có việc gì, hôm nay anh tận tình uống đi, em không phục vụ anh thì ai sẽ phục vụ người? Em chỉ phục vụ cho anh.”

Diệp Cẩm Niên cười to, bưng ly rượu lên: “Một ly này xem như là cho con đón gió tẩy trần, một mình ở nước ngoài nhiều năm như vậy không dễ dàng gì, bây giờ trở về là tốt rồi, con của ba bản lãnh khác không có, nhưng chăm sóc một người phụ nữ như con tuyệt đối không thành vấn đề, hi vọng con đừng để ý đến chút tật xấu của nó.”

Cố Hoài Nam nhìn Diệp Tích Thượng một cái, cổ ra vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ anh ấy ngoại trừ nghiêm túc quá đáng thì còn có tật xấu khác? Vậy con sẽ cố đào bới một chút.”

Diệp Cẩm Niên chỉ cười không nói, Diệp Tích Thượng vẫn là vẻ mặt kia: “Đào bới ra cũng đã chậm, nếu không chấp nhận nổi em cũng không đổi người khác được.”

Cố Hoài Nam cong miệng lên lặng lẽ hừ một tiếng, anh lại một lần nhắc nhở mình về đám cưới đã định, để cho cô chấp nhận thực tế.

Ăn cơm tối xong, Cố Hoài Nam chủ động nhận công việc rửa bát, nhưng Diệp Cẩm Niên lại đem nhiệm vụ này phân cho Diệp Tích Thượng. Anh đang phòng bếp rửa bát, hai người ở phòng khách vừa nói vừa cười, có thể thấy Diệp Cẩm Niên vô cùng thích cô, mà người phụ nữ này miệng không biết đã bôi biết bao nhiêu mật mới dụ được Diệp Cẩm Niên vui vẻ khác thường. Mặc dù bình thường ông cười cũng rất hiền từ, nhưng hình như đã lâu rồi Diệp Tích cũng chưa gặp qua ông vui vẻ giống tối nay như thế.

Anh vừa dọn dẹp xong phòng bếp, thì Cố Hoài Nam chạy vào, cầm trong tay một phong thư màu đỏ, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh: “Làm thế nào làm thế nào?”

“Cái gì làm thế nào?”

“Ba cho em một cái bao lì xì lớn, rất nhiều rất nhiều tiền!”

Không nhìn lắm, bộ dáng Cố Hoài Nam bây giờ có thể dùng từ “tay chân luống cuống” để hình dung. Diệp Tích Thượng tháo tay áo đã cuộn lên để rửa chén ra, nhìn cô: “Cầm đi, khi con dâu mới vào cửa đều phải cho bao tiền lì xì, cần phải vậy.”

“Em vẫn còn là con dâu mới?” Cố Hoài Nam cắn môi, “Anh nói với ba, tôi ra ngoài công tác và học hành sao?”

“Ừ”

Cô rút vai lại không lên tiếng, Diệp Tích Thượng tháo một nút áo dưới cổ: “Cầm thấy bẩn khoản sao?”

Ánh mắt của cô đảo tới đảo lui, nhưng không hề nhìn anh, cũng không thừa nhận. Diệp Tích Thượng hoàn toàn che dấu hành vi độc ác ngày đó cô mang theo tiền lên trốn, cô chẳng những không bị chỉ trích ngược lại còn để Diệp Cẩm Niên phải đau lòng trong mấy năm này.

“Thật sự cảm thấy có tội thì em có thể nói thẳng với ông ấy.”

Cố Hoài Nam nhăn đầu lông mày, “Nói như vậy, hậu quả sẽ là gì? Em sẽ bị đuổi ra khỏi cửa sao?”

Diệp Tích Thượng nhún nhún vai: “Sẽ không, anh sẽ thay em chịu đánh, cũng không để ông ấy đánh em.”

Cố Hoài Nam thở dài thật sâu, cắn 1 góc bao lì xì: “Tại sao em bỗng nhiên cảm giác như chính mình ở lúc mơ hồ nhất ký Khế Ước Bán Thân cho anh? Mặc dù điều đáng mừng chính là điều kiện của ông chủ của em cũng không tệ.”

Diệp Tích Thượng không thèm quan tâm những lời nói lung tung lộn xộn của cô, xoay người đi ra ngoài. Cố Hoài Nam đi theo phía sau anh vẫn còn đang suy nghĩ chuyện “Khế Ước Bán Thân”, chợt nghe Diệp Cẩm Niên mở miệng nói một câu.

“Tiểu Thượng, con chuẩn bị lúc nào thì cho Nam Nam một hôn lễ?”

Cố Hoài Nam kinh hoàng, đột ngột ngẩng đầu lên vừa đúng lúc đụng vào lưng của anh, không để ý đến lỗ mũi đau nhức, len lén kéo kéo áo sơ mi của anh. Diệp Tích Thượng trở tay túm cô ra ngoài, lấy bàn tay nhỏ bé đang bịt mũi của cô ra dùng lòng bàn tay của mình nhẹ nhàng vuốt vuốt cho cô.

“Tôi không muốn tổ chức hôn lễ.”

Diệp Cẩm Niên gõ gõ tàn thuốc lá: “Khoan nói đến giao tình của ta và lão Cố, thì không có người nào đồng ý để cho con gái bảo bối của mình âm thầm gả đi, nếu như đổi lại là Tiểu Diệp Tử, anh có đồng ý không?”

“Hai chuyện này khác nhau.” Diệp Tích Thượng mím môi trầm ngâm một hồi lâu mới mở miệng.

“Khác chỗ nào?” Rõ ràng vẻ mặt và giọng nói của Diệp Cẩm Niên đều không thay đổi, nhưng không khí giữa hai cha con lại có biến hóa bất ngờ.

Cố Hoài Nam nhận thấy được sự thay đổi này, vội lấy tay Diệp Tích Thượng ra: “Ba, chuyện này thật sự không quan trọng, con không quan tâm, ba con ông ấy. Cũng sẽ không quan tâm, thật đấy! Điểm này con dám cam đoan!”

Cô còn chưa có nói xong, bàn tay đặt trên eo cô siết thật chặt. “Chuyện này nếu có thời gian tôi sẽ nói rõ với ông, hôm nay đã quá muộn, Nam Nam bình thường ngủ rất sớm, chúng tôi đi về trước.” Diệp Tích Thượng kéo cô định đi, nhưng Diệp Cẩm Niên lại cười một tiếng, dập đầu thuốc lá vào gạt tàn thuốc.

“Tối nay các con đừng về, ở đây đến chiều ngày mai rồi đi cũng không muộn, phòng trên lầu của con ta đã phái người dọn dẹp sạch sẽ, đệm giường đều là mới, Nam Nam, sao?”

Diệp Cẩm Niên mặt mũi hiền lành nhìn cô, trong mắt tràn đầy thương yêu, Cố Hoài Nam cực kỳ khó xử, nhất thời cũng không biết đáp lại như thế nào. Diệp Tích Thượng vốn muốn từ chối, lại nghe Diệp Cẩm Niên nói: “Nếu như mẹ của Tiểu Thượng ở đây, cũng sẽ hi vọng các con có thể ở lại.”

Cố Hoài Nam sững sốt, câu nói này nghe sao. Chẳng lẽ mẹ của anh không có ở đây?

Cô thật sự không biết câu này đối với người đàn ông đứng bên cạnh mà nói giống như một quả bom, thân thể hắn dừng lại một chút, trong khoảng khắc quay người đi.

“Được.”

Cố Hoài Nam không dám tin ngẩng đầu nhìn anh: vậy mà anh lại đồng ý! Chẳng lẽ tối nay bọn họ phải. Cùng giường chung gối rồi sao? Cô mới không cần!

Diệp Tích Thượng ra ngoài rửa mặt, Cố Hoài Nam ngồi chồm hóm trên giường sững sờ. Đây hoàn toàn là giường mới, ga giường màu trắng điểm thêm những đóa hoa màu đỏ, không khoa trương nhưng cũng mang theo vài phần vui mừng.

Anh không lên tiếng, xoay người mở cửa đi ra ngoài, trong chốc lát lại trở về, ném một cái áo ngủ rất đáng yêu cho cô: “Tiểu An, nếu không có ý kiến thì em thích hợp mặc một đêm.”

Cố Hoài Nam cầm áo ngủ quay trước sau xem xét, xem ra thưởng thức của Diệp Tiểu An thật đúng là. Rất ngây thơ, toàn thân là hình những con gà màu vàng như trong phim hoạt hình: “Tôi ước gì mình có thể có ý kiến?”

“Kim nén.”

Cố Hoài Nam lườm hắt một cái, cầm áo ngủ đi phòng tắm, lúc trở ra lúc phát hiện Diệp Tích Thượng chuẩn bị giường, mà người lại không ở trong phòng. Đang suy nghĩ, Diệp Tích Thượng liền đẩy cửa đi vào. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn, anh vừa vặn đứng ở trong bóng tối, hình dáng mờ ảo không rõ, quanh thân tựa hồ tràn ngập một khí thế không nhìn thấy không sờ được nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Anh có gì đó không đúng, Cố Hoài Nam lập tức cảm thấy như thế. Đợi đến khi từ trong bóng tối đi ra, cái cảm giác bị áp bức mạnh mẽ đó lại biến mất.

Cố Hoài Nam không khỏi nuốt một ngụm nước bọt: “Anh đi đâu vậy hả?”

“Ba tìm anh nói mấy câu.” Anh kéo ngăn kéo tủ đầu giường ném vào một cái hộp nhỏ màu sắc rực rỡ. Cố Hoài Nam hí mắt, lại mở ngăn kéo ra, một hộp áo mưa an toàn đột nhiên đập vào tầm mắt, cô lấy ra, héch mảy.

“Chẳng lẽ anh tính nói cái này là do ba đưa cho anh?”

“Ừ” Diệp Tích Thượng mặt không đổi sắc, lấy cái hộp từ trên tay cô ném trở lại: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Anh lại lấy trong ngăn kéo ra một cái chăn và gối đầu khác bắt đầu trải ra đất nằm ngủ, sau đó tắt đèn nằm xuống. Cố Hoài Nam đứng tại chỗ không động đậy, Diệp Tích Thượng gối lên cánh tay, nhắm hai mắt.

“Không cần lo lắng, anh sẽ không làm loạn.”

Cố Hoài Nam sờ soạng bò lên giường chui vào chăn, mắt mở to trong bóng tối: “Này đồng chí lính nhảy dù, bây giờ ô dù trang bị cũng đầy đủ rồi, có phải anh nóng lòng muốn thử? Cùng một mỹ nữ sống chung một phòng có cảm thấy đang rèn luyện tự chủ của mình hay không?”

“Đã chuẩn bị sẵn sàng cũng muốn mọi hành động phải nghe theo lệnh thượng cấp, mặt khác Chuyện này còn không đến mức vận dụng đến tự chủ của anh, em có thể tin tưởng anh, yên tâm nghỉ ngơi.”

Cố Hoài Nam chợt ngồi dậy, cười như không cười: “Anh có ý gì? Dù tôi không được coi là là đẹp như tiên trên trời thì cũng tốt xấu gì cũng là muốn gương mặt có gương mặt muốn vóc người có vóc người, anh giả bộ Liễu Hạ Huệ cái gì?”

Anh không trả lời, không khí trầm mặc càng làm cho Cố Hoài Nam tức giận, nhảy xuống giường đẩy bả vai lúc ẩn lúc hiện của anh: “Đừng giả bộ chết! Ngồi ấy nói rõ ràng, tôi không có sức hấp dẫn như vậy sao? Vậy anh cùng tôi kết hôn là vì cái gì? Trên đường cái tùy tiện nhặt được một người phụ nữ sao?”

Diệp Tích Thượng nhú nhú mày, anh có nói cô không có sức hấp dẫn sao? Không có chứ: “Anh không nói như vậy.”

“Nguy biện! Cái gì mà không đến nỗi phải vận dụng đến tự chủ của đoàn trưởng Diệp anh?”

Cố Hoài Nam càng nói càng tức, thân thể Diệp Tích Thượng chợt cứng đờ, ngay sau đó đứng dậy ôm ngang người phụ nữ đang nói lảm nhảm này ném lên trên giường, mình cũng nằm xuống, một tay che môi của cô, một tay kéo chăn bao hai người vô cùng chặt chẽ.

Cả quá trình sử dụng không tới ba giây, tốc độ cực nhanh, động tác gọn gàng, không cho Cố Hoài Nam nửa giây phản ứng và năng lực phản kháng. Đợi đến lúc cô bình tĩnh trở lại chỉ cảm thấy hô hấp của anh đều đặn thổi bên tai và cổ cô, nóng một chút, ngứa một chút.

Hai thân thể dán chặt vào nhau chỉ cách hai lớp áo ngủ, Cố Hoài Nam không tiếng động trừng trừng mắt, gờ tay đâm anh, bị anh bắt được kéo vào bên người, nhưng cô chẳng những không ngừng ngược lại càng giãy giụa mạnh hơn.

Diệp Tích Thượng thở dài nhỏ đến nỗi không thể nghe được, cắn răng: “Cố Hoài Nam, phản ứng bản năng cũng không trong phạm vi anh có thể khống chế, cho nên bây giờ em nên nhường hoàng một chút cho anh!”

Bản năng. Phản ứng.

Cố Hoài Nam càng trừng mắt lớn hơn, không dám làm một cử động nhỏ nào nữa.

Diệp Tích Thượng không thèm quan tâm những lời nói lung tung lộn xộn của cô, xoay người đi ra ngoài. Cố Hoài Nam đi theo phía sau anh vẫn còn đang suy nghĩ chuyện “Khế Ước Bán Thân”, chợt nghe Diệp Cẩm Niên mở miệng nói một câu.

“Tiểu Thượng, con chuẩn bị lúc nào thì cho Nam Nam một hôn lễ?”

Cố Hoài Nam kinh hoảng, đột ngột ngẩng đầu lên vừa đúng lúc đụng vào lưng của anh, không để ý đến lỗ mũi đau nhức, len lén kéo áo sơ mi của anh. Diệp Tích Thượng trở tay túm cô ra ngoài, lấy bàn tay nhí bé đang bịt mũi của cô ra dùng lòng bàn tay của mình nhẹ nhàng vuốt vuốt cho cô.

“Tôi không muốn tổ chức hôn lễ.”

Diệp Cẩm Niên gõ gõ tàn thuốc lá: “Khoan nói đến giao tình của ta và lão Cố, thì không có người nào đồng ý để cho con gái bảo bối của mình âm thầm gả đi, nếu như đổi lại là Tiểu Diệp Tử, anh có đồng ý không?”

“Hai chuyện này khác nhau.” Diệp Tích Thượng mím môi trầm ngâm một hồi lâu mới mở miệng.

“Khác chỗ nào?” Rõ ràng vẻ mặt và giọng nói của Diệp Cẩm Niên đều không thay đổi, nhưng không khí giữa hai cha con lại có biến hóa bất ngờ.

Cố Hoài Nam nhận thấy được sự thay đổi này, vội lấy tay Diệp Tích Thượng ra: “Ba, chuyện này thật sự không quan trọng, con không quan tâm, ba con ông ấy. Cũng sẽ không quan tâm, thật đấy! Điểm này con dám cam đoan!”

Cô còn chưa có nói xong, bàn tay đặt trên eo cô siết thật chặt.

“Chuyện này nếu có thời gian tôi sẽ nói rõ với ông, hôm nay đã quá muộn, Nam Nam bình thường ngủ rất sớm, chúng tôi đi về trước.” Diệp Tích Thượng kéo cô định đi, nhưng Diệp Cẩm Niên lại cười một tiếng, đập đầu thuốc lá vào gạt tàn thuốc.

“Tối nay các con đừng về, ở đây đến chiều ngày mai rồi đi cũng không muộn, phòng trên lầu của con ta đã phái người dọn dẹp sạch sẽ, đệm giường đều là mới, Nam Nam, sao?”

Diệp Cẩm Niên mặt mũi hiền lành nhìn cô, trong mắt tràn đầy thương yêu, Cố Hoài Nam cực kỳ khó xử, nhất thời cũng không biết đáp lại như thế nào. Diệp Tích Thượng vốn muốn từ chối, lại nghe Diệp Cẩm Niên nói: “Nếu như mẹ của Tiểu Thượng ở đây, cũng sẽ hi vọng các con có thể ở lại.”

Cố Hoài Nam sửng sốt, câu nói này nghe sao. Chẳng lẽ mẹ của anh không có ở đây?

Cô thật sự không biết câu này đối với người đàn ông đứng bên cạnh mà nói giống như một quả bom, thân thể hắn dừng lại một chút, trong khoảng khắc quay người đi.

“Được.”

Cố Hoài Nam không dám tin ngẩng đầu nhìn anh: vậy mà anh lại đồng ý! Chẳng lẽ tối nay bọn họ phải. Cùng giường chung gối rồi sao? Cô mới không cần!

*

Diệp Tích Thượng ra ngoài rửa mặt, Cố Hoài Nam ngồi chồm hổm trên giường sững sờ. Đây hoàn toàn là giường mới, ga giường màu trắng điểm thêm những đóa hoa màu đỏ, không khoa trương nhưng cũng mang theo vài phần vui mừng.

Anh không lên tiếng, xoay người mở cửa đi ra ngoài, trong chốc lát lại trở về, ném một cái áo ngủ rất đáng yêu cho cô: “Tiểu An, nếu không có ý kiến thì em thích hợp mặc một đêm.”

Cố Hoài Nam cầm áo ngủ quay trước sau xem xét, xem ra thưởng thức của Diệp Tiểu An thật đúng là. Rất ngây thơ, toàn thân là hình những con gà màu vàng như trong phim hoạt hình: “Tôi ước gì mình có thể có ý kiến?”

“Kim nén.”

Cố Hoài Nam lườm hắn một cái, cầm áo ngủ đi phòng tắm, lúc trở ra lúc phát hiện Diệp Tích Thượng chuẩn bị giường, mà người lại không ở trong phòng. Đang suy nghĩ, Diệp Tích Thượng liền đẩy cửa đi vào. Trong

phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn, anh vừa vịn đứng ở trong bóng tối, hình dáng mờ ảo không rõ, quanh thân tựa hồ tràn ngập một khí thế không nhìn thấy không sờ được nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Anh có gì đó không đúng, Cố Hoài Nam lập tức cảm thấy như thế. Đợi đến khi từ trong bóng tối đi ra, cái cảm giác bị áp bức mạnh mẽ đó lại biến mất.

Cố Hoài Nam không khỏi nuốt một ngụm nước bọt: “Anh đi đâu vậy hả?”

“Ba tìm anh nói mấy câu.” Anh kéo ngăn kéo tủ đầu giường ném vào một cái hộp nhỏ màu sắc rực rỡ. Cố Hoài Nam hí mắt, lại mở ngăn kéo ra, một hộp áo mưa an toàn đột nhiên đập vào tầm mắt, cô lấy ra, héch mảy.

“Chẳng lẽ anh tính nói cái này là do ba đưa cho anh?”

“Ừ” Diệp Tích Thượng mặt không đổi sắc, lấy cái hộp từ trên tay cô ném trở lại: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Anh lại lấy trong ngăn kéo ra một cái chăn và gối đầu khác bắt đầu trải ra đất nằm ngủ, sau đó tắt đèn nằm xuống. Cố Hoài Nam đứng tại chỗ không động đậy, Diệp Tích Thượng gối lên cánh tay, nhắm hai mắt.

“Không cần lo lắng, tôi sẽ không làm loạn.”

Cố Hoài Nam sờ soạng bò lên giường chui vào chăn, mắt mở to trong bóng tối: “Này đồng chí lính nhảy dù, bây giờ ô dù trang bị cũng đầy đủ rồi, có phải anh nóng lòng muốn thử? Cùng một mỹ nữ sống chung một phòng có cảm thấy đang rèn luyện tự chủ của mình hay không?”

“Đã chuẩn bị sẵn sàng cũng muốn mọi hành động phải nghe theo lệnh thượng cấp, mặt khác Chuyện này còn không đến mức vận dụng đến tự chủ của tôi, em có thể tin tưởng tôi, yên tâm nghỉ ngơi.”

Cố Hoài Nam chợt ngồi dậy, cười như không cười: “Anh có ý gì? Dù tôi không được coi là là đẹp như tiên trên trời thì cũng tốt xấu gì cũng là muốn gương mặt có gương mặt muốn vóc người có vóc người, anh giả bộ Liễu Hạ Huệ cái gì?”

Anh không trả lời, không khí trầm mặc càng làm cho Cố Hoài Nam tức giận, nhảy xuống giường đẩy bả vai lúc ẩn lúc hiện của anh: “Đừng giả bộ chết! Ngồi ấy nói rõ ràng, tôi không có sức hấp dẫn như vậy sao? Vậy anh cùng tôi kết hôn là vì cái gì? Trên đường cái tùy tiện nhặt được một người phụ nữ sao?”

Diệp Tích Thượng nhú nhú mày, anh có nói cô không có sức hấp dẫn sao? Không có chứ: “Tôi không nói như vậy.”

“Nguy biện! Cái gì mà không đến nỗi phải vận dụng đến tự chủ của đoàn trưởng Diệp anh?”

Cố Hoài Nam càng nói càng tức, thân thể Diệp Tích Thượng chợt cứng đờ, ngay sau đó đứng dậy ôm ngang người phụ nữ đang nói lảm nhảm này ném lên trên giường, mình cũng nằm xuống, một tay che môi của cô, một tay kéo chăn bao hai người vô cùng chặt chẽ.

Cả quá trình sử dụng không tới ba giây, tốc độ cực nhanh, động tác gọn gàng, không cho Cố Hoài Nam nửa giây phản ứng và năng lực phản kháng. Đợi đến lúc cô bình tĩnh trở lại chỉ cảm thấy hô hấp của anh đều đặn thổi bên tai và cổ cô, nóng một chút, ngứa một chút.

Hai thân thể dán chặt vào nhau chỉ cách hai lớp áo ngủ, Cố Hoài Nam không tiếng động tròng tròng mắt, giờ tay nắm anh, bị anh bắt được kéo vào bên người, nhưng cô chẳng những không ngừng ngược lại càng giãy giụa mạnh hơn.

Diệp Tích Thượng thở dài nhỏ đến nỗi không thể nghe được, cắn răng: “Cố Hoài Nam, phản ứng bản năng cũng không trong phạm vi anh có thể khống chế, cho nên bây giờ em nên đàn hoàng một chút cho anh!”

Bản năng. Phản ứng.

Cố Hoài Nam càng tròng mắt lớn hơn, không dám làm một cử động nhỏ nào nữa.

17. Chương 17: Mất Khổng Chế

Thật ra thì Cố Hoài Nam trải qua cuộc sống năm năm ở bên ngoài cũng không giống như lời nói của Diệp Tích Thượng là ung dung thoải mái.

Thời điểm Trần Nam Thừa mang đến đả kích năm đó, đối với cô mà nói có thể nói nó có tính chất hủy diệt, đối với một người mà mình hết sức tin tưởng - tín nhiệm sau đó lại đối lấy sự lừa gạt cùng với phản bội. Dư Kim Kim cùng Cố Hoài Nam chạy tới hiện trường hôn lễ đúng thời khắc trao đổi chiếc nhẫn, sau đó là chú rể hôn cô dâu.

Dư Kim Kim sải bước bước mấy bước lên khán đài, đem ly rượu sâm banh trên tay hất lên khuôn mặt tinh xảo của Dư Anna, tát Trần Nam Thừa một bạt tai. “Đây là cái tát tôi đánh thay cô ấy, không nỡ để người chị em tốt nhúng tay vào chuyện dơ bẩn này.”

Lúc ấy Trần Nam Thừa cũng không tức không giận, lấy khăn tay ra lau giúp Dư Anna.

Dư cha lo lắng nhìn thấy con gái làm ra chuyện động trời như vậy, vội vàng kéo cô từ trên lễ đài xuống. “Con nào loạn đủ chưa? Hôm nay là ngày cử hành hôn lễ của chị con đấy! Tại sao con lại không hiểu chuyện như vậy?”

Dư Kim Kim cười lạnh, đứng trong bữa tiệc giờ cao ly rượu sâm banh lên. “Chị, anh rể, hôm nay là ngày hai người kết hôn, em tới vội nên chưa kịp chuẩn bị quà tặng, chỉ nói với hai người mấy câu thôi. Dư Anna, em không biết chị dùng thủ đoạn gì để có thể khiến Trần Nam Thừa vứt bỏ tình cảm bấy năm qua của hai bọn họ, sau đó cưới chị, chị làm ra chuyện như vậy nhất định sẽ gặp báo ứng.” Ngược lại, cô nhìn về phía Trần Nam Thừa, oán hận mở miệng.

“Trần Nam Thừa, tôi dùng cả tính mạng của tôi để đánh cược, hôm nay anh vứt bỏ thứ gì, cả đời này anh đừng mong lấy lại được. Rượu này tôi sẽ không uống, sợ tâm gan đều độc.” Dứt lời, trước mặt tất cả mọi người ném ly rượu xuống đất, cái ly vỡ vụn, xoay người rời đi.

Khách khứa tự động nhường ra một con đường, Trần Nam Thừa đứng trên thảm, đỏ mắt nhìn theo bóng rời xa của Cố Hoài Nam, hạ lệnh với người chủ trì. “Hôn lễ tiếp tục.”

Dư Kim Kim kéo Cố Hoài Nam ra bên ngoài, giữa gió lạnh run người, đi bộ không có mục đích. Cô không khóc cũng không âm ỉ, một chút âm thanh cũng không có, yên tĩnh đến mức khiến Dư Kim Kim sợ hãi, nhìn không được an ủi cô. Nhưng vừa quay người Cố Hoài Nam lại, nước mắt Dư Kim Kim đã rơi xuống.

Đầu ngón tay bên phải của Cố Hoài Nam đều bị cô cắn đứt, máu chảy đầm đìa. Dư Kim Kim vừa khóc vừa mắng cô, lật mở túi xách tìm khăn giấy cầm máu giúp cô. “Trái tim cậu bị sút mẻ sao? Tại sao lại hành hạ bản thân như vậy! Còn có ai đau lòng vì cậu nữa sao?”

“Cái áo cưới mà Dư Anna đang mặc, là do tớ thiết kế, Trần Nam Thừa nói rằng sau này mình sẽ mặc nó gả cho anh ta.”

Đôi mắt Cố Hoài Nam khô khốc, không có chút dưỡng khí, ngược lại Dư Kim Kim ôm ngực thở dài thương xót, nước mắt không kìm được mà chảy xuống. Cô không nghĩ đến Trần Nam Thừa thế nhưng lại dùng áo cưới mà Cố Hoài Nam thiết kế đưa cho Dư Anna mặc.

“Súc sinh kia! Tớ sẽ đi lấy lại cái đó cho cậu! Cậu ở đây chờ tớ nhé!”

Đầu óc Dư Kim Kim bực bội vang lên ‘ông ông’, không kìm nén được phần nộ trong lòng mà chạy về hướng khách sạn, nhưng lúc này đây cô ngay cả cửa chính còn chưa vào đã bị Trần Nam Thừa mạnh mẽ lôi đi.

Sau khi ngừng lại một lúc, hai chúng tôi đã mất tin tức của Cố Hoài Nam. Hơn hai tháng sau, Cố Hoài Nam đột nhiên xuất hiện, ở lại nhà Dư Kim Kim một đêm, sáng hôm sau đã không thấy đâu, lần này, từ biệt là năm năm.

Dư Kim Kim gần như đã cho rằng cô thật sự chết ở bên ngoài rồi, thật may là cô quay về với vẻ mặt rạng rỡ, cho dù cô mang về một đồng giấy cam kết, trái tim đã cứng rắn hơn, nước mắt cũng mới như ngày hôm qua, kiên cường như trước.

Mặc dù Cố Hoài Nam có tình cảm sâu nặng với Trần Nam Thừa, nhưng cũng không dịch lại thái độ kiêu ngạo trong lòng cô. Cô sẽ không bộc lộ bộ mặt yếu đuối trước mặt bất cứ người nào, kể cả Dư Kim Kim.

Chỉ là Dư Kim Kim không biết, con người càng kiên cường, thì lại càng có khát vọng được sưởi ấm, mà loại sưởi ấm này cô cũng không có cách nào có được.

Giống như giờ phút này, trên người Diệp Tích Thượng truyền tới nguồn nhiệt nóng bỏng, thậm chí còn khiến Cố Hoài Nam nảy ra một ý nghĩ hoang đường: nếu thời gian dừng lại, làm cho cô lặng lẽ mà cũng gần như tham lam hưởng thụ cảm giác này, giống như cả thế giới chỉ có một cái chăn lớn như vậy, chỉ có ngực của anh rộng như vậy. Mà mình cô có được.

Cần cổ đột nhiên đau đớn làm thức tỉnh ý thức gần như đi vào cõi thần tiên của cô, Cố Hoài Nam theo bản năng kêu lên. “Diệp Tích Thượng! Anh cắn em làm gì! Đau chết mất!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, mới phát giác chẳng biết từ lúc nào tay anh đã dờn đến môi cô.

“Hừ, nhỏ giọng một chút.” Giọng nói của anh thật nhỏ, thật ra thì cũng chưa muốn thật sự ngăn cản cô.

“Nhỏ giọng cái quỷ gì! Anh đứng lên khỏi người em, nặng chết đi được!” Cố Hoài Nam quên lời cảnh cáo vừa rồi của anh, lại bắt đầu vịn vẹo người.

Diệp Tích Thượng hơi nâng thân thể lên, “Như vậy được chưa?”

Cố Hoài Nam dùng hết sức lực đẩy anh ra, nhưng người đàn ông này vẫn không dịch chuyển. “Không phải anh mới vừa làm Liễu Hạ Huệ sao? Tại sao lại bắt đầu giở trò lưu manh rồi hả?”

Diệp Tích Thượng bình tĩnh nhìn cô chằm chằm, lại giống như không nhìn cô. Cố Hoài Nam vẫn thấy anh không nói lời nào, nhưng ánh mắt của anh lại cực kỳ nóng bỏng, mà lúc này đây với tư thế kết hợp ánh mắt của hai người, cô lại cảm thấy ánh mắt nghiêm nghị kia như đang ám chỉ điều gì đó.

Cố Hoài Nam thôi không giãy dụa nữa, gương mặt lên, nhẹ nhàng thối hơi về phía môi anh, giọng nói trở nên cộc nhủ. “Có phải trong lòng đang đấu tranh hay không? Đang suy nghĩ nên ăn hay không ăn? Dù sao về mặt pháp lý chúng ta đều có thể làm loại chuyện này, còn suy tính cái gì? Nói không dám, em tin, có phải anh không muốn nên có chút gượng ép, sẽ chỉ làm em hoài nghi anh có phải ‘nghe’ quá lâu rồi nên. Trông khá mà không dùng được, vậy lỗi của em cũng quá lớn rồi.”

Diệp Tích Thượng vốn đang cẩn thận lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài nên không đem những lời nói của cô để ở trong lòng, nhưng câu “Không dám” kia cùng với câu “Trông khá mà không dùng được” vẫn cứ chui vào lỗ tai của anh. Khóe miệng của anh giật giật, chợt phát hiện mình không biết trả lời như thế nào.

Nói không dám? Vậy không phải là đàn ông, lần đầu tiên nhảy dù từ trên cabin cách mấy ngàn mét anh còn nhảy được, vậy còn có chuyện gì không dám chứ?

Nói không muốn? Vậy càng không phải là đàn ông.

Cho dù tính tình của Diệp Tích Thượng có tốt hơn nữa, nhưng giờ phút này cũng có chút chần động, dù cho anh biết Cố Hoài Nam cố ý. “Anh không phải ngại, cứ nói đi.”

Cố Hoài Nam không nhận được câu trả lời, chỉ cười cười - khiêu khích - quấy rầy, bàn tay nhỏ bé chống cự trước ngực anh bỗng chuyển sang chậm rãi vuốt ve, chậm rãi rì rì, đồng thời phả ra khí nóng dưới cần cổ anh. Chẳng qua là cô cố gắng lúc lâu, lại không thấy người đàn ông này có chút động tĩnh gì, trông mắt hí lại, đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ yết hầu của anh.

Hành động rất nhỏ này lại giống như con mèo nhỏ đưa móng vuốt ra quấy nhiễu tim anh.

“Cố Hoài Nam.”

“Hả?”

“Chơi đùa thì được, nhưng nên có chừng mực.”

Cố Hoài Nam cười khẽ, “Không có chừng mực thì thế nào?” Dứt lời, lại liếm yết hầu của anh lần nữa. Mặc dù nhịp tim anh đập đã khác trước, nhưng tần suất hô hấp của anh cũng không thay đổi, đúng là người đàn ông có định lực rất khá.

Khi bàn tay bé nhỏ đang di động trên ngực anh từ từ di chuyển xuống dưới, con người Diệp Tích Thượng rũ xuống nhìn cô, đó là một loại cảnh cáo, nhưng tiếc rằng Cố Hoài Nam lại xem như không hiểu, ngược lại bàn tay càng thêm lớn mật thăm dò vào trong vạt áo ngủ của anh, bàn tay mềm mại đặt trên cái hông săn chắc của anh, nhẹ nhàng nhéo một cái.

Hành động này giống như đem một thùng dầu tưới lên một đám lửa đang cháy, Diệp Tích Thượng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tránh để cô làm ra loại chuyện ‘nguy hiểm’ như thế này. “Cố Hoài Nam!”

Cố Hoài Nam cười ha hả, một cái tay khác đi tới trước bụng anh, di chuyển lên trên vết sẹo. “Vết sẹo này dài đến — —”

“Nơi nào” Hai chữ vừa nói ra, đã bị môi anh nhanh chóng áp xuống, chuẩn xác nuốt vào trong miệng.

Nụ hôn này cô sớm đã dự liệu, nhưng trong lòng vẫn kinh sợ. Điều làm cô không dự liệu được, đó là cô cho rằng mình không thể tiếp nhận nụ hôn của người đàn ông khác ngoại trừ Trần Nam Thừa, nhưng mà cô lại phát hiện ra thân thể của cô thể nhưng lại không kháng cự lại anh.

Cánh môi Diệp Tích Thượng rất nóng, giống như như lửa làm môi cô bị bỏng, tùy ý nghiền nát, thậm chí cô bắt đầu cảm thấy đau. Cô vừa muốn lùi ra một chút, thế nhưng anh lại không cho cô đường lui, nắm lấy gáy cô tạo ra tư thế giam giữ, để cho cô ngoài chịu đựng ra vẫn là chịu đựng.

Đầu của cô bắt đầu mơ màng, thiếu dưỡng khí, cả người như đặt trong biển lửa, bị anh vây quanh. Lòng bàn tay của hắn chỉ cách váy ngủ nhưng lại giống như trực tiếp chạm vào da thịt cô, nóng đến mức cô muốn kêu lên, nhưng lại bị môi của anh chặn lại, chỉ có thể rầu rĩ phát ra những tiếng ngâm.

Thân thể anh chặt chẽ áp chế cô, Cố Hoài Nam có thể cảm nhận được bộ phận nào đó của anh bắt đầu cứng rắn lên, trong đầu rầm rầm giống như bị xe lăn qua, lại giống như trống rỗng. Khi Diệp Tích Thượng hôn đã, bắt đầu dọc theo môi cô trượt đến cái cổ tinh tế của cô, toàn thân Cố Hoài Nam đều có cảm giác khó chịu nói không nên lời, cái miệng nhỏ gấp gáp thở dốc, sơ ý lại phát ra một tiếng ghen ngào như mèo kêu.

Loại thanh âm xa lạ mất hồn này khiến thân thể Diệp Tích Thượng dừng lại, tất cả động tác ngừng lại. Anh dừng lại, Cố Hoài Nam cũng dần dần khôi phục lại lý trí, mở hai mắt ra.

Vốn là hai người thăm dò với khiêu khích lẫn nhau suýt chút nữa lau súng cướp cò thật.

Diệp Tích Thượng chống thân thể lên, từ việc vừa mới “Ngoài ý muốn” thối lui ra sau. Cố Hoài Nam nhìn vẻ mặt bình tĩnh nhưng vẫn còn thở gấp, ngực phập phồng lên xuống của anh. “Sao không tiếp tục?”

“Từ đầu tới cuối em vẫn chưa nói một câu ‘đồng ý’, đừng nghĩ dùng cách này ép anh không tuân theo thỏa thuận, hơn nữa đối với em cũng không có lợi.”

Anh nhanh nhẹn lật người từ dưới thân cô, đứng đứng ngồi ở bên giường, hơi có chút buồn bực khi mấy nút áo ngủ không biết đã bị cô cởi từ khi nào. Lòng cảnh giác của anh luôn luôn cao, lúc này lại gặp hạn.

Lính nhảy dù là binh chủng cực kỳ nguy hiểm, bình thường huấn luyện cũng có thể bị tử vong ba phần nghìn, nên không được phép lơ là. Cho nên vì lý do nghề nghiệp, anh đều phải chắc chắn nắm được cục diện trong tay, mới có thể ung dung nhảy xuống cabin tiếp đất trước mấy giây mà không xảy ra sự cố gì, hóa giải nguy cơ thành công tự cứu.

Nhưng vừa nãy, anh thế nhưng lại mất khống chế, mặc dù không hoàn toàn mất khống chế, nhưng nếu đổi lại trong không trung phát sinh tình cảnh nguy hiểm đó, mất khống chế như vậy cũng đủ làm anh mất mạng.

Cố Hoài Nam giống như có chút nổi cáu, cũng không giải thích được vì sao cảm tức, đầu óc cực kỳ rối loạn, thậm chí phân tích không ra coi là bị anh nhìn thấu tâm tư, là bởi vì bị hắn xem thấu năng nhỏ mọn, hay là bởi vì cô ‘Trộm gà không được còn mất nắm gạo’.

Chợt không được anh ôm vào trong ngực, thế nên lại có chút cảm giác mất mát. Cô kéo cao chăn che đậy cơ thể mình, cực kỳ tức giận, ‘hừ’ lạnh. “Được lợi lại còn ra vẻ, có gan thì đừng làm vậy với em!”

Diệp Tích Thượng thấy cô lộ ra nửa khuôn mặt. “Rốt cuộc em hi vọng anh trông khá mà không dùng được, hay là hi vọng anh không phải loại đó?”

Cố Hoài Nam tức cười, trả lời thế nào đều không đúng, trong đầu buồn bực, ảo não hét lên một tiếng ở trong chăn, cảm thấy phát tiết chưa đủ, lại nâng gối đầu lên đập về phía anh. “Coi như anh thắng, còn không được sao? Mau cút xuống, nếu không đừng trách em đập anh xuống giường!”

Khóe miệng Diệp Tích Thượng hơi nhếch lên, nghe theo lệnh của cô nằm xuống sàn nhà, trong lòng lại yên lặng không tiếng động - bầu trời quang đãng.

Anh nằm xuống, Cố Hoài Nam vẫn còn ngồi, ôm chăn ngáy ngô một lát, thử dò xét gọi anh. “Diệp Suất?”

Anh không nhúc nhích, chỉ nhẹ nhàng “Ừ”, Cố Hoài Nam cắn cắn môi. “Lời nói tối nay của ba anh là có ý gì vậy? Mẹ anh đâu?”

Lúc này anh không cho cô bất kỳ câu trả lời nào, Cố Hoài Nam cho rằng đây là cần đề khó trả lời, cũng không thúc giục, ngồi ở trên giường chờ đợi. Qua rất lâu sau cô mới phát hiện có cái gì không đúng, cẩn thận lắng nghe, hô hấp của anh đều đều, tựa hồ là. Ngủ thiếp đi.

“Đáng ghét.” Cố Hoài Nam nhỏ giọng oán trách, cũng nằm xuống giường, lười nhát ngáp một cái, tìm tư thế thoải mái mà ngủ.

* * * * *

Sáng sớm hôm sau, Cố Hoài Nam cảm giác có người nhẹ nhàng gọi tên cô, từ từ tỉnh lại, quả nhiên là Diệp Tích Thượng. Cô bối bối tóc, ngồi dậy, nhỏ giọng nói. “Mấy giờ rồi?”

“Sáu giờ.”

Cố Hoài Nam dùng mấy giây để phản ứng, sau đó giống như người chết thảng tấp nằm lên giường trùm chăn lại, tiếp tục ngủ. Diệp Tích Thượng không có kêu nữa, nhẹ nhàng kéo chăn xuống một chút để lộ ra đầu cô, đóng kín cửa đi ra ngoài.

“Nam Nam còn đang ngủ?” Diệp Cẩm Niên ngồi trước bàn ăn, lật tờ báo.

“Vâng.”

Diệp Cẩm Niên cười cười, đặt tờ báo sang một bên, bắt đầu ăn sáng. “Thích ngủ nướng giống như Tiểu An.”

Hai cha con khó có được cơ hội dùng chung bữa sáng, hai người nói chuyện với nhau không nhiều lắm, tuy nhiên cũng thả chậm tốc độ dùng cơm, không hẹn mà cùng nhau kéo dài thời gian nói chuyện.

“Con gặp qua Cố Hoài Tây rồi sao?” Diệp Cẩm Niên chợt mở miệng.

Diệp Tích Thượng khẽ gật đầu. “Gặp một lần ạ, ánh mắt của cô ấy có vấn đề.”

“Không phải trời sinh, lúc chị em họ còn nhỏ cha có gặp mấy lần, khi đó mắt của Cố Hoài Tây còn rất tốt.”

“Nguyên nhân gì thành ra như vậy?”

“Nghe nói mấy năm trước, lần đầu tiên xảy ra chuyện không ngờ là không cẩn thận ngã từ trên cầu thang xuống, tám phần là do chuyện này.” Diệp Cẩm Niên lắc đầu thương xót. “Có chút liên quan đến Nam Nam, nhưng cụ thể thế nào thì không rõ, vì nguyên do này mà lão Cố hết sức thương yêu Cố Hoài Tây, vì tình thân sa sút nhiều, nên cũng không hy vọng nói ra chuyện này, người khác cũng không hỏi đến nữa.”

Diệp Cẩm Niên lại nói. “Mặc dù là sinh đôi, nhưng tính tình hai chị em rất khác nhau, hơn nữa được đối xử không giống nhau, công việc khi đó ở quần khu X của lão Cố vô cùng bận, chỉ mang theo Cố Hoài Tây ở bên cạnh, về sau lại trở thành người tài ba, nhưng mà đứa bé đã trưởng thành, không sống chung với nhau nhiều năm như vậy nên ít nhiều cũng sẽ có chút.”

Ông còn chưa nói xong, Diệp Tích Thượng liếc nhìn ông một cái, tiếp tục ăn cơm. “Con biết rõ rồi.”

Diệp Cẩm Niên mỉm cười, “Không để ý nếu cha hỏi con mấy vấn đề chứ?”

Ông nói rất ngay thẳng, Diệp Tích Thượng đặt bát đĩa xuống. “Cha hỏi đi.”

“Con có tình cảm thật sự với Nam Nam nên hai đứa mới kết hôn?”

“Vâng” Diệp Tích Thượng trả lời không chút do dự.

Diệp Cẩm Niên lại hỏi: “Vậy tại sao không chịu cử hành hôn lễ, cũng không báo tin hai con kết hôn cho ông ngoại và cha biết?”

Diệp Tích Thượng cúi đầu, “Đây là ý của cô ấy, cô ấy chưa nói con sẽ không hỏi, hy vọng cha đừng hỏi cô ấy, nhưng con khẳng định những chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng con.”

Diệp Cẩm Niên trầm ngâm giây lát. “Cha không nghi ngờ con, chỉ muốn biết Nam Nam yêu con sao? Theo như cha biết, Nam Nam và đại đội trưởng đội trinh sát Trần Nam Thừa sớm ở cùng nhau, con đăng ký kết hôn cũng chỉ sau thời gian Trần Nam Thừa kết hôn một tháng, sau đó Nam Nam ra nước ngoài, cho đến gần đây mới trở về nước, cha có nhớ lắm không?”

Bàn tay dưới bàn của Diệp Tích Thượng hơi nắm lại. “Cha nhớ không lắm.”

“Nếu như con đối với Nam Nam là vừa gặp đã yêu, vậy thì cha rất tò mò muốn biết tình cảm của Nam Nam đối với con là gì?” Diệp Cẩm Niên ôn tồn điềm đạm, lại hỏi trùng tim đen.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Diệp Tích Thượng không nhanh không chậm dời tầm mắt khỏi mặt Diệp Cẩm Niên, rơi lên người đang đứng trên cầu thang ở phía sau ông - Cố Hoài Nam.

.

18. Chương 18: Nhiệt Tình Không “nhỏ”

Cố Hoài Nam muốn xoay người lên trên lầu tránh đi một chút, nhưng Diệp Tích Thượng đã phát hiện ra cô. Cô đứng bậc thang cuối cùng, run rẩy liếc mắt nhìn thẳng vào mắt anh, mấp máy môi, đi tới phòng ăn.

“Chào cha buổi sáng, thật xin lỗi vì con đã dậy trễ.”

Diệp Cẩm Niên cười dịu dàng: “Có phải rất khuya mới ngủ hay không? Cái giường đó là của Tiểu Thượng khi còn bé, hôm khác sẽ đổi cho các con cái giường lớn hơn để khi hai đứa trở về sẽ không chen chúc nữa, hôm qua đã khiến con tủi thân.”

Sắc mặt Cố Hoài Nam hơi biến, nghĩ đến những chuyện tối hôm qua, không trách được Diệp Tích Thượng chột từ chính nhân quân tử trong nháy mắt biến thành “Đại Lưu Manh” còn kêu cô nhỏ giọng một chút, cùng anh ồn ào vài câu chắc tám chín phần đã bị Diệp Cẩm Niên nghe thấy, cũng không biết ông hiểu như thế nào.

“Không có không có, con cũng không kén chọn giường, gặp chỗ nào ngủ chỗ đó, ngay cả có một tật xấu từ nhỏ là thích ngủ nướng, ngủ nướng, khiến cha chê cười, chỉ có điều cha đừng lo lắng, sớm muộn gì bảo đảm đoàn trưởng Diệp sẽ giúp con mất đi tật xấu lười biếng này.”

Diệp Cẩm Niên cười to, lắc đầu: “Những cô bé không kén giường vô cùng hiếm thấy, con gái của ta cũng thường xuyên ngày đêm điên đảo, tới buổi trưa mới rời giường, nó và con giống nhau nên cũng không cần phải thận trọng như vậy.”

Cố Hoài Nam lập tức nảy sinh thiện cảm và thấu hiểu đối với Diệp Tiểu An vô cùng lớn: “Cô ấy Tiểu Diệp Tử sao? Con còn chưa gặp cô ấy, cô ấy không thường trở về sao?”

“Trước tiên uống cái này đã.” Diệp Tích Thượng nói xen vào, đem chén sữa tươi nhiệt độ vừa phải còn chưa động tới cho cô, đứng dậy vào bếp làm điểm tâm cho cô. Cố Hoài Nam uống ừng ực ừng ực hơn phân nửa ly, mắt liếc trộm Diệp Cẩm Niên đang quay đầu nhìn bóng lưng người đã ông kia trong phòng bếp.

“Cha!” Cô siết chặt cái ly, chần chừ mở miệng: “Chuyện kia. . . . Nếu ngài đã biết, con cũng không dám lừa gạt ngài, chỉ hi vọng ngài đừng nóng giận.”

Diệp Cẩm Niên ra hiệu ý bảo cô nói tiếp.

“Chuyện của con và Trần Nam Thừa cũng không phải là bí mật gì, thế nhưng đã qua rồi.” Cố Hoài Nam cắn cắn môi, hít sâu một hơi: “Diệp Tích Thượng đã từng cứu mạng con.”

“Thì ra là còn có một chuyện xưa là anh hùng cứu mỹ nhân.” Diệp Cẩm Niên nhú mày, rất hứng thú.

“Nhưng chuyện này không phải là lý do mà con cầu hôn anh ấy.”

Diệp Cẩm Niên khẽ kinh ngạc: “Con cầu hôn nó trước?”

Cố Hoài Nam gật đầu, “Mặc dù quyết định của con rất vội vàng, nhưng con cũng không hối hận qua.” Cô nhìn ly sữa tươi tinh khiết, lúc này trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhàng: “Bởi vì khi đó con tin tưởng nếu anh ấy có thể cứu được mạng sống của con, thì cũng có thể giải cứu được tình yêu của con, những lời này con chưa từng nói qua với ngài, thật xin lỗi.”

Diệp Tích Thượng có một loại năng lực, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng có thể khiến cho người ta tin tưởng.

Diệp Cẩm Niên trầm ngâm, “Như vậy bây giờ thì sao?”

Giọng nói của Cố Hoài Nam thay đổi, cười rất nghịch ngợm: “Nếu ngài không giận con, con sẽ cố gắng học làm một con dâu hiền, chăm sóc con trai của ngài ổn thỏa, thời gian con thật sự chung sống với anh ấy cũng không lâu, nhưng mà lần này quay về con cũng không có ý định lại bỏ đi.”

Diệp Cẩm Niên nhăn mặt, nhưng không có nửa điểm không vui: “Vậy con trai của ta phải nhờ vào con rồi.”

Cố Hoài Nam lập tức đứng dậy, dáng vẻ cung kính chào theo kiểu nhà binh, “Bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành, xin thủ trưởng yên tâm!”

Đúng lúc này Diệp Tích Thượng bưng bữa ăn sáng của cô ra ngoài, đối với hành động của cô làm như không thấy: “Mau ăn cơm.”

Diệp Cẩm Niên dùng bữa xong, thay đổi quân trang vừa cài nút vừa xuống lầu, nhận chiếc nón quan đội do con trai đưa: “Gần đây trong đoàn rất bận sao?”

“Cũng hơi bận.”

Cố Hoài Nam đang cầm nửa cái bánh bao trên tay, chạy chậm tới: “Cha, ngài đi làm sao?”

“Ừ.” Diệp Cẩm Niên nhìn cô một cái, rồi lại quay mặt nhìn Diệp Tích Thượng: “Không bận thì quay về nhà ở đi, không thể ném một mình Nam Nam lạnh nhạt trong nhà, bất lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm.”

Hai má của Cố Hoài Nam phình ra giống con chuột đồng nhỏ, trong miệng đang còn nhai, nghe thấy câu nói này dùng động tác lại khoảng một giây, sau đó bỗng dùng sức vỗ ngực mình, vẻ mặt khổ sở nhảy bật lên. Diệp Tích Thượng cau mày, dùng sức vỗ mạnh hai cái trên lưng cô mới đem miếng bánh bao đang nghẹn trong cổ họng cô nhổ ra.

Diệp Cẩm Niên buồn cười, đội nón lên, ra lệnh cho Diệp Tích Thượng: “Lập tức quay về nhà ở, ta thấy về phương diện nào đây Nam Nam còn tốt hơn so với em gái của con, nếu xảy ra chuyện không may ta sẽ hỏi tội con.”

Chờ ông đi ra cửa, Cố Hoài Nam không hiểu gì quay mặt qua: “Ý cha là sao? Là không hài lòng tôi ở chỗ nào sao?”

“Không có, ông ấy vô cùng hài lòng với em.” Diệp Tích Thượng thở phào nhẹ nhõm: “Cố Hoài Nam, kỹ thuật diễn xuất không tệ.”

“Anh cũng vậy, tôi còn cho rằng một người luôn thành thật như anh mà khi nói dối cũng rất tài, bây giờ mới biết trong tâm tư anh lại có tổ chất tốt như vậy, nói dối mà không ngượng miệng, mặt không đỏ tim không đập.” Cố Hoài Nam nhướn mày cười một tiếng: “Hôm qua trước khi gặp cha anh ôm tôi một lúc, nhưng thật ra là muốn tôi diễn nhanh lên một chút chứ gì?”

Bên môi cô dính một ít sữa tươi, nhìn dí dỏm tựa như cô mèo hoa nhỏ. Diệp Tích Thượng giơ tay lên lau: “Tôi lớn như vậy đã từng nói dối nhưng cũng còn chưa nói nhiều bằng em.”

Động tác của anh làm quá mức tự nhiên, Cố Hoài Nam không có nửa điểm mất tự nhiên, hả hê héch cằm: “Anh thật làm cho tôi có cảm giác thành tựu.”

Đoạn đường mà Cố Hoài Nam và Diệp Tích Thượng đi từ nhà họ Diệp đến bãi đậu xe, không thể tránh khỏi gặp ít người quen của anh, cũng không ngoại lệ đem lực chú ý lực tập trung vào người cô .

Chờ đến khi qua cổng, Cố Hoài Nam mới thả lỏng tâm trạng, huyết sáo: “Người quen của anh ánh mắt nhìn tôi như nhìn con gì a, ngay cả binh lính đứng nghiêm cũng nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh? Trước kia anh mang bạn gái về bọn họ cũng nhìn như vậy sao?”

Diệp Tích Thượng lái xe, nói nhẹ nhàng: “Lần đầu tiên tôi mang phụ nữ về đây.”

Cố Hoài Nam gật đầu: “Có thể hiểu.”

Hiển nhiên Cố Hoài Nam hiểu theo ý khác, Diệp Tích Thượng cũng không muốn giải thích: “Em muốn đi đâu? Tôi đưa em đi.”

“Anh không phải đi làm?”

“Nghỉ ngơi.”

“Bình thường lúc nghỉ ngơi anh làm những gì? Có yêu thích gì không?”

Diệp Tích Thượng suy nghĩ, lắc đầu. Cố Hoài Nam chắc chắn hai tiếng: “Cuộc sống của anh thật buồn tẻ, đúng hạn thức dậy đúng hạn ăn cơm đúng hạn đi ngủ, đoán chừng anh cũng chưa từng vào những nơi như quán bar hoặc quán ăn đêm, đúng không?”

Anh nhìn cô một cái: “Tôi không cảm thấy có gì buồn, cuộc sống nên như vậy, có kế hoạch, có mục đích, có hành động, có nhiệt tình.”

“Nhiệt tình?” Cố Hoài Nam cười: “Tha thứ cho tôi nói thẳng, quen biết anh cũng đã lâu, nhưng chỉ thấy anh “nhiệt tình” có một lần.”

Hai người không hẹn mà cùng nhớ tới chuyện tối hôm qua, lại không hẹn mà cùng im lặng, không khí trong nháy mắt trở nên khác thường. Cố Hoài Nam quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm môi cố nén cười. Lần “nhiệt tình” duy nhất này vẫn là chỉ có cô “Tự thể nghiệm” qua, mặc dù lúc ấy cô có vẻ mất lý trí, nhưng bây giờ nhớ lại, “Nhiệt tình” của anh hình như thật sự không “Nhỏ”.

Diệp Tích Thượng đưa cô về nhà, nhìn xung quanh nhà mình, bên trong đồ đạc sắp xếp chỉnh tề sạch sẽ sáng sủa, cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới thực sự có người phụ nữ trong nhà lại có thể duy trì sự sạch sẽ trong thời gian dài: “Em còn có thể làm việc nhà?”

Cố Hoài Nam nhẹ xùy một tiếng: “Quét dọn nhà cửa, người ngu ngốc cũng làm được, tôi cũng không phải là thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước, chuyện này thì có khó khăn gì?”

“Thật sự nên để cho em xem phòng của Tiểu Diệp Tử một chút.”

Diệp Tích Thượng mở tủ lạnh, trừ mấy quả trứng gà bên trong và một ít rau cải, dưa chuột héo khô thì không còn gì cả, mà trong tủ bếp cũng chỉ còn mì ăn liền.

Cố Hoài Nam chạy vào phòng làm việc bôi trong đồng tạp nhạp trên bàn lấy ra lọ thuốc nhỏ mắt nhỏ vào hai mắt, rồi chậm rãi nhắm hai mắt đang khô khốc rất khó chịu. Thật ra thì cô bị cận thị nặng, một ngày một đêm không có kính sát tròng khó chịu muốn chết.

Giọng nói của Diệp Tích Thượng vang lên ở cửa ra vào: “Nơi này ngược lại có khoảng trời riêng.”

Cố Hoài Nam nhún vai: “Không ngại tôi đem thư phòng của anh đổi thành phòng làm việc chứ? Tuy nhiên đồ đạc của anh tôi vẫn để nguyên.”

Diệp Tích Thượng đi tới trước một ma nơ canh, ngón tay nắn vuốt bộ váy cưới đã hoàn thành một nửa, lại nhìn mấy bức vẽ lớn nhỏ khác nhau trên bàn: “Em thiết kế?”

Cô từ chối cho ý kiến: “Đã nói với anh rồi nha, anh không chịu tin, đáng tiếc những giải thưởng giành được để chứng minh không biết ném chỗ nào rồi, còn hình thì ở trong điện thoại, nhưng mà bây giờ cũng chìm ở đáy sông rồi, đều tại anh.”

“Không phải mua cho em điện thoại di động mới rồi sao?” Diệp Tích Thượng lúc này thật sự đã tin, không ngờ người phụ nữ tùy tiện này lại có bàn tay tinh xảo như vậy.

Cố Hoài Nam cong môi, thuận tay cầm cây bút máy ngoạch trên bản vẽ vài nét, nho nhỏ nói thầm: “Không phải cái gì cũng có thể sử dụng tiền để mua về.”

Chiếc điện thoại di động kia của cô đã dùng rất nhiều năm, là quà sinh nhật của Trần Nam Thừa, bên trong còn có rất nhiều kỷ niệm của hai người. Sau khi chia tay anh, Cố Hoài Nam gần như đem tất cả những gì có liên quan tới anh ném hết rồi, chỉ còn lại nó. Kỷ vật duy nhất chưa nỡ vứt bỏ, hiện tại cuối cùng cũng không còn, bởi vì Diệp Tích Thượng.

Cố Hoài Nam nghiêng đầu đưa mắt nhìn gương mặt bên phải của người đàn ông đứng trước mặt mình, đường cong góc cạnh của sườn mặt dưới ánh mặt trời làm nổi bật vẻ thuần túy, ấm áp. Diệp Tích Thượng dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, nên quay đầu nhìn cô.

Cố Hoài Nam không trốn không tránh nhìn thẳng vào tới đáy mắt anh, càng nhìn càng cảm giác mình rơi vào một đầm lầy sâu thẳm: “Em có thuốc lá không?” Nói xong lại tự nhiên lắc đầu: “Thôi, em không hút thuốc lá, hỏi cũng vô ích.”

Diệp Tích Thượng lấy trong ngăn kéo đầu tiên của bàn làm việc một hộp thuốc lá và hộp quẹt đưa cho cô. Cố Hoài Nam kinh ngạc, lại nghe anh nói: “Tiết Thần bỏ quên.”

Cố Hoài Nam đi tới cửa sổ, đẩy rộng cửa sổ ra, làn gió mát dịu dàng thổi vào, vuốt ve khuôn mặt của cô. Bàn tay che bật lửa đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, làn khói trên môi lập tức bị thổi tan loãng trong không khí.

Đây không phải là lần đầu tiên Diệp Tích Thượng nhìn thấy cô hút thuốc lá, chỉ có điều khi đó bọn họ chưa phải là vợ chồng, cô chỉ là một cô gái đi lang thang như một con chó bị lạc không biết đi về đâu được anh cứu vớt, ngay cả ánh mắt cũng không khác gì con chó đi lạc: ảm đạm, tỉnh mịch, gặp sao yên vậy.

“Hình như tôi cũng chưa hỏi anh, tại sao ban đầu lại đồng ý lấy tôi? Cảm thấy tôi đáng thương?” Cố Hoài Nam chồm người về trước, khuỷu tay chống lên bệ cửa sổ, bàn tay chống lên cằm nghiêng đầu nhìn anh.

Lưng Diệp Tích Thượng dựa vào bàn làm việc, hai tay khoanh trước ngực: “Không ngoại trừ nguyên nhân này.”

“Vậy còn những nguyên nhân khác?” Dựa vào lương tâm nói, với điều kiện của anh thì tìm một người phụ nữ là việc quá dễ dàng, Cố Hoài Nam cảm giác anh nên cưới một cô gái có tình cảm minh bạch kết hôn sinh con, chứ không phải là cô.

Anh không trả lời, Cố Hoài Nam cũng không quan tâm: “Ngộ nhớ về sau anh lại cứu con gái nhà ai đó, rồi người ta muốn chết muốn sống đòi kết hôn với anh thì làm thế nào? Lấy làm vợ nhỏ?”

“Sẽ không, tôi đã có em.”

Cô vốn là nói một câu tùy ý với vẻ nhạo báng, Diệp Tích Thượng lại trả lời rất mạnh mẽ, nghiêm túc như tuyên thệ. Cố Hoài Nam rũ mắt chậm rãi phun ra một làn khói trắng, lại một cơn gió ập vào mặt, thổi vào áo cưới và giấy vẽ vang lên sột soạt, đồng thời cũng làm thổi bùng lên lớp tro tàn đã lắng đọng thật sâu trong đáy lòng cô.

“Diệp Suất, tôi muốn có tình yêu.” Một lần nữa cô nhướng mắt, bộ dáng cười tủm tỉm: “Anh theo đuổi tôi đi.”

Diệp Tích Thượng cau mày: “Chúng ta đã là vợ chồng.”

“Nhưng chúng ta một câu nói yêu nhau cũng chưa có.” Cố Hoài Nam trừng anh, người đàn ông này cũng quá không lãng mạn rồi: “Kết hôn và yêu là hai việc khác nhau, hướng chỉ hôn nhân của chúng ta căn bản là hữu danh vô thực a.”

Anh vừa động đôi môi, lập tức bị Cố Hoài Nam cắt ngang: “Đừng hiểu lầm, ý tôi là chỉ hữu danh vô thực về mặt tình cảm, không phải là chuyện kia. Bây giờ tôi muốn nói yêu thương, muốn người ta thương, muốn người ta cưng chiều, muốn người ta nâng niu trong lòng bàn tay, anh không muốn thỏa mãn tôi, nhưng lại không để tôi đi tìm người khác, muốn bức chết tôi à?”

Cố Hoài Nam nhất định không biết thời điểm mình đùa giỡn đặc biệt đáng yêu, đặc biệt có sức sống.

Khóe miệng Diệp Tích Thượng hơi nhếch lên, nhưng cô không nhìn thấy, tiếp tục nói như sung liên thanh quả trách anh: “Không phải anh đã từng nói là sẽ không để tôi uất ức sao? Không phải tôi muốn làm gì cũng đồng ý sao? Đường đường là một Thượng tá mà nói chuyện lại không giữ lời gì hết vậy có xứng với những ngôi sao trên vai kia không?”

Diệp Tích Thượng nhú nhẹ mi tâm, gật đầu một cái, chỉ sợ nếu chưa kịp đồng ý với cô, không biết sẽ bị cô oán giận thành cái dạng gì: “Được.”

“Được cái gì?”

“Tôi theo đuổi em.”

Cố Hoài Nam cong môi, đi tới trước mặt anh, dùng ngón tay xĩa xĩa vào cơ ngực cứng rắn của anh: “Thật ra thì cha nói không sai, anh chính là vừa thấy tôi đã yêu, thành thật mà nói, lúc tôi cầu hôn anh trong lòng anh sướng chết ấy chứ? Trở thành anh hùng còn vớ được một mỹ nhân phong tình vạn chủng, nhỉ?”

“Không phải.”

Hàng mi của cô khẽ nhướng lên, Diệp Tích Thượng nói tiếp: “Lúc đó em không như vậy. . . .” Anh tạm ngừng, thay đổi cách nói: “Lúc đó em rất giống một trẻ vị thành niên.”

Khi đó Cố Hoài Nam quả thật không bằng bây giờ: “Có nguyên liệu”, xanh xanh chat chat như một quả ô mai nhỏ, thật sự so với “Mỹ nữ phong tình vạn chủng” còn chênh lệch khá xa.

Cố Hoài Nam sao lại không hiểu ý tứ của anh, vẻ mặt khinh bỉ hí hí mắt: “Rốt cuộc lại để tôi thấy bộ dạng chân thật không giống đàn ông của anh rồi, chuyện này lại nhớ rất rõ ràng.”

Diệp Tích Thượng cũng nheo mắt lại: “Đến tận cùng tôi có chỗ nào không giống đàn ông?”

Nghe vậy, Cố Hoài Nam cười cười, cợt nhả đá lông nheo với anh: “Thấy anh không ngại học hỏi thái độ của kẻ dưới coi trọng tôi thì tôi sẽ nói.”

Hai cánh tay của cô khoác lên cổ anh, gương mặt sát lại gần anh, nhẹ nhàng đưa đầu lưỡi liếm nhẹ trên môi mình, tư thái đùa đùa rất quyến rũ, đầu ngón tay vạch vòng tròn sau cổ anh như có như không.

Trông mắt Diệp Tích Thượng nhàn nhạt liếc nhìn cánh môi mềm mại của cô không chút cử động, Cố Hoài Nam không thể làm gì bèn than thở, lắc đầu: “Tôi quyến rũ anh mà anh không thấy sao? Người đàn ông bình thường khác lúc này sấm như sấm như hổ nhào lên, không có phản ứng hoặc là không thích phụ nữ hoặc là không phải đàn ông, tự anh nói xem anh là loại nào?”

Diệp Tích Thượng vẫn duy trì tư thế kia nhìn cô chằm chằm trong chốc lát: “Đây là kinh nghiệm của em?”

Cố Hoài Nam cố ý không thừa nhận, cũng không phủ nhận, lại còn cắn vào cằm anh một cái, chính là muốn xem phản ứng của anh.

Ánh mắt sắc bén của Diệp Tích Thượng bỗng chốc trở nên lạnh, đôi tay đột ngột giữ bên hông cô, dùng sức nhấc lên đồng thời xoay người, ôm Cố Hoài Nam đặt ngồi trên bàn làm việc. Hai tay anh chống hai bên cơ thể cô, khẽ cúi người nghiêng về phía cô, đôi môi nhếch lên cứng ngắt.

Cố Hoài Nam cảm thấy căng thẳng, cánh tay vẫn còn vòng qua cổ anh, cả người giống như đã bị anh ôm vào trong ngực. Theo bản năng cô muốn tránh, nhưng lại cảm thấy nếu né tránh thì thật sự quá mất mặt, dứt khoát kiên trì ngẩng cao đầu, người đàn ông này. . . . Chẳng lẽ anh muốn hôn cô sao?

Tuy nhiên Diệp Tích Thượng cũng không tiến tới gần, nửa đường ngừng lại, giọng điệu ung dung mở miệng: “Tôi dám khẳng định em chưa từng thấy loại đàn ông khác.”

Cố Hoài Nam mở miệng: “Loại nào?”

Diệp Tích Thượng không trả lời, chỉ vô cùng chậm rãi nâng khóe miệng: “Đừng nóng vội, tôi có thể từng điểm từng điểm nói cho em biết.” Dứt lời buông cô ra đứng thẳng dậy ra khỏi thư phòng.

Cố Hoài Nam cả buổi mới thở ra một hơi, ôm ngực trái đang nhảy bùm bùm, cắn cắn môi. Người đàn ông vừa rồi thật sự là Diệp Tích Thượng sao? Nếu không phải nhịp tim của cô đang còn đập cuồng loạn không ngừng, thì cô thật sự nghĩ rằng đó là ảo giác.

Biểu cảm mới xuất hiện trên mặt anh vừa rồi, đủ để xem là thuốc độc, thật là, rõ là. Mê chết người!

Diệp Tích Thượng đóng kỹ cửa phòng vệ sinh mở vòi nước, dội liên tiếp trên mặt, chống tay vào lavabo nhìn mình trong kính, đột nhiên muốn hút thuốc.

Anh gần như đã dự cảm được cuộc sống sau này sẽ là cái dạng gì, hơn nữa bắt đầu hoài nghi có khi nào vào một ngày nào đó mình sẽ biến thành loại đàn ông đó như cô nói hay không, như sói như hổ nhào tới, đè cô dưới móng vuốt của chính mình mà tùy ý giày xéo.

.
.

Tối hôm qua nụ hôn mềm mại và cơ thể thơm ngát của cô lại hiện lên trong đầu anh, Diệp Tích Thượng buồn phiền không dứt, lại dội nước vào mặt: có nên nghe theo lệnh của Diệp Cẩm Niên mà chuyển về đây ở không?

Không biết Cố Hoài Nam có phát hiện hay không, vừa rồi anh thậm chí cứng rần đáng xấu hổ.

19. Chương 19: Người Vô Sĩ

Mùa Hạ ở thành phố S vì đối diện với sông Tĩnh Giang nên cũng không ngột ngạt lắm, gió sông thổi tới làm tan đi những nóng bức trong ngày, đặc biệt vào buổi tối lại càng mát mẻ và dễ chịu hơn.

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Tích Thượng nghe theo lệnh của Diệp Cẩm Niên chuyển về nhà ở đã được một thời gian, mà Cố Hoài Nam cũng theo thỏa thuận gần như mỗi tuần cũng sẽ cùng Diệp Tích Thượng trở về đại viện ăn cơm, đóng giả thành đôi vợ chồng hạnh phúc. Mọi người đều là những người thông minh, kể từ lần đầu tiên gặp mặt đã nói rõ mọi chuyện, vì vậy Cố Hoài Nam cũng không cần ở trước mặt Diệp Cẩm Niên mà biểu hiện như keo như sơn với Diệp Tích Thượng nữa.

Diệp Cẩm Niên thấy quan hệ của hai người hòa thuận, Cố Hoài Nam đã có cố gắng tiếp nhận tình cảm mới, đây chính là hành động tốt đẹp nhất hiện nay. Đã từng yêu một người như vậy, hôm nay chấp nhận để anh ta trở thành quá khứ thật sự là một chuyện không dễ dàng gì, điểm này Diệp Cẩm Niên còn rõ ràng hơn so với bất cứ ai khác. Ít nhất ông không mất con trai, sau nữa ông còn có thêm một cô con gái, mà Cố Hoài Nam ngoại trừ năm năm này ra thì chỉ có liên quan với Diệp Tích Thượng bằng một tờ giấy “Kết hôn” mỏng manh và. Hai bàn tay trắng.

Hôm đó ăn xong cơm tối, Diệp Cẩm Niên chợt đề nghị hai nhà Cố, Diệp nên ăn chung với nhau một bữa cơm. Cố Hoài Nam đang gọt táo, tay run lên, lưỡi dao sắc bén cứ vào ngón tay, máu tươi lập tức chảy xuống. Diệp Tích Thượng kéo cô đến phòng vệ sinh rửa vết thương, cầm khăn lông sạch quấn vào ngón tay của cô rồi định ra ngoài tìm băng keo cá nhân, nhưng Cố Hoài Nam đã vượt lên trước một bước đóng cửa lại.

“Bữa cơm này phải ăn sao?”

“Theo như lẽ thường mà nói, mặc dù người khác không biết quan hệ của chúng ta, nhưng hai bên nhà đều rõ ràng, bữa cơm này nên ăn từ năm năm trước, có vấn đề gì sao?”

Ánh mắt Cố Hoài Nam thoáng qua một tia ảm đạm rồi biến mất, thẳng thắn lắc đầu: “Không thành vấn đề.”

Diệp Tích Thượng dường như nhận thấy gì đó, cánh môi giật giật, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Trong lúc anh vào phòng tìm hộp cấp cứu thì Diệp Cẩm Niên bước vào, kéo ngăn kéo đầu giường, bên trong một cái BCS cũng chưa dùng đến.

“Quan hệ hiện tại của hai đứa như thế nào?”

“Tốt.”

Diệp Cẩm Niên đóng ngăn kéo: “Đừng nói với ta đã sử dụng?”

Diệp Tích Thượng bất đắc dĩ than thở: “Con không hiểu cha nói vậy là có ý gì, không phải cha đang một mực oán giận con chưa sinh cháu trai cho cha ôm sao, đưa cho con vật này làm gì? Nên cho con mấy viên “xuân dược” mới đúng.”

Diệp Cẩm Niên cười: “Từ nhỏ đến lớn con chưa từng để ta lo lắng, ta hiểu rõ bản lĩnh mạnh mẽ của con, nhưng có một số việc cần phải có kinh nghiệm, trước khi gặp Nam Nam, thời gian mà con tiếp xúc với phụ nữ dài nhất chỉ là em gái của con, con trai, đừng trách ta không có lòng tin với con ở phương diện ứng xử với phụ nữ.”

“” Diệp Tích Thượng mím môi, vẻ mặt không dễ chịu chút nào.

Diệp Cẩm Niên lại mở miệng: “Nam nữ ở chung một chỗ không phải là chuyện đơn giản như vậy, mặc kệ như thế nào, trước khi xác định được con bé có yêu con và đồng ý sinh con đường cái cho con hay không, thì ngàn vạn lần không được để cho con bé mang thai.”

Diệp Tích Thượng vừa tính mở miệng, thì nghe tiếng bước chân của Cố Hoài Nam đang lên lầu, không còn cách nào khác hơn là nhìn Diệp Cẩm Niên gật đầu một cái.

Hai người ra khỏi nhà họ Diệp, Cố Hoài Nam không nhịn được hỏi anh: “Cha lại bí mật chỉ thị gì cho anh?”

Diệp Tích Thượng không nói, Cố Hoài Nam càng cảm thấy tò mò. “Nói đi, nói rồi tôi mới biết phải phối hợp với anh như thế nào để trình diễn cho thật chứ!”

Mặc kệ cô hỏi thế nào Diệp Tích Thượng vẫn không mở miệng, Cố Hoài Nam cong môi, chợt giơ ngón tay lên chỉ một biển hiệu khổng lồ ven đường: “Dừng xe! Tôi muốn ăn kem!”

“Bây giờ là ngã ba đường, không thể dừng xe.”

“Quân nhân như anh thì sợ cái gì?”

“Sợ em.”

Cố Hoài Nam vốn đang giả bộ tức giận, nhưng một câu nói này của Diệp Tích Thượng liền khiến cô vui vẻ, miệng nhỏ không nhịn được nhếch lên: “Ghét.”

Diệp Tích Thượng nhìn lướt ra ngoài: “Chỗ này cách nhà Dư Kim Kim cũng không xa, ở đó không phải cũng có tiệm kem sao?”

“Tiết Thần có phải cũng ở đó với cô ấy hay không?”

“Phải.”

Cố Hoài Nam nghĩ ngợi trong chốc lát, sau đó cười rất giảo hoạt: “Đi tới nhà Kim Kim, nhưng không cần gọi điện thoại cho cô ấy trước.”

Nếu như Cố Hoài Nam biết trước tối nay gặp phải người cô không muốn gặp nhất định sẽ không lựa chọn đi tới nhà Dư Kim Kim.

Cố Hoài Nam vừa mới mở cửa nhà Dư Kim Kim liền bị Trần Gia lỗ mãng mạnh mẽ lao ra đụng ngay mặt, vừa nhìn thấy tên tiểu quỷ này, mắt của cô liền trừng lên: “Cái tên tiểu tử thú vị này, hai ta thật đúng là có duyên!”

Trần Gia vốn không nhớ rõ cô là ai, cho đến Cố Hoài Nam trùng mắt thì cậu mới nhớ ra, đây chính chị lần trước ở bệnh viện nói chú nhỏ là “Ngựa đực”.

Cậu che cái miệng nhỏ, sợ hãi nhìn cô: “Chị, thật xin lỗi.”

Cái bộ dáng này của cậu ngược lại còn chọc cười Cố Hoài Nam, cô ngồi chồm hồm xuống siết chặt khuôn mặt của cậu, giọng nói vẫn không dịu dàng hơn chút nào: “Không ngờ tên khốn Trần Nam Tầm kia còn có thể có cậu con trai đáng yêu thế này, sao em lại ở đây?” Chẳng lẽ Trần Nam Tầm lại tới làm phiền Dư Kim Kim?

“Cháu đang đợi ba xuống.” Mặt Trần Gia bị cô siết đau, muốn khóc nhưng lại không dám, cố gắng chịu đựng: “Nhưng chú ấy không phải là ba của cháu.”

Cậu nói chuyện rất mâu thuẫn, nhưng Cố Hoài Nam lại nghe không rõ ràng: “Cô hiểu, còn không phải sợ em phá hư kế hoạch tán gái của anh ta sao.”

“Chú ấy thật không phải là ba em.” Trần gia vẫn nhỏ giọng kháng nghị, nhưng ánh mắt liếc trộm người đàn ông cao lớn phía sau cô. Ô ô, sao anh còn chưa mang cái chị này đi.

Cố Hoài Nam không để ý đến cậu, quay đầu nhìn Diệp Tích Thượng: “Anh giữ cậu nhỏ, em vào xem một chút.” Sau đó không đợi anh đồng ý liền chạy đi.

Diệp Tích Thượng không đuổi theo, cúi đầu nhìn Trần Gia, rồi khom người ôm cậu: “Ba cháu ở trên lầu đúng không?”

Trần Gia mạnh mẽ gạt đầu: “Chú là ai?”

Diệp Tích Thượng khẽ mỉm cười: “Chú là Đồng đội của ba cháu.”

Beta: Tử Quân

Cố Hoài Nam sợ Dư Kim Kim Tra bị hại, gấp gấp đến độ thậm đã chí quên chuyện Tiết Thần đang ở trong này, cửa thang máy vừa mở liền xông ra ngoài, nhưng không ngờ một màn cô vừa gặp phải ở dưới lầu kia giờ phút này lại xảy ra ở trên người cô —— cô mạnh mẽ mẽ mẽ đụng vào trong ngực một người đàn ông.

Người đàn ông này không phải là ai khác, chính là Trần Nam Thừa.

“Cẩn thận một chút, gấp gấp làm gì?”

Âm thanh kia vang lên trên đỉnh đầu, cơ thể Cố Hoài Nam bỗng dưng cứng đờ, đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt đẹp trai của Trần Nam Thừa đột nhiên hiện ra trước tầm mắt của cô. Hai người đứng cách nhau quá gần, gần đến độ cô có thể thấy rõ đáy mắt sâu thẳm của anh, cả vẻ trêu đùa trên mặt anh, tất cả đều vẫn quen thuộc như vậy, một lần nữa vì quá đột ngột, đột nhiên Cố Hoài Nam quên cả đẩy anh ra.

“Đến tìm Kim Kim hay sao?” Trước tiên Trần Nam Thừa phá vỡ vẻ đối đầu này, sau đó châm chọc: “Hay tới tìm anh?”

Một câu nói này khiến Cố Hoài Nam trong nháy mắt tỉnh táo trở lại, nhưng cánh tay của anh chẳng biết lúc nào đã ôm chặt vào hông của cô, mặc cho cô làm thế nào cũng không đẩy ra được, ngược lại càng gây giũa thì càng sát anh hơn.

“Buông tay.” Cố Hoài Nam lạnh lùng nói.

“Thật là thơm.” Trần Nam Thừa nhẹ nhàng hít hà trên mặt cô, “Sao em cứ uốn qua uốn lại chủ động chui vào lòng anh, trêu chọc “lửa” của anh.”

“Anh đừng vô sỉ như vậy.”

“Anh vẫn luôn vô sỉ như vậy, em là người hiểu rõ nhất điểm này.” Trần Nam Thừa đột ngột dùng sức ôm lấy cô, đi tới trong cầu thang đè vào tường, rồi cúi đầu hôn.

Cố Hoài Nam tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn để mặc anh hôn, nên giơ chân lên công kích bộ phận quan trọng giữa đùi anh, Trần Nam Thừa đã sớm có chuẩn bị nhân cơ hội ôm gối của cô, khiến cô có tư thế rất

mập mờ treo trên người anh: “Ban đầu kêu em nên học võ thuật cho tốt em không chịu học, bây giờ có phải hối hận rồi hay không?”

Ánh mắt của cô hung ác nhìn anh chằm chằm, bị Trần Nam Thừa ác ý xuyên tạc. Tay của anh ở trên eo cô vuốt ve qua lại, giọng nói thật thấp, mang theo ý ám chỉ nồng đậm, “Em thật sự gấp đến như vậy sao? Mà anh đã kết hôn rồi, Nam Nam, em không nên câu dẫn anh như vậy, việc này không đúng.”

Nếu như có thể, Cố Hoài Nam muốn một cái cần chết anh: “Bản mặt anh không biết xấu hổ đạt đến cảnh giới nhất định rồi, cho dù đàn ông trên thiên hạ này đều chết hết, thì anh cũng không là gì với tôi, cảm thấy ghê tởm.”

Trần Nam Thừa cười nhẹ, đôi môi nhẹ nhàng cọ xát vành tai mềm mại của cô, nhẹ nhàng thổi hơi, Cố Hoài Nam quay đầu né tránh, lại bị anh bức ép quay mặt lại, “Từ lúc nào mà em biến thành đứa trẻ thích nói láo? Anh chỉ cần sờ em một cái, thân thể em đã rung động.” Anh chợt đè thấp giọng: “Không ai có thể rõ ràng thân thể của em hơn so với em, rõ ràng thân thể của em yêu anh nhiều như thế nào, trái tim của em. So với thân thể em còn yêu anh hơn.”

Tay của anh chậm rãi cởi hai hạt nút áo của cô ra, hạ thân đè ép cô: “Nam Nam, bây giờ không có ai, em có muốn nhớ lại kỷ niệm.”

“Trần Nam Thừa! Anh cút đi!” Tóc gáy Cố Hoài Nam dựng đứng lên, ra sức chống cự, tiếng thét trong miệng ngay sau đó bị anh giữ chặt. Trần Nam Thừa cách lớp vải thật mỏng đụng chạm vào cô, trong mắt tràn đầy dục vọng.

Cùng lúc đó, Diệp Tích Thượng đã mang theo Trần gia vào thang máy. Anh vừa tính giơ tay lên gõ cửa nhà Dư Kim Kim, thì động tác liền ngừng lại, nghiêng tai lắng nghe chốc lát, sau đó hai mắt bỗng chốc nhắm lại.

Anh để Trần Gia lại, chạy thẳng tới góc đối diện cầu thang.

Trần Nam Thừa nghe tiếng thang máy, động tác từ từ dừng lại, bàn tay vẫn che môi của cô. Ánh mắt của Cố Hoài Nam giống như muốn ăn tươi nuốt sống anh, nhưng cũng hiện đầy vẻ sợ hãi, thất vọng và oán hận.

Ngón tay Trần Nam Thừa quẩn một lọn tóc của cô đặt vào môi in lên một nụ hôn, nụ cười khoan thai tự đắc: “Cố Hoài Nam, anh thật sự không ngờ, sau khi anh làm những chuyện đó với em mà bây giờ trong lòng em vẫn còn có anh, Diệp Tích Thượng, anh ta có biết không?”

Diệp Tích Thượng vừa mới đi gần tới đầu cầu thang, Cố Hoài Nam chợt từ bên trong chạy vọt ra, hai người đồng thời dừng bước lại nhìn đối phương. Sau đó Trần Nam Thừa cũng đi theo ra ngoài, làm ra vẻ như vô tình sửa sửa cổ áo, rồi nhìn Diệp Tích Thượng cười một tiếng: “Đoàn trưởng Diệp, thật là trùng hợp.”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, chỉ khẽ vuốt cằm.

Trần Nam Thừa nhìn con trai ngoắc ngoắc tay, Trần Gia cũng vui vẻ chạy tới: “Ba.” Sau đó nhìn thấy Cố Hoài Nam, nghi ngờ nháy mắt mấy cái: “Chị, Chị làm sao vậy?”

Cố Hoài Nam đã thay đổi sắc mặt.

Trần Nam Thừa sờ sờ đầu của con trai, “Nói cho chị này biết sinh nhật của con đi.”

Trần Gia cũng rất ngoan ngoãn, cười híp mắt đem ngày sinh tháng đẻ của mình nói một cách chính xác cho Cố Hoài Nam nghe.

Trần Nam Thừa mở cửa thang máy, dắt tay con trai của mình, nhìn Cố Hoài Nam một cái, khóe miệng nhếch lên rồi đi vào.

Sau đó trong đầu Cố Hoài Nam đều chỉ quanh quẩn ngày sinh tháng đẻ trời ơi này, cô ngơ ngẩn đi đến bên cửa sổ, hít thở thật sâu, cố gắng đem chuyện này tạm thời quên mất, sau đó quay người lại đối mặt với Diệp Tích Thượng: “Tôi.”

Diệp Tích Thượng không có biểu cảm gì giơ tay lên cắt ngang lời cô, “Trước tiên cài lại nút áo rồi hãy nói.”

Cố Hoài Nam lập tức liền luống cuống, ngón tay cứng ngắc vụng về cài lại nút áo, nhưng làm thế nào cũng không cài vào được. Cô nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, chợt ngừng đầu: “Tôi không có.”

Diệp Tích Thượng không nói, vẻ mặt và ánh mắt cũng không có một tia gợn sóng.

“Diệp Tích Thượng, tôi không có.” Cố Hoài Nam đề cao âm lượng nhắc lại một lần nữa. Diệp Tích Thượng nhìn cô chăm chăm mấy giây, sau đó gật đầu một cái.

“Tôi biết.”

Đang trong lúc hai người rơi vào yên lặng, Dư Kim Kim đi dép cầm một túi nilon màu đen mở cửa ra ngoài, khi thấy hai người bèn tròn mắt. “Hả? Không gõ cửa à? Ở chỗ này lằng cái gì nhiệt tình? Hai người đi vào trước, tôi đi đổ rác đã.” Dứt lời quay đầu lại hướng vào trong nhà kêu to: “Tiết thần, đoàn trường đại nhân đến, mau mang trà hầu hạ!”

“Nam Nam sao thế?” Dư Kim Kim đã đi vào thang máy, thấy Cố Hoài Nam vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, cô chống cửa kỳ quái nhìn hai người, hừ một tiếng, “Có phải đoàn trường đại nhân khi dễ cậu hay không? Chờ tớ trở lại giúp cậu báo thù.”

Cửa thang máy vừa đóng, ánh mắt Cố Hoài Nam liền đỏ.

Diệp Tích Thượng mấp máy môi, ánh mắt trong nháy mắt trở nên bén nhọn: “Cố Hoài Nam, tôi cho em biết, bây giờ em dám rơi một giọt nước mắt, có tin tôi sẽ làm cho em khóc rất có nhịp điệu hay không?”

20. Chương 20: Giao Dịch Thứ Hai

Diệp Tích Thượng tức giận, hơn nữa còn bức tức không nhỏ.

Tiết Thần và anh cùng ăn cùng ở, liếc thấy người đàn ông không dễ dàng tức giận, giờ phút này lại đang ngậm nổi lên một trận cuồng phong.

Cố Hoài Nam đang cầm Ice Cream, cùng Dư Kim Kim ngồi bên cửa sổ Tatami tán gẫu, thật ra thì chỉ có một mình Dư Kim Kim nói, còn cô cơ bản chưa nói câu nào. Cố Hoài Nam gác chân, cắn thìa thủy tinh, theo phản xạ liếc nhìn Diệp Tích Thượng đang ngồi trên ghế sofa ở phía đối diện.

Dư Kim Kim lú lú nửa ngày cũng không nghe thấy lời đáp lại, lúc này mới cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhìn theo tầm mắt cô, chau chau mày, đầu nhỏ tiến đến gần cô. “Xảy ra chuyện gì vậy? Cậu nhìn anh ta cả ngày rồi.”

Cố Hoài Nam múc một muỗng Ice Cream, môi mím lại ăn hết, vẫn nhìn không chớp mắt. “Anh ta tới làm gì?”

Dư Kim Kim bỗng rụt bả lại, có chút khản trương. “Cậu thấy Gia Liểu?”

“Lần trước có gặp qua một lần, cứ tưởng là con của Trần Nam Tầm.”

“ ”

“Tại sao không nói cho tớ biết?” Giọng nói bình thản của cô, Dư Kim Kim không hiểu cô đã biết được bao nhiêu.

“ Có con trai cũng đâu có gì là lạ.”

Cố Hoài Nam không lên tiếng, một hơi ăn hết nửa hộp Ice Cream, sau đó cầm một cái hộp khác mở ra. “Đưa bé ra đời sau khi bọn họ kết hôn được năm tháng, khi đó tớ và Trần Nam Thừa vẫn còn rất tốt. Kim Kim, có phải cậu đã sớm biết Dư Anna mang thai? Cô ta làm sao có thể nói cho cậu biết chứ.”

Dư Kim Kim ngừng lại, để Ice Cream xuống, cắn môi nhìn cô, chờ cô tiêu diệt một hộp nữa mới dám nói chuyện. “Thời điểm đó, bộ dạng của cậu giống như có thể chết bất cứ lúc nào, tớ không dám khiến cậu chịu thêm đả kích, muốn đợi đến khi cậu tốt lên mới nói, nhưng sau đó không biết tại sao cậu lại bỏ đi.”

Cố Hoài Nam xoa xoa tay, thoải mái cười một tiếng. “Không có việc gì, tớ đã chết qua rồi, tin tức này đối với tớ cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi.”

Cô nháy mắt với Dư Kim Kim, Dư Kim Kim lén lút kêu Tiết Thần tới đây. Mắt Tiết Thần vừa nhìn thấy Cố Hoài Nam, liền nở nụ cười, hướng cô giơ ngón tay cái lên. “Cô chọc cậu ta thế nào vậy? Tôi rất ít khi thấy cậu ta như vậy.”

Đầu Dư Kim Kim mờ mịt. “Đội trưởng đại nhân làm sao vậy?”

Cố Hoài Nam không được tự nhiên, “Tức giận.”

“Là nổi giận.” Tiết Thần uốn nắn lại, giống như đối xử với vật nhỏ mà sờ sờ đầu Dư Kim Kim. “Bây giờ là sự yên tĩnh trước cơn bão.”

Cô nháy mắt. “Anh đi khuyên nhủ anh ấy?”

Tiết Thần lập tức lắc đầu. “Hiện tại, cậu ta giống như một đám lửa nhỏ có thể nổ tung bất cứ lúc nào, tôi đi qua đó chẳng phải là hạ sinh vô ích.”

“Anh ta sẽ không đánh Nam Nam chứ?” Dư Kim Kim lo lắng kéo tay Tiết Thần.

Cố Hoài Nam trợn trừng mắt, đẩy Tiết Thần. “Hiện tại tôi muốn đi đến chỗ kho thuốc nổ, mang người phụ nữ của anh đến nơi an toàn, cẩn thận ngộ thương.”

Dư Kim Kim bị Tiết Thần lừa vào một gian phòng, bên ngoài chỉ có hai người là Cố Hoài Nam và Diệp Tích Thượng. Anh đang ngồi trước puter, chơi trò chơi giết người. Cố Hoài Nam đứng ở sau anh nhìn một lát, cái cổ co rút theo bản năng, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Không nghĩ tới anh còn có thể chơi trò chơi thể này? Không phải anh nói là bình thường không yêu thích sao?”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, Cố Hoài Nam cười gượng. “Đúng vậy, không thích chơi không có nghĩa là sẽ không chơi.”

Anh kết thúc một ván, chuẩn bị đứng dậy để nhường lại vị trí.

Cố Hoài Nam ngăn anh lại, “Đừng! Ừ. . . . Anh dạy em chứ? Chẳng qua là em rất dần, nên anh phải chỉ dạy cho em mấy lần.” Sau đó chỉ chỉ đui anh.

Mắt Diệp Tích Thượng không chút thay đổi liếc nhìn cô, Cố Hoài Nam tăng thêm can đảm ngồi trên đui anh, cầm con chuột, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, trái tim “bịch, bịch” nhảy lên.

Diệp Tích Thượng trầm ngâm một lúc mới đem bàn tay đặt lên tay đang nắm chuột của cô. Cố Hoài Nam căn bản không có ý định chú ý thủ pháp và thao tác làm mẫu của anh, chờ anh làm mẫu đến lần thứ N, cô vừa vào sân liền bị KO, anh không nói hai lời một lần rồi lại một lần lặp lại làm mẫu.

Không biết lần đầu tiên ngủ là khi nào, thời điểm Cố Hoài Nam cảm thấy sự kiên nhẫn của anh đã bị mình chà đạp đến mức nổi giận, cô lựa chọn ra tay trước để chiếm được lợi thế, thời khắc Diệp Tích Thượng mới vừa vươn người tới, cô bỗng xoay người lại ôm cổ anh.

“Đừng nóng giận nữa.”

Diệp Tích Thượng vốn là muốn sờ con chuột, hai tay bỗng cứng đờ giữa khoảng không. Cố Hoài Nam không dám nhìn anh, “Không phải anh nói là tin tưởng em sao? Tin tưởng em, anh trả lại về mặt cũ cho em xem? Cả đêm đều không để ý tới em? Một câu cũng không nói với em là sao?”

Diệp Tích Thượng kéo thân thể của cô lùi ra, ánh mắt sâu kín nhìn cô, thấy Cố Hoài Nam hô hấp khó khăn, anh cũng không nói chuyện. Đáy mắt anh cháy lên một đốm lửa, tầm mắt liếc nhìn khuôn mặt cô rất nhanh lướt đến xương quai xanh trắng nõn lộ dưới cổ áo, sau đó rơi đến cúc áo đã từng bị Trần Nam Thừa cởi ra, lửa bùng chốc bùng lên càng mãnh liệt.

Trong lúc Cố Hoài Nam nghĩ rằng anh sẽ động thủ với cô thì điện thoại của anh bỗng dưng đổ chuông.

Diệp Tích Thượng quay đầu liếc mắt nhìn, ôm Cố Hoài Nam xuống, cầm điện thoại lên, đứng dậy bước ra ngoài ban công nghe máy.

“Anh! Anh đã ngủ chưa vậy?” Thanh âm vui vẻ của Diệp Tiểu An trong ban đêm lại cực kỳ thanh thúy, giống như một dòng suối mát dịu làm tan đi phiền não trong lòng Diệp Tích Thượng.

Khóe miệng anh bất giác cong lên, “Chưa.” Diệp Tích Thượng cẩn thận lắng nghe thanh âm tiếng bên kia truyền tới, “Bên bờ biển?”

“Ừ! Em đang bắt con cua nhỏ!” Diệp Tiểu An đang nói thì ngón tay liền bị con cua cắn, hít hít ngậm khí, sau đó nói với Diệp Tích Thượng những chuyện lý thú gần đây gặp phải. Anh lẳng lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại mấy tiếng, ngay cả ánh mắt cũng dịu dàng.

“Em mua cho anh con cá nhỏ, để cầu duyên, nhưng mà phải buộc vào sợi dây đeo trên cổ mới linh, em gửi về cho anh được chứ? Em mua hai cái, một cho anh, một cho cha.”

“Chuyện này mà em cũng tin?”

“Tin một lần cũng không mất một miếng thịt, anh cũng tin tưởng vào Đảng, nhưng mà Đảng cũng không cấp cho anh một cô dâu nhé!” Diệp Tiểu An cầm điện thoại di động, lưng vác con cua trong cái lồng bằng tre, Ngồi xổm ở nơi đó “bao vây” một con cua nhỏ chơi không chán. “Anh không muốn em gửi về sao? Vậy thì mau tìm chị dâu cho em.”

Chân mày Diệp Tích Thượng giãn ra, nhàn nhạt cười. “Em muốn chị dâu như thế nào?”

“Tôi thiểu phải thụ được cái người nghiêm túc cứng nhắc như anh, không lãng mạn không tình cảm, động một tí là phạt đứng hoặc giam lại, khẳng định là không có cô gái nào dám gả cho anh.” Diệp Tiểu An vẽ mặt nghiêm chỉnh. “Anh không thể quản cô gái của anh giống như em được, vậy anh thật sự không muốn ai sao?”

“Diệp Tiểu An.” Lòng mày Diệp Tích Thượng vừa mới giãn ra lại lần nữa nhú lại, anh vừa gọi tên của cô, Diệp Tiểu An lập tức cười xấu xa.

“Cũng sẽ không á..., anh đừng lo lắng, anh có ưu điểm lớn đó là biết chăm sóc người khác, anh, tin tưởng em, lực sát thương này không thể coi thường.”

“Anh đương nhiên biết, lúc trước không phải Giang Thiệu cũng thu phục em như vậy sao?”

Nghe thấy tên Giang Thiệu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tiểu An biểu tình vui vẻ thoáng chốc biến mất. “Anh ta vẫn còn thường xuyên tìm anh? là không phải còn thường đi tìm người? Nịnh bợ anh?”

“Không phải là muốn dựa vào anh lấy được hành tung của em sao?”

“Hừ, cho nên em không thể nói cho anh biết em đang ở đâu, cái người dịu dàng kia, nếu anh bị anh ta mua chuộc, dám bán đứng em, khẳng định anh ta đã tới bắt em rồi.”

Diệp Tích Thượng biết cô sớm muốn trở lại, nhưng vì Diệp Cẩm Niên, cô tình nguyện ở bên ngoài trôi, chờ tình cảm của Giang Thiệu đối với cô vơi bớt, tiếc rằng Giang Thiệu còn kiên trì hơn so với tưởng tượng của mọi người, cho nên còn phải kéo dài.

Cố Hoài Nam không biết Diệp Tích Thượng đang nói chuyện với ai, nhưng mà lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt kia của anh. Chờ anh quay lại, vẻ mặt dịu dàng kia đã không còn nữa, Cố Hoài Nam giả bộ ghen.

“Nói chuyện với ai mà vui vẻ như vậy? Phụ nữ sao?”

“Đúng vậy.”

Diệp Tích Thượng trả lời không chút do dự, thản nhiên trực tiếp khiến Cố Hoài Nam suýt chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống, chạy đến trước mặt anh, hai tay chống nạnh. “Không phải anh nói anh không có phụ nữ khác sao?”

“Cô ấy quả thật không phải người phụ nữ của anh, nhưng mà đôi với anh, cô ấy quan trọng giống như tính mạng vậy, em tin không?”

Cố Hoài Nam hơi mím môi, không nói gì nữa. Diệp Tích Thượng muốn cô tin tưởng một chuyện, nhưng vẫn như cũ. Không vui mừng?

Dư Kim Kim giống như con thần lẩn dĩnh trên cửa nghe lén động tĩnh bên ngoài, bị Tiết Thần thuận tay kéo về trên giường náo loạn một lát. “Em nghe được cái gì rồi hả?”

“Thật bình tĩnh á, kho thuốc nổ không nổ.” Dư Kim Kim nằm trước ngực anh, nhướn mày lên, thở dài. “Vẫn là nhà Tiết gia tốt hơn, đội trưởng đại nhân qua nghiêm túc, không tức giận cũng được, nóng giận không nói tiếng nào mới dọa người.”

Tiết Thần gối đầu lên cánh tay, xoắn xoắn tóc cô. “Cảm thấy mình có lỗi rồi sao?”

Mắt Dư Kim Kim đảo một vòng, nâng đầu cong mắt. “Khẳng định đội trưởng đại nhân rất thích Nam Nam, nói không chừng là do vừa rồi đụng chạm với Trần Nam Thừa, ba người xảy ra chuyện gì nên mới tức giận.” Cô che miệng cười trộm. “Nói không chừng anh ấy không phải tức giận, mà là ghen.”

Lúc ấy Tiết Thần cũng không để ý, bây giờ mới ý thức được hai ngày trước Diệp Tích Thượng sau khi tan làm đều kéo anh đi uống rượu, có lẽ lời nói của Dư Kim Kim đúng một nửa: quả thật có liên quan đến Trần Nam Thừa, nhưng nhìn phản ứng của Diệp Tích Thượng không chỉ đơn giản là đang ghen.

Anh buồn bực uống một hơi mấy ly rượu trắng, một chút đồ ăn cũng không động đũa. Tiết Thần thong thả ung dung ăn đậu phộng. “Tôi với cậu đưa ra ý kiến, đại cương mới huấn luyện có chút vấn đề, dựa theo cường độ như vậy không biết có bao nhiêu người có thể kiên trì tiếp.”

“Tôi có thể làm được thì bọn họ nhất định có thể làm được, không bàn bạc.” Diệp Tích Thượng một bộ thái độ không muốn bàn công sự, Tiết Thần nhún nhún vai.

“Tôi tò mò chuyện của cậu và Cố Hoài Nam rốt cuộc là như thế nào, có chuyện không vui thì nói ra để anh em cùng vui đùa một chút?”

“Tính bát quái của Dư Kim Kim lây sang cậu?”

Khóe miệng Tiết Thần nhếch lên, khê rướn người về phía anh. “Tôi nói, chuyện này không nhỏ, bình thường cậu cũng không độc miệng như vậy, cô gái nhỏ Cố Hoài Nam kia có thể gặp phải chuyện gì, xem ra không chỉ có cô ấy, còn có. Trần Nam Thừa? Thì ra là hai người bọn họ.”

Tiết Thần cố ý nhấn mạnh chữ “Hai người bọn họ”, ly rượu đang đặt bên môi Diệp Tích Thượng hơi dừng lại, mí mắt bỗng chớp chớp nhấc lên. “Tôi không nên tìm cậu uống rượu.”

Tiết Thần nhíu mày, Diệp Tích Thượng lại nói. “Mà nên tìm cậu đánh một trận.”

Tiết Thần vui sướng khi người khác gặp họa vỗ tay tán thưởng, hài lòng gật đầu. “Lúc này mới giống người đàn ông đang yêu!”

Đêm đó Dư Kim Kim cùng Tiết Thần thân mật, khi phát hiện những vết xanh tím trên người anh, sau khi biết được nguyên nhân từ trên giường nhảy dựng lên, âm ỉ muốn đi tìm Diệp Tích Thượng đòi lại công đạo cho người đàn ông của mình. Tiết Thần đầu dám để cô đi sờ đuôi cạp, “Anh đánh không lại cậu ta, em đi còn chịu thiệt hơn, ngay cả cha cậu ta còn không trị được cậu ta, haiz.”

Anh cố làm ra vẻ đáng thương tội nghiệp, Dư Kim Kim trừng mắt nhìn điện thoại, sau đó liền gọi cho Cố Hoài Nam.

Cố Hoài Nam đang vẽ tranh trên bảng vẽ vừa dùng vai kẹp điện thoại ứng phó với lời kể lể của Dư Kim Kim. Thật ra thì cô cũng rất buồn bực, sau vụ việc kia Diệp Tích Thượng liên tiếp mấy ngày liền không về nhà, Cố Hoài Nam không biết anh thật sự rất bận rộn hay vẫn còn chưa nguôi giận. Mỗi ngày thức dậy cô đều đi vào phòng anh nhìn, nhưng mà mỗi ngày đều thấy giường chiếu gọn gàng không có dấu hiệu người đã ngủ qua.

Chợt, cô nghe thấy phía ngoài truyền đến tiếng mở cửa, vội vã cúp điện thoại chạy nhanh ra ngoài.

“Anh đã về rồi?”

Lời còn chưa dứt, Cố Hoài Nam mới phát hiện còn có một người trở về cùng Diệp Tích Thượng, đó là Giang Thiệu. Lúc này anh mặc cảnh phục màu xanh dương đậm, một thân một mồi rã rời, thiếu chút nữa cô cũng không nhận ra.

Giang Thiệu thấy cô tựa hồ cũng không ngạc nhiên, ánh mắt quét một vòng trên người cô, trên môi cười như không cười, hỏi Diệp Tích Thượng. “Vị này là. Chị hay là em?”

Trong lòng Cố Hoài Nam cả kinh, may mắn! Thiếu chút nữa cô để lộ hết, may mà vừa nãy cô không mở miệng trước, cô căn bản đã quên lần đầu gặp mặt cô đã nói dối.

Diệp Tích Thượng lườm Giang Thiệu một cái, “Biết rõ còn hỏi.” Người trong nhà anh nếu mà là Cố Hoài Tây thì đã xảy ra chuyện.

“Cậu ta là Giang Thiệu, không cần tiếp đãi cậu ta, cậu ta lập tức đi ngay.”

Diệp Tích Thượng bỏ lại một câu rồi trở về phòng ngủ, Cố Hoài Nam lúng túng không thôi. “Cái đó. Anh đi vào trong ngồi.”

Giang Thiệu chờ anh vào nhà rồi lại nhìn Cố Hoài Nam. “Cố tiểu thư đúng không? Lần trước nhằm em gái cô thành cô, không biết cô ấy có nói đến tôi với cô không?”

“A.” Cố Hoài Nam nhất thời nhớ lại một chuyện khác: cô lấy thân phận Cố Hoài Tây làm võ bảo bối của Giang Thiệu. “Có nói qua, tôi thay em gái xin lỗi anh, không biết Giang tiên sinh muốn giải quyết như thế nào?”

Giang Thiệu thản nhiên nở nụ cười, đắm chiêu ngắm nhìn vào bên trong.

“Thật ra thì giải quyết rất đơn giản, không biết Cố tiểu thư có nguyện ý làm giao dịch với tôi không, đảm bảo cô có lợi mà không phải bồi thường.”

~ ~ ~ Hết chương 20 ~ ~ ~

21. Chương 21: Vào Cuộc!

Beta: Tử Quân

Cố Hoài Nam có cảm giác như lần đầu tiên gặp mặt, cái người tên Giang Thiệu này trong ngoài ngoài đều lộ ra một vẻ xảo trá.

Diệp Tích Thượng từ bên trong ra ngoài, đưa cho anh ta một cái chìa khóa, trên vòng treo của cái chìa khóa này còn móc một con gà con rất đáng yêu: “Kêu người của cậu hành động bí mật một chút, không nên làm lộ chuyện đồ đạc của nó, hi vọng sau khi các người rút đi thì chỗ đó vẫn có thể giữ vững nguyên dạng.”

Giang Thiệu lắc lư con gà con kia, đáy mắt thoáng qua một tia dịu dàng: “Người của tôi là cảnh sát, không phải ăn trộm càn không phải là thổ phỉ, lời của anh tôi nghe thấy không thoải mái chút nào.”

“Nếu cảnh sát Giang bận rộn như vậy, tôi sẽ không giữ cậu lại.” Diệp Tích Thượng không muốn nói nhảm với anh ta, ý bảo Cố Hoài Nam tiễn khách, mình lại xoay người trở về phòng.

Cố Hoài Nam càng lúng túng hơn, Diệp Tích Thượng bình thường không tính là có nhiều nhiệt tình, nhưng lịch sự căn bản vẫn có. Nhưng một lần nữa Giang Thiệu đối với chuyện này cũng không quan tâm: “Tôi đại khái cũng tính ở thành phố một thời gian, hẹn cô Cố hôm khác nói chuyện.”

Cố Hoài Nam gật đầu, Giang Thiệu trước khi đi có vẻ như nhớ tới gì đó, nhि vào trong nhà hát cầm lên: “Hình như anh ta bị thương.”

“hả?”

Giang Thiệu chỉ chỉ nơi ngực, “Ở đây, bị thương rất nặng, vừa rồi tôi thấy, có vết máu mờ nhạt.”

Cố Hoài Nam kinh hãi.

“Đi xem anh ta một chút.” Giang Thiệu nói xong rồi đi.

Cố Hoài Nam nhớ tới lời nói trong điện thoại của Dư Kim Kim, trong nháy mắt tưởng tượng ra một trường ác đấu, vội chạy vào phòng của Diệp Tích Thượng. Trên giường không có ai, nhưng trong phòng tắm truyền đến tiếng động, Cố Hoài Nam không hề nghĩ ngợi, vội vàng kéo cửa phòng tắm ra: “Diệp Tích Thượng, anh mau cho tôi xem!”

Diệp Tích Thượng cởi quần áo đang chuẩn bị tắm, vừa mở khóa vòi nước thì Cố Hoài Nam liền vọt vào, thật may là canh giữa hai người là một tấm thủy tinh mờ, chỉ nhìn thấy một bóng người mơ hồ. Anh mở miệng về không xác định; “Tôi tắm, em muốn nhìn?”

Cố Hoài Nam ngẩn ra, sau đó gương mặt đỏ hồng: “Giang Thiệu nói anh bị thương?”

“Anh ta ước gì tôi chết đi.” Diệp Tích Thượng lạnh lùng, “Muốn nhìn thì vào, không thì ra đi.”

Cố Hoài Nam dẫu môi, lui ra ngoài khóa cửa lại.

Diệp Tích Thượng tắm xong mới phát giác quên cầm áo ngủ, bèn vẫy khăn tắm quanh hông rồi bước ra ngoài, không nghĩ tới Cố Hoài Nam vẫn còn chưa đi, đang ngồi ở bên giường chờ anh .

Cố Hoài Nam cũng không còn ngờ sẽ được thưởng thức hình ảnh mỹ nam đi tắm, đôi mắt và cái miệng nhỏ nhắn há to rất tròn trịa. Chân mày Diệp Tích Thượng nhăn nhăn, động tác dùng khăn lông lau tóc không thể không dừng lại một cái, bình tĩnh tự nhiên đi tới trước mặt cô, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái quần sọc.

Để tay bên hông vừa muốn cởi khăn tắm, lại dừng lại, quay đầu lại nhìn cô một cái. Cố Hoài Nam lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hướng anh cười hề hề: “Anh thay thì thay đi, tôi không nhìn, tôi ngó qua chỗ khác.”

Cô âm thầm le lưỡi: người rất khá, vóc người này. So sánh với quay lại nhìn còn rõ ràng hơn, khăn tắm vẫy quanh còn không bằng không vẫy, trong đầu Cố Hoài Nam ngay từ sớm đã tự tưởng tượng ra bức tranh có bộ phận bị ngăn trở kia đi.

Lỗi tai cô nghe thấy phía sau có âm thanh mặc quần áo sột sột soạt soạt, tay ôm ngực thở ra một hơi, có cảm giác y như lần đầu tiên học khóa vẽ cơ thể con người. Không, so với cảm giác kia thì còn kích động hơn gấp bao nhiêu lần, nếu có thể gặp một người mẫu có thể hình như anh, Cố Hoài Nam tình nguyện ở lại lớp vạn năm.

Tiếng ồn ào của máy sấy tóc kéo cô từ trong suy nghĩ miên man trở lại, Diệp Tích Thượng đã mặc quần áo tử tế bắt đầu sấy tóc. Cố Hoài Nam đi vòng qua phía sau anh, “Tôi giúp anh nha.”

“Em rất rảnh rồi?”

“Không rảnh, tôi rất bận rộn.” Cô cười, “Tuy nhiên giúp ông xả sấy tóc là chuyện nên làm chứ sao.”

“ ”

Cố Hoài Nam cầm máy sấy tóc trong tay anh, “Giang Thiệu là bạn của anh sao, thật không đáng tin, nói anh bị thương chảy máu dọa tôi giật mình.”

“Không phải bạn bè.”

Ngữ điệu của Diệp Tích Thượng rõ ràng mang theo hung dữ và ghét bỏ, Cố Hoài Nam không hiểu, “Con gà con đó không phải là dấu hiệu của Tiểu Diệp Tử nhà anh sao? Cái chìa khóa là của cô ấy đúng không?”

Cô nhón mũi chân giơ tay sấy tóc cho anh, chỉ trong chốc lát cánh tay đã mỏi: “Anh ngồi được không?”

Diệp Tích Thượng ngồi vào ghế sa lon, Cố Hoài Nam đứng ở phía sau anh độ cao vừa đúng thích hợp, “Anh ta ở trong trung đoàn cảnh sát hình sự thành phố B, tới ở nhà Tiểu An để ngồi chờ.”

Cố Hoài Nam suy tư: “Àh, đến nhà ta để bắt người xấu.” Sấy xong phía sau cô đi ra trước mặt, hai đùi Diệp Tích Thượng giang rộng, cô gần như đứng ở trong ngực anh, tư thế thân mật như thế nhưng một chút cô cũng không phát hiện ra.

“Vừa rồi Kim Kim mới gọi điện thoại đến mắng tôi kia mà, nói anh đánh anh Tiết nhà cậu ấy, hai người có mâu thuẫn?”

“Không có.”

“Vậy sao anh đánh anh ta làm gì?”

“Anh ta cũng động thủ.”

“Là ai ra tay trước?”

“Tôi.”

Cố Hoài Nam tắt máy sấy, nhướn mày nhìn anh: “Vậy không phải là anh đánh người ta sao, không giống anh a, bình thường anh không phải là người có thể tùy tiện động thủ với người ta mà.”

Diệp Tích Thượng kín đáo khép hai chân lại, thu nhỏ vòng vây: “Tiết Thần không phải như người bình thường, đánh mấy cái cũng không chết được.”

Cố Hoài Nam chột khom lưng, chớp mũi của cô đụng vào bờ môi của anh hít hà, rồi cau mày: “Anh uống bao nhiêu rượu hả? Tắm rồi mà mùi vị còn nặng như vậy.” Cô lắc đầu thở dài, “Không trách được bình thường không thấy anh uống, thì ra anh là cái loại uống nhiều sẽ bị rượu làm cho điên.”

Cô cất xong máy sấy thì đi xuống bếp làm cho anh một ly nước chanh mật ong, khi quay lên thì thấy Diệp Tích Thượng đang trải giường. Sáng hôm nay cô đem ga giường của hai người đi giặt, cũng không gấp gấp thay cái mới làm gì.

Cô đem ly nước kín đáo đưa cho anh, đỡ anh đến ghế salon: “Để tôi làm, anh uống nước mật ong đi, giải rượu.”

Diệp Tích Thượng ngồi ở đó uống từng ngụm từng ngụm nước mật ong, tầm mắt vẫn rơi vào bóng dáng nhỏ bé đang bận rộn của cô, trông mắt đen không tự chủ híp lại. Mái tóc dài của cô tùy ý quăn ở sau gáy, dùng một cây bút máy thay thế cây trâm cài tóc.

Dáng vẻ này anh cũng không xa lạ gì, bởi vì khi vẽ tranh Diệp Tiểu An cũng thường quăn tóc như vậy, nhưng Diệp Tiểu An không trải giường nấu cơm cho anh, cô làm cơm mà chính mình còn cảm thấy khó có thể nuốt trôi, tuy nhiên. Người phụ nữ này lại không giống như thế.

Kỹ thuật nấu nướng của Cố Hoài Nam tương đối khá, gần như mỗi lần tan việc trở về nhà anh đều có cơm nóng canh nóng để ăn. Cô thông minh, không cần anh lo lắng giống như lo lắng cho Diệp Tiểu An bị người ta tính kế lừa gạt. Cô có lúc rất ồn ào, nhưng anh không cảm thấy phiền. Cô biết làm việc nhà, sau khi hai người “ở chung”, anh cũng ít phải nhúng tay vào những việc vặt này.

Diệp Tích Thượng nhớ tới lời nói của Tiết Thần lúc uống rượu với anh —— cơm ở trong nồi, phụ nữ ở trên giường, đây chính là cuộc đấu tranh bất tử trong cuộc sống. Đối với anh mà nói, cơm đúng là trong nồi, phụ nữ cũng trên giường, nhưng không phải giường của anh, mà chính là giường của cô.

Diệp Tích Thượng để cái ly không xuống, không thể không thừa nhận một chuyện: đàn ông chính là đàn ông, tham muốn cơ bản nhất chính là giữ lấy không có lý do nào cả. Ngày trước anh vẫn cảm thấy mình và những người khác không giống nhau, có lẽ thân thể là nguyên nhân, anh cho rằng đối với mình mà nói thì cái gì cũng không quan trọng bằng thân thể, cũng bền chắc hơn bất cứ thứ gì, mà cái hay thay đổi nhất chính là tình yêu. Người yêu có thể bỏ đi, nhưng người thân thì không thể.

Giống như nếu không có Diệp Cẩm Niên, anh và Diệp Tiểu An không có nhà để về vậy, thậm chí còn không biết họ tên của mình là gì. Là do Diệp Cẩm Niên cho bọn anh họ của mình, cũng như sau khi mẹ bọn anh mất đi, ông đã đem toàn bộ tình yêu và sự ấm áp dành cả cho hai anh em anh, đến giờ cũng không chịu tái hôn.

Nhưng giờ phút này người phụ nữ này đang quỳ ở nơi đó trải giường cho anh, khiến trong lòng Diệp Tích Thượng không khỏi muốn có được thứ gì đó, cảm giác này đối với anh mà nói thì từ trước nay chưa hề có, hơn nữa còn bắt đầu từ cái đêm nhìn thấy Trần Nam Thừa ở nhà Dư Kim Kim.

Loại cảm giác này rất xa lạ, nhưng Diệp Tích Thượng cũng không cho rằng quá mức đột ngột, ngược lại còn có một loại ảo giác như bị người khác đoạt đồ của mình. Anh muốn làm rõ ràng cảm giác của mình, cho nên lúc đó anh mới khắc chế có nên hưởng Trần Nam Thừa vung ra một quyền hay không.

Những cảm xúc chậm trễ này không trút được cho ai tối nay tất cả đều dồn hết lên người Tiết Thần, Tiết Thần làm bạn chỉ cốt một lần, tự nguyện làm người cho anh tâm sự. Nhưng mà Tiết Thần đúng là không có phúc hậu, hai người rõ ràng là bạn bè trong câu lạc bộ đấm bốc, vậy mà Diệp Tích thượng ở trước mặt phụ nữ đội nước dơ vào anh.

“Thật không biết sao anh chịu được cái giường này, cứng như thế, giống như hòn đá, anh ngủ thế nào?” Cố Hoài Nam mới quỳ một chút mà đã cảm thấy đầu gối đau rồi, “Ngày nào đó đổi chứ?”

Lời còn chưa nói hết, Diệp Tích Thượng liền leo lên giường nằm xuống. Cố Hoài Nam vội đẩy anh ra: “Đừng cứ như vậy mà ngủ a, đợi tôi trải giường cho anh xong đã, mau dậy đi.”

Nhưng cô có đẩy thế nào thì đẩy, Diệp Tích Thượng cũng không chuyển động, mắt nhắm lại tựa như ngủ thiếp đi, “Tôi mặc kệ anh.” Cố Hoài Nam không còn cách nào, đem ga trải giường đắp lên cho anh. Khi chuẩn bị rời giường bỗng nhiên có cảm giác có người túm lấy váy cô, cúi đầu nhìn, một góc váy lại bị anh đè ở phía dưới.

“Này, anh đè vào váy tôi rồi.” Cô kéo, nhưng không lôi được ra ngoài, lại không dám dùng sức, váy may bằng chất vải rất mỏng sợ bị rách, không khỏi hối hận tại sao hôm nay lại mặc cái váy dài anh mua ỉn?”

Diệp Tích Thượng vẫn hít thở đều đều, không hề nhúc nhích. Anh nằm, cô ngồi, nhưng cũng không thể cứ như vậy ngồi suốt một đêm chứ? Cố Hoài Nam cắn môi, chẳng lẽ. Cởi ra? Ngộ nhỡ anh bất chợt tỉnh dậy chẳng phải là đều bị anh nhìn thấy hết sao?

Trông mắt cô đảo lòng vòng, kéo cây bút đang cài trên đầu ra để xoa mái tóc dài xuống, nắm một túm tóc dùng đuôi tóc quét lên mặt của anh.

Không có phản ứng?

Cái cổ.

Diệp Tích Thượng bỗng khẽ nhúc nhích, Cố Hoài Nam cười trộm, tiếp tục quấy rầy anh. Không biết có phải là người nghiêm túc cũng nhắc thì cảm giác ngứa ngáy cũng chậm lụt hay không, Cố Hoài Nam chơi đùa muốn ngủ gật mà mới kéo được một bên váy ra, kiên nhẫn của cô mất hết, hung hăng đập xuống anh.

“Diệp Tích Thượng!”

Lần này lại quá bất ngờ, Diệp Tích Thượng mở mắt, trở tay bắt được cổ tay của cô đồng thời lật người áp trên người cô, dễ dàng giữ chặt cô.

Cố Hoài Nam cảm giác cánh tay của mình sắp bị anh bẻ gãy, nước mắt thiếu chút nữa rớt ra: “Khốn kiếp! Anh muốn giết chết tôi à!”

Diệp Tích Thượng dừng lại một chút, nới lỏng sức lực: “Phản xạ có điều kiện, xin lỗi.”

Cố Hoài Nam lập tức nổi giận, nước mắt lưng tròng mắng anh: “Anh phải nhìn rõ tôi là ai rồi hãy động thủ! Có thù oán gì với tôi à?”

Diệp Tích Thượng hướng về cơ thể cô, nâng cô lên rất cẩn thận chu đáo, đáy mắt đen như mực so với bình thường nhiều thêm mấy phần lưỡi biếng, nhưng ít đi mấy phần nghiêm túc, lại càng sâu không lường được, giống như một cái động không đáy đáng sợ muốn hút cô vào.

Cố Hoài Nam lúc này mới phát hiện ra tư thế hai người dường như rất mập mờ, theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, khẩn trương: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi cái gì cũng muốn làm, bao gồm.” Lời nói của anh không đầy đủ, cố ý giữ lại nửa câu sau.

CM anh —— Trong đầu Cố Hoài Nam nhất thời xuất hiện những chữ này, da đầu tê dại.

Gương mặt của Diệp Tích Thượng càng nhích tới gần cô hơn, Cố Hoài Nam trở mắt nhìn môi của anh rơi xuống, trước tiên rơi vào trán của cô, sau đó theo sống mũi một đường trượt xuống, dường như sắp đi tới môi của cô .

“Diệp Tích Thượng!”

“Hả?”

“Anh uống quá nhiều, bình tĩnh một chút.”

“Vậy sao?”

“Chính xác!” Đàn ông mà uống rượu nhiều mới có thể đột nhiên kích động như vậy, Cố Hoài Nam tự nói với mình không thể mạnh mẽ phản kháng vào lúc này, chỉ biết làm như vậy càng thêm kích thích anh. Lần “Tiếp xúc thân mật” đó là lúc anh tỉnh, lần này cô dám đoán chắc thật sự là anh uống nhiều quá, đàn ông say rượu đều rất nguy hiểm.

Môi của anh treo ở trên môi của cô, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô, Cố Hoài Nam ngay cả hô hấp cũng ngừng lại rồi, bàn tay nhỏ bé thử thăm dò nhẹ nhàng đẩy anh ra: “Tôi không quấy rầy anh nữa, tốt nhất anh nên ngủ đi.”

Anh nhìn cô chòng chọc một hồi lâu, rồi khẽ gật đầu, “Được.”

Trong lòng Cố Hoài Nam cũng buông lỏng hơn, nhưng hiển nhiên cô bông thả hơi sớm. Diệp Tích Thượng cũng không rời khỏi cô, chỉ là không đè cô nữa mà thôi, nhưng cánh tay lại mạnh mẽ khóa chặt thân thể của cô, đầu tựa vào cô Ngủ thiếp đi.

Không thể nào!

Cố Hoài Nam thất bại rên rỉ, dùng hết sức lực gỡ tay anh ra, nhưng không được, nghiêng đầu nhìn chằm chằm gương mặt của anh gần ngay trước mắt mình: “Về sau mà còn uống nữa rượu thì anh cũng đừng về nhà!”

Diệp Tích Thượng nhú nhú mày, thu hẹp cánh tay ôm cô chặt hơn.

*

Ngày hôm sau Cố Hoài Nam bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.

Cô vuốt mặt mê hoặc từ trong chăn bò ra ngoài đi mở cửa, đi tới phòng khách mới ngáp được một nửa liền ngáy ngẩn cả người, Diệp Tích Thượng và một người đàn ông mặc quân phục đang nói chuyện ở trước cửa.

Người đàn ông mặc quân phục lễ phép hướng cô gật đầu, cùng Diệp Tích Thượng chào hỏi là được rồi.

Diệp Tích Thượng mang hai hộp trái cây anh ta mang đến sắp xếp lại trong tủ lạnh, ngay cả liếc cũng không liếc cô một cái, nhưng Cố Hoài Nam cảm thấy đáng vẻ xa lạ trên người anh đã tan thành mây khói, thật là “Nhất Túy Giải Thiên Sầu” a.

Cô chợt nhớ tới chuyện tối hôm qua, đi tới từ trên tay anh cướp lấy một quả táo, hung hăng cắn một cái: “Xin hỏi anh đã tỉnh rượu chưa?”

Diệp Tích Thượng cướp quả táo lại, mang tới bồn nước rửa sạch sẽ rồi mới đưa cho cô: “Tôi có say sao?”

Cố Hoài Nam không khách khí cười gượng hai tiếng châm chọc: “Tôi cho rằng người uống say mới nói những lời này, thì ra là người tỉnh rượu cũng sẽ nói.”

“Vậy thì chứng tỏ tôi không có say.” Diệp Tích Thượng sắp xếp xong trái cây đóng tủ lạnh lại: “Cha phái người đưa tới, đều là thứ em thích ăn.”

“Uống rượu say lại không mất mặt, có cái gì không dám thừa nhận.” Cố Hoài Nam không so đo với anh, vắn vắn cái hồng đau, nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn oán trách: “Lần sau không cho như vậy a, lỡ chết tôi, không hiểu sao bị anh trêu chọc, cũng may anh không vì say rượu mà mất lý trí.”

“Em tiếc nuôi sao?” Diệp Tích Thượng bưng bữa sáng nóng hổi lên bàn.

Cố Hoài Nam cười nhạo, “Nào chỉ là tiếc nuôi, là cả đời tiếc nuôi.”

Cô rửa mặt xong ra ngoài nhưng lại phát hiện Diệp Tích Thượng ngồi ở đằng kia xem ti vi, điểm tâm sáng một miếng cũng chưa động tới, trứng gà đã bóc vỏ sạch sẽ đặt ở trong đĩa của cô: “Đang đợi tôi à?”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, bắt đầu ăn cơm. Cố Hoài Nam cầm cái bánh bao liền dón vào trong miệng, Diệp Tích Thượng liếc nhìn cô, âm thầm nhếch miệng: “Ồ bên ngoài ra vẻ thực nữ như vậy, sao ở nhà không thể giả bộ được?”

“Có thể không cần giả bộ thì không giả bộ, cái này gọi là quay về bản tính.” Cố Hoài Nam nhấp một muỗng cháo, “Tôi không giống người khác, ở bên ngoài đã khó chịu như vậy mà về nhà vẫn thế. Chao ôi! Anh có mệt hay không?”

“Gọi điện thoại cho cha em chưa?” Diệp Tích Thượng trực tiếp đổi đề tài.

Cố Hoài Nam giả bộ không nghe thấy cầm tô húp cháo.

“Chẳng lẽ lâu như vậy mà em cũng không trở về nhà sao?” Diệp Tích Thượng đưa tay kéo cái tô đang che kín mặt cô xuống.

Cố Hoài Nam nhún vai: “Ngày mai ”

“Hôm nay phải chiến đấu, thì đừng cố gắng kéo dài.”

Cố Hoài Nam lơ đãng: “Tôi không phải là lính của anh, không thuộc quyền quản lý của anh, đừng có dùng giọng điệu ra lệnh này nói chuyện với tôi.”

“Em còn không bằng lính của tôi.”

Cố Hoài Nam không vui, “Bọn họ giặt quần áo cho anh sao? Nấu cơm cho anh sao? Trải giường cho anh sao?”

“Cũng không phải là chưa từng có.”

“Vậy bọn họ gọi anh là ông xã sao? Có thể đóng giả vợ chồng với anh sao?”

“ ”

“Không giống nhau chứ?” Cố Hoài Nam hài lòng.

“Cũng không sai biệt bao nhiêu, đều là trách nhiệm của tôi.” Diệp Tích Thượng nhấp một ngụm sữa tươi, thông thả ung dung nói, “Chúng ta là vợ chồng giả? Giấy hôn thú là giả hay sao?”

“Hôn thú là thật, nhưng tình cảm là giả Không đúng.” Cố Hoài Nam gãi gãi mặt, suy nghĩ: “Tình cảm không thật, cũng không đúng, anh đang theo đuổi tôi, phải không? Diệp Tích Thượng.”

Diệp Tích Thượng giương mắt không tiếng động thăm dò, nhìn thấy cô chợt thần bí cười hề hề: “Anh yêu tôi sao?”

Tốc độ nhai của anh chậm lại, thản nhiên nhìn chằm chằm đôi mắt to trong suốt của cô một lát, không nói gì tiếp tục cúi đầu ăn. Cố Hoài Nam hiển nhiên không hài lòng, bắt mồm hừ mạnh: “Tôi nhắc nhở anh a, chúng ta có nói yêu nhau rồi, anh có chút đạo đức diễn trò có được hay không, lời ngon tiếng ngọt cũng không mong đợi vào anh, nhưng lời nói thật cũng khó khăn như vậy sao?”

“Cố Hoài Nam.”

“Cái gì?”

“Em yêu tôi sao?” Diệp Tích Thượng mang vấn đề ném trả lại cho cô.

Cố Hoài Nam nâng lên môi, trịnh trọng gặt đầu: “Cho tới bây giờ, anh khiến tôi thật sự hài lòng, chỉ là một phần mười thôi.”

“Phần nào bị trừ?”

Cố Hoài Nam kéo bàn tay bóng nhẫy ra, vừa đếm từng ngón vừa nói: “Tính tình khó chịu, nghiêm túc cứng nhắc, không có tình cảm, không lãng mạn, khi nói chuyện thích ra lệnh cho tôi.”

Diệp Tích Thượng đang uống sữa tươi thiếu chút nữa phun ra ngoài, cô và Diệp Tiểu An trong điện thoại chỉ trích giống nhau như đúc: “Còn một điều nữa?”

“Còn cái giường cứng đờ của anh nữa! Mới ngủ có một đêm mà tôi như bị người ta đánh một trận, toàn thân đều đau!”

Cô tròng mắt, phồng cái miệng bóng mỡ béo ngậy lên. Cửa sổ phòng ăn đang mở, làn gió nghịch ngợm phong thổi mái tóc cắt ngang trán của cô rối tung, vô cùng đáng yêu. Diệp Tích Thượng theo bản năng đưa tay vuốt vuốt tóc.

“Hôm nay tôi không đi làm, một lát đến sự đoàn làm ít chuyện, buổi chiều có thể cùng em đi dạo phố mua chiếc giường mới, còn có thứ gì trong nhà muốn đổi, tiện đường cũng đổi luôn.”

Cặp mắt Cố Hoài Nam sáng lên, “Thật sao? Vậy tôi có thể theo ý thích của mình đem những thứ không thuận mắt gì đó trong nhà cũng đổi đi sao?”

“Có thể.”

“Anh bỏ tiền?”

“Tôi bỏ.”

Cố Hoài Nam vui vẻ vỗ tay hoan hô: “Ông xã cố gắng lên, anh đã được hai phần mười rồi!”

Diệp Tích Thượng hạ mi mắt, chứa đựng nụ cười nhẹ: “Tôi biết rồi.”

*

Ở cửa hàng nội thất, Cố Hoài Nam nhìn trúng ba cái giường, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết chọn cái nào, Diệp Tích Thượng ra vẻ như vô tình nói một câu: “Đáng vẻ đứng thứ hai, ngủ thoải mái mới là trọng điểm.”

Trên một chiếc giường Cố Hoài Nam cũng đều thử qua, cuối cùng quyết định chọn cái giường lớn có cột: “Đến lúc đó kéo một cái màn che ở đây, giống như công chúa, thật tốt!”

Khao khát biểu hiện trên vẻ mặt của cô, hoàn toàn đã quên đây là chọn giường cho Diệp Tích Thượng chứ không phải cho cô, càng không chút nào chú ý tới ánh mắt của người đàn ông bên cạnh đàn ông này ý vị sâu xa.

Sau khi đặt hàng và xác định thời gian giao hàng, tâm trạng của Cố Hoài Nam vô cùng tốt, tiếp đó lại kéo anh tới trung tâm mua sắm.

Cố Hoài Nam đặc biệt thích cùng Diệp Tích Thượng đi dạo phố, anh không nói nhiều, không thúc giục, không phiền chán, lại càng không qua loa, sẽ nghiêm túc cho ý kiến và đề nghị, ngay cả cô nhân viên bán hàng cũng ghen tỵ không dứt.

“Thưa cô, bạn trai của cô đối với cô thật tốt.”

“Cảm ơn, anh ấy là chồng tôi.”

Cố Hoài Nam xách túi giấy lên, cong mắt thân mật kéo cánh tay của anh ra vẻ thăm thiết.

Mười lăm phút sau ở tiệm giày bên cạnh.

“Thưa cô, chồng cô đối với cô thật tốt.”

“Cảm ơn, anh ấy là bạn trai của tôi.”

Cố Hoài Nam cười dịu dàng nhu thuận, mười ngón tay đan chặt nhau, cô như chim nhỏ nép vào người anh.

Từ trong tiệm đi ra ngoài Cố Hoài Nam cười không ngừng, Diệp Tích Thượng vẫn là vẻ mặt thản nhiên: “Có đáng vui mừng như vậy không?”

“Đáng.” Cố Hoài Nam thỏa mãn kéo tay của anh: “Phụ nữ anh không hiểu đâu.”

Đàn ông em cũng chưa chắc hiểu được bao nhiêu. Trong lòng Diệp Tích Thượng bồi thêm một câu.

Cố Hoài Nam và Diệp Tích Thượng ở chung một chỗ càng ngày càng cảm thấy thời gian qua mau, chỉ chớp mắt đã đến buổi tối. Hai người giải quyết cơm tối ở bên ngoài, không đi nhà hàng lớn mà là tới một quán bán hàng ở ven đường, gọi ít xiên thịt nướng cộng thêm bia đá, được kêu một cái là đã thỏa nguyện.

Cố Hoài Nam thật ra thì không có khả năng uống rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn trong chốc lát liền đỏ lên, nhưng ánh mắt sáng lên, cô hếch cằm lên nhìn anh cười híp mắt.

“Diệp Suất, chơi với anh một trò chơi?”

“Nói.”

“Trong vòng một phút, anh chỉ được phép nói một chữ ——“Đúng”, được không?”

Diệp Tích Thượng gật đầu. Cố Hoài Nam cúi người về phía trước, “Có phải anh yêu tôi hay không?”

Diệp Tích Thượng chớp mắt, trúng chiêu.

Cố Hoài Nam cũng chớp mắt uy hiếp: “Vừa rồi đã đồng ý với tôi đấy.”

“ Đúng”

“Thật?”

“ Đúng”

Cố Hoài Nam vui mừng, hào sảng đem nửa ly bia tươi còn dư lại uống một hơi cạn sạch, lau miệng: “Bất kể thời điểm nào, anh cũng sẽ không khi dễ tôi?”

“Đúng”

“Cũng sẽ không vứt bỏ tôi?”

“Đúng”

Viễn mắt Cố Hoài Nam cảm thấy chua xót, trong lòng uồn bực ăn thịt, tốt nhất không có lên tiếng nữa, chợt giờ ột tay cất giọng gọi: “Này thêm ba ly bia tươi nữa.”

“Vẫn còn uống?” Diệp Tích Thượng cau mày.

Tay cô cọt nhả chỉ chỉ cầm anh: “Đại gia vui mừng, muốn uống.” Cô một hơi uống hết một ly, hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại di động ra nhấn xuống một dãy số.

Ba tiếng chuông reo lên không nhiều không ít, thanh âm của Cố Minh Triết truyền tới: “Nam Nam?”

“Cha, là con, giật mình chứ?”

Cô uống không ít, đầu lưỡi có phần lú lại, Cố Minh Triết lập tức liền nghe ra: “Ồ bên ngoài uống rượu sao? Là con gái, con thật là ——”

“Con gái sao không thể uống rượu?” Cố Hoài Nam theo thói quen phản bác, nhưng ngay lập tức đề xuống, giọng nói thả lỏng: “Hôm nào Ngài rảnh rồi, cùng ba Diệp ăn một bữa cơm.”

Cố Minh Triết ở đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, “Được, để ta nói chuyện với lão Diệp một chút.”

Cố Hoài Nam cúp điện thoại rồi lại ực mạnh một miệng bia lớn, sau đó để ly xuống chà xát cánh tay, bộ dạng đáng thương: “Uống đá nhiều quá, lạnh.”

Diệp Tích Thượng trầm ngâm trong chốc lát, rồi để đĩa xuống, dịch chuyển cái ghế phía sau, để lại trước mặt một khoảng trống. Cố Hoài Nam lập tức như chim nhỏ nép vào trong ngực anh, kéo cánh tay của anh vòng chắc cơ thể mình để sưởi ấm.

Anh ăn cái gì đó, cô ngửa đầu nhìn, chợt thốt ra một câu, “Đối với bạn gái trước kia của anh, anh cũng làm như vậy phải không?”

“Không.”

Cố Hoài Nam nhếch khóe miệng, đối với cô tốt như vậy sao?, “Diệp Suất, anh thích một người phụ nữ như thế nào? Chắc chắn không giống như tôi?”

“Hỏi làm gì?”

“Ừm, để tôi có thể thỉnh thoảng giả bộ, thỏa mãn anh một chút a.”

“Là chính em thì sẽ thỏa mãn tôi.”

Anh nhàn nhạt nói, giống như đây là một chuyện rất bình thường. Cố Hoài Nam bình tĩnh nhìn anh, đáy lòng như được vật gì đó êm ái lướt qua, cả người nhẹ nhàng như đám mây. Nếu cổ không khô như bị lửa đốt, thì cảm giác lửa nóng từ trong lòng vẫn xông tới đáy mắt, gần như sẽ chảy nước mắt, cô phải làm chút gì đó mới có thể ngăn lại.

“Em quay đầu lại.”

Diệp Tích Thượng theo lời quay đầu lại, trên môi bất chợt nóng lên, một thứ gì đó lạnh lẽo nhưng mềm mại đè lên, trong lòng khẽ run rẩy.

Cố Hoài Nam một tay ôm đầu của anh kéo xuống, chủ động hôn lên.

Ông chủ vừa nướng thịt vừa lắc đầu cười, tuổi trẻ bây giờ a.

22. Chương 22

Khi Diệp Tích Thượng tính tiền thì Cố Hoài Nam vẫn mềm mại tựa vào người anh, bộ dạng buồn ngủ. Ông chủ quán bán hàng cười ha hả thôi tiền lễ cho anh, “Tiểu tử, bạn gái của cháu xinh đẹp như vậy, rất có phúc a.”

Diệp Tích Thượng gật đầu, không biết do nguyên nhân gì, mà anh lại hiếm khi cùng một người không liên quan giải thích một câu: “Cô ấy là vợ tôi.”

Cố Hoài Nam trở về nhà thế nào một chút cũng không nhớ ra, hoàn toàn là do uống nhiều quá, Diệp Tích Thượng bế cô lên giường, chỉ trong chớp lát đi lấy khăn lông ướt cô đã từ trên giường lăn xuống dưới đất, một lần nữa ôm cô trở về giường thì cô lại túm chặt quần áo của anh không thả, tựa như con chó nhỏ dán vào người anh cọ cọ.

Diệp Tích Thượng ngồi ở bên giường dùng khăn lông lau mặt của cô, nhẹ nhàng đẩy tay cô ra. Cố Hoài Nam ngủ cũng không yên ổn, uốn éo vặn vẹo, rồi bắt đầu kéo váy của mình, trong quá trình quay qua quay lại váy của cô đã bị lật lên, cảnh xuân lộ hết ra ngoài mà hồn nhiên không biết.

Cô cởi áo khoác rồi quơ tay ra phía sau cởi nút áo ngực, dường như men say thấm vào quá nhanh, vừa tháo xong móc áo ngực cô liền nghiêng người ôm chần cuộn thân thể thành một khối, gối lên bắp đùi của anh ngủ như chết. Diệp Tích Thượng nhìn tấm lưng trần trắng nõn bóng loáng của cô, ánh mắt sắc bén dần dần sâu hút, gờ tay lên cởi nốt áo ngực ra, rồi kéo chăn lên đắp cho cô.

Còn chính anh khi trở về phòng là vọt ngay vào tắm, trong đầu không phải là tấm lưng trần của cô, cũng không phải là cái quần lót nhỏ màu cà phê của cô, mà là nụ hôn chủ động nóng hừng hực của cô. Anh sờ sờ đôi môi của mình, giống như trên môi còn lưu lại xúc cảm lạnh lạnh do cô đã uống bia ướp lạnh, còn có cảm giác mềm mại, sự mềm mại mà anh hình dung không ra, chỉ nhớ rõ cảm giác dư vị của đôi môi đụng chạm vào môi anh vẫn còn đọng lại khiến anh rất khó quên.

Mở nước nóng dội vào người, cảm giác nóng ran đó lại từ từ lan khắp thân thể, còn kèm theo dục vọng và một cảm giác trống vắng xa lạ. Khóe miệng anh nhàn nhạt nhếch lên, trong mắt lộ ra những tia sáng mạnh mẽ.

Đó là bộ mặt khác của anh mà Cố Hoài Nam chưa từng nhìn thấy: anh muốn Cố Hoài Nam.

Không phải hôm nay, tối hôm qua đã muốn. Anh căn bản không say, anh đã uống rất nhiều rượu, nhưng chưa tới mức say. Loại dục vọng này có chút phức tạp, anh từng muốn mượn rượu để tiếp tục ý tưởng này, nhưng anh phát hiện mình hết sức kháng cự sự kết hợp như vậy, anh biết bây giờ thời cơ vẫn còn sớm, cho nên cuối cùng chỉ ôm cô ngủ một đêm.

Giúp cô quên đi tình cảm trong quá khứ là do anh nói, anh cho rằng chỉ cần đối xử tốt với cô như vậy là đủ rồi, thì ra phụ nữ muốn không chỉ có chăm sóc và cưng chiều, bây giờ xem ra anh nhất định phải nỗ lực đạt được thứ anh khao khát mà ngay cả anh cũng không tin tưởng đạt được.

Cổ Hoài Nam tỉnh dậy đã là buổi chiều ngày hôm sau, Diệp Tích Thương đã trở về doanh trại. Cô lấy kính sát tròng ra thay bằng kính gọng soi gương đánh răng, nhìn mình trong gương ngẩn người, nhưng lúc sau lại cười.

Một tay áp lên gò má có chút ửng hồng, cô sao thế?

Vậy mà lại chủ động hôn Diệp Tích Thương, thật không thể tin được. Thật ra thì sau khi hôn xong cô đã bắt đầu xấu hổ, cho nên liều mạng uống rượu để ỉn say, nếu không cũng không biết phải đối mặt anh như thế nào.

Cô vội vã súc miệng, sau đó bấm điện thoại của Dư Kim Kim: “Cô gái, cậu có rảnh không?”

“Không rảnh, tớ làm mất một số hóa đơn bán hàng, bị lão tổng mắng ột trận.” Dư Kim Kim kẹp điện thoại chui ở trong đồng tài liệu chất cao như núi.

Cổ Hoài Nam ngoảnh mặt làm ngơ với những oán trách của cô, “Nói cho cậu biết, tớ hôn Diệp Suất.”

“Vậy thì có cái gì mới mẻ, không phải hôn —— hôn? Vừa mới hôn?” sau khi Dư Kim Kim kịp phản ứng, tay che điện thoại chui vào dưới đáy bàn: “Mau nói mau nói, tình huống thế nào?”

“Đã hôn, hai lần rồi.”

“Tiện nhân, giờ mới báo cáo, sau đó thì sao?”

“Sau đó tớ lại uống say.”

Dư Kim Kim hít vào một hơi: “Hai người lên giường?”

“Làm sao có thể? Cậu xem anh ta là người đàn ông sẽ lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn sao? Tớ coi hết ở trước mặt anh ta mà mặt anh ta không hề đổi sắc, cậu cho rằng giống Tiết gia nhà cậu sao, thấy cậu lập tức hóa thành ngựa đực.”

Dư Kim Kim bĩu môi, quyết định tiếp tục giấu giếm bí mật của đoàn trường đại nhân: “Kỹ thuật hôn như thế nào?”

“Ừm.” Cổ Hoài Nam nằm ở trên giường nhìn trần nhà hồi tưởng: “Khiến tớ rất giật mình, anh ta rất tình cảm, thật sự có thể thỏa mãn được trái tim đang khát khao tình yêu của các bà chị.”

Dư Kim Kim cười khanh khách, nói chuyện tào lao mấy câu rồi cúp điện thoại, từ dưới bàn chui ra chuẩn bị tiếp tục công việc, còn chưa ngồi vững vàng liền bị lão tổng gọi vào phòng làm việc.

“Chương Tổng, ngài tìm tôi?”

“Cho cô một cơ hội.” Sắc mặt Chương Huy vẫn khó coi như cũ, nhưng so với vừa rồi thì đỡ hơn nhiều, ông ta ném cho Dư Kim Kim một cặp tài liệu. “Giải quyết người trong này, tôi nghe ngóng thấy người họ Trần này có giao tình cá nhân với công tử Trác thị.”

Dư Kim Kim có dự cảm không tốt, vừa mở ra xem biểu tình liền trầm xuống, nhất thời hiểu ông có chủ ý gì: “Tôi không làm, ngài tìm người khác đi, chuyện quy tắc ngầm này là chuyện tôi làm không được.”

“Dư Kim Kim, cô có muốn đi làm hay không!” Chương Huy vỗ bàn, bộ dáng như muốn ăn thịt người.

Cô ổn định tinh thần, cố gắng thay đổi ngữ điệu: “Chương Tổng, chuyện buôn bán không xong, làm mất hóa đơn tôi thừa nhận là tôi có trách nhiệm, nhưng đối phương cũng phải có trách nhiệm a, ngài trừ tiền thưởng của tôi đi, dù sao trừ hay không trừ cũng không sai biệt lắm.”

Chương Huy tức giận khiến lông mày không ngừng nhảy lên: “Trong thời gian vừa qua cô không chỉ làm hư một cuộc làm ăn của tôi, tôi nhắc cho cô nhớ! Cô cho rằng chỉ trừ tiền thưởng đơn giản như vậy sao? Cấp trên mà muốn truy cứu sợ cô chịu không nổi! Nếu cô không đi thì chờ bán mình bồi thường tổn thất cho công ty đi!”

Thấy Dư Kim Kim yên lặng, chương Huy nhân cơ hội thay đổi chiến thuật, giọng nói hòa hoãn lại: “Cũng không phải kêu cô đi ngủ với người ta, đây chính là “Nhị Thế Tổ” của chúng ta a, dù đồ anh ta cao hứng là được, cái gì mà quy tắc ngầm hay không quy tắc ngầm, không đến nỗi nghiêm trọng như vậy, nếu hoàn thành thì công ty để cho cô thua thiệt hay sao? Tăng tiền lương cho cô, còn thêm tiền thưởng nữa.”

Chương Huy khoa tay múa chân ra dấu tay, Dư Kim Kim hỏi ngược lại: “Vậy nếu không hoàn thành?”

“Vẫn là câu nói kia, xem xem cô có thể đem mình bán được bao nhiêu tiền thôi.”

Dư Kim Kim nhứt chí nhún vai, hung dữ trừng mắt nhìn ông ta: “Không dám nói trước, không bảo đảm nhất định khiến ngài hài lòng, tôi. . . . chỉ biết cố gắng hết sức thôi.”

Chương Huy đẩy cô ra bên ngoài cái rầm, “Mấy ngày này không cần đi làm, chuyện của cô tôi giao cho người khác làm, không cần biết tôi hài lòng hay không hài lòng, “Nhị Thế Tổ” hài lòng là được, nhớ đem tính khí này của cô thu hồi lại, đó là tài chủ của chúng ta, tổ tông của chúng ta.”

“Tổ tông của tôi cùng họ Kim giống tôi.” Dư Kim Kim được tôn sùng đi ra ngoài, đem tài liệu ném lên trên bàn, buồn bực vò tóc của mình.

Ông Trời già không có mắt a, cô mới yên tĩnh được bao nhiêu ngày? Vui mừng vì anh ta không đến phiền mình, không nghĩ tới quay đầu lại vẫn không thoát được ma trảo của anh ta.

Tên khốn kiếp Trần Nam Tầm này làm sao lại âm hồn bất tán chứ?

23. Chương 23: Hôn Em

Giường mới cùng vật dụng trong nhà lần lượt được đưa tới, Cố Hoài Nam hưng phấn liên tục lăn lộn mấy vòng trên chiếc giường khổng lồ, bốn chi duỗi ra, hai tay chắp lại, nằm giữa giường cười ngây ngô, chợt như nhớ tới cái gì đó, bỗng ngồi phắt dậy bấm số điện thoại của Diệp Tích Thượng, bên kia rất nhanh tiếp.

“Có chuyện muốn nói cho anh!”

Nhắc tới cũng khéo, Diệp Tích Thượng cũng vừa chuẩn bị gọi điện thoại cho cô. “Giường tới?”

“Tới rồi!” Giọng điệu cô vội vàng. “Chuyện này em không hiểu rõ, tại sao em đi dạo ba giờ đồng hồ để chọn được cái giường mới, thế nhưng lại chuyển vào phòng ngủ của anh cho anh ngủ?”

Diệp Tích Thượng buồn cười, nhưng nhin xuống. “Không đúng chỗ nào? Không phải em nói giường của anh quá cứng, mảnh liệt yêu cầu đổi sao?”

Anh nhàn nhạt hỏi, lập tức đem vấn đề đang bị hỏi chuyển sang cho cô.

“Nhưng. . . .” Cố Hoài Nam nháy mắt mấy cái, hình như đúng là như vậy. . . . “Phải ha, anh là người trả tiền, đồ vốn nên thuộc về anh.”

Diệp Tích Thượng nhàn nhạt cong khóe miệng. “Em thích thì có thể đặt ở phòng em, anh không có ý kiến.”

“Nói thật dễ nghe, phòng khách nhỏ như vậy!”

Thanh âm của cô nghe rất uể oải, Diệp Tích Thượng cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lúc này của cô.

“Việc này giải quyết rất dễ dàng.” Văn kiện đang cầm trên tay anh hơi dừng lại. “Em có thể ngủ phòng anh.”

Cố Hoài Nam nở nụ cười ngay tức khắc, lông mày tà khí khơi lên. “Tiểu đồng chí, anh có chủ ý quái quỷ gì vậy? Cùng anh ngủ một đêm, liền nghiện rồi hả? Em ngủ phòng của anh, ngủ giường của anh, vậy kế tiếp thì sao? Có phải nên ngủ dưới người anh, hử?”

“Cố Hoài Nam.”

Loại tiêu chuẩn liếc mắt đưa tình này hiển nhiên không phải là am hiểu của Diệp Tích Thượng, anh càng nghiêm túc thì Cố Hoài Nam càng nhiệt, không ngừng muốn trêu chọc anh. “Bản thân thật vui mừng khi thấy anh tiến bộ, so với hình dáng ban đầu không gần phụ nữ - cấm dục thì làm cho em yêu thích hơn, đàn ông thì nên có chút dáng vẻ đàn ông, anh không hút thuốc, uống rượu cũng không khá hơn, lại còn không háo sắc, vậy thì anh sống còn có niềm vui thú gì? Cả ngày cùng một chỗ với đám Đại lão gia, không thấy đề nén sao? Chỉ có điều, đừng lo lắng, anh phải tin tưởng rằng em chính là thiên sứ mà trời cao phái xuống cứu vớt anh, để cho anh biết cái gì mới là cuộc sống thật sự, lại biết làm cách nào để tận hưởng lạc thú trước mắt, hử?”

“Anh có phải nên nghĩ xem nên cảm ơn em như thế nào cho phải?” Diệp Tích Thượng xoa bóp mi tâm, sống nhiều năm như vậy, đây là người phụ nữ duy nhất hủy bỏ người của anh.

“Người một nhà không cần khách sáo.”

Thành công lại đem anh đùa giỡn một trận mới cúp điện thoại, tâm tình Cố Hoài Nam cực kỳ tốt. Vốn là muốn hẹn Dư Kim Kim nhất ăn cơm tối, nhưng điện thoại di động của cô ấy vẫn tắt máy liên từ bỏ không gọi nữa, bình thường tình huống như thế này chỉ có hai khả năng: làm thêm giờ hoặc là lêu lổng cùng Tiết gia nhà cô ấy.

Nhưng mà lần này, Cố Hoài Nam đã đoán sai.

Dư Kim Kim bế quan ở nhà ăn liên tục trong hai ngày, giờ phút này ở bên ngoài gian phòng bao của Câu lạc bộ là một người đã đợi cả một buổi chiều cộng thêm một buổi tối, rót vào một bụng cà phê, đối mở mắt. Lúc kim giờ điểm 22h, rốt cuộc cô cũng không nhịn được rồi, đem ly cà phê đặt mạnh trên bàn trà, hung hăng đạp giày cao gót đi tới trước cánh cửa khép chặt, hai tay nắm thành quyền hướng về phía cánh cửa — nhẹ nhàng gõ mấy cái.

Đợi một lúc lâu mới có người mở cửa, Dư Kim Kim lộ ra nụ cười ngọt ngào, giọng nói ôn nhu. “Làm ơn gọi Trần tiên sinh, anh ta muốn tôi chờ anh ta nửa giờ, bây giờ đã hơn bảy giờ rồi.”

“Trần tiên sinh nào?” Người đàn ông ẩn chứa nét cười, biết rõ còn hỏi.

“Trần Nam Tầm tiên sinh.” Dư Kim Kim cố gắng không đọc cái tên này phải cẩn rằng nghiêng lợi quá mức.

Người đàn ông chậm rãi quan sát cô một vòng, quay đầu lại hỏi vào bên trong. “Nam Tầm, có phải cậu quên mình có hẹn với người khác?”

Dư Kim Kim rất nhanh nhìn thấy vẻ mặt muốn ăn đòn của Trần Nam Tầm, hơn nữa vẻ mặt muốn ăn đòn của anh ta còn lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, không xác định chỉ vào chính mình. “Kim Kim? Em tìm tôi?”

Dư Kim Kim hít sâu một hơi, cố gắng nhịn xuống kích động muốn xé rách cái khuôn mặt kia, nở nụ cười nghề nghiệp. Xem ra Trần Nam Tầm thoát nhìn rất vui mừng, kéo cô đi vào, cánh tay thuận thế khoác lên vai cô, phất tay với người bên trong. “Giải tán, giải tán, không chơi.”

Dư Kim Kim không để lại dấu vết tránh né từ trong ngực anh, cùng anh giữ một khoảng cách. Trần Nam Tầm không để ý, cũng không nhìn cô. Đám người xấp xỉ nhau tản ra, Trác Vệ mới lúi lúi kéo Cố Hoài Tây đứng dậy. “Chúng tôi cũng đi, hôm nay cậu thắng quá nhiều, đừng quá hí hửng.” Dứt lời, liếc nhìn Dư Kim Kim. “Cậu ta có uống một chút rượu, đợi lát nữa chuyển biến cậu ta chấp nhất, sẽ động tay động chân với cô, thì đánh cậu ta, chỗ nương tay.”

Dư Kim Kim vốn còn đang giật mình khi nhìn thấy Cố Hoài Tây, nghe thấy câu nói kế tiếp của Trác Vệ thì nhất thời nhú nhú mày. Bây giờ cô với thân phận thay mặt công ty, không thể dựa vào tính nết của chính

mình. “Trác tổng, lúc nào thì nể mặt cùng nhau ăn bữa cơm rau dưa?”

Trác Vệ cũng không tự cao tự đại, “Không thành vấn đề, hôm nào hẹn lại, chỉ cần tôi rảnh.”

Chờ những người liên can rời đi, phòng lớn như thế thoáng chốc an tĩnh lại. Trần Nam Tầm ngồi trên ghế chân cao ở bên quầy bar một chân chống đất, cầm cái ly không hướng cô. Dư Kim Kim do dự một chút, đặt túi xách xuống, hướng đến phía tủ rượu lấy ra một chai, rót cho anh. “Tiểu Tây cùng Trác Vệ ở cùng một chỗ rồi sao?”

“Từ đầu đã cùng nhau rồi.” Trần Nam Tầm uống một hơi cạn sạch, ý bảo cô thêm rượu. “Hiếm thấy em chủ động tới tìm anh, mới vừa rồi bọn họ chỉ nói cho anh là có cô gái họ Dư tới tìm anh, không nghĩ tới lại là em.”

Dư Kim Kim cười gượng, “Tôi cũng không nghĩ tới, nếu như có thể tôi cũng không muốn hô hấp không khí chung một phòng với anh.”

Trần Nam Tầm hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, Dư Kim Kim đề phòng nhìn anh, không động đậy. Anh cười, lần nữa đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, để ly xuống, một phen ôm lấy đầu cô hướng về phía mình. Dư Kim Kim tựa hồ đoán được anh sẽ có hành động này, linh hoạt lách người về phía sau.

Trần Nam Tầm cũng không gấp gáp, cánh tay khê chống lên mặt bàn, vươn người nhảy vọt về phía trước, không chút khó khăn bắt được cô vào trong ngực, không để ý đến phản kháng của cô, nắm cái cằm nhỏ chuẩn bị đem rượu tống miệng rót vào miệng cô.

“Tôi tự uống....uồ...ng!” Trước lúc môi anh đụng vào môi của cô, Dư Kim Kim rống lên.

Trần Nam Tầm dừng một chút, buông tay kiềm chế đối với cô ra, thấy cô há to miệng cầm chai rượu ngửa đầu tu ừng ực ừng ực, ánh mắt u ám vài phần. “Anh vẫn luôn nhớ bộ dạng uống rượu của em, nhất là từ cái đêm chúng tôi tổ chức tiệc tẩy trần đón em trở về từ nước ngoài, đó là đẹp nhất.”

Lại là ánh mắt này.

Dư Kim Kim cười mỉa mai, lau rượu ở khóe miệng. “Tôi không phải tìm anh ôn lại chuyện cũ.”

“Vậy em tìm anh làm gì?”

“Trần Nam Tầm, Trác thị cùng Thịnh Đường chúng tôi, trong lúc đó có phải anh đang làm trò quỷ hay không?”

Dư Kim Kim đi thẳng vào vấn đề, Trần Nam Tầm mất hứng. “Anh có bản lĩnh cao cường như vậy sao? Trác thị cũng không phải là của anh.”

“Anh và Trác Vệ luôn cấu kết với nhau làm việc xấu, một tiểu nhân, một nguy quân tử.”

Trần Nam Tầm không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ là nhìn cô cười thật sâu. Lúc này Dư Kim Kim cười không nổi, bị anh nhìn đến mức tóc gáy dựng lên, không được tự nhiên. “Anh nhìn tôi làm gì?”

“Nhìn em sao vẫn ngây thơ khờ dại như vậy.”

Anh đi khỏi quầy rượu, ngồi xuống ghế sofa to bằng da, nhàn nhã tự đắc đốt điếu thuốc. “Cho rằng anh đang làm trò quỷ, cho nên em tới đây chỉ trích anh sao?”

Dư Kim Kim bầm bầm đầu, nhắc nhở mình đang làm chuyện chính sự, liền đem anh trở thành khách hàng quan trọng mà đối đãi. Tâm trạng cô ổn định, đem cái ly rượu đổ ngã đến bên cạnh anh. “Trần Nam Tầm, những chuyện sai trái ngày trước cho qua đi, chúng ta đều đã xem đối phương là bạn bè bình thường, xin anh không nên gây khó dễ tôi như vậy.”

Trần Nam Tầm cười khê, không nhận cái ly mặc cho cô giơ. “Sao em có thể coi anh là bạn bè bình thường chứ?”

“Tôi có thể.”

Anh không lên tiếng, yên lặng hút thuốc lá, không khí thay đổi trong nháy mắt. Dư Kim Kim không nhậ ra. “Tôi và anh không giống nhau, tôi muốn cô gắng đi làm kiếm tiền nuôi bản thân, còn anh chỉ cần bày ra

thành quả năm năm kinh doanh của cha anh để lại cho anh, là công ty có thể sống nên sẽ thoải mái hơn so với người khác, nhìn lại trước kia. Tôi cũng từng có tình cảm với anh, mà có thể hay không ——”

“Kim Kim.” Trần Nam Tầm chợt mở miệng cắt đứt lời cô, đầu thuốc lá dập tắt trong gạt tàn thuốc, vẻ mặt không thay đổi, nhưng đáy mắt sáng đến bức người. “Em nên rõ ràng, anh luôn luôn không chịu thua, em nói những chuyện đã qua nên để nó qua đi, đối với anh mà nói thì không có ý nghĩa lớn.”

Dư Kim Kim mím môi, khóe miệng cong lên quật cường. “Cái gì đối với anh mới có ý nghĩa? Nhìn tôi cùng đường vứt bỏ công việc sau phải bán mình bồi thường tổn thất công ty?”

Trần Nam Tầm bỗng đứng nắm hông cô, ép buộc cô ngồi trong lòng mình, ly rượu theo giấy dựa của cô mà vẩy lên người cô, chất liệu vải mỏng manh nháy mắt trở nên ướt thành một mảng lớn, mơ hồ lộ ra hoa văn áo ngực bên trong.

Thế nhưng anh, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, chỉ đem tầm mắt rơi vào đôi mắt sang tràn đầy tức giận cùng kháng cự của cô. “Nếu như anh trai anh mà không cưới Dư Anna mà vẫn ở chung một chỗ với Nam Nam, vậy chúng ta thế nào? Nếu như em thật lòng yêu anh, thì sao lại vì chuyện của bọn họ mà cô ý muốn chia tay với anh?”

Dư Kim Kim chợt ngẩn ra, hai mắt mở to chăm chú đưa mắt nhìn mặt anh, không khỏi hoài nghi ban đầu mình sao có thể yêu thương anh yêu đến chết đi sống lại. “Trước đây, tôi vẫn cảm thấy Trần Nam Thừa hơn anh, anh ta đối với Nam Nam yêu thương – tự kiểm chế mà tận tâm, về sau này chứng minh tất cả chỉ là chuyện nực cười, hai anh em các người thật khiến người ta ghê tởm. Tôi đã từng hỏi qua anh có yêu tôi hay không, còn nhớ rõ anh đã trả lời như thế nào không?”

“Yêu.” Anh nói.

“Yêu tôi, nhưng không chỉ yêu một mình tôi.” Dư Kim Kim hơi ghen ngào. “Khi đó tôi còn nhỏ, tình cảm mù quáng, nhưng anh không thể vì vậy mà cảm thấy tôi ngu ngốc, không nghĩ tới anh vẫn thật sự không biết tôi đối với những chuyện thối nát của anh không phải là không biết gì cả.”

Trần Nam Tầm híp mắt. “Có ý gì?”

“Ở chung một chỗ với tôi năm năm lẻ sáu tháng, anh cấu kết với bao nhiêu người phụ nữ? Anh sạch sẽ được mấy ngày? Tôi nên vì trong khoảng thời gian ngắn mình được công khai là bạn gái mà cảm thấy vui mừng sao? Bởi vậy cho rằng địa vị của tôi trong lòng anh không giống nhau sao?”

Ánh mắt Trần Nam Tầm lạnh xuống, “Người nào nói cho em?”

“Tôi không biết, chỉ nhớ rõ nàng có một bà bầu tới cầu xin tôi rời khỏi anh, sau đó nói cho tôi biết những chuyện này.” Dư Kim Kim nhàn nhạt cười. “Có người yêu anh hơn tôi, cho dù biết rõ anh là hạng người gì mà vẫn như cũ nguyện ý theo anh, ít nhất thì tôi không làm được.”

“Không thể nào.” Trần Nam Tầm trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cắn răng nói ra. “Anh. Chưa từng làm cho người khác mang thai.”

“Tôi biết rõ bụng của cô ta là giả, nhưng trừ lần đó ra tất cả đều là thật, anh cho các cô ấy nhiều tiền, hơn nữa anh cũng không chống đỡ được tình yêu điên cuồng của các cô gái đối với mình. Trần Nam Tầm, tôi không hiểu tại sao anh có thể chất vấn trước mặt tôi là tôi yêu anh không đủ sâu? Thời điểm anh trêu đùa với họ thì anh có mấy phần thật lòng yêu tôi? Chữ “Yêu” được nói ra từ trong miệng của anh, thật bẩn đến không thể dơ bẩn hơn.”

“Em đã biết từ lâu, sao em lại không nói là em biết?” Trần Nam Tầm buông cô ra, Dư Kim Kim lập tức cách xa, không có trọng lượng của cô, trong ngực anh lập tức trống rỗng.

“Anh dùng sức người sức của hao tổn tâm cơ vì tôi mà xây dựng một tình yêu ảo tưởng, sao tôi có thể nhẫn tâm vạch trần chứ?” Cô sửa sang lại quần áo, dùng tóc che kín chỗ ướt. “Anh sẵn người tươi đẹp của anh, tôi có cuộc sống mới của tôi, chúng ta cũng giống như người đứng nước lã, “cá quay về nước quên đi chuyện trên bờ”, tựa như anh nói, quá khứ đối với tôi cũng không có ý nghĩa lớn, anh đối tốt với tôi như vậy, vậy thì vẫn tốt nữa đi, đừng làm khó dễ tôi, được không?”

Thần sắc Trần Nam Tầm đã khôi phục như thường. “Cuộc sống mới của em, là chỉ Tiết thần?”

Cô không lên tiếng, không mong muốn nhất chính là cùng Trần Nam Tầm đàm luận về Tiết thân. Từ biểu tình nét mặt của cô thì Trần Nam Tầm đã biết được đáp án, anh vuốt cằm, trở lại chủ đề chính. “Em cứ khẳng định anh nhúng tay vào chuyện của Trác thị cùng Thịnh Đường? Làm như vậy thì đối với anh có lợi ích gì?”

Cá tính Dư Kim Kim vốn chính là nóng nảy, bây giờ rốt cuộc cũng không kiềm chế được rồi. “Trần Nam Tầm, anh đủ rồi đó! Rốt cuộc muốn làm cái gì thì anh nói rõ ra đi!”

Trần Nam Tầm cong mắt lên, hai mắt sáng rực như vì sao, đôi môi vừa động, nói ra một chữ.

“Em.”

Sau đó, liên tiếp mười ngày Diệp Tích Thượng không về nhà, cũng không điện thoại, chỉ có sớm tối các ngày khác nhau nhắc nhở Cố Hoài Nam ăn cơm đúng bữa cùng ngủ đúng giờ, về sau ngay cả tin nhắn cũng không có. Ngay từ đầu, Cố Hoài Nam cũng không cảm thấy có cái gì, mỗi đêm độc chiếm giường lớn vô cùng thoải mái, cả người hưng phấn đắm chìm khi có “vật mới” trong nhà. Nhưng dần dần, loại cảm giác này bị một loại cảm giác không hiểu - mất mát thay thế.

Cô rời giường lúc trong nồi Diệp Tích Thượng chưa làm xong bữa sáng, muốn ăn bữa khuya thì chỉ có thể ngồi một mình ở cửa quán bán đồ nướng và uống bia trước chung cư.

Cô ngủ ở phòng của anh, sử dụng phòng vệ sinh của anh, xung quanh tất cả đều là đồ dùng hàng ngày của anh, những thứ đồ này cuối cùng nhắc nhở cô: trong nhà thiếu một người.

Cô không thích loại cảm giác này, bởi vì mất mát đồng thời trong lòng hoảng sợ.

Tối hôm đó, Cố Hoài Nam không có tâm tư vẽ tranh, ăn bát mì ăn liền coi như bữa tối sau đó lên giường ngủ thật sớm, tiếc là bởi vì đồng hồ sinh học khiến cô lặn qua lặn lại đến nửa đêm vẫn chưa ngủ được, ngược lại càng ngày càng có tinh thần.

Cô kéo toàn bộ rèm cửa sổ ra, nằm ở trên giường nhìn ánh trăng sáng bên ngoài, suy nghĩ xem người này tại sao lại mất hút mấy ngày chứ? Trừ sớm tối mỗi ngày không kém một giây một phút có tin nhắn gửi đến, thì người giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Cô lật người xuống giường, từ hộc tủ dưới cùng lấy ra một cái hộp hình vuông, nhập mật mã mở khóa ra. Cái rương phía trên cùng là Diệp Cẩm Niên cho đại hồng bao, một phân tiền cô cũng không động, vẫn khóa ở chỗ này. Cô lấy bao tiền lì xì ra, ôm vào trong ngực, lại lấy cái túi da màu đen ở phía dưới ra.

Đây cơ hồ là toàn bộ tài sản của Diệp Tích Thượng, năm năm, tổng cộng đã cho cô hai lần. Một lần là cùng ngày kết hôn, lần sau là lúc cô trở về.

Cố Hoài Nam bật cười, có lúc bản thân cô cũng không biết rõ người đàn ông này đến tột cùng là quá tốt hay là quá ngốc, không sợ cô cầm tiền của anh trốn đi như lần trước sao?

Cô ôm hai thứ đồ này nằm xuống giường, vẽ mặt thỏa mãn tiến vào mộng đẹp.

Lần này, cô ngủ rất say.

Nửa đêm, Diệp Tích Thượng về nhà, không ngờ thấy tất cả đèn trong nhà đều thấp sáng, đèn đuốc sang trưng như ban ngày, cửa phòng của anh cũng mở. Anh đứng ở ngoài cửa, liếc mắt liền nhìn thấy bóng dáng nhô lên trên chiếc giường lớn.

Anh tắt đèn bên ngoài, động tác đi vào vô cùng nhẹ, nhìn thấy hai đồ vật cô ôm trong ngực liền cau mày, từ từ rút ra đặt sang một bên, tắt hết toàn bộ đèn đầu giường. Ở thời điểm đèn tắt hết trong nháy mắt, Cố Hoài Nam chợt tỉnh, nhìn thấy có dáng người đứng bên giường, bị dọa sợ, hít một ngụm khí lạnh.

Diệp Tích Thượng kịp thời che môi cô, chặn lại tiếng thét chói tai của cô.

“Nam Nam đừng kêu, là anh.”

Cố Hoài Nam ngơ ngác, hai mắt mở to nhìn chằm chằm anh, kinh hãi qua đi, một cơn tức giận không thể đè nén được dâng lên. Cô gạt tay của anh, nhảy dựng lên từ trong chăn, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với anh. “Anh còn biết quay về! Anh còn biết em là Nam Nam sao! Mười ngày, một cuộc điện thoại cũng

không có! Sao anh không chết ở bên ngoài đi! Thành thật mà nói, đi lêu lổng với ai rồi hả! Một thân mùi bùn cùng cỏ dại khó ngửi, anh đi đánh dã chiến sao? Nói chuyện! Câm điếc rồi sao?”

Cô càng lúc càng kích động, giọng nói cũng thay đổi. Diệp Tích Thượng không nói một lời, chờ cô chút hết bực dọc, lại nhìn thấy cô tức giận thở hổn hển chỉ tay vào mặt anh nói không ra hơi, càng thấy nghi ngờ, suy tư chốc lát, mở miệng thử thăm dò.

“Cha không nói cho em biết?”

“Nói cho em biết anh và ai đi đánh dã chiến?” Cố Hoài Nam hung dữ như muốn cắn người.

“ Anh đi núi Thanh Phong rồi.”

Cố Hoài Nam càng nổi giận, “Diệp Tích Thượng, anh ——”

“Ban đêm nhảy dù Gia Dã sống còn ở bên ngoài, em nghe anh nói hết lời rồi hãy tức giận cũng không muộn.” Diệp Tích Thượng giành nói, “Đi tương đối đột ngột nên không có thời gian nói cho em biết, anh tưởng rằng cha sẽ nói. Anh vừa mới trở lại, chỉ đổi bộ quần áo vội vã giặt hai lần, còn chưa kịp tắm nên trên người đương nhiên không dễ ngửi.”

Cố Hoài Nam cắn môi nửa ngày cũng không lên tiếng, vành mắt từ từ hồng lên. “Người nào. Ai có thể làm chứng cho anh?”

Nhờ ánh trăng, Diệp Tích Thượng thấy trong đôi mắt cô ứa nước mắt lấp lánh ánh nước. “Từ quân trưởng, ủy viên chính trị, sư trưởng, 138 đoàn chiến sĩ, còn có trên núi Thanh Phong: tất cả rắn, côn trùng, chuột, kiến, chim, dã thú, cỏ dại cũng có thể làm chứng.”

Cố Hoài Nam cứng họng, nặng nề lau mắt. “Không đủ.”

“Như thế nào mới đủ?”

“Hôn em.”

“ ”

“Hôn em! Đây là mệnh lệnh! Lập tức chấp hành!”

Cố Hoài Nam rống to, khoe miệng Diệp Tích Thượng âm thầm nhếch lên, kéo cô vào trong ngực, giữ chặt cái ót cô, áp về hướng mình, hung hăng nhắm vào môi cô, hung hăng hôn lên môi cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm giác đem người đàn ông cặn bã viết ra loại khiêu chiến như thế này, người phụ nữ sau này có thể thu phục Trần Nam Tầm sẽ như thế nào, em gái họ Tiết kia, tôi xem trọng cô!

Có phải có tiền triển rồi không~ công tác chuẩn bị đã lâu, tình cảm sau đó chính là văn chương JQ ~ tôi đang cố gắng tăng tốc văn án thượng, cái tình tiết đó~~ có vài phần không biết có nhìn ra phẩm chất riêng nào đó của Diệp Suất.

Nguyên văn kiên trì đến 8W chữ rồi cuộc vào V rồi~, có nhiều chỗ viết giống như nhiều chương JQ cộng vào, tỷ như khẳng định không phải cái hồ văn, vẫn còn tỷ như gì đây? *Vô đầu*, quên. Dù sao khẳng định còn có.

Ngoài ra:

Còn có bạn không hiểu nhấn lại hỏi tôi ~ tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn (biết gì nói đó) ~ ừ ~MUA

~~ ~ Hết chương 23 ~ ~ ~

24. Chương 24: Địa Vị

Trong đầu Cố Hoài Nam giờ phút này chỉ có một ý tưởng: cô cần phải làm gì đó mới có thể chứng minh mình không bị người ta vứt bỏ.

Hoặc là, cô cần Diệp Tích Thượng làm gì đó để chứng minh anh sẽ không vứt bỏ cô, mùi cỏ xa lạ trên người anh khiến cho người ta an tâm, nhưng cánh tay có lực của anh giam cầm cảm giác không thay đổi.

Cố Hoài Nam có làm thế nào cũng không tránh được cơ thể đụng chạm vào nhau, không thể diễn tả được cảm giác này, không thể giải thích được lý do tại sao, trong khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Tích Thượng, cô chỉ có cảm giác muốn đem những uất ức, những mất mát sợ hãi cùng với cảm giác bị vứt bỏ không hề báo trước tích góp từng tí một trong mấy ngày qua tất cả phát tiết hết ra ngoài.

Diệp Tích Thượng không biết nỗi sợ hãi sâu nhất trong lòng Cố Hoài Nam là gì, nụ hôn của cô so với mình còn mạnh mẽ hơn, cắn xé môi và lưỡi của anh, đau đến độ khiến anh cau mày. Khi ôm cô thì mới phát giác thân thể của cô vẫn còn run rẩy, không biết là do vừa rồi mất quá mức kích động hay là bởi vì lúc này hôn quá mức kích động.

Nụ hôn này từ đầu tới cuối đều là mạnh mẽ mà chua xót, thậm chí anh còn nếm thấy mùi máu tươi lan tỏa trong miệng. Nhưng cô không ngừng, anh cũng sẽ không ngừng, so sánh về hơi thở thì đó là sở trường của anh. Vậy mà càng về sau anh càng phát hiện hơi thở siêu nhân của mình ở trước mặt Cố Hoài Nam hoàn toàn không phải là ưu thế, bởi vì sở trường của cô là Nhiều loạn lòng quân.

Cô một tay ôm cổ của anh găm cắn môi anh, một tay cách một tầng vải vóc trên người anh bắt đầu vội vàng lục lọi, không mang theo ham muốn tình dục nhưng vẫn đốt lên một mối lửa.

Tiếp tục như vậy nữa sẽ xảy ra chuyện.

Diệp Tích Thượng muốn kết thúc nụ hôn này, bèn kéo tay của cô, nhưng Cố Hoài Nam hoàn toàn không chú ý tới ám hiệu của anh, vẫn ôm anh thật chặt. Tự chủ của Diệp Tích Thượng có chút dao động, thật may là lý trí vẫn còn, anh mạnh mẽ ngăn cơ thể của cô, đề bả vai của cô, chống đỡ môi của cô thở gấp.

Cố Hoài Nam dường như còn chưa lấy lại tinh thần, cứ hôn từng cái từng cái vào môi của anh, tựa như van xin cũng tựa như hấp dẫn. Diệp Tích Thượng khẽ cắn răng, “Tôi xin để hôm khác, mười ngày nay chưa được ăn cái gì, mỗi ngày chỉ ngủ khoảng ba giờ, chút thể lực còn sống trở về tới lúc này đã bị em làm suy giảm nghiêm trọng rồi.”

Nói xong mặc kệ cô đồng ý hay không, ấn cô ngã xuống giường đắp kín mền: “Nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Bắt đầu hôn là Diệp Tích Thượng bắt đầu, kết thúc cũng là Diệp Tích Thượng. Sau khi anh rời đi được một lúc Cố Hoài Nam mới hoàn toàn tỉnh táo lại, ngồi dậy sững sờ ngăn người, đôi mắt không hề chớp nhìn chằm chằm cánh cửa kia, sau đó kéo cao chăn che kín mình, gương mặt nóng bỏng.

Nhất định là vừa rồi cô bị anh dọa sợ, hoặc là căn bản vẫn chưa tỉnh ngủ, nếu không tại sao lại lần đầu tiên không biết xấu hổ hướng tới anh đòi hôn?

Cố Hoài Nam oanh một cái ngã xuống giường, ở trong chăn ôm mặt lăn qua lăn lại mới tạm ổn định, kéo chăn lộ đầu ra. Cô nhếch miệng, phía trên còn lưu lại cảm giác tê đau, thân thể bị cánh tay có lực của anh giam cầm cho đến bây giờ mơ hồ thấy đau, những thứ này đều muốn nhắc nhở cô vừa hành động điên cuồng.

Cô thật là quá mất mặt rồi.

Diệp Tích Thượng nặng nề ngủ thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau.

Cố Hoài Nam không ở nhà, trong nồi có ít thức ăn cô đã chuẩn bị, đều là khẩu vị nhẹ, vừa lúc hợp với dạ dày của anh trong mấy ngày không ăn dầu muối.

Trong lúc ăn cơm Diệp Tích Thượng mới rảnh rỗi chú ý đến sự thay đổi trong nhà, nội thất và rèm cửa hoàn toàn mới, gối ôm trên ghế sofa lon viền nhiều ren hơn, khăn trải bàn màu trắng đổi thành màu sắc cầu vồng,

bọc nệm ghế là những nụ hoa đáng yêu, ở một góc thêu chữ “Nam”. Diệp Tích Thượng cúi đầu nhìn tấm nệm mình đang ngồi, quả nhiên thêu một chiếc lá cây.

Chắc là cô tự làm, tay nghề tương đối khá, điểm này khiến anh có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh nhớ lại xuất thân của Cố Hoài Nam vốn là nhà thiết kế thời trang, áo cưới tinh xảo như vậy cũng được tạo ra từ bàn tay của cô.

Anh vuốt ve hoa văn trên chiếc chén kiểu, ngay cả bát đĩa cũng đều là đồ mới.

Bên cạnh bụi cây vạn niên thanh trong phòng khách có thêm một chiếc kệ để hoa màu trắng, phía trên bày ba chậu hoa nhỏ rất đáng yêu, bên trong hoa hoa cỏ cỏ dày đặc sinh trưởng tùy ý. Diệp Tích Thượng từ tốn nhai, một lần nữa lại nhìn xung quanh cả căn phòng.

Cái nhà này kể từ ngày anh vào ở thì thứ duy nhất thay đổi chỉ là thời gian, vậy mà hôm nay đang được một người phụ nữ thay đổi từng chút một, giống như cuộc sống của anh. Nhớ lại trong khoảng thời gian này dường như là kinh nghiệm khác nhất của anh.

Năm đó Cảnh Thiên ly khai nhà họ Diệp lúc anh và em gái đều còn nhỏ, Diệp Tiểu An còn bé nên không hiểu cái gì là ly biệt lâu dài, không hiểu vốn là một nhà bốn người bỗng nhiên thiếu đi một người rất quan trọng. Nhưng Diệp Cẩm Niên hiểu, anh cũng hiểu. Mỗi người đều có thứ họ muốn giữ gìn, nhà so với Diệp Tích Thượng đã là như thế.

Trải qua 32 năm, anh gần như sử dụng toàn bộ tinh lực chăm sóc hai người, đối với anh mà nói là hai người quan trọng nhất của anh trên cõi đời này, nhất là Diệp Tiểu An có số mạng giống mình. Một không hề liên hệ máu mủ với anh nhưng là người thân cận nhất, người anh tin tưởng nhất, bọn họ dùng phương thức của mình để nương dựa vào nhau, nâng đỡ lẫn nhau, dùng mối quan hệ này để chứng minh mình tồn tại có ý nghĩa.

Diệp Tích Thượng vẫn cho rằng không có một ai có thể khiến cho anh cam tâm tình nguyện chia sẻ sức lực ra để chăm sóc, để thương yêu, để cưng chiều, nhưng rất dễ nhận thấy, Cố Hoài Nam đã bất tri bất giác trở thành một ngoại lệ.

Anh bất giác nhếch miệng: Tiểu Diệp Tử, có người muốn tranh đoạt địa vị của em trong lòng anh, tình huống này có điểm giống. Ban đầu khi Giang Thiệu xuất hiện.

Cố Hoài Nam vẫn không liên lạc với Dư Kim Kim, điện thoại không nhận, thỉnh thoảng chỉ trả lời mấy cái tin nhắn, thông báo đi công tác ở bên ngoài. Cô cảm giác tình huống này có chút khác thường, không nhận được đi hỏi Tiết Thần.

“Quả thật lúc ra khỏi nhà, cũng nói với tôi như vậy, gần đây cô ấy rất bận, muốn thu phục một khách hàng quan trọng.” Tiết Thần cười cô, “Cô ấy có thể xảy ra chuyện gì a, nha đầu hoạt bát nhanh nhẹn.”

Tiết Thần nói như thế, Cố Hoài Nam cũng cảm thấy tự mình suy nghĩ quá nhiều, tám phần là bị chuyện Diệp Tích Thượng “Mất tích” gây ra.

Vừa nghĩ tới Diệp Tích Thượng liền nhớ tới hành động khác người của mình tối ngày hôm qua, Cố Hoài Nam lập tức bỏ ý niệm về nhà, kêu tài xế quay đầu đến nhà Cố Hoài Tây, cô thật sự xấu hổ khi đối mặt anh.

Cố Hoài Tây không có ở nhà, ly nước trên bàn vẫn còn nóng hổi, túi xách cũng không cầm, nhìn có vẻ mới vừa đi. Trên đường tới đây Cố Hoài Nam cố ý mua hoa để thay bình hoa trong phòng em gái, trong lúc xoay người muốn đi về thì bỗng nhiên dừng lại.

Bên cạnh Bình hoa bày rất nhiều khung hình, nhiều nhất là hình của Cố Hoài Tây, còn có hình chụp chung với Trác Vệ. Cố Hoài Nam nhớ rất rõ, vốn là 12 tấm hình, mười hai khung hình, không biết thiếu một cái lúc nào. Cô do dự kéo ngăn kéo, khung hình thứ mười hai nằm ở ngăn kéo dưới cùng.

Cô lấy ra liếc mắt nhìn, lại yên lặng để trở lại, đóng kỹ ngăn kéo rồi đi xuống lầu.

Đó là một trong những tấm hình mà cô và Cố Hoài Tây chụp chung, thời điểm chụp tấm hình này ánh mắt của em cô còn chưa gặp chuyện không may, là lúc sinh nhật mười tám tuổi chụp làm kỷ niệm. Nhiều năm như vậy mà hai người chỉ ăn mừng ba lượt sinh nhật cùng với nhau, năm ấy là lần cuối cùng.

Trong hình là hai cô bé ngây thơ có nụ cười gần giống nhau, nếu không phải là người vô cùng thân thiết thì rất khó phân biệt sự khác nhau giữa họ. cô bé bên phải mắt cong hơn một chút, đó là chính cô. Nhưng giờ phút này, vị trí ánh mắt của cô bị vết dao vạch mất, chỉ còn lại một lỗ thủng.

Khi còn bé Cố Hoài Nam vẫn không hiểu các cô là một cặp sinh đôi tại sao cha mẹ chỉ yêu một người, cô vẫn luôn hâm mộ và ghen tỵ với Cố Hoài Tây. Sau khi lớn lên cô mới hiểu xuất thân ở trong một gia đình quân nhân là một sự hy sinh mà không thể làm gì được.

Nhưng hiểu thì cũng không đại diện cho sự có thể tiếp nhận. Mặc dù sau đó công việc của Cố Minh Triết được điều về thành phố S, nhưng Cố Hoài Nam cũng không mong đợi cô sẽ nhận được sự thương yêu và coi trọng cần có. Dường như thời gian quá lâu đã khiến vợ chồng Cố Minh Triết quên mất phải sống chung với một người con gái khác của mình như thế nào. Giữa bọn họ cũng có quá nhiều mâu thuẫn không cách nào hòa giải được, ví như mối quan hệ của Cố Hoài Nam với anh em họ Trần không giống bình thường.

Khi đó anh em họ Trần ở trong mắt bề trên là nhân vật điển hình, nói khó nghe một tí thì chính là căn bã bại hoại của xã hội chỉ biết gây chuyện sinh sự, không có tiền đồ đáng nói nào. Cố Minh Triết không chấp nhận nổi chuyện con gái của mình quan hệ với những tên côn đồ như vậy, không chỉ một lần ra lệnh bắt buộc bọn họ cắt đứt quan hệ lui tới, nhưng vô dụng.

Ông chuyển trường cho Cố Hoài Nam hoàn toàn không ngăn được Trần Nam Thừa. Ông sắp xếp người bên cạnh trông chừng Cố Hoài Nam, nhưng Trần Nam Thừa luôn có thể tìm cơ hội mang cô ra khỏi tầm mắt những người đó. Cố Minh Triết dứt khoát khóa Cố Hoài Nam nhốt ở trong phòng, Trần Nam Thừa liền leo lên cửa sổ lầu hai đưa cô ra ngoài.

Còn có một lần Trần Nam Thừa đánh nhau bị thương được đưa vào bệnh viện, vì vậy Cố Hoài Nam cả đêm không về canh giữ ở bên cạnh anh, sáng sớm sau bị Cố Minh Triết tìm được. Cố Minh Triết không thể nhịn được nữa, lần đầu tiên động thủ đánh cô, lên án mạnh mẽ sao cô có thể không nghe lời dạy dỗ như vậy.

Mặt Cố Hoài Nam sưng rất to, một giọt nước mắt cũng không có, ngược lại cười.“Dạy dỗ? Tôi nghe lời dạy dỗ của ai? Ông sao chính ủy Cố? Ông quản lý tôi hay dạy dỗ tôi? Trong lúc ông cho rằng mọi thứ tôi không bằng Tiểu Tây thì ông có từng nghĩ tại sao không?”

Cố Minh Triết bị á khẩu không trả lời được, mặt đỏ lên chỉ hỏi cô một câu, “Ta hỏi con một lần nữa ——”

“Không cần hỏi, tôi tuyệt đối không rời anh ấy, không chỉ bởi vì tôi thích anh ấy, mà là còn lệ thuộc vào anh ấy, tin tưởng anh ấy, Trần Nam Thừa đã cho tôi những gì ông vĩnh viễn cũng không so được, trong mắt các người anh ấy là người không tốt, nhưng anh ấy coi tôi như bảo bối, chỉ có ở bên cạnh anh ấy tôi mới biết mình còn có ích, anh ấy quan tâm tôi cũng giống như các người quan tâm đến Tiểu Tây vậy.”

“Đầu óc con xảy ra vấn đề sao? Vì một người đàn ông tương lai chết ở đâu cũng không biết mà ngay cả người nhà con cũng không cần?”

Trong lúc Trần Nam Thừa vẫn còn hôn mê, Cố Hoài Nam nắm chặt tay của anh, vẻ mặt kiên định.“Cha, có chuyện cha vẫn không biết, có lẽ cha biết nhưng chưa bao giờ để ở trong lòng. Có một năm trường học tổ chức đi về nông thôn ở thành phố X chơi, không biết tại sao con bị sốt cao, ho ra máu, người ở đó nói con bị côn trùng độc cắn, nếu như không sớm đưa đến bệnh viện sẽ chết, nhưng nọc độc của côn trùng này sẽ lây bệnh, không ai dám đến gần con, con cũng cảm giác mình sẽ chết, bởi vì này hai ngày mưa to nên đường vào thành phố gần như không thể đi được. Bạn học của con đã gọi điện cho anh ấy, cả đêm anh ấy lái xe chạy tới, không làm bất kỳ biện pháp phòng hộ nào mà ôm lấy con đưa đi bệnh viện.”

Nói tới chỗ này, Cố Hoài Nam cười nhẹ, “Con cũng không biết làm sao anh biết một con đường tắt mà ngay cả dân bản xứ cũng chưa từng đi qua, anh ấy không bị con lây bệnh, mà con cũng còn sống. Anh ấy nói cho con biết trong lúc con đau đớn muốn chết mà trong miệng vẫn kêu ba mẹ không ngớt, nhưng khi con mở mắt chỉ thấy duy nhất một người là anh ấy. Cha, chuyện sau này con không thể xác định, nhưng bây giờ con có thể nói cho cha biết, anh ấy có tàn tật thì con nuôi anh ấy, anh ấy có chết thì con nhặt xác cho anh ấy. Trong lòng con, so với anh ấy, các người giống như người giúp việc của con, muốn con rời bỏ anh ấy trừ phi anh ấy không quan tâm con nữa.”

Sau chuyện này Cố Minh Triết không còn phản đối bọn họ lui tới nữa, nhưng quan hệ của Cố Hoài Nam và Cố Minh Triết giống như tờ giấy bị xé rách, vĩnh viễn không cách nào phục hồi như cũ, mà trang giấy là tự

tay cô xé .

Thật ra thì cuộc sống chính là một sợi dây xích chứa ở trong một chiếc bình bị bịt kín, mỗi một sự kiện chính là một mắt xích, chúng ta không có cách nào xác định được mắt xích kia khi được kéo ra khỏi miệng bình là chuyện xấu hay chuyện tốt. Vốn Cố Hoài Nam cho rằng chuyện cô quyết liệt với cha mẹ đã là chuyện xấu nhất, nhưng trong lúc vô tình cô nghe thấy Cố Hoài Tây hướng Trần Nam Thừa tỏ tình thì mới biết, cái gì gọi là sự việc thay đổi theo hướng khác so với tưởng tượng của mình.

Cố Hoài Tây là một nửa khác của mình trên cõi đời này, lại làm một chuyện mà Cố Hoài Nam không cách nào chịu được nhưng không thể lên tiếng, cùng yêu một người. Cô tự nhủ rồi cuộc mình cũng có một việc có thể thắng được Cố Hoài Tây: trong mắt, trong tim Trần Nam Thừa vĩnh viễn chỉ có một Cố Hoài Nam.

Anh là sự kiên trì hiếm hoi của Cố Hoài Nam, cô không trốn tránh, đêm đó tìm Cố Hoài Tây nói chuyện một lần, nhưng cô chỉ nói một câu: “Còn cần cái gì tôi đều có thể cho cô, nhưng trừ anh ấy ra.”

Cố Hoài Tây là một cô bé được dạy dỗ chu đáo, từ đó không tạo ra chuyện gì khiến cô khổ sở nữa. Nhưng Cố Hoài Nam cũng không vui vẻ gì, bởi vì cô biết Cố Hoài Tây vẫn không thật sự buông tha.

Cho đến khi mắt của cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khi sôi, bình nước tự động phát ra tiếng còi, khiến Cố Hoài Nam từ trong hồi ức thoát ra. Rót nước nóng, pha một bình lớn thức uống mà Cố Hoài Tây thích uống đặt ở chỗ cũ, dọn dẹp bên ngoài và trong phòng xong xuôi, Cố Hoài Nam không đợi em gái trở về liền khóa cửa rồi đi.

Lúc này đã là xế chiều, cả thành phố vô cùng sinh động, Cố Hoài Nam đứng ở đầu đường nhìn mây trên trời bị ánh hoàng hôn nhuộm thành một đám lửa đỏ.

Một người đàn ông dắt một con chó dẫn đường đi qua trước mặt cô, âm thanh của dây gậy dò đường điểm trên mặt đất dường như cũng đâm vào lòng cô. Hai mắt Cố Hoài Nam ề ề, giơ tay lên vuốt vuốt, vì dùng sức quá độ khiến kính sát trùng bung ra rơi xuống đất.

Cố Hoài Nam ngồi xuống tìm nửa ngày cũng không tìm được, định lấy luôn kính sát trùng bên kia xuống. Cận thị nặng khiến thế giới ở trong mắt cô nhất thời mơ hồ thành một mảnh, nhưng tóm lại cô có thể nhìn thấy rõ hơn nhiều so với Cố Hoài Tây.

Buổi tối Diệp Tích Thượng mới quay về, trong nhà trống rỗng tối đen như mực, lại đợi một canh giờ vẫn không thấy bóng dáng cô, lập tức bấm điện thoại của cô, “Không có ý định trở về?”

Cố Hoài Nam ở trong tiệm mắt kính mới vừa mua kính sát trùng mới, trong nháy mắt nghe thấy âm thanh của anh, trong đầu chợt nhớ ra một chuyện quan trọng: “Ừm, vừa đúng tôi có việc muốn tìm anh, có thể giúp tôi một chuyện hay không?”

“Nói.”

“Em gái tôi, Tiểu Tây anh nhớ chứ? Anh đã gặp cô ấy, cô ấy gặp chuyện phiền toái, bây giờ anh có thể thay tôi đi qua đó một chuyến không? Tôi đang ở thành phố L xem triển lãm áo cưới, lúc đi anh còn đang ngủ nên không nói cho anh biết, ngày mai mới có thể trở về.”

Diệp Tích Thượng trầm ngâm trong chốc lát, “Có thể, nhưng muốn tôi lấy thân phận gì đây? Cô ấy biết chuyện của chúng ta không?”

“Anh nói anh là bạn tốt của tôi, đúng rồi, một lát máy tôi bị tắt thì chính là hết pin, đừng có gấp đó.”

Diệp Tích Thượng nhíu nhíu mày, “Được.”

Cố Hoài Nam nói địa chỉ xong tắt điện thoại, chạy nhanh đến ven đường chặn chiếc xe chạy tới. Chờ đến địa điểm ước định, Cố Hoài Nam mới nhìn vào tử kính ven đường tết mái tóc dài trở thành tóc đuôi sam, lấy vòng tai dây chuyền cất đi, rồi lại lấy khăn giấy ra tẩy trang, gãi gãi mái tóc trước trán. Nhìn lại cách ăn mặc của chính mình một lần nữa, chắc chắn rằng quần áo và túi xách hôm nay Diệp Tích Thượng chưa từng thấy qua. Cuối cùng lấy kính sát trùng xuống, hít sâu một hơi.

Cô đợi không bao lâu thì từ đằng xa bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe đi đến gần.

Xa xa Diệp Tích Thượng đã nhìn thấy một cô gái đứng ở dưới đèn đường vô cùng giống Cố Hoài Nam, dừng xe mở cửa xuống, đi tới trước mặt cô đầu tiên là quan sát cô một phen, nhìn gương mặt giống Cố Hoài Nam như đúc, có chút chần chờ mở miệng.

“Cô là. Cố Hoài Tây?”

Cái này không phải là nói nhầm sao? Cố Hoài Nam không đáp hỏi ngược lại, “Anh là ai?”

Về mặt và ánh mắt không có tiêu cự cùng với động tác vô cùng giống Cố Hoài Tây mà lần đầu tiên Diệp Tích Thượng nhìn thấy, nhưng anh vẫn có cảm giác kỳ quái. “Lần trước chúng ta đã gặp một lần, tôi họ Diệp, còn nhớ không?”

Cô làm ra vẻ suy nghĩ thật lâu, chợt bừng tỉnh nhớ ra, “Anh là người lần đó tìm chị tôi?”

“Đúng.”

Cô đem túi ngăn ở trước ngực, mím môi, ra vẻ đề phòng anh, “Chị ấy nói kêu người tới tìm tôi, không nghĩ tới là anh.”

Diệp Tích Thượng đỡ cô lên xe, sau đó ngồi vào ghế lái, nổ máy xe, “Là muốn đưa cô về nhà?”

Cô lắc đầu, “Bây giờ tôi không thể về nhà.”

“Muốn đi đâu, tôi đưa cô đi.”

Cố Hoài Nam len lén liếc anh một cái, mặc dù nhìn không rõ, “Tôi không có nơi để đi.” Cô cắn cắn môi, đôi tay nhỏ bé vịn chặt lại, âm thanh nhỏ như muỗi kêu, “Chị ấy nói kêu anh đưa tôi tới nhà bạn chị ấy một đêm, bạn chị ấy sẽ chăm sóc tôi.”

“Địa chỉ.”

“Bờ biển Lạc Nhật, khu chung cư C, nhà số 1106.”

Xe Diệp Tích Thượng mới lái được mười mấy thước, vừa nghe tới địa chỉ này liền một cước đạp thắng xe lại, quay mặt qua nhìn cô, lặp lại lặp lại từng chữ: “Bờ biển Lạc Nhật, khu chung cư C, nhà số 1106?”

Cô gật đầu, “Anh có biết đường đi tới đó không?”

“. Biết.” Diệp Tích Thượng nổ máy xe lần nữa, lái vào đường chính, “Đó là nhà tôi.”

25. Chương 25: Phụ Lòng

Khu chung cư bờ biển Lạc Nhật ở phía bắc thành phố, vị trí tương đối xa. Diệp Tích Thượng có nhà ở đó, là ngôi nhà trước đây ở cùng với Diệp Tiểu An, trước khi kết hôn hai anh em vẫn luôn ở đó. Diệp Tiểu An là một họa sĩ vẽ tranh minh họa rất có danh tiếng trong nghề, sau khi có kinh tế độc lập mới dời vào thành phố. Còn ngôi nhà nhỏ mà Cố Hoài Nam ở đó là phòng tân hôn khi Diệp Tích Thượng kết hôn với cô đã tự mình đặt mua, từ đó nhà này để trống.

Cố Hoài Nam đã từng cùng anh tới một lần, lúc ấy khi xe vừa vào tới chung cư cô còn có một chút kinh ngạc nho nhỏ. Vốn cho rằng nơi này sẽ là một địa phương xinh đẹp giống y như tên của nó, nhưng không ngờ lại là một khu chung cư cũ đã xây cách đây khoảng 10 năm. Không rộng rãi nhưng đường xá cũng xem như bằng phẳng, hai bên đường cây cối xanh um tươi tốt, thỉnh thoảng có một ngọn đèn đường không sáng, trụ đèn đã rỉ sét tróc hết nước sơn, ở dưới lầu là một nhà để xe đơn giản, kế bên là một hộp thư, còn có cửa sổ lầu bên cạnh quán đầy dây leo, giữa những lá cây xanh nở rộ những bông hoa nhỏ màu vàng, vây quanh dưới một tàng cây mát mẻ ở trước chung cư là những người mang dép lê đang phe phẩy chiếc quạt làm bằng lá hương bồ.

“Đến rồi.” Diệp Tích Thượng dừng xe vào chỗ đậu dưới lầu vừa tính đưa tay qua giúp cô cởi dây nịt an toàn thì lại phát hiện Cố Hoài Nam đã tự mình cởi ra. Động tác của anh dừng một chút, không khỏi khẽ nheo

mắt lại. Dây nịt an toàn bên ghế phụ của anh có một khuyết điểm nho nhỏ, trước tiên phải kéo nghiêng về sườn bên kia rồi ấn xuống mới có thể rút ra, chỉ có người nào thường ngồi xe của anh mới biết điểm này.

Thật lâu không nghe thấy có tiếng của anh, Cố Hoài Nam nghi ngờ đặt câu hỏi: “Sao?”

“ Không có gì, tôi đỡ cô xuống xe.”

Diệp Tích Thượng cẩn thận đỡ cô ra ngoài. Có người nhìn về phía bên này, cách khoảng cách thật xa đã cất giọng chào hỏi anh.

“Tiểu Thượng, cháu khỏe không? Lâu rồi không có trở lại, cũng không thấy Tiểu Diệp Tử nhà cháu, có phải lập gia đình rồi hay không?”

“Còn chưa có, cô ấy đi nước ngoài rồi, Diệp Tử còn nhỏ, chưa vội lập gia đình.”

Còn nhỏ?

Cố Hoài Nam oán thầm, Diệp Tiểu An so với cô chỉ nhỏ hơn vài tháng, khi cô hai mươi hai tuổi đã vinh dự gia nhập đội ngũ dâu con của quân nhân rồi.

Người phụ nữ béo đặt câu hỏi cũng cười, cầm cây quạt gật gật với Diệp Tích Thượng: “Thím Mập cũng biết là cháu không nữ, nhưng Tiểu Diệp Tử đã sớm tuyên bố muốn trước 25 tuổi sẽ kết hôn rồi, đây chính là chuyện mà mọi người đều biết đấy.”

Diệp Tích Thượng cười nhẹ: “Đợi đến ngày đó nhất định sẽ mời mọi người uống rượu mừng.”

Thím Mập nhìn Cố Hoài Nam một chút rồi hướng anh chớp chớp mắt: “Đây là bạn gái cháu? Thật xinh đẹp. Tiểu Thượng a, lúc nào thì thím mập có thể uống rượu mừng của cháu a?”

“Cháu cũng không vội, chờ thời cơ chín muồi mới tính.” Diệp Tích Thượng không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhẹ nắm tay Cố Hoài Nam đi vào nhà.

Hành lang chung cư cũ này rất sâu, bên tường chất đống các loại đồ vật lộn lộn khiến lối đi nhỏ của cầu thang vốn đã không rộng rãi lắm càng trở nên hẹp hơn. Diệp Tích Thượng dẫn cô đi qua cầu thang, lên mấy bậc, rồi chợt dừng bước lại: “Nhà tôi ở lầu một, bên tay phải cô, đứng ở cửa ra vào chờ tôi một chút, tôi quên điện thoại di động trong xe rồi.”

Nói dứt lời liền xoay người đi ra ngoài, khi quay trở về thì đã thấy Cố Hoài Nam ngoan ngoãn đứng ở cửa nhà số 1106 đợi anh.

Bên tay phải tổng cộng có ba hộ gia đình, nhà anh là căn hộ ở chính giữa, anh cố ý không nói rõ ràng, vậy mà cô “Cố Hoài Tây” này đoán thật chính xác. Khóe miệng Diệp Tích Thượng khê cong, móc chìa khóa ra mở cửa.

Lần trước tới đây đã cách một thời gian rất dài, vì vậy khắp nơi ở đây đều tích một lớp bụi. Cố Hoài Nam ngoan ngoãn ngồi một chỗ lặng lẽ nhìn anh quét dọn, đáng tiếc cô không đeo mắt kiếng, Diệp Tích Thượng trong tầm nhìn của cô chỉ là một cái bóng mờ mờ.

Người đàn ông này quả thật là tiết kiệm lời nói, Cố Hoài Nam lại một lần nữa thể nghiệm sâu sắc, cô hỏi một câu anh trả lời một câu, cô nếu không nói, thì anh cũng không nói tiếng nào. Tình huống này rất giống lúc hai người mới bắt đầu ở chung, anh giống như một cái bình im lìm, có thể cả ngày không nói tới ba câu, chỉ có cô là luôn riu rít.

Nhưng do Cố Hoài Nam mạnh mẽ yêu cầu nên quan hệ của hai người cũng từ từ được cải thiện, Diệp Tích Thượng thật sự thay đổi rất nhiều. Vì thế Tiết thần đặc biệt bội phục Cố Hoài Nam, anh ta và Diệp Tích Thượng từ là bạn học đến bạn chiến đấu đã nhiều năm, người có thể khiến anh thay đổi bản thân mình dường như Cố Hoài Nam vẫn là đầu tiên.

Lúc ấy Cố Hoài Nam cho rằng anh ta nói tính tình Diệp Tích Thượng vô cùng nghiêm túc và trầm lắng, Tiết thần lắc đầu, chỉ chỉ vào vị trí ở ngực anh: anh ta thay đổi ở chỗ này.

Cô không hiểu, hỏi tới, thế nhưng Tiết thần thể giả vờ thần bí chỉ cười không nói.

“Tôi nên xưng hô với anh như thế nào?” Giọng nói của Cố Hoài Nam mềm mại lại mang chút nhẹ nhàng, cực kỳ giống Cố Hoài Tây: “Anh Diệp?”

“Có thể.” Diệp Tích Thượng tìm drap giường và chăn mới vội tới trải giường cho cô.

“Anh là bạn thế nào với Nam Nam? Lần đó cảm giác anh và chị ấy giống như có thâm thù đại hận vậy, sao lúc này lại chịu giúp chị ấy?”

“Tôi là.....” Diệp Tích Thượng hơi ngưng lại, “Hai người không phải chị em sao? Cô ấy không nói với cô chuyện của cô ấy sao?”

Cố Hoài Nam nhún nhún vai, “Chúng tôi không thường gặp mặt, gặp mặt cũng rất ít hỏi tới chuyện riêng tư của nhau, chị ấy cũng không đề cập về tôi với anh sao? Nếu không lần trước làm sao anh biết chị ấy còn một người em gái sinh đôi?”

Cố Hoài Nam gần như không nói bất cứ chuyện gì về quan hệ của cô và nhà họ Cố ở trước mặt anh, ngược lại thỉnh thoảng có một hai lần đề cập tới Cố Hoài Tây, nhưng chỉ như thế mà thôi. Diệp Tích Thượng chợt nhớ lại những lời Diệp Cẩm Niên đã từng nói, xoay người nhìn cô: “Đôi mắt của cô sao bị như thế?”

“Một việc ngoài ý muốn mà thôi.” Cô hồi tưởng, “Đại khái khoảng bảy năm trước.”

“Có liên quan đến chị cô?”

Cố Hoài Nam nhẹ nhàng nhắm hờ mắt, một lúc lâu sau gật đầu một cái. Diệp Tích Thượng cảm nhận thấy cô có vẻ phản đối nói về đề tài này nên không hỏi nữa.

Dẫn cô vào trong gian phòng bài trí rất quen thuộc, Diệp Tích Thượng đưa hai cái chìa khóa cho cô, “Cái chìa lớn một chút là mở cánh cửa ở trước mặt, cái nhỏ hơn là cửa gỗ bên trong, nếu không chuyện gì nữa thì tôi đi trước, cô cẩn thận một chút.”

“Anh phải đi?” Cố Hoài Nam có chút “Sợ”, “Tôi.”

Diệp Tích Thượng thuận tiện kiểm tra cửa sổ, “Nơi này trị an rất tốt, hàng xóm đều là quen biết, yên tâm.”

Cố Hoài Nam cắn cắn môi, siết cái chìa khóa, muốn nói lại thôi, “Nam Nam nói. Nói.”

“Nói đi.”

Cố Hoài Nam chuẩn bị nửa ngày, giống như cố lấy hết dũng khí như nói ra: “Chị ấy kêu anh ở lại chăm sóc tôi.” Nói xong liền cúi đầu, bộ dạng có chút luống cuống.

Diệp Tích Thượng nhíu mày, “Cô ấy nói như vậy?”

Thấy cô gật đầu, Diệp Tích Thượng móc điện thoại liên lạc với Cố Hoài Nam, không ngoài dự đoán, quả nhiên tắt máy.

Cố Hoài Nam không nhịn được nhăn cơ hội thêm chút sức, “Chị ấy không gọi điện nói cho anh biết sao? Tôi có chứng mộng du, hoàn cảnh càng thay đổi càng dễ dàng.”

Âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, dáng vẻ làm bộ đáng thương, hai bàn tay nhỏ bé lo lắng túm chặt lấy váy. Diệp Tích Thượng giống như bừng tỉnh hiểu ra, lại làm ra vẻ khổ sở, “Sắp xếp chỗ ở cho cô không thành vấn đề, nhưng kêu tôi ở lại chỗ này quả thật không thích hợp, dù sao ——”

“Nếu Nam Nam an bài như vậy có nghĩa là anh đáng tin.” Cố Hoài Nam cắt ngang lời nói của anh, sau đó chờ phản ứng của anh .

Diệp Tích Thượng trầm ngâm, “Xin lỗi, không được.”

“Tại sao?”

“Tôi không muốn người phụ nữ của tôi bởi vì chuyện này mà sinh ra hiểu lầm.”

Người phụ nữ của tôi?

Trái tim thuần khiết của Cố Hoài Nam không kịp đề phòng trở nên run rẩy, gần như muốn ngẩng đầu nhìn xem lúc anh nói những lời này sẽ có biểu tình như thế nào, nếu như cô có thể nhìn thấy rõ, thì bốn chữ này khiến cô có cảm giác trung thành không giải thích được.

Diệp Tích Thượng thấy cô không khăng khăng giữ nữa, nên nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, cô nghỉ ngơi đi.”

Cố Hoài Nam há có thể để cho anh đi như vậy? Liên tục giữ chặt anh không ngừng, “Anh Diệp!”

“Đừng lo lắng.” Diệp Tích Thượng không nhanh không chậm lấy tay của cô ra. “Tôi kêu thím mập sát vách qua ở với cô, đều là phụ nữ sẽ dễ dàng hơn.”

“Tôi sợ sẽ làm thím ấy sợ.”

Diệp Tích Thượng cong mắt lên, “Yên tâm, chồng thím ấy và con trai đều có chứng mộng du, thím ấy đã quen rồi.”

“ ”

Diệp Tích Thượng quả nhiên gọi thím mập tới với Cố Hoài Nam, rồi đi. Cố Hoài Nam nằm ở trên giường không biết nên tức hay nên cười, thím mập ngoại trừ lòng nhiệt tình để nói chuyện ra còn có một đặc điểm: giống y như đàn ông, lúc ngủ ngáy đến độ đất rung núi chuyển.

Thím Mập tuyên bố người có chứng mộng du chứng nhất định phải ngủ ở giữa giường, còn thím ngủ ở bên ngoài, để kịp thời phát hiện Cố Hoài Nam bị mộng du, cứ như vậy Cố Hoài Nam bị buộc ngủ cùng thím trên một cái giường.

Bản thân giường của Diệp Tiểu An cũng không lớn lắm, bị một mình thím mập chiếm cứ hết hai phần ba không gian, Cố Hoài Nam dán người vào tường, dùng chân che kín đầu, trong lòng muốn khóc.

Diệp Tích Thượng anh là tên khốn kiếp!

*

Sáng sớm hôm sau, Cố Hoài Nam bị thím mập thô lỗ đánh thức, “Cô bé a, rời giường, Tiểu Thượng đã mua điểm tâm cho cô rồi.”

Cố Hoài Nam mơ mơ màng màng bò dậy theo thím mập đi rửa mặt, vừa đánh răng vừa nghe thím om sòm bên tai.

“Cô bé, hai người chuẩn bị làm việc gì?”

“Làm chuyện gì?” Cố Hoài Nam không hiểu nên hỏi.

“Ai nha, đương nhiên là chuyện vui.” Mập thẩm cười, “Lần đầu tiên thím thấy Tiểu Thượng mang bạn gái về đây, ánh mắt của đứa nhỏ này thật không tệ, hai đứa thật xứng đôi, tuy ánh mắt của cháu có vấn đề, nhưng chỉ cần hai người tình cảm tốt, thì chuyện này không có cản trở gì.”

“Tôi không phải của anh ấy.” Về mặt Cố Hoài Nam lúng túng, không biết phải trả lời như thế nào.

Thím Mập xem cô như xấu hổ, căn bản không nghe cô nói, dùng bàn tay mập mạp khí khái vỗ mạnh trên vai cô, ly nước xúc miệng của Cố Hoài Nam nhất thời bị văng ra một nửa.

“Anh em họ ở đây hơn mười năm, nhân phẩm như thế nào tất cả mọi người đều biết, bao nhiêu cô gái mong ước được kết hôn với nó! Đáng tiếc nó không đồng ý. Thím Mập không lừa gạt cháu, gặp được người đàn ông tốt như vậy thật là may mắn của cháu, thím mà có con gái dù có phải nhét vào chăn nó cũng mạnh mẽ nhét, đáng tiếc nhà thím chỉ có con trai.”

Cố Hoài Nam đang súc miệng, nhất thời một ngụm nước phun ra ngoài. Nói như vậy, chồng cô lại là “hàng” bán rất chạy?

Cổ họng của thím mập lớn, Diệp Tích Thượng ở bên ngoài nghe rõ không sót một chữ nào. Chờ khi Cố Hoài Nam ra ngoài, mới cười nhẹ hỏi cô, “Ngủ thế nào?”

“Hả, không có việc gì, thím qua ngủ cùng mà cháu vẫn chưa yên tâm sao? Cô nương này ngủ được lắm.” Mập thắm nhanh miệng cướp lời.

Cố Hoài Nam khóc không ra nước mắt, trời gần sáng cô mới ngủ, người ngủ được rốt cuộc là ai?

Cố Hoài Nam biết Diệp Tích Thượng còn phải đi làm, sợ làm trễ nãi thời gian của anh liền tùy tiện nói tới một đầu đường kêu anh ỉn xuống.

“Cám ơn anh Diệp, anh đã giúp tôi hai lần rồi, thật không biết cảm tạ anh như thế nào mới phải, nếu không anh cho tôi một phương thức liên lạc, tôi sẽ đem số tiền lần trước hoàn lại cho anh.” Cố Hoài Nam vẫn chưa từng quên chuyện ngày đó Diệp Tích Thượng giúp mình trả tiền lại.

“Không có gì.”

“Vậy làm sao không biết xấu hổ? Đã thiếu anh nhân tình, còn tiền nhất định phải đưa cho anh.”

Cô ra vẻ nghiêm túc, Diệp Tích Thượng liền không từ chối nữa, viết số điện thoại của mình cho cô, làm ra vẻ như vô tình mở miệng, “Thật ra thì mặc kệ nợ nhân tình hay là nợ gì, tôi và Cố Hoài Nam tính toán với nhau là được rồi, cô ấy có năng lực trả giúp cô.”

Cố Hoài Nam cười gượng, “Ai thiếu thì người đó trả đi, thực tế, anh Diệp cũng đừng khách khí với tôi.”

Diệp Tích Thượng liếc trộm cô với ý tứ khác, viết số điện thoại vào tờ giấy bỏ vào trong tay cô, nhẹ nhàng nắm chặt không để lại dấu vết.

“Vậy. Tôi sẽ không khách khí.”

Cố Hoài Nam giật mình trong lòng, cảm giác trong lời nói của anh có ý gì đó, ngẫm nghĩ rồi lại cảm giác mình quá lo lắng, đơn giản là có tật giật mình, vẫn là nên tranh thủ thời gian về nhà ngủ bù một giấc.

26. Chương 26

Thật ra thì Diệp Tích Thượng cũng rất rõ dụng ý của Cố Hoài Nam, chỉ biết rằng có lẽ cô đang thăm dò mình. Lúc anh trở lại sư đoàn cũng vừa thấy bộ dạng của Tiết Thần, đứng ở trước cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực rơi vào trạng thái trầm tư. Diệp Tích Thượng gọi cậu ta vài lần “Tiết Thần” nhưng hình như cậu ta cũng giống như không nghe thấy, anh nhủ mày, bỗng dưng gọi rõ tên cậu ta, phát ra khẩu lệnh.

“Sư đoàn 138, Phó Đoàn Trưởng Tiết! Bước ra khỏi hàng!”

“Dạ!” Lúc này Tiết Thần nghe thấy, theo bản năng ưỡn thẳng lưng, lên tiếng trả lời, di chuyển về phía sau, vừa muốn bước chân thì hành mệnh lệnh, lại nhìn thấy Diệp Tích Thượng, nhất thời thanh tỉnh lại, trừng mắt liếc anh một cái. “Đùa vui chứ?”

“Cũng được.” Hiếm thấy Diệp Tích Thượng nói đùa một lần. “Cậu sao vậy? Là còn chưa trở lại bình thường hay vẫn bị Dư Kim Kim giày vò hư rồi hả? Linh hồn nhỏ bé còn chưa quay về đây?”

Một lần nữa nghe thấy cái tên Dư Kim Kim khiến cho sắc mặt Tiết Thần trầm xuống. “Cố Hoài Nam và Dư Kim Kim, Trần Nam Thừa và Trần Nam Tầm, chuyện giữa bốn người bọn họ, cậu biết được bao nhiêu?”

“Thanh mai trúc mã, mối tình đầu.” Diệp Tích Thượng xoay xoay cái bút trong tay. “Cậu lo lắng chuyện của Trần Nam Tầm và Dư Kim Kim sao?”

Tiết Thần im lặng một lúc lâu mới đưa điện thoại di động cho Diệp Tích Thượng. Anh tiếp nhận và xem xét, phía trên là mấy tin nhắn hình, không ngoại lệ, đều là Dư Kim Kim.

Trước mặt bàn rượu bày ra hai người xã giao cùng K ca. “Có chuyện gì không đúng sao?”

“Cậu nhìn lại phía sau.”

Diệp Tích Thượng trượt nhẹ trên màn hình, trên tấm ảnh là Dư Kim Kim đang cười ngửa, đánh Golf, bơi lội, sau nữa là. Dư Kim Kim đang ngủ, nhưng quần áo trên người đều lộn xộn, xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên giường ở khách sạn, giày cao gót rơi mất một chiếc, còn một chiếc kia thì treo trên đầu mũi chân.

Tất cả ảnh chụp nhìn qua cũng hết sức bình thường, Diệp Tích Thượng không hiểu, mắt lại nhìn thấy không gian chụp bức ảnh, cũng chính là khoảng thời gian bọn họ ở trên núi Thanh Phong.

“Cô ấy nói với tôi, cô ấy đi công tác.” Tiết Thần im lặng gần nửa ngày mới nói ra, Diệp Tích Thượng kiên nhẫn chờ câu tiếp theo của cậu ta.

“Người gửi cho tôi những bức ảnh này, là Trần Nam Tầm.”

Diệp Tích Thượng trầm ngâm, “Trần Nam Tầm cũng không phải hiền lành, là cậu ta gửi đến không nhất định là do cậu ta chụp, từ ảnh chụp cho thấy Dư Kim Kim cũng không biết chuyện.”

“Tôi biết rõ.” Tiết Thần hơi nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Nhưng tối hôm qua, tôi nói chuyện với Kim Kim thì cô ấy nói đã đến khách sạn rồi, sau khi cúp điện thoại thì tôi nhận được ảnh chụp cô ấy ở trên du thuyền, đứng ở trên boong thoải mái đang đưa ly rượu màu hồng nhạt.”

Diệp Tích Thượng trượt xuống tin nhắn cuối cùng, chính là bức ảnh mà Tiết Thần miêu tả. “Chỉ là đang uống rượu, sao tôi không nhìn thấy là đang thoải mái chứ? Tiết Thần, cậu không tỉnh táo rồi.”

Tiết Thần không phản bác lại, khẽ gật đầu. “Tôi tỉnh táo, chuyện đó không có ý nghĩa gì, tôi tin tưởng nhân cách của cô ấy.”

“Phải tin tưởng bản thân cậu, cô ấy là người mà cậu lựa chọn.”

Diệp Tích Thượng nói không sai, Tiết Thần không phải là người không có đầu óc, vả lại từ lúc hai người bắt đầu qua lại, anh đã biết quá khứ giữa Dư Kim Kim và Trần Nam Tầm, một đoạn quá khứ mà không ai có thể thay thế.

Dư Kim Kim hình như cũng không phải là cô gái chỉ biết đắm chìm trong quá khứ, cô đã nhiều lần nghĩ muốn quên đi, muốn mình kiên cường thế nào, có lẽ Tiết Thần là người hiểu rõ nhất, e rằng so với Cố Hoài Nam thì anh còn rõ hơn.

Anh gặp cô trong lúc cô dùng rượu phóng túng chính mình, để che giấu những thương tổn mà Trần Nam Tầm gây ra với mình. Cô say, nhưng khi cười rộ lên lại chân thật đến mức khiến anh không dời mắt được. Đêm hôm đó, chỉ sợ là một đêm hoang đường nhất trong cuộc đời Tiết Thần.

Anh muốn tìm hiểu cô, hiểu rõ cô, từ từ giúp cô ngừng đau khổ khi nghĩ đến người đàn ông kia. Anh cho rằng bọn họ đã cố gắng như vậy, không gì là không thể. Không ai không muốn yêu một người suốt đời, càng đừng nói là bọn họ chỉ gặp qua nhau.

Cứ tiếp tục hăng hái tấn công Dư Kim Kim, Tiết Thần tự cho rằng đã hiểu rõ cô, yêu quá chân thành thì trái tim cứng rắn như vàng của cô, cũng nguyện ý tin tưởng anh. Dù anh biết Trần Nam Tầm cũng thường gặp gỡ cô, Tiết Thần cũng chưa bao giờ lo lắng cả.

Nhưng mà cuộc sống cùng số mạng rất khó nắm bắt, nó dường như vĩnh viễn cũng không biết một khi thử thách mọi người, nó có thể làm người ta dễ dàng tin tưởng, nhưng cũng có thể phá hủy trong chớp mắt, làm cho người ta trở tay không kịp, không cách nào né tránh.

Khoảnh khắc máy bay mà hạ cánh, tâm trạng Dư Kim Kim rất nặng nề. Trần Nam Tầm cho rằng cô đang ngủ, nên vỗ nhẹ lên mặt cô. “Kim Kim, về đến nhà rồi.”

Một lúc lâu sau, Dư Kim Kim mới mở mắt ra, không nhìn bàn tay đang duỗi ra của anh ta, mà lướt qua anh ta nhìn máy bay hạ cánh.

Thuộc hạ của Trần Nam Tầm lái xe đợi ở bên ngoài, anh cất hành lý xong thì mở cửa xe giúp cô, làm tư thế mời. “Cuối cùng thì ăn bữa tối với anh, sau đó sẽ đưa em về nhà.”

Dư Kim Kim mặt lạnh, liếc xéo anh ta, Trần Nam Tầm cười đến vô hại. “Anh nói được sẽ làm được, nhiều ngày như vậy mà em cũng kiên trì vượt qua, một bữa cơm thôi mà, không khó.”

Dư Kim Kim liên tục cân nhắc, cắn răng ngồi vào trong xe.

Tài xế ở phía trước chuyên tâm lái xe, Dư Kim Kim nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mà tầm mắt Trần Nam Tầm vẫn rơi trên người cô chưa từng rời đi.

Suốt hai tuần qua, anh ta mang cô quay về nơi hai người gặp nhau, cô ý muốn cô nhớ lại những chuyện đã qua. Trần Nam Tầm phát hiện quá khứ nhiều năm như vậy cũng không giống như hai tuần lễ nhìn ngắm cô.

Nhà hàng đã được anh ta chuẩn bị rất chu đáo, là không gian giữa nhà hàng của cao ốc S lớn nhất thành phố, có thể thưởng thức phong cảnh cả thành phố. Anh ta đã cùng vô số những người phụ nữ khác đến đây, nhưng đây là lần đầu tiên dùng cơm cùng Dư Kim Kim ở đây.

“Đồ ở đây rất đắt, ăn nhiều một chút mới đủ vốn.” Anh trêu ghẹo, Dư Kim Kim căn bản không để ý, ăn từng chút từng chút nhưng không có một chút hứng thú nào.

Trần Nam Tầm cũng giống vậy, bữa cơm này căn bản không có khẩu vị, nhưng thức ăn trong bàn ăn anh ăn không còn thừa lại. Anh vừa đặt dao nĩa xuống, Dư Kim Kim liền nhìn qua, giống như muốn hỏi anh lúc nào thì có thể rời đi.

Trần Nam Tầm rút điều thuốc ra đặt trên môi, dưới ánh nhìn của cô mà rút điều thuốc ra. “Không hút, bây giờ có thể đưa em về nhà.”

Tiếng nói của anh vừa dứt, Dư Kim Kim không chút do dự đứng dậy rời đi, Trần Nam Tầm đi theo phía sau cô, ánh mắt dần dần sa sầm.

Trên đường trở về là anh tự mình lái xe, lúc gần đến nhà cô, thì điện thoại di động của cô chợt vang lên. Dư Kim Kim liếc nhìn sắc mặt chưa thay đổi kia, vội nhấn phím “yên lặng”.

Trần Nam Tầm cười. “Lại là Tiết Thần à? Thật cố chấp, không phải cậu ta đặc biệt tin tưởng em sao?”

Dư Kim Kim vẫn không để ý đến anh ta.

Trong nháy mắt, xe đã đi tới lầu dưới nhà Dư Kim Kim, lúc cô chuẩn bị mở cửa xe bước xuống thì Trần Nam Tầm nhấn nút khóa, đối với anh mắt cô đưa tới coi như không thấy. “Hai người quen biết thế nào? Em vẫn chưa nói cho anh biết.”

“ ”

“Kim Kim.” Anh bắt đầu dĩ thử dài, đưa tay vuốt vuốt đầu cô. “Anh nói này, em có thể đừng như vậy được không, không phải chỉ cùng em đi chơi vài ngày, lại không bảo em ngủ cùng anh, không hôn em càng không sờ em, ngay cả tay cũng chưa chạm qua, còn muốn anh làm thế nào nữa? Đừng làm bộ dạng giống như thâm cừu đại hận với anh được không? Còn nói là coi anh như bạn bè bình thường?”

Anh ta quả thật tuân thủ giao ước, không đụng chạm đến nửa cọng tóc của cô.

“Đừng đụng tôi!” Dư Kim Kim đẩy tay anh ra, vuốt vuốt tóc mình. Trần Nam Tầm nhất thời vui mừng trở lại, giống như một đứa bé không biết trời đất là gì, hai tay cùng vãn vê tóc cô.

“Xú Nha Đầu này, nhiều ngày như vậy đều không nói chuyện với anh, cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi hả?”

Anh muốn chà đạp tính cách cô mới chịu bỏ qua, bàn tay nhân cơ hội sờ soạng hai cái trên mặt cô. “Bây giờ mới giống Kim Kim của anh, tính cách của em không phải im lặng như vậy.”

“Chuyện anh đồng ý với tôi, sẽ làm và không hối hận?”

Trần Nam Tầm sờ cằm, “Vậy em nói cho anh biết em bắt đầu với Tiết Thần như thế nào? Em thỏa mãn anh, anh liền thỏa mãn em.”

“Anh thật sự muốn biết?” Dư Kim Kim liếc mắt nhìn anh.

Trần Nam Tầm gật đầu. “Em theo đuổi cậu ta? Giống như lần đầu theo đuổi anh?”

“Không phải.” Dư Kim Kim bỗng đứng cong môi lên, có chút đắc ý cũng có chút bướng bỉnh. “Bình thường thì anh và những người phụ nữ kia bắt đầu như thế nào?”

Nụ cười trên mặt Trần Nam Tầm từ từ biến mất. “Hai người. Tình một đêm? Dư Kim Kim, em điên rồi? Sao em có thể chà đạp bản thân như vậy? Ngộ nhớ cậu ta là ——”

“Không có ngộ nhớ, sự thật là chúng tôi vẫn vô cùng tốt, từ lần đầu tiên đến bây giờ.” Dư Kim Kim lơ đãng. “Chuyện điên rồ duy nhất của tôi chính là ban đầu dễ dàng đem mình cho anh, chẳng qua tôi cũng không hối hận, khi đó yêu anh là thật, hiện tại thương anh ấy cũng là thật.”

Ánh mắt Trần Nam Tầm sáng rực, đáy mắt thay đổi trong nháy mắt, phức tạp khiến Dư Kim Kim nhìn không hiểu. “Không lừa anh?”

Dư Kim Kim nặng nề gật đầu, không tức giận, nghiêm túc nhìn anh. “Tôi chưa bao giờ phủ nhận qua, lúc trước anh đối xử với tôi rất tốt, tôi chưa bao giờ hãm mộ Nam Nam khi được anh trai anh nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương, bởi vì tôi biết hai người giống nhau.”

Yết hầu Trần Nam Tầm giật giật, ngón tay sờ nhẹ khuôn mặt cô, động tác dường như rất cẩn thận. “Hiện tại anh cũng có thể nắm tay em.”

Dư Kim Kim không tránh, “Chỉ nắm tôi sao?”

Trần Nam Tầm gật đầu, không chút chần chờ. Dư Kim Kim cười, lắc đầu. “Tôi không tin, hơn nữa cũng không thể. Mấy ngày nay, tôi không nói chuyện với anh, bởi vì tôi đang suy nghĩ rất nhiều. Lúc đầu là chuyện trước kia của chúng ta, thời khắc chúng ta ở cùng nhau, từ lúc anh và Kim Kim bắt đầu cho đến khi chúng ta chia tay. Nam Tầm, mấy ngày qua thật là khoảng thời gian khó quên, nó sẽ trở thành hồi ức quan trọng trong lòng tôi và anh.”

Cổ họng Trần Nam Tầm khô khốc, nghiêng người qua, muốn hôn cô.

“Thế nhưng chút quá khứ đó đã qua rồi, Tiết Thần mới là tương lai của tôi.”

Một câu nói này giống như một quả bom, trong nháy mắt đem trái tim Trần Nam Tầm nổ tung rơi đầy đất. Anh dừng lại, bàn tay không tự chủ nắm lấy cổ cô.

Dư Kim Kim hơi đau, nhẹ nhàng nói tiếp. “Anh không biết quý trọng, chúng ta đã bỏ lỡ, tôi chỉ có thể nói một câu “đáng tiếc”, còn nữa, cảm ơn.”

“Cảm ơn tôi vì chuyện gì?”

“Cảm ơn anh không quý trọng, để cho tôi có cơ hội gặp được một người biết quý trọng tôi.”

Trong một khắc kia, từ trong mắt Trần Nam Tầm, Dư Kim Kim có thể thấy sự tức giận. “Có một việc, tôi chưa từng nói với anh, cũng chưa nói cho bất kỳ ai, bao gồm Nam Nam. Nguyên nhân thực sự khiến tôi quyết định rời xa anh, thật ra là vì tôi biết anh không yêu tôi, nói cách khác, Trần Nam Tầm, thật ra thì anh căn bản sẽ không yêu, mà anh chỉ muốn cùng các cô gái khác nhau cảm thụ, kích thích, vui thích, nhưng mà anh. Chưa từng cảm giác mình có trách nhiệm với một người phụ nữ nào.”

Trần Nam Tầm yên lặng, bị lời nói của cô làm cho kinh ngạc, gần như không thể chống đỡ được. Anh lui người ra sau, âm thầm siết chặt quyền, môi cười lạnh. “Kim Kim, em điên rồi. Tốt, anh sẽ để Trác Vệ suy tính chuyện hợp tác với Thịnh Đường, rồi sớm cho lão bản của em câu trả lời chắc chắn.”

“Cảm ơn.”

“Không cần, em nên được, không thể để cho em phụ công lần đầu tiên của Tiết Thần.” Anh mở khóa xe, không nhìn lại cô.

Dư Kim Kim không nói gì nữa, mở cửa xuống xe, đưa mắt nhìn xe của anh rời đi, thở phào một hơi, giống như tháo bỏ gánh nặng trên người. Cô ngẩng đầu nhìn trên lầu, cửa sổ trong nhà tối đen, Tiết thần còn chưa về.

Cô mới vừa đi tới cửa lầu, đang lật tìm chìa khóa trong túi xách, chợt có một ánh sáng chiếu vào cô, lúc sáng lúc tối lóe lên hai lần rồi tắt. Dư Kim Kim tò mò nhìn lại, sắc mặt tái mét.

Đó là xe của Tiết Thần, không biết đỗ ở chỗ đó bao lâu rồi.

Cô bắt đầu lo lắng, mỗi bước đi về phía anh thì càng lo lắng hơn.

Tiết Thần ngồi ở trong xe, cửa sổ xe mở ra, vãn vươn cánh tay dài ra, trên tay đang kẹp một điều thuốc, dù bận vẫn ung dung nhìn cô. “Đã trở về?”

Dư Kim Kim vươn người qua cửa xe ôm cổ anh, hung hăng hôn lên mặt anh. “Đã trở về, Kim Kim kính chào Tiết gia.”

Tiết Thần cười, rút chìa khóa xe, bước ra ngoài. “Về nhà trước.”

Nhìn anh đi lên không có chút khác thường, trong lòng Dư Kim Kim không dám chắc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Hai người vừa vào đến cửa nhà, Dư Kim Kim liền chuẩn bị tốt chờ anh mạnh mẽ hôn mình. Nhưng lúc này đây, Tiết Thần đổi giấy, ném chìa khóa lên bàn nhỏ liền vào phòng thay quần áo, căn bản không để ý đến cô.

Dư Kim Kim không dám chậm trễ, theo sát anh vào trong phòng, ngoan ngoãn chạy đến trước mặt anh thay anh cởi nút áo quân trang, cà vạt, áo sơ mi. Tiết Thần không cự tuyệt, con người hơi rủ xuồng nhìn cô. “Lần này, sao đi công tác lâu vậy?”

Dư Kim Kim ngắc đầu, “Chương Tổng lại trong thời mãn kinh rồi, hơn nữa, em luôn phá hỏng vụ làm ăn của ông ta, dưới cơn nóng giận đây em đi biên cương rồi.”

Tiết Thần không hỏi nữa, “Em ăn cơm chưa?”

“Anh chưa ăn? Em làm cho anh, muốn ăn gì?”

“Ăn rồi.” Tiết Thần xoay người bắt đầu cởi quần, không để cô làm thay. “Em đi tắm trước đi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dư Kim Kim không nghi ngờ gì, người đầy mồ hôi quả thật cần đi tắm. Đợi cô bước ra từ trong phòng tắm, Tiết Thần đang ngồi trên ghế sofa cúi đầu nhìn điện thoại di động.

“Nhìn gì vậy, sao nhập thần thế?” Dư Kim Kim chê bai, tiến tới ôm anh, thuần thục giạng chân ngồi trên đùi anh, nắm lấy mặt anh, miệng nhỏ dẫu lên. “Hôn nhẹ.”

Cô vừa tắm xong nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đáng yêu mê người, non mềm hơn bất cứ thứ gì. Tiết Thần nắm cằm nhỏ của cô, “Quà của anh đâu?”

“Đó là đương nhiên, lần đó đi công tác không phải đều mua cho anh đồ sao, đợi lát nữa sẽ có, bây giờ hôn một cái.” Dư Kim Kim nóng lòng cầu xin nụ hôn, đợi mãi anh không chủ động, không thể làm gì khác hơn là mình chủ động.

Môi Tiết Thần lạnh hơn bình thường, nụ hôn của anh không giống với nụ hôn trong quá khứ, không nóng không lạnh. Dư Kim Kim hình như cũng không phát hiện, từ từ động tình, tay nhỏ bé bắt đầu không thành thật sờ anh. “Tiết gia, lật chuyển kim bài gì chưa.”

Cô nỗ lực hôn anh, dụ hoặc anh, đặt tay anh trên người mình, đến cuối cùng làm mình khó chịu không thôi, người đàn ông này ngược lại tỉnh táo lạ thường. Dư Kim Kim mở đôi mắt tràn đầy khát vọng nhìn anh, tay từ trên ngực anh trượt thẳng xuống bụng dưới, cầm lấy, di động lên xuống. Cửa anh đã sớm cứng rắn như sắt, giờ khắc này vật ở trong tay cô còn không an phận mà khẽ nhúc nhích.

Nhưng anh không chút cử động, thơ ơ lạnh nhạt giống như người ngoài cuộc khi bị Dư Kim Kim khơi mào dục vọng. “Muốn sao?”

Dư Kim Kim thành thực gật đầu, giọng nói khàn. “Muốn.”

Khóe miệng Tiết Thần nhếch lên, ngón tay đặt lên môi cô, làm ra ám hiệu. “Cho anh xem, em muốn bao nhiêu.”

Dư Kim Kim lập tức hiểu ý anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng. Tiết Thần chưa bao giờ để cho cô làm như vậy, tuy nhu cầu của anh rất mãnh liệt, nhưng không ép cô làm bộ dạng “Phục vụ” anh.

Dư Kim Kim chần chờ chốc lát, lựa chọn đầu hàng anh, nghiêng người hôn môi anh, từng chút từng chút trượt xuống dưới. Cái lưỡi ướt át lưu lại ấn ký trên người anh, tạo thành một đường dài nhỏ. Thân thể cô cũng dorr xuống, cuối cùng làm thành tư thế quỳ gối giữa đùi anh.

Nơi đó của anh giống như sắt nung nóng, Dư Kim Kim cực kỳ khấn trương, động tác chậm chạp không tiến thêm một bước, ngẩng đầu nhìn Tiết Thần.

Tiết Thần sờ đầu cô, không có một câu khích lệ, càng không muốn thả cô. Ánh mắt anh mạnh mẽ hơn bình thường, làm cho người ta không dám không vâng lời. Dư Kim Kim hít sâu một hơi, liếm liếm đôi môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, lấy dũng khí cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm đỉnh.

“Ngoan, tiếp tục, ngậm chặt hơn một chút.”

Dư Kim Kim làm theo lời anh, thử dể nó xâm nhập vào trong. Khoang miệng cô chặt chẽ bao bọc lấy vật nóng bỏng của anh, làm cho anh có cảm giác kích thích khác thường, hô hấp của Tiết Thần bắt đầu rối loạn, lúc cô không nhận được mà nhả ra thì đỉnh đầu bất ngờ bị chế trụ.

Chỉ lặp lại mấy lần, Dư Kim Kim liền không chịu nổi, nhưng cô vẫn hết sức nhẫn nại, không kháng cự. Thế nhưng hai tay nắm chặt sofa lại tiết lộ tất cả, Tiết Thần biết cô khó chịu, cuối cùng không nhẫn tâm làm nhiều hơn. Rút vật đó của mình ra, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, lau khôe mắt ướt át của cô.

“Có phải rất không thoải mái?”

“Cũng. Khụ khụ. Không tồi.” Dư Kim Kim lại ho khan mấy tiếng chậm rãi, gương mặt vẫn đỏ. “Anh em của anh cảm thấy thoải mái là được rồi.”

Cô nghịch ngợm nháy mắt, ôm anh cọ cọ. “Về phòng, có được không?”

Tiết Thần gật đầu, ôm ngang người cô, quay lại phòng ngủ, thô lỗ ném cô lên giường. Đầu óc Dư Kim Kim cũng bị choáng váng, còn chưa phục hồi tinh thần lại đã cảm giác được chân của mình bị anh tách ra.

Vật của Tiết Thần mới vừa rời được cô làm ướt át trực tiếp xông vào, Dư Kim Kim kêu lên một tiếng, xâm nhập đột ngột này kích thích đến mức nhịp tim như muốn ngừng lại. Cô chuẩn bị tốt rồi, nên cũng không cảm thấy quá mức khổ sở.

“Tiết ——” Cô vừa nói một chữ, liền bị động tác hung mãnh của anh làm cho nói không ra lời, quần ngủ của cô cũng chưa kịp cởi ra.

Anh cúi đầu hôn cô, nâng eo cô lên để nghiêng hợp với mình.

Dư Kim Kim muốn tìm cơ hội nói chuyện, lại bị anh dừng mãnh chiếm giữ. Trong lòng cô không phải không kỳ quái, nhưng anh không cho cô thời gian suy nghĩ, đến khi mệt mỏi – yếu ớt mới buông cô ra.

Tiết Thần ôm Dư Kim Kim vào trong ngực, ngón tay cô ngay cả cử động cũng không được. “Kim Kim.”

Cô nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Qua một lúc lâu, Tiết Thần mới mở miệng. “Em có muốn kết hôn không?”

Dư Kim Kim chưa cho anh câu trả lời, đã ngủ rồi.

~~~ Hết chương 26 ~~~

27. Chương 27

Chương 27.1

Ngày đó sau khi về nhà, Cố Hoài Nam ngủ một giấc thật dài, đến tối khi nhìn thấy Diệp Tích Thượng thì làm bộ hỏi mấy câu về chuyện lần trước.

Diệp Tích Thượng báo cáo chi tiết, cuối cùng nói một câu: “Em gái của em xem ra có vẻ ngoan ngoãn hơn so với em.”

“Không sai, em ấy được giáo dục tốt, cũng giống như anh, quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, Tiểu Tây cũng giống vậy, những lời nói của ba mẹ tôi đối với cô ấy mà nói giống như mệnh lệnh, mặc kệ có ý kiến gì hay không thì cũng tuyệt đối thi hành.”

“Dáng vẻ hai người giống nhau như vậy, sao tính tình lại khác nhau nhiều thế?” Diệp Tích Thượng làm ra vẻ như vô tình hỏi.

Cố Hoài Nam lúc ấy đang rửa chén, tay vớt lên một ít bọt xà bông trắng tinh bôi lên trên mặt anh: “Hỏi hận vì lấy tôi rồi hả ? Tiểu Tây còn chưa có kết hôn mà, anh còn có hi vọng.”

Diệp Tích Thượng vuốt mặt, lấy bọt điểm trên chóp mũi cô: “Vậy em phải làm sao? Em đánh đá chua ngoa, xoi mói ngang ngạnh rất khó hầu hạ, ngoại trừ tôi ra thật không dễ tìm được người thứ hai chịu lấy em.”

Cố Hoài Nam cởi đôi găng tay cao su ra bỏ vào bồn rửa chén, tay vung lên, chống nạnh: “Anh có ý tứ gì? Diệp Tích Thượng.”

Diệp Tích Thượng khóa kỹ vòi nước, quan sát cô một lúc: “Tự mình suy nghĩ.”

Đây là bắt đầu ghét bỏ cô ?

Cố Hoài Nam tức giận, tức giận đến độ cả một buổi tối không vẽ được tranh, quá nửa đêm chạy đi đập cửa phòng anh, ngoài ý muốn phát hiện anh lại không khóa cửa.

Vừa đúng lúc! Cô tức giận dùng dùng vọt vào, mở đèn đầu giường anh ra: “Diệp Tích Thượng, anh không được ngủ.”

Diệp Tích Thượng cũng không mở mắt, lật người: “Không được, tôi phải bảo đảm giấc ngủ.”

Cố Hoài Nam đi vòng qua bên kia, “Anh ngồi dậy nói rõ ràng cho tôi, có phải anh ghét bỏ tôi hay không?”

Diệp Tích Thượng mở mắt, ngồi dậy: “Đây chính là kết luận của em sau khi đã suy nghĩ?”

“Chẳng lẽ không đúng? Anh nói tôi đánh đá chua ngoa xoi mói ngang ngạnh rất khó hầu hạ, cái này không phải là ghét bỏ tôi sao?” Ánh mắt Cố Hoài Nam có chút lay động, người đàn ông này ngủ không mặc áo? Cứ để trần như vậy, làm người ta ngượng chết a.

Diệp Tích Thượng nửa ngày không lên tiếng, cau mày nhìn cô. Cố Hoài Nam ho khan hai tiếng, “Sao anh nhìn tôi làm gì, không ai nói cho anh biết cứ chăm chú nhìn một người thì cũng tương đương với quyến rũ sao? Hơn nữa anh còn ngủ trần.”

“Tôi không có ngủ trần, có mặc một chỗ đấy.” Anh cúi đầu nhìn mình, một chiếc chăn mỏng phủ ngang hông anh có vẻ không an toàn, không cần nói cũng biết chỗ nào có mặc.

Cố Hoài Nam theo bản năng cũng cúi đầu xuống nhìn vào phần bụng anh, ưm. . . . .Bộ vị nào đó rất nổi bật. Cô có chút đỏ mặt: “Anh đang cố ý dẫn dắt tôi phạm tội đúng không? Quá không hiền hậu.”

Diệp Tích Thượng liếc cô một cái, rất không nể mặt: “Tôi không cho rằng em đủ năng lực thực hiện hành động phạm tội với tôi.”

Cố Hoài Nam khế cắn răng, “Ai mà thêm phạm tội với anh, nghĩ mình có bao nhiêu hấp dẫn đây? Đàn ông có vóc dáng rất nhiều, tôi cũng không đến nỗi bụng đói ăn quàng mà tìm anh.”

Bị thương tổn nhưng Diệp Tích Thượng chẳng những không tức giận, ngược lại còn thấy buồn cười: “Cố Hoài Nam.”

“Cái gì?”

“Lần sau nói những lời như thế, đừng có đỏ mặt, mắt cũng đừng liếc loạn xung quanh thì sẽ có sức thuyết phục hơn.”

Chương 27.2:

“ . . . . . Ai nói dối?”

“Ai nói em nói dối hả?”

Cố Hoài Nam nhất thời cứng họng, tức giận cau mày bĩu môi, vung cái gối đầu đánh anh: “Dù sao anh cũng không được ghét bỏ tôi! Tôi có anh đá chua ngoa xoi mói ngang ngạnh anh cũng phải hầu hạ! Anh đã nói không được ly hôn đấy!”

Diệp Tích Thượng nhàn nhạt nhếch miệng, sắc mặt nghiêm nghị, nhanh nhẹn bắt được tay của cô cướp gối lại: “Có thể dùng giày vò tôi nữa được không, tôi còn phải đi làm, ngày mai huấn luyện tân binh nhảy dù.”

“Là anh không cho tôi ngủ trước! Vậy tôi cũng không thể cho anh ngủ!”

“Nhưng bộ dạng của em không đánh được bao lâu sẽ thấy mệt mỏi, còn tổn thương này đối với tôi cũng chỉ là số lẻ mà thôi.”

“Tôi tức giận không ngủ được cũng là trách nhiệm của anh! Anh còn ở đây nói châm chọc!”

Cánh tay dài của Diệp Tích Thượng duỗi một cái ôm ở eo cô kéo về phía trước, Cố Hoài Nam mất đi trọng tâm té lên giường anh: “Vậy thì được, tôi phụ trách.”

Khi Cố Hoài Nam ý thức được hình hình không ổn thì môi của anh đã áp xuống, bờ môi hôn cô rất mạnh mẽ. Mới bắt đầu tay chân cô vẫn còn vung loạn, đẩy anh đẩy anh, Diệp Tích Thượng bèn nắm chặt cổ tay cô, khiến cô càng giống một chú cá nhỏ không an phận.

Diệp Tích Thượng khẽ rời khỏi môi của cô, giọng nói ám ách trầm thấp: “Em mà cử động nữa đến lượt tôi ngủ không được, vậy coi như là trách nhiệm của em, nếu như trong lòng em khẳng định mình chịu trách nhiệm được thì cứ tiếp tục.”

Cố Hoài Nam vẫn chưa thỏa mãn chu miệng lên, nhưng thân thể đã ổn định lại: “Chưa từng thấy qua ăn có người đã ăn đậu hũ còn không biết xấu hổ như vậy, Diệp Tích Thượng, chúc mừng anh đã tiến bộ.”

Anh vui vẻ tiếp nhận lời ngợi khen, trong tình huống anh vẫn còn có thể kiểm soát được phải kịp thời thu tay lại: “Đi ngủ đi, bồi dưỡng tinh thần, buổi tối ngày mốt gặp ba em cùng ăn cơm.”

Cố Hoài Nam cau mày, “Nhanh như vậy sao? Tôi có thể không đi chứ?”

Diệp Tích Thượng suy tư: “Vậy. . . . . Tôi mang Tiểu Tây đi cho đủ số?”

Đôi mắt Cố Hoài Nam nhú lại, “Anh cứ thử xem!”

Cô đột ngột nâng đầu gối lên hung hăng thúc vào bụng dưới của anh, Diệp Tích Thượng không có phòng bị, đau đến chảy mồ hôi lạnh. Cố Hoài Nam đã chạy trốn tới cửa, hắt cằm lên cảnh cáo.

“Anh dám lén phụng bên ngoài thì tôi sẽ có biện pháp khiến anh phải cởi quân trang, sẽ đem đồ trang bị tiêu chuẩn của anh vứt cho chó ăn!” Dứt lời đóng cửa lại, hài lòng đi ngủ.

Diệp Tích Thượng chịu đựng đau đớn, dở khóc dở cười, tắt đèn đầu giường, nằm xuống lại, không khỏi suy nghĩ, tại sao một người phụ nữ bình thường cũng rất thông minh như Cố Hoài Nam, trong đầu cũng bắt đầu xuất hiện ý định không ngay thẳng rồi hả?

Anh im lặng cười cười, thỉnh thoảng cô giả vờ có bộ dạng ngớ ngẩn kia, lại có mấy phần giống Diệp Tiểu An.

Diệp Tích Thượng liếc nhìn hình của Diệp Tiểu An để trên tủ đầu: Tiểu Diệp Tử, cô ấy chưa chắc đã là một người vợ tốt, nhưng sẽ là một chị dâu tốt.

===== hết chương 27=====

28. Chương 28

Chương 28.1

Cuộc xã giao của Trác Vệ còn chưa kết thúc, điện thoại di động đã bị gọi nhiều. Anh chạy xe ô-tô tới địa điểm ước định thì đã gần nửa đêm, Trần Nam Tầm đang ngồi ở ven đường, xung quanh một đồng lon bia đã trống rỗng và một đồng tàn thuốc.

Trác Vệ cảm thấy kỳ lạ, “Tầm ít khi mượn rượu tiêu sầu sao hôm nay lại như thế?”

Trần Nam Tầm uống cạn nửa lon bia trong tay, rồi lấy cặp tài liệu từ phía sau ném ra trước mặt một cái: “Tôi làm lại bản kế hoạch của dự án kia cho xếp của anh xem qua, nói là anh làm.”

Trác Vệ nhanh chóng xem qua một lần, “Xem ra vẫn là Thịnh Đường và Trác thị hợp tác với nhau là thích hợp nhất.”

Trần Nam Tầm không thêm để ý đến những lời nhạo báng của anh, thực sự cầu thị: “Thịnh Đường vốn có thực lực, Trác thị sẽ không thiệt thòi.”

“Cảnh quay Thịnh Đường lần trước ba tôi còn chưa xem, vẫn luôn ở trong ngăn kéo của tôi.” Trác Vệ ngồi chồm hổm xuống: “Anh có lòng rồi, xem ra mấy ngày Kim Kim phục vụ anh đã đủ thoải mái, đủ thỏa mãn?”

“Thỏa mãn cái rắm.” Trần Nam Tầm bóp bẹp một lon bia ném ra rất xa: “Tôi đây ngay cả tay của cô ấy cũng còn chưa đụng.”

Trác Vệ không tin, nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh. Trần Nam Tầm đập anh một cước: “Đừng có nhìn tôi như vậy.....tôi không có bị hư, rất mạnh mẽ.”

Trác Vệ vuốt ve dấu giày trên quần: “Vậy tôi cũng không hiểu, anh thiết lập kế hoạch để Kim Kim bị thua bởi Trác thị, không phải là để cô ấy ngoan ngoãn đưa mình đến trong miệng anh, nhân cơ hội cùng cô ấy tình cũ bốc cháy sao?”

Trần Nam Tầm không trả lời mà hỏi lại, “Nói thật, anh cảm thấy bây giờ Kim Kim có thể có thể trở về với tôi sao?”

“Cô ấy xung đột với anh là xung đột với Trác thị, cộng thêm lần trước anh thiết kế cô ấy bị mất hóa đơn ít nhất cũng phải bồi thường một hai ngàn vạn, ai sẽ giúp cô ấy? lão phật gia nhà chị dâu anh? Kim Kim chịu không? Tính khí cô ấy không phải anh không biết. Về phần người tên Tiết Thần đó, hoặc là không có bối cảnh hoặc là bối cảnh quá sâu, chỉ là một phò đoàn thôi.”

Trác Vệ cười: “Kim Kim không đến với anh thì còn con đường khác có thể chọn sao? Trừ phi. . . .” Anh cân nhắc tập tài liệu đó.

“Trừ phi tôi thay đổi chủ ý, tha cho cô ấy một lần.” Trần Nam Tầm phiền não trong lòng, văng tục, lời Trác Vệ nửa đêm không người đưa xe trên đường.

Tốc độ điên cuồng không những không khiến đầu óc anh tỉnh táo, mà ngược lại còn khiến anh rối loạn hơn. Trác Vệ sợ anh gặp chuyện không may, không chơi cùng anh.

Trần Nam Tầm ngửa mặt nằm ở đầu xe, nhìn bầu trời đầy sao, rất lâu sau đó mới nói ra một câu: “Tôi đã thật lâu không có phụ nữ, không làm sao có hứng nổi, ngán.”

Trác Vệ quay đầu lại nhìn anh một cái, khẽ nhú mày: “Muốn về nhà ăn cỗ hả?”

Anh không lên tiếng, tiếp tục giả vờ chết. Trác Vệ nhàn nhạt hút thuốc, nhả ra một làn khói, nâng môi lên: “Anh không đuổi tận giết tuyệt tôi không thấy kỳ lạ chút nào, Kim Kim là người phụ nữ khiến anh để tâm nhất, cũng là người duy nhất quăng anh đi.”

“. . . . . Tôi thật sự ti tiện.”

“Anh quả thật ti tiện.”

Trần Nam Tầm ti tiện trong ti tiện, hèn hạ trong hèn hạ, đã hứa chuyện của Dư Kim Kim đúng hẹn làm được.

Ngày Thịnh Đường và Trác thị ký hợp đồng, Trác Vệ nói gần nói xa thỉnh thoảng còn nhắc tới tên Dư Kim Kim, người khác không biết nguyên do ở trong đó, chỉ cảm thấy Dư Kim Kim là mấu chốt của việc mua bán thành công. Chương Huy lập tức xem cô như Đại Công Thần, thăng chức tăng lương, cho cô nghỉ phép, ngay cả vé máy bay cũng chuẩn bị rất tốt cho cô.

“Kim Kim, tôi quả nhiên không có nhìn lầm cô ...cô là khối tiền.”

“Là khối nô lệ? Đa tạ Chương Tổng xem trọng tôi.” Dư Kim Kim cười so với anh ta còn giả tạo hơn.

Sắc mặt Chương Huy lộ vẻ lúng túng, kéo cửa chớp lên, đi tới bên cạnh cô, tay khoác lên trên vai cô: “Tôi cũng biết làm như vậy rất uất ức cho cô, “Nhị Thế Tổ” đó không có khi dễ cô chứ? Hi vọng anh ta không có ham mê gì đặc biệt.”

Anh ta đã từng lén lút theo đuổi Dư Kim Kim, tuy bị cự tuyệt nhưng thái độ đối với cô vẫn không khác lắm.

Dư Kim Kim hừ hừ châm chọc, đẩy móng vuốt của anh ta xuống: “Tôi chỉ bán rẻ tiếng cười không bán mình, lời này của Chương Tổng tôi nghe không thấy thoải mái, nếu như không có chuyện gì tôi đi trước.”

Dư Kim Kim xuống dưới lầu, Trác Vệ vẫn chưa đi, dường như đang cố ý đợi cô: “Đi đâu? Tôi đưa cô đi một đoạn?”

“Miễn, tránh khỏi người khác nhìn thấy thật sự nghĩ tôi đang giao dịch theo quy tắc ngầm, tôi là thường dân không quan trọng, nhưng Trác tổng thân phận tôn quý vẫn nên chú ý một chút thì tốt hơn.”

Cô vẫn còn mặc trang phục công sở, nụ cười trên mặt rất nghề nghiệp, rất khách sáo.

Trác Vệ không bắt buộc: “Nếu như ngay trước mặt lãnh đạo của cô, cô và tôi nói chuyện theo kiểu kẹp thương đeo gậy như vậy, nói không chừng bọn họ sẽ càng thêm trọng dụng cô.”

Ánh mắt Dư Kim Kim rét lạnh: “Tôi không muốn để cho người khác biết tôi và đám người các người quen biết nhau, Trác Vệ anh đừng đi nói hươu nói vượn, tôi và các anh không có một chút quan hệ nào, tôi có cuộc sống của mình, mời các anh đừng quấy rầy tôi.”

Trác Vệ nhún nhún vai, “Mặc dù tôi và Nam Tầm là anh em, nhưng tôi và anh ta cũng không giống nhau, cô nên biết. Kim Kim, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, anh ta đối với cô còn chưa hết hi vọng.”

Dư Kim Kim giật mình, “Có ý tứ gì?”

“Ý tứ chính là cô muốn có một cuộc sống an bình cũng phải xem Trần Nam Tầm có vui lòng không, lưu tâm đi, đừng chọc đến giới hạn cuối cùng của anh ta.”

Cảnh cáo của Trác Vệ giống như một lời nguyên vạ, khiến cô nghe có chút khó chịu, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái rồi quay người đi.

*****

Cổ Hoài Nam đến quán trà đã hẹn, vừa thấy mặt đã nổi óa, nhìn cũng không nhìn thấy Dư Kim Kim đang chống chọi trước mặt mình bao lớn bao nhỏ quà tặng. Dư Kim Kim quấy coffee kiên nhẫn nghe cô quở trách mình.

“Bây giờ cậu biết tư vị bị người ta bỏ lại không nói một tiếng sao? Suy nghĩ một chút xem năm năm trước cậu không chào mà đi xem như thế nào.”

Cổ Hoài Nam lập tức tịt ngòi, cúi đầu uống Hồng Trà: “Ngày đó không phải là tớ bị tên khốn kiếp Trần Nam Thừa kia kích thích sao? Cậu còn trách tớ?”

Dư Kim Kim nắm tay cô: “Cậu đi tớ không trách cậu, nhưng không phải nhiều năm như vậy mà một chút tin tức cậu cũng không báo cho tớ, những tình huống xấu nhất tớ cũng đều nghĩ tới, nếu như cậu suy nghĩ không thông suy nghĩ nông cạn, cả đời tớ cũng sẽ không tha thứ cho cậu. Chỉ là tớ còn tưởng rằng cậu sẽ bỏ được, sẽ không thiết kế áo cưới nữa.”

“Tớ cũng không phải là vì anh ta mới học thiết kế, tại sao phải bỏ?” Cố Hoài Nam cắn cắn thành ly hết sức khinh thường.

“Nếu như cậu vẫn chưa về, mấy năm sau đã là nhà thiết kế chính của J.K rồi? Thật đáng tiếc đó.”

Về mặt Kim Kim tiếc hận, Cố Hoài Nam giương mắt, “Vậy tớ lại đi nữa?”

“Tớ không hỏi cậu có bỏ được tớ hay không, nhưng cậu chịu bỏ đoàn trường đại nhân sao?” Dư Kim Kim cười híp mắt đề thấp âm lượng, “Cậu tính lúc nào thì cùng Diệp Suất thực chất phát triển? Anh ta khó chịu cứng nhắc thì cũng coi như xong, cậu háo sắc như thế, đối với loại báu vật này nhìn rất vất vả chứ?”

“Một người đàn ông rất có quy tắc như vậy, tớ thật sự sợ sau khi ngủ với anh ta xong anh ta sẽ khóc.”

“Còn chưa dạy dỗ tốt à?” Dư Kim Kim có một chút thất vọng nhỏ. “Cậu nên thêm chút sức, nói không chừng sau khi hai người ngủ với nhau xong anh ta sẽ không phải cậu thì không lấy đó.”

Nói đến đây, thấy Cố Hoài Nam ra vẻ thần bí vươn người lên phía trước, bàn tay nhỏ bé che che khoe miệng đem chuyện đêm đó bị Diệp Tích Thượng kéo lên trên giường cưỡng hôn miêu tả một lần.

Dư Kim Kim nhìn cô giơ ngón tay cái lên: “Như vậy có thể thấy được bản tính đàn ông đều giống nhau, chỉ là vị kia nhà cậu cần nhiều kích thích hơn so với những người khác mà thôi, Đúng? Hay không đúng. . . .” Kim Kim mấp má mắt, cầm cái muỗng cà phê gõ cô một cái.

“Tại sao trẻ như vậy mà hai người vẫn còn ở cùng nhau? Cố Hoài Nam cậu thành thực khai báo ngay, có phải cùng đoàn trường đại nhân ở chung rồi hay không? Đừng nói không có, có quỷ mới tin.”

Cố Hoài Nam lúc này mới ý thức được mình đã lỡ lời, gương mặt ửng đỏ: “Cậu nói đi đâu vậy? Tớ chỉ thỉnh thoảng đi chơi thôi, làm sao có thể phát triển ở chung nhanh như vậy được.”

“Không nhanh, cũng đã mấy tháng rồi mà hai người các cậu vẫn còn dừng lại ở giai đoạn hôn môi, vậy thì làm sao cuộc đời có thể tu thành chánh quả hả? Nếu cậu cảm thấy anh ta là người tốt thì nên làm việc nghĩa là không được chùn bước nhào tới ăn anh ta, in ký hiệu của mình, tránh để người phụ nữ khác có cơ hội nhớ thương anh ta.”

Trước đây Cố Hoài Nam trước thật đúng là không nghĩ rằng Diệp Tích Thượng lại có sức cuốn hút như vậy, nếu không phải do lời nói của thím mập kia thì cô cũng không biết người đàn ông luôn luôn có vẻ khó chịu và trầm lặng này lại có nhiều cô gái thích như vậy.

“Cậu và Tiết gia nhà cậu thì lại rất nhanh, biết nhau còn chưa được năm giờ đồng hồ đã làm toàn bộ.” Cố Hoài Nam đâm đâm đầu của Kim Kim: “Cậu thật là càng ngày càng không đủ rồi, trước kia muốn chết muốn sống đi theo cái tên ngựa đực đó, bây giờ lại dám cùng một người xa lạ chơi “tình một đêm”, không sợ bị lừa tài gạt sắc sao? Không sợ bị tiền đâm hậu sát sao?” (trước cưỡng dâm sau giết chết

“Tớ bây giờ không phải rất tốt sao?” Dư Kim Kim đâm trở lại, nhưng dường như nghĩ tới cái gì đó nên chợt nghiêm chỉnh lại: “Tớ nhìn thấy Tiểu Tây và Trác Vệ ở cùng một chỗ.”

Cố Hoài Nam gật đầu, không có phản ứng quá lớn: “Trước kia Trác Vệ thích Tiểu Tây, sau khi mất của nó xảy ra sự cố cũng vẫn chưa từng thay đổi, bọn họ ở chung một chỗ cũng không có gì kỳ quái.”

“Nhưng anh ta là bạn bè thân thiết của anh em họ Trần, Tiểu Tây làm như vậy là không có suy nghĩ đến cảm nhận của cậu.”

“Tự do yêu đương, chỉ cần có thể tìm được một người thật sự đối tốt với mình là được rồi, chuyện gì mà cũng bận tâm đến cảm thụ của người khác thì quá mệt mỏi.” Cố Hoài Nam lắc lắc ly Hồng Trà: “Dù sao chúng tớ cũng là chị em, tớ chỉ hi vọng nó sẽ hạnh phúc.”

*

Cố Hoài Nam đi dạo một buổi chiều để chọn mua quà cho Cố Minh Triết và Diệp Cẩm Niên, đến lúc sắp về nhận được điện thoại của Diệp Tích Thượng không trở về nhà ăn cơm, định theo thường lệ vào một cửa hàng để giải quyết ẩm no.

Ông chủ quán bưng bia và các xiên thịt nướng lên, cười ha hả trò chuyện đôi câu. Cố Hoài Nam ăn một xiên thịt, uống từng ngụm rượu, chợt ánh sáng trên đỉnh đầu u ám, một cái bóng bao phủ xuống.

“Sao có một mình? Người nhà cô đâu?”

Âm thanh này có chút quen tai. Cố Hoài Nam ngẩng đầu nhìn thấy là người đã lâu không gặp - Giang Thiệu. Anh kéo một cái ghế thăm nhiên ngồi xuống, trong miệng Cố Hoài Nam chứa một ngụm bia, sùng sục một tiếng nuốt xuống, nhìn quanh nhìn quẩn một vòng xác định không có người quen mới thả lỏng tâm trạng.

“Anh nhỏ tiếng một chút.”

Giang Thiệu cảm thấy rất buồn cười: “Kết hôn cũng không phải là chuyện ai cũng có thể nhận ra, cô sợ cái gì?”

Cố Hoài Nam không muốn trả lời: “Anh tìm Diệp Suất à? Thật không may, anh ấy nói tối nay mới trở về.”

“Tôi biết, không tìm anh ta, tôi tìm cô.” Giang Thiệu lấy cái chìa khóa lúc trước Diệp Tích Thượng đưa cho anh giao cho cô: “Người của tôi bỏ chạy rồi, đây là chìa khóa nhà Tiểu An, thay tôi đưa cho anh ta, lúc nào cũng hoan nghênh anh ta kiểm tra, bảo đảm vẫn giống y như trước đây.”

Cố Hoài Nam rút khăn giấy lau tay xong nhận cái chìa khóa: “Con gà gấn trên đây đâu?”

Giang Thiệu bình tĩnh ngoắc ngoắc khóe miệng, không lên tiếng. Anh tìm Diệp Tiểu An cũng sắp điên rồi, cô nương thường ngày rất ngây ngốc, bây giờ lại trốn anh ra nước ngoài. Diệp Tích Thượng nói hành tung của cô không rõ ràng lắm, Giang Thiệu mà tin thật là chuyện hoang đường.

Cố Hoài Nam hí mắt cười một tiếng, cầm chìa khóa, chắc hẳn con gà nhỏ này nhất định là bị Giang Thiệu lấy rồi, thấy vật nhớ người: “Anh từ thành phố B tới đây, khuấy động như vậy, người bị bắt nhất định phạm vào án tử gì chứ? Chết rất nhiều mạng người?”

“Dù sao cũng rất khó giải quyết, nói ra sợ hù dọa cô... cô không nên biết thì tốt hơn.”

Anh cố ý thừa nước đục thả câu, Cố Hoài Nam bĩu môi: “Xem thường người khác, tôi không phải là một nha đầu bị dọa giật mình sẽ khóc.”

“Vậy sao? Vậy sao tôi nghe nói đêm kết hôn đó của hai người. . . .” Giang Thiệu rất hứng thú hỏi ngược lại: “Có người trốn ở trong phòng vệ sinh không ra được, sợ đến nỗi khóc mãi?”

Cố Hoài Nam giương mắt lên không dám tin nhìn anh chăm chăm, khuôn mặt nhỏ bị kìm nén đến đỏ thắm, chợt vỗ xuống bàn: “Lúc đó tôi vẫn còn nhỏ a! Nhưng bây giờ không như thế nữa.”

Giang Thiệu không tiếng động nhú mày, ánh mắt vô tình trượt xuống, nhưng rất mau lễ phép mở to mắt, ho nhẹ. Mặt Cố Hoài Nam càng đỏ hơn, hận không thể tát mình một cái: xem lời cô nói khiến người ta hiểu sai tới cỡ nào?

“Tên khốn Diệp Tích Thượng này sao cái gì cũng nói cho người ngoài biết!”

Giang Thiệu cười, rót ỉnh ly bia, hướng cô nâng chén: “Cố tiểu thư khiến người ta thật sự thấy xa lạ, mặc dù tuổi cô và Tiểu An tương tự, nhưng tôi vẫn phải tôn xưng cô hai tiếng chị dâu.”

Hai tiếng “Chị dâu” này khiến Cố Hoài Nam tiêu mất hơn phân nửa sự tức giận một cách không giải thích được, giương cằm lên, cùng anh chạm cốc: “Theo tôi được biết, Diệp Tích Thượng hình như không thích người em rể này nha, gọi chị dâu là quá sớm đi?”

Giang Thiệu nâng cốc uống một hơi cạn sạch, bờ môi tạo thành một đường cong狡 hoạt: “Có muốn biết nguyên nhân anh ta phản đối tôi và Tiểu An đi chung với nhau hay không? Tôi cảm thấy đối với quan hệ bây giờ của hai người, cô nên biết một số chuyện có liên quan đến gia đình họ.”

“Nếu tôi muốn biết thì tự mình có thể đi hỏi anh ta.” Cái kiêu cười kia, khiến Cố Hoài Nam vừa tò mò lại thấp thỏm.

Giang Thiệu cong mặt lên, thông thả ung dung nói: “Cô có thể chưa biết, anh ta đã từng chịu đựng một cuộc huấn luyện phản chiến tàn khốc nhất, nếu anh ta không muốn nói cho cô biết thì bất luận cô có làm thế nào thì cũng không hỏi ra.”

Cố Hoài Nam cau mày, “Anh có vẻ hiểu rõ anh ấy nhỉ?”

“Hiểu rõ thì không, nhưng ít ra có hai chuyện tôi hiểu hơn so với người khác, ví dụ như, tại sao anh ta đồng ý kết hôn với cô; ví dụ nữa, anh ta sẽ vĩnh viễn không cho cô biết bí mật đó.”

Cố Hoài Nam cầm ly bia nhấp một hớp lạnh lạnh, nghĩ ngợi, lại liếc xéo hẳn: “Tôi không cho rằng anh bán đứng anh ta, cho dù quan hệ của hai người không tốt đến như vậy, nhưng anh là cảnh sát cũng sẽ không làm những chuyện không có nhân phẩm, huống chi có thể bán người, tôi chưa chắc sẽ mù quáng tin tưởng.”

Giang Thiệu cười, tán thưởng gật đầu: “Giác ngộ của cô thật đúng là không thấp. Chỉ là định nghĩa từ bán là vì lợi ích cá nhân và làm bất lợi cho kẻ địch khiến họ bị tổn thương. Đầu tiên tôi cũng không phải là kẻ địch của cô, tiếp theo Diệp Tích Thượng là anh trai người phụ nữ của tôi, tôi dù có không thích anh ta nhưng cũng sẽ không hãm hại anh ta.”

“Vậy tôi thật sự không hiểu, đến tận cùng anh có ý định gì?”

“Không biết cô có còn nhớ rõ hay không, đêm đó tôi từng đề cập với cô —— giao dịch.” Giang Thiệu khẽ nheo lại mắt, đáy mắt sâu không lường được.” Có qua có lại, là cơ sở để hai bên đạt thành giao dịch, Cố Hoài Nam, hai chuyện kia trên đời này ngoại trừ tôi ra, sẽ không còn ai có thể nói cho cô biết đáp án, không ngại thì suy nghĩ một chút?”

Cố Hoài Nam chợt đặc biệt muốn biết, Diệp Tiểu An đến tận cùng là một cô gái như thế nào, làm thế nào mà thu phục được một người đàn ông có bụng dạ cực sâu như Giang Thiệu?

29. Chương 29

Diệp Tích Thượng về nhà thì trong nhà tối đen như mực, Cố Hoài Nam không có ở đây.

Anh tắm rửa sạch sẽ rồi đi ra ngoài, trong phòng bếp chưa có kiểu dáng đã từng làm cơm qua, nghĩ cô không biết đến nơi nào uống rượu, liền soạn một tin nhắn gửi đi: uống ít một chút, đừng quên ngày mai ăn cơm với cha em, muốn anh đi đón em thì nói trước cho anh biết.

Cố Hoài Nam là một cô gái không chịu ngồi yên, lúc này mà không có ở nhà thì thường nói là ở bên ngoài cùng Dư Kim Kim và bạn bè chơi điện tử. Diệp Tích Thượng không hạn chế cuộc sống sinh hoạt với bạn bè của cô, tựa như lúc mới bắt đầu có nói qua, để cho cô có đầy đủ không gian tự do, cùng với tin tưởng.

Tin nhắn vừa gửi đi không tới ba giây, Cố Hoài Nam gọi điện thoại tới. “Anh đã trở lại? Ăn khuya không? Chờ anh ở chỗ cũ.”

“Được.”

Diệp Tích Thượng đổi một bộ quần áo thuận tiện, đi bộ tới cửa quán bán hàng, dễ dàng tìm thấy người phụ nữ của mình ở trong đám người, còn có người đàn ông ngồi chung bàn với cô.

Cố Hoài Nam chơi đoán số với Giang Thiệu không biết thua bao nhiêu lần, lúc giữa đầu uống rượu vừa đúng lúc nhìn thấy anh bước về phía này, hưng phấn giơ cao cánh tay hướng anh quơ múa. “Diệp Suất, mau tới đây, người này chơi đoán số thật giỏi, em vẫn thua, mau giúp em báo thù!”

Diệp Tích Thượng vừa nhìn thấy cô uống không ít rượu, gương mặt đỏ bừng, hai mắt trong trẻo, lúc đứng lên, thân thể rõ ràng không yên. Anh dìu cô ngồi lại chỗ, đem cốc bia trong tay cô đổi thành một ly đồ uống nhẹ.

Cố Hoài Nam không thuận theo, dùng đưa cánh tay anh muốn anh báo thù ừ. “Diệp Suất, trai đẹp, ca —

Cô đã ngà ngà say, nửa tựa vào trong ngực Diệp Tích Thượng, hất đầu nhìn anh, chu miệng nhỏ, ánh mắt mê ly, cực kỳ thương yêu người. Hơn nữa một tiếng “Ca” kia, kéo dài âm cuối, giọng dịu dàng, bộ dạng ngây thơ vô tội cực kỳ giống lúc Diệp Tiểu An làm nũng anh.

Diệp Tích Thượng vốn là muốn muốn cự tuyệt, nhưng lời nói đến miệng lại không nói ra được, dừng một chút, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cố gắng để cô tỉnh táo một chút. “Em uống nhiều quá, ai là ca của em?”

Cố Hoài Nam lập tức trề môi lên cao, càng âm ỉ đến không còn giới hạn rồi.

Giang Thiệu ở một bên nhấp nhẹ ngụm rượu, không nhận được mà cười ra tiếng, “Cũng không sai, cô ấy cùng tuổi với Tiểu Diệp Tử, gọi anh một tiếng ca cũng không có gì sai, Tiểu Diệp Tử vẫn còn thường xuyên gọi tôi là ca, tôi vừa nghe liền đặc biệt hưng phấn.”

Diệp Tích Thượng không biến sắc, trợn mắt nhìn cậu ta, “Tôi cũng không phải không biết xấu hổ giống như cậu.”

“Chuyện này thì anh sai rồi, tôi chính là đánh bạc không biết xấu hổ mới theo đuổi em gái ngọc kia của anh, đều giống như ai kia muốn mặt, cô gái tốt sớm bị người ta ăn sạch sành sanh rồi.”

Giang Thiệu có điều ngụ ý, Diệp Tích Thượng không phải là nghe không hiểu.

Cố Hoài Nam nao loạn liền thấy mệt, nằm ở trong người Diệp Tích Thượng, trong chốc lát liền mơ mơ màng màng rồi. Qua một lúc, Diệp Tích Thượng mới mở miệng, “Không sai, Tiểu An là chơi, nhưng mà cậu cũng là người thông minh lanh lợi như vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tôi không đồng ý cho em ấy ở chung với cậu.”

Giang Thiệu nhún nhún vai, “Tôi hiểu rõ anh khó chịu khi thấy tôi, cũng đúng, tôi đoạt bảo bối của anh, anh khó chịu với tôi cũng là điều hiển nhiên.”

Diệp Tích Thượng bỗng giương mắt nhìn cậu ta, Giang Thiệu cười như không cười. “Nếu anh để cho Tiểu Diệp Tử biết lòng anh, anh thẳng thắn nói cần bản không tới phiên tôi đi vào sinh mạng cô ấy, nhưng anh lại quá mức cẩn thận ngược lại bỏ lỡ cơ hội.”

Diệp Tích Thượng như không nghe lời nói của cậu ta, đáy mắt không có nửa điểm dao động. “Tôi cũng có thể thẳng thắn nói cho cậu biết, tôi cho rằng cậu không xứng với Tiểu An, ở trước mặt em ấy cậu có loại cảm tình khắc cốt ghi tâm, cho dù những chuyện kia đã là quá khứ, tôi cũng không tin cái kẻ đến sau như cậu sẽ bảo vệ vô điều kiện cùng yêu thương Tiểu An thật lòng. Cậu nói không sai, em ấy là người quan trọng nhất đối với tôi, em gái tôi là người khiến tôi dành hết tình cảm.”

Giang Thiệu cảm cái ly, bỗng đứng cong môi lên, lời nói xoay chuyển, cảm gật một cái nhìn Cố Hoài Nam đang ngủ. “Tốt nhất anh nên kết hôn, giữa nam nữ cũng nên có hứng thú nhỏ cùng điểm yếu, cả ngày đừng có bày ra khuôn mặt nghiêm túc như vậy, tôi muốn cô ấy chạy trốn một lần nữa. Vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, sớm “làm” Cố Hoài Nam đi.”

Giang Thiệu lấy giọng điệu của người từng trải chỉ bảo con đường lạc lối cho người nào đó. “Phụ nữ và đàn ông cũng giống nhau, trái tim đều đi theo dạ dày cùng với thân thể, cho cô ấy ăn no, nếu để cho thân thể cô ấy thoải mái, lòng của cô ấy nhất định không thể rời bỏ anh, Trần Nam Thừa là ai còn nhớ không rõ cậu ta là ai đấy?”

Lúc này Diệp Tích Thượng đã tỉnh tiền, vừa cõng Cố Hoài Nam lên, nghe những lời nói của cậu ta, vừa định mở miệng thì thấy Giang Thiệu tựa như nhớ tới cái gì đó mà vỗ vào gáy của mình. “Tôi dung tục, có lẽ anh cần bản không nghĩ tới muốn lấy đi địa vị của Trần Nam Thừa trong lòng cô ấy.”

Giang Thiệu cố ý cúi đầu thở dài. “Diệp đại đoàn trưởng là sao sẽ giống như những người Phàm Phu Tục Tử như chúng tôi, không cần quan tâm đến vợ mình có phải nhớ mãi không quên bạn trai cũ, dù sao quan tâm cũng vô dụng, kẻ đến sau đương nhiên sẽ thất bại chứ sao.”

Diệp Tích Thượng nhất thời cứng họng, cảm giác như bị Giang Thiệu quật miệng rộng — — không, là tự mình quật mình miệng rộng.

Trên mặt anh dậy sóng, Giang Thiệu cũng không cảm thấy trong lòng anh cũng bình tĩnh như vậy, nhưng người đàn ông này không thể trêu chọc quá mức, vẫn nên biết điều mà thu lại. “Cái chìa khóa cho nàng dâu của anh đâu, sáng mai tôi trở về B thị, chừng nào anh rảnh rồi, mang cô ấy đi một chuyến đến B thị, mẹ anh — — Cảnh Thiên, thật sự muốn trông thấy mặt con dâu, đồng ý hay không là do anh. Mặt khác, thời điểm mà Tiểu Diệp Tử gọi điện thoại cho anh cũng nhớ nói rõ với cô ấy, lúc nào thì nên chơi lúc nào thì nên trở lại, tôi kiên nhẫn mười phần, chính là muốn cô ấy mệt mỏi dừng tay.”

Diệp Tích Thượng cau mày, Giang Thiệu đạt được mục đích, mặt cười tà rời đi.

*

Trên đường, Cố Hoài Nam bị Diệp Tích Thượng công, chìm trong giấc ngủ mà an tĩnh.

Chợt bị mấy tiếng chó sủa cách đó không xa, thân thể cô chợt run lên, hừ hừ hai tiếng vì bị giật mình tỉnh giấc, dụi mắt lại phát hiện mình đang nằm trên lưng anh. Cô ngủ mơ mơ màng màng, bốn phía tối om, trong lúc nhất thời không biết mình đang ở đâu. “Đi đâu à? Đem em đi bán sao?”

Cô hà hơi nói rồi lại nằm sấp xuống, thân thể vặn vẹo uốn éo tìm tư thế thoải mái. Diệp Tích Thượng nâng cái mông của cô, cũng cảm giác được phía sau lưng đang bôi hai cái mềm mại nhích tới nhích lui. Quần áo mùa hè được may bằng vật liệu may mặc mỏng manh, anh cũng cảm giác được trên người cô đang truyền nhiệt.

“Hỏi thì anh phải nói chứ.”

Cố Hoài Nam bắt đầu cụp cánh tay về lung tung vài vòng trước ngực anh, cảm giác này đối với người nào đó tựa như móng vuốt của con mèo nhỏ nhẹ nhàng cào vài cái trên đầu trái tim mình, không đau, nhưng rất nhột.

“Về nhà.” Diệp Tích Thượng nhàn nhạt nói.

Cố Hoài Nam từ từ nhắm hai mắt, lỗ tai dán trên lưng anh, nghe thanh âm của anh tựa như truyền đến từ đáy lòng. Đầu cô choáng váng, nhưng không muốn ngủ, bàn tay nhỏ bé vẫn đặt ở chỗ cũ - trước ngực anh, vô ý thức về lung tung.

Cố Hoài Nam cong môi cười, vịn lấy bờ vai rộng rãi của anh bò lên trên, nghiêng đầu nhìn anh. “Em hỏi anh chuyện này, không được lừa em đó.”

“Hỏi.”

“Trước khi kết hôn với em, anh từng có người trong lòng rồi sao?”

“Không có.”

“Thật không có? Không phải yêu, cũng coi như là có thích qua.”

Diệp Tích Thượng mấp máy môi, “Có.”

Bàn tay nhỏ bé của Cố Hoài Nam nâng cằm anh, quay lại đối với mặt mình. “Vậy anh thích em nhiều hơn một chút, hay thích cô ấy nhiều hơn một chút?”

Đi tới lâu dưới, Diệp Tích Thượng dừng bước. “Em hỏi chút là chỉ ý tốt sao? Hiện tại em đang là Diệp phu nhân, không phải cô ấy.”

Cố Hoài Nam không ép buộc anh, “Vậy em đổi lại câu hỏi, nếu như em và cô ấy cùng nhau rơi xuống nước, anh cứu người nào trước?”

“Cứu em.”

Anh trả lời không có nửa điểm chần chờ, Cố Hoài Nam hài lòng nhếch miệng lên, đắc ý ghé vào đầu vai anh. “Vậy thì là thích em nhiều hơn một chút chứ sao.”

“Cô ấy biết bơi, em hẳn là không.”

Nụ cười của Cố Hoài Nam hơi chậm lại, há mồm liền cắn anh một cái. “Cái người này, sao anh lại đáng ghét như vậy chứ! Nếu như cô ấy cũng không thì sao? Có phải anh định mặc kệ em không?”

“Không có nếu như, cô ấy biết, anh dạy.” Diệp Tích Thượng nói xong câu này liền bị cô cắn càn đau, không thể làm gì khác hơn là buông tay đặt cô xuống, cau mày trở tay lau cổ, lại nhìn thấy một tia máu đỏ. “Em cầm tinh con chó?”

Cố Hoài Nam không có một chút áy náy, mà ngược lại, lại nhảy lên trên người anh, hai cánh tay ôm cổ anh, hai chân thon dài quấn thật chặt vào hông anh, nghiêng đầu tiếp tục cắn anh. “Anh nói nếu như cô ấy không biết bơi thì anh cũng cứu em trước! Anh nói mau!”

Cô giống như con gấu koala quấn trên người anh la lối om sòm, Diệp Tích Thượng cũng phải nở nụ cười, lại không thể không đỡ cô để tránh cho cô té xuống. “Anh cứu em, cứu em.”

“Nói hoàn chỉnh.” Cố Hoài Nam vẫn còn cắn anh bên trái một hóp bên phải một hóp.

“Coi như cô ấy giống em đều không biết bơi thì anh vẫn cứu em, hài lòng chưa?”

Lúc này Cố Hoài Nam mới “Im miệng”, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú. “Nói thật? Không lừa em?”

“Đây vốn là giả thiết — — được, nói thật, không lừa em.” Phụ nữ đúng là sinh vật không thể nói lý, Diệp Tích Thượng tiếp xúc với cô càng lâu càng cho là như thế. “Mau xuống đây đi, cũng không nhìn xem hiện tại là mấy giờ rồi, hơn nửa đêm, ở bên ngoài đùa bốn uống rượu điên khùng, làm cho người ta chê cười.”

Cố Hoài Nam mặc kệ những thứ kia, khuôn mặt cong cong hướng anh cười, “Em từng thích đàn ông, anh từng thích phụ nữ, chúng ta coi như huê nhau đi, nếu không thì em luôn cảm thấy nợ anh.”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, Cố Hoài Nam lại tiến gần môi anh. “Ông xã, hôn một cái.”

Diệp Tích Thượng không động, hạ mí mắt nhìn cô. Cố Hoài Nam nháy mắt, hai mắt vẫn mang theo men say như cũ, cái miệng nhỏ nhắn hé mở chờ nụ hôn của anh. Từ trong miệng cô phả ra hơi thở nóng rực lên môi anh, không khỏi làm anh rối loạn.

Anh nhớ tới lời nói trước khi đi của Giang Thiệu — — trên thực tế, mới vừa rồi anh vẫn luôn suy nghĩ: ở trong tim người phụ nữ có một người đàn ông khác, hình như mình đúng là “Kẻ đến sau”.

Trước anh, cái môi trước mắt này đã từng bị người kia hưởng qua không biết bao nhiêu lần rồi, ngay cả thân thể anh ôm trong ngực này có lẽ cũng từng hoàn toàn thuộc về người kia.

. . . . .

Diệp Tích Thượng híp híp mắt, bỗng đưa tay mở tay cô ra, đồng thời kéo đôi chân đang quấn quanh hông mình xuống. Cố Hoài Nam không chuẩn bị mất thấy sắp ngã xuống, sau khi kêu lên một tiếng liền cảm thấy mình bị anh ôm vào trong ngực sải bước đi vào trong lầu, bấm thang máy.

Cố Hoài Nam cũng không phản kháng, vừa lòng hưởng thụ vòng ôm của công chúa, nhìn khuôn mặt nghiêng không chút thay đổi của anh. “Nhìn như vậy, anh thật đẹp trai, con gái trong binh đoàn có phải cũng đặc biệt thích anh? Nhưng mà, bởi vì anh quá nghiêm túc nên không ai dám theo đuổi anh?”

Diệp Tích Thượng còn chưa lên tiếng, đầu Cố Hoài Nam gục lên vai anh, bị lời nói của chính mình chọc cười rộ lên. “Thật khó cho những người phụ nữ kia rồi.”

Trong thang máy chỉ có hai người họ, Cố Hoài Nam cũng không biết là cố ý nghịch ngợm hay thật sự uống say, cười cười sau đó dừng lại, bỗng dưng vươn đầu lưỡi ra liếm vành tai của anh, trong nháy mắt cảm giác bắp thịt trên thân người ôm cô trở nên căng thẳng.

Cô vừa cười, khẳng định tám phần Giang Thiệu nói không sai, phản ứng của người đàn ông này quá đáng yêu. “Lỡ tai anh nhạy cảm như vậy à?”

Thang máy đến, Diệp Tích Thượng cất bước đi ra, cánh tay hướng về phía trước đỡ thành vác cô lên vai, một bàn tay đưa ra mở cửa. Không đợi Cố Hoài Nam oán trách, động tác của anh nhanh chóng tiến vào cửa nhà.

“Mau buông em xuống, em muốn ới rồi. . . . .”

Bàn tay nhỏ bé của Cố Hoài Nam nắm anh, lúc hai chân đặt xuống đất hơi nhũn ra, theo bản năng túm chặt anh mới có thể đứng vững. “Đáng ghét, làm khổ em như vậy — — a!”

Lời của cô còn chưa nói hết, đã bị Diệp Tích Thượng thuận thế kéo vào trong ngực, bàn tay nắm lấy thắt lưng cô, đặt cô ngồi lên trên tủ giấy. Cằm của cô bị nâng lên, khẽ ngẩng lên nhìn anh. Trong nhà không bật đèn, một mảnh đen thui, nhưng cô rõ ràng thấy được đáy mắt Diệp Tích Thượng dâng lên một đốm như ngọn lửa.

“Còn muốn sao?” Anh trầm giọng hỏi cô, giọng nói hơi nhiều hơn một chút cái gì đó so với bình thường. Một cái tay khác nắm hông cô, nhiệt độ lòng bàn tay cách lớp vải mỏng manh làm nóng da cô.

Cổ Hoài Nam chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trong lòng bùm bùm nhảy lên. “Muốn. . . . .”

Lời còn chưa dứt, nụ hôn của Diệp Tích Thượng đã áp xuống, mút cánh môi mềm mại của cô. Hai cánh tay Cổ Hoài Nam giống như có ý thức leo lên cổ của anh, chủ động sát lại gần anh.

Diệp Tích Thượng nắm chặt sau đầu cô hướng về phía mình, cái lưỡi luồn lách vào trong miệng cô, để gần không gian tư mật ấm áp của cô.

Đầu Cổ Hoài Nam càng mê man, trừ nhịp tim của mình ra, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, hình như tất cả các cơ quan đều tập trung lên nụ hôn của anh, ngay cả quần áo bị lấy đi cũng không phát hiện. Lòng bàn tay Diệp Tích Thượng phủ một đường lên nơi mềm mại đã hành hạ anh, khẽ xoa chậm rãi chen vào, tay vòng ra phía sau mở nút cài áo lót sau lưng cô.

Mắt đi trôi buộc, cảm giác lạnh lẽo khiến Cổ Hoài Nam hít vào một hơi, nhưng rất nhanh, bàn tay rắn chắc không hề gặp trở ngại mà bao trùm trước ngực mềm mại của cô, nóng bỏng, nhiệt độ nhũ tiêm cao lên, thử thách lý trí còn lại không nhiều của cô.

Giờ phút này Diệp Tích Thượng liền đứng giữa đùi cô, nơi nào đó chống đỡ thật chặt trước cô, dùng sức nắm lấy thân thể mảnh khảnh. Vào lúc này rượu còn là “thuốc thúc giục tình dục” tốt nhất, chân Cổ Hoài Nam theo bản năng đi vuốt ve anh, sau đó vòng trên hông anh. Thân thể rõ ràng cực kỳ nóng, lại vẫn tìm kiếm như trước, khiến cô khó nhận được nguồn nhiệt này, động thân đem chính mình hướng vào trong tay anh. Sự nhiệt tình của cô khiến sức lực của Diệp Tích Thượng nặng mấy phần, Cổ Hoài Nam nhẹ nhàng cau mày, trong cổ họng phát ra một tiếng ngậm.

Cô không biết, thanh âm rên rỉ của chính mình vang lên trong đêm tối yên tĩnh, khi lọt vào tai người, không thể nghi ngờ, nó giống như lửa đổ thêm dầu, chợt không có cách nào ức chế nó đốt cháy lên.

. . . . .

30. Chương 30

Diệp Tích Thượng vẫn luôn cho rằng trong lòng mình không có dự vọng, đối với tình yêu anh luôn luôn có cái nhìn vô cùng lạnh nhạt, trước khi gặp được Cổ Hoài Nam anh không hề biết dự vọng của mình lại mạnh mẽ, mãnh liệt và không thể chống đỡ được như thế.

Cảm giác ôm Cổ Hoài Nam vào trong ngực lại chân thật như thế, còn có bụng dưới căng lên rất đau đớn, hai người trong khi hôn hít giằng co, mùi rượu giống như tăng lên gấp trăm ngàn lần thấm sâu vào huyết mạch của anh, buộc anh cùng say.

Sức lực trong tay anh càng lúc càng mạnh, Cổ Hoài Nam ôm anh càng chặt. Anh rời môi của cô, lưu luyến tỉ mỉ hôn vào vai và gáy cô.

“Diệp tích. . . . . Thượng. . . . . Ừm. . . . .” Cô khó khăn thở dốc khi anh vẫn vương trên vành tai cô.

Nếu như Cổ Hoài Nam tỉnh táo, mà nghe thấy thanh âm của mình sợ rằng phải đỏ mặt. Một tay cô vịn vai anh, một tay nắm chặt áo sơ mi của anh, ngửa đầu mặc kệ anh xâm lược, cả thân thể bị anh giam cầm không thể động đậy, dính sát vào người anh. Chân của cô quăn chặt bên hông anh, váy tốc lên, lộ ra bắp đùi trơn bóng, bàn tay Diệp Tích Thượng từ đầu gối cô từng tắc từng tắc trượt lên, đầu ngón tay khẽ thăm dò dọc theo quần lót.

Từng đợt từng đợt hơi nóng tuôn ra trong cơ thể, trái tim Cố Hoài Nam như muốn nổ tung, cảm giác mình bị một vòng lửa bao lấy, xông vào không được mà thoát ra cũng không xong, cảm giác dường như vừa không chịu nổi vừa còn chưa đủ.

Loại cảm giác này đối với Cố Hoài Nam mà nói, cũng không tính là xa lạ, nhưng đã lâu không gặp lại. Rất nhiều năm trước kia, cô đã từng được một người yêu thương như vậy, giống như cả sinh mạng cũng bị anh nắm ở trong tay, bị anh chi phối.

Những đoạn ký ức kia bất ngờ xuất hiện trong đầu cô, sau đó là gương mặt người kia dần dần trở nên rõ ràng, nhưng cũng dần dần mơ hồ rất nhanh. . . . .

Cô hé đôi mắt đen nhánh nhìn lên trần nhà, cảm thụ đôi môi và bàn tay của anh chạy trên cơ thể mình, còn truyền tới tiếng tim đập rất rõ ràng và có lực.

Không biết tại sao, từ sau cái ngày yêu cầu Diệp Tích Thượng phải theo đuổi cô, có lẽ là từ khi anh dọn tới ở cùng cô, hoặc có lẽ từ khi anh không hề một câu oán hận mà bao dung cho tính khí ngang ngược bốc đồng cố tình gây sự của cô, còn có mỗi lần cùng anh trở về đại viện gặp Diệp Cẩm Niên chung sống giống như người một nhà, Cố Hoài Nam liền mơ hồ có một dự cảm: bọn họ sớm muộn gì cũng đi đến bước này.

Cô vẫn có chút kháng cự không muốn thừa nhận, trên người Diệp Tích Thượng có thứ gì đó mà cô vẫn khát vọng nhưng không có được, giống như sở hữu, loại cảm giác này thậm chí còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần so với lúc trước ở cùng Trần Nam Thừa.

Song càng như thế, cô càng lo lắng, càng lo lắng lại càng không chế không được muốn làm gì đó. Ví dụ như cố tình chọc anh, gây phiền toái thách thức ranh giới cuối cùng của anh, hoặc là cái đêm khi anh từ núi Thanh Phong trở lại cô chủ động hôn, giả trang Cố Hoài Tây thử thăm dò, còn có tối nay.

Có lúc cô cũng không biết rõ mình làm như vậy đến tột cùng có ý nghĩa gì, trong lòng có một âm thanh không ngừng cảnh tỉnh cô: đừng giả vờ ngớ ngẩn, đừng không biết tự trọng.

Nhưng Diệp Tích Thượng là một người tốt như thế, từ năm năm trước cô cũng đã biết.

Bất chấp tất cả nhảy xuống dòng sông lạnh lẽo thấu xương cứu mạng của cô, trong khi cô suy sụp tuyệt thực đến chỉ còn hơi thở thoi thóp thì dùng thủ đoạn ép buộc cô ăn cơm, khi cô đường đột tùy tiện cầu hôn thì bằng tốc độ nhanh nhất cùng cô đi làm thủ tục, thậm chí khi cô hèn yếu chạy trốn năm năm còn có thể ở trước mặt Diệp Cẩm Niên mà bảo vệ cô, mặc kệ những hiểm khích trước kia mà cho cô một mái nhà, một bến cảng.

Một người như vậy, Cố Hoài Nam sao có thể khiến mình không đáng khinh? Huống chi, cô đã là vợ của anh, trách nhiệm cô thiếu không chỉ có năm năm đó.

Bàn tay nhỏ bé của cô bắt đầu cởi từng nút áo sơ mi của anh ra, chạm lên thân thể của anh, vội vàng vuốt ve, hôn lên cằm của anh, đầu lưỡi nhẹ cuốn hầu kết lộ ra đang chuyển động của anh, đôi mắt khách làm chủ cởi áo anh, thưởng thức hương vị của anh.

Bờ môi Cố Hoài Nam một đường đi xuống, chợt trong miệng nếm thấy một mùi máu tươi, đó chính là nơi bị cô cắn đến chảy máu. Cô dừng lại một chút, cánh môi trực tiếp ngậm lên, đầu lưỡi khéo léo hoạt động qua lại ở phía trên.

Trên cổ đau nhói kèm theo nhiệt độ bờ môi cô, công thêm bàn tay nhỏ bé của cô đang làm loạn khiến đầu óc Diệp Tích Thượng kêu ong ong, bắp thịt toàn thân cũng trở nên căng thẳng. Anh nuốt một ngụm nước bọt: “Nam Nam.”

“Hả?” Cố Hoài Nam đáp lại một tiếng mơ hồ, một giây kế tiếp bỗng dưng bị anh bế lên không theo tư thế này.

Diệp Tích Thượng ôm cô đi tới phòng ngủ chính, không có chút do dự dè dặt cô vào giường không có màn che, một bên mặt kê cho cô hôn, một bên mặt kê cho cô ngang tàng cởi áo của mình. Móng vuốt ẩm ướt của Cố Hoài Nam kéo quần anh ra, chợt phát hiện hôm nay anh mặc một cái quần thể thao nên không có đai lưng, móng vuốt nhỏ bèn trượt một cái chui vào, dùng cả tay cả chân cởi quần anh ra.

“Nam Nam. . . . .”

Tay Diệp Tích Thượng nâng hông của cô lên áp sát vào dực vọng gần như đang muốn bộc phát của mình, trong miệng khẽ gọi tên của cô một lần nữa. Anh tỉnh táo, nhưng cô lại không.

Rõ ràng vừa bắt đầu cô chỉ muốn hôn, nên cái anh cho cũng chỉ là một nụ hôn, nhưng khi thật sự hôn thì Diệp Tích Thượng mới phát giác bản thân mình muốn cho cô không chỉ là những thứ này.

Bàn tay kia vuốt dọc theo quần lót của cô, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo xuống. Váy của Cố Hoài Nam đã bị cởi ra hơn phân nửa, vừa rồi váy đã bị kéo lên giữa eo. Vì vậy khi vật thô ráp cứng rắn nóng như một cái bàn ủi chống đỡ giữa đùi cô thì trái tim của Cố Hoài Nam cũng bóp bị chặt lại, bị đụng đến thấy đau, thân thể nhẹ nhàng rung động.

Nhưng vượt quá dự liệu, đúng lúc này Diệp Tích Thượng từ từ ngừng lại, khẽ nâng thân thể lên, cánh tay chống bên người cô, nhắc đầu cô ra khỏi lồng ngực, nhờ ánh trăng cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ý loạn tình mê của cô.

“Sao thế. . . .” Cố Hoài Nam bị anh dụ dỗ nóng như lửa đốt, gương mặt dán vào cánh tay của anh cọ cọ như mèo nhỏ khiến người ta thấy nhột. Mái tóc dài của cô xõa ra, làn da mịn màng dưới ánh trăng càng thêm sáng trắng Như Ngọc.

Diệp Tích Thượng vuốt đôi môi bị mình hôn đến sưng đỏ của cô, thân thể rất khó chịu, nhưng đầu óc lại càng tỉnh táo: “Em muốn hôn thì anh cho, nếu tiếp tục hôn nữa thì sẽ vượt quá giới hạn.”

Lúc này vác súng ra trận đã vào lúc quan trọng rồi, chẳng lẽ anh muốn rút lui?

Không đúng.

Diệp Tích Thượng vẫn cười khê, Tiểu hồ ly đã lên giường của anh, bước kế tiếp chính là để cho cô chủ động kéo anh lên. Sao có thể làm được như vậy là bởi vì anh và Tiết Thần, Giang Thiệu không giống nhau, anh cần xác nhận địa vị của mình ở trong lòng c th mi c th đoạt ly ngôi của c .

Đ l phương thức anh thương yu c.

Đến khi tm xong, anh nhn vo trong gương còn c th th y kht vọng mãnh liệt của bản thn đi vi C Hoi Nam trong đy mt mn.

Ly trong tủ lạnh ra lon bia p lạnh, ung vi hp rồi mi v giường nm xung, tiếc rng mi vừa đụng tí gì đầu, hnh ảnh lẫn lộn trn giường vi C Hoi Nam lại hiện ln trong đầu, nơi no đ của cơ th lại khng tự chủ cứng ln.

Diệp Tích Thợng hít một hơi thật su, lật gối, qu nửa đm mi bt đầu dờ đi lực chú ý trong lòng.

Tuy rng anh c lòng tin đi vi tự chủ của mn, nhng qu trnh ny thật sự. . . . C chút kh chng cự.

*

C Hoi Nam bị tiếng ku òng ọc trong bụng mn đnh thức.

C day day mt, vắn eo bẻ cổ đi ti phòng bếp, pht hiện c mn m st tưng m c thích nht, bèn cầm chén vừa ăn vừa đi vo th phòng: “Anh nghĩ?”

Diệp Tích Thợng đang sờ m my vi tính, th y c đi vo nhanh chng đng lại, qu nhanh, c khng nhn th y rõ. C Hoi Nam hút trọt sợi m, mơ hồ hỏi: “Anh lm g thế?”

“Không có gì.” Diệp Tích Thượng ngẩng đầu đã nhìn thấy ánh mắt của cô thâm đen, mấp máy khóe miệng nén cười: “Sao thế? Ngủ không ngon? Có muốn đi ngủ thêm một lát hay không?”

Tay Cố Hoài Nam dừng lại, nhớ tới chuyện tối hôm qua, liếc anh một cái: “Em mỗi ngày trừ thiết kế áo cưới chính là ăn cơm ngủ chơi, lại không có việc gì phải u sầu thì sao lại ngủ không ngon?”

Diệp Tích Thượng chậm rãi gật đầu: “Có khả năng ăn, có khả năng ngủ, so với lúc mới trở về nhìn mướt mà hơn một chút.”

Hiển nhiên anh không biết từ “mướt mà” trong nhận thức của phụ nữ chính là đồng nghĩa với từ “mập”. Cố Hoài Nam cầm chén lại gần, căng thẳng vuốt mặt: “Ngày đó em đã nói, vậy mà lại nặng thêm ba cân! Làm sao đây, nếu mập thêm anh cũng không di chuyển nổi em.”

Diệp Tích Thượng lơ đãng, ngón tay chạy dọc trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước sốt của cô: “Lúc tụi anh thi hành nhiệm vụ mang theo trang bị có khi nặng đến 52 kí lô, nếu muốn anh không di chuyển được em thì còn phải nhiều cố gắng, yên tâm mà ăn đi.”

Cố Hoài Nam hí mắt cười, tất cả những trở ngại ở trước mặt anh đều không phải là vấn đề: “Vây cũng không được, làm sao thì em cũng phải giữ vững trạng thái để anh lúc nào cũng có thể ôm lên được.” Cô cầm chiếc dưa đâm vào chén một cái: “Không ăn, giảm cân.”

Diệp Tích Thượng thuận thế cầm dưa lên gấp thức ăn đút tới miệng cô: “Khuyên em bây giờ nên ăn nhiều một chút, đừng quên buổi tối còn phải ăn cơm với cha em.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Hoài Nam thoáng chốc khô héo, ngoan ngoãn há mồm để cho anh đút. Diệp Tích Thượng biết quan hệ của cô và gia đình không tốt cho lắm, chắc hẳn đến lúc đó cô cũng không có khẩu vị để ăn cái gì.

“Ăn ở đâu?” Cô nhai sợi mì hỏi.

“Ở nhà hàng Ngự Cảnh Uyển, ý của ba em.”

Trong lòng Cố Hoài Nam căng thẳng, bỗng chốc giương mắt: “Ngự Cảnh Uyển?”

“Sao?” Diệp Tích Thượng nhíu mày.

Cố Hoài Nam ý thức được phản ứng của mình dường như quá mạnh mẽ, liên tục lắc đầu không ngừng: “Ngự Cảnh Uyển đắt chết, cũng không phải là ông ta mời khách, ý thật tốt, em sẽ nói với ông ấy đổi nhà hàng khác.”

Cô nói xong liền cầm điện thoại trên bàn lên, bị Diệp Tích Thượng dè lại: “Ba anh cũng cho rằng đó là chỗ không tệ, không tổ chức được hôn lễ cho em nên ông ấy vẫn luôn cảm thấy nhà họ Diệp có lỗi với em, người hai nhà có thể ăn một bữa cơm ở đó cũng tốt, đã đặt phòng rồi, đừng đổi nữa.”

Diệp Tích Thượng đã mang Diệp Cẩm Niên ra, Cố Hoài Nam cũng không kháng kháng nữa.

Cô để điện thoại xuống cắn môi ngồi vào lòng anh, cúi đầu dùng ngón tay như có như không chọc chọc vào cổ áo anh: “Tính khí lão Cố không tốt chút nào, nếu buổi tối ông ấy có nói cái gì khó nghe, anh đừng để ý.”

Diệp Tích Thượng yên lặng, Cố Hoài Nam đột ngột ngẩng đầu lên, vỗ vỗ vào ngực mình vô cùng có nghĩa khí: “Yên tâm đi, có em ở đây rồi, sẽ không để cho anh ngậm bồ hòn.”

Về mặt cô y hệt như mình chuẩn bị hy sinh anh dũng khiến Diệp Tích Thượng nhin cười không nổi, gật đầu: “Được.”

=====Hết chương 30=====

31. Chương 31

Phụ nữ trước khi ra cửa không khỏi muốn ăn mặc thật đẹp, Cố Hoài Nam cũng không ngoại lệ. Diệp Tích Thượng đợi gần một giờ mới thấy tiếng cô từ trong phòng bước ra, tắt TV, cầm chìa khóa xe đứng dậy: “Đi thôi, đi trễ sẽ bị kẹt xe trên đường.”

“Đợi đã, Kiểm tra lại trước khi xuất phát.” Cố Hoài Nam đứng trước mặt anh xoay nửa vòng, còn cố ý nhìn anh nháy mắt mấy cái.

Bộ lễ phục màu nhạt, kiểu dáng đơn giản, dài đến đầu gối khiến Diệp Tích Thượng hài lòng, anh gật đầu một cái, “Điểm tối đa.”

“Đi thôi, đừng quên đem theo quà tặng cho ba.”

Cố Hoài Nam cười một tiếng, quay chân đi về phía cửa, lúc này Diệp Tích Thượng lúc này mới phát hiện ra phần nổi bật của bộ lễ phục này.

Phần lưng gần như trống rỗng, bao dọc theo đường cong xinh đẹp mượt mà trên cơ thể của cô, hai bên có viền thêm những sợi chỉ bạc, hình dáng rõ ràng chính là một nụ hoa chớm nở, từ trên vai buông nhẹ mấy sợi tua xuống bên hông, càng thêm lúc ẩn lúc hiện rất quyến rũ. Da thịt mịn màng ở sau lưng Cố Hoài Nam mơ hồ lộ ra, quyến rũ và gợi cảm nhưng lại không mất đi vẻ tao nhã thanh tú.

Diệp Tích Thượng chợt nhớ trong một đồng bản vẽ thiết kế của cô nhìn thấy kiểu váy này, nhưng trong bản vẽ ấy còn có thêm một cái đuôi, anh chú ý đến bản vẽ này là vì phần lưng thiết kế rất khéo léo, lúc ấy còn nghĩ nếu mặc trên người cô thì sẽ tạo thành hình dáng gì. . . . “Bản thảo này không phải em đã tính vứt bỏ sao?”

Cố Hoài Nam đi giày cao gót xong tới trước gương quan sát, “Đúng rồi, mới đầu tính bỏ, nhưng sau đó đã sửa lại.” Cô không để ý bởi vì lúc đó anh nhìn bản vẽ này với ánh mắt vừa chăm chú và nghiêm túc, vừa tựa như có chút ánh sáng tràn đầy xúc động, giống như bộ dáng hiện tại của anh đang nhìn mình chăm chú, quá mức say mê.

Từ trong gương cô liếc nhìn Diệp Tích Thượng một cái, âm thầm hả hê, chính là hiệu quả này, bằng không trải qua sự việc tối hôm qua thì lòng tự tin của một phụ nữ như cô đều sắp bị tên khốn kiếp này đã kích mất rồi.

Hai người cùng với nhau lâu như vậy, Diệp Tích Thượng mặc dù đã bắt đầu chủ động thân thiết và hôn cô rồi, nhưng cho tới bây giờ vẫn có chừng có mực, không bao giờ tiến thêm một động tác nào nữa. Hơn nữa tối hôm qua cô nam quả nữ củi khô lửa bốc cũng đã thân mật như vậy, vậy mà anh còn có thể thoát thân ra được, không phải anh có bệnh thì chính là chỉ số quyến rũ của cô đã rút xuống cực hạn, nếu không thì không thể bết bát như vậy.

*****

Trên đường đến Ngự Cảnh Uyển thì bắt đầu kẹt xe, dòng xe chuyển động tương đối chậm chạp, Cố Hoài Nam liền bắt đầu nôn nóng, chạm vào máy nghe nhạc, mở một bài hát để nghe, nhưng không có một ca khúc nào cô nghe được trọn cả bài.

Diệp Tích Thượng kỳ quái nhìn cô, “Sao thế?”

Cố Hoài Nam hắng giọng: “Không có gì, có chút mất bình tĩnh.”

Diệp Tích Thượng nghĩ cô nói đùa, buông một tay ra nắm tay của cô, nhưng phát hiện lòng bàn tay của cô đầm ướt mồ hôi, không khỏi nhíu mày nhìn cô. Cố Hoài Nam bị nhìn cảm thấy chột dạ, vội tìm đề tài: “Có những ai tới? Có rất nhiều lãnh đạo thượng cấp của anh sao?”

“Người trong nhà ăn cơm mà thôi, không có lãnh đạo, chỉ có bề trên.” Diệp Tích Thượng sờ sờ đầu của cô, “Em không có nơi nào không thoải mái chứ?”

“Có thể do hôm qua uống quá nhiều.” Cố Hoài Nam kéo tay của anh xuống, “Con rể sắp gặp mặt nhạc phụ rồi, có cảm tưởng gì?”

“Cũng không phải là lần đầu tiên.” Diệp Tích Thượng hơi nói lỏng cổ áo sơ mi, thấy sắc mặt cô có chút thay đổi lập tức bồi thêm một câu, “Anh chỉ nói là không phải lần đầu tiên gặp cha em, còn kết hôn với em là lần đầu tiên, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Ai suy nghĩ lung tung, giống như là em yêu anh rồi vậy.” Cố Hoài Nam hừ một tiếng, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, “Bản cô nương đây có thể lựa chọn đối tượng đủ một đoàn, chỉ là thấy anh bình thường biểu hiện không tệ nên miễn cưỡng bổ nhiệm anh vì anh là đoàn trưởng, không được phép kiêu ngạo, nếu có biểu hiện không làm tốt chức trách đừng trách em sẽ sa thải anh.”

Cô làm bộ hung dữ nhưng vẻ mặt lại sáng láng, đặc biệt là chiếc mũi và cái cằm nhỏ cong lên. Diệp Tích Thượng vẫn không nói cho Cố Hoài Nam biết, đây là bộ dáng mà anh thích nhất ở cô, không vì ai mà cười vui hoặc lạnh lùng xa cách, không vì ai mà hôn bay phách lạc hoặc là dè dặt, lúc này Cố Hoài Nam chính là Cố Hoài Nam.

Đối với Ngự Cảnh Uyển, Cố Hoài Nam cũng không xa lạ gì, trước đây cô đã tới nơi này hai lần, đều là tham gia hôn lễ. Lần đầu tiên là đám cưới của bạn Trần Nam Thừa, lần thứ hai là đám cưới của chính Trần Nam Thừa.

Lần này là lần thứ ba.

Buổi gặp mặt được sắp xếp ở phòng bao lầu ba, Cố Hoài Nam vừa ra khỏi thang máy liền kéo Diệp Tích Thượng, “Em đi phòng vệ sinh, phòng Xuân Hiểu đúng không? Anh đi trước đi, rất nhanh em sẽ xong.”

Cố Hoài Nam không đợi anh nói câu nào đã chạy như một làn khói, khi từ phòng vệ sinh đi ra lại phát hiện anh vẫn đứng bên ngoài đợi mình, “Sao không đi vào trước?”

Diệp Tích Thượng đứng dựa vào tường, cười như không cười nhìn cô đi tới, đưa tay lồng vào mái tóc của cô, đột ngột cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Anh làm gì thế?” Anh không ngại khi có hành động này ở bên ngoài sao, Cố Hoài Nam vội nhìn xung quanh, hoàn hảo không ai.

Diệp Tích Thượng cầm bàn tay nhỏ bé của cô dắt tới phòng Xuân Hiểu, “Bộ dáng của em bây giờ giống y như lần đầu tiên đến nhà anh vậy, phải chọc cho em tức giận một chút, tránh cho lát nữa khấn trương đến độ nói chuyện mà cũng cà lăm.”

Khuôn mặt nhỏ của Cố Hoài Nam đỏ lên, nhớ tới lần đầu tiên cùng anh về đại viện ở nhà Diệp gia, khi tới cửa Diệp Tích Thượng bắt ngờ ôm cô, trong lòng ấm áp.

Bọn họ quả nhiên là người cuối cùng có mặt, vừa vào phòng Xuân Hiểu, Cố Hoài Nam đã nhìn thấy Cố Minh Triết từ xa. Ông đang ngồi trên ghế salon với Diệp Cẩm Niên không biết đang nói chuyện gì. Diệp Cẩm Niên nhìn con trai rồi chỉ vào đồng hồ của mình, “Quân nhân chấp hành đúng giờ giấc là tố chất cơ bản nhất.”

Diệp Tích Thượng còn chưa kịp mở miệng Cố Hoài Nam đã đỡ lời, “Anh ấy đã sớm thức giục con, là do con quá chậm chạp, trên đường lại bị kẹt xe cho nên đến trễ khiến mọi người đợi, bảo đảm không có lần sau, xin thủ trưởng cho thêm một cơ hội.”

Cô nói dí dỏm, lại đem một gói quà tặng trang trí tinh xảo trình lên, “Một ít lòng thành tỏ ý kính trọng, thủ trưởng không chê hãy nhận ạ.”

Diệp Cẩm Niên không nhịn được bật cười, sao có thể nhẫn tâm trách cứ cô, ngược lại còn nói Cố Minh Triết, “Lá gan con gái anh cũng không nhỏ nhỉ, công khai hối lộ a.”

Cố Minh Triết cũng cười, nhấn mẩu thuốc lá vào trong gạt tàn, “Hai đứa con gái nhà tôi tính tình khác nhau một trời một vực, Nam Nam chính là một con ngựa hoang dã.”

Khóe miệng Diệp Tích Thượng nhẹ cong, đưa một gói quà khác tới trước mặt ông, “Ba, đây là quà Nam Nam cố ý mua cho Ngài.” Bình thường anh đều gọi ông là Cố chính ủy, hôm nay tự nhiên muốn đổi cách gọi.

“Ừ.” Cố Minh Triết nhàn nhạt đáp một tiếng, nhận lấy gói quà chỉ nhìn lướt qua rồi để một bên, lại rút ra một điếu thuốc nữa. Diệp Tích Thượng rất tự giác tiến lên mời lửa, “Là con làm việc thiếu suy xét, đáng lẽ nên sớm đưa Nam Nam về gặp ngài, gần đây nhiệm vụ trong quân đoàn quá nhiều, bận bịu quá nên chậm trễ, Ba, ngài chớ để bụng.”

Cố Hoài Nam không muốn Diệp Tích Thượng về nhà ra mắt Cố Minh Triết, nên anh cũng biết trong lòng Cố Minh Triết nhất định vẫn tức giận cho tới bây giờ, sợ ông không nhịn được mà phát tiết ngay trước mặt cô nên trước tiên nhận trách nhiệm hết vào mình. Cố Minh Triết sao lại không biết dụng ý của anh, hít một hơi thuốc mới chậm rãi mở miệng.

“Con gái lớn thoát khỏi mẹ, hướng chi là người làm cha như tôi, Nam Nam từ nhỏ đã quen thói lơ đãng ở bên ngoài, làm việc không có quy cách, ai nói cũng không nghe, anh đã chọn inh một mối phiền toái vào người rồi.”

Câu nói của Cố Minh Triết mới nghe cũng giống như một câu nói đùa bình thường đến không thể bình thường hơn, chỉ có Cố Hoài Nam là hiểu được ý tứ trong đó, nhún nhún vai không thèm quan tâm, “Tôi vẫn cảm thấy mình như thế này rất độc lập, làm chuyện gì cũng không cần dựa vào người khác, tự mình làm việc, cơm no áo ấm, sao vào trong miệng của Cố chính ủy tôi lại thành mối phiền toái của người khác rồi?”

Ánh mắt Cố Minh Triết hơi nheo lại nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, hai cánh tay Cố Hoài Nam khoanh trước ngực, gương mặt cười cười.

Diệp Cẩm Niên cất tiếng cười ha ha, “Bộ dáng Nam Nam như vậy ngược lại có mấy phần tương tự Tiểu An, con gái của tôi cũng vậy, dù để ý hay không để ý cũng rất ranh mãnh, nhưng có thể nói tính tự lập kém xa so với Nam Nam, đều là do tôi và anh của nó quá nuông chiều nó, bây giờ hối hận cũng không kịp, nếu Tiểu An có thể có một nửa bản lĩnh của Nam Nam thì tôi đây cũng cảm ơn lắm rồi.”

Diệp Cẩm Niên nói với Cố Minh Triết, nhưng lại không vì nâng Diệp Tiểu An lên mà hạ Cố Hoài Nam xuống, khiến trong lòng Cố Minh Triết vui vẻ không ít. Ông gật đầu một cái, cầm bát về một bên ra hiệu, Cố Hoài Nam nhìn sang, Cố phu nhân ngồi ở một bên kia đang nhìn cô cười nhẹ nhàng.

Cố phu nhân- Tuyên Dung, vốn là Phó Đoàn Trưởng đoàn văn công quân khu X, vì bữa cơm này mà cố ý lui buổi diễn lại. Vì vậy Cố Hoài Nam thấy Tuyên Dung thật sự giật mình, trong thoáng chốc khóe mắt có hơi ướt át, lại cố gắng kiềm chế, vội đi qua ôm Tuyên Dung một cái.

“Mẹ, rất nhớ mẹ đó.”

Nụ cười trên môi Tuyên Dung càng sâu, sờ sờ mặt của Cố Hoài Nam, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, “Nam Nam, con thay đổi rồi.”

“Có phải trở nên xinh đẹp hơn hay không?” Cố Hoài Nam nói khoác không biết ngượng, chọc ọi người đang ngồi cười ầm lên.

Món ăn rất nhanh được đưa lên bàn, không khí trong bữa tiệc lúc bắt đầu xem ra khá tốt, bởi vì Cố Hoài Nam và Cố Minh Triết gần như không nói chuyện với nhau nhiều, vốn Diệp Tích Thượng còn tưởng rằng tình cảm của cô và Tuyên Dung cũng không tệ lắm, nhưng dần dần mới phát hiện thấy tình cảm của hai mẹ con càng giống như là. . . . . Giả bộ.

Cố Hoài Nam gấp món ăn cho Tuyên Dung thì bà gần như không động đũa qua, mà bà gấp thức ăn cho Cố Hoài Nam lại đều là những món thường ngày Cố Hoài Nam không ăn. Cố Hoài Nam không thích ăn cà rốt và cá, ăn cá với trứng tôm thì bị dị ứng, những thứ này dường như bà đều không biết.

Khi đề tài chuyển tới hai người bọn họ, nhất là Cố Hoài Nam và Cố Hoài Tây thì không khí liền thay đổi, không khó nghe ra trong lời nói của Cố Minh Triết đối với đứa con gái nhỏ thì đầy sự tán thưởng và vui mừng, còn đối với đứa con gái lớn thì kì thực đều là châm chọc chê bai, Diệp Tích Thượng không hiểu bình thường tính tình Cố chính ủy cũng rất hiền hoà, nhưng khi nói tới Cố Hoài Nam thì lại như biến thành người khác.

Cố Hoài Nam không nhận được đáp trả mấy câu, Cố Minh Triết trừng mắt, sắc mặt trầm xuống.

“Con biết gì về chuyện đó? Nếu như con không phải họ Cố thì ta cũng không có thừa sức lực để quan tâm con.”

“Trong thiên hạ này họ Cố rất nhiều, ông không nói, tôi không nói, thì không ai biết tôi là con gái nhà họ Cố ông, tiếc một điều là tôi và Tiểu Tây lại sinh đôi, ông có muốn bỏ cũng bỏ không được.”

“Nam Nam.” Diệp Tích Thượng chợt lên tiếng gọi cô, giọng nói mang chút nghiêm nghị, ném tới một ánh mắt, “Không thể nói chuyện với ba như vậy được.”

Cố Hoài Nam mím môi, giống như oán phụ cúi đầu lặng lẽ ăn, không mạnh miệng nữa.

Cô nghe lời như vậy, thật khiến Cố Minh Triết âm thầm kinh hãi, ở trong ký ức của ông gần như không ai có thể khiến cô dễ dàng khuất phục như vậy.

Cố Minh Triết tự giễu hừ lạnh, nhìn Diệp Cẩm Niên lắc đầu thở dài, “Thật là làm khó Tiểu Thượng khi phải cưới một đứa con gái cố chấp ương ngạnh của tôi, không nói gạt ông chứ, lão Diệp, nếu như không

phải hai đứa bé tiền trăm hậu tấu, tôi sẽ không đồng ý.”

“Cha.” Diệp Tích Thượng đứng dậy rót rượu đầy vào ly cho Cố Minh Triết, “Nếu ngài nói như vậy, con thật sự còn cảm thấy may mắn khi tiền trăm hậu tấu đấy.”

Cố Minh Triết đưa ly rượu đến bên môi, nghe vậy dừng lại. Diệp Tích Thượng cố ý nhìn Cố Hoài Nam một cái, “Theo lời ngài là cố chấp ương ngạnh, nhưng đó chính là tính cách mà Nam Nam hấp dẫn được con.”

Cố Minh Triết không dám gạt bừa, “Hai đứa bây giờ còn trẻ tuổi, nhất là con, sẽ không cả đời chỉ là chức đoàn trưởng, chờ đến khi con lên tới chức vị sư trưởng thậm chí cao hơn nữa rồi sẽ biết. Một người vợ hiểu lý lẽ, xử sự đúng mực, biết phép tắc đối với quân nhân mà nói quan trọng như thế nào, cả đời của người quân nhân đều là hiến tặng cho quân đội và cho quốc gia, sức lực dành cho vợ con có hạn, cái họ cần chính là một người vợ có thể gánh vác trách nhiệm gia đình, đảm đương nội trợ chứ không phải là một công chúa chỉ biết chơi bởi lêu lổng, thích gì làm nấy. Lại nói quốc có quốc pháp gia có gia quy, Nam Nam từ nhỏ đã không phải là một đứa bé ngoan, không muốn nó làm chuyện gì thì nó sẽ cố tình làm chuyện đó, cá tính quá mạnh mẽ, tính khí rất bướng bỉnh, cố chấp ngang ngược, một người đã vô kỷ luật hơn hai mươi năm như vậy ta không nghĩ rằng nó có thể gánh vác nổi trách nhiệm này. Không có quy tắc thì sao được? Quân nhân, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức. Nếu như binh lính dưới tay con con cũng để mặc kệ họ tự nhiên phát triển cá tính như thế, nếu không áp dụng kỷ luật sắt thì sẽ trở thành một đám hỗn độn sao? Tiểu thượng, con không được quên thân phận và chức trách của mình.”

Cố Minh Triết chỉ chỉ cầu vai của mình, “Ngôi sao trên vai con đã nói lên con không thể giống như những người đàn ông khác có đầy đủ sức lực và thời gian nói chuyện yêu đương, đứa con gái ngồi bên cạnh con đến bây giờ vẫn bốc đồng như thế, con thử hỏi nó xem nó có gánh nổi trách nhiệm và chịu đựng nổi sự khổ cực này không?”

Từng câu từng chữ của Cố Minh Triết tuôn ra như dao nhọn nhưng rất hợp tình hợp lý, ngay cả Cố Hoài Nam cũng bị á khẩu không trả lời được, bàn tay nhỏ bé dưới bàn len len nắm chặt.

Không khí nhất thời trở nên căng thẳng, cảm giác không khí vốn đang có mùi thuốc súng đột ngột chuyển hóa thành bị áp lực nặng nề.

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, Cố Hoài Nam thấy anh im lặng chợt tinh thần rối loạn, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Diệp Cẩm Niên nhú nhú mày, “Lão Cố, ông nói hơi quá lời rồi.”

“Cha nói không sai.” Diệp Tích Thượng cười một tiếng, ánh mắt liếc thấy cô dùng sức nắm chặt tay đến nỗi khớp xương trở nên trắng bệch, lặng lẽ cầm tay cô đặt trên chân mình vuốt ve.

“Nhưng. . . . . Có lẽ hai người chúng ta đã sai lầm vì đặt kỳ vọng và yêu cầu vào cô ấy quá lớn, ngài hi vọng con gái ngài là ưu tú nhất, hi vọng họ phải lớn lên theo quy định và phép tắc của ngài, giống như đánh giá quân nhân, Tiểu Tây thì thông qua, nhưng Nam Nam lại không được. Người làm quân nhân như con và ngài đều hi vọng mỗi người binh lính cũng phải mạnh mẽ lấy một địch một trăm, bất khả chiến bại, nhưng Nam Nam không phải quân nhân, cũng không phải là lính của con, cô ấy là vợ của con. Thân là đoàn trưởng sư đoàn 138 con tự nhiên hiểu thân phận và chức trách của mình, nhưng con cũng sẽ không quên một thân phận khác của con, cô ấy đem cả đời cô ấy giao cho con không phải để cho con quẫn thúc cô ấy. Cũng như ngài đã nói, gả cho quân nhân cũng đã là một sự hy sinh, con không có cách nào cho cô ấy tắt cả thời gian và sức lực của con, có lẽ sau này khi cô ấy cần con thì con lại đang ở chiến trường, hoặc có lẽ đã chết ở chiến trường, rất nhiều những chuyện “không thể xác định” sau này nên con cảm thấy từ khi cô ấy kết hôn với con, là một người đàn ông con đã thiếu nợ cô ấy, nếu như quân nhân nhất định phải có yêu cầu với vợ mình, người khác như thế nào con không quan tâm, con chỉ yêu cầu người phụ nữ của con có thể sống một cuộc sống vui vẻ theo ý nguyện và cách thức của mình, trong thời gian có hạn của mình con sẽ hết sức cố gắng mang lại cho cô ấy tất cả những gì cô ấy mong muốn, đối với con khi cô ấy là con dâu quân nhân, đảm đương được hay không đảm đương được trách nhiệm, cô ấy cũng không có lựa chọn nào khác. Mà đối với con. . . . . Cô ấy chính là công chúa của con.”

. . . . .

Khi nói những lời này, giọng nói của Diệp Tích Thượng không kiêu ngạo cũng không tự ti, bàn tay bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, những ngón tay dài đan xen thật chặt với ngón tay cô. Diệp Cẩm Niên nheo mắt cười thầm không nói, Cố Minh Triết trong lúc kinh ngạc nhất thời không thốt ra lời.

Cố Hoài Nam gắt gao cắn môi, cho tới bây giờ mới hiểu được dụng ý câu nói kia của anh, “Là chính em thì đã làm thỏa mãn anh rồi”. Tay bị anh nắm, nhiệt độ lòng bàn tay anh cuộn cuộn truyền vào thân thể của cô. Cố Hoài Nam đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó dường như muốn phá kén đi ra.

Không, là đang phá kén đi ra.

Cả trái tim và cơ thể đều run rẩy, hoàn toàn ức chế không được, mong đợi, thấp thỏm, khẩn trương, kích động, không biết làm sao, đồng thời cũng sợ hãi thật sâu. Quá nhiều cảm xúc và suy nghĩ tuôn ra, Cố Hoài Nam há miệng, nhưng không thể nói được.

Cố phu nhân này giờ vẫn không lên tiếng bây giờ mới nói qua đề tài khác để hoà giải, không khí rất nhanh trở lại bình thường.

Tuyên Dung cũng cảm thấy câu nói vừa rồi của Cố Minh Triết quá nặng, sợ bị cha con Diệp gia chê cười, đối với Cố Hoài Nam lại càng nôn nóng hơn mấy phần. Bà lại tự mình bóc một con tôm để vào trong chén của con gái, vừa nhìn vào chén, ba con tôm lúc trước bóc cho cô vẫn còn nằm trong đó, “Mẹ nhớ từ nhỏ con rất thích ăn tôm, sao không ăn nhiều một chút? Mùi vị không ngon sao?”

Diệp Tích Thượng vừa tính mở miệng đã cảm thấy bàn tay nhỏ dưới bàn ngắt anh, liền nuốt câu tính nói trở vào. Cố Hoài Nam cười, lắc đầu, “Không phải, khó có cơ hội được mẹ bóc tôm cho ăn.”

Tuyên Dung cười khê, sờ sờ đầu của cô, “Đứa nhỏ ngốc, còn không phải bởi vì mẹ diễn xuất nhiều không thường ở nhà sao, khi mẹ ở nhà con lại không có, còn vài năm nữa mẹ về hưu con muốn ăn lúc nào thì mẹ sẽ làm cho con lúc đó.”

Miệng Cố Hoài Nam khô khốc, nặng nề gật đầu, gấp lên nuốt một con.

Tuyên Dung nở nụ cười, quay đầu đi cùng mọi người nói chuyện phiếm, Diệp Tích Thượng viện cớ kéo Cố Hoài Nam ra nơi không có ai, “Mau nôn ra.”

Cố Hoài Nam che ngực trợn mắt, “Không cần, rất là đắt tiền!”

“Vậy chờ tới lúc trên người phát ban ngứa ngáy khó chịu em cũng đừng khóc, cũng đừng có làm phiền anh.” Diệp Tích Thượng sưng mặt lên.

Cố Hoài Nam bĩu môi, bắt đầu dĩ ngôn khan một lát, vô tội nhìn anh. “Nôn không ra.”

Diệp Tích Thượng chau mày lại, “Trong nhà có thuốc không?”

“Có.” Cố Hoài Nam cầm khăn giấy anh đưa tới lau miệng, không biết xấu hổ vòng tay ôm hông của anh, ngửa đầu nhìn anh, “Anh thật lợi hại, lão Cố mà cũng bị anh làm cho không thốt ra lời, em còn nói em bảo vệ anh, cuối cùng lại là anh bảo vệ em.”

“Nên vậy.” Trông mắt Diệp Tích Thượng quét qua ánh mắt sòng gợn lặn tẩn của cô, cũng nhìn xuống bóng dáng đang ôm trong ngực, sau đó nhàn nhạt dời mắt đi, “Mẹ không biết em dị ứng với tôm sao?”

“Bà ấy biết Tiểu Tây thích ăn tôm, liền nghĩ rằng em cũng thích ăn.”

cô cũng không còn nhớ rõ lúc đó cô mấy tuổi, một nhà bốn người khó có khi được ở chung một chỗ ăn cơm tất niên. Khi Tuyên Dung bóc vỏ tôm cho Cố Hoài Tây thì một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng giống Cố Hoài Tây như đúc ánh mắt tràn đầy khát vọng nhìn bà. Tuyên Dung liền đem con tôm đã bóc trong tay dứt vào miệng cô, Cố Hoài Nam há mồm ra cắn một cái, chỉ còn dư một ít đuôi tôm trong tay bà.

Ngày hôm sau Cố Minh Triết và Tuyên Dung vì tạm thời nhận được nhiệm vụ nên mang theo Cố Hoài Tây đi, hoàn toàn không có cơ hội biết cô dị ứng với tôm. Tuyên Dung có biết hay không biết chuyện này Cố Hoài Nam cũng không thêm để ý, cái cô để ý là lúc này ánh mắt Tuyên Dung nhìn cô và nhìn Hoài Tây giống nhau như đúc.

Cố Hoài Nam mím môi, nhón mũi chân hôn lên cằm anh một cái, “Những lời anh vừa nói đó, có thể nói lại lần nữa cho em nghe không?”

“Tại sao?”

“Em muốn ghi âm lại làm bằng chứng, tránh cho sau này anh đổi ý.”

Diệp Tích Thượng nhẹ nhàng cong khóe miệng.

Anh rất ít khi cười như vậy, linh hồn nhỏ bé của Cố Hoài Nam không khỏi bị cuốn hút, hai tay đưa lên vuốt vuốt gương mặt của anh, “ông xã thật là đẹp trai a, bọn họ gọi anh là Diệp Suất có phải cũng bởi vì anh lớn lên đẹp trai hay không? Vậy em gái anh được kêu là gì? Diệp Mỹ Mỹ sao?”

“Tiểu Diệp Tử.”

“Ah, đúng rồi.” Cố Hoài Nam vỗ xuống đầu, “Tiểu Diệp Tử bao giờ quay về? Cô ấy không muốn xem mặt chị dâu của mình sao?”

“Anh vẫn chưa nói cho cô ấy biết.” Diệp Tích Thượng thấy cô cong môi lên, đưa ngón tay vuốt lên bờ môi cô một cái, “Tiểu Tây không phải cũng không biết mình có một anh rể sao?”

Cố Hoài Nam lè lưỡi nhẹn, anh vẫn có chút bất mãn với chuyện này, “Em sợ nó đi ra ngoài nói lung tung.”

Diệp Tích Thượng thu lại nụ cười, kéo tay ô đang vòng quanh hông của mình, “Vào thôi, ra ngoài quá lâu ba em lại kêu em không đúng”

Dứt lời xoay người rời đi, cũng không đợi cô. Cố Hoài Nam ý thức được lời nói của mình không ổn, sợ là chọc giận anh, vội đuổi theo sau đít anh dụi dụi.

Bỗng dưng, Diệp Tích Thượng chợt ngừng lại, Cố Hoài Nam đâm vào lưng của anh, nghiêng đầu lên trước thăm dò

*****

Trần Nam Thừa đang cầm điện thoại tán gẫu, khi nhìn thấy Diệp Tích Thượng lịch sự gật đầu chào một cái, đang tính bước đi thì nhìn thấy Cố Hoài Nam lộ cái đầu nhỏ ra ở phía sau anh, chân mày trong nháy mắt nhíu lại.

=====Hết chương 31=====

32. Chương 32

Trần gia cười ở trên vai Trần Nam Tầm, tay nhỏ bé vỗ vỗ đầu của anh, mắt to nhìn chăm chăm mấy người trước mặt. “Tiểu thúc, chú xem, kia là cái chị lần trước nói chú là ngựa đực.”

Trần Nam Tầm hiển nhiên là nhìn thấy trước bé, mắt hí một cái, giơ tay vỗ vào mông nhỏ của bé một cái. “Ngựa đực không phải thứ cháu có thể nói, còn cô gái kia chắc phải gọi cô ấy là. . . . . Tiểu Cô Cô.”

“Hà?”

“Cô ấy là em gái ba cháu, lúc về đừng nói với mẹ cháu về cô ấy.” Trần Nam Tầm nói xạo.

Trần gia cũng cái hiểu cái không gật đầu. “Dạ, tiểu thúc cháu muốn xuyt xuyt.” Bé tham ăn, một buổi tối uống mấy cốc lớn đồ uống lạnh, thân thể nhỏ bé không thể chứa được nhiều nước như vậy, buồn tiểu nói đến là đến, che chim nhỏ xoay vạy trên vai Trần Nam Tầm.

Trần Nam Tầm bảo người bồi bàn lúc đi ngang qua dẫn Gia Gia đi phòng vệ sinh, nhân cơ hội lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại. “Xuân Hiểu sánh tới hôm nay là ai đặt?”

Bên kia Trần Nam Thừa nhất thời kinh ngạc nhưng lại khôi phục rất nhanh giống như thường. “Trùng hợp thế, Diệp trung đoàn, cũng tới uống rượu mừng hay sao?”

Ngự Cảnh Uyển là khách sạn được lựa chọn để tổ chức tiệc cưới hàng đầu ở S thị, đến nơi này, khách mời năm Thành đô đều chạy tới tiệc cưới. Trần Nam Thừa đúng là cho rằng như vậy, đáng tiếc Diệp Tích Thượng vừa mở miệng thì tạt cho anh ta một chậu nước.

“Không, chỉ là tới ăn một bữa cơm.” Diệp Tích Thượng nghiêng đầu ra hiệu, “Ngay ở bên trong, có muốn cùng nhau uống chén không? Đây là người quen biết.”

“Hôm nay không được, hôm khác tôi mời anh.” Trần Nam Thừa nói xong liếc nhìn về cô gái phía sau anh, khẽ nâng môi. “Thế nào tôi vẫn chưa thấy lên tiếng kêu gọi vậy? Chẳng lẽ một đoạn thời gian không thấy mặt liền coi như không quen anh sao? Nam Nam.”

Cố Hoài Nam không muốn tránh anh ta, nhưng Diệp Tích Thượng mới vừa muốn để cho tay chân cô nhất thời lạnh lẽo, đang len lén ở phía sau lưng anh dùng sức túm áo sơ mi kháng nghị. Không biết vì sao, vừa nghe thấy Trần Nam Thừa quen thuộc gọi nữ danh từ nhỏ của cô, Cố Hoài Nam liền chột dạ, theo bản năng ngẩng nhìn biểu tình trên mặt Diệp Tích Thượng, người nọ ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Cử động thật nhỏ này không thể tránh được ánh mắt của Trần Nam Thừa, ngược lại hỏi Diệp Tích Thượng: “Có tiện để tôi nói riêng với cô ấy mấy lời không?”

Diệp Tích Thượng đương nhiên không lý do cự tuyệt, đi ra ngoài một chút đem không gian nhường lại.

“Anh cho rằng em vĩnh viễn sẽ không đến nơi này, khó khăn để bước vào địa bàn của Trần gia, anh không phải nên vui mừng vì em tiến bộ rồi sao?”

Ở tại chỗ này vào năm năm trước, Trần Nam Thừa dùng phương thức tàn nhẫn nhất phá hủy Cố Hoài Nam nhiều năm tin tưởng cùng lệ thuộc vào, thậm chí là tín ngưỡng. Chỉ là anh ta không biết, ngày đó sau khi rời khỏi hiện trường hôn lễ Cố Hoài Nam đã trải qua cái gì, trừ chính cô, không có ai biết.

“Anh hình như quá coi trọng bản thân mình rồi.”

Trần Nam Thừa mỉm cười, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, lại liếc liếc về phía Diệp Tích Thượng. “Cùng anh ta tiến triển tới trình độ nào rồi hả?”

“Có liên quan đến anh sao?” Cố Hoài Nam vòng quanh hai cánh tay, tư thái từ chối người ngoài ngàn dặm.

“Đương nhiên.” Trên mặt Trần Nam Thừa cười một tiếng. “Giống như em nói, dầu gì em cũng phải như Kim Kim gọi anh một tiếng anh rể, lại nói trước kia chúng ta đã từng tốt hơn, coi như không phải người yêu rồi, giao tình vẫn có, em muốn đi theo người nào, anh quan tâm một cái cũng là việc nên làm, đừng quên trước kia lúc em mua áo lót màu gì cũng hỏi ý kiến của anh.”

Cố Hoài Nam nhẹ giọng giấu cợt, “Còn coi tôi như cô gái nhỏ không lớn sao? Anh hãy tỉnh lại đi.”

Trần Nam Thừa duỗi tay về phía cô, ngón tay cuốn mái tóc dài của cô lên. “Anh sợ rằng người không tỉnh lại là em đó Nam Nam.”

“Thối tha, không biết xấu hổ.” Cố Hoài Nam đem tóc trong tay anh ta muốn rút về, bỗng chốc bị anh ta túm lấy cô tay cả người liền bị kéo qua. Anh ta cố ý dùng sức, trong nháy mắt cô không tránh thoát được, ngược lại càng bị anh ta kéo vào trong ngực.

Trần Nam Thừa hơi hơi cúi đầu, trong lời nói tựa hồ hàm chứa châm chọc. “Nhịp tim đập nhanh, đúng không?”

“Đó là tức giận!” Cố Hoài Nam trừng anh ta, ra sức vịn tay của anh ta. “Anh còn muốn giở trò lưu manh phải không anh rể?”

Anh ta nhẹ nhàng cười cười. “Chưa từng quên lời nói của chúng ta lần đó chứ? Đừng làm cho anh thất vọng, em biết người anh rể không yên lòng nhất là em, cái người này, em rất bướng bỉnh quá cố chấp lại còn thù dai, người nào có lỗi với em thì em đều nhớ cả đời, có thể để Diệp Tích Thượng giúp em một chút, sửa lại cái tật xấu này.”

“Anh ——”

Cố Hoài Nam vừa định há mồm mắng, ý nghĩ chuyển đến cái môi cong lên, hướng về phía Diệp Tích Thượng bên kia cố ý giương cao thanh âm nói. “Anh rể, anh làm như vậy sợ rằng không thích hợp nhỉ? Coi như anh không phải sợ Anna tỷ hiểu lầm, nhưng em lại sợ chọc người đàn ông của em mất hứng.”

Một câu “Người đàn ông của em”, khiến Trần Nam Thừa hơi chút ngây ngẫn, một bàn tay to có bản lĩnh cũng đã nhanh chóng cướp người đi từ trên tay anh ta. Tay của anh ta trống không, ngẩng đầu, chỉ thấy trên mặt Diệp Tích Thượng vốn không có biểu cảm gì bây giờ tựa hồ mang theo vài phần lãnh ý, khóe miệng thẳng tắp giương lên, đem Cố Hoài Nam kéo trở về phạm vi bảo vệ của mình.

“Trần Nam Thừa.” Diệp Tích Thượng cúi đầu nhìn thấy trên cổ tay trắng nõn kia có dấu tay hằn đỏ, không khỏi trầm trầm mở miệng gọi thẳng kỳ danh.

Trần Nam Thừa nhú mày, nhiều hứng thú chờ anh tiếp tục.

“Tôi nghĩ có chuyện chúng ta vẫn nên nói rõ ràng thì sẽ tốt.” Cánh tay Diệp Tích Thượng vừa thu lại, dừng mãnh nắm lấy eo Cố Hoài Nam kéo cả người cô vào trong lòng mình, giọng nói lạnh lẽo. “Cậu có phải nên chú ý đến vấn đề tác phong của cậu hay không, nhưng người của tôi, cậu tốt nhất đừng động vào.”

“Người của anh?” Trần Nam Thừa cười, thoáng quét mắt Cố Hoài Nam ẩn trong lễ phục Lưu Tô xinh đẹp tuyệt trần lưng trần mê người. “Thật ngại quá, cô gái này tôi biết cô ấy sớm hơn anh 22 năm, so với bất luận kẻ nào cũng hiểu rõ nàng hơn.”

Anh ta bước lên trước một bước, cố ý khiêu khích, cong mắt lên. “Anh nghĩ rằng tôi và nhóm chúng ta nhiều năm trước như vậy đều là tiểu đả tiểu nháo à? Từ nhỏ đến lớn, cơ hồ tất cả lần đầu tiên của cô ấy đều là của tôi, có nên động hay không, tôi sớm đã động rồi, Diệp Tích Thượng, lời này của anh tựa hồ nói chậm rồi.”

Cố Hoài Nam hít vào một hơi, một ngọn lửa đè nén không ngừng dồn nén lên trên, tức giận xoay người, nhưng một chữ còn chưa nói ra đã bị Diệp Tích Thượng chặn lại, ra lệnh: “Nam Nam, đi về trước.”

Giọng điệu của anh không cho phép cãi lại, Cố Hoài Nam cảm thụ được, thông minh nên không ngỗ ngược với anh, mà ngoan ngoãn gật đầu, nhìn cũng chưa từng nhìn Trần Nam Thừa một cái mà trực tiếp rời đi.

Ở trong ấn tượng của Trần Nam Thừa, Diệp Tích Thượng luôn luôn bình tĩnh, rất ít thấy anh ta đem cảm xúc chân thật trong nội tâm biểu hiện ra ngoài, cho nên anh vẫn đoán không ra đáy nguồn của anh ta, cũng không biết cái gì mới là ranh giới cuối cùng của anh ta, tựa hồ anh ta đối với rất nhiều việc cũng nhất định phải làm vậy, vừa tựa hồ lơ đãng đối với mấy chuyện này. Vậy mà giờ khắc này, anh ta lần đầu tiên đứng giữa lúc hai người đang giằng co mà cảm nhận được Diệp Tích Thượng “Để ý”, đáy mắt anh ta quét xuống ánh sáng làm cho người ta sợ hãi, mặc dù chỉ là lóe lên rồi biến mất.

“Tôi nhớ rõ ràng bộ phận mẫn cảm nhất của cô ấy là cái bụng nhỏ, không biết có phải bây giờ vẫn giống như trước hay không.” Trần Nam Thừa nhìn theo bóng lưng rời đi của cô, ý vị sâu xa sờ sờ cằm. “Không biết anh thấy thế nào trên cô ấy, tôi cho rằng người như anh thì nên tìm một cô gái nhỏ biết nghe lời, Nam Nam cũng hông phải dễ thuần phục như vậy, chỉ có điều, ở trên giường cô ấy lại là báu vật khiến đàn ông muốn ngừng mà không ngừng được.”

32.2

Trần Nam Thừa, một bộ dáng vẻ tâm đắc như muốn cùng anh trao đổi, Diệp Tích Thượng rất lâu chưa lên tiếng, từ trong mắt của anh lộ ra mấy phần ý vị đồng tình. “Cậu còn có bao nhiêu kinh nghiệm muốn truyền thụ nữa?”

“Kinh nghiệm thì chưa nói tới, lời khuyên cũng có một câu.” Trần Nam Thừa ngạo mạn tự đắc nói, “Đừng để cô ấy tạo ra biểu tượng giả dối để lừa, thủ đoạn của cô ấy khá nham hiểm, Cố Hoài Nam là dạng người cả đời chỉ biết yêu một người đàn ông mà thôi, mà còn là cô gái cố chấp đến mức tự sát vì tình, nếu anh có cảm tình muốn thể xác và tinh thần hợp nhất, vẫn nên sớm đổi người đi.”

“Không cần.” Anh ta nói không sai, tức giận trên người Diệp Tích Thượng ngược lại lui lại hơn phân nửa, dù bận vẫn ung dung còn rất lên mặt nạt người, nhếch môi. “Tôi và cậu đấu nhau độ sức đã nhiều năm, cha

cậu nhiều thắng hơn, cậu trừ trời sinh có tính đa nghi ra còn có nguyên nhân quan trọng nhất: Cậu quá tự cho là đúng. Trần Nam Thừa, hình như cậu thật sự quên một chuyện.” Anh hơi dừng lại, “Con người thì sẽ thay đổi, tôi có thể nói cho cậu biết, so với những việc trước đây cô ấy đã từng trải qua, có những chuyện cậu không biết, cậu mới vừa nói những thứ này thật sự là. . . . . Không có chút ý nghĩa nào. Còn có cậu, thật sự tôi cũng không muốn nói ra.”

Diệp Tích Thượng càng thanh thoi, thì ánh mắt cũng càng phát ra bén nhọn tàn khốc. “Cậu có phát giác ra không, cậu và Cố Hoài Nam, cậu xem đi, giống như người đã qua, tiếc rằng cậu không có cơ hội quay lại quá khứ, càng không có cơ hội tham dự vào tương lai của cô ấy.”

Trái tim Trần Nam Thừa bỗng dưng căng lên, hai quả đấm siết chặt. Diệp Tích Thượng cười nhạt, anh xoay người muốn rời đi.

“Có tin hay không, thời điểm anh cảm thấy cô ấy yêu anh, chỉ cần tôi nguyện ý, không cần phí bao nhiêu hơi sức thì hai người liền đi tong.” Trần Nam Thừa âm hiểm nói.

Diệp Tích Thượng bước chân dừng lại, đón lấy thư khiêu chiến. “Mỗi mắt mong chờ.”

*

Cố Hoài Nam không yên tâm về hai người kia, vẫn ngồi ở cửa phòng Xuân Hiểu, miệng bất an, thấy Diệp Tích Thượng trở lại, cô vụt đứng lên. “Không sao chứ?”

“Có thể có chuyện gì?” Diệp Tích Thượng biết cô lo lắng cái gì, nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái. “Anh nói rất nhiều lần rồi, không dễ dàng động thủ với người khác, huống chi Tư Lệnh Viên cùng Chính ủy đều ở chỗ này, anh không muốn phạm sai lầm để bị cấp trên bắt tại trận.”

Cố Hoài Nam cắn miệng nhỏ đi theo sau anh không nói lời nào, Diệp Tích Thượng chuẩn bị đẩy cửa ra, tay lại thu hồi lại, một lát sau xoay người cô lại kéo đến trước mặt mình rồi xoa xoa tóc để trấn an khuôn mặt nhỏ này, sau đó mới dắt tay cô cùng đi vào trong.

Trần Nam Tầm vẫn nhìn bọn họ từ xa, mặc dù không biết nội dung cuộc nói chuyện là gì, nhìn biểu tình trên mặt anh trai cũng biết không nói lời hữu ích. Trần Nam Thừa đem con trai chạy tới chạy lui quanh chân anh bắt lại, xách lên. “Không nên nói với mẹ con là vừa rồi nhìn thấy chị kia nhé.”

“Tiểu thúc bảo con phải gọi cô ấy là Tiểu Cô Cô, cha, cha có em trai và em gái, Gia Gia cũng muốn có em trai và em gái.”

Trần Nam Thừa vừa nghe cũng biết chuyện gì xảy ra, hung hăng trừng mắt với người đàn ông ở bên cạnh đang cười ha ha. “Cậu nói đùa với nó cái gì?”

“Chẳng lẽ anh muốn em nói với con trai anh, đó là người phụ nữ của anh trước khi lấy mẹ nó sao?” Trần Nam Tầm cười vô lại.

Trần Gia cũng nhú nhú mày, đầu nhỏ xoay tới xoay lui nhìn hai người. “Ngày mai con có thể tới nơi này chơi với tiểu thúc sao? Con có hẹn với Đồng Đồng là lên tầng chót chơi xe trượt tuyết rồi.”

“Người nào?”

Trần gia chợt cúi đầu không lên tiếng, bộ dạng ngượng ngùng khiến Trần Nam Tầm cực kỳ buồn cười. “Chính là một tiểu nha đầu, hơn nó một tuổi, Gia Gia trưởng thành cũng phải là người có năng lực tán gái giỏi, tiểu thúc sẽ chân truyền cho con.”

“Cậu nên cách xa con anh ra một chút, anh không muốn nuôi dưỡng ngựa đực nhỏ.” Trần Nam Thừa ôm lấy con trai chuẩn bị đi về, Trần Nam Tầm chặc một tiếng, gọi anh lại.

“Biết tối hôm nay trong gian phòng kia còn có ai sao?”

“. . . . .”

“Lão Cố và Tuyên Di, còn có Diệp tư lệnh.” Trần Nam Tầm lắc đầu than thở. “Cha mẹ đều gặp, xem ra Nam Nam và Diệp Tích Thượng là thật sự?”

Trần Nam Thừa nhún mặt nhú mày, trầm ngâm một hồi lâu. “Anh sợ bọn họ không thật sự đến với nhau, chuyện bảo cậu điều tra có phải đã quên rồi không? Tịnh Cổ và phụ nữ lẫn lộn?”

“Không sai biệt lắm, Trác Vệ bên kia cũng thông qua một người bạn giặt dây điều tra được một chút, đã xác định Nam Nam và anh ta quen biết từ năm năm trước, tình hình cụ thể còn phải đợi.” Nói đến đây, Trần Nam Tầm nói tục, mắng một câu. “Đối phương há miệng là số này.” So với con số mà anh ta khoa tay múa chân. “Em bảo Trác Vệ liên lạc muốn cùng người nọ gặp mặt đàm phán, hắc, gặp mặt một lần so với lên trời còn khó hơn, bất quá coi như gặp được, chính là không thể nghĩ đến đó là một con nhóc, mặt không thấy rõ, vóc người không tề, ngực cũng ——”

“Đó không phải là người hợp khẩu vị cậu à.” Trần Nam Thừa không muốn những lời ô uế của cậu ta làm bẩn lỗ tai con trai anh, vội vàng ngắt lời cậu ta.

“Con nhóc đó họ Tiết, thật CMN là có duyên phận, chỉ bằng cái họ của cô ta thì phải chơi đùa cô gái này thật tốt.” Trần Nam Tầm hung ác xoa xoa tay, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi hận cái họ này.

Trần Nam Thừa nhún mày, “Tiết Thần và Kim Kim bên kia, cậu nào đủ rồi thì nên thu tay.”

Cậu ta cười nham hiểm. “Không đủ, giành người phụ nữ của Trần Nam Tầm này thì phải trả giá cao, em không buông tay cậu ta đừng nghĩ dễ dàng lấy Kim Kim như vậy.”

“Anh thật sự xấu hổ thay cậu, bây giờ là cậu cướp cô gái nhà họ.” Trần Nam Thừa lại vừa khuyên cậu ta thông suốt vừa đem con trai ngủ mơ mơ màng màng rời đi.

Trần Nam Tầm ngồi một mình ở nơi đó, rút mấy điếu thuốc, lật mở album ảnh trong điện thoại di động, ngón tay trượt trên màn hình, do dự có nên chia sẻ với Tiết Thần không. Anh biết hình này một khi gửi đi, e rằng Dư Kim Kim vĩnh viễn đều không tha thứ cho anh, nhưng ít ra quan hệ giữa cô ấy và Tiết Thần sẽ tràn ngập nguy cơ, có lẽ anh còn có cơ hội có thể dùng . . . . .

Tác giả có lời muốn nói: không có hạn cuối cho hai anh em này =.

~ ~ ~ Hết chương 32 ~ ~ ~

33. Chương 33

Thời tiết ở thành phố S nói thay đổi liên thay đổi ngay, khi mọi người từ Ngự Cảnh Uyển ra ngoài, từ xa đã truyền đến từng trận tiếng sấm, mây đen dưới sự che chở của màn đêm bao phủ nửa thành phố, không khí nóng bức đến cả hít thở cũng khó khăn. Trong khi Diệp Tích Thượng đi lấy xe, thì những hạt mưa rơi lác đác tạt vào người và vào mặt Cổ Hoài Nam.

Tay cô kéo váy đứng sau lưng Cổ Minh Triết và Tuyên Dung, nhìn bóng lưng hai người, đáy mắt nặng trĩu. Trong lúc lơ đãng Tuyên Dung quay đầu lại, vừa vặn đối diện với tầm mắt của con gái, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

“Lần này trở về còn tính chạy trốn nữa không?”

“Không.” Cổ Hoài Nam lắc đầu, “Con chơi đủ rồi, không muốn lang thang phiêu bạt nữa.”

Tuyên Dung còn chưa lên tiếng, Cổ Minh Triết đã quay người lại hừ nhẹ, “Có thể nghe từ trong miệng con nói như thế, thật đúng là không dễ dàng gì.”

Cổ Hoài Nam quay đầu làm bộ không nghe thấy, ánh mắt nhìn thấy Tuyên Dung đẩy Cổ Minh Triết một cái. Ông trầm mặc một hồi lâu mới lại mở miệng, giọng nói chậm lại, “Chuyện đã qua liền cho qua đi, ai cũng có lúc nhìn lầm người, quan trọng là khi phạm sai lầm có thể rút ra một bài học kinh nghiệm để kịp thời sửa chữa.”

Cổ Hoài Nam cười, “Cho nên ông cố ý chọn chỗ ăn cơm này, chính là vì để cho tôi nhớ lại trước kia mình ngu ngốc thế nào, khiến tôi vì lúc đó không nghe lời của hai người mà cảm thấy xấu hổ, không còn mặt mũi

nào sao? Có phải ông đặc biệt thích đem muối xát lên vết thương của người khác sau đó còn rót thêm rượu mạnh mới cảm thấy vui vẻ?”

“Ta là muốn cho con nhận ra những sai lầm của mình, con biết người ta không rõ ràng, tình yêu là đam mê, người ta đối với con tốt một chút là con đã không nhớ dòng họ mình là ai, không cho ai nói xấu anh ta một điểm nào, bất kỳ ai không coi trọng người của con đều bị con coi như là kẻ thù lớn nhất, giống y như chúng ta muốn hại con vậy, kết quả thì sao? Người hại con là ai? Người ban đầu mang tính mạng ra bảo vệ con cũng chính là người quay đầu đi cưới người khác, ai cũng biết con gái của Cố Minh Triết ta tạo ra một chuyện rất buồn cười, con cho rằng ta còn thể diện sao.” Cố Minh Triết đứng chấp tay, lại bắt đầu giáo huấn.

“Được rồi lão Cố, còn nói những chuyện xưa cũ này làm cái gì?” Tuyên Dung cắt ngang lời ông, “Nam Nam không phải đã nhận sai rồi sao, hơn nữa vì không để ỉn phạm lỗi nữa nên đã cắt đứt đường lui của mình, hiện tại con gái đã là người của Diệp gia rồi, ông nên ít lời những chuyện cũ năm xưa ra để kích thích nó nữa.”

Tuyên Dung nhẹ nhàng kéo con gái tránh ra mấy bước, dịu dàng nói nhỏ bên tai cô, “Đừng trách ba con, bất kỳ một người làm cha nào cũng không chấp nhận nỗi chuyện con gái mình vì một người đàn ông như vậy mà đoạn tuyệt quan hệ với mình, sau đó quả thật con cũng nói rất nhiều lời tổn thương đến trái tim ông ấy.”

Cố Hoài Nam cười như không cười, “Thì ra là ông ta vẫn còn có trái tim.”

“Con bé này, đúng là cái miệng nhỏ nhắn nhưng lại rất lợi hại.” Tuyên Dung vỗ vỗ vào mặt của cô, “Diệp Tích Thượng là một người đàn ông thật sự tốt, có một chuyện, chúng ta vẫn không nói cho con biết, thật ra thì mấy năm trước ba con và mẹ vốn đã có tâm tư muốn mang con ra giới thiệu cho nó, nhưng lúc đó trong lòng con chỉ có Trần Nam Thừa, ngoại trừ anh ta ra thì không cần bất kỳ đàn ông nào, Diệp Tích Thượng cũng cảm thấy tuổi con còn nhỏ, nên nói chờ một vài năm nữa.”

Cố Hoài Nam nhất thời kinh ngạc không thôi, “Khi đó Diệp Tích Thượng đã biết con?”

“Đã gặp qua con.” Tuyên Dung hồi tưởng: “Đã có một lần ba con hẹn nó, muốn cho hai con gặp nhau một lần, nhưng khi con đến khách sạn vừa nghe giới thiệu bạn trai cho con liền giận dữ, quay đầu bước đi gạt cha con qua một bên, con còn nhớ rõ chứ? Khi con đi, đúng lúc Diệp Tích Thượng tới, nên nó có gặp con, con không nhìn thấy nó, cho nên nhất định là không biết.”

Cố Hoài Nam nhíu nhíu mày, trong trí nhớ quả thật có một sự việc như vậy, cũng chính vì lần đó, mâu thuẫn giữa hai cha con cô lại thăng cấp. Không bao lâu liền cãi nhau ầm ĩ, Cố Minh Triết trong cơn nóng giận đã đuổi cô ra ngoài, Cố Hoài Nam từ đó dường như chưa hề trở về nhà.

“Vậy sao tối nay ông ấy còn nói nếu như không phải là ván đã đóng thuyền, ông ấy sẽ không đồng ý cho con lấy Diệp Tích Thượng?”

“Đó là bởi vì con và Trần Nam Thừa, khi con mới mười mấy tuổi đã đến đó sống rồi, lại cùng mấy người bạn họ trở thành một đám lưu manh, ba con đối với con hoàn toàn thất vọng.”

Lúc ấy Cố Minh Triết nghĩ rằng con gái mình chưa đầy hai mươi tuổi, chưa cưới mà đã cùng đàn ông ở chung, giận thiếu chút nữa muốn rút súng ra. Cố Hoài Nam tuyên bố đã là người của Trần Nam Thừa, lấy mạng phải đền mạng, cuối cùng hai người đoạn tuyệt quan hệ cha con. Tuy ngoài miệng nói là đoạn tuyệt, nhưng cô không lấy của Cố Gia một cây kim hay một sợi chỉ nào.

Thì ra Diệp Tích Thượng đã sớm biết mình, chuyện này sao cô không nhớ. Trên dọc đường trở về nhà, trong đầu Cố Hoài Nam đều là chuyện này, thậm chí xe tới nhà mà cô cũng không phát giác, Diệp Tích Thượng kêu cô vài tiếng cô mới hoàn hồn.

Cô vô tri vô giác đi theo anh đến thang máy, khi thang máy dừng lại, cô không hề nghĩ ngợi liền theo người phía trước tính đi ra ngoài, mới bước một bước liền bị Diệp Tích Thượng kéo lại.

“Còn chưa tới.”

“Àh.” Cố Hoài Nam cười hắc hắc, vuốt vuốt mái tóc.

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Diệp Tích Thượng đã đem thuốc cùng nước đặt trên đầu giường của cô. Anh luôn tỉ mỉ như vậy, mọi chuyện đều chăm sóc cô thật tốt.

Cố Hoài Nam nằm trên giường nhìn chằm chằm ly nước kia ngẩn ngơ, hồi tưởng lại mọi chuyện từ sau khi cô trở về với Diệp Tích Thượng, không tự chủ cong khóe miệng lên, lấy điện thoại di động ra gọi cho Dư Kim Kim.

Bên kia Dư Kim Kim cũng đang nằm vùi ở trên giường, không có một chút buồn ngủ, nghe điện thoại rung lên vài lần, cô mới nghe thấy.

“Kim Kim a, nếu tớ thật sự yêu anh ấy thì sao?”

Dư Kim Kim nhàm chán nhíu lấy góc cằm lên, “Cái gì gọi là thật sự yêu? Trước đây cậu đều là giả bộ yêu sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Cố Hoài Nam cắn đầu ngón tay, dánh vè ngây ngốc, “Tớ nói là nếu như tớ ——” Cô chột hung hăng cắn đầu ngón tay, không tiếp tục nói nữa. Một chữ yêu, suýt chút nữa cứ như vậy nói ra. Cố Hoài Nam lúc này mới ý thức được bản thân mình muốn tìm hiểu cái gì, thứ phá kén trong lòng ra tới nay là cái gì.

Trong điện thoại nửa ngày không có tiếng vang, Dư Kim Kim còn tưởng rằng đứt dây, nhìn xuống màn ảnh vẫn còn bình thường, “Nam Nam?”

Cố Hoài Nam im lặng một lúc mới chần chờ mở miệng, “Cậu đoán bây giờ tớ đang ở đâu.”

Dư Kim Kim nhíu mày, cô ấy hỏi như thế nhất định có mờ ám. Con người cô quay một vòng, nghĩ đến một khả năng, cái miệng nhỏ nhất thời há tròn, “Không phải cậu đang ở cùng đoàn trưởng đại nhân đó chứ?” Cô cảm đồng hồ báo thức, “Cũng đã một giờ rồi, cậu ở nhà anh ta?”

“Nói chuẩn xác, là trên giường của anh ấy.”

Ánh mắt của Dư Kim Kim sáng quắc, “Cậu leo lên giường với anh ta?”

Cố Hoài Nam đỏ mặt lên, “Không có, anh ấy đang ở một phòng khác.”

“Hai người ở chung?”

“Xem là như thế đi.” Cố Hoài Nam không dám nói với cô hai người sớm đã ở chung, còn là ở chung hợp pháp, Dư Kim Kim sẽ lộ da của cô. Cô do dự như thế, vì Dư Kim Kim cũng đã trải qua .

“Có phải có chuyện gì muốn hỏi tớ không? Đứng quanh co lòng vòng.”

Cố Hoài Nam lật người, nằm lỳ ở trên giường, “Nếu như Diệp Tích Thượng biết quá khứ của tớ và tên khốn kia thì trong lòng anh ấy sẽ nghĩ sao? Ý tớ là nếu Diệp Tích Thượng biết nhiều hơn so với suy nghĩ của tớ.”

“Tớ còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra rồi, cậu nói thật cho tớ biết, trong năm năm ở nước ngoài cậu thật sự không cùng người đàn ông khác lên giường?”

“Ngay cả Trần Nam Thừa tớ cũng không cho, làm sao có thể tùy tiện tiện tiện cùng người khác?” Cô đã từng nghĩ tới, thế nhưng lúc cô còn nhỏ, Trần Nam Thừa không đành lòng xuống tay đối với cô. Đợi cô sau khi trưởng thành hiểu được cái gì là tình yêu, thì trong lòng luôn suy nghĩ nhất định phải để thời khắc quan trọng này cho đêm tân hôn.

C.33.1

Chương 33.2:

Trần Nam Thừa mỗi lần cùng cô thân thiết cũng dùng mọi biện pháp hấp dẫn cô, nhưng Cố Hoài Nam vẫn kiên trì như cũ không chịu để cho anh đột phá vào phòng tuyến cuối cùng. Dù dục vọng gần như đã đốt cháy cơ thể, ánh mắt bởi vì dục vọng mà trở nên đỏ tươi, Cố Hoài Nam luôn có thể dùng một câu nói để cho anh nhụt xuống.

“Em muốn đợi đến ngày anh lấy em, tự em, em sẽ tặng anh món quà tặng kết hôn đặc biệt nhất.”

Chỉ tiếc phần quà tặng kết hôn này, cuối cùng Trần Nam Thừa vẫn lựa chọn buông tha.

Sau khi hai người chia tay Dư Kim Kim mới biết được chuyện này, vừa khóc vừa cười nói Cố Hoài Nam may mắn vì ít nhất còn giữ được thân thể của mình, không giống cô, toàn thân đã bị hủy hủy ở trong tay một người.

“Thật ra thì nói nhiều những lời an ủi hơn nữa cậu cũng chưa chắc nghe vào tai, có một biện pháp có thể khiến cậu biết đáp án, chỉ sợ cậu không dám làm. Thật sự không phải là muốn nhìn thấu vào bên trong của một người đàn ông đang kết giao, mà là muốn xem anh ta sau khi có được thân thể của cậu. Chuyện như vậy rất kỳ diệu, có người cho rằng chuyện này không quan trọng, nhưng tất cả đàn ông có lúc cũng núp ở dưới tấm áo khoác dưới, khi cởi ra, mới có thể chân chính biết anh ta yêu chính cậu hay là yêu thân thể cậu.”

“Chuyện đá thử vàng này không mất nhiều thời gian.”

“Vậy cũng đúng, lần đầu tiên cả đời cũng là lần duy nhất, chỉ là, chuyện lên giường này sẽ khiến hai người thoải mái.” Dư Kim Kim cười, “Hai người rất xứng đôi, mọi mặt cũng thích hợp, tớ dám đánh cược, hai người chỉ cần làm một lần là cậu sẽ nghiện, yêu cầu của cậu cao thì phải là người đàn ông như đoàn trưởng đại nhân mới có thể thỏa mãn được cậu, cậu có biết lúc cậu nhìn anh ta ánh mắt đều lóe lên giống như con sói hay không?”

Cố Hoài Nam bị vạch trần, nên bắt đầu nói những lời ác độc, “Cậu chỉ biết nói tở? Không biết là ai chỉ cần tách người ta ra khoảng hai tuần lễ đến khi gặp mặt lại không thể chờ đợi mà chạy lên ngay cửa ra vào như cây đuốc thế, đàn ông cũng không gấp gáp như cậu vậy, cậu cũng không lo lắng bộ dáng như lang như hổ này hù dọa đàn ông chạy ra bên ngoài kiếm người dịu dàng hơn a.”

Bình thường Dư Kim Kim sẽ lập tức trả lời lại một cách mỉa mai, một chút cũng không khách khí, nhưng sức chiến đấu lần này rõ ràng không được như xưa, nói chuyện tào lao mấy câu thì thấy mệt liền ngắt điện thoại.

Cố Hoài Nam tưởng rằng cô và Tiết thần đang giận dữ nên cũng không chấp.

Cô nằm ở trên giường chỉ chốc lát sau liền thấy buồn ngủ, nhưng đúng lúc đó bỗng dưng bầu trời ngoài cửa sổ chợt trắng sáng, một tia chớp xẹt qua, ngay sau đó một tiếng sấm rất lớn vang dội bầu trời, nhất thời làm cô sợ đến nỗi không còn thấy buồn ngủ nữa.

Từ nhỏ Cố Hoài Nam đã rất sợ sấm chớp, ôm chăn trốn trên giường, căn môi nhìn cửa sổ chằm chằm. Mỗi khi có tia chớp xẹt qua, cô càng căn môi chặt hơn.

Vậy mà ông trời giống như là cố ý trêu đùa cô, liên tiếp tạo ra những tiếng sấm vang dội. đôi môi của Cố Hoài Nam cũng sắp bị cắn rách, khẽ cắn răng, ôm chăn nhảy xuống giường, mở cửa chạy thẳng tới phòng của Diệp Tích Thượng, đứng ở cửa lấy can đảm nói vào bên trong.

“Diệp Suất, anh đã ngủ chưa?”

“ . . . . . ”

“Diệp Tích Thượng?”

“ . . . . . ”

Vẫn không có động tĩnh, Cố Hoài Nam vừa định kêu tiếp, bên ngoài bỗng nhiên sáng lên, cô sợ hãi la lên một tiếng, ngồi chồm hổm xuống che lỗ tai, vùi đầu vào trong chăn. Đúng lúc này cửa chợt mở ra, Diệp Tích Thượng dựa vào ánh sáng của tia chớp chiếu vào, thấy rõ một người phụ nữ đang ngồi co rúm lại.

“Nam Nam?”

Cố Hoài Nam ngẩng đầu lên, chu mỏ, đè nén kích động muốn nhào vào trong ngực anh, “Em . . . . Trên người em không thoải mái.”

“Không phải đã uống thuốc sao?”

“Uống rồi nhưng vẫn không thoải mái.”

Cô đứng ở đó ngửa đầu nhìn anh rất đáng thương, Diệp Tích Thượng trầm mặc nhìn cô một lát, nghiêng người sang, “Vào đi, anh xem một chút.”

Sau khi Cố Hoài Nam nghe xong, nhảy tót vào giống y như con khỉ. Diệp Tích Thượng đóng kín cửa mở đèn, phát hiện người phụ nữ này đã nhanh chóng nằm trên giường anh rồi. Anh vén chăn lên, quả nhiên ở trên cánh tay của cô thấy từng mảng hồng ban, tìm thuốc bôi lung tung lên.

“Còn ở đâu?”

“Trên đùi.” Cố Hoài Nam kéo chân lộ ra, xắn quần ngủ lên, lộ ra hai đùi trắng nõn.

Diệp Tích Thượng nặn thuốc ra bôi lên phía trên, “Về sau những lúc như thế này không cần tắm nước nóng.”

“Ừ!” Cố Hoài Nam quan sát vẻ mặt của anh, chần chờ hỏi: “Có phải anh tức giận hay không?”

“Không.” Diệp Tích Thượng nhàn nhạt, xoa thuốc đều đều cho đến khi hấp thu hết. Tiếng sấm bên ngoài vẫn vang lên không ngừng, cô co rụt bả vai lại, hoàn toàn không thể tránh được ánh mắt của anh.

Cố Hoài Nam ngồi dậy, nâng mặt của anh lên cẩn thận nhìn, rồi cho ra kết luận, “Anh nhất định mất hứng.”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, mắt nhìn mũi mũi nhìn ngực lại lấy chút thuốc bôi lên những nốt đỏ trước ngực cô, cho dù cô hỏi thế nào cũng làm như không nghe thấy. Cố Hoài Nam nhớ tới lời nói của Giang Thiệu đêm hôm đó, cố ý phồng má lên, cái miệng nhỏ động đậy, “Giống chuột đồng hay không?”

Động tác của Diệp Tích Thượng vẫn không ngừng.

Cố Hoài Nam chợt quỳ dậy, hai tay khoác lên vai anh, nụ cười rất thuần lương và ngây thơ, “Ca ca, anh đừng tức giận á.”

Diệp Tích Thượng hơi trầm xuống. Anh không nói lời nào, Cố Hoài Nam lộ ra vẻ mặt ủy ủy khuất khuất, như mèo nhỏ cọ cọ vào cổ anh, “Em biết sai lầm của mình rồi, ca ca, anh giảm nhiệt đi.”

“Anh không phải anh em.” Diệp Tích Thượng rút cuộc mở miệng, kéo giãn cự ly với cô ra một ít, trông mắt nhìn cô, “Em cũng không phải là Diệp Tiểu An, Giang Thiệu nói cho em biết cái gì?”

“Anh ta nói mỗi lần anh tức giận, Tiểu Diệp Tử làm như vậy là dụ dỗ được anh.” Cố Hoài Nam nhìn anh, “Anh ta cũng nói nhược điểm của anh chính là người nhà của anh, tình cảm của anh và Tiểu Diệp Tử thân thiết đến cỡ nào cỡ nào, anh thương và cưng chiều cô ấy đến cỡ nào, vì Tiểu Diệp Tử không tiếc phá vỡ nguyên tắc lần đầu tiên gặp mặt liền động tay với anh ta, bởi vì anh cho rằng anh ta dụ dỗ và ăn sạch sành sanh người em gái thuần khiết và thiện lương của anh. Hừ, anh còn nói chưa động thủ với ai, cũng chỉ là chưa tới mức phải ra tay mà thôi.”

Cố Hoài Nam không phát hiện khi mình nói những câu này thì giọng nói của mình không tự chủ mang theo vị chua. Diệp Tích Thượng nháy nháy mắt, “Còn nói cái gì?”

Cô cười một tiếng, lắc đầu một cái. Không muốn nói tiếp, bán đứng tên cầm thú Giang Thiệu kia cô chỉ sợ chính mình cũng không yên ổn.

Bên ngoài kéo dài từng trận tiếng sấm, mưa như trút nước. Cố Hoài Nam ho nhẹ một tiếng, “Cái đó, anh mệt không?”

Diệp Tích Thượng đẩy lọ thuốc ném vào cái hòm, “Em còn có việc?”

Cố Hoài Nam liên tục không ngừng lắc đầu lần nữa. “Em là cú mèo, một chút xiu cũng chưa buồn ngủ, nếu như anh cũng chưa muốn ngủ, không bằng chúng ta làm chút gì chứ?”

Diệp Tích Thượng bỗng chốc ném tới một ánh mắt, “Làm cái gì?”

Cố Hoài Nam nhất thời lúng túng, nhắm mắt cười, “Tâm sự, nói chuyện tâm tình, cái gì cũng được, anh không có gì muốn hỏi em sao?”

“ . . . . . ”

“Vậy em sẽ hỏi anh, anh có thể hít bao nhiêu cái hít đất?” Giờ phút này anh chỉ mặc mỗi cái quần cụt, thân trên lộ ra cườm trắng, bắp thịt theo động tác của anh khẽ biến hóa thành những đường cong mê người. Tầm mắt Cố Hoài Nam nhìn theo những cử động của anh không rời.

Diệp Tích Thượng sao lại không phát hiện được? cất hòm thuốc xong, xoay người đi tới phía cô. Mắt Cố Hoài Nam tròn to, vẻ mặt khẩn trương nhưng mong đợi, khi anh vươn tay cũng là lúc nhịp tim cô cũng tăng nhanh.

Bụp ——

Trong phòng chợt tối đen.

Diệp Tích Thượng tắt đèn đầu giường, xoay mình lên giường, nằm xuống bên cạnh cô. Cố Hoài Nam vẫn còn ngây ngốc ngồi ở đàng kia, “Ách. . . . .”

“Ngủ.” Lời của anh đơn giản giống như ra khẩu lệnh cho binh sĩ của mình.

“Em không mệt.”

“Anh ngủ.”

“Nhưng. . . . .”

“Con gái sợ sét đánh không có gì mất mặt, Tiểu Diệp Tử cũng sợ.”

Thì ra là anh biết, Cố Hoài Nam le lưỡi ở trong bóng tối, được nằm ở bên cạnh anh như ý nguyện, nghiêng đầu nhìn lên gương mặt anh, một lúc lâu mới nhỏ giọng hỏi, “Khi Tiểu Diệp Tử sợ, cũng ngủ cùng một phòng với anh sao? Một giường?”

Anh không lên tiếng, ngầm thừa nhận. Cố Hoài Nam dẫu môi, lại nghe thanh âm của anh truyền tới, “Đó là khi còn bé, khi cô ấy được mười tuổi thì ngủ trên giường, anh ngủ trên sofa.”

Khóe miệng Cố Hoài Nam lặng lẽ hất lên, yên lặng đung đung anh, anh không có phản ứng, liền nhích lại gần.

Không biết trải qua bao lâu, Cố Hoài Nam vẫn không ngủ được, vừa nghe tiếng sấm, vừa nghe tiếng hô hấp đều đều trầm ổn của anh, dần dần xích gần đầu vai anh, nhẹ nhàng tựa vào.

Bỗng nhiên một tiếng nổ phá vỡ thời khắc tốt đẹp này, Cố Hoài Nam kêu lên một tiếng, thân thể run rẩy co rụt lại.

Có cô ở bên người, Diệp Tích Thượng đã không ngủ được, chứ đừng nói chỉ một lát cô lại lăn qua lăn lại. Anh thở dài nhỏ đến nỗi không thể nghe được, nhắm mắt lại dang cánh tay ra để cô đầu gối thoải mái hơn một chút, sau đó vỗ nhẹ từng cái vào bờ vai của cô, “Chỉ là những đám mây điện tử đụng vào nhau ——”

“Ông xã.” Cố Hoài Nam cắt đứt lời của anh, “Không thể an ủi phụ nữ như vậy.”

“. . . . . Là Thiên Lôi trên trời——”

“Em không phải là trẻ con.”

“. . . . . Ngủ.”

Cố Hoài Nam nháy mắt mấy cái giảo hoạt, bàn tay nhỏ bé kéo mặt của anh qua, “Em dạy cho anh an ủi em thế nào thôi.” Nói xong, khẽ nâng mặt lên, bờ môi tiến đến gần chủ động hôn anh.

Đây là lần thứ mấy Cố Hoài Nam chủ động hiến hôn, chính cô cũng không nhớ được. Cũng không rõ là tại sao, người đàn ông này đều khiến cô sinh ra một loại dục vọng với anh, lúc cạn có lúc sâu.

Khi cạn thì chỉ cần một cái hôn liền đủ, mà khi sâu . . . . . Giống như lần trước đó, hoặc như bây giờ, cô không biết mình muốn cái gì, nhưng chính là muốn lấy được một ít đồ vật trên người anh.

Cô từ nằm nghiêng hôn đến khi nằm úp sấp trên người anh, ôm mặt của anh hôn không ngừng. Diệp Tích Thượng nhẹ ôm cô, bàn tay đan vào mái tóc dài của cô, theo tiết tấu của cô mà đáp lại.

Rất lâu sau đó, hai người giằng co một hồi mới tách ra. Đầu nhỏ của Cố Hoài Nam dán cổ của anh thở hổn hển, bàn tay nhỏ bé bám lấy vai anh, “Anh ôm em một cái thôi.”

Diệp Tích Thượng siết chặt cánh tay một chút.

“Chặt nữa.”

Diệp Tích Thượng dùng thêm mấy phần sức lực, lòng bàn tay vô tình lướt qua mặt cô, có chút ngoài ý muốn chạm vào một chuỗi ướt át lạnh lẽo .

Cố Hoài Nam không tránh bàn tay anh, mà lẳng lẳng cảm thụ nhiệt độ cùng nhịp tim của anh. Chờ nước mắt khô đi, chống đầu lên nhìn anh, “Anh làm anh trai của em đi.”

Diệp Tích Thượng nhú mày, “Em không để ý chứ?”

Cô dẫu môi, đầu ngón tay đâm vào cằm của anh, “Em nhớ anh vẫn như vậy, theo em, chăm sóc em.”

Cô nói xong, giọng nói lại nghẹn ngào, cuối cùng nhịn không được, đôi mắt lại đỏ lên, một giọt nước mắt tí tách rơi lên môi anh . Cố Hoài Nam dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt trên cánh môi của anh, rồi cúi đầu liếm, “Anh biết nước mắt có mùi vị gì không?”

“Mặn.”

Lại một giọt nước mắt rớt xuống, Cố Hoài Nam cười hề hề, “Anh nên nói là ngọt a, sao lại thành thực như thế?”

Diệp Tích Thượng giơ tay lên muốn xóa đi ánh mắt ướt át của cô, “Là em quá không thành thực.”

Khóe miệng Cố Hoài Nam trĩu xuống, không cười được, “Anh. . . . . Làm anh trai em đi, Giang Thiệu nói hết với em về chuyện anh và Tiểu Diệp Tử rồi, em đặc biệt hâm mộ cô ấy, còn có chút ghen tỵ, anh nhận thêm một em gái nữa có được hay không? Em mặc dù không nghe lời, nhưng em có thể nấu cơm cho anh, giặt quần áo cho anh, nói chuyện phiếm với anh, làm bạn với anh, em cũng sẽ chăm sóc anh, giống như anh chăm sóc em vậy, cố gắng không để cho anh cảm thấy. . . . . Cô đơn.”

“Nam Nam.” Ánh mắt Diệp Tích Thượng trầm trầm ngắm nhìn cô, mượn ánh sáng yếu ớt muốn nhìn thấu tới đáy mắt cô, “Em không dám thành thực một lần sao?”

Ánh mắt của anh quá sâu quá nóng quá khiếp người, Cố Hoài Nam chỉ biết nhếch nhác chạy trốn, cúi đầu vùi mặt vào cổ anh, “Nếu như mà em nói em cảm thấy anh thích em, không chỉ là thích một ít thôi đâu, anh dám hay không dám thừa nhận?”

Rốt cuộc cô vẫn là một tiểu quỷ nhất gan, không dám nhìn thẳng vào trái tim của mình, không dám đụng quá sâu vào tình cảm. Sợ bị lệ thuộc vào, nhưng lại trở mặt nhìn mình giao ra từng chút từng chút. Muốn ở cùng anh, nhưng lại không chịu lấy danh nghĩa tình yêu, cuối cùng lại giống như đùa bỡn, rõ ràng là cô thích anh không chỉ một điểm, nhưng lại cố tình nói là anh .

Cô sợ, cô không dám, nên anh cũng không ép buộc. Có một số việc, cho dù là anh cũng không cách nào nhúng tay, không thể tùy ý nắm trong tay. Cô cần phải thời gian, cần nhiều hơn đủ để cho cô có thể một lần nữa có dũng khí tin tưởng vào tình yêu.

Đã như vậy, như vậy anh đợi.

Diệp Tích Thượng im lặng vênh môi lên, ôm chặt cô, hôn vào mặt cô một cái, “Đừng khóc, anh thừa nhận.”

Cố Hoài Nam hút hút lỗ mũi, không biết là khóc hay là cười, “Em biết ngay mà.” . . .

=====Hết chương 33=====

34. Chương 34

Chương 34.1:

Công ty cấp cho ngày nghỉ ngày nhưng từng ngày đã trôi qua, BOSS cấp cho vé máy bay vẫn nằm ngủ trên bàn trà, chỗ nào Dư Kim Kim cũng không đi. Cố Hoài Nam tới nhà cô liếc mắt liền thấy, hỏi mới biết được nguyên nhân là do Tiết Thần, anh bận rộn nên không thể phân thân mà đi được.

Hai cô gái chiếm cứ một góc ghế sa lon xem ti vi, lười nhác ăn thức ăn như mèo. Cố Hoài Nam bị nội dung vở kịch khoa trương chọc cười đến ngửa tới ngửa lui, nhưng Dư Kim Kim ngồi ôm gấu bông Winnie the Pooh một chút phản ứng cũng không có.

Cô cầm theo quả anh đào bỏ qua gối lên chân chú gấu lông xù, vừa ăn hỏi, “Sao thế cô gái?”

Dư Kim Kim miễn cưỡng không lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình TV.

Cố Hoài Nam không hỏi tới, qua năm phút đồng hồ, bị Dư Kim Kim nhẹ nhàng chọc chọc, hừ ra một tiếng giọng mũi. “Nói đi, tớ nghe.”

Dư Kim Kim nắm tai chú gấu do dự hồi lâu, “Không biết có phải do tớ đa tâm hay không, Tiết Thần dường như có gì đó bất thường.”

“Lực chiến đấu không được như xưa?”

“Mạnh hơn rồi.” Dư Kim Kim kéo quần lên đến bắp đùi, “Cậu nhìn.”

Nơi hai đùi trắng nõn của cô có thêm mấy dấu xanh xanh tím tím, Cố Hoài Nam cười, “Tiết gia hạ thủ cũng rất ngoan độc, không sợ đem cậu hành hạ.”

Dư Kim Kim buồn cười nhưng cười không ra, kéo áo một cái, “Trên người cũng có, trước kia anh ấy không như vậy, gần đây cũng không biết tại sao, dường như thay đổi thành người khác, có khi tớ cảm thấy anh ấy căn bản là muốn làm chết tớ.”

Cố Hoài Nam ngẩn ra, “Anh ta ngược đãi cậu?”

Dư Kim Kim lắc đầu, “Không có, chính là không dịu dàng như trước kia, trong lòng anh ấy có chuyện, tớ đã hỏi nhưng anh ấy không thừa nhận.” Cô cắn cắn môi, “Có thể. . . . Có cô gái khác ha không?”

Cố Hoài Nam liếc cô một cái, tiếp tục ăn anh đào. Dư Kim Kim cướp quả anh đào trong tay cô, khuôn mặt nhỏ căng cứng, “Nhưng nếu có cô gái khác rồi thì không nên gặp mặt tớ mới đúng, trước đây cậu và Trần Nam Thừa chia tay không phải cậu nói là anh ta lạnh nhạt với cậu rất nhiều sao?”

Cố Hoài Nam nhoài tới mâm đựng trái cây lấy một quả anh đào khác, “Phụ nữ của Trần Nam Tầm bên ngoài cũng không ít, mấy năm này có lạnh nhạt với cậu không hả?”

“Anh ta là ngựa đực, có thể giống nhau sao?”

“Tiết gia rất yếu sao?”

Khí thế của Dư Kim Kim xui xuống, nhún vai, “Đàn ông sao phức tạp khó đoán như thế a, khó chịu như vậy làm gì, có việc nói thẳng không tốt sao!”

Hai chữ “Khó chịu” trực tiếp khiến Cố Hoài Nam nghĩ đến người khác, ckhóe miệng đang cắn trái đào không tự chủ nhếch lên, hướng ghế sa lon mềm nhũn nằm xuống, “Đàn ông khó chịu một chút thì rất tốt a, cậu không cảm thấy so với tên ngựa đực Trần Nam Tầm nói nhiều, thì người đàn ông tích chữ như vàng có mệnh hơn sao?”

Cô hoa si ngây ngô cười, Dư Kim Kim còn có thể không biết cô đang suy nghĩ tới ai hay sao? Quay qua đựng đầu cô, “Chúng ta đang tham thảo vấn đề thể lực của đoàn trưởng đại nhân sao?”

“Chắc chắn không có.”

“Kỹ xảo?”

“Tớ làm sao biết, chưa có làm.” Cố Hoài Nam bĩu môi, “Đàn ông có kỹ xảo tốt còn không phải là luyện từ trên người phụ nữ ra sao?”

Quan điểm lần này nhận được sự tán thành nhiệt liệt của Dư Kim Kim, “Các cậu ngủ cùng nhau nhiều ngày như vậy cũng không phát sinh chút gì sao? Khẩu vị của cậu đổi thành ăn chay hay là đoàn trưởng đại nhân là gỏi thêu hoa?” Cô vừa dứt lời, đã bị Cố Hoài Nam hung hăng gõ một cái.

“Tiết phò đoàn nhà cậu mạnh như vậy, đàn ông nhà tớ cũng không kém đâu, nếu không sao có thể làm đoàn trưởng được.” Từ sau chuyện sấm sét đó, Cố Hoài Nam liền ỷ lại vào anh, mỗi đêm đều lấy đủ loại lý do cần bản không thể trở thành lý do để ngủ cùng anh ở phòng khách, ngay cả chiếc giường lớn ưa thích cũng không hề để tâm đến nữa.

“Ai là đoàn trưởng cũng không dựa vào cái này, mà là dựa vào năng lực.” Dư Kim Kim xoa đầu.

“Vậy cũng có nghĩa là đoàn trưởng đại nhân nhà tớ có “năng lực”.” Cố Hoài Nam cố tình chơi chữ, nhưng dường như nghĩ tới cái gì đó nên ngồi dậy, sờ sờ bụng và mông của mình, “Thất lực không thô, mông cũng có co dãn, Kim Kim, có phải tớ già rồi hay không?”

Dư Kim Kim khoanh hai cánh tay nhìn cô rất kỹ, “Ngực không đủ lớn.”

Cố Hoài Nam lập tức cúi đầu nhìn ngực của mình, cau mày: “Không lớn nhưng cũng không coi là nhỏ a.”

“Đàn ông đối với những người ngực to rất thích theo đuổi để làm chuyện đó a, lớn đến không cách nào một tay nắm giữ mới thỏa mãn.”

“ . . . . . ”

Thấy bộ dáng cô rơi vào trầm tư, Dư Kim Kim cười xấu xa, “Đừng nói cho tớ là cậu đang suy nghĩ tới bộ ngực lớn, Cố Hoài Nam cậu xong rồi, bây giờ cậu càng ngày càng không tự tin rồi, đây là biểu hiện của một người đang yêu nga!”

“Nói lung tung.” Cố Hoài Nam giật mình, sờ sờ mặt của mình, quả đấm nhỏ nắm chặt, “Buổi tối hẹn tất cả đi ra ngoài chỗ cũ uống một chén.”

Cố Hoài Nam vốn tưởng rằng là ở nhà lâu đưa đến chỉ số hấp dẫn bị sút giảm, đêm đó đến câu lạc bộ nhờ bạn bè giúp đỡ mới cảm thấy rốt cục cũng tìm về được một chút tự tin. Liên tiếp nhảy mấy điệu sau đó Cố Hoài Nam và Dư Kim Kim mới trở lại chỗ ngồi cầm ly rượu uống mấy ngụm lớn, Dư Kim Kim lau mồ hôi, “Có thể xác định vấn đề không phải do cậu, cậu xem ánh mắt của mấy người đàn ông vừa rồi nhìn cậu đi.”

Cô nói chưa dứt lời, vừa nói Cố Hoài Nam đã thấy buồn bực.

Cùng đi với cô có cả nam nữ đều mê giải trí, một người đàn ông mới từ sân nhảy ra bước đến bên cạnh hai người, đưa cho Cố Hoài Nam một tấm card màu sắc rực rỡ, “Chị Nam, có người muốn tán tỉnh chị, em nói với anh ta là chị không có hứng, anh ta lại muốn em đưa cái này cho chị.”

Cố Hoài Nam vẫn như thường ngày, nhìn cũng không thèm nhìn tiện tay nhét tấm card vào trong cái gạt tàn thuốc. Cảnh Húc cười, anh nhỏ hơn Cố Hoài Nam hai tuổi, là bạn nổi khổ cùng lớn lên ở một đại viện, so với những người khác thì thân quen cô hơn chút ít, “Chỉ nghe chị nói đã có bạn trai, nhưng vẫn chưa từng thấy, lúc nào kêu ra cho chúng em mở mang tầm mắt, là thần thánh phương nào mà có thể thu phục được một tiểu yêu nghiệt như chị.”

Mọi người bắt đầu ồn ào, Cố Hoài Nam không hề cử động nhún vai đắc ý, “Mới không cần, tránh cho những người dung tục như ác cậu làm ô uế ánh mắt người đàn ông của tôi.”

Cảnh Húc vô cùng hứng thú, “Chúng tôi dung tục, chẳng lẽ chị ở trước mặt anh ta đều giả dạng tiên nữ nhân gian?”

Cố Hoài Nam chỉ cười không nói, suy nghĩ của Dư Kim Kim chuyển động một cái, nói, “Đợi lát nữa khi anh ta tới đón cậu thì kêu anh ta vào đây ngồi một lát, nhất định biết ngoài anh ta ra còn có một người cầm vé muốn theo đuổi cậu.”

Cảnh Húc cũng là người thông minh, rất nhanh hiểu được ý tứ trong lời nói của Dư Kim Kim, “Đàn ông có khi cần chút phương diện này để kích thích, nếu không thì không biết mình đang được hưởng phúc mà chẳng biết, chị Nam, Kim Kim nói không sai.”

Cố Hoài Nam ngậm ống hút do dự một hồi lâu mới quyết định.

*****

Gần tàn cuộc , Diệp Tích Thượng đúng hẹn chạy tới, mà người đứng trước cửa chờ anh lại là Dư Kim Kim.

Diệp Tích Thượng theo cô đi vào, vừa nhìn vào giữa sân nhảy, liếc mắt liền thấy Cố Hoài Nam đang đứng trong trung tâm của vòng tròn trên sân khấu đang cùng người ta thi thố khiêu vũ.

Phạm vi nơi bọn họ ngồi có tầm nhìn vô cùng tốt, không muốn nhìn cũng không được. Dư Kim Kim mở lời dò xét, “Có muốn tôi gọi cậu ấy hay không?”

“Không cần, đợi cô ấy xong đi .”

Người cùng thi khiêu vũ với Cố Hoài Nam chính là Cảnh Húc, ánh mắt của anh đảo qua bên kia, rồi liếc mắt ra hiệu cho Cố Hoài Nam, mạnh mẽ kéo cô tới gần hơn biến thành khiêu vũ sát sạt nhau, trong nháy mắt đã cảm thấy bị tầm mắt kia làm cho sợ hãi, “Chị Nam, sao em cảm thấy người đàn ông sống chung với chị không tốt giống như chị nói vậy a?”

Sự tồn tại của Diệp Tích Thượng quá mạnh mẽ, khiến Cố Hoài Nam không cần quay đầu lại cũng có thể cảm giác được.

Tư thế của bọn họ càng ngày càng biến hóa, càng ngày càng mập mờ khiêu khích, trái tim Dư Kim Kim cũng bắt đầu như vọt lên đến cổ họng. Diệp Tích Thượng cũng không có hành động gì, tư thế và vẻ mặt vẫn bất động, nhưng sao lại khiến cô có cảm giác bị áp bách như vậy?

Cảnh Húc cũng không chịu nổi, lần đầu cảm thấy khiêu vũ không được tự nhiên. Thật vất vả mới chịu đựng được đến khi kết thúc, Cố Hoài Nam gần như ôm lấy vai anh ta đứng ở trước mặt Diệp Tích Thượng, “Đây là Cảnh Húc .” Sau đó lại như chim nhỏ nhào vào trong ngực Diệp Tích Thượng, kéo cánh tay anh hất cằm lên giới thiệu đại danh của Diệp Tích Thượng.

35. Chương 35

Giữa đêm khuya, tiếng điện thoại phiền lòng vang lên, lông mày Trần Nam Tầm nhíu lại, xoay người tiếp tục ngủ. Một cánh tay mảnh khảnh đẩy đẩy anh, tiếng nói ngáy người ghé vào lỗ tai anh vang lên. “Điện thoại di động của anh kêu kìa.”

Người phụ nữ lại liếc nhìn cái tên trên màn hình: “Là người tên là Kim ——”

Lời còn chưa dứt điện thoại di động liền rơi vào trong tay Trần Nam Tầm, chống đỡ nửa thân trên lẳng lặng dựa trên đầu giường, khoảng khắc nhìn thấy hai chữ trên màn hình, khóe miệng nhếch lên, kết nối máy.

“Có chuyện gì sao?”

“Ảnh chụp kia là thế nào?”

Dư Kim Kim mang theo tiếng nói ghen ngào truyền vào trong tai Trần Nam Tầm giống như bàn tay cô gái giờ phút này đang ở cạnh anh chạy khắp người, ngứa ngáy làm anh rục rịch góc đầu dậy. “Nhiều năm như vậy cũng không chủ động gọi điện thoại cho anh, lần đầu tiên gọi tới lại hỏi một cái vấn đề không đầu không đuôi là sao.”

Anh đẩy bàn tay cô gái trên người ra, tiếp tục hỏi: “Ảnh gì?”

Bên kia hung hăng gọi tên anh, Trần Nam Tầm cười rồi mới nói: “Ảnh chụp là thật, em thật sự một chút cũng không nhớ rõ?”

“ . . . . .”

“Em thích cái tư thế kia, anh cũng thích, liền thuận tay chụp mấy tấm làm kỉ niệm, đêm ở Maldives em uống quá nhiều, không nhớ rõ cũng bình thường.” Anh không chút để ý nói xong, cô gái nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, vẻ mặt không vui làm nũng. Trần Nam Tầm cũng không thêm để ý cô gái, kiên nhẫn chờ Dư Kim Kim nói chuyện. Cô gái thấy đường không thông liền đổi chiến thuật, lời kéo chân thân thể trượt xuống dưới.

Dư Kim Kim hồi lâu cũng không có lên tiếng, không hỏi không mắng, Trần Nam Tầm đẩy cô gái ra, cầm điều thuốc đi tới cửa sổ đốt. “Cãi nhau với Tiết Thần?”

“ . . . . .”

Trần Nam Tầm bỗng cười phá lên, vuốt vuốt cái bật lửa. “Mới vừa rồi là trêu em thôi, ảnh chụp là trước khi chúng ta chia tay đã chụp, ồ, người đàn ông kia không chịu được đùa giỡn, ngay cả bản thỏa thuận cũng do anh viết đùa. . . . . Cậu ta cũng tin?”

Thay vì nói là Trần Nam Tầm bắt chước bút tích của Dư Kim Kim, không bằng nói là từ nhỏ Dư Kim Kim đã bắt chước bút tích của Trần Nam Tầm. Lúc còn rất nhỏ, cô rất đau đầu vì chuyện chữ viết xấu, bởi vì chữ viết quá viết ngoáy khó trách cuộc thi đều bị cho qua như bánh cuốn. Hết lần này tới lần khác, Trần Nam Tầm viết được một chữ đẹp, Dư Kim Kim muốn bắt chước bút ký của anh luyện chữ, lâu ngày luyện mãi thành thật giả khó phân biệt được, bởi vậy sau này rất nhiều lần Trần Nam Tầm đều bị ép làm bài tập hộ cô.

Dư Kim Kim xúc động có ý muốn đem Trần Nam Tầm bầm thây vạn đoạn, không nén được mà cắn mu bàn tay khóc, thanh âm nửa điểm không thể để cho anh nghe được. Trần Nam Tầm hiểu rõ cô như vậy, như thế nào lại không biết cô đang khóc, “Rất nghiêm trọng sao? Có muốn ngày mai anh gặp cậu ta giải thích một chút hay không?”

Dư Kim Kim “bụp” cúp điện thoại, Trần Nam Tầm nắm điện thoại di động khoe miệng càng cong hơn.

*****

Ngoài cửa sổ tiếng chim líu lo ríu rít, Dư Kim Kim nằm ở trên giường, tầm mắt thẳng tắp nhìn ngoài cửa sổ suốt một đêm, nước mắt lặng lẽ chảy xuôi, ướt gối.

Đêm đó sau khi Tiết Thần đi không thấy trở lại, điện thoại vĩnh viễn là gọi không thông. Vài ngày sau, Dư Kim Kim tan việc trở lại, ngoài ý muốn nhìn thấy đôi giày da nam ở ngưỡng cửa, vội vàng chạy vào phòng. Tiết Thần đang thu dọn đồ đạc, trong lòng Dư Kim Kim chua xót, đè bàn tay của anh. “Điện thoại di động của anh hỏng sao? Em gửi tin nhắn thoại anh không nghe sao?”

Tiết Thần nhàn nhạt đáp lại, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Anh chỉ đưa vào chút trang phục cùng đồ dùng hàng ngày, lấy dao cạo râu trong phòng vệ sinh, Dư Kim Kim bướng bỉnh – hờn giận hỏi: “Bàn chải đánh răng cũng không mang đi luôn à?”

Nghe lời này, Tiết Thần xoay người trở về lấy bàn chải đánh răng ra, Dư trông mắt Kim Kim đỏ hồng đứng ở một bên nhìn. Chờ anh kéo khóa nắp va li, Dư Kim Kim đã ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc không thành tiếng.

Tiết Thần nhìn cô một cái, vẻ mặt lạnh nhạt. Dư Kim Kim cắn răng, hung hăng lau mắt. “Vật gì đây? Không mang đi sao?”

“Không cần, những thứ này là đủ rồi.”

“Anh muốn mang những thứ này đi?”

“Phải”

Dư Kim Kim không nhịn được đi qua ôm lấy hông của anh. “Em đây? Em đây này? Anh muốn đi em không ngăn được anh, đem em đi cùng được không?”

“Kim Kim.” Tiết Thần kéo tay cô ra, “Tĩnh táo một chút.”

“Tĩnh táo cái con quỷ! Anh cũng không muốn em, em còn tĩnh táo làm gì?” Dư Kim Kim khóc thành tiếng. “Muốn em giải thích thế nào thì anh mới tin? Anh nói cho em biết! Thà rằng mang theo một bàn chải đánh răng cũ cũng không muốn mang em theo! Lòng của anh thật tàn nhẫn!”

Tiết Thần mím môi, thờ ơ nhìn cô khóc, một lúc lâu mới mở miệng. “Trần Nam Tầm đi tìm anh.”

Dư Kim Kim “bá” ngẩng đầu, “Anh ta tìm anh làm gì?”

“Không có gì, anh ta bảo anh đối với em tốt một chút.” Tiết Thần giấu cợt, ánh mắt lạnh lẽo, so với thời tiết kia không biết lạnh hơn gấp bao nhiêu lần. “Bảo anh đối với người phụ nữ của anh ta tốt hơn một chút.”

“Cái gì. . . . .” Dư Kim Kim kinh ngạc, càng bất an hơn.

“Cũng không quan trọng rồi.” Tiết Thần nghiêng đầu ngắm nhìn bốn phía, toàn bộ trong nhà ở trong mắt anh đều là chàm chọc, lần nữa quay đầu lại nhìn cô thì vẻ mặt đã như người xa lạ. “Có một số việc bây giờ nhìn lại cũng là hiểu lầm, hoàn hảo, bây giờ còn không muộn.”

Anh đem cái chìa khóa nhà tách khỏi chùm chìa khóa đặt vào trong tay cô, nước mắt của Dư Kim Kim không tiếng động xông ra. Cô nhìn anh không chớp mắt, Tiết Thần lau khóe mắt ướt át của cô. “Những thứ nước mắt này cũng miễn đi.”

“Tiết Thần. . . . . Em không nên. . . . . Nói dối, nhưng mà em không có. . . . .” Dư Kim Kim nói không thành câu, ánh sáng đáy mắt phá thành mảnh nhỏ.

“Có lẽ không nên ép buộc như vậy, em mới có thể biết rốt cuộc mình yêu người nào. Dù thế nào chúng ta cũng dễ chịu hơn, bảo trọng.”

Tiết Thần cứ như vậy rời đi, mang theo cái va li rời đi, dưới ánh nhìn chăm chú của cô, dưới tiếng khóc của cô.

Dư Kim Kim nắm chặt cái chìa khóa chậm chạp ngồi trên ghế sofa, nắm lấy gấu Pooh hung hăng chôn mặt ở bên trong khóc rống lên, tiếng khóc này, Tiết Thần ở ngoài cửa cũng nghe thấy.

Thời điểm chờ thang máy, anh chợt nhớ đến ngày đầu dọn đến, cũng giống như ngày hôm nay, cảnh sắc đều tươi đẹp, khí trời tốt. Nhà của anh cách trung đoàn khá xa, Dư Kim Kim lấy lý do này đề nghị sống chung, cũng tươi cười có ý xấu trước mặt anh mà đỏ mặt, giống như nha đầu trước thời điểm mới yêu nhau.

Hôm nay, bất quá ước chừng khoảng hơn một năm rồi.

*****

Xe Trần Nam Thừa còn chưa ổn định, Trần Gia liền chỉ ra ngoài cửa xe gào to. “Dì nhỏ Kim Kim!”

Trần Nam Thừa theo hướng bé chỉ nhìn sang, Dư Kim Kim vô duyên vô cớ đứng ngoài cửa nhà Trần Nam Tầm, xem ra đã đợi một thời gian rồi.

Đợi xe ổn định lại, Trần Gia cũng mở cửa xe, vui mừng chạy đến trước mặt Dư Kim Kim, giống như mỗi lần vò rối tóc cô. “Dì nhỏ Kim Kim, dì tới tìm tiểu thúc hay là đến dự sinh nhật con?”

Dư Kim Kim vẫn còn duy trì tư thế ngồi ở chỗ đó, ánh mắt buông xuống, hoàn toàn coi Trần Gia như không khí. Trần Gia cũng ngồi chồm hổm xuống, tay nhỏ bé bưng mặt, ánh mắt rắc rắc. “Là tới tìm tiểu thúc sao?”

Trần Nam Thừa lúc này cũng đi tới, Trần Gia cũng quay đầu nhìn: “Dì nhỏ Kim Kim không để ý tới con.”

Trần Nam Thừa còn chưa nói thì Dư Kim Kim đã ngẩng đầu lên, ánh mắt sưng đỏ. “Tiện nhân đâu?”

Trần Nam Thừa nhú nhú mày. “Người nào?”

“Em trai anh, Trần Nam Tầm.” Dư Kim Kim Nhất cũng không chút khách khí, lại càng không quan tâm đến việc ở trước mặt trẻ nhỏ nói lời thô tục. Trần Gia cũng nhướng mày, bộ dáng quả thực giống như Trần Nam Thừa, đúc ra từ một khuôn.

“Biệt hiệu của Tiểu thúc rất nhiều nhé.”

Bàn tay to của Trần Nam Thừa chế trụ trên đầu con trai, đem con gạt về phía sau, nhìn đồng hồ đeo tay một chút. “Hắn là sắp về rồi, cậu ấy đi đón Anna cùng mấy người bạn, chúng tôi hẹn nhau tổ chức sinh nhật cho Gia Gia.”

Chờ Trần Nam Tầm mang theo một đám bạn tốt và Dư Anna trở lại, lúc đi qua nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái. Bởi vì chuyện của Trần Nam Thừa và Cố Hoài Nam, Dư Kim Kim và Dư Anna gặp mặt cũng như người đi đường, Dư Anna cũng có tâm lý lòng, cô ta căn bản không tính toán.

Trần Nam Tầm kiêu ngạo, nhưng ở đây ai cũng biết anh ta có quan hệ với Dư Kim Kim? Trác Vệ cười lắc đầu, Trần Nam Thừa hướng anh dùng ánh mắt ra hiệu Trần Nam Tầm mới ngậm lấy điều thuốc đi ra ngoài, nhàn nhả như thường ngày, thật giống như không nhìn thấy cô tiểu tụy.

“Đi vào, còn cần phải mời em à.”

Dư Kim Kim đứng lên, vỗ vỗ bụi trên cái mông, biểu tình như không có chuyện gì xảy ra mà đi tới. “Anh rất hận tôi sao?”

“Lời này nói như thế nào?”

Dư Kim Kim rút điều thuốc trên khoe môi anh hít một hơi, “Tôi chia tay với Tiết Thần rồi, bước kế tiếp anh tính toán muốn làm sao?”

Trần Nam Tầm chống trên khung cửa, chỉ cười. Dư Kim Kim cắn điều thuốc, phát ra thanh âm kéo kẹt kẹt. “Anh không sợ sau này gặp báo ứng sao?”

“Tai họa sống ngàn năm.” Anh khẽ cúi đầu nhích tới gần cô, “Anh đã làm nhiều chuyện như vậy gặp báo ứng không kém chuyện này, anh nói với cậu ta là em theo anh mấy ngày đó cũng chẳng qua là để tránh nhà tù tai ương cũng không phải là vì thăng chức tăng lương bị trọng dụng, mà tình cảm của chúng ta còn chưa dứt.”

Anh cởi nút thắt trên áo sơ mi, kéo ra, nắm hoa tai quơ quơ trước mắt cô, đó chính là cái còi kim loại khi còn bé đoạt từ cô. “Còn nhớ rõ cái này sao, cái còi phía sau có khắc tên viết tắt của hai chúng ta, vậy thì em cầm đi khắc, nhưng anh vẫn giữ gìn tốt, anh nói với cậu ta đây là tín vật đính ước của hai chúng ta, cùng cái em đang mang theo là một đôi, cậu ta tin.” Thâm tình dưới đáy mắt của Trần Nam Tầm tựa như giả tựa như thật, “Anh muốn một lần nữa có được em, mặc kệ dùng phương thức gì, cho dù không chiếm được thì cũng sẽ không để cho cậu ta chiếm được, anh nghĩ em hiểu rõ anh, không nghĩ tới em vẫn còn quá non, thật sự cho rằng anh bỏ lại công ty dẫn em đi ra ngoài chỉ vì chơi? Cái lòng này tự em chui vào.”

Xe của Cố Hoài Nam còn chưa ổn định đã nhìn thấy Dư Kim Kim giơ tay hung hăng cho Trần Nam Tầm một cái tát, sau đó bị anh ta kiềm ở cổ tay. Ngay cả cửa xe Cố Hoài Nam cũng không kịp đóng đã giẫm giày cao gót xuống, xông lên đập cho anh ta một cái, đem Dư Kim Kim che chở trong ngực.

“Trần Nam Tầm, anh là đồ cận bã! Còn muốn hại tôi tới khi nào! Tôi muốn kiện anh cưỡng dâm!” Dư Kim Kim điên rồi, vùng vẫy khỏi Cố Hoài Nam, vọt về phía Trần Nam Tầm.

Đêm đó Cố Hoài Nam bị Diệp tích Thượng ném vào trong xe thì bị đụng vào cái trán, lần này lại bị đụng, nhưng mắt thấy Trần Nam Tầm giơ tay lên, lo lắng Dư Kim Kim chịu thiệt, chẳng quan tâm đến đau mà tiến lên kéo cô lại, hung tợn trừng Trần Nam Tầm.

“Trần Nam Tầm! Anh dám đánh cô ấy tôi liền băm anh!”

Trần Nam Tầm sờ sờ gương mặt hơi đau nhói, cười. “Anh làm sao sẽ không tiếc mà đánh cô ấy? Chỉ biết trên cô ấy thôi.” Nhìn đôi mắt đỏ hồng của Dư Kim Kim, tà khí liếm liếm khoe miệng. “Em cũng không phải là lần đầu tiên say rượu mất lý trí, đừng nói từ ‘cưỡng gian’ khó nghe như vậy, Tiết Thần cũng chưa cảm thấy như vậy.”

Cố Hoài Nam hít sâu một hơi, đôi mắt mở thật to, hồi lâu cương quyết không nói, lại vừa nhìn về phía tiếng người chạy tới - Trần Nam Thừa.

Trần Nam Thừa liếc nhìn Trần Nam Tầm, không nói một lời, giúp cậu ta đem Dư Kim Kim tâm tình kích động vào trong xe.

“Đưa chìa khóa cho anh, anh đưa các em trở về trước.”

“Miễn, đàn ông họ Trần thứ cho chúng tôi thật sự tránh không kịp.” Cố Hoài Nam oán hận, xoay người ngược trở lại. “Nam Tầm.”

Trần Nam Tầm quay đầu lại, chạm mặt lại chịu một cái tát của Cố Hoài Nam. Thật ra thì anh có thể né tránh, nhưng liên tiếp tiếp nhận.

“Chờ đó cho tôi! Trần Nam Tầm, tôi bảo đảm anh sẽ gặp báo ứng.” Cố Hoài Nam buông xuống câu nói độc ác, lái xe mang Dư Kim Kim rời đi.

Trước khi Diệp Tích Thượng tan sở gọi điện thoại cho cô, vốn định đón cô trở về đại viện, sau khi biết được chuyện này, biến sắc. “Em hãy chăm sóc cô ấy thật tốt, anh đi tìm Tiết Thần.”

36. Chương 36

Hô hấp bị đèn nén của Diệp Tích Thượng vang lên trầm thấp bên tai Cố Hoài Nam, mà trong đầu Cố Hoài Nam cũng là một mảnh trắng xóa, bàn tay nhỏ bé theo bản năng bao quanh vật khổng lồ của anh. Diệp Tích Thượng rên lên một tiếng, bèn tăng thêm một ngón tay thăm dò vào trong, bàn tay hàng năm bị huấn luyện khó tránh khỏi mang theo chai sạn, cọ xát lấy nơi non mịn mẫn cảm nhất của cô, rút ra đưa vào, bành trướng, cảm nhận được nơi bí ẩn của cô vây quanh rất chặt chẽ, trong ánh sáng mờ ảo trông thấy cô chau mày, không nhìn được một lần nữa dùng sức tăng tốc cho cô nhiều hơn.

Cố Hoài Nam đã sớm bị động tác này của anh kích thích đến điên rồi, quay đầu cắn một ngụm vào cánh tay anh đang chống bên sườn mình đè xuống chỗ xung yếu rên rỉ ra miệng. Cánh tay truyền đau đớn bèn nhón khiến cho Diệp Tích Thượng không khỏi tăng thêm lực đạo xâm nhập vào cô, lần này khiến cho cao triều cùng đau đớn phía dưới cùng nhau tới, Cố Hoài Nam nhìn không được kêu lên, toàn thân run rẩy không thể kèm chế được.

Nhưng động tác tay của Diệp Tích Thượng vào lúc này lại dừng lại —— đầu ngón tay của anh ngoài ý muốn chạm vào một tấm màng mềm dẻo. . . . .

Sau khi biết được thứ này đại biểu cho cái gì, trong đầu Diệp Tích Thượng như có trái bom ầm ầm nổ tung, vẻ mặt kinh ngạc chống nửa cơ thể lên nhìn chăm chăm người phụ nữ phía dưới. Cố Hoài Nam thấy trận chiến tự nhiên kéo dài quá mức, bèn mở ánh mắt đang ướt nhẹp nhìn anh .

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không ai nói với ai lời nào. Ngón tay Diệp Tích Thượng rút ra khỏi nơi tư mật của cô, rồi vuốt ve từng tắc từng tắc vùng gáy của cô, vuốt rất nhẹ nhàng, ánh mắt dần dần mất đi vẻ kinh ngạc lúc đầu, những tia sáng âm u chìm sâu không thấy đáy, phức tạp khiến cho Cố Hoài Nam nhìn không thấu.

“Em, cái này. . . . .” Diệp Tích Thượng nghiêng răng, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Đồ lường gạt!”

Cố Hoài Nam vừa tính phản bác đã bị anh hung hăng hôn ngẫu nghiêng, bàn tay đang đặt trước ngực cô ôm lấy vuốt ve, một cái tay khác kéo chân của cô đang rộng ra, mút liếm nhụy hoa của cô. Thân thể Diệp Tích Thượng nóng giống như bị lửa đốt, lý trí sau khi đụng phải tấm màng kia bị kéo trở về thực tại.

Không có một cô gái nào ở lần đầu tiên mà không khấn trương, Cố Hoài Nam cũng không ngoại lệ, tự nói với mình là phải buông lỏng, nhưng thân thể lại càng căng cứng, nhịp tim nhảy bang bang: “Anh chính là người được tiện nghi mà còn khỏe mẽ, tấm thân toàn bích của cô nương ta cũng tính trao cho anh mà anh còn nói em là tên lường gạt.”

Hóa ra những ví dụ lần trước như: “Duyệt qua vô số người nên có kinh nghiệm phong phú” cũng là lừa anh! Diệp Tích Thượng cắn vào cổ non mềm của cô như muốn trả thù.

Cố Hoài Nam đau đến hít một hơi khí lạnh, nhớ lại ngoại trừ đêm đó khi hai người gặp lại thì Diệp Tích Thượng có hơi thô lỗ một chút, còn ngoài ra thời gian gần đây đối với mình luôn luôn cẩn thận che chở giống như trân bảo, vĩnh viễn miệng lên nức nở ra vẻ ủy khuất: “Đau quá, ông xã, ô ô, dịu dàng một chút.”

Diệp Tích Thượng nắm chặt tay, trong nội tâm giãy dụa không dứt, lý trí và dục vọng lần đầu tiên đấu tranh dữ dội, vật khổng lồ chống đỡ cửa vào của cô, chỉ cần trầm thất lưng xuống là có thể lấy được thân thể của cô, chỉ cần anh . . . . .

Tay của anh bởi vì dùng sức rất lớn mà phát ra tiếng kêu, bỗng dưng lấy áo sơ mi của mình đắp lên người cô, tung mình ngồi dậy dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần vào, đẩy cửa xe xuống bỏ đi không hề quay đầu lại.

Cố Hoài Nam u mê, tối nay lại bị anh quăng đi một lần nữa, tay chân luống cuống mặc quần áo muốn đi ra ngoài đuổi theo anh, vừa cài nút áo vừa gọi anh: “Người đàn ông khốn kiếp, anh đứng lại đó cho em!”

Không ngờ Diệp Tích Thượng dừng lại thật, xoay người sải bước quay trở lại, cánh tay nhấc cô từ trong xe xuống ôm vào trong ngực, nắm được cằm của cô rồi cúi đầu hôn như mưa bão, hôn đến khi Cố Hoài Nam hít thở không thông đập tay vào ngực anh mà anh cũng không ngừng. Chờ đến cuối cùng khi anh kết thúc nụ hôn này, Cố Hoài Nam chỉ còn biết gục đầu vào trong ngực anh hít thở kịch liệt.

“Cứ như vậy mà không muốn em sao? Anh còn thiếu em một đêm động phòng hoa chúc a . . . . .”

Diệp Tích Thượng ôm đầu cô vào trước ngực, ôm cô thật chặt: “Đồ lường gạt, đêm động phòng hoa chúc không nên xảy ra trong tình huống như thế này.” Cô gái này là người phụ nữ của anh, không phải là công cụ để phát tiết tình dục, anh đã nói qua sẽ cố gắng hết sức yêu thương nuông chiều cô, quyết không làm cho cô ở bên cạnh mình mà có nửa điểm ủy khuất.

Hai người dán vào nhau quá chặt, chặt đến độ nhịp tim của họ dường như cũng hòa hợp làm một. Không biết tại sao trong nháy mắt Cố Hoài Nam cảm thấy ướt khóe mắt, mái đầu buồn bực chà chà trong ngực anh: “Anh còn muốn đợi đến lúc nào? Anh có thể nhịn nhưng em không nhịn được nữa rồi.”

Cô hiểu ý của anh, hiểu anh quý trọng mình, vì vậy trong lòng cảm thấy đau: “Diệp tích Thượng, em nguyện ý . . . . . Chúng ta là vợ chồng.”

Diệp Tích Thượng nâng cao đầu của cô lên vừa hôn, vừa dùng sức vuốt ve thân thể của cô, cảm giác mình nhấn nạy đã đến cực hạn, mỗi một hơi thở của cô cũng là hấp dẫn trí mạng đối với anh, nếu không rời khỏi cô không biết sẽ làm ra chuyện gì .

“Nghe lời, đi về nhà, loại thuốc này không làm khó được anh, coi như là phản bội bị bắt làm tù binh huấn luyện, đừng quên anh là bộ đội đặc chủng không quân.”

Cố Hoài Nam phì cười một tiếng, trong mắt lóe ra một toan tính nhỏ.

Đêm đó đến tận cùng là Diệp Tích Thượng đi đâu Cố Hoài Nam cũng không biết, Đại công chúa nằm trên chiếc giường xa hoa trắng lệ nhưng làm sao cũng ngủ không được, cuối cùng vẫn là chạy đến phòng khách một mình nằm trên giường của anh, ôm chần mền của anh làm gối gối lên, nhớ tới lời nói và nụ hôn mãnh liệt của anh, còn có hành động điên cuồng của hai người ở trong xe, đổ mặt thành một mảnh, vui đầu ở trong chăn rầu rĩ mắng thầm.

“Người đàn ông xấu xa! Không ăn được anh thì tôi không phải là Cố Hoài Nam! Lần sau tuyệt đối không để cho anh chạy mất như vậy!” Cô nắm chặt bàn tay, cảm giác như nhiệt độ nóng bỏng ở vũ khí hạng nặng tràn đầy sức chiến đấu của Diệp Tích Thượng vẫn còn tồn tại ở phía trên. . . . . Trong đầu Cố Hoài Nam hiện ra vô số ảo tưởng, cuối cùng bản thân cũng chịu không được sự háo sắc của mình, dùng chăn che kín mình cười khúc khích.

Trong hơi thở tràn đầy mùi vị của anh, Cố Hoài Nam cắn cắn khóe miệng còn đang cong lên, đưa tay kéo gần kéo tủ đầu giường ra cầm tấm giấy hôn thú trốn ở trong chăn mở ra, đột nhiên cảm giác rất thú vị: người khác là vợ chồng năm năm có lẽ đã tiến vào giai đoạn tình cảm chán nản mệt mỏi, mà bọn họ lại vừa mới bắt đầu yêu đương. Cố Hoài Nam vừa nghĩ tới mình có quan hệ với người đàn ông này, trong lòng cảm thấy ngọt ngào nói không ra lời, cái loại cảm giác này. . . . . Gần như là hạnh phúc vậy.

Kéo ra chăn ra thở một hơi thật dài, trong lúc lơ đãng nhìn thấy trên tủ đầu giường có đặt tấm hình của Diệp Tiểu An, bâu môi, đầu ngón tay chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ bé và khả ái phía trong hình: “Tiểu Diệp Tử cô đúng là một cô gái hạnh phúc, thật khiến cho người ta hâm mộ.”

Trải qua sự nâng niu chiều chuộng của hai người đàn ông Diệp mà lớn lên, chỉ cần thời gian này cũng đủ để Cố Hoài Nam hâm mộ, ghen tỵ với oán hận rồi, huống chi cô ấy vẫn là sự hiện diện rất đặc biệt đối với Diệp Tích Thượng, có thể được người ta cho rằng trong cuộc đời này người tối trọng yếu nhất là cô ấy, bất luận thế nào cũng cầu mà không được, nhưng bây giờ ít nhất Diệp Tích Thượng cũng rất thương cô, thật sự muốn cô, trước đây cô cho rằng như thế là đủ rồi, nhưng sau mới phát hiện thứ mình muốn không chỉ là những thứ này.

Con người một khi tình cảm rung động thì tránh không được sinh ra dục vọng, dục vọng càng lớn thì tình cảm càng sâu, Cố Hoài Nam rất quen thuộc cảm giác như vậy, cái cô muốn không chỉ là sự thương yêu và quan tâm của anh, cái cô cần chính là toàn bộ Diệp Tích Thượng, người đàn ông chỉ thuộc về một mình cô.

Làn gió đêm hè nhẹ nhàng thổi, ngôi sao nháy mắt trốn sau đám mây nhìn cô vừa tràn đầy vui mừng vừa tràn đầy sợ hãi rơi vào tình yêu một lần nữa.

*****

Khi cô ngủ ngon lành, thì bên kia thành phố trong lòng Dư Kim Kim lại lạnh như băng đá. Từ lúc Tiết Thần trở về không hề mở lời nói với cô nữa chữ, ngay cả phòng cô cũng không bước qua nửa bước, vẫn ngồi ở trên ghế ở ban công hút thuốc lá.

Dư Kim Kim làm sao ngủ được, nhón chân len lén từ trong phòng đi ra ngoài, vùi người vào chiếc ghế salon trong phòng khách nhìn bóng lưng của Tiết Thần. Tiết Thần biết cô đang nhìn mình, siết chặt chiếc điện thoại di động trong tay, rút ra một điếu thuốc cuối cùng trên người hút mà không nói tiếng nào.

“Kim Kim.”

Tiết Thần bỗng nhiên mở miệng gọi cô, Dư Kim Kim trả lời một tiếng rồi như chim nhỏ bay qua đứng bên cạnh anh chờ tiếp tục nói. Tiết Thần không nhìn cô, mà vẫn nhìn cảnh đêm bên ngoài: “Anh nghĩ, anh muốn dọn đi.”

Dư Kim Kim cứng đờ, “Tại sao?”

“Chúng ta tách ra một thời gian ngắn.” Tiết Thần sờ sờ đầu của cô, “Có một số việc anh cần suy nghĩ một chút.”

Tiết Thần đứng dậy, vỗ vỗ ở trên đầu cô, rồi xoay người đi vào. Dư Kim Kim mím môi, “Tiết Thần, em nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc chúng ta làm sao vậy?”

Bước chân của Tiết Thần vẫn không ngừng, nhưng lại truyền đến một tiếng cười chế giễu, ở trong màn đêm lộ ra vẻ khác thường, giống như kim châm vào trái tim Dư Kim Kim. Cô kinh ngạc một chút rồi đứng lên đi tới kéo anh, “Anh muốn chia tay cũng được, nhưng ít nhất cũng phải cho em một lời giải thích, để cho em dù có chết cũng phải hiểu tại sao chứ.”

Tiết Thần rũ mắt xuống, tầm mắt ở quét qua gương mặt trắng nõn bị ánh trăng chiếu vào, giơ tay lên sờ nhẹ, ngón tay lướt qua bờ môi của cô: “Muốn anh giải thích, vậy trước hết phải giải thích cái này cho anh.”

“Cái gì?”

“Có nhớ trước đây rất lâu anh đã từng nói qua, nếu cuối cùng em vẫn không quên được anh ta, thì anh sẽ thả em đi, Tiết Thần anh đối với phụ nữ luôn luôn như thế, không hề cưỡng cầu.”

Ánh mắt sâu kín của anh ánh lên những tia sáng nhạt nhẽo, nhưng Dư Kim Kim cảm thấy lạnh thấu xương: “Điều anh yêu thích ở em chính là em là người thành thật trong sáng, cho nên trong thời gian chúng ta tới lui, mặc dù hai người có gặp mặt nhưng anh đối với em luôn luôn tin tưởng.”

“Anh cũng biết những chuyện đó đều có liên quan đến công việc của công ty.”

Tiết Thần giạt nhẹ khóe môi: “Anh biết anh ta là người mà đời này em hoài niệm và khó quên nhất, anh ta có ý nghĩa đặc biệt với em không thua gì Trần Nam Thừa có ý nghĩa với Cố Hoài Nam, anh không phải là người không phân rõ phải trái, ngay cả khi em ở trên giường của anh mà nhớ tới tên anh ta anh cũng có thể tiếp nhận, nhưng Kim Kim à, bất quá anh cũng chỉ là một người bình thường, tiếp nhận chuyện đó nhưng

không có nghĩa là anh có thể tiếp nhận sau khi em và anh tới lui mà em vẫn còn có thể bò lên giường của anh ta, cho dù trong miệng em vẫn gọi tên anh.”

Điện thoại di động trong tay Tiết Thần phát ra tiếng kêu tích tích, ánh mắt anh lạnh lùng: “Anh không muốn so đo mỗi khi hai người gặp mặt có liên quan hay không liên quan đến công việc, chỉ muốn hỏi em làm sao có thể sau khi làm những chuyện như vậy còn có thể ở trước mặt anh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra? Vốn anh cho rằng điều em không biết làm .....nhất chính là nói dối, nhưng không ngờ em lại là cao thủ.”

Vẻ khinh bỉ và châm chọc trong mắt anh dễ dàng chọc giận Dư Kim Kim, hai mắt cô nhú lại, cười lạnh: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng, nghe ý tứ của anh giống như tôi đã làm chuyện gì có lỗi với anh sao? Tôi trộm người hay làm gì?”

Cô càng như thế thì Tiết Thần càng cho rằng cô dựa vào sự tin tưởng của anh mà phản bội không chút kiêng kỵ, anh bỗng nhiên cười khẽ, rồi đưa điện thoại di động cho cô: “Có lẽ hai người không xem cái này là trộm người, mà gọi là tình cũ bốc cháy, hay là gương vỡ lại lành.”

Dư Kim Kim nghi ngờ mở điện thoại di động ra, nhìn thấy ảnh một người nằm trên giường chính là cô, trong tấm ảnh cô trần trụi nằm ở trên giường, lộ đến hông, mái tóc dài tản mạn khắp nơi, từ cảnh vật và tư thế trong tấm ảnh có thể dễ dàng đoán được tấm hình đó được chụp trong tình huống nào.

Hai cánh tay Tiết Thần khoanh trước ngực: “Những chữ viết này, đừng nên nói cho anh biết đó là bút tích của người khác bắt chước em.”

Dư Kim Kim cắn môi, đầu ngón tay run rẩy trượt trên màn hình điện thoại di động, phóng to hơn, nhintừng chữ từng chữ, chữ viết trong đó chính xác là từ chữ viết của cô, nhưng cô lại hoàn toàn không nhớ nổi là viết những chữ này lúc nào.

“Nếu như em muốn giải thích, hi vọng em có thể nói ra một lý do đầy đủ để cho anh có thể tin tưởng.”

Tiết Thần vẫn ung dung, cười như không cười để che dấu sự phẫn nộ và đau xót trong lòng anh, mà Dư Kim Kim một hồi lâu mới ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hồng, đôi môi trắng bệch: “Em không biết.”

“Em không biết? Vậy anh nhắc nhở cho em nhớ.” Tiết Thần dừng lại một chút, “Anh đi huấn luyện tại núi Thanh Phong còn em đi “công tác” trong một khách sạn ở Maldives, xem ra cái này cái gọi là khách hàng lớn không chỉ xem trọng Thịnh Đường của em, mà còn xem trọng Dư Kim Kim hơn.”

Trong khoảnh khắc nước mắt Dư Kim Kim rơi xuống, trái tim như chìm tới đáy cốc, ban đầu vì sợ mọi chuyện bại lộ sẽ phiền phức mà chuẩn bị giải thích, nhưng nhìn tấm hình và tờ giấy trước mặt khiến cô hoàn toàn không mở miệng được.

Cô sắp mất Tiết Thần rồi, đây là cảm nhận chân thật nhất trong lúc này của cô.

37. Chương 37

Giữa đêm khuya, tiếng điện thoại phiền lòng vang lên, lông mày Trần Nam Tầm nhú lại, xoay người tiếp tục ngủ. Một cánh tay mảnh khảnh đẩy đẩy anh, tiếng nói ngáy người ghé vào lỗ tai anh vang lên. “Điện thoại di động của anh kêu kìa.”

Người phụ nữ lại liếc nhìn cái tên trên màn hình: “Là người tên là Kim ——”

Lời còn chưa dứt, điện thoại di động liền rơi vào trong tay Trần Nam Tầm, chống đỡ nửa thân trên lẳng lặng dựa trên đầu giường, khoảng khắc nhìn thấy hai chữ trên màn hình, khóe miệng nhếch lên, kết nối mấy.

“Có chuyện gì sao?”

“Ảnh chụp kia là thế nào?”

Dư Kim Kim mang theo tiếng nói ghen ngào truyền vào trong tai Trần Nam Tầm giống như bàn tay cô gái giờ phút này đang ở cạnh anh chạy khắp người, ngứa ngáy làm anh rục rịch góc đầu dậy. “Nhiều năm như vậy cũng không chủ động gọi điện thoại cho anh, lần đầu tiên gọi tới lại hỏi một cái vấn đề không đầu không đuôi là sao.”

Anh đẩy bàn tay cô gái trên người ra, tiếp tục hỏi: “Ảnh gì?”

Bên kia hung hăng gọi tên anh, Trần Nam Tầm cười rồi mới nói: “Ảnh chụp là thật, em thật sự một chút cũng không nhớ rõ?”

“ . . . . . ”

“Em thích cái tư thế kia, anh cũng thích, liền thuận tay chụp mấy tấm làm kỉ niệm, đêm ở Maldives em uống quá nhiều, không nhớ rõ cũng bình thường.” Anh không chút để ý nói xong, cô gái nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, vẻ mặt không vui làm nũng. Trần Nam Tầm cũng không thèm để ý cô gái, kiên nhẫn chờ Dư Kim Kim nói chuyện. Cô gái thấy đường không thông liền đổi chiến thuật, lời kéo chăn thân thể trượt xuống dưới.

Dư Kim Kim hồi lâu cũng không có lên tiếng, không hỏi không mắng, Trần Nam Tầm đẩy cô gái ra, cầm điều thuốc đi tới cửa sổ đốt. “Cãi nhau với Tiết Thần?”

“ . . . . . ”

Trần Nam Tầm bỗng cười phá lên, vuốt vuốt cái bật lửa. “Mới vừa rồi là trêu em thôi, ảnh chụp là trước khi chúng ta chia tay đã chụp, ồ, người đàn ông kia không chịu được đùa giỡn, ngay cả bản thỏa thuận cũng do anh viết đùa. . . . . Cậu ta cũng tin?”

Thay vì nói là Trần Nam Tầm bắt chước bút tích của Dư Kim Kim, không bằng nói là từ nhỏ Dư Kim Kim đã bắt chước bút tích của Trần Nam Tầm. Lúc còn rất nhỏ, cô rất đau đầu vì chuyện chữ viết xấu, bởi vì chữ viết quá viết ngoáy khó trách cuộc thi đều bị cho qua như bánh cuốn. Hết lần này tới lần khác, Trần Nam Tầm viết được một chữ đẹp, Dư Kim Kim muốn bắt chước bút ký của anh luyện chữ, lâu ngày luyện mãi thành thật giả khó phân biệt được, bởi vậy sau này rất nhiều lần Trần Nam Tầm đều bị ép làm bài tập hộ cô.

Dư Kim Kim xúc động có ý muốn đem Trần Nam Tầm bấm thây vụn đoạn, không nén được mà cắn mu bàn tay khóc, thanh âm nửa điểm không thể để cho anh nghe được. Trần Nam Tầm hiểu rõ cô như vậy, như thế nào lại không biết cô đang khóc, “Rất nghiêm trọng sao? Có muốn ngày mai anh gặp cậu ta giải thích một chút hay không?”

Dư Kim Kim “bụp” cúp điện thoại, Trần Nam Tầm nắm điện thoại di động khước miệng càng cong hơn.

*****

Ngoài cửa sổ tiếng chim líu lo ríu rít, Dư Kim Kim nằm ở trên giường, tầm mắt thẳng tắp nhìn ngoài cửa sổ suốt một đêm, nước mắt lẳng lặng chảy xuôi, ướt gối.

Đêm đó sau khi Tiết Thần đi không thấy trở lại, điện thoại vĩnh viễn là gọi không thông. Vài ngày sau, Dư Kim Kim tan việc trở lại, ngoài ý muốn nhìn thấy đôi giày da nam ở ngưỡng cửa, vội vàng chạy vào phòng. Tiết Thần đang thu dọn đồ đạc, trong lòng Dư Kim Kim chua xót, đè bàn tay của anh. “Điện thoại di động của anh hỏng sao? Em gửi tin nhắn thoại anh không nghe sao?”

Tiết Thần nhàn nhạt đáp lại, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Anh chỉ đưa vào chút trang phục cùng đồ dùng hàng ngày, lấy dao cạo râu trong phòng vệ sinh, Dư Kim Kim bướng bỉnh – hờn giận hỏi: “Bàn chải đánh răng cũng không mang đi luôn à?”

Nghe lời này, Tiết Thần xoay người trở về lấy bàn chải đánh răng ra, trông mắt Dư Kim Kim đỏ hồng đứng ở một bên nhìn. Chờ anh kéo khóa nắp va li, Dư Kim Kim đã ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc không thành tiếng.

Tiết Thần nhìn cô một cái, vẻ mặt lạnh nhạt. Dư Kim Kim cắn răng, hung hăng lau nước mắt. “Vật gì đây? Không mang đi sao?”

“Không cần, những thứ này là đủ rồi.”

“Anh muốn mang những thứ này đi?”

“Phải”

Dư Kim Kim không nhận được đi qua ôm lấy hông của anh. “Em đây? Em đây này? Anh muốn đi em không ngăn được anh, đem em đi cùng được không?”

“Kim Kim.” Tiết Thần kéo tay cô ra, “Tĩnh táo một chút.”

“Tĩnh táo cái con quỷ! Anh cũng không muốn em, em còn tĩnh táo làm gì?” Dư Kim Kim khóc thành tiếng. “Muốn em giải thích thế nào thì anh mới tin? Anh nói cho em biết! Thà rằng mang theo một bàn chải đánh răng cũ cũng không muốn mang em theo! Lòng của anh thật tàn nhẫn!”

Tiết Thần mím môi, thờ ơ nhìn cô khóc, một lúc lâu mới mở miệng. “Trần Nam Tầm đi tìm anh.”

Dư Kim Kim “bá” ngẩng đầu, “Anh ta tìm anh làm gì?”

“Không có gì, anh ta bảo anh đối với em tốt một chút.” Tiết Thần giễu cợt, ánh mắt lạnh lẽo, so với thời tiết kia không biết lạnh hơn gấp bao nhiêu lần. “Bảo anh đối với người phụ nữ của anh ta tốt hơn một chút.”

“Cái gì. . . . .” Dư Kim Kim kinh ngạc, càng bất an hơn.

“Cũng không quan trọng rồi.” Tiết Thần nghiêng đầu ngắm nhìn bốn phía, toàn bộ trong nhà ở trong mắt anh đều là chàm chọc, lần nữa quay đầu lại nhìn cô thì vẻ mặt đã như người xa lạ. “Có một số việc bây giờ nhìn lại cũng là hiểu lầm, hoàn hảo, bây giờ còn không muộn.”

Anh đem cái chìa khóa nhà tách khỏi chùm chìa khóa đặt vào trong tay cô, nước mắt của Dư Kim Kim không tiếng động xông ra. Cô nhìn anh không chớp mắt, Tiết Thần lau khóe mắt ướt át của cô. “Những thứ nước mắt này cũng miễn đi.”

“Tiết Thần. . . . . Em không nên. . . . . Nói dối, nhưng mà em không có. . . . .” Dư Kim Kim nói không thành câu, ánh sáng đáy mắt phá thành mảnh nhỏ.

“Có lẽ không nên ép buộc như vậy, em mới có thể biết rốt cuộc mình yêu người nào. Dù thế nào chúng ta cũng dễ chịu hơn, bảo trọng.”

Tiết Thần cứ như vậy rời đi, mang theo cái va li rời đi, dưới ánh nhìn chăm chú của cô, dưới tiếng khóc của cô.

Dư Kim Kim nắm chặt cái chìa khóa chậm chạp ngồi trên ghế sofa, nắm lấy gấu Pooh hung hăng chôn mặt ở bên trong khóc rống lên, tiếng khóc này, Tiết Thần ở ngoài cửa cũng nghe thấy.

Thời điểm chờ thang máy, anh chợt nhớ đến ngày đầu dọn đến, cũng giống như ngày hôm nay, cảnh sắc đều tươi đẹp, khí trời tốt. Nhà của anh cách trung đoàn khá xa, Dư Kim Kim lấy lý do này đề nghị sống chung, cũng tươi cười có ý xấu trước mặt anh mà đỏ mặt, giống như nha đầu trước thời điểm mới yêu nhau.

Hôm nay, bất quá ước chừng khoảng hơn một năm rồi.

*****

Xe Trần Nam Thừa còn chưa ổn định, Trần Gia liền chỉ ra ngoài cửa xe gào to. “Dì nhỏ Kim Kim!”

Trần Nam Thừa theo hướng bé chỉ nhìn sang, Dư Kim Kim vô duyên vô cớ đứng ngoài cửa nhà Trần Nam Tầm, xem ra đã đợi một thời gian rồi.

Đợi xe ổn định lại, Trần Gia cũng mở cửa xe, vui mừng chạy đến trước mặt Dư Kim Kim, giống như mỗi lần vô rồi tóc cô. “Dì nhỏ Kim Kim, dì tới tìm tiểu thúc hay là đến dự sinh nhật con?”

Dư Kim Kim vẫn còn duy trì tư thế ngồi ở chỗ đó, ánh mắt buồn xuống, hoàn toàn coi Trần Gia như không khí. Trần Gia cũng ngồi chồm hổm xuống, tay nhỏ bé bưng mặt, ánh mắt rắc rắc. “Là tới tìm tiểu thúc sao?”

Trần Nam Thừa lúc này cũng đi tới, Trần Gia cũng quay đầu nhìn: “Dì nhỏ Kim Kim không để ý tới con.”

Trần Nam Thừa còn chưa nói thì Dư Kim Kim đã ngẩng đầu lên, ánh mắt sững sờ. “Tiện nhân đâu?”

Trần Nam Thừa nhú nhú mày. “Người nào?”

“Em trai anh, Trần Nam Tầm.” Dư Kim Kim Nhất cũng không chút khách khí, lại càng không quan tâm đến việc ở trước mặt trẻ nhỏ nói lời thô tục. Trần Gia cũng nhướn mày, bộ dáng quả thực giống như Trần Nam Thừa, đúc ra từ một khuôn.

“Biệt hiệu của Tiểu thúc rất nhiều nhé.”

Bàn tay to của Trần Nam Thừa chế trụ trên đầu con trai, đem con gạt về phía sau, nhìn đồng hồ đeo tay một chút. “Hắn là sắp về rồi, cậu ấy đi đón Anna cùng mấy người bạn, chúng tôi hẹn nhau tổ chức sinh nhật cho Gia Gia.”

Chờ Trần Nam Tầm mang theo một đám bạn tốt và Dư Anna trở lại, lúc đi qua nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái. Bởi vì chuyện của Trần Nam Thừa và Cố Hoài Nam, Dư Kim Kim và Dư Anna gặp mặt cũng như người đi đường, Dư Anna cũng có tâm lý lòng, cô ta căn bản không tính toán.

Trần Nam Tầm kiêu ngạo, nhưng ở đây ai cũng biết anh ta có quan hệ với Dư Kim Kim? Trác Vệ cười lắc đầu, Trần Nam Thừa hướng anh dùng ánh mắt ra hiệu Trần Nam Tầm mới ngậm lấy điều thuốc đi ra ngoài, nhàn nhã như thường ngày, thật giống như không nhìn thấy cô tiểu tặc.

“Đi vào, còn cần phải mời em à.”

Dư Kim Kim đứng lên, vỗ vỗ bụi trên cái mông, biểu tình như không có chuyện gì xảy ra mà đi tới. “Anh rất hận tôi sao?”

“Lời này nói như thế nào?”

Dư Kim Kim rút điều thuốc trên khoe môi anh hít một hơi, “Tôi chia tay với Tiết Thần rồi, bước kế tiếp anh tính toán muốn làm sao?”

Trần Nam Tầm chống trên khung cửa, chỉ cười. Dư Kim Kim cắn điều thuốc, phát ra thanh âm kéo kẹt kẹt. “Anh không sợ sau này gặp báo ứng sao?”

“Tai họa sống ngàn năm.” Anh khẽ cúi đầu nhích tới gần cô, “Anh đã làm nhiều chuyện như vậy gặp báo ứng không kém chuyện này, anh nói với cậu ta là em theo anh mấy ngày đó cũng chẳng qua là để tránh nhà tù tai ương cũng không phải là vì thăng chức tăng lương bị trọng dụng, mà tình cảm của chúng ta còn chưa dứt.”

Anh cởi nút thắt trên áo sơ mi, kéo ra, nắm hoa tai quơ quơ trước mắt cô, đó chính là cái còi kim loại khi còn bé đoạt từ cô. “Còn nhớ rõ cái này sao, cái còi phía sau có khắc tên viết tắt của hai chúng ta, vậy thì em cầm đi khắc, nhưng anh vẫn giữ gìn tốt, anh nói với cậu ta đây là tín vật đính ước của hai chúng ta, cùng cái em đang mang theo là một đôi, cậu ta tin.” Thâm tình dưới đáy mắt của Trần Nam Tầm tựa như giả tựa như thật, “Anh muốn một lần nữa có được em, mặc kệ dùng phương thức gì, cho dù không chiếm được thì cũng sẽ không để cho cậu ta chiếm được, anh nghĩ em hiểu rõ anh, không nghĩ tới em vẫn còn quá non, thật sự cho rằng anh bỏ lại công ty dẫn em đi ra ngoài chỉ vì chơi? Cái lòng này tự em chui vào.”

Xe của Cố Hoài Nam còn chưa ổn định đã nhìn thấy Dư Kim Kim giơ tay hung hăng cho Trần Nam Tầm một cái tát, sau đó bị anh ta kiềm ở cổ tay. Ngay cả cửa xe Cố Hoài Nam cũng không kịp đóng đã giẫm giày cao gót xuống, xông lên đập cho anh ta một cái, đem Dư Kim Kim che chở trong ngực.

“Trần Nam Tầm, anh là đồ cặn bã! Còn muốn hại tôi tới khi nào! Tôi muốn kiện anh cưỡng dâm!” Dư Kim Kim điên rồi, vùng vẫy khỏi Cố Hoài Nam, vọt về phía Trần Nam Tầm.

Đêm đó Cố Hoài Nam bị Diệp tích Thượng ném vào trong xe thì bị đụng vào cái trán, lần này lại bị đụng, nhưng mất thấy Trần Nam Tầm giơ tay lên, lo lắng Dư Kim Kim chịu thiệt, chẳng quan tâm đến đau mà tiến lên kéo cô lại, hung tợn trừng Trần Nam Tầm.

“Trần Nam Tầm! Anh dám đánh cô ấy tôi liền băm anh!”

Trần Nam Tầm sờ sờ gương mặt hơi đau nhói, cười. “Anh làm sao sẽ không tiếc mà đánh cô ấy? Chỉ biết trên cô ấy thôi.” Nhìn đôi mắt đỏ hồng của Dư Kim Kim, tà khí liếm liếm khoe miệng. “Em cũng không

phải là lần đầu tiên say rượu mất lý trí, đừng nói từ ‘cường gian’ khó nghe như vậy, Tiết Thần cũng chưa cảm thấy như vậy.”

Cố Hoài Nam hít sâu một hơi, đôi mắt mở thật to, hồi lâu cương quyết không nói, lại vừa nhìn về phía tiếng người chạy tới - Trần Nam Thừa.

Trần Nam Thừa liếc nhìn Trần Nam Tầm, không nói một lời, giúp cậu ta đem Dư Kim Kim tâm tình kích động vào trong xe.

“Đưa chìa khóa cho anh, anh đưa các em trở về trước.”

“Miễn, đàn ông họ Trần thứ cho chúng tôi thật sự tránh không kịp.” Cố Hoài Nam oán hận, xoay người ngược trở lại. “Nam Tầm.”

Trần Nam Tầm quay đầu lại, chạm mặt lại chịu một cái tát của Cố Hoài Nam. Thật ra thì anh có thể né tránh, nhưng liên tiếp tiếp nhận.

“Chờ đó cho tôi! Trần Nam Tầm, tôi bảo đảm anh sẽ gặp báo ứng.” Cố Hoài Nam buông xuống câu nói độc ác, lái xe mang Dư Kim Kim rời đi.

Trước khi Diệp Tích Thượng tan sở gọi điện thoại cho cô, vốn định đón cô trở về đại viện, sau khi biết được chuyện này, biến sắc. “Em hãy chăm sóc cô ấy thật tốt, anh đi tìm Tiết Thần.”

38. Chương 38

Diệp Tích Thượng tìm kiếm khắp những nơi Tiết Thần thường đi hoặc là những nơi có thể đi, mà cũng chưa tìm được người, không thể làm gì khác hơn là đành phải ở dưới nhà cậu ta ôm cây đợi thỏ, rất trẻ mới thấy một chiếc xe nhãn hiệu quân đội B thị từ xa lái tới. Xe ngừng một lát, Tiết Thần mới từ bên trong đi xuống, Diệp Tích Thượng đi qua thấy rõ người đàn ông ngồi sau xe, theo bản năng đứng nghiêm thẳng eo.

“Tiết bá bá.”

Khuôn mặt người đàn ông hòa ái, khẽ mỉm cười, cùng anh bắt chuyện mấy câu liền rời đi. Chờ xe đi xa, Diệp Tích Thượng thả lỏng, Tiết Thần nhìn anh một cái. “Hiếm thấy, sao cậu đến chỗ tớ thế? Mỗi ngày tan việc đều gấp gấp về nhà, hôm nay sao cậu không cùng Tiểu Nam Nam của cậu ngọt ngào vậy?”

Diệp Tích Thượng bị anh nói có chút lúng túng, cảm hất theo hướng xe chạy. “Ba cậu cải trang vi hành?”

“Không phải, có công việc đi ngang qua nên xem một chút.” Tiết Thần cởi hai nút khuy áo sơ mi ra, quanh thân mùi rượu hơi say. “Uống vài ly không?”

Mấy ngày nay Tiết Thần không ít lần lôi anh đi uống rượu, nhưng mỗi lần cũng không làm anh uống rượu say, anh sợ uống rượu say, chẳng qua là cảm thấy thời điểm say chiuến choáng thì càng hành hạ người hơn. Diệp Tích Thượng biết trong lòng anh không thoải mái, phụng bồi phóng túng nho nhỏ của anh.

Tiết Thần uống rượu sau đó nói nhiều làm cho người ta ngại om sòm, cũng có lúc không nói một câu, toàn bộ bí ẩn, giống như đêm nay. Anh cứ thế trong đầu buồn bực uống rượu, một ngụm một ly, tựa như đã quên bên cạnh còn có một người.

Mỗi lần muốn cùng anh chạm ly chỉ thấy Tiết Thần ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, Diệp Tích Thượng ngăn chặn ly rượu của anh: “Như vậy chưa đã nghiền.” Anh đem hai người ly rượu đặt sang một bên, giờ cả chai bia lên đưa cho anh.

Tiết Thần hứng thú cười một tiếng, cùng anh đụng đụng, trực tiếp đối với cái chai xuy, một hơi uống hết, không dư thừa một giọt.

Đêm hôm khuya khoắt hai người đàn ông ngồi ở chỗ đó một chai một chai uống cạn, bàn kê cạnh nhìn đến há hốc mồm. Rượu quá mấy tuần, mặt Diệp Tích Thượng không đỏ tím không nháy, Tiết Thần giờ ngón tay cái lên. “Tối tìm tớ có phải có chuyện gì hay không?”

“Cùng Kim Kim, còn có thể sao?”

Diệp Tích Thượng đi thẳng vào vấn đề, Tiết Thần nghe cái tên Dư Kim Kim thì hoảng hốt một phen. “Nếu vì cái này mà tới khuyên tớ, thật không giống tác phong của cậu.”

“Đối với cô gái lòng dạ ác độc như vậy, cũng không giống tác phong của cậu.” Diệp Tích Thượng quen biết Tiết Thần nhiều năm, từ trường quân đội lên anh em, đương nhiên biết anh đối với cô gái luôn luôn là yêu thương - cưng chiều. Bình thường Tiết Thần không đem tình cảm giắt bên miệng, nhưng Diệp Tích Thượng rõ ràng anh cùng Dư Kim Kim bắt đầu chính là đang gặp gỡ cô gái hoang đường nhất, đối với cô ấy cũng là dùng tình cảm sâu nhất.

Anh không thể không trải qua phản bội, lần này đây dứt khoát để cho Diệp Tích Thượng cũng ngoài dự tính. “Mấy năm trước chuyện mấy cô gái gì gì đó, cậu cũng không gặp đối với người ta như thế nào, làm theo ý mình.”

Tiết Thần hồi tưởng hồi lâu mới nhớ tới người như vậy. “Cậu làm việc không liên quan đến mình, tớ không biết ở trong lòng cậu thì Cố Hoài Nam đến tột cùng có mấy phân lượng, nếu có một ngày cô ấy và Trần Nam Thừa ——”

“Cô ấy sẽ không.” Diệp Tích Thượng kiên định cắt đứt lời anh. “Nếu có một ngày để cho tớ nhìn thấy hai người bọn họ nằm ở trên một cái giường, ít nhất tớ tin tưởng Nam Nam không phải là tự nguyện, Tiết Thần, không nên coi thường lòng tự ái của con gái, nhất là người phải đối mặt với người đàn ông thương tổn mình.”

“Cố Hoài Nam có lẽ là như vậy, nhưng Dư Kim Kim. . . . .” Tiết Thần vẫn cười. “Yêu Trần Nam Tầm đến tận xương tủy rồi, có vài cô gái đứng trước tình yêu sẽ là đồ ngu.” Dứt lời ừng ực ừng ực, tiêu diệt một chai bia, chống đầu gập vài món ăn. “Tớ cũng giống vậy, đồ ngu.”

“Tớ biết, trước kia cậu gặp gỡ loại cô gái trong lòng chứa một người đàn ông, tuyệt đối sẽ không để ý.”

Tiết Thần giọng mỉa mai. “Cậu không hèn hạ? Cố Hoài Nam vì Trần Nam Thừa cũng không tiếc cùng Cố chính ủy đoạn tuyệt quan hệ.”

“Anh ta kết hôn, còn nữa, tớ nói rồi không nên coi thường lòng tự ái của cnpn gái.”

“Cậu khẳng định tình cảm Cố Hoài Nam giành cho cậu đã vượt qua Trần Nam Thừa rồi hả?”

Diệp Tích Thượng trầm mặc chốc lát, “Trần Nam Thừa đã từng cùng tớ nói lời tương tự.”

“Trần Nam Thừa, người đó ở trong mắt người khác thì tiêu chuẩn là người chồng thật là tốt, thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng.” Tiết Thần châm chọc một phen. “Lúc trước anh ta đến sư đoàn 57 nhảy dù lực đặc biệt, Giang Thiệu là cộng sự chiến hữu, nghe Giang Thiệu nói qua sáu năm trước Trần Nam Thừa cùng đội trưởng bọn họ đơn độc xảy ra một nhiệm vụ, đó là một nhiệm vụ cuối cùng trước lúc anh ta rời khỏi lực đặc biệt, cuối cùng tớ cũng cảm thấy lần đó anh ta và Cố Hoài Nam chia tay cùng nhiệm vụ có quan hệ.”

Có đồ vật gì đó ở trong lòng Diệp Tích Thượng hiện lên, uống một ngụm rượu. “Đừng nói lảng sang chuyện khác, Kim Kim tìm cậu đã nhiều ngày.”

Tiết Thần rầu rĩ uống rượu, Diệp Tích Thượng lại nói: “Cậu là ra quyết định gì cũng có đạo lý của cậu, tớ không muốn khuyên cậu quá nhiều, chẳng qua là có nghĩ tới hay không cậu thấy được một chút ít coi như là sự thật cũng chưa hẳn là thật tình?”

Anh đem lời nói chi tiết của Cố Hoài Nam nói cho Tiết Thần nghe, Tiết Thần cũng không nói lời nào, nắm cổ chai kinh hoảng thưởng thức, màu sắc chiếu vào bóng đêm càng lúc càng sâu.

*

Bởi vì tâm trạng của Dư Kim Kim quá mức không ổn định, Cố Hoài Nam không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là đem cô mang về nhà mình, cùng cô khóc, cùng cô điên, cùng cô mắng. Diệp Tích Thượng trở lại nhìn thấy chính là đồng hồ độn trên đất, Cố Hoài Nam nghe thấy thanh âm, từ phòng ngủ đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa, khăn trương chạy tới hỏi anh.

“Tiết Thần đâu? Sao không trở về cùng anh?”

Diệp Tích Thượng thu gom lại vỏ chai rượu cùng đồng giấy trên bàn, ánh mắt hướng về trước cửa phòng kia. “Thế nào?”

“Khóc mệt rồi ngủ.” Cố Hoài Nam hỏi tới tình hình của Tiết Thần, Diệp Tích Thượng chẳng qua là vỗ vỗ vai cô, không nói gì.

Cố Hoài Nam cắn môi, cùng anh cùng nhau thu thập canh cặn thịt thừa, trong mắt đều là hận, động tác rửa chén dừng lại. “Ông xã.”

“Hả?” Diệp Suất đem rượu còn dư lại đặt vào tủ rượu, vừa mới xoay người qua thì Cố Hoài Nam lại nhào vào trọng ngực của mình, ôm hông của anh, đầu ru rú trước ngực anh, thân thể run lên. Diệp Tích Thượng đem đầu cô nâng lên, sờ sờ đôi mắt ửng đỏ của cô.

“Thay Kim Kim khó chịu?”

“Trừ năm đó ba mẹ cô ấy ly hôn, em cũng không thấy cô ấy khóc thành như vậy, tại sao tâm Tiết Thần ác như vậy? Cũng là Trần Nam Tầm cặn bã kia giở trò quỷ thiết kế bầy, Kim Kim chơi đùa qua anh ta á!” Cố Hoài Nam nức nở, “Trên tay Trần Nam Tầm có cái còi Kim kia cũng là lúc nhỏ đoạt lấy của cô ấy, Kim Kim cho rằng anh ta đánh mất, trước khi Kim Kim và mẹ di dân có mua cho cô ấy một cái tương tự như vậy, cái còi Kim là vật đính ước của ba mẹ cô ấy, mặc dù sau này bọn họ đều xây dựng gia đình riêng của mình, Kim Kim mang theo trực giác là phảng phất lại gia đình ban đầu còn tồn tại.”

Cô nói xong lời cuối cùng thì nghẹn ngào nói không ra lời hoàn chỉnh, Diệp Tích Thượng ôm cô, từng cái vỗ về lưng của cô. khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đựng nước mắt của Cố Hoài Nam ở trên áo sơ mi của anh liều mạng lau chùi. “Bất kể trước kia Kim Kim yêu Trần Nam Tầm bao nhiêu, nhưng nếu cô ấy lựa chọn cùng Tiết Thần ở chung một chỗ thì đại biểu địa vị Tiết Thần trong lòng cô ấy là tương đối trọng yếu, cho dù Kim Kim lúc còn trẻ không thể hoàn toàn thoải mái để cho Trần Nam Tầm là thương tổn như thế nào, người cô ấy cũng là anh ta, tâm sớm muộn gì cũng là anh ta, đạo lý này cũng không hiểu sao!”

Diệp Tích Thượng bỗng nhiên cười khẽ, ngón tay lau nước mắt như hạt châu trên quai hàm cô. Cố Hoài Nam dẫu môi, “Cười cái gì, em nói sai sao?”

Đôi bàn tay to của Diệp Tích Thượng giữ hông cô nhắc lên, lần nữa quay người lại, đem cô đặt ở trên bàn bếp, một tay chống bên người cô, nâng cằm của cô, nhìn cô thật sâu, một hồi lâu mới ý vị sâu xa mở miệng. “Không sai.”

Đáy mắt đen nhánh phản chiếu ánh sáng, trong lòng Cố Hoài Nam bỗng dưng vừa động, bỗng ý thức được câu nói kia của cô càng giống như đang nói cùng anh. Tay nhỏ bé của cô đâm cái nơ trên cổ áo anh, vuốt nơ, gương mặt lạnh lẽo đỏ lên. “Hỏi anh một vấn đề nhé?”

“Ừ.”

“Tại sao vẫn không nói cho em biết, rất sớm trước đây chỉ thấy em?”

“Mẹ nói?” Diệp Tích Thượng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, lập tức đoán ra cô là từ chỗ kia biết được tin tức.

Cố Hoài Nam gật đầu, muốn nói lại thôi, Diệp Tích Thượng kiên nhẫn đợi cô.

Cho tới bây giờ bọn họ cũng là như vậy, Diệp Tích Thượng nhìn qua cũng không phải là nguyện ý đem thời gian tùy ý lãng phí vô ý nghĩa trên người, anh đối với hết thảy đều có được kế hoạch tính toán rất nghiêm khắc, hết lần này tới lần khác đối với cô rất có kiên nhẫn. Mỗi lần Cố Hoài Nam bởi vì chuyện gì đó mà do dự, anh sẽ yên lặng đợi cô có đầy đủ thời gian suy tư.

Càng cùng anh chung đụng, Cố Hoài Nam càng cảm giác người người đàn ông này thật tốt, thật trân quý, hiếm có như vậy. Anh tựa như, cô trong lúc vô tình nhặt được một khối bảo vật, vừa bắt đầu không cảm thấy có nhiều quan trọng, mà hôm nay thời gian lưu chuyển, ban đầu nhặt được cô hơn nữa cho cô một lần trọng sinh bên người đàn ông này, cô cũng đã là Thiên Quân không đổi.

“Thấy tận mắt, em bởi vì Trần Nam Thừa. . . . . Tìm cái chết.” Cố Hoài Nam hơi hơi dừng lại, hay là nói ra, những chuyện này ở trước mặt Diệp Tích Thượng cũng không phải là bí mật, là chính cô cố ý trốn tránh đối mặt. “Ngày hôm đó kết hôn không chịu trách nhiệm chạy trốn năm năm, em còn mê hút thuốc lá

và uống rượu, dùng lời nói chua ngoa – soi mói – tùy hứng với anh, dùng hết lời nói điều ngoa ương ngạnh không tuân theo quần giáo.”

Cô cau lỗ mũi, “Trên người em nhiều tật xấu như vậy, tại sao anh hoàn toàn nguyện ý rất tốt với em?”

Diệp Tích Thượng nâng cao lông mày, phân biệt rõ: “Nói như vậy. em quả thật không ít tật xấu.” Thấy cô trừng mắt, lập tức sửa miệng. “Anh nói rồi, sẽ không ủy khuất khi gả cho cô gái của anh.”

“Nói đúng là, nếu như người anh cưới không phải là em, bất kể cưới người nào, anh cũng sẽ đối tốt với cô ấy như vậy?”

Lời của cô chua chua, Diệp Tích Thượng làm sao nghe không hiểu, trong mắt lại như cũ chứa đựng ý cười, vượt cảm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Hoài Nam nhất thời quật lên, hung hăng dựng đứng với anh. “Có phải anh dụ dỗ cô gái hay không? Loại thời điểm này chỉ biết đối tốt với em, ngoại trừ em ra các cô gái khác đều là cấp bậc kẻ địch, phải tàn nhẫn lãnh khốc vô tình! Anh chọn em phải chịu trách nhiệm với em! Em có nhiều khuyết điểm hơn nữa anh đều không được ghét bỏ em, không cho ghét bỏ!”

Mỗi lần Cố Hoài Nam nói lời bàn mọi việc như thế, Diệp Tích Thượng đều có thể nhìn ra phía sau mặt hung hãn của cô là sợ hãi cùng nhất gan. Ở sâu trong đáy lòng cô, có người người nhất gan Cố Hoài Nam không ngừng đang cùng mình nói không nên động tâm, không nên lệ thuộc vào, không nên yêu, có thể anh giống như Trần Nam Thừa đem cô bưng lên cao nhất sau đó lại đem cô té xuống, có giống như Cố Minh Triết cùng Tuyên Dung cuối cùng nhìn qua cô vĩnh viễn sẽ không bằng Cố Hoài Tây.

Diệp Tích Thượng đem thân thể cô hướng trong ngực của mình gần hơn mấy phần, cúi đầu môi khẽ cọ trên mi tâm cô. “Em sai rồi.” Dứt lời đề tay nhỏ bé lại muốn xù lông của cô lại, nắm giữ trong lòng bàn tay. “Không phải là anh chọn em, mà là em chọn anh, chọn anh sẽ chịu trách nhiệm với em, cho dù anh cũng không phải là người khác, Diệp phu nhân. Về phần Trần Nam Thừa, anh nói rồi sẽ giúp em quên mất anh ta, nhưng tâm là mình em, cuối cùng vẫn cần dựa vào năng lực của một mình mà thôi, mà không phải anh đem em tóm ra, có nguyện ý bước ra một bước này hay không là do em quyết định, anh chờ.”

Diệp Tích Thượng cần chính là chân chính giữ lại chứ không hề ép Cố Hoài Nam, không phải là ứng phó cùng cô cho có lệ, cũng không phải là nhất thời tham luyến cùng dựa vào. Anh là phao cứu cứu của cô, nhưng không phải là hoa anh túc của cô, chỉ sợ trong lòng cô còn có một chút do dự cùng cố kỵ, Diệp Tích Thượng cũng sẽ không công phá phòng tuyến kia của cô.

Cố Hoài Nam sợ run một trận mà, giữa đầu tìm được môi của anh hôn một chút sau đó ôm anh thật chặt, đầu gối ở trên vai anh lặng lẽ rơi nước mắt, ngoài miệng nhưng nửa thật nửa giả nói giỡn. “Em sẽ chịu trách nhiệm với anh, tuyệt không để cho người khác cướp đi.”

Diệp Tích Thượng nhẹ cong môi, nghe Cố Hoài Nam hút hút lỗ mũi, ồm ồm nói chuyện: “Đúng rồi, cha gọi điện thoại nói Tiểu Diệp Tử gửi đồ đến, vừa lúc nên trở về cùng cha ăn cơm, đến lúc đó đừng quên cầm.”

“Ừm.”

39. Chương 39

Cố Hoài Nam rửa mặt rồi chạy về phòng của Diệp Tích Thượng, anh đang làm gì đó trên máy tính. Cố Hoài Nam rất tự giác ngồi vào lòng anh, còn kéo cánh tay anh ôm vào hông mình, cái miệng nhỏ cong lên: “Còn không cho em nụ hôn chúc ngủ ngon?”

Bàn tay Diệp Tích Thượng giữ sau gáy cô kéo cô lại gần hơn, nhẹ nhàng hôn vào cánh môi cô. Sau khi hôn xong, Cố Hoài Nam vô cùng vui vẻ hôn trả lại anh mấy cái: “Buổi tối em muốn ngủ với Kim Kim.”

“Ừ!” Diệp Tích Thượng chặn cánh môi của cô, hôn như có như không. Một chiêu như vậy chọc cho Cố Hoài Nam càng dấn dẫm vào người anh, ôm anh làm nũng: “Nếu anh ngủ đến nửa đêm, khi dậy sờ sang bên cạnh thấy trống vắng, nhớ tới em thì làm sao bây giờ?”

Rõ ràng là cô nhỏ mọn, luôn luôn rấp tâm với anh. Diệp Tích Thượng siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Vậy em chạy về.”

Cố Hoài Nam thỏa mãn cười, lại hôn anh một cái rồi mới trở về phòng.

Mấy ngày nay Dư Kim Kim không ngủ được, bây giờ vừa ngủ được một chút. Động tác của Cố Hoài Nam vô cùng nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn chưa khô trên mặt cô, nắm tay cô đặt ở trước ngực mình, đầu hai người chạm vào nhau cùng ngủ.

“Bất kể ai bỏ đi, tớ cũng đều ở cạnh cậu.” Cố Hoài Nam nhẹ giọng thì thầm, Dư Kim Kim hướng về phía cô cọ xát, một dòng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Mấy ngày nay Cố Hoài Nam đều đi theo cô, sợ cô nghĩ quẩn. So với trước đây Dư Kim Kim tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng Tiết Thần và Trần Nam Tầm vẫn là tử huyệt của cô, khác biệt chính là một người cô yêu vô cùng còn một người cô lại hận vô cùng.

Dư Kim Kim được Cố Hoài Nam che chở giống như báu vật quốc gia, không khỏi cảm thấy buồn cười, liền gọi điện thoại cho Diệp Tích Thượng.

Thành phố S nghênh đón những cơn mưa đầu tiên, mưa liên miên bất tận làm cho tâm trạng của người ta cũng ướm át theo.

Diệp Tích Thượng dừng xe dưới lầu, một người phụ nữ từ chiếc xe màu đỏ đối diện bước xuống, chính là Dư Anna, nhìn thấy anh thì khẽ mỉm cười: “Đoàn trưởng Diệp, sao trùng hợp thế?”

Diệp Tích Thượng vuốt cằm, “Chị dâu, tôi tới đón người.”

“Bạn gái sao?” Dư Anna trêu ghẹo, nháy mắt mấy cái rất mập mờ.

Diệp Tích Thượng không trả lời.

Cố Hoài Nam và Dư Kim Kim từ bên ngoài trở về đúng lúc nhìn thấy một màn này, nhịp tim trong phút chốc nảy lên thành thịch. Dư Kim Kim nhìn thấy Dư Anna thì chán ghét, nên đương nhiên sắc mặt sẽ không tốt, bộ dạng khoanh tay rất xa cách.

Dư Anna nhìn Cố Hoài Nam lịch sự gật đầu, lúc nói chuyện cũng lấy giọng nói gia trưởng: “Mấy ngày nay chiều cổ cho Kim Kim, thật là làm phiền cô.”

Cố Hoài Nam giương cằm nhỏ lên, cố ý than thở: “Đụng phải người chị như vậy đúng là xui xẻo, ngoài làm ơn thì cũng không còn cách nào khác, ai bảo tôi gặp phải? Nhưng chị Anna à, về nhà nói cho em chồng của chị nên tự cầu nhiều phúc đi, chuyện Nhân Quả báo ứng đúng là không thật chính xác, nhưng khi vận rủi tới thì chỉ bị lá cây đè chết cũng không kỳ lạ gì.”

Dư Kim Kim không nhịn được cười ra tiếng, mà Dư Anna làm trò trước mặt Diệp Tích Thượng lại càng không nói được gì, “Tôi sẽ chuyển lời. Kim Kim, có thời gian không? Chúng ta hàn huyên một chút.”

Dư Kim Kim liếc cũng không thèm liếc Dư Anna một cái, kéo Cố Hoài Nam đến trước mặt Diệp Tích Thượng: “Người đã giao cho anh rồi, để cô ấy một mình phòng không gối chiếu nhiều như vậy rất có lỗi đấy đoàn trưởng đại nhân, tối nay về nhà nên vuốt ve an ủi một chút để giải nỗi khổ tương tư đi, chị của tôi chính là người phụ nữ của anh, người của tôi cũng là người của anh, mặc sức dùng.”

“Không cho khách sáo.” Diệp Tích Thượng mỉm cười, hào phóng kéo “Người của mình” qua, chọc cho Cố Hoài Nam cũng thấy xấu hổ.

Dư Anna ngẩn ra, lời nói của Dư Kim Kim rõ ràng như vậy, cô nghe mà không hiểu nữa thì chính là kẻ ngu ngốc rồi: “Thì ra người mà đoàn trưởng Diệp muốn đón là Nam Nam.”

Cố Hoài Nam vốn định mắng cô ta vài câu, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt thản nhiên của Diệp Tích Thượng đột nhiên cảm thấy những oán hận nhiều năm đối với Dư Anna cũng trở nên không quan trọng nữa, tự nhiên thân mật khoác tay Diệp Tích Thượng nhìn Dư Anna khẽ cười một tiếng như trả lời: “Vậy chúng tôi về nhà trước.” Sau đó lại cố ý liếc nhìn Dư Kim Kim.

Dư Kim Kim hiểu ý của cô, “Yên tâm đi, tớ cũng không còn là con nít, có việc thì người đầu tiên tớ gọi điện thoại sẽ là cậu, cậu không đến cũng không được.”

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Dư Kim Kim xoay người bỏ đi, Dư Anna theo sát kéo cô lại: “Kim Kim, chị biết em ủy khuất, chẳng qua là tới thăm em một chút, chúng ta đến tột cùng cũng là người một nhà, ba mẹ em giao em cho chị chiếu cố, em cần gì phải làm thế với chị?”

Dư Kim Kim hất tay cô ra, bộ dạng như muốn cách xa ngoài ngàn dặm: “Ai là người một nhà? Tôi đã từng nói với chị từ rất lâu rồi, chị cướp đoạt Trần Nam Thừa chính là muốn mạng của Nam Nam, trước kia Nam Nam đối với chị không tốt sao? Mở miệng một tiếng là nói chị Anna? Chị cũng thật mặt dày khi mặc áo cưới kết hôn với người đàn ông của Nam Nam, trải qua cuộc sống hạnh phúc này chị vừa lòng chưa? Nếu như có thể, tôi thật sự không muốn mang cùng họ với chị, Dư Anna, chị nên về mà trải qua cuộc sống tình chàng ý thiếp, gia đình yên ổn của chị đi, đừng có quan tâm đến sống chết của tôi, cũng đừng có xen vào.”

“Không phải là chị cướp đoạt Nam Thừa, chúng ta chẳng qua là ——”

“Được rồi, anh ta cũng chẳng phải là thứ đồ gì tốt.” Dư Kim Kim chuyển đề tài, lông mày cũng nhướng cao: “Bất quá Nam Nam đã không còn quan tâm, cô ấy đã gặp được người đàn ông rất tốt, trên thế giới này không thể gặp được mỗi chân tình lần thứ hai, vốn tôi cũng không tin, nhưng bây giờ chị cũng đã thấy rồi đây, Diệp Tích Thượng không phải là loại đàn ông bỉ ổi, thay đổi thất thường, đứng núi này trông núi nọ, một chân đạp hai thuyền như Trần Nam Thừa.”

“Kim Kim, chị tới chỉ vì chuyện của em.”

“Vậy thì càng không có gì để nói rồi, nhà của tôi: rất nhỏ, không mời lên được, không tiện.” Dư Kim Kim nhún vai, vắn eo lắc mông đi vào nhà, bỏ lại Dư Anna với sắc mặt rất khó coi.

*

Buổi tối, hai người về nhà của Diệp Cẩm Niên, nhưng khi bọn họ về đến nhà thì Diệp Cẩm Niên còn chưa về. Trong tủ lạnh có thức ăn mới, Diệp Tích Thượng vừa lấy ra đã bị Cố Hoài Nam cướp đi, đẩy anh vào trong nhà: “Để em làm, anh vào trong nghỉ ngơi đi, muốn ăn cái gì nói với em, sẽ khiến quân vương hài lòng.”

Cô vừa rửa rau, vừa ngâm nga hát, Diệp Tích Thượng dựa vào cạnh cửa nhìn cô bận rộn, khoe miệng không tự chủ khê nhếch lên: “Vui vẻ thế sao?”

“Cũng không còn chuyện gì buồn a, tâm trạng của Kim Kim cũng ổn định rất nhiều.” Cố Hoài Nam buộc lại tạp dề, cột lại mái tóc dài, rút dao ra thuần thục cắt khoai tây: “Cha thích ăn khoai tây cay sao?”

“Ừ.”

Trong nhà bếp không rộng rãi lắm, một người bận rộn, một người nhìn cô bận rộn, thỉnh thoảng hỗ trợ cô, rảnh rỗi lại trò chuyện với nhau về cuộc sống và những công việc vặt vãnh. Một cảm giác khó nói nên lời từ từ nảy sinh trong lòng hai người, cuộc sống tới rất tự nhiên như vậy, giống như vắt mì chín chần nước lạnh, mang theo hương vị mùa hè gọi lên cơn sóng, đam mê nhưng không đả, chìm, cảm giác thanh tĩnh này tuy rất bình thường nhưng đối với họ mà nói thì đây là cảm giác hạnh phúc trân quý nhất.

Khi Diệp Cẩm Niên về nhà nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy, con trai bưng món ăn đi ra ngoài, con dâu đeo tạp dề từ trong bếp thò ra nửa người ngọt ngào gọi ông là cha, ánh hoàng hôn từ cửa sổ chiếu vào, Cố Hoài Nam vừa lúc đứng ở chỗ này. Diệp Cẩm Niên lại có cảm giác dường như đã trải qua mấy đời, trong lúc nhất thời thất thần, thật lâu mới tỉnh táo lại, trên mặt là nụ cười nhẹ, yên lặng đốt điều thuốc.

“Không biết Tiểu An lúc nào mới chịu quay về, nha đầu này thật có tiền đồ, một chút cũng không nhớ nhà, thật là uống công ta nuôi dưỡng.”

Nhắc tới Tiểu Diệp Tử, ánh mắt Diệp Tích Thượng cũng trở nên mềm mại: “Ai bảo cha cho nó một khoản tiền lớn như thế để chu du khắp thế giới, nhất định là vui đến quên cả trời đất rồi.”

Diệp Cẩm Niên cười ha hả: “Nếu Tiểu An trở về, thì người nhà chúng ta . . . . đoàn tụ đầy đủ rồi.”

Diệp Tích Thượng rũ mí mắt xuống, trong mắt nhuộm một tầng u ám không dễ dàng phát giác ra được. Cố Hoài Nam bưng súp đi ra ngoài nghe thấy lời hai người vừa nói..., liếc nhìn Diệp Tích Thượng, tâm tư chuyển động: “Cha, có một chuyện con muốn báo cáo, hi vọng khiến cho thủ trưởng coi trọng.”

Diệp Cẩm Niên rất hứng thú, Cố Hoài Nam cời tạp dề xuống xoa xoa tay, nháy mắt rất giảo hoạt: “Con sắp sinh nhật rồi, ngày đó nói gì thì cha cũng phải về, con muốn bánh sinh nhật còn muốn lễ vật, tất cả không thể thiếu.”

Diệp Cẩm Niên bật cười vui vẻ, tính thời gian, gật đầu: “Không thành vấn đề, chuyện lớn như vậy cha nhất định về, Nam Nam muốn làm thế nào?”

“Ăn ở nhà, con gọi thêm mấy bạn bè tốt nhất cùng tới.”

“Được, cha tự mình xuống bếp, trở tài nấu ăn.”

Bên kia hai người đang bàn bạc, Diệp Tích Thượng nuốt cơm xong mới mở miệng: “Ngày đó con có nhiệm vụ, sợ rằng không về được.”

Cố Hoài Nam không thèm để ý đến sự vắng mặt của anh, “Không sao không sao, anh cứ bận việc của anh đi.”

Diệp Tiểu An gửi tới một cái rương, Cố Hoài Nam cân nhắc, rất nặng, mở ra xem, lại là một con búp bê được chế tác bằng tay rất tinh xảo tràn đầy hơi thở nước ngoài, phía trên có một dòng chữ viết bằng tiếng trung: nhân duyên.

Có rất nhiều loại búp bê nhân duyên, thần thái và động tác đều không giống nhau, có nấu nướng, giặt quần áo, làm việc nhà, xoa bóp, ca hát cùng khiêu vũ các loại..., khoa trương hơn còn có chuyện búp bê làm chuyện phòng the, dĩ nhiên cái này chỉ có cấp ột mình Diệp Tích Thượng.

Diệp Tích Thượng sắp xếp xong các búp bê, động tác vô cùng cẩn thận. Cố Hoài Nam lắc lư chiếc dây chuyền búp bê, liếc Diệp Tích Thượng một cái. “Tiểu Diệp Tử đối với chị dâu rất tốt, rất thương anh nha, đeo lên đi, đừng lãng phí tâm ý của Tiểu Diệp Tử, mau sớm tìm được nhân duyên tốt của anh, chị dâu tốt của cô ấy.”

Diệp Tích Thượng đeo dây chuyền lên cổ của cô, “Sao anh ngửi thấy có mùi vị chua chua?”

Cố Hoài Nam hừ một tiếng, cầm một chiếc dây chuyền búp bê nhân duyên khác quơ quơ trước mặt Diệp Cẩm Niên: “Cha, cha cũng có nữa đây này!”

Trong thư Diệp Tiểu An đặc biệt nhấn mạnh Diệp Cẩm Niên nhất định phải đeo như vật tùy thân, khiến cho Diệp Cẩm Niên đỏ khóc đỏ cười.

Rất khuya khi trên đường về nhà, Cố Hoài Nam rất không đành lòng, ở trên xe luôn động tay động chân với anh, trêu chọc Diệp Tích Thượng một thân lửa đốt. Tiếc rằng anh cương quyết không đáp ứng cô, Cố Hoài Nam thừa dịp đèn đỏ sát tới, “Anh thật có thể giả bộ.”

Diệp Tích Thượng nhìn cô, “Ngồi lại đi, một lát nữa đèn xanh rồi.”

“Em không, anh hôn em.”

Diệp Tích Thượng nghiêng đầu nhanh chóng hôn ở môi cô một cái, Cố Hoài Nam đâu chịu dễ dàng thả anh: “Chuồn chuồn lướt nước(hời hợt), anh làm cho có lệ? Em muốn hôn lưỡi, loại hôn mà thở không ra hơi á.”

Diệp Tích Thượng nhượng mảy: “Anh đang lái xe, đừng làm rộn.”

“Cứ làm!”

Cố Hoài Nam mân mê cái miệng nhỏ chờ đợi, bộ dáng bướng bỉnh không hôn sẽ không bỏ qua. Diệp tích còn chưa lái xe, mắt liếc kính chiếu hậu, sau đó kéo cầm cửa cô hôn lên. Cố Hoài Nam chủ động đem đầu lưỡi dò vào địa bàn của anh, không an phận quấy đảo. Diệp Tích Thượng bị hai tay cô ôm lấy cổ cưỡng hôn, cho đến khi phía sau vang lên tiếng còi xe Cố Hoài Nam mới buông anh ra, hải lòng ngồi trở lại tay lái phụ, liếm liếm khóe miệng thỏa mãn.

Kỹ thuật hôn của người đàn ông này càng ngày càng tốt rồi, có một nửa công lao của cô, một nửa khác là kết quả anh đã khổ luyện trên người cô.

Hai người vừa bước vào nhà, Cố Hoài Nam đã nhảy lên người Diệp Tích Thượng, hai chân quấn vào hông của anh, ôm lấy anh: “Nói, những ngày em không có ở đây có người phụ nữ nào gây rối với anh hay không?”

Diệp Tích Thượng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó gật đầu: “Thật tình là có, hôm trước con gái của chính ủy đi tới chỗ anh.”

“Nhìn trúng anh?”

“Nói sau khi tốt nghiệp muốn gả cho anh.” Diệp Tích Thượng có chút bất đắc dĩ: “Sao ở trên anh đều là con gái của chính ủy?”

Cố Hoài Nam cắn anh một ngụm, “Muốn ăn cỏ non, không có cửa đâu.”

Hai người náo loạn một phen, điện thoại của Cố Hoài Nam bỗng nhiên vang lên: “Xin chào, xin hỏi là ai?”

Bên đầu kia điện thoại đầu tiên là không có thanh âm, sau đó một giọng nói đàn ông truyền tới: “Tiểu Nam Nam, còn nhớ rõ tôi không? Tôi tới Trung Quốc để cưới em.”

Cố Hoài Nam sao lại không nhớ rõ, miệng há to, hưng phấn kêu một tiếng: “Sách Thế Kỳ !”

Cô quên mình vẫn đang ngồi trong lòng Diệp Tích Thượng, dĩ nhiên giọng nói của người đàn ông kia Diệp Tích Thượng cũng nghe rất rõ ràng. . .

40. Chương 40

Diệp Tích Thượng không biết người bên kia điện thoại đến tốt cùng là người nào, có thể làm cho Cố Hoài Nam vui mừng như vậy, thậm chí còn từ trên người anh nhảy xuống chạy vào trong phòng đóng kín cửa nghe điện thoại, hoàn toàn không hề để tâm đến mình.

Rửa mặt xong mở máy tính nhận tin nhắn của Diệp Tiểu An, sau đó Diệp Tích Thượng trả lời, thậm chí lại mở ra khung chat gõ một hàng chữ gửi đi, trước khi ngủ còn cố ý liếc nhìn cửa phòng đóng chặt của Cố Hoài Nam.

Bên này Cố Hoài Nam và Sách Thế Kỳ nói chuyện đến khi điện thoại di động của đối phương hết pin mới thôi, đợi khi cô rón rén bò lên giường của Diệp Tích Thượng, toàn thân vẫn ở trong trạng thái phấn khích, lăn qua lộn lại không ngủ được. Diệp Tích Thượng đưa lưng về phía cô, tới lúc không biết cô trở mình lần thứ mấy rốt cục đã mở miệng.

“Không ngủ được?”

Cố Hoài Nam dựa tới, hai tay từ phía sau ôm anh: “Ôm ngủ.”

Diệp Tích Thượng quay mình qua ôm cô, trong lúc Cố Hoài Nam không an phận cọ sát vào anh thì cúi đầu tìm kiếm môi của cô, hôn. Khi hôn thì sẽ động tình, Cố Hoài Nam bỗng nhiên đẩy anh ra, rời khỏi môi của anh: “Có cơ hội sẽ giới thiệu cho anh một người, là người bạn vô cùng quan trọng trong mấy năm em ở Mi.”

Diệp Tích Thượng trợn mắt nhìn cô một lát: “Chỉ là bạn bè?”

Cô gật đầu, suy nghĩ một chút, lại lắc đầu: “Không chỉ là bạn bè.”

Diệp Tích Thượng nhìn cô trong chốc lát rồi cúi đầu tiếp tục hôn cô, lại một lần nữa bị Cố Hoài Nam đẩy ra: “Có được hay không vậy?”

Tiểu sắc nữ này lại vì người đàn ông kia mà không bị anh mê hoặc, trong lòng Diệp Tích Thượng rất khó chịu, nhưng trên mặt nhìn không ra nửa điểm khác thường: “Có cơ hội nhất định sẽ gặp người này.”

Anh không còn tâm tư nào, nằm xuống ngoan ngoãn ngủ.

Liên tiếp mấy ngày, người tên Sách Thế Kỳ mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Cố Hoài Nam, mỗi lần nhanh thì nửa giờ, lâu là hai tiếng. Ban ngày khi Diệp Tích Thượng gọi điện thoại cho cô, chỉ cần thấy đường dây bận cũng biết nhất định là hai người này lại đang nấu cháo điện thoại cháo rồi.

Tiết Thần từ ngoài vào, lấy mũ ra lau tóc, trong lúc vô tình nhìn anh một cái: “Tâm trạng không tốt?”

“Không có.” Diệp Tích Thượng đầu chịu thừa nhận.

“Ít nói dối đi, trên mặt cậu viết rõ ràng.”

Diệp Tích Thượng theo bản năng sờ sờ mặt, hành động có tật giật mình khiến Tiết Thần cười ra tiếng: “Rốt cuộc là tại sao? Cố Hoài Nam tạo cho cậu vấn đề khó khăn gì rồi hả?”

Diệp Tích Thượng không để tiếng cười nhạo của anh vào trong lòng, cúi đầu tiếp tục làm việc, một lát sau bỗng nhiên ngẩng đầu: “Phi trường số một đêm nay có nhiệm vụ khác, đổi thành phi trường số hai rồi.”

Tiết Thần từ sau tờ báo ngẩng đầu lên, gấp tờ báo lại: “Cậu đã nói rồi, tôi nói này Diệp đoàn, cậu ăn nhầm thuốc mê hả?” Anh là một người làm việc rất tỉ mỉ cẩn thận, bây giờ lại không yên lòng như vậy thật là hiếm thấy.

Diệp Tích Thượng bị anh nói không được tự nhiên, giật nhẹ cà vạt và cổ áo sơ mi, nửa buổi mới thốt ra một câu cảm than: “Phụ nữ xinh đẹp cũng chỉ là nhìn thuận mắt thôi, trong lòng phải đổi thành ồn ào mới chuẩn xác.”

Chờ Tiết Thần lên tiếng hỏi nguyên do, rồi nở nụ cười có chút hả hê: “Không phải cậu nói với tôi là rất yên tâm về cô ấy sao?”

“Tôi yên tâm.”

“Không yên lòng chính là người đàn ông kia.” Tiết Thần nói tiếp: “Phụ nữ a, thật là làm cho người ta tâm tình không yên, chỉ có điều, tôi thấy Nam Nam của anh bị anh ăn tới chết, con ngựa hoang này so sánh với lúc mới quen cô ấy ôn thuận hơn nhiều, cậu cũng là một nài ngựa rất tốt.”

Nài ngựa tốt không sợ thuần phục ngựa dữ, phải dụ dỗ nhưng cũng phải nghiêm khắc, cương chiều và uy nghiêm đều xem trọng mới là lãnh đạo giỏi. Ngay cả Tiết Thần cũng nhìn ra anh mất hứng, anh không tin Cố Hoài Nam một chút phát hiện cũng không có. Nhưng khi hai người đang trong lúc tình cảm ngọt ngào, chỉ cần chuông điện thoại vừa vang lên, Cố Hoài Nam hoàn toàn quên mất anh là ai, hoặc là cầm điện thoại ngồi ở trong lòng anh cùng Sách Thế Kỳ hàn huyên hoa tay múa chân, hoặc là che điện thoại thần thần bí bí chạy qua một bên bàn luận xôn xao.

Diệp Tích Thượng càng cảm giác lúc trước mình quá mức cương chiều cô, người phụ nữ này trở nên kiêu căng không coi anh ra gì, bị Tiết Thần trêu chọc một trận.

Sách Thế Kỳ này, rốt cuộc là ai?

Tiết Thần: “Bất kể anh ta là ai, chỉ cần cậu không buông tay, ai có thể từ trong tay cậu cướp đi vật thuộc về cậu?”

Diệp Tích Thượng nhìn anh có thâm ý khác: “Kim Kim ở chỗ của cậu còn không phải như vậy? Mấy ngày nay cô ấy cũng không hay qua.”

Tiết Thần cười nhạt, “Tôi biết, chúng tôi gặp nhau đã hơn một lần.”

Nói là gặp, còn không bằng nói là trong lòng hai người nhớ nhau mà chủ ý muốn gặp. Lần đầu gặp mặt chính là ở quán rượu kia, hay là vị trí kia, người cũng đã khác biệt.

Tiết Thần như bị quỷ thần xui khiến lái xe đến đó, Dư Kim Kim đứng lúc cũng ở đó, không nhìn thấy anh, ngồi một mình một góc. Tiết Thần chọn một chỗ ngồi cách cô không tính là quá xa mà cũng không coi là quá gần, lặng lẽ uống rượu, tâm mắt từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi cô.

Dư Kim Kim gầy gò khiến cho anh giật mình, không còn vẻ xinh đẹp hồng hào như trước, giống như đóa hoa đã sắp tàn.

Ở quán rượu có người biết Tiết Thần, nói cho anh biết mấy ngày nay gần như ngày nào Dư Kim Kim cũng tới chỗ này, ngồi im như người mất hồn. Tiết Thần trước khi đi lại hỏi, “Anh ta có tới không?”

“Cũng tới, giống như anh, chỉ ở một bên quan sát, không qua cũng không để cho cô ấy biết.”

Tiết Thần cong khóe môi, Trần Nam Tầm quả thật để không ỉnh có đường rút lui, thà rằng không ai chiếm được cô.

*****

Hôm nay đến lúc tan việc, cuối cùng Chương Huy cũng rời khỏi phòng làm việc, khi đi ngang qua phòng làm việc của Dư Kim Kim thì phát hiện cô đang ở bên trong ngăn người, gõ vào cửa hai cái: “Còn chưa về?”

Dư Kim Kim làm như không nghe thấy, Chương Huy đi tới, liếc nhìn lá thư từ chức trên tay cô: “Đây là ý gì?”

Dư Kim Kim đặt thư từ chức lên bàn, chỉ nói một câu tạm biệt rồi bỏ đi. Chương Huy thật lâu mới hồi phục lại tinh thần, lập tức đuổi theo ngăn cản cô: “Kim Kim, cô không thể đi như vậy a! Cô đi tôi phải làm sao bây giờ?”

Dư Kim Kim cười châm chọc, “Rốt cuộc là ông giữ tôi lại thay ai? Thay Thịnh Đường? Hay là thay chủ nhân của ông?”

Sắc mặt Chương Huy biến hóa: “Cô nói cái gì? Tóm lại cô không thể đi, cô đi thì cũng đừng trách ——”

“Muốn chém giết muốn róc thịt tùy ông, sống hay chết tôi cũng không quan tâm nữa rồi.” Dư Kim Kim lạnh nhạt nhìn ông ta: “Tôi đã làm sai một lần, không muốn vẫn tiếp tục sai lầm, trở về nói cho Trần Nam Tầm biết, muốn hủy tôi thì cũng không đáng làm ra động tĩnh lớn như vậy, trò chơi này muốn tôi chơi theo anh ta, bàn về quy tắc thì phải đến phiên tôi, kêu anh ta cẩn thận một chút.”

Chương Huy giữ Dư Kim Kim không được, mặt đen lại báo cho Trần Nam Tầm biết. Bên kia vẫn không nói chuyện, cuối cùng chỉ nói một câu: “Biết rồi.”

Chương Huy vò đầu, trong điện thoại chỉ truyền tới tiếng điện thoại bị cắt đứt, ông ta thở dài: Cây tiền lần này đi thật rồi.

Dư Kim Kim rời khỏi Thịnh Đường trực tiếp liên lạc với mẹ ở nước ngoài, mẹ Dư vừa mừng vừa sợ: “Kim Kim? Sao lại gọi điện thoại ẹ? Nhớ mẹ sao?”

“Người đàn ông của mẹ có ở nhà không? Con có việc tìm ông ta.”

Mẹ Dư bĩu môi: “Không thể nói với mẹ sao?”

“Chuyện này chỉ có thể tìm ông ta.”

“Kim Kim, ông ấy đã sớm thu tay lại không làm rồi.”

“Mẹ, con thật sự tìm ông ta có việc.”

Dư Kim Kim ngọt ngào gọi bà, lúc này mẹ Dư mới cười: “Ngoan, mẹ đi gọi ông ấy.”

Dư Kim Kim chờ giây lát, tiếng nói vui vẻ của một người đàn ông từ bên kia đại dương truyền tới. “Nghe nói con gái Tiểu Kim triệu kiến tôi?”

Người đàn ông này đã nhiều năm như vậy vẫn còn gọi cái nick name từ bé của cô, Dư Kim Kim đối với còn không có thiện cảm, chứ đừng nói gì tới tình cảm, chỉ nhớ rõ hôm ông ta cưới mẹ cô đã từng đáp ứng nếu cô có chuyện sẽ giúp.

Lần này, là lần đầu tiên Dư Kim Kim mở miệng cầu cứu ông ta.

*****

Vào ngày nhảy dù, thời tiết vô cùng tốt, khi Diệp Tích đang làm công tác chuẩn bị thì nhận được điện thoại của Cố Hoài Nam, thực tại khiến anh có chút “Thụ sủng nhược kinh” (Được yêu mà sợ) .

Hai người hàn huyên mấy câu, Tiết Thần đứng ở cửa nhìn anh khoa tay múa chân chỉ thời gian tập hợp, lúc này Diệp Tích Thượng mới thúc giục Cố Hoài Nam: “Anh phải tập hợp.”

Cố Hoài Nam ngẩng đầu nhìn bầu trời trên đỉnh đầu của mình, “Lần này nhảy từ độ cao bao nhiêu: nhảy xuống chỗ nào?”

“200m, rất thấp.”

“Không phải là rất nguy hiểm sao?” Cố Hoài Nam cũng có một chút kiến thức căn bản: “Anh phải cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện gì.”

Sắc mặt Diệp Tích Thượng tối sầm, “Quạ đen, anh nhảy nhiều năm như vậy cho tới bây giờ vẫn chưa từng bị thương.”

“A, phi phi phi, em tát chính mình.” Cố Hoài Nam le lưỡi, hướng về phía cái loa hôn anh một chút: “Cố gắng lên ông xã!”

Khóe miệng Diệp Tích Thượng vểnh lên, “Ừ, không có chuyện gì muốn nói với anh sao?”

“Ách. . . . . Em muốn đi thành phố B một chuyến, mấy ngày nữa trở về.” Cố Hoài Nam ập a ập ứng rất cục nói ra, “Đi gặp người bạn.”

Diệp Tích Thượng nheo mắt, “Người nào?”

“Sách Thế Kỳ.”

Ánh hoàng hôn cuối cùng đã tắt, màn đêm nổi gót tới. Máy bay nhảy dù của Sư đoàn 49 trên sân bay đã chuẩn bị xong chờ đợi xuất phát, nhân viên kiểm soát đi tới nghiêm túc kiểm tra ba chiếc máy bay lần cuối cùng.

Thời gian đã đến, viên chỉ huy hạ lệnh cất cánh, ba chiếc máy bay theo thứ tự gào thét bay lên không trung. . . . .

Tiết Thần khoanh tay trước ngực để lên trên dù, nhìn xuyên qua cửa sổ máy bay xuống dưới trông đen nhánh dường như không có đáy, bả vai đung đung người đàn ông bên cạnh cũng võ trang đầy đủ giống như trước: “Bỗng nhiên nhớ Diệp Tử rồi, nha đầu này có trở về hay không ? Giang Thiệu đã chịu đựng ba năm, bộ dáng giống như đá vụn thê.”

“Không biết.” Diệp Tích Thượng nhắm mắt giả vờ ngủ say, đôi môi khẽ giật giật, trên mặt ngụy trang những vết trắng đen đan xen vào nhau, hơn phân nửa bộ mặt được che dấu trong chiếc nón bảo hộ, trong bóng tối làm cho người ta không nhìn rõ. Chỉ có thể cảm nhận được trên người anh tản mát ra cảm giác bị áp bức khổng lồ .

Giọng nói của anh có chút lạnh lùng, Tiết Thần quay đầu lại trên dưới đánh giá anh: “Sao thế? Ai lại trêu chọc cậu?”

Nghe Diệp Tích Thượng nói xong, Tiết Thần vỗ bấp đùi phì cười, những binh sĩ đang ngồi yên lặng bên cạnh không khỏi nhìn sang bên này. Giọng nói của Tiết Thần lập tức nghiêm trang, tầm mắt nhìn lướt qua, mọi người thức thối bới bới tóc.

Diệp Tích Thượng trừng mắt liếc anh một cái, Tiết Thần siết tay thành nắm đấm, cố ý đè thấp tiếng nói: “Không có chuyện gì, không phải chỉ gặp mặt thôi sao? Nhiều nhất là ăn một bữa cơm thôi, trái phép sao?”

Diệp Tích Thượng không trả lời, nhắm mắt dưỡng thần, Tiết Thần ghé vào lỗ tai anh, nói như không nói, rất giống con muỗi đang vo ve: “Nếu người ta có thể nói rõ ràng cho cậu biết nhất định là không có chuyện gì, cậu cũng không phải là người nhỏ mọn a, bất quá cô gái Cố Hoài Nam này quả thật có chút gây vạ, nhưng cũng vô cùng thanh cao, là loại phụ nữ mà đàn ông nhìn không thuận mắt, người tên Sách Thế Kỳ này rất cuộc có lai lịch gì, địa vị như thế nào, sao cậu không thăm dò Kim Kim?”

“Không phải là đang đợi cậu thăm dò sao?”

Diệp Tích Thượng hơi hột trả lời anh, Tiết Thần một chút cũng không tức giận, không bao lâu lại du côn: “Nếu không hôm nay tôi sẽ không nhảy, cậu đem phương tức liên lạc với Tiểu Diệp Tử nói cho tôi biết? Dù sao cậu cũng không chào đón Giang Thiệu, không bằng nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, khiến anh hem bận rộn, tôi không ngăn ngại làm em rể của cậu.”

Phi cơ đã sắp đến gần nơi nhảy dù, đèn báo hiệu sáng lên, cabin cửa hông mở ra, một luồng khí lạnh mạnh mẽ thổi vào cabin vốn đang nóng bức.

Diệp Tích Thượng mở mắt, thắt chặt nón an toàn. Để chuyên viên kiểm tra lại dù nhảy của anh, sau đó vỗ trên vai anh, giơ ngón tay cái lên. “Tốt! Diệp đoàn, cẩn thận một chút.”

Diệp Tích Thượng vuốt cằm, đeo dù, mở đèn pin ra, liếc xéo Tiết Thần: “Nhưng tôi ngần ngại.”

Để chuyên viên kiểm tra dù nhện không được, phì cười một tiếng, bị Tiết Thần trừng lập tức che dấu nụ cười, cánh tay vung lên. “Chuẩn bị, rời máy bay —— nhảy!”

Diệp Tích Thượng theo lệnh này, không chần chờ chút nào, thân thủ mạnh mẽ nhảy ra khỏi cabin. . . . .

Chiếc dù trắng nổi trên không trung thật giống như một đóa hoa nở rộ, sau đó càng nhiều tán dù ở dưới màn đêm thứ tự mở ra, ở trên cao nhìn xuống giống y như miếng vải phủ trên hộp châu báu bị lật úp, vô số viên trân châu rơi lả tả dưới ánh trăng chiếu xuống lóe ra những tia sáng mơ hồ.

Cùng lúc đó, Cố Hoài Nam đã lên máy bay đến thành phố B, đi gặp người mà Diệp Tích Thượng vô cùng không thích.

41. Chương 41

Thành phố B.

Cố Hoài Nam xuống máy bay, bấm số điện thoại của Sách Thế Kỳ, vang lên mấy tiếng bên kia mới chuyển được. Bên kia, thanh âm Sách Thế Kỳ rất nhỏ, “Nam Nam, xin lỗi, chỗ này của tôi có một bệnh nhân, là người nhà của một người bạn.”

“Như vậy à, không có chuyện gì, anh trước bận rộn, xong chuyện thì gọi điện thoại cho tôi.” Cố Hoài Nam lập tức hiểu, vội vàng kết thúc trò chuyện.

Đến khách sạn đặt tốt gian phòng, Cố Hoài Nam nghỉ ngơi sơ qua, nhìn cảnh đêm phồn hoa của thành phố B, chợt nhớ tới một người.

Giang Thiệu thăm vấn trở lại, dọn dẹp một chút, đang chuẩn bị tan việc thì thuộc hạ tới gõ cửa: “Giang đội, có một cô nhóc xinh đẹp tìm ngài.”

“Nói tôi không có ở đây, tan việc rồi.” Giang Thiệu không để ở trong lòng, thuận miệng có lệ.

“Nghe giọng nói không phải là người địa phương, hình dáng khoảng hai mươi mấy tuổi, cao như vậy.” Thuộc hạ lấy tay khoa tay múa chân. “Tóc dài ngắn, rất gầy, ánh mắt kia, tối đen, quá có phần câu người.”

Giang Thiệu vặn eo bẻ cổ, nghe lời này động Sách ngừng phút chốc, “Tên gọi là gì?”

“Không có hỏi, đã nói là chị dâu của chúng tôi.”

Lời của thuộc hạ còn chưa nói hết, Giang Thiệu đã như một trận gió vọt ra ngoài.

Diệp Tiểu An!

Trong đầu Giang Thiệu đều là Diệp Tiểu An, cô đã trở lại! Nhưng là, tâm tình kích động hưng phấn của anh vẫn không thể giữ vững được bao lâu, lúc nhìn thấy bóng dáng cô gái chờ anh ngoài đại sảnh thì đã bị vô tình đâm phá.

Anh gần như hoảng hốt chạy đến, khi bước xuống bậc thềm suýt nữa té vì lão đạo. Cố Hoài Nam quay đầu lại thì đúng lúc nhìn thấy, thổi phèo một tiếng bật cười. “Đã nói anh chấp nhận bằng lòng gặp đến tôi, cũng không cần nóng lòng như thế chứ?”

Giang Thiệu kịp thời ổn định thân thể, bởi vì nghĩ tới sắp nhìn thấy Diệp Tiểu An mà khẩn trương, mồ hôi cũng càng chảy xuống dưới, một khắc kia đáy mắt tràn đầy thất vọng, sợ run chùng nửa phút. Có nhân viên cảnh sát đi ngang qua gặp tình hình này không nhịn được liền đi lên hỏi: “Giang đội, đây là. . . . . Chị dâu?”

Giang Thiệu mím môi, nghiêng đầu tự giễu khẽ cười một tiếng, trong giây lát khôi phục bộ dạng bình thường. “Đâu? Là chị dâu, chị dâu.”

Đợi người bên cạnh rời đi, Cố Hoài Nam càng nhếch, hơi có chút đắc ý. “Hiện tại đem chị dâu gọi thuận miệng như vậy, tương lai nếu như Tiểu An không muốn anh, đây không phải là hư danh? Lại nói Diệp Tích Thượng vẫn không có thừa nhận anh là em rể đâu.”

Giang Thiệu khinh thường, “Anh ta là ca ca của Tiểu An, nếu không có Tiểu Diệp Tử nhà tôi, người nào cần có nửa xu quan hệ với anh ta? Tiểu Diệp Tử thật đúng là mạng khổ, gặp phải người ca ca mặt than, người anh trai này cười cũng không cười một chút, không phải là đoàn trưởng sao? Cả ngày nghiêm túc cứ như anh đó thiếu của anh ta hơn 800 xâu tiền không bằng, Cố Hoài Nam, cô ở cùng anh ta đã lâu có thể hay không bị chứng uất ức? Cả người bất lợi khỏe mạnh.”

Cố Hoài Nam hừ cười. “Cho tôi nhắc nhở các hạ, anh nói người này trùng hợp với người đàn ông của tôi.”

“Tôi nói chính là lời nói thật, không phải cô cũng không ít oán trách anh ta vô cùng nghiêm túc không có tình thú chứ?”

“Theo anh nói, những tật xấu này của anh ấy quả thật có, vậy cũng chỉ tôi có thể nói, từ trong miệng người khác nghe đến mấy lời nói này thì tôi khó chịu.”

Cố Hoài Nam một chút cũng không nể mặt, Giang Thiệu nhất thời nở nụ cười, trên dưới đánh giá cô một phen. “Thật lâu không thấy, xem ra tình cảm của hai người đã phát triển khá tốt, bắt đầu bao che cho con rồi.”

Cố Hoài Nam trừng mắt, Giang Thiệu lập tức đổi lời nói: “Bao che khuyết điểm, thành bao che khuyết điểm?”

Nếu đến khu vực của Giang Thiệu, đương nhiên Giang Thiệu làm ông chủ mời khách, lúc ăn cơm anh mới biết Cố Hoài Nam vì chuyện gì bỗng nhiên bay tới thành phố B. “Hóa ra là vì một người đàn ông khác, chắc, như vậy không thích hợp nhỉ? Mặc dù cô cùng Diệp Tích Thượng là cưới ngầm, nhưng cô cũng không thể coi bản thân là độc thân nữ thanh niên nói đi gặp tình lang là tình lang, tốt xấu gì anh ta cũng là đoàn trưởng, cô để cho anh ta còn mặt mũi nào nữa đây?”

“Phi.” Cố Hoài Nam lườm anh một cái. “Nói chuyện với anh làm sao giống như cánh cửa thế? Người nào có tình lang rồi hả?”

Những gì anh ta nói không quan trọng, tiếng nói không nhỏ để cho người chung quanh cũng nghe thấy, bỏ liếc mắt nhìn cô.

“Đó là người bạn tốt nhất của tôi ở nước Mỹ, là anh em hiểu không? Đối với tôi là có ơn cứu mạng.”

Cố Hoài Nam thần lời nói, Giang Thiệu nâng lông mày. “Đối với cô có ơn cứu mạng?” Thân thể anh tiến về phía trước đối mặt, hạ giọng. “Chẳng lẽ cô đối với Sách Thế Kỳ gì đó cũng lấy thân báo đáp à? Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, này cũng không thích hợp, phá hỏng quân hôn cũng không phải là chuyện đùa.”

Cố Hoài Nam nheo híp mắt. “Anh có yên hay không? Có thể đứng đắn hơn chút không?”

Giang Thiệu nghiêm mặt, vẻ mặt thật tình, nhưng hỏi vấn đề cần ăn đòn: “Cô cùng tiểu tình nhân và cùng người đàn ông của cô, người nào kỹ thuật tốt hơn? Tôi đoán là tiểu tình nhân? Thân thể của gã Diệp Tích Thượng đến tận bây giờ mới phá, ở đâu ra kỹ thuật có thể nói, chắc chắn.”

Là kỹ thuật gì, Cố Hoài Nam thoáng cái liền minh bạch, gương mặt phút chốc đỏ hồng, cắn răng vung qua một quyền. “Chán sống có phải không? Tôi coi như là rõ ràng tại sao Diệp Tích Thượng không muốn gặp anh rồi, miệng tiện.”

“Tiểu Diệp Tử cũng đã nói tôi rồi.”

Cố Hoài Nam cười, “Anh có bao nhiêu yêu vợ con Diệp Tử? Ngay cả lời của cô ấy mắng qua anh cũng ghi nhớ trong lòng.”

“Nhưng nếu cô ấy thật cả đời không trở lại, tôi liền thật là cả đời lưu manh một cây rồi.” Giang Thiệu vẫn cong khóe miệng lên. “Hoàn hảo, Tiểu Diệp Tử nhất định sẽ trở lại, bất kể là ba năm, hay là ba mươi năm, cô ấy nhất định sẽ trở lại, tiểu nha đầu kia sẽ nhớ tôi mà chịu không được.”

Nói đến Diệp Tiểu An, cả người Giang Thiệu cũng không giống nhau, không phải một hai từ ngữ đơn thuần là có thể hình dung. Cố Hoài Nam hồi tưởng lại bộ dạng bối rối luống cuống lúc trước khi anh lầm tưởng mình là Diệp Tiểu An, trong lòng hơi xúc động.

Phải yêu nhiều bao nhiêu, mới có thể để cho người đàn ông này có kiên định-tín niệm cùng đau khổ chấp nhất chờ đợi, đáy mắt anh toát ra yêu thương cho dù ai cũng nhìn ra được. Cố Hoài Nam bấu môi, từ trong túi móc ra một búp bê đưa cho anh.

Ánh mắt Giang Thiệu nhất thời sáng lên, cầm vật trong tay lăn qua lộn lại nhìn.

“Cô ấy gửi trở lại.” Cố Hoài Nam đem dây chuyền con nít lôi ra, “Cùng cái này là một bộ, hoàn hảo nhiều nhân duyên con nít bị Diệp Tích Thượng thu, trước lúc tôi đi len lén lấy ra một cái cho anh nhìn vật nhớ người.”

“Chúng chị em gái đạt đến một trình độ nào đó!” Giang Thiệu giơ ngón tay cái lên, mặc kệ cô châm chọc. “Cũng chỉ có Tiểu Diệp Tử mới có thể tin tưởng loại vật này.”

Có một thứ mềm mại thông thấu tâm cô ấy, ánh mắt của cô ấy nhìn thấy đều là tốt đẹp, cùng Diệp Tích Thượng giống nhau làm cho người ta thấy tất cả đều là ấm áp. Cố Hoài Nam vừa cho anh một tờ bưu điện, “Hòm thư từ trên xuống dưới, bất quá trong lòng cô ấy không muốn để ọi người biết cô ấy ở nơi nào, đoán chừng dựa vào địa chỉ phía trên này thì anh tra ra được nhưng cũng không có Sách dụng lớn. Chỗ Diệp Tích Thượng và Diệp ba ba tôi cũng có nghe ngóng qua, ngay cả chỗ Tiết Thần tôi cũng đã hỏi, quả thật không biết hành tung của cô ấy.”

Giang Thiệu có hơi thất vọng, “Tôi không tin, Tiểu An từ nhỏ đã nghe anh ta, anh ta nói gì là cái đó, so sánh với ba cô ấy còn hơn ba cô ấy, không thể nào không đem hành tung của cô ấy nói cho Diệp Tích Thượng.” Dứt lời khinh bỉ nhìn Hoài Nam. “Cô được không? Đừng mù quáng, khuôn mặt và dáng người tốt, bên gối gió thổi qua, xương Diệp Tích Thượng cũng có thể yêu mềm, lâu như vậy còn làm không được chuyện này, thật là phụ lòng tổ chức và tín nhiệm đối với cô.”

“Biến, coi tôi như cái gì hả? Coi anh ta như cái gì hả? Quy tắc giữ bí mật không đảm nhiệm qua?”

Giang Thiệu cười: “Quy tắc giữ bí mật vừa không để cho cô giữ kín, cái này gọi là tri tình bất báo (biết tình hình nhưng không báo).”

“Bệnh nghề nghiệp.” Cố Hoài Nam lườm anh một cái. “Nhiều nhất thì tôi tiếp tục giúp anh lưu ý là được.”

“Nam Nam cục cưng bé nhỏ!” Lúc hai người đang trò chuyện, một giọng nói to lớn của người đàn ông bỗng dừng sập đi vào. Cố Hoài Nam vui mừng quay đầu lại, một hình người khỏe mạnh mặc Tây phục, trên mặt người đàn ông nở nụ cười đã hướng mình đi tới.

Cố Hoài Nam hưng phấn nhảy dựng lên, vội vàng đứng dậy đi nghênh anh.

Sách Thế Kỳ một phát bế cô lên, ôm thật chặt, ở cái trán cô hôn ba cái vang dội. “Rất cục nhìn thấy em, anh nhớ muốn chết!”

Giang Thiệu trợn mắt hốc mồm, này. . . . . Tình huống nào? Thật làm cho anh nói qua rồi hả? Sách Thế Kỳ là tiểu tình nhân của Cố Hoài Nam sao?

Này nhưng hư, anh vợ của anh bị đội nón xanh rồi.

Sách Thế Kỳ nhiệt tình lại nhiệt tình, phản ứng cũng cực nhanh, nhìn thấy Giang Thiệu một bên liền đem Cố Hoài Nam để xuống, cười hỏi Cố Hoài Nam: “Vị này là bạn của em?” Tiếp đó lại nhìn về phía Giang Thiệu, “Cám ơn anh theo Nam Nam chờ tôi, tôi là Sách Thế Kỳ.”

Anh ta vươn tay, Giang Thiệu cầm một chút, khí chất nhanh nhẹn cười xuống. “Quá khách khí rồi, tôi là Giang Thiệu, là Nam Nam . . . . . Người một nhà.”

Lông mày anh tuấn của Sách Thế Kỳ nhướng cao, “Cậu cũng là người theo đuổi Nam Nam?”

Lời này vừa nói ra, Giang Thiệu cho Cố Hoài Nam một ánh mắt “Cô xong rồi, cô thực có can đảm dấn Diệp Tích Thượng trộm đàn ông”, đối với bộ dạng đẹp trai không phải giả mạo, người đàn ông lắc đầu. “Không, cô ấy là chị dâu của tôi.”

Lúc này đến phiên Sách Thế Kỳ ghen hòng nhìn trần trối, thật lâu mới kịp phản ứng, xoay đầu lại nhìn chằm chằm Cố Hoài Nam. “Em lập gia đình?”

Cố Hoài Nam đem Giang Thiệu ở trong lòng mắng một vạn lần, lúng túng nhếch miệng cười với Sách Thế Kỳ. “Ừ, không cần thận phải gả đi.”

“Chuyện khi nào?” Hai đầu lông mày của anh nhíu chặt, bộ dạng rất không vui mừng. “Em trở về nước chưa tới nửa năm, làm sao bỗng nhiên lập gia đình?”

Cố Hoài Nam cắn cắn đôi môi, kiên trì thẳng thắn được khoan hồng: “Thật ra thì, lúc anh biết em thì em đã lập gia đình. . . . .”

Sắc mặt Sách Thế Kỳ nhất thời càng thêm khó coi, quay mặt lại hướng Giang Thiệu chứng thực. “Cô ấy nói là sự thật? Cô ấy đã kết hôn rồi?”

Khuôn mặt Giang Thiệu cười thành một đóa hoa, nhún nhún vai. “Theo tôi được biết, cô ấy gả ột quân nhân.”

Cố Hoài Nam liếc mạt trừng Giang Thiệu, lần này tới đây cô chính là chuẩn bị đem chuyện này nói rõ với Sách Thế Kỳ, không nghĩ tới lại làm cho anh cứ như vậy cho bạo ra ngoài.

“Làm sao em đã lập gia đình chứ? Anh không tin, đừng để anh quá thương tâm.” Sách Thế Kỳ làm ra một bộ dạng đau lòng vạn phần, kéo Cố Hoài Nam hướng trong ngực của mình ôm, không nghĩ tới nửa đường bị một cái tay của Giang Thiệu nhẹ nhàng cản trở, đem Cố Hoài Nam cùng anh Sách rời ra một chút khoảng cách.

“Sách tiên sinh, cho anh lời khuyên thiện ý, người đàn ông của cô ấy không thích cô gái của mình bị người đàn ông khác ôm tới ôm lui hôn tới hôn lui.”

Thần sắc của Sách Thế Kỳ hơi hơi rung mình, “Anh ta không xứng làm người đàn ông của cô ấy, lúc Nam Nam thống khổ nhất anh ta không theo bên người cô ấy.”

Giang Thiệu cũng không phải là ngồi không, một bên khước miệng rồi rãnh câu lên. “À? Nghe ý tứ của anh thì là anh xứng hơn rồi sao?”

42. Chương 42

Sách Thế Kỳ nhìn lên nhìn xuống đánh giá Giang Thiệu một phen, cười rất vừa ý: “Không tệ, tôi biết rõ quá khứ của Nam Nam, chúng ta có chung một bí mật, hơn nữa dựa vào nghề nghiệp của tôi thì tôi cũng là người thích hợp nhất với Nam Nam.”

Giang Thiệu khẽ cười, ngược lại hỏi Cố Hoài Nam: “Anh ta biết cô tới thành phố B là vì cái gì sao?”

“Biết.”

Chữ “anh” này dĩ nhiên chỉ là Diệp Tích Thượng, Cố Hoài Nam không khỏi cảm thấy có chút chột dạ, ánh mắt và giọng nói kia của Giang Thiệu giống như thật sự cô tới đây tìm tình nhân vậy.

Giang Thiệu gật đầu một cái, lại liếc nhìn người đàn ông này: “Vậy tôi sẽ không quấy rầy hai vị ôn chuyện nữa, Sách tiên sinh ở thành phố B nếu có gì khó khăn có thể tìm tôi, bạn bè của Nam Nam đều là người một nhà, đừng khách khí, cứ mở miệng là được.”

Sách Thế Kỳ suy cho cùng vẫn là sinh trưởng ở nước ngoài, rất nhiều tiếng Trung Quốc anh chỉ có thể nghe đại khái, chứ không phải mỗi câu đều hiểu. Anh cầm số điện thoại Giang Thiệu đưa tới, vui mừng nhường này: “Thật tốt quá! Anh có vẻ rất tốt bụng, có thời gian sẽ tìm anh uống vài chén.”

Cố Hoài Nam bật cười hì hì, Giang Thiệu cũng cười xấu xa, vỗ vỗ vai anh: “Không dám, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể thấp tùng.”

Sách Thế Kỳ làm sao biết được mình đang bị trêu, sau khi Giang Thiệu đi, anh còn khen mấy câu: “Người thành phố B rất có thể uống rượu, hôm trước tôi mới vừa uống say lần đầu tiên, người bằng hữu này nhìn qua cũng là cao thủ.” Anh tạm ngừng, “Chỉ là, ít người uống rượu không có ý nghĩa, trước đây em sinh ở đâu? Không có ý định giới thiệu cho tôi biết một chút? Yên tâm, tôi sẽ không tức giận đánh anh ta một trận.”

Anh lại lộ ra vẻ mặt bi thương, làm ra vẻ đáng thương nhìn cô, trong lòng Cố Hoài Nam tràn đầy áy náy, nhưng ngoài miệng lại nửa điểm cũng không chịu yếu thế: “Chưa chắc anh đã đánh thắng được anh ấy.”

Sắc mặt Sách Thế Kỳ lập tức chuyển thành u ám, ánh mắt thâm trầm hơn: “Thật không nghĩ tới khi gặp mặt lại em đã là của người khác rồi, sớm biết như vậy thì dù bất cứ giá nào tôi cũng sẽ không thả em về.”

Cố Hoài Nam cười dịu dàng: “Lần này tôi tới gặp anh chính là muốn nói cho anh biết chuyện này, trước đó vẫn không biết phải mở miệng với anh như thế nào, không nghĩ ngờ Giang Thiệu đem cứ như vậy mà giải quyết vấn đề.”

Sách Thế Kỳ ngồi xuống, cầm ly rượu trực tiếp uống vào: “Tốt hơn là. . . . Không nên cho tôi biết chuyện này, dù không thấy được em, nhưng mỗi khi nhớ tới em thì tôi còn có thể nhẹ nhõm một chút.”

“Không nói cho anh biết, người không thoải mái sẽ là tôi.” Cố Hoài Nam biết Sách Thế Kỳ vẫn luôn chờ đợi mình tiếp nhận anh, cũng bởi vì vậy nên cô mới phải cho anh biết.

Tình cảm của Sách Thế Kỳ luôn luôn như thế, trực tiếp, không chừa đường lui. Tựa như những lời anh vừa mới nói với Giang Thiệu, năm năm tha hương nơi đất khách quê người cô trải qua cuộc sống rất khổ cực, đó là thời gian u ám nhất trong cuộc đời của cô, u ám đến độ khó mở miệng được với ai, mà khi đó bên cạnh cô chỉ có người đàn ông này, bất luận cô cự tuyệt hay lạnh lùng như thế nào cũng vẫn chăm sóc cô, trợ giúp cô. Nói đó là ân cứu mạng cũng không quá đáng, nếu không có Sách Thế Kỳ, cô cũng không biết mình đã biến thành cái hình dáng gì nữa.

Cố Hoài Nam rất cảm kích anh, có thể nói là thái độ tích cực lạc quan của anh đã rất có tác dụng với cuộc sống của cô khi ấy, anh đã kéo cô từ suy nghĩ cực đoan quay trở lại.

Nhưng dù như vậy, Sách Thế Kỳ cũng chưa đủ khiến cô yêu anh .

Lúc ăn cơm Cố Hoài Nam kể rất nhiều chuyện của cô và Diệp Tích Thượng, khi cô kể những chuyện này thì mặt mày hớn hở, đôi mắt trước sau vẫn luôn cong lên, Sách Thế Kỳ nghiêm túc lắng nghe, rồi sau đó trầm mặc hồi lâu.

“Có thể làm cho em có dũng khí tiếp tục thử nghiệm tình yêu lần nữa, tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao người đàn ông kia có thể làm được chuyện mà tôi đã bỏ ra mấy năm nhưng lại làm không được.”

Cố Hoài Nam cũng không biết đáp án: “Có lẽ chỉ vì anh ấy là Diệp Tích Thượng.” Cô cầm điều thuốc, đặt vào môi, nhưng không đốt, chợt phát giác dường như đã lâu mình không chạm qua vật này rồi.

“Trước kia tôi vẫn không hiểu, những cô gái bình thường có rất nhiều thứ tại sao tôi không có, gia đình mỹ mãn, người nhà yêu họ và luôn quan tâm đến họ, nhưng tôi lại không được như thế, bọn họ chỉ thấy Cố Hoài Nam tôi luôn tùy ý làm bậy, không ai biết mỗi một bước đi tôi đều rất cẩn thận và hết sức lo sợ. Sau khi lấy anh ấy, bỗng nhiên cái gì em cũng có, ví dụ như trước kia em lấy một thứ đồ gì đó đều phải dè dặt, thậm chí em còn không dám nghĩ, hạnh phúc nhỏ nhỏ đó lại vô cùng quý báu, cứ như vậy đi tới bên cạnh em, Diệp Tích Thượng có một loại năng lực, khiến em vừa nghĩ tới anh thì thấy trong lòng trở nên ấm áp, liền không thể không buông hết những cái gai trong lòng, nếu không buông đi, em sợ những cái gai của em sẽ làm bị thương đến anh ấy, sợ anh ấy sẽ đau, thoát nhìn thì anh ấy xem ra có vẻ cứng đầu, cường đại như vậy.”

Sách Thế Kỳ cầm tay của cô, nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp của Cố Hoài Nam lóe lên những ánh sáng như ngọn sóng, nghe thấy giọng nói mềm mại nhẹ nhàng của cô vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

43. Chương 43

Trên đường đến nhà Giang Thiệu, có mấy lần Cố Hoài Nam muốn rút lui khỏi cuộc gặp mặt của bọn họ, nhưng Sách Thế Kỳ đang hưng phấn bồng bồng, nên cuối cùng cô lại không nhẫn tâm nói ra được. Giang Thiệu vừa lái xe vừa cùng Sách Thế Kỳ huyền thuyên, thỉnh thoảng quan sát Cố Hoài Nam qua kính chiếu hậu, hai tay của cô ấy đã xoắn lại thành một đường thẳng rồi.

“Không bằng chúng ta đổi nơi uống rượu đi, sao?”

Giang Thiệu ra vẻ vô tình đề nghị, Cố Hoài Nam lập tức giơ tay tán thành: “Được!”

“Tại sao? Tôi rất mong đợi được thưởng thức tay nghề của mẹ anh, muốn nếm thử món ăn nhà anh thường ăn.” Sách Thế Kỳ phản đối, lại quay đầu tranh luận với Cố Hoài Nam: “Em vẫn biết mẹ anh không nấu được món ăn Trung Quốc.”

“Anh cũng không phải là chưa từng ăn những món em nấu.”

Sách Thế Kỳ cười một tiếng: “Anh muốn biết hương vị món ăn được mẹ nấu như trong truyền thuyết là như thế nào, Nam Nam, đừng để cho anh mang theo tiếc nuối quay về nước Mỹ.”

Cố Hoài Nam nhún hai vai nhượng bộ, bàn tay trắng nõn nhỏ bé lại bắt đầu nắm chặt chiếc váy. Giang Thiệu lén cong cong khóe miệng, xuyên qua kính chiếu hậu cho Cố Hoài Nam một vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cũng được, ngày ngày ra bên ngoài ăn cũng ngán, vẫn là thức ăn nhà mình vừa ăn thoải mái lại vừa ngon miệng, cô có thể thuận tiện học mẹ tôi mấy kỹ thuật nấu ăn, trở về nắm chặt dạ dày người đàn ông của cô.”

“Dạ dày lính nhảy dù chính cái máy xay, tôi có cho anh ấy ăn một bàn là đá tảng thì anh ấy cũng có thể xem như là cao lương mỹ vị.” Cố Hoài Nam mang theo tâm trạng nho nhỏ, quệt mồ hôi anh một cái, anh ta rõ ràng là cố ý lợi dụng Sách Thế Kỳ không để cho cô được cự tuyệt.

Giang Thiệu mới không thèm để ý, da mặt dày như thành tường: “Dạ dày anh ta có cường hãn như thế nào đi chăng nữa cũng không thể bị tàn phá như vậy được, cô làm vợ thật không xứng chức.”

Anh biết rằng...nếu tài nấu nướng của người phụ nữ không tốt thì dạ dày của đàn ông phải chịu biết bao nhiêu khảo nghiệm, tài nấu nướng của Diệp Tiểu An vô cùng kém, mỗi lần nấu ăn xong giống như đưa ra một vật quý, vẻ mặt mong đợi chờ anh khen ngợi, có thể nghĩ đến tột cùng là Giang Thiệu đã ăn bao nhiêu “Khổ”, “Tôi bắt đầu đồng cảm với Diệp Tích Thượng rồi, nếu sớm biết như vậy còn không bằng khi cô làm bể cái bình ngọc bích của tôi thì sẽ mất nhắm mắt mở để cho cô chạy mất cho rồi.”

Cố Hoài Nam hừ lạnh, “Hối hận cũng chậm rồi, anh cũng không nên cản đường của tôi, mắt kính mắt của tôi cũng rớt ——” Lời của cô chợt dừng lại, bỗng chốc giật mình, nhìn chằm chằm vẻ mặt Giang Thiệu đang mang theo nụ cười giảo hoạt rất muốn đánh đòn.

“Mắt kính của cô bao nhiêu tiền, tổn thất này không đủ để so sánh với tổn thất của tôi chứ?”

Giang Thiệu làm như không có chuyện gì xảy ra châm chọc cô, Cố Hoài Nam cắn môi, không muốn nói chuyện với anh nữa. Vốn là hai người anh một câu tôi một câu cãi vã nhau, Sách Thế Kỳ đang háng hái nghe hai người nói thì hai người chợt dừng lại, làm cho anh không hiểu ra sao: “Cái gì ngọc bích? Không phải là đang nói chuyện nấu nướng sao? Sao lại có ngọc bích hả?”

Giang Thiệu thức thời, cười nhưng không nói, còn Cố Hoài Nam thì cắn răng nghiêng lợi: “Muốn ăn canh Trân châu ngọc bích bạch ngọc sao? Hôm nay em làm cho anh ăn.”

Sách Thế Kỳ đương nhiên rất vui mừng, chỉ biết là trân châu mài thành phần có thể ăn, chưa bao giờ biết ngọc bích cũng có thể ăn.

*

Giang Thiệu lái xe vào gara, ra cốp xe phía sau mang hai thùng bia đã ở mua ở trên đường vào, Sách Thế Kỳ mang một thùng đi ở phía trước, có cơ hội nên Cố Hoài Nam đi qua hạ thấp giọng chất vấn Giang Thiệu: “Anh đã sớm biết người làm vỡ đồ của anh là tôi?”

Giang Thiệu từ chối cho ý kiến, muốn đóng cốp xe lại, nhưng bị Cố Hoài Nam ngăn trở: “Biết từ lúc nào? Làm sao biết? Dáng dấp của tôi và em tôi rất giống nhau, không phải là người đã quen biết chúng tôi lâu năm thì rất khó phân biệt, anh từng gặp qua em gái tôi?”

“Tôi chưa từng thấy cô ấy.” Việc đã đến nước này, Giang Thiệu cũng không cần thiết phải giấu giếm nữa: “Chẳng qua là do tôi biết Trần Nam Thừa, trong Lục Quân có lúc chúng tôi đã từng là một đội, tôi ở tổ phục kích, anh ta ở tổ xâm nhập, anh ta và tôi đã từng nói tới chuyện hai chị em của cô, ở cổ tay phải của cô có hai nốt ruồi rất nhỏ, mà em gái cô không có.”

Cố Hoài Nam lập tức thay đổi sắc mặt, theo bản năng lui về sau một bước. Giang Thiệu nhất thời liền cười, “Cô thật đúng là né tránh anh ta như rắn rết bò cạp rồi hả? Tôi biết anh ta và đã từng sống vai chiến đấu, thế nhưng đều là chuyện quá khứ rồi, sau khi rời khỏi Lục Quân gần như chúng tôi không hề liên lạc với nhau nữa, trước khi biết được quan hệ của cô và Diệp Tích Thượng, sự hiểu biết của tôi đối với cô cũng chỉ hai điểm, một - trên tay cô có nốt ruồi, hai - cô là bạn gái của Trần Nam Thừa.”

Cố Hoài Nam mím môi, sau đó là cười khổ: “Tôi cũng không biết phải dùng tâm trạng như thế nào để đối mặt với anh rồi, thế giới này thật nhỏ, nếu anh đã sớm biết, sao không vạch trần tôi?”

“Vạch trần cô, vậy làm sao chúng ta còn có thể bàn một cuộc làm ăn?”

“ . . . . .” Cố Hoài Nam coi như là lãnh giáo được dụng tâm “hiểm ác” của người đàn ông tên Giang Thiệu này, thì ra là ngay từ lần gặp mặt đầu tiên đã có chủ ý với cô, hôm nay lại chỉ cần nói mấy câu đã khiến cô tự động hiện nguyên hình, không đánh đã khai.

“Tôi biết cô muốn hỏi cái gì, tôi chưa từng nói với Diệp Tích Thượng chuyện cô giả trang thành Cố Hoài Tây, về phần anh ta có phát hiện ra không thì tôi cũng không rõ lắm. Lại nữa, cô yên tâm, cho dù tôi có vì Tiểu An thì cũng phải đứng ở phe Diệp Tích Thượng.” Giang Thiệu đóng cốp xe lại, bưng thùng bia lên, “Trước tiên cô nên chỉnh đốn lại tâm trạng chuẩn bị gặp mặt người phụ nữ mà Diệp Tích Thượng hận nhất trên đời này đi.”

Vừa nhắc tới chuyện này, tâm trạng Cố Hoài Nam lại phức tạp, đi theo Giang Thiệu vào thang máy, nhìn Giang Thiệu mở cửa nhà, đôi giày nữ để trước cửa kia lại khiến trái tim cô trong nháy mắt vọt lên tới cổ họng.

Giang Thiệu vừa để bia để xuống, một người phụ nữ trung niên nữ mặc chiếc váy dài quá gối từ từ trong nhà bước ra đón: “Tiểu Thiệu, hai vị này là bạn của con sao?”

Khi Giang Thiệu nhìn Sách Thế Kỳ giới thiệu thì Cố Hoài Nam rõ ràng nghe được anh ta nói: “Đây là mẹ của tôi — Cảnh Thiên.”

Cảnh Thiên cười nhẹ nhàng, bàn tay vuốt tóc rất tự nhiên, nhìn qua bà so với tuổi thật thì trẻ hơn rất nhiều, bộ váy màu xanh lam tôn lên làn da rất trắng của bà, giữa hai lông mày vừa mềm mại nhẹ nhàng nhưng lại không mất đi vẻ thông minh, lúc nhìn về phía cô thì nụ cười trong đáy mắt lại tươi hơn một chút, thân mật kéo tay của cô: “Cô bé này đáng vẻ thật xinh đẹp, rất quen mặt, khiến tôi nhớ tới Tiểu Diệp Tử nhà chúng ta, vừa nhìn đã biết là một nha đầu có tính cách rất tinh quái nhưng cũng động lòng người.”

Cố Hoài Nam cười dịu dàng đến mức xấu hổ, nhưng thật ra thì khăn trương đến độ đầu ngón tay lạnh ngắt rồi, so với lần đầu tiên tới Diệp gia gặp Diệp Cẩm Niên thì không khá hơn bao nhiêu, chỉ là lần này không có Diệp Tích Thượng ở bên cạnh cô, cũng không có ai ôm cô để cho cô buông lỏng.

Giang Thiệu dĩ nhiên nhìn thấy sự khăn trương của cô, cũng cười: “Mẹ, cô ấy là Cố Hoài Nam, mẹ gọi cô ấy là Nam Nam thì được rồi.”

“Nam Nam? Tên cũng đặc biệt, dễ nghe.”

Cảnh Thiên mời khách vào nhà, kéo Cố Hoài Nam gần hơn: “Nam Nam, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“27.”

Cảnh Thiên vui mừng, lại hỏi thêm mấy câu, sau đó quay đầu lại nói với Giang Thiệu: “Nam Nam cùng tuổi với Diệp Tử, chỉ lớn hơn con bé vài tháng, cũng thích vẽ tranh, thật là trùng hợp.”

“Còn khéo hơn nữa, Nam Nam là người thành phố S, hai người là đồng hương.”

Giang Thiệu bổ sung, Cảnh Thiên mừng rỡ biến thành kinh ngạc, đối với cô bé xinh đẹp trước mắt này càng thêm yêu thích.

Khi bọn họ về tới nhà thì Cảnh Thiên cũng đã làm xong thức ăn, đối mặt với một bàn thức ăn phong phú, khẩu vị Sách Thế Kỳ vô cùng tốt, hơn phân nửa thức ăn đã vào bụng anh ta, có ăn có uống, vô cùng vui vẻ. Tửu lượng của Giang Thiệu so với anh ta tốt hơn nhiều, nhưng Sách Thế Kỳ cũng không chịu yếu thế, nhắm mắt cùng anh trước hết là liều mạng uống rượu trắng sau đó liều mạng bia, uống đến khi say khướt vẫn không quên ca ngợi tài nấu nướng rất ngon của Cảnh Thiên.

“Đây là món ăn Trung Quốc mà tôi ăn thấy ngon nhất!”

Anh ta nói xong rồi cầm đầu đũa gục trên bàn say đến nỗi ngủ mê man, chộc cho Cảnh Thiên bật cười, oán trách Giang Thiệu mấy câu.

Giang Thiệu đỡ Sách Thế Kỳ đi, thoáng chốc trong phòng ăn yên tĩnh không ít.

“Nam Nam, ăn cá đi, tay nghề làm cá của Dì là tuyệt nhất, mỗi lần Tiểu Thiệu và cha của nó đều ăn sạch bách.” Cảnh Thiên chọn một miếng lườn cá ngon nhất gấp cho Cố Hoài Nam, liếc nhìn hai con tôm trong chén cô một chút cũng không động: “Cháu không thích ăn tôm?”

“Không phải, không phải ——”

Cố Hoài Nam vội vàng lắc đầu, không muốn khước từ tấm lòng của Cảnh Thiên, liền gấp tôm đưa vào trong miệng, nhưng cô chưa kịp cắn đã bị bà chặn lại: “Có phải dị ứng hay không? Hàng xóm nhà chúng ta có một cô bé dị ứng với hải sản, tất cả hải sản đều không ăn.”

Cảnh Thiên ảo não để đĩa xuống, vẻ mặt lo lắng: “Vừa rồi cháu mới ăn cá, có sao không? Có muốn đưa cháu tới bệnh viện không?” Dứt lời liền đứng lên tính kêu Giang Thiệu.

Không biết vì sao, ánh mắt Cố Hoài Nam bỗng dưng chua xót: “Không sao, Dì Cảnh, cháu chỉ dị ứng với tôm, còn các loại hải sản khác thì không sao.”

Nghe cô nói như vậy Cảnh Thiên mới yên lòng, dịu dàng vén tóc của cô ra sau vành tai, vẻ mặt áy náy: “Tiểu Thiệu chưa nói cho Dì biết cháu thích cái gì, Nam Nam, cháu thích ăn cái gì cứ nói với Dì, lần sau Dì sẽ đặc biệt làm cho cháu ăn.”

Bởi vì cách quá gần, nên Cố Hoài Nam có thể ngửi thấy hương thơm trên người bà nhàn nhạt lan tỏa.

“Ồ, thiên vị, mẹ thiên vị a.” Sau khi Giang Thiệu sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho quỷ say xong quay trở lại thì vừa đúng lúc nghe được câu như thế, “Nhìn có vẻ hai người sống với nhau cũng không tệ, ai không biết còn tưởng rằng hai người là mẹ con đấy.”

“Mẹ đúng là rất thích cô bé Nam Nam này, vừa nhìn đã biết là một cô gái khéo léo hiểu chuyện, muốn nhận con nuôi thì cũng phải giống như Nam Nam.”

Cố Hoài Nam cúi đầu lè lưỡi nhọn, “Cháu không phải là một đứa bé ngoan biết nghe lời, khi còn bé trong nhà không ai trông nom, cùng với những cô cậu bé bên ngoài chơi đùa thành thói quen, cháu bướng bỉnh lắm, giống như con trai, đánh nhau cũng là chuyện thường, nếu ngài thật sự nuôi một đứa con gái như cháu thì sẽ rất cực khổ đấy.”

“Đánh nhau?” Cảnh Thiên khê kinh ngạc, sau đó lại cười lên: “Tiểu Diệp Tử nhà chúng ta nếu có tính cách bướng bỉnh như cháu thì Dì cũng cảm ơn trời đất, cũng không đến nỗi bị người ta ăn sạch sành sanh, uất ức cũng chỉ có thể chịu một mình, con gái a, phải có một chút nhẫn tâm mới có thể bảo vệ mình không bị người ta khi dễ, nhất là không bị đàn ông khi dễ.”

Lúc bà nói lời này thì liếc nhìn người đàn ông duy nhất có mặt ở đó, Giang Thiệu vội tỏ rõ thái độ: “Ngài đừng sử dụng ánh mắt như thế liếc nhìn con, nếu như Tiểu An chịu trở về, con thề sẽ đối đãi với cô ấy tốt hơn tất cả mọi người khác, ngày ngày hầu hạ cung phụng, nhưng. . . . .”

Giang Thiệu tự giễu cười một tiếng: “Cô ấy không chịu trở về, không cho con cơ hội, con chỉ có thể chờ cô ấy như thế, con khổ ta nhận, chỉ là làm khó cho ngài, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể gặp lại

con gái. . . . . Không biết Tiểu An ngay cả nấu mì cũng không rành thì làm thế nào trải qua cuộc sống một mình ở bên ngoài.”

Cảnh Thiên vốn đã mềm lòng, lần này hàng lông mày nhỏ nhắn lại càng thêm nhú lại, khẽ thở dài một cái, bưng ly rượu lên độc ẩm.

Nếu như trước đây thì Cố Hoài Nam nhất định đã bị kế sách của Giang Thiệu lừa rồi, nhưng bây giờ cô đã quá rành rẽ bụng dạ của anh ta, lúc nhắc tới Diệp Tiểu An, đáy mắt của anh ta trong lúc lơ đãng hiện lên vẻ thâm tình là thật, nhưng cũng không dễ dàng bị anh ta làm cho cảm động. Người đàn ông này tâm tư quá nhiều, không cẩn thận sẽ bị chơi đùa.

Chỉ là cô có thể không quan tâm Giang Thiệu, nhưng lại không chịu nổi Cảnh Thiên vì lo lắng cho Diệp Tiểu An mà cau mày và mím chặt môi — đây là nhược điểm của cô, Giang Thiệu tính toán vô cùng chính xác, cho nên Cố Hoài Nam nghiêng rằng, trong lòng không biết đã mắng Giang Thiệu bao nhiêu lần.

Không khí của bữa cơm này vô cùng vui vẻ, nhất là Cảnh Thiên và Cố Hoài Nam mới gặp một lần mà như đã quen thân từ lâu, sau khi ăn xong cô ngồi một lát liền muốn về, trước khi đi bà còn lôi kéo cánh tay Cố Hoài Nam lưu luyến không rời: “Vừa rồi còn chưa hỏi cháu đã có bạn trai chưa? Nếu chưa có, Di sẽ tìm cho cháu một người, bảo đảm là một cực phẩm — không, phải là cực phẩm trong cực phẩm mới xứng với cô gái tốt như cháu.”

Cố Hoài Nam vô cùng lúng túng, hoàn toàn không biết đáp lại như thế nào. Chờ sau khi Cảnh Thiên rời đi Cố Hoài Nam vẫn còn chưa tỉnh hồn, Giang Thiệu thấy ánh mắt cô nhìn đăm đăm không có tiêu cự bèn vỗ tay: “Có cảm tưởng gì?”

“So với tưởng tượng của tôi hoàn toàn khác.” Cố Hoài Nam vẫn còn kinh ngạc, chậm rãi thu lại cánh tay vẫn còn hơi ấm của bà lưu lại. Bàn tay của Cảnh Thiên mảnh khảnh thon nhỏ, vừa mềm mại lại vừa có một mùi hương đặc biệt nhẹ nhàng, thanh đạm giống như không ngửi thấy mùi vị gì.

Cô nhớ lại lúc còn rất nhỏ đã từng nghe Cố Hoài Tây nói qua, trên người Tuyên Dung cũng có một mùi thơm nhàn nhạt, Cố Hoài Tây nói khi cô ấy gặp ác mộng liền chạy tới phòng Tuyên Dung ngủ cùng với bà, khi ngửi thấy mùi hương đó sẽ ngủ rất yên ổn.

Ngay cả Dư Kim Kim cũng đã nói trên người mẹ mình cũng có mùi hương như vậy, hình dung không được, nhưng lại làm cho người ta an tâm và thích ngửi. Có lẽ do Cố Hoài Nam và Tuyên Dung hầu như không gần gũi quá mức thân, cho nên cô chưa từng ngửi thấy mùi hương đó, cho tới hôm nay, Cố Hoài Nam mới ý thức được mùi hương đó là gì.

Cô không biết trước đây Cảnh Thiên là một người như thế nào, chỉ là vụn vặt lần không ngờ tới người phụ nữ khiến Diệp Cẩm Niên chấp nhận độc thân hơn nửa đời người, khiến Diệp Tích Thượng hận đến bây giờ, lại là người phụ nữ đầu tiên cho cô biết mùi hương của mẹ là như thế nào.

“Chuyện của bà và ba Diệp, anh biết bao nhiêu?”

Giang Thiệu: “Cô muốn biết còn không bằng đi hỏi Diệp Tích Thượng, tôi cũng chỉ nghe được trước kia Tiểu An có nhắc qua mấy câu.”

“Tôi đã hỏi một lần, nhưng anh ấy không chịu nói.”

Giang Thiệu: “Anh ta vẫn cho rằng Cảnh Thiên vứt chồng bỏ con lấy ba tôi khiến anh ta không còn gia đình, không còn cách nào, khi Cảnh Thiên rời khỏi Diệp gia thì Diệp Tích Thượng mới chỉ là một cậu bé mấy tuổi, do đó nên thành kiến đối với Cảnh Thiên quá sâu, người này, rất cố chấp.”

Cố Hoài Nam lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng anh ta tính toán điều gì, trong hồ lô bán thuốc gì, cô đều đoán được: “Giang Thiệu, sao anh lợi dụng tôi mà một điểm cũng không cảm thấy băn khoăn? Dầu gì tôi cũng là chị dâu của Diệp Tiểu An, anh cứ như vậy xác định tôi sẽ giúp anh?”

Giang Thiệu lắc đầu vẻ không đồng ý, “Không chỉ là giúp tôi, mà cũng là giúp chính cô, Diệp Tích Thượng có hai khúc mắc, cô giúp anh ta tháo ra, theo như tính tình của anh ta, thì suốt đời này sẽ cúi đầu phục tùng cô, cam nguyện làm trâu làm ngựa cho cô, anh ta đúng là một người đàn ông có tình cảm chẳng thú vị gì, nhưng ở bên cạnh anh ta cô sẽ là người phụ nữ nhận tất cả những gì cô mong muốn.”

Cố Hoài Nam không nói một tiếng, âm thầm oán trách, mặc kệ Giang Thiệu đến tột cùng là vì ai, nhưng anh ta nói cũng không sai, trước khi Diệp Tích Thượng gặp mình thì 32 năm qua anh ấy chỉ sống vì hai người: Diệp Cẩm Niên và Diệp Tiểu An.

*

Diệp Tích Thượng lên máy bay đến thành phố B thì đã gần đến nửa đêm. Khi máy bay hạ cánh thì anh gọi điện thoại cho Cố Hoài Nam, cô tắt máy, không thể không liên lạc với Giang Thiệu để lấy địa chỉ và tên khách sạn Cố Hoài Nam đang ở, anh trực tiếp chặn một chiếc xe chạy thẳng tới nơi đó.

Giang Thiệu cúp điện thoại, cố ý không đem chuyện Diệp Tích Thượng liên lạc với mình nói cho Cố Hoài Nam. Sách Thế Kỳ đã hơi tỉnh rượu, Giang Thiệu chuẩn bị đưa hai người đưa trở về, lại bị Cố Hoài Nam từ chối: “Anh uống cũng không ít, lái xe rất nguy hiểm, chúng tôi thuê xe được rồi.”

Giang Thiệu xấu xa nhướn mày: “Để một người đàn ông uống say cùng về với cô, chị dâu, cô mà xảy ra chuyện gì thì cô nghĩ xem Diệp Tích Thượng có thể liều mạng với tôi không?”

Cố Hoài Nam không thêm tranh luận với anh, Sách Thế Kỳ còn đáng tin hơn so với anh ta nhiều. Tuy Giang Thiệu nói như vậy, nhưng hành động lại không kiên trì, chỉ cười ý vị rất sâu xa.

Trên xe, Sách Thế Kỳ không ngừng xoa nắn mi tâm, lắc đầu: “Uống rượu như vậy thật là muốn mạng người.”

Anh quả thật uống không ít, lúc từ trên xe bước xuống đi bộ vẫn loạng choạng. Cố Hoài Nam thanh toán tiền xe xong thấy Sách Thế Kỳ dựa vào một cây cột điện nghỉ ngơi, hai tay quặt quặt cố gắng giúp anh ta tỉnh táo, có chút nóng nảy: “Rất khó chịu?”

Sách Thế Kỳ mở mắt thấy khuôn mặt lo lắng của cô, trái tim một hồi nóng ran, đưa tay kéo cô vào trong ngực, trán chống đỡ vào trán cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh rất khó chịu, Nam Nam.”

Cố Hoài Nam liếc anh ta một cái, tránh khỏi ngực anh: “Động tay động chân lần nữa thì em sẽ chém anh, cảm giác khó chịu thì đi ngủ, giả bộ bộ dạng đáng thương đối với em mà nói là vô dụng.”

Sách Thế Kỳ cười, ôm vai của anh giống một người anh trai: “Tại sao rõ ràng em vẫn là một Nam Nam không dịu dàng trước đây, mà bây giờ đã là vợ của người khác?”

Cố Hoài Nam không nói hai lời, trực tiếp đưa cùi chỏ thúc vào mạng sườn của anh ta một cái rất nặng nề, khiến anh ta đau đến cong cả người.

“Nói cho anh biết đừng táy máy tay chân với em, có muốn em trừng phạt anh hay không?”

“Có, để anh làm giúp.”

Một âm thanh lạnh lẽo bỗng dừng từ một bên chen vào, nhịp tim Cố Hoài Nam đập mạnh, mạnh mẽ quay đầu lại thì thấy một bóng đen đang đi tới, một cú đâm mạnh mẽ sát qua thân thể của cô đi thẳng tới Sách Thế Kỳ, một đám khiến anh phải lui về phía sau mấy bước mới giữ vững được thân thể.

Cố Hoài Nam che miệng lại, kinh ngạc đi qua, một chút xiu cũng không quan tâm đến kẻ “Vô tội” xui xẻo bị đánh, nhảy cẫng lên nhào vào người Diệp Tích Thượng: “Sao anh lại tới đây?”

Ánh mắt của Diệp Tích Thượng quét qua Cố Hoài Nam một cái, nhàn nhạt mở miệng: “Tối để em vui mừng, nhưng xem ra ngược lại em đã cho anh một kinh ngạc.”

=====Hết chương 43=====

44. Chương 44

Cố Hoài Nam còn chưa phản ứng được với ý tứ trong lời của anh, sau một khắc liền nhìn thấy con mắt Diệp Tích Thượng sắc rét rung mình, cũng đưa tay nhanh chóng đem lấy chính mình đẩy đến phía sau anh. Cố Hoài Nam không chuẩn bị, dưới chân không có để ý, hung hăng uy một chút, đau tan lòng nát dạ, trong nháy mắt để cho toàn thân cô đổ mồ hôi.

Chỉ là, đợi cô quay đầu nhìn lại, sợ hết hồn.

Quả đấm to của Sách Thế Kỳ cứ như vậy giống như Diệp Tích Thượng vung đi, mà vóc người cao to bản lĩnh của Diệp Tích Thượng lại nhanh như thiểm điện vậy, dễ dàng tránh thoát đồng thời lại còn nhàn rỗi phản kích.

Sách Thế Kỳ lần nữa bị đánh đến chân đứng không vững liền tiếp lui về phía sau, sau lưng “bụp bụp” đụng vào cột điện, lúc ngẩng đầu Diệp Tích Thượng đã đứng tốt tại chỗ, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn mình. Sách Thế Kỳ vuốt vuốt chỗ đau, lúc trước bởi vì rượu còn mà say mờ mắt lại một chút xíu khôi phục sáng ngời, khí thế quanh thân cũng bắt đầu thay đổi rồi.

Thì ra là không để lộ tài năng.

Diệp Tích Thượng bình tĩnh tự nhiên để túi hành lý xuống, cởi ra một vài nút áo sơ mi, khẽ nghiêng đầu lạnh lùng liếc nhìn Cố Hoài Nam, cái nhìn này làm cho cô theo bản năng rụt hạ bả vai đứng xa mấy bước.

Đợi cô thối lui đến phạm vi an toàn, Diệp Tích Thượng mới đưa tầm mắt lần nữa rơi vào trên thân người đàn ông đứng dưới đèn đường, có khí thế cùng lúc trước hoàn toàn bất đồng. Sách Thế Kỳ cũng không lịch sự giống như Diệp Tích Thượng, bàn tay một tay kéo mở cổ áo, hai quả đấm nắm chặt, các đốt ngón tay phát ra tiếng giòn vang đáng sợ, mắt không hề chớp nhìn anh.

Người đàn ông phía trước có rất nhiều chuyện để ở trong lòng mà không nói, có khi lời nói đều là dư thừa, tỷ như giờ phút này, chỉ một ánh mắt cũng biết động thủ là không tránh khỏi, hai người ai cũng không có ý nghĩ tránh khỏi.

“Tôi nhường anh một chiêu.” Sách Thế Kỳ hướng Diệp Tích Thượng đi tới.

“Không cần.”

Diệp Tích Thượng không nhúc nhích, chỉ đem cằm khẽ nâng lên, trong ánh mắt thêm mấy phần ngạo nghễ, nhìn Sách Thế Kỳ ở trong mắt cũng là một loại coi rẻ. Hai mắt anh ta nhìn lại, vung mạnh quyền hướng đầu anh đánh tới, tỉ suất truyền lực của quyền nhanh gấp mấy lần lúc trước, không có nửa điểm men say.

Diệp Tích Thượng tỉnh táo tiếp chiêu, lại chỉ thủ chứ không tấn công, mỗi lần quả đấm của Sách Thế Kỳ thiếu chút nữa đụng phải anh thì cũng bị anh dễ dàng tránh ra, nhiều lần hữu kinh vô hiểm, không để cho anh ta đụng phải nửa cọng tóc, quả thật tựa như anh đang đấu chơi.

Sách Thế Kỳ càng cẩu, quyền nhanh chóng từ từ tăng nhanh, người xem sợ hết hồn hết vía.

“Dừng đánh! Tất cả dừng tay!” Cố Hoài Nam gấp muốn chết, thế nào kêu không có chuyện gì, căn bản không có người nghe cô. Trước kia đi theo Trần Nam Thừa học qua một chiêu nửa thức, mặc dù là bản lĩnh gà mờ nhưng cũng nhìn ra được Sách Thế Kỳ công kích càng ngày càng mãnh liệt. Lòng của cô níu chặt, nháy mắt một cái cũng không nháy mà nhìn hai người, sợ bất cứ một người nào gặp chuyện không may.

Mắt thấy Diệp Tích Thượng bị buộc đến đường cùng, quả đấm thép của Sách Thế Kỳ thẳng tắp hướng tới anh đánh ra, Cố Hoài Nam không nhịn được hét lên một tiếng. Lúc trong đầu cô đều là hình ảnh Diệp Tích Thượng bị đánh thảm thiết, cô cũng nhìn thấy Diệp Tích Thượng một tay mạnh mẽ vững vàng tiếp được một kích này của Sách Thế Kỳ, bàn tay hợp lại, cổ tay nhéo một cái, theo sát sau thân hình cánh tay nhanh chóng di động tùy theo gãy, lực đạo vừa thu lại để cho anh ta mất đi trọng tâm cũng mất đi lực công kích. Sách Thế Kỳ còn chưa có ổn định thân thể chỉ cảm thấy một cổ lực đạo cường đại rất mạnh đụng vào ba sườn của anh ta, tiếp đó lại là một đòn nghiêm trọng, tung chân đá làm anh ta cong gối, anh như người cao ngựa lớn làm người đàn ông trong nháy mắt bị chế phục, ngoan ngoãn bị áp chế dưới mặt đất xi măng, không thể động đậy.

Một chiêu, Diệp Tích Thượng ra tay chỉ dùng không tới hai giây khiến Sách Thế Kỳ không hề có lực đánh trả.

Sách Thế Kỳ một thiếu chút nữa không thở gấp được, cánh tay, ba xương sườn cùng đầu gối, ba chỗ truyền đến đau nhức, nín được một lúc mới thở nổi, mồ hôi lạnh bổ nhào xuống. Anh ta cắn răng giãy giãy, chỉ cảm thấy trên người càng đau. Mặc dù Diệp Tích Thượng chế phục anh ta, trên tay lại không có nửa chút sức lực, đè thấp thân thể kia sau lưng anh cười lạnh lạnh.

“Tôi nói, đừng nhường tôi.”

Sách Thế Kỳ tức giận vô cùng, trực tiếp sử dụng Anh văn văng tục. “Quân nhân Trung Quốc đều đã ngoan ngoãn như anh sao?”

“Thật sự là xin lỗi, tôi cho là anh muốn tự thể nghiệm quân nhân Trung Quốc đến tột cùng có mấy phần trọng lượng.”

Diệp Tích Thượng cố ý nói như vậy, Sách Thế Kỳ kinh ngạc, hung hăng nhổ một ngụm. “Đây chính là đạo đãi khách của các người sao?”

Diệp Tích Thượng nhẹ giọng chê cười, bỗng chốc buông lỏng anh ta ra, tim không nhảy hơi thở không gấp. “Phu nhân tôi chỉ vì anh cố ý bày đến B thị sống phóng túng với anh, anh tựa hồ còn không thỏa mãn, không thể làm gì khác hơn là tôi tự mình tới chiêu đãi Sách tiên sinh, không biết anh đã từng nghe qua chưa lấy đạo của người trả lại cho người những lời này.” Khóe miệng anh nhất câu, “Chiêu đãi không chu đáo, tha lỗi.”

Mặc kệ anh ta say thật, hay giả say, Diệp Tích Thượng thấy chính là anh ta đối với cô gái của mình động tay động chân, anh tức giận, lại không tức đến mất trí, vậy mà anh vừa miễn cưỡng đem hỏa khí đè xuống, không ngờ Sách Thế Kỳ đi ôm Cổ Hoài Nam, lúc đó anh đã cảm thấy ngứa tay.

Sách Thế Kỳ đau đến nhe răng trợn mắt lại nói không thốt nên lời, hai lần Diệp Tích Thượng dùng sức lực thật mạnh, anh ta hoài nghi xương sườn cũng bị gãy đứt, giãy giụa nửa ngày mới lật người ngồi dậy, chống trên mặt đất thở hổn hển. Anh ta không biết Diệp Tích Thượng đã xuống tay lưu tình, nếu không như thế thì anh ta bò cũng không bò dậy nổi.

Cổ Hoài Nam cũng giống vậy, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, lấy lại tinh thần mà tức giận xông thẳng đến đỉnh đầu. “Sách Thế Kỳ!”

Cô chợt kêu một tiếng, hai người đàn ông này không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ thấy Cổ Hoài Nam khí thế hung hăng chạy đến trước mặt Sách Thế Kỳ nâng tiểu cước lên liền đá qua. “Ai cho anh đánh anh ấy! Ai nhường đây!”

Cô dùng sức lớn hơn nữa cũng không bằng một phần mười hai quyền của Diệp Tích Thượng, Sách Thế Kỳ một phát bắt được cổ chân của cô, không dám tin trừng trừng mắt. “Cái người này, mắt em có vấn đề? Là ai ra tay trước, em không nhìn thấy sao? Rốt cuộc là ai đánh ai?” Dứt lời tay liền buông, người còn nhếch nhác không đứng nổi, Cổ Hoài Nam cứ đem anh nói là người thành thị bạo lực.

“Tôi mặc kệ! Anh chính là không được đánh anh ấy! Có biết anh ấy là ai hay không? Tôi đều chưa đánh qua anh ấy! Tôi đều chưa đánh qua anh ấy!” Cổ Hoài Nam đùa bốn thành vô lại, vung túi xách đánh anh ta.

“Cổ Hoài Nam! Em thiên vị không cần rõ ràng như vậy chứ? Một sợi tóc của anh ta, em đều chưa đụng tới!” Sách Thế Kỳ sắp bị cô gái này làm cho tức chết.

Vừa bắt đầu anh ta liền đoán được thân phận của vị khách không mời mà đến này, quả thật muốn cùng Diệp Tích Thượng gặp một lần, chỉ là không nghĩ tới sẽ dùng loại phương thức kịch liệt này, mình dễ dàng thảm bại như thế, càng không có nghĩ tới chính là bởi vì hai người giao thủ có thể đem Cổ Hoài Nam gấp thành cái bộ dáng này. Sách Thế Kỳ không thể cùng cô động thủ, không thể làm gì khác hơn là sử dụng ánh mắt hướng người đàn ông sau lưng cô nhờ giúp đỡ.

“Anh không phải quản lý cô gái của anh? Mặc kệ, tôi muốn báo cảnh sát!”

“Anh thử xem!” Cổ Hoài Nam giận giống như con báo con, dựng thẳng lông toàn thân. Diệp Tích Thượng không động, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Sách Thế Kỳ không có cách, không để ý hình tượng lập tức tê liệt ngã xuống trên mặt đất. “Xong rồi, tôi thật xui xẻo, em lại đánh, tôi liên thật không được rồi.”

Lúc này Cổ Hoài Nam mới dừng tay, thở hồng hộc, lau khóe mắt, sau đó xoay người cảm tức nhìn Diệp Tích Thượng. Diệp Tích Thượng vừa muốn đưa tay đi ôm cô, liền bị cô đẩy ra.

“Anh lợi hại lắm, Diệp Tích Thượng! Không phải anh không dễ dàng cùng người động thủ sao?” Cố Hoài Nam nặng nề đâm vào lồng ngực anh, thay đổi bắt đầu dạy dỗ anh. “Làm sao anh không đánh chết anh ta? Tôi cho anh biết, Diệp Tích Thượng! Anh có biết anh ấy là ai hay không! Có biết hay không! Anh ấy mà xảy ra chuyện gì thì tôi đây đời này không để yên cho anh đâu—— ——!”

Cô tức giận rống to, hay bởi vì dùng quá sức không thể không cúi người ho khan.

Sách Thế Kỳ vẫn nằm dưới đất như cũ chột cười, “Lúc này mới giống Nam Nam của tôi.”

“Anh câm miệng!”

Cố Hoài Nam cũng không quay đầu lại dữ tợn quát một câu, Sách Thế Kỳ bĩu môi, hừ lạnh.

Trong lúc nhất thời chung quanh tĩnh lặng như chết.

Cố Hoài Nam ý thức được mình nói nặng lời, nhưng tình huống lúc này để cho cô mất hết mặt mũi nhận tội, nhắm mắt cùng anh giằng co.

Diệp Tích Thượng, con người tối đen như mực còn hơi nheo lại, trong con người không dễ dàng phát giác dậy lên một ngọn lửa. Anh trầm mặc một hồi lâu, từ trong ví tiền móc ra mấy tờ tiền mặt “bóp” quăng cho Sách Thế Kỳ tiền thuốc thang, xóc lên túi hành lý xoay người rời đi, đi vài bước dừng lại, quay đầu lại liếc Cố Hoài Nam còn ngây ngốc tại chỗ, lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

“Đuổi theo!” Nói xong xoay người tiếp tục đi.

Xong rồi. . . . .

Cố Hoài Nam cắn môi, không dám trì hoãn chút nào, lập tức chấp hành mệnh lệnh của thủ trưởng, chạy chậm đi theo.

Sách Thế Kỳ không có ngăn cô, thuận theo cô rồi, mình hướng về phía khắp trời đầy sao thở dài, khoe miệng dính dập nụ cười khổ. Những thứ không nói khác, có thể để cho Cố Hoài Nam nghe lời người đàn ông như vậy, Sách Thế Kỳ xem ra, Diệp Tích Thượng vẫn là thứ nhất.

Diệp Tích Thượng vốn muốn mang theo Cố Hoài Nam đổi một khách sạn, nhưng mà bây giờ anh không chờ được rồi, làm xong thủ tục lôi kéo cô ngồi thang máy đi tới gian phòng, mở cửa ra, đem túi hành lý cùng Cố Hoài Nam đều quăng vào.

Lúc trước Cố Hoài Nam đau chân, đi được mấy bước đau đến tay nắm trắng bệch, bị anh thô lỗ vung thế này không có đứng vững, mắt thấy sẽ phải ngã nhào, trong ánh sáng điện quang lại bị một lực từ phía sau kéo trở về.

Diệp Tích Thượng đẩy cô lên trên tường, bàn tay nắm cầm của cô.

“Nói cho anh một chút, em chuẩn bị thể nào cùng anh không dứt?”

Cố Hoài Nam bị anh nắm đau, nghĩ giãy lại bị anh nắm ác hơn.

“Nhìn anh! Trả lời vấn đề của anh!” Diệp Tích Thượng lại hỏi lần nữa, giọng nói lạnh như hàn băng.

Cố Hoài Nam giương mắt, không khỏi cả kinh trong lòng: mắt Diệp Tích Thượng sáng như đuốc, đáy mắt tức giận không chút che giấu nào. . . . .

45. Chương 45

Biết Diệp Tích Thượng lâu như vậy, đây là lần thứ hai Cố Hoài Nam nhìn thấy anh tức giận, lần đầu tiên là lúc cô mang theo khoản tiền lên trốn năm năm, sau đó ở nhà Dư Kim Kim bị anh bắt được. Giờ phút này mắt Diệp Tích Thượng lạnh, trong mắt đốt hỏa, khác anh lúc bình thường, Cố Hoài Nam rất ít khi có thể thấy cảm xúc kịch liệt như vậy dưới đáy mắt anh.

Khí thế trên người anh quá mạnh mẽ, Cố Hoài Nam cảm giác mình giống như tiểu yêu quái bị anh trấn áp, không thể động đậy cũng không cách nào gây sóng gió, sợ rồi lại nhao nhao muốn thử khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh.

Cô càng nhìn như vậy, mình không nói lời nào, hỏa của Diệp Tích Thượng càng lớn, trên tay dùng lực theo bản năng. “Anh đang hỏi em đó, Cố Hoài Nam.”

Trên làn da mịn thịt mềm của Cố Hoài Nam bị anh nắm, đau đến kêu thành tiếng, hai tay nhỏ bé vịn tay của anh. “Đau quá!”

Diệp Tích Thượng hơi nói lỏng chút, sắc mặt vẫn khó coi như cũ. Cố Hoài Nam xoa cằm rống anh: “Anh bày bộ mặt thối cho ai nhìn? Cái biểu tình này có ý tứ gì? Em làm gì anh? Anh đem bằng hữu của em đánh cho thành như vậy, em còn chưa tính sổ với anh đó!”

“Bằng hữu.” Diệp Tích Thượng châm chọc, “Hay cho câu ‘bằng hữu’, cái gì đáng giá em đều không để ý, cố ý bay tới nhìn anh ta, bồi anh ta vui đùa, trắng đêm tâm sự! Cố Hoài Nam, em có suy nghĩ qua ảnh hưởng hay không? Không phải là người khác không biết em kết hôn mà em có thể đem mình thành độc thân tùy tiện tiện ở bên ngoài dính vào!”

“Em thế nào dính vào rồi hả? Chúng em thật lâu không gặp mặt, anh ấy từ nước Mỹ quốc tới em gặp anh ấy thì thế nào? Cái này cùng với việc em kết hôn hay không kết hôn thì có quan hệ gì? Chẳng lẽ bởi vì em kết hôn liền mất đi tự do giao lưu bạn bè? Còn nữa, trước kia, tại sao em không phát hiện anh thô lỗ dã man như thế? Hai người đàn ông trưởng thành rồi, ở bên ngoài đánh nhau rất đẹp mắt? Anh là lính đặc biệt, anh ấy là bác sỹ, anh đánh người ta thành ra như vậy, anh rất vinh quang? Đã thương người còn không xin lỗi, hiện tại lại ngấm ngấm hại người cho rằng em chụp mũ trên đầu anh, Diệp Tích Thượng, chúng ta nói đạo lý một chút được không?”

Cảnh Thiên nói không sai, trong xương Cố Hoài Nam quả thật có một cỗ mạnh mẽ nhiệt tình, lúc trước bởi vì anh đã thương Sách Thế Kỳ hỏa còn chưa tiêu, lần này lại bị mang thêm củi, cho nên mặc dù kiêng kỵ nữa sắc mặt cũng anh kinh người không nhìn được, hơn nữa anh không để ý là từ người nào đó biết được chuyện bọn họ trắng đêm đi chung với nhau.

Diệp Tích Thượng cười lạnh một tiếng, tính khí đoàn trưởng bất tri bất giác bị cô kích phát ra. “Phải nói đạo lý sao? Tựa hồ anh vẫn không nói với em, anh dễ dàng tha thứ phạm vi em như thế nào cũng có thể, một khi ra ngoài giới hạn đó, ở trước mặt của anh, anh chính là đạo lý! Anh nói cái gì em làm cái gì, anh ra lệnh cái gì em liền thi hành lệnh đó, vé máy bay anh đã đặt xong, sáng sớm ngày mai cùng anh trở về S thị!”

Cố Hoài Nam giận đến hít vào một hơi, “Diệp Tích Thượng, anh vô lại! Tại sao em phải nghe lời anh nói về là về? Anh có hỏi qua ý kiến của em sao? Em nhớ em đã nói rồi em không phải lính của anh, chớ làm bộ này với em!”

Diệp Tích Thượng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thịnh khí lảng người. “Anh nhớ anh cũng đã nói qua, em và anh, bình hợp thành một, đều thuộc quản lý của anh, em không cần có ý kiến, anh không phải thỉnh cầu em, không phải thương lượng cùng em, mà là ra lệnh, hiểu phải chấp hành, không hiểu cũng phải thi hành, sáng sớm ngày mai, một phút cũng không cho trì hoãn.”

Diệp Tích Thượng buông cô ra, nhặt túi hành lý bị ném trên mặt đất lên lấy quần áo tắm rửa ra, đi tắm. B thị, Hạ Thiên cực kỳ nóng bức, tùy tiện nhích liền mồ hôi đầm đìa, dưới cơn thịnh nộ, anh quả thật cần tắm nước lạnh hạ hỏa khí vừa xong lên.

Cố Hoài Nam hé mở miệng, nửa ngày xuất ra một câu: “Tại sao! ? Anh bảo em cứ như vậy mặc kệ bằng hữu ư? Anh đánh không có người phụ trách coi như xong, bởi vì em nên anh ấy mới bị thương, em phải quản anh cái khí gió! Em không đi!”

Thanh âm lạnh lẽo của Diệp Tích Thượng từ trong phòng tắm truyền tới. “Không có bất kỳ thương lượng đường sống, anh nói đi là phải đi. Anh ta không phải yếu ớt như vậy, bác sỹ cũng không thấy sẽ không đánh nhau, anh ta không chết được.”

Cố Hoài Nam cực kỳ tức giận, ở bên ngoài đi qua đi lại cũng ép không được hỏa, liều mạng đá cửa xông tới. “Anh dã man không hiểu chuyện! Người đàn ông chủ nghĩa! Động vật máu lạnh!”

Giữa Diệp Tích Thượng và cô có thủy tinh mờ ngăn cách, hoàn toàn đem bộ phận từ ngực anh trở xuống đến bắp đùi trở lên che lại, anh đưa lưng về phía Cố Hoài Nam phối hợp tắm dội, mắt điếc tai ngơ đối với

cô kháng nghị cùng oan trách.

“Em đang nói chuyện với anh!” Cố Hoài Nam la hét, Diệp Tích Thượng điếc tựa như cũng không thêm để ý cô, chỉ liếc cô một cái, một bộ tư thái đã thành kết cục đã định.

Cố Hoài Nam cắn răng nghiêng lợi, hít sâu một hơi khắc chế mình. “Nói cho anh biết, Diệp Tích Thượng, em sẽ không đi, nếu như là Tiết Thần đã thương, anh sẽ mặc kệ bỏ lại anh ta sao?”

Diệp Tích Thượng dừng lại động tác, chậm rãi quay đầu lại, con mắt sắc nhọn hung ác lệ.

Cố Hoài Nam lần nữa bị anh hù, mấp máy môi. “Em không đi, phải đi chính anh tự đi.” Dứt lời đề phòng theo dõi nhất cử nhất động của anh, để tránh mình bị anh nhào tới bóp chết.

Một hồi lâu Diệp Tích Thượng mới trầm trầm mở miệng hỏi cô: “Cái vị Sách Thế Kỳ kia, anh ta quan trọng đối với em sao?”

“Không có anh ấy, cũng không có bây giờ của ta ——”

Không có anh ấy, cũng không có bây giờ của chúng ta —— đây mới là lời Cố Hoài Nam muốn nói, nhưng bởi vì Diệp Tích Thượng chợt hướng mình ném chăn phủ giường qua cắt đứt, cô bùm mặt bị sợ kêu một tiếng, sau đó phát hiện khăn lông chuẩn xác đắp lên đầu của cô, che lại tầm mắt của cô.

“Diệp Tích Thượng! Anh thế nhưng muốn đánh tôi!” Cố Hoài Nam sợ run chốc lát, nổi giận dùng dùng đem khăn lông kéo xuống, phát hiện động tác anh nhanh chóng đổi lại quần lót, đang mặc quần dài.

Ánh mắt Diệp Tích Thượng lạnh lẽo nhìn chăm chú cô, “xẹt” kéo khóa quần lên. “Nếu anh thật muốn đánh em, còn cho phép em bây giờ đứng trước mặt anh càn rỡ, hồ, nào?”

Anh đem bốn chữ cuối cùng nhấn mạnh, Cố Hoài Nam nhất thời liền không có thanh âm, cô không biết giờ phút này Tiết Thần đang nằm trong bệnh viện, càng không biết Diệp Tích Thượng bỏ lại Tiết Thần đến tìm cô, mà cô lại vì một người đàn ông khác ngược lại muốn bỏ lại anh.

Nhưng nếu Diệp Tích Thượng quay đầu liếc mắt nhìn gương, sẽ biết vẻ mặt cùng ánh mắt của mình lạnh lùng đến cỡ nào, lạnh lùng đến mức khiến Cố Hoài Nam không biết làm sao, chờ đón chính là tức giận.

Diệp Tích Thượng hỏi hận sao? Rốt cuộc bắt đầu tán thành đánh giá của Cố Minh Triết đối với cô rồi hả?

“Dạ! Diệp đoàn trưởng thật lợi hại! Lấy một địch trăm! Nói không chừng ở cả năm quân lính nhảy dù X Diệp đoàn trưởng cũng là số một số hai? Con cứng trong mắt mọi người, làm sao sẽ đem những thứ phạm phụ tục tử như chúng tôi để ở trong mắt!”

Cố Hoài Nam hung hăng đem khăn lông ném trả cho anh, xoay người đi ra phòng tắm. Hai người ở chung một chỗ lâu như vậy, Cố Hoài Nam dĩ nhiên biết anh có nhiều ưu tú, cơ hồ ở trong mắt tất cả mọi người anh đều là nhân vật hoàn mỹ nhất, mặc kệ là ai nói với anh, cho tới bây giờ cô nghe được đều là ca ngợi khích lệ thậm chí là sùng bái. Cô vì vậy kiêu ngạo cũng vì vậy mà thấp thỏm, anh bảo cô nhớ tới một người, một từ nhỏ đến lớn, đều ở trước mặt cô lóe ra hoàn mỹ hào quang người, —— Cố Hoài Tây.

Cố Hoài Nam thậm chí len lén nghĩ tới, nếu như Cố Hoài Tây cùng Diệp Tích Thượng ở chung một chỗ nói không chừng sẽ xứng đôi hơn, có lẽ. . . . . Ban đầu Cố Minh Triết cùng Tuyên Dung căn bản là chuẩn bị đem Cố Hoài Tây giới thiệu cho Diệp Tích Thượng lui tới.

Cô càng nghĩ lại càng tức, càng tức lại càng sợ, suy nghĩ lung tung, trong lòng rối thành một núi gai.

Diệp Tích Thượng mặc xong áo sơ mi ra ngoài, Cố Hoài Nam đối mặt với cửa, mắt nhìn chăm chăm vào cửa, vẻ mặt trông mồn con mắt, anh nắm thành quả đấm, tổn hơi thừa lời. “Trước lúc em trở về nước ở chung một chỗ với ai anh có thể không hỏi qua, khi đó chúng ta hữu danh vô thực, nhưng em đừng quên hiệp nghị của chúng ta, cho nên em trở lại thì cho anh an tâm một ít, bảo vệ tốt chuẩn mực đạo đức, Cố Hoài Nam, anh là nắm chắc tuyến.”

“Còn không bằng anh nói là bảo em nhớ thực hiện hiệp nghị, về phần ranh giới cuối cùng của anh, em vẫn cho là ranh giới cuối cùng của anh chỉ có ba anh và em gái anh.” Cố Hoài Nam dùng ánh mắt lạnh lẽo giống như thế, nghiêng đầu. “Anh chịu lấy em rốt cuộc là vì người nào? Vì giải quyết xong một tâm nguyện của ba anh hay vì cắt đứt đường lui đối với tâm của anh dành cho Diệp Tiểu An?”

“Giang Thiệu nói cho em?” Về mặt Diệp Tích Thượng khê biến, Cố Hoài Nam đã từ trong phản ứng của anh lộ ra mấy phần đến tột cùng.

“Người nào nói cho em biết không quan trọng, quan trọng là, Sách Thế Kỳ là ân nhân của em, thương thế của anh là do chính anh ấy đánh lên mặt của em. Anh yên tâm, em đồng ý qua với anh sẽ hạn chế làm một số chuyện thì nhất định sẽ làm được, tôi - Cố Hoài Nam danh tiếng không tốt cũng không làm chuyện xấu xa vượt quá giới hạn. Diệp Tích Thượng, hiệp nghị của chúng ta cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, nhập diễn là chuyện tốt, nhưng chúng ta vẫn. . . . . Không nên quá nghiêm túc.”

Không đợi anh mở miệng nữa, Cố Hoài Nam đã mở cửa chạy ra ngoài, vừa đúng lúc vọt vào thang máy đến. Diệp Tích Thượng đuổi theo ra, cửa thang máy đã đóng, anh dè xuống nút thang máy bên cạnh, lại chợt nhớ tới câu nói vừa rồi của cô, vì vậy cứ như vậy đứng ở nơi đó nhìn cửa thang máy mở ra lại khép lại, sau đó nhắm mắt lại, xoay người trở về phòng.

Cố Hoài Nam chạy đến khách sạn, đại sảnh quay đầu lại liếc mắt nhìn, anh không đuổi theo ra.

Cô thả chậm bước chân, cắn môi chau mày lại, bỗng dừng gờ tay lên ảo não vỗ miệng mình. Mày chính là như vậy, biết nói như vậy có lẽ sẽ thương hại tới nhau, nhưng vào thời điểm nào đó thà bị tổn thương cũng không nguyện hạ thấp mình, thay vì nói quật cường, không bằng nói là buồn cười cho là anh bị đau, ngay cả chính mình có bao nhiêu đau mới có thể chứng minh địa vị mình đến tột cùng nặng bao nhiêu ở trong lòng anh.

Nhưng cô quên, anh đau, cô cũng đau.

Thương thế của Sách Thế Kỳ không nặng nhưng cũng không nhẹ, đưa đến bệnh viện giày vò đến trời sáng, anh đang quan sát phòng bệnh, cùng với Cố Hoài Nam.

Sách Thế Kỳ ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì trời đã sáng choang. Cố Hoài Nam nằm ở trên bệ cửa sổ nghiêng đầu không biết đang nhìn cái gì, Sách Thế Kỳ kêu cô hai tiếng cô đều không nghe thấy, người ở đây, ý nghĩ không biết ở nơi nào. Sách Thế Kỳ nhe răng trợn mắt chống thân thể lên, tựa vào đầu giường thật sâu nhìn chăm chú vào cô, cho đến khi cô phục hồi tinh thần lại.

“Nam Nam.”

“Hả?”

“Có phải em rất thích anh ta hay không?”

Cố Hoài Nam chợt ngẩng đầu, há miệng, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, thấy Sách Thế Kỳ cười không ngừng. “Cần kinh ngạc như vậy sao? Nếu như chính em không phát hiện hoặc là không dám xác nhận, hiện tại cũng có đáp án rồi, Nam Nam, em yêu anh ta.”

Cố Hoài Nam còn là vẻ mặt kia, Sách Thế Kỳ giúp cô thấy rõ tim của mình. “Có biết em rất bao che người của em hay không?”

Cô gật đầu.

Sách Thế Kỳ nói tiếp: “Em rất mâu thuẫn, vẫn luôn là, em do dự, sợ, không dám hoặc là không muốn đối mặt với rất nhiều đồ mà nội tâm em khát vọng có được.”

Cố Hoài Nam cúi thấp, không lên tiếng. Sách Thế Kỳ cho cô thời gian, thật ra thì anh không cần phải nói nhiều lắm, trong lòng cô sớm có đáp án.

Cố Hoài Nam ở trước mặt anh cơ hồ không có bí mật, cô vui mặt, giọng nói mang chút ghen. “Nếu như đây là yêu, như vậy. . . . . Anh ấy đâu. . . . .”

Lần này anh không có cho cô đáp án, còn là do chính cô tự đi hỏi.

Tiết Thần bị thương nhập viện, Diệp Tích Thượng đành phải trở về sớm, cho đến trước khi máy bay cất cánh cái phút chốc kia anh cũng ôm hi vọng Cố Hoài Nam sẽ bỗng nhiên xuất hiện, chỉ tiếc vị trí bên cạnh anh cuối cùng vẫn trống không, anh có chút hối hận vì tới đây một chuyến.

Sau khi Sách Thế Kỳ xuất viện liền rời khỏi B thị trở về nước, trước khi anh đi lưu lại một câu cho Cố Hoài Nam: “Không cần mang theo trái tim của em đi yêu người, đi học ném thử về tin tưởng.”

Cố Hoài Nam về đến nhà, Diệp Tích Thượng không có ở đây, hơn nữa mấy ngày liên tiếp cũng không trở lại.

Đây là lần đầu tiên hai người gây gỗ, lần đầu tiên rùng mình, cũng là lần đầu tiên Diệp Tích Thượng cố ý ném cô lâu như vậy. Lại qua mấy ngày, Cố Hoài Nam rốt cuộc không nhịn được rồi.

Ngày đó mưa rơi rất lớn, Tiết Thần có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, Diệp Tích Thượng đỡ anh vào trong xe, điện thoại di động vang lên. Anh liếc nhìn, không có nhận. Tiết Thần lấy tới nhìn, tay thay anh nhận, cũng không biết anh nghe cái gì, vẻ mặt vốn là dễ dàng từ từ thay đổi, anh một câu nói chưa nói, đường dây bên kia đã tắt.

“Thế nào?”

Diệp Tích Thượng cố giả bộ tùy ý hỏi, trong lòng đã khẩn trương.

Tiết Thần: “Cố Hoài Nam nói. . . . .”

Anh muốn nói lại thôi, chân mày Diệp Tích Thượng đã cau lại.

“Cố Hoài Nam nói cô ấy ở đại viện của ba cậu, nếu như trong vòng một canh giờ cậu không đi gặp cô ấy, cô ấy liền cùng ba cậu ngã bài muốn cùng cậu. . . . . Ly hôn, lý do là cậu không tận nghĩa vụ người chồng, kết hôn năm năm không chịu cùng phòng, để cho cô ấy làm quả phụ, hoài nghi năng lực tình dục của cậu có vấn đề.”

Tiết Thần nói xong có chút cắn răng nghiêng lợi, mà Diệp Tích Thượng nghe xong lời này neho mắt chợt giẫm thắng xe, Tiết Thần không cài dây nịt an toàn, đầu nặng nề đập đầu, mắng một tiếng, anh không để ý tới đau, một thanh nít lấy cổ áo của Diệp Tích Thượng mắng: “Cậu đạt đến một trình độ nào đó, đủ huynh đệ, kết hôn năm năm? Hả? Không giải thích cho tôi một chút đây rồi cuộc là xảy ra chuyện gì thì đừng trách tôi thật sự làm cho Cố Hoài Nam thành quả phụ!”

46. Chương 46

Từ đi học đến công việc, từ quân hiệu đến bộ đội, giao tình giữa Tiết Thần cùng Diệp Tích Thượng đã vượt qua mười năm, tình cảm sâu đậm hơn so với huynh đệ ruột của mình, nói là người nhà cũng không quá đáng, tự nhận mình là người hiểu rõ anh nhất, đã từng nói đùa qua mặc kệ người nào kết hôn trước, người kia sẽ phải làm phũ rẻ.

Chính là người mà anh coi như huynh đệ, lại trong lúc anh không biết chút tình hình nào đã dàn xếp chuyện lớn cả đời, mà anh lại là năm năm sau mới biết sự thật này, buồn cười hơn là anh lại vẫn tự nguyện làm nguyệt lão an bài mai mối lui tới ột đôi vốn là vợ chồng, còn mưu kế dạy người ta lấy lòng phụ nữ như thế nào.

Trong lúc nhất thời Tiết Thần cũng không biết bày ra biểu tình gì, giận đến mức muốn đánh người, anh cười gượng: “Cố Hoài Nam đang nói đùa đúng không?”

Việc đã đến nước này, Diệp Tích Thượng cũng không cần thiết phải giấu giếm nữa, Tiết Thần sớm muộn gì cũng biết, huống chi anh đã sớm chán ghét ngán trở chơi cười ẩn này rồi. “Tớ muốn nói sớm cho cậu biết, chỉ là không tìm được cơ hội nói, Cố Hoài Nam nói là sự thật, chúng tớ quả thật linh chứng, nhưng chỉ như thế mà thôi.”

Ý ở ngoài lời, người không biết bọn họ kết hôn cũng không phải chỉ có một mình Tiết Thần anh.

“Còn chỉ thế thôi? CMN, cậu——” Tiết Thần nhỏ một ngụm, bộ dáng giơ tay muốn đánh anh. Diệp Tích Thượng không trốn không tránh, mí mắt cũng không động một cái, Tiết Thần chỉ đành phải dậm một quyền lên trên ghế dựa, buông anh ra, ở trên người lấy thuốc lá ra ngậm bên khóe miệng, cũng không đốt.

“Lúc cậu đem Cố Hoài Nam giới thiệu cho tớ biết, trong lòng cậu cũng cười điên rồi sao?”

Phía sau xe thối còi, Diệp Tích Thượng lần nữa nổ máy xe, anh ta mắng, không phản bác. Tiết Thần chàm chọc cười lạnh. “Cậu được lắm, Diệp Tích Thượng, huynh đệ hơn mười năm. . . .” Tay anh điểm anh ta, buồn bực đến không biết nói cái gì cho phải.

“Tớ xin lỗi.” Diệp Tích Thượng vừa lái xe vừa nói. “Nếu cậu cảm thấy chưa hết giận, chờ thương thế lành đánh tớ một hồi cũng không thành vấn đề.”

“Tớ thật sự không để ý tới cậu!” Tiết Thần lại mắng cậu, “Tớ nói này, kết hôn liền kết hôn, cũng không phải là chuyện không người nhận ra! Cậu gạt tớ xong rồi thế nào? Coi như là không người nhận ra, cậu lừa gạt người khác thì được, gạt tớ, giải thích quá khứ sao?”

“Lúc ấy tình huống tương đối gấp gáp, kết hôn tương đối vội vàng, cậu cũng biết trong thời gian này Nam Nam ra khỏi nước năm năm ——”

Tiết Thần nổi giận cắt đứt lời anh, “Lúc ấy vội vàng, năm năm này đều vội vàng ư?”

Diệp Tích Thượng tự biết có then, không phải nói một câu xin lỗi là có thể đền bù. “Không phải, nhưng tớ đồng ý với cô ấy là sẽ không nói ra, năm năm qua tớ cũng một mực tìm cô ấy.”

Tiết Thần nghe ra ẩn tình khác trong đó, hừ, cười tự giễu, đem liều thuốc cần bẹp ném ra ngoài cửa sổ xe. “Cũng không biết đến tột cùng cậu lừa gạt tớ và bao nhiêu người không nhận ra chuyện này.”

Tiết Thần không vội về nhà, Diệp Tích Thượng trực tiếp quay đầu xe hướng chỗ ở của Diệp Cẩm Niên đi tới. Đến đại viện Tiết Thần cũng đem đầu đuôi sự việc làm rõ ràng, chân sau nhảy xuống từ trong xe, không khỏi thở dài nói: “Cậu làm anh hùng cứu mỹ thật đúng là cứu trở về một người vợ ỉn, đủ vốn!”

Diệp Tích Thượng nào có ý định cùng anh pha trò, sải bước đẩy cửa chính ra đi vào liền chạy lên lầu. “Nam Nam!”

Diệp Cẩm Niên ngồi ở trước bàn xem văn kiện, thấy con trai trở lại gương mặt nhàn nhạt liếc về. “Con tìm ai?”

Diệp Tích Thượng dừng bước, “Nam Nam đâu?”

Diệp Cẩm Niên thông thả ung dung hít một hơi thuốc, “Con nói người nào là Nam Nam, tìm cô ấy làm gì?”

Sắc mặt ông cũng không có quá nhiều bất đồng so với bình thường, nhưng Diệp Tích Thượng biết ông mất hứng, giơ cổ tay nhìn xem thời gian, kỳ hạn một giờ còn có mười phút. “Có phải Nam Nam nói cái gì với cha hay không?”

Diệp Cẩm Niên cúi đầu chuyên tâm xem văn kiện, Diệp Tích Thượng thấy ông không để ý tới mình, có chút gấp, nhắm mắt lại hỏi một lần nữa. “Cha, con hỏi cha đấy, cha nghe thấy không?”

Bịch——

Diệp Cẩm Niên đem tài liệu ném trên bàn, “Con hỏi ta, ta liền phải trả lời con ư? Lời của con chính là ra lệnh, người khác phải phục tùng phải không? Diệp đoàn trưởng, ta trở về lời của con có cần tiếng la báo cáo trước hay không?”

Quả nhiên, Diệp Cẩm Niên đang tức giận, Diệp Tích Thượng thông minh liền im lặng, không có chống đối nữa, thầm nghĩ Tiểu Hồn Đản Cố Hoài Nam này thế nhưng dậm thọc sau lưng một bộ này.

Tiết Thần hành động bất tiện, mới vào nhà, vừa tiến đến chỉ nghe thấy Diệp Cẩm Niên giáo huấn Diệp Tích Thượng, thối phũ một tiếng bật cười. Diệp Cẩm Niên nhìn tới bên này, chân bó thạch cao của Tiết Thần chống gậy hướng Diệp Cẩm Niên chào. “Chú Diệp.”

“Đừng có đùa nghịch.” Diệp Cẩm Niên đối với thái độ của Tiết Thần coi như hòa ái, ý bảo anh đến bên trong ngồi, sau đó nhìn Diệp Tích Thượng. “Con theo ta lên lầu!”

Bọn họ lên lầu đại khái mất một giờ đồng hồ, thì Cố Hoài Nam ôm trái dưa hấu che dù trở lại.

“Dưa hấu mua về rồi!” Cô cất chiếc dù che mưa ở cạnh cửa xong, ngẩng đầu nhìn thấy Tiết Thần đang ngồi ở trên ghế sa lon.

Trên sàn nhà có dấu chân hai người, một đến từ Tiết Thần, một người khác đi thông trên lầu.

ai muốn JQ nào???

Cố Hoài Nam giơ cằm lên, trong mắt không che giấu được hưng phấn. “Anh ấy trở về chưa?”

“Trở lại, hiện tại thì không biết là đang bị chửi hay là đang bị đánh.” Tiết Thần nói.

Cái miệng nhỏ nhắn của Cố Hoài Nam nhếch lên, hừ một tiếng vào phòng bếp, khóe miệng cũng không tự giác nâng lên, thời điểm trở ra bưng một khay dưa hấu cắt tốt, cầm một miếng dưa cho Tiết Thần. “Àn, đặc biệt ngọt.”

Tiết Thần nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cố Hoài Nam một phen, nhận lấy chậm rãi từ từ mở miệng. “Cám ơn chị dâu, có chuyện, em phải nhắc nhở chị.”

Giọng nói của anh khác với ngày thường, hàm nghĩa phức tạp, Cố Hoài Nam hồ nghi. “Chuyện gì?”

“Chị không cảm thấy lý do chị muốn ly hôn chính là tự đẩy mình vào trong hổ lửa sao?”

“ . . . . .” Cố Hoài Nam nhất thời sửng sốt, sau khi phản ứng kịp, khuôn mặt nhỏ bé bỗng chốc liền đỏ.

“Người đàn ông không thể tiếp nhận nhất chính là phương diện chất vấn này, Diệp Tích Thượng thoát nhìn rất giống như người đàn ông có vấn đề về năng lực?” Tiết Thần gặm dưa hấu, tựa hồ rất hài lòng về mùi vị.

Cố Hoài Nam vừa kinh ngạc lại lúng túng, rút khăn giấy lau nước dưa hấu bên miệng, mượn việc này che giấu vẻ không được tự nhiên. “Làm sao anh. . . . . Làm sao biết?”

“Hả?” Tiết Thần nhìn cô, cố làm mờ mịt. “Chị chỉ kiện chuyện đó?”

Cố Hoài Nam trừng mắt nhìn anh. “Anh biết quan hệ của tôi và anh ấy rồi hả?”

Vừa nhắc tới cái này Tiết Thần liền nổi giận, lạnh lùng hừ cười. “Chị chính là nên suy nghĩ một chút xem sau khi Kim Kim biết chuyện này sẽ phản ứng thế nào đi!”

“À. . . . .” Cố Hoài Nam có chút chột dạ cúi đầu tiếp tục gặm dưa hấu, chợt thấy chân phía sau khay trà, trơn tròn hai mắt. “Anh bị thương? Tại sao vậy?”

“Trên máy bay rớt xuống té.” Tiết Thần cố ý nói khoa trương. “Em mệnh lớn, không có ngã chết, nếu không là thành bánh thịt rồi.”

Anh càng nói càng mơ hồ, Cố Hoài Nam nghe tóc gáy dựng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

“Tiết Thần! Đừng hù dọa cô ấy.” Thanh âm của Diệp Tích Thượng chợt chen vào.

Không biết anh lúc nào từ trên lầu đi xuống, Cố Hoài Nam cũng không nghe được tiếng bước chân của anh, len lén nhìn anh, phát hiện sắc mặt Diệp Tích Thượng khó coi muốn chết, so với trời bên ngoài còn phải âm trầm hơn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lại nhanh chóng xoay tầm mắt.

Sau bữa cơm chiều, Tiết Thần được Diệp Cẩm Niên an bài người đưa trở về, Diệp Tích Thượng tự nhiên ngoan ngoãn đi theo Cố Hoài Nam về nhà.

Dọc theo đường đi Cố Hoài Nam mấy lần tìm đề tài cũng bị cái khuôn mặt kia chặn trở về, mới vừa rồi có Diệp Cẩm Niên thì anh còn có thể giả bộ, vừa rồi đi khỏi Diệp gia, Diệp Tích Thượng lập tức khôi phục lại bộ dáng vẻ lạnh lẽo kia.

Cố Hoài Nam nhìn ngoài cửa sổ trong mưa to lóe lên mây tía, càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng khó chịu, cuối cùng không nhịn được bộc phát ra. “Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Không muốn qua phải không? Không muốn qua liền cách tốt lắm!”

“Khuyên em không cần dùng những lời này uy hiếp anh.” Mắt Diệp Tích Thượng nhìn phía trước, chuyên tâm lái xe.

Cố Hoài Nam trong nháy mắt âm chuyển, tay nhỏ bé ôm cánh tay của anh. “Rất cuộc chịu để ý đến em?”

Môi Diệp Tích Thượng vẫn mím thật chặt như cũ. “Để ý em quá nhiều, tanh sợ nhập diễn quá sâu, nếu là lợi dụng lẫn nhau còn không cần phải quá nghiêm túc, em đã cùng ba anh làm rõ nguyên nhân chúng ta kết hôn, vậy thì không tháo ngụy trang xuống đi.”

Diệp Tích Thượng đem lời nói đã thương người của cô trả lại cho cô, Cố Hoài Nam cắn cắn môi, mặt cũng trầm xuống. “Anh có ý tứ gì?”

“Em vẫn muốn biết lý do lúc đầu anh dễ dàng đồng ý kết hôn cùng em, như vậy anh hiện tại tất cả đều nói cho em biết.”

Diệp Tích Thượng nói, tốc độ hơi dừng lại, “Anh cùng Tiểu An cũng đều được nhận nuôi, khi đó cha mẹ Cảnh Thiên bệnh nặng không thừa được mấy năm thời gian, bọn họ vẫn cố chấp hi vọng Cảnh Thiên có thể cùng Diệp Cẩm Niên ở chung một chỗ, vì để cho bọn họ không mang theo tiếc nuối, Diệp Cẩm Niên cùng Cảnh Thiên thương lượng giả kết hôn giả mang thai cũng nhận nuôi anh cùng Tiểu An, cho đến khi ông bà lần lượt qua đời. Trước đó Cảnh Thiên vẫn có người yêu, bởi vì rất nhiều chuyện nên hai người không thể ở chung một chỗ, đôi phương cũng lấy vợ sinh con, thật bất hạnh vợ người đàn ông đó qua đời ngoài ý muốn, hai người tình cũ tái hợp. Diệp Cẩm Niên vì để cho cô không có gì không vướng không vấp đi đến với người người đàn ông kia liền len lén đưa anh cùng Tiểu An đi, hơn nữa nói điều kiện mình đồng ý kết hôn với bạn gái chính là không cần đưa bé.”

“Cảnh Thiên. . . . . Đi?”

Cố Hoài Nam chần chờ hỏi, Diệp Tích Thượng gật đầu một cái.

“Đi, sau khi bà ấy đi Diệp Cẩm Niên lại đem anh trở về một mình nuôi dưỡng, bởi vì trong lòng ông bọn anh là đứa con chung của ông và Cảnh Thiên, là chứng cứ chứng minh cuộc sống trôi qua đầy đủ nhất của ông và vợ, ông cũng không có bạn gái gì, khi còn bé, Tiểu An chỉ nhận Cảnh Thiên không nhận người khác. Diệp Cẩm Niên hy sinh rất nhiều, vì Cảnh Thiên, vì anh cùng Tiểu An, ông hi vọng bọn anh có thể trôi qua tốt, anh cùng Tiểu An và ông đã làm ước định, ông đồng ý vào lúc bọn anh lập gia đình sẽ xem xét tìm một bạn đời, sau này vì mình mà sống, thật ra thì ông không bỏ được Cảnh Thiên, nhưng không có biện pháp, bọn anh không thể để cho Diệp Cẩm Niên cả đời đều ở một mình. Về phần Tiểu An ra khỏi nước. . . . .”

Diệp Tích Thượng chậm chọc cười xuống. “Cảnh Thiên gả cho người đàn ông tên Giang Chấn, Giang Chấn cùng vợ trước sinh con trai chính là tên khốn Giang Thiệu kia, thời điểm Tiểu An biết những thứ này đã yêu không cách nào tự kiềm chế rồi. Nói với em chưa chắc có thể hiểu, quan hệ chung sống giữa em và Cố chính ủy không tốt ít nhất em còn biết mình họ Cố, mà anh cùng Tiểu An vĩnh viễn sẽ không biết bọn anh vốn là họ gì tên gì, tại sao từ nhỏ liền bị vứt bỏ, Diệp Cẩm Niên cho bọn anh cuộc sống dạy bọn anh làm người, tất cả mọi thứ của bọn anh đều là ông cho, cho nên Tiểu An tình nguyện vì Diệp Cẩm Niên buông tha Giang Thiệu, trốn ra nước ngoài, mà anh. . . . .”

“Mà anh tình nguyện vì Diệp Cẩm Niên buông tha cơ hội tìm kiếm hạnh phúc chân chính, cam nguyện kết hôn cùng một cô gái không thương.” Cố Hoài Nam lẳng lặng thay anh nói xong, lặng lẽ nắm lại tay.

“Anh thừa nhận khi đó quả thật có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lợi dụng em, anh nhận lỗi với em.” Giọng nói của Diệp Tích Thượng bình tĩnh như trước, Cố Hoài Nam lại không biết lúc anh nói ra những lời này thật ra thì có bao nhiêu khó chịu.

Mưa rơi tựa hồ lại có khuynh hướng gia tăng, tầm nhìn rõ rất ngắn, Diệp Tích Thượng thả chậm tốc độ xe bật đèn xe lên, Cố Hoài Nam vẫn nhìn ngoài cửa xe. Nước mưa trượt trên cửa kính xe tạo ra thành hàng hoặc thành phiến, làm thành một đường hoặc chia làm mấy đường chảy xuôi xuống. Rất cuộc cô biết tại sao Diệp Tích Thượng chưa bao giờ chịu nói nửa chữ chuyện có liên quan đến Cảnh Thiên, anh hận bà ấy bởi vì bà ấy rời đi, cũng bởi vì tình thương của cha, Diệp Cẩm Niên đối với bọn họ ân trọng như núi.

Bất cứ tia cảm tình nào cũng hợp thành một, càng yêu người nào, lại càng không khỏi sinh ra hận ý đối với người làm tổn hại người của mình.

Cố Hoài Nam còn có thể cảm thấy Diệp Tích Thượng hận còn bởi vì Cảnh Thiên rời đi mà sinh ra tự ti cùng tức giận vì bị ném bỏ, cái loại khổ sở đó so với cô cảm nhận được còn khắc sâu hơn, bởi vì đó là lần thứ hai anh bị mẹ vứt bỏ.

Diệp Tích Thượng nói xong những lời này, trong buồng xe nhất thời chỉ có một phần đè nén nặng nề, đây là lần đầu anh hướng một người bày tỏ thân thể của mình, ngay cả Tiết Thần cũng không hiểu rõ nhiều như vậy. “Còn muốn biết gì nữa?”

Đèn đỏ, xe dừng lại.

Cố Hoài Nam vặn tay vào nhau, nghĩ ngợi hồi lâu. “Một vấn đề cuối cùng, hi vọng anh không gạt em, có phải anh. . . . . Rất thích Diệp Tiểu An hay không?”

Cô hỏi ra miệng liền nhắm mắt lại, cắn môi chờ đợi anh nói ra câu trả lời kia.

Diệp Tích Thượng cũng không trả lời ngay, mà là mím môi, chậm rãi mắt khép hờ, tay cầm tay lái buộc chặt không dễ dàng phát giác, đợi đến khi đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng lên anh mới mở miệng.

“Đúng”

. . . . .

Cố Hoài Nam bởi vì một chữ này, trong lòng hơi nhói đau.

“Sau đầu đường, đặt em ở nơi đó.”

“Không được.”

“Em muốn yên tĩnh một mình một chút, nghĩ một ít chuyện.”

“ . . . . . ”

“Em sẽ tự mình trở về, chỉ muốn nán lại một lát thôi.”

“ . . . . . ”

Diệp Tích Thượng không miễn cưỡng được cô, dừng xe ở đầu đường. Cố Hoài Nam che dù tựa như trốn tránh đi xuống, rất nhanh biến mất ở trong mưa.

Có một thời gian cô và Dư Kim Kim thường tới quầy rượu, có lẽ là bởi vì hôm nay mưa to thế nhưng đóng cửa. Cố Hoài Nam đứng ở cửa quán rượu ngơ ngác nhìn đèn biển báo cũng không thấp sáng, thu cái ô, mặc cho nước mưa xối xả tưới vào trên người mình.

Cô đi dọc theo con đường này đi thẳng đến đường lớn Hải Uyển, sau đó dừng lại, nhìn chăm chú vào dòng sông trong mưa. Nơi này là năm năm trước Trần Nam Thừa cùng Dư Anna kết hôn, ngày đó cô nghĩ không ra địa phương tìm chết, cũng là Diệp Tích Thượng cứu cô.

Cô ngồi vào rào canh bờ sông, đột nhiên cảm thấy hôm nay tựa hồ có một chút xú tương tự năm năm trước.

Cố Hoài Nam dẫu môi, rất nhanh hủy bỏ ý nghĩ của mình: không giống nhau, Diệp Tích Thượng không phải Trần Nam Thừa, không phải anh.

Ngay từ lúc Giang Thiệu biết được tình cảm của Diệp Tích Thượng đối với Diệp Tiểu An không tầm thường, chỉ là không thể nghĩ đến là yêu. Cô chợt không có dũng khí, thân thể bọn họ giống nhau, Diệp Tích Thượng có thể không hề cần nguyên do đi thương yêu người, tại sao cô đánh bại Diệp Tiểu An trong lòng anh, chiếm đoạt địa vị tốt?

Mặc dù nghĩ như vậy, Cố Hoài Nam cũng không cam lòng, cô nhìn nước sông mịt mờ mênh mông, ít điểm không cam lòng càng phát ra càng chiếm cứ nội tâm mất mát cùng khổ sở của cô.

Bỗng dưng, cô từ trên rào canh đứng lên, vậy mà cô chưa kịp xoay người nhảy xuống, một đôi cánh tay có lực liền từ phía sau lập tức đem cô kéo xuống. Cô sợ hết hồn, cây dù trong tay rơi xuống lặn lộn trong dòng sông.

Diệp Tích Thượng hận không thể ăn luôn cô, mắt bị nước mưa ngâm đỏ lộ ra hung ác. “Em không thể để cho anh bỏ bót tâm? Không phải mỗi lần em từ nơi này nhảy xuống anh đều có thể trùng hợp cứu được em!”

Giờ phút này đường lớn Hải Uyển trừ hai người bọn họ ra có lẽ không có người khác, nếu không phải anh không yên lòng đi theo phía sau cô, không dám nghĩ mới vừa rồi không phải bọn họ tách nhau một lần cuối cùng.

Diệp Tích Thượng ôm tay của cô đều lạnh, vừa nghĩ tới một màn mới vừa rồi da đầu đều tê dại, cảm xúc tức giận cùng sợ hãi lần lượt lộ ra ngoài, anh cắn răng buông cô ra, đẩy cô ra một chút, bởi vì mưa quá lớn không thể không lớn tiếng kêu ra.

“Cố Hoài Nam, anh, CMN, chịu em đủ rồi! Bắt đầu từ bây giờ, chỉ cần em muốn ly hôn anh liền đồng ý, anh không ngăn em! Em thích tìm ai thì tìm người đó! Cái hiệp nghị chó má gì, trở về anh liền xé! Anh trông nom em không nổi!”

Diệp Tích Thượng rống hét, xoay người rời đi, không có một chút lưu luyến. Cố Hoài Nam nháy mắt mấy cái, cái miệng nhỏ hé mở ra, chợt bật cười, sau đó chạy lên đi từ phía sau nhào tới trên người Diệp Tích Thượng.

Diệp Tích Thượng tính phản xạ trở tay từ chối cô, “Đi xuống cho anh! Em muốn nhảy sông thì cứ nhảy đi, không ai quản em!”

“Em không! Ai nói em muốn nhảy sông!” Cố Hoài Nam cắn lỗ tai của anh một cái, vui vẻ. “Em muốn trở về tìm anh! Nào biết anh vẫn đi theo em! Anh nói xem, tại sao anh đi theo em?”

“Anh ăn no không có việc gì làm mới đi theo em! Em coi như chưa từng thấy qua anh, anh đi đây!” Diệp Tích Thượng nổi giận, khéo léo dùng sức đem Cố Hoài Nam từ trên thân kéo xuống ném xuống.

Anh đi mau, Cố Hoài Nam mặc quần dài bị nước mưa làm cho ướt nhẹp cũng dính vào trên đùi, cô nhìn xem, định kéo khóa kéo ra đem vấy cởi tiện tay ném một cái, giày xăng đan cũng không cần, chân không đuối theo, chạy đến trước mặt Diệp Tích Thượng, lại nhảy lên trên người anh.

Đáng tiếc lại bị Diệp Tích Thượng lôi xuống.

Cố Hoài Nam cũng tức giận, hướng về phía bóng lưng của anh hô to. “Anh bước một bước, ngay cả quần áo em cũng cởi!”

Diệp Tích Thượng mắt diếc tai ngơ, cắn bản mặc kệ cô. Cố Hoài Nam dậm chân một cái đi theo anh, cầm quần áo hai ba lần liền cởi ra vứt xuống trên đầu anh. “Anh lại đi, ngay cả áo lót em cũng cởi!”

Diệp Tích Thượng ném y phục xuống đất vẫn không ngừng bước như cũ, rất nhanh, một cái nịt vú màu trắng tinh chuẩn nhét vào trên vai anh.

“Diệp Tích Thượng, anh lại bước một bước! Em cởi quần lót bên trong! Dù sao em là vợ của anh, em mất mặt thì anh cũng mất mặt!”

Lần này Diệp Tích Thượng rốt cuộc không nhịn được rồi, dừng lại bước chân, mắng lên, bắt đầu cởi nút áo sơ mi của mình, cũng không thể thật làm cho cô toàn lỗ thể, bây giờ mặc dù tầm nhìn là mười mét, coi như không ai nhìn, người chịu nước mưa lạnh lẽo cũng đủ.

Anh tức giận đằng đằng xoay người lại. “Có phải muốn bị đánh hay không ——”

Lời còn chưa nói hết, Cố Hoài Nam cũng đã lần nữa nhào tới trong ngực anh, tựa như tiểu hồ ly cười híp mắt ngược đầu nhìn anh. “Em không tìm đánh, em liền tìm anh, em mặc kệ Diệp Tiểu An là người nào, dù sao anh lấy em thì chính là người của em.”

Anh đã cởi áo sơ mi ra, thân thể Cố Hoài Nam mềm mại dán vào mình, bộ ngực mềm mại cũng đều cùng anh tiếp xúc không cự ly. Lấy góc độ Diệp Tích Thượng nhìn sang, nhìn một cái không sót gì, thị giác cùng xúc giác đồng thời kích thích, đầu của anh cũng nổ tung.

Cố Hoài Nam như gấu Koala giắt trên người anh, ôm cổ anh. “Vẫn chưa trả lời tại sao đi theo em?”

“Ăn no không có việc gì làm!” Diệp Tích Thượng tức giận.

Cố Hoài Nam rất hài lòng với đáp án, “Em không muốn ly hôn, anh có thể chờ khi dễ em hay không?”

“Lúc nào thì anh khi dễ qua em? Không cảm thấy em vẫn luôn là người bá đạo khi dễ anh?”

“Anh không muốn em chính là khi dễ em! Anh cho em xem, nhìn thấy không ăn, cùng anh ngủ trên một cái giường lâu như vậy cũng không lau súng cướp cò qua, là em quá không phụ nữ hay anh thật trông khá mà dùng không được! Diệp Tích Thượng, có phải phương diện kia của anh thật không được phải không?”

Diệp Tích Thượng không còn kịp cởi áo sơ mi xuống nữa, không thể làm gì khác hơn là kéo vạt áo ra đem cô khóa đến trong ngực sưởi ấm, vì vậy Cố Hoài Nam cố ý giãy dụa ở trên người anh thời điểm anh hỏa rất nhanh liền bị quỳến rũ. Anh nhìn cô chằm chằm, ánh mắt không nói ra được am hiểu sâu không đáy.

Cố Hoài Nam một tay ôm cổ của anh, một cái tay khác thám xuống, xâm nhập khe hở đai lưng của anh chui vào bên trong quần lót, nhướn mày mắt. “Nếu như nó thật không thể dùng được, vậy em cũng không cưỡng cầu.”

Diệp Tích Thượng hít sâu một hơi, xoay người đem cô chống đỡ ở rào canh, một tay ôm cô một tay nhanh chóng kéo khóa quần ra, thả cái đó đã trưởng đến không được ra, vật kiện nhanh chóng tiếp xúc với chân cô qua lớp vải mỏng, ánh mắt ác ngoan.

“Bản thân mình tìm, Cố Hoài Nam! Em dám kêu đau anh liền ném em vào trong nước!”

Dứt lời đẩy tầng mỏng manh kia ra, hỏa nóng một mặt cứ như vậy xông vào. Cố Hoài Nam quả thật đau, nhưng hiệu quả này chính là. . . . .

“Ông xã. . . . . Em nhớ tới một câu nói. . . . .” Cố Hoài Nam đau có chút phát run, ôm anh thở gấp. “Lính dù. . . . . Trời sinh chính là bị bao vây. . . . .”

Diệp Tích Thượng hiểu cô nói những lời này vào thời điểm này có ngụ ý gì, muốn hỏa cũng kèm nén không được nữa, cố gắng hòa nhập hết sức.

Hết chương 46

47. Chương 47

Đau nhức phía dưới đánh tới, người giống như bị bỏ mớ, Cố Hoài Nam cắn bản hung hăng cắn chặt, phía dưới hung hăng run rẩy, toàn thân như một dây đàn kéo chặt cương ở trong ngực Diệp Tích Thượng.

Cô không kêu ra, ôm cổ anh, cố nén muốn chịu đựng qua loại đau đớn không thể hình dung này.

Đường lớn Hải Uyển cách mấy mét liền có một sân trời cạnh bờ sông, Diệp Tích Thượng xoay người đem cô chống đỡ trên mình cùng đá vây sân trời để che chở cô, thận trọng nâng thân thể của cô. “Có phải rất đau hay không?” Ở một khắc phá thân thể của cô kia liền hối hận, lại quên cô còn non, trước bởi vì cô mà lý trí bỏ lỡ trong nháy mắt trở lại trong đầu, đem cô ôm chặt chút, không biết mình có nên lui ra ngoài hay không.

“Đừng. . . . . Trước đừng động, ông xã. . . . .”

Giọng nói của Cố Hoài Nam xào xạc, tràn đầy uất ức. Diệp Tích Thượng cúi đầu hôn mặt của cô an ủi, đau lòng lại tự trách. “Không động, buông lỏng một chút, anh không động.”

Mưa to tầm tã, màn mưa khi bọn anh tách ra chung quanh một khoảng che chắn, toàn bộ thế giới tựa hồ cũng bị một đoàn mưa bụi bao phủ.

“So với Kim Kim nói còn đau hơn nhiều. . . . .” Cố Hoài Nam qua một hồi lâu mới trở lại bình thường một chút, đầu chôn vào cổ anh nũng nịu. “Diệp Tích Thượng, rốt cuộc thì anh cũng là người của em. . . . .”

Hơn nữa còn là nơi năm năm trước cô được anh cứu lên, có lẽ đó chính là ám hiệu trời cao cho cô, ám hiệu cô đến tốt cùng ai mới là người cứu giúp trong sinh mệnh cô, chỉ tiếc không lý do bị cô kéo dài năm năm.

Cô nói chuyện đều thở gấp, lại vẫn không thay đổi bản tính nghịch ngợm. “Không nghĩ tới cả đời em chỉ có một lần Động Phòng Hoa Chúc mà lại ở dưới tình huống như thế này, không có rượu, không có gì, không có tắm, ngay cả giường cũng không có, Diệp Tích Thượng, anh làm em tủi thân.”

Cả đời cô, cũng sẽ chỉ gả một lần, vừa gả cho anh lại yêu anh, như thế nào đi nữa cũng sẽ mặt dày mày dạn đi theo người đàn ông này, Cố Hoài Nam chợt không nghĩ ra trước kia tại sao mình có thể có ý niệm ly hôn với anh.

“Bây giờ nói cái này đã muộn!” Diệp Tích Thượng cắn răng nghiêng lợi, lại muốn che chở cô vào trong ngực che mưa, lại muốn chống lại dục vọng xông loạn trong thân thể.

Anh bỗng nhúc nhích nho nhỏ này, thân thể Cố Hoài Nam cũng cứng đờ, cô đau, ngay tiếp theo phía dưới cũng truyền đến trận co rúc lại, Diệp Tích Thượng bị cô bọc thật chặt, phản ứng của cô, anh cảm thụ được phi thường rõ ràng, so sánh với nước mưa lạnh, nóng bỏng bên trong cơ thể cô để cho anh cơ hồ khắc chế không được.

Diệp Tích Thượng cố nén, hung ác quyết tâm. “Kiên nhẫn một chút, anh. . . . Ra ngoài.”

Anh vô cùng chậm chạp vô cùng chậm rãi từ trong thân thể cô thối lui ra, từng chút từng chút thoát khỏi độ ẩm của cô, Cố Hoài Nam cũng cắn môi tím rờ.

Diệp Tích Thượng ôm cô, nhặt lên cái quần dài bị cô vứt bỏ đắp lên hạ thân cô, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại trong xe, không để ý tới toàn thân mình ướt đầm, lấy ra một tấm thảm nhỏ bao cô thành bánh chưng nhỏ, dùng khăn lông lau tóc dính đầy nước cho cô.

Động tác của anh cũng không dịu dàng, tựa hồ mang theo một sự bức bối, Cố Hoài Nam bị anh xoa đầu nhỏ trở mình. “Anh nhẹ một chút, nhẹ một chút nha! ”

Diệp Tích Thượng không để ý tới cô, đem tóc cô lau đến khi không hề thấy nước chảy nữa, kéo dây nịt an toàn qua thắt cho cô, nổ máy xe một cước chân ga lao ra ngoài.

Cố Hoài Nam còn trong trạng thái như một cái bánh chưng nhỏ, tựa vào nơi đó liếc khuôn mặt căng cứng của anh. “Xong chuyện rồi?” Cô trừ đau ra cái gì cũng không cảm giác được.

Diệp Tích Thượng hít sâu mới chịu đựng kích động mà không đem cô vứt xuống trong nước thật. “Về nhà sẽ tiếp tục! Em cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào để làm sao!”

“Vậy anh cũng không đem em làm ở đây.” Cô mới vừa nhỏ giọng đánh câu cũng cảm giác sắc mặt của anh trầm hơn chút.

Toàn thân anh đều ướt, nước mưa theo cằm nhỏ chảy xuống, quần áo ướt đầm trở nên trong suốt dán chặt lên thân thể anh, bắp thịt của toàn thân cứ như vậy lộ ra. Phong cảnh tốt như vậy khiến cái miệng nhỏ nhắn của Cố Hoài Nam len lén nâng lên, tầm mắt toàn tâm toàn ý rơi vào bụng dưới anh. “Ông xã ơi.”

“Nói!” Giọng nói của Diệp Tích Thượng rất hầm hầm.

“Anh ghê gớm thật.” Cố Hoài Nam ca ngời tự đáy lòng, vẫn không có cơ hội khen trang bị tiêu chuẩn của anh quá xuất sắc, hôm nay rốt cuộc bị cô bắt được rồi, mặc dù để cho cô “Ăn” thật đau khổ.

Chỉ tiếc đang mưa, nếu không mọi người nhất định sẽ thấy một xe việt dã ở trên đường cái rộng rãi chợt giống như mất khống chế tưởng chừng sắp nhảy lên, sau đó dừng ngay vào ven đường.

Diệp Tích Thượng xoay người nắm được Cố Hoài Nam, cổ chợt gằn hơn, giọng xót xa: “Anh đang lái xe, có thể dừng ở chỗ này hay không, loại thời điểm này câu dẫn anh? Anh không phải Thánh Nhân! Cố Hoài Nam!”

“Em chỉ bắp thịt trước ngực anh, anh nghĩ đi đâu vậy. . . .” Cố Hoài Nam làm bộ vô tội nhìn anh.

Diệp Tích Thượng nặng nề tổn hơi thừa lời, kiềm chế thở ra một hơi, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong cho cô một nụ hôn hung ác, hôn trên người mình lửa đốt càng vượng mới chống đỡ trên môi cô, giọng nói cảnh cáo cô.

“Em tốt nhất nên van xin trận mưa hôm nay đừng có ngừng, hơn nữa càng rơi xuống càng lớn, lớn để chúng ta không về nhà được, nếu không anh sẽ khiến em trong vòng ba ngày không xuống giường được! Mặc kệ em khóc lóc hay là cầu xin anh, giả bộ vô tội, giả bộ đáng thương, nhất luật đều vô dụng.”

Anh nói xong chắc chắn, sau đó buông cô ra lần nữa nỗ máy.

Cố Hoài Nam bởi vì lời nói của anh trong lòng bắt đầu không ngừng nhảy lên “bùm bùm”, trên mặt chợt bắt đầu nóng lên: không có nghe sai, anh nói. . . . . Là ba ngày?

Cũng không biết Cố Hoài Nam cầu nguyện như thế nào, trận mưa sa này thế nhưng bắt đầu càng rơi xuống càng nhỏ, theo mưa nhỏ đi, tốc độ lái xe của Diệp Tích Thượng cũng bắt đầu gia tăng tốc độ, bọn họ về đến nhà lúc mưa cơ hồ ngừng hẳn.

Diệp Tích Thượng đem cô từ trong xe một đường ôm lên lầu, trong thang máy trái tim Cố Hoài Nam cũng đã như đánh trống, mãi cho đến khi bị anh ôm vào phòng tắm đặt ở bồn rửa mặt, nhìn dưới mí mắt anh đang bắt đầu cởi từng cái từng cái quần áo của mình, trái tim cũng sắp nhảy ra từ trong cổ họng.

Diệp Tích Thượng có vóc người tuyệt vời, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhưng lần này lại làm cho cô khẩn trương không thôi, huyết mạch căng phồng.

“Bắt đầu sợ?” Diệp Tích Thượng đem vật che đây cuối cùng trên thân thể giơ tay ném một cái, tầm mắt nhìn chăm chăm cô.

Cố Hoài Nam mãnh liệt lắc đầu, con người chuyển loạn. Diệp Tích Thượng đứng ở trước người cô, đưa tay lướt qua bên người cô mở cái van nước xả vào bồn tắm, sau đó một tay chống bên người cô, nâng cằm nhỏ của cô lên.

“Sao không nhìn anh? Thời điểm anh mặc trang phục em hận không thể đem anh nhìn hết, hiện tại anh không có mặc y phục, xem ra em không dám nhìn rồi hả?”

“Em nào có không dám!” Cố Hoài Nam không chịu nổi khiêu khích, nhanh chóng liếc anh một cái, bị con người anh bởi vì dục vọng mà đốt sáng khiếp sợ lại cũng không dời mắt được.

Diệp Tích Thượng kéo thăm ra một góc nhỏ, từ từ đem bên trong bóc ra ngoài, đầu ngón tay từ môi của cô dọc theo đường cong cần cổ đẹp để trượt xuống, tới trước ngực thì hơi dừng lại, đầu ngón tay điểm nơi đó. Rốt cuộc Cố Hoài Nam vẫn còn là một cô nương, vội vàng dùng tay che mình, đỏ mặt thành anh đào.

Diệp Tích Thượng cúi đầu nhẹ phụ bên tai cô. “Rốt cuộc anh có thể dùng hay không, sẽ làm cho em thử nghiệm một lần.” Dứt lời đóng vòi nước, ôm cô lên bước vào bồn tắm, đây là trước đó không lâu cô yêu cầu đổi bồn tắm cực lớn, đủ để cho hai người ở bên trong giằng vò.

Thân thể Cố Hoài Nam ngâm vào trong nước nóng mới thoải mái hơn một chút, còn không đợi cô buông lỏng liền bị anh giam cầm vào trong ngực, đưa tay cởi quần bên trong của cô. Đến bây giờ Diệp Tích Thượng mới phát hiện hôm nay quần cô mặc bên trong là kiểu dây buộc, còn là màu trắng thanh thuần, bởi vì ướt đầm mà trở nên hết sức hấp dẫn, chân trong lúc phong cảnh này cơ hồ lộ ra nguyên hình. Anh từng sốt một chút, thời điểm lần nữa giương mắt nhìn cô, đáy mắt một mảnh ánh lửa. Cố Hoài Nam bị anh nhìn không được tự nhiên, nhắm mắt cười. “Nhìn có được hay không?”

“Chờ sau khi anh bắt đầu, xem em còn có thể đắc ý được bao lâu, đến lúc đó ngàn vạn đừng khóc.” Ngón tay Diệp Tích Thượng nhẹ vẽ ở trên eo cô, tính ám hiệu bấm bấm, sau đó nhẹ nhàng lôi kéo dây, quần lót buông lỏng ra, Cố Hoài Nam cũng trở thành trần truồng như anh.

“Vậy phải xem anh có bản lĩnh để cho em khóc hay không.”

Cô kẹp chặt chân, che ngực lại, khi anh nhìn soi mói máu chảy thẳng hướng dâng trào, mà Diệp Tích Thượng lại ngược lại với cô, máu toàn thân chỉ tuôn đi xuống một chỗ.

Trên mảnh vải nhỏ màu trắng bị nhuộm một vệt màu đỏ, Cố Hoài Nam lúng túng không thôi, bắt lại chuẩn bị ném nó ra ngoài, lại bị Diệp Tích Thượng ngăn lại. Tay anh lớn, cầm quần lót nhỏ phụ nữ như vậy đặc biệt tức cười lại để cho Cố Hoài Nam tim đập dồn dập, chỉ là vẻ mặt của anh ngược lại.

“Có phải cho rằng em sớm bị Trần Nam Thừa ăn sạch sành sanh rồi hay không?” Cố Hoài Nam biết anh đang muốn nói gì, chọn tính trêu chọc dùng tiểu cước cọ xát trên đùi anh. “Tại sao nét mặt của anh giống như thật đáng tiếc?”

Cô vốn định giữ đến thời điểm tốt nghiệp kết hôn, đáng tiếc cô quá ngây thơ, người đàn ông tham ăn nào để lâu như vậy mới làm? Lại nói cũng phải cảm ơn Dư Anna, khi cô vẫn là bạn gái của anh ta đã thay cô tận hết nghĩa vụ, phục vụ người đàn ông này cũng đem tim thay đổi, người đàn ông tốt cuộc là bởi vì tình dục mà yêu.

Nếu sự thật là như vậy, Diệp Tích Thượng có thể cũng sẽ vì vậy mà. . . . . Yêu cô?

“Anh tiếc nuối chính là không sớm một chút thu thập em, đối với em quá tốt mới có thể để cho em càng ngày càng vô pháp vô thiên.” Tay anh giương lên quần lót tinh chuẩn rơi vào thùng rác, thân thể áp hướng cô, bức cô đến mép bồn không còn đường có thể lui. Cố Hoài Nam tóc loạn tán trên vai, lộ ra làn da trắng nõn dụ hoặc anh. Anh nâng một túm lượn quanh ở trên tay, dùng đuôi tóc quét ở trên vai cô.

Cố Hoài Nam không tránh thoát nhột, đôi tay che chở trước ngực không thể làm gì khác hơn là dùng tiểu cước đạp anh, đúng với mong muốn trong lòng anh, dễ dàng bị anh nắm cổ chân, nâng lên thật cao, chân vừa lúc làm lộ mật cốt, nước ở dưới như hư như thật. Con mắt sắc của Diệp Tích Thượng thâm trầm hơn, lần người gần sát cô, chân của cô bị buộc cao trước ngực. Anh cố ý đến gần, vật kiên định cứng rắn như đá vừa đứng chống đỡ giữa hai chân bị anh mở ra, nhiệt nóng bỏng của cô.

Ánh mắt của anh đang nói cho cô biết, không nên vào lúc này nhắc đến tên người đàn ông khác. Thế nhưng tư thế dạng độ cao khó khiến Cố Hoài Nam miệng đắng lưỡi khô, hạ thân tựa hồ càng ngày càng trướng ra, gì đó tùy thời cũng sẽ xông tới. “Anh. . . . . Sẽ không liên muốn tiếp tục chứ? Dầu gì em cũng là lần đầu tiên.”

Cô khấn trương, nhịp tim không dứt, hô hấp cũng không dám dùng quá sức.

“Không phải mới vừa rồi rất phóng khoáng sao? Hiện tại tưng?” Diệp Tích Thượng cố ý hạ xuống, cúi đầu ngậm lấy vành tai mượt mà. “Người có thể để cho anh mất khống chế thật không nhiều, Cố Hoài Nam, em được coi là thứ nhất.”

Cùng cô nán lâu là một chuyện rất nguy hiểm, không phải là bị cô ép điên khùng chính là điên khùng cùng cô, từ trước đến giờ anh nổi tiếng tỉnh táo lại cũng sẽ làm ra chuyện quá quắt như vậy, liều mạng ở trong trường hợp hạ quyết tâm muốn cô, anh không dám tưởng tượng sau này còn có thể bị cô gái này kích thích làm ra chuyện gì. Diệp Tích Thượng càng ngày càng cảm thấy sẽ không cho cô xem điểm màu sắc một chút, Cố Hoài Nam thực sẽ cười đến trên đầu anh làm mưa làm gió.

“Em và cha giao thiệp báo kiện nhỏ sao?”

Cố Hoài Nam chuyển mắt to chột dạ, một mặt đề phòng anh có thể đột nhiên xâm lấn, một mặt cười lấy lòng. “Cha mắng anh à? Em cũng không phải đâm thọc á..., chính là tùy tiện oán trách mấy câu, không nghĩ tới cha lại cho là thật chứ sao.”

“Tùy tiện oán trách mấy câu? Nói anh khi dễ em, lấy tư cách đoàn trưởng tự mình là đứng ra lệnh cho em, cưỡng bách em phục tùng ý nguyện của anh, can thiệp em giao hữu, mưu hại em, đả thương bạn của em thậm chí còn áp dụng bạo lực gia đình với em, tiếp đó lại bạo lực lạnh nhạt em, để mặc cho bản thân mình tự sinh tự diệt, những thứ này đều có thể coi là oán trách mấy câu?”

Diệp Tích Thượng hơi dần xuống, tay vẽ đẩy cánh hoa kín kẽ của cô ra khỏi đi vào, đầu Cố Hoài Nam muốn nổ tung, hô hấp càng thêm khó khăn. “Đừng kích động, em nói là sự thật nha, anh nhét em vào B thị đi một mình, em trở lại cũng không thấy bóng dáng của anh, cũng không gọi điện thoại lần nào, tựa như không muốn thấy em.”

Cô càng nói đáng vẻ càng uất ức, Diệp Tích Thượng ngoắc ngoắc môi, tay sâu đến đáy nước, khẽ nâng cao thân thể của cô tựa hồ điều chỉnh góc độ chuẩn bị tùy thời tiến vào. Cái chân kia của Cố Hoài Nam cơ hồ

bị anh gánh trên vai, tư thái tôi cần tôi cứ lấy. Nhìn con người anh đen nhánh lóe sáng loáng, Cố Hoài Nam khấn trương tới cực điểm, giống như bị người đặt ở trên tấm thớt, đỉnh đầu treo một thanh chẳng biết lúc nào sẽ bị đao chặt xuống.

Diệp Tích Thượng dĩ nhiên nhìn ra cô khấn trương, cố ý tiếp tục dùng sức cố gắng xâm nhập cô, lúc cô nhắm mắt lại chuẩn bị thừa nhận thì nắm cầm của cô, nhẹ nhàng vuốt ve môi của cô.

“Một chút cũng không nhớ qua tại sao anh rời B thị? Tại sao không muốn mang em trở lại? Trong đầu em tất cả đều là Sách Thế Kỳ?”

Cố Hoài Nam bỗng dưng mở mắt ra, Diệp Tích Thượng dùng thêm chút sức bóp cô. “Nếu như em nói là, lần sau gặp được anh ta, anh không cần xuống tay lưu tình, đánh anh ta cũng không dám tới gặp em nữa, có lá gan vừa kéo vừa ôm đối với phụ nữ của anh, cô nam quả nữ ở một chỗ trắng đêm, phải có bản lĩnh lần lượt nhận quyền của anh.”

Anh nói nhẹ nhõm, hàm nghĩa lại nặng, Cố Hoài Nam bị anh bóp hé mở miệng nhỏ, mặt kinh ngạc mất hồn, rất là đáng yêu mê người.

Lúc hôn hạ xuống môi cô, lời kéo tay của cô ôm cổ của mình, Diệp Tích Thượng thở dài bé không thể nghe. “Phó đoàn của anh bị thương nhập viện mới vừa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, thời khắc mấu chốt anh bay đi B thị, chẳng lẽ em cho rằng anh chỉ vì đi đánh một trận? Bình thường em đâu óc thông minh thế nào vừa đến lúc mấu chốt lại đình chỉ vận chuyển? Còn em nữa, cô gái, thời điểm nên để em đau khổ đến rồi.”

Mắt Cố Hoài Nam mở lớn hơn, đợi cô rút cuộc lấy lại tinh thần, Diệp Tích Thượng đã hôn lên môi của cô bắt được cái lưỡi cô cắn, cô bị đau hít vào tức giận lại lật người đè cô vào đáy nước.

Ở dưới nước, Diệp Tích Thượng điên cuồng hôn trước nay chưa có, bàn tay trực tiếp cầm thứ mềm mại trước ngực cô vuốt ve, mút vào môi lưỡi của cô, không cho cô có bất kỳ cơ hội thở dốc. Anh là cao thủ rất âm ức, nhưng Cố Hoài Nam không phải, ở trong nước lại phịch lại chống cự, trong chốc lát trong phổi liền bắt đầu nghẹn đau, dùng lực đánh anh đẩy anh, Diệp Tích Thượng thủy chung bất động như sơn, không bị ảnh hưởng chút nào, chuyên tâm thưởng thức vẻ đẹp của cô.

Cố Hoài Nam thông qua trong miệng anh truyền tới khí lại kiên trì một lát hoàn toàn không được, Diệp Tích Thượng giống như nắm tốt thời gian kéo cô nổi trên mặt nước. Cô từng ngậm từng ngậm hô hấp. “Tiết Thần bị thương làm sao anh không nói cho em?”

Diệp Tích Thượng nhú nhú mày, tay kéo, Cố Hoài Nam lần nữa bị anh kéo xuống dưới nước khi dễ, đợi cô lại không kiên trì nổi thì mới nhân từ để cho cô nổi trên mặt nước để thở.

Cố Hoài Nam tiếp tục liều mạng hấp thu dưỡng khí, nhưng mà trên mặt lại cười, vịn vai anh bất tri bất giác cười. “Diệp Tích Thượng, anh đang ghen phải không?”

Diệp Tích Thượng coi như không nghe thấy, giống như đứa bé không thỏa mãn, từng phát từng phát không ngừng hôn cô. Cố Hoài Nam vừa cười vừa tránh, giữ lấy mặt anh không để cho anh hôn, nhưng cô nào ngăn cản được hơi sức của anh, lần thứ ba bị anh kéo xuống dưới nước.

Lần này Diệp Tích Thượng cũng không quá mức chấp nhất môi của cô, từng tắc hôn xuống phía dưới. Cố Hoài Nam vẫn không hề có kinh nghiệm như cũ dùng sức phịch hao phí mất thể lực, trong miệng bắt đầu phun bong bóng. Diệp Tích Thượng để cô nổi trên mặt nước, mình lại theo thân thể của cô đi xuống.

Cố Hoài Nam rất nhanh phát giác ý đồ của anh, kinh hãi. “Diệp tích —— a! Umh!” Cô bị tay anh từ trong nước đưa ra kiểm ở mép bồn để cho cô tựa vào bồn tắm, sau đó bịt miệng cô lại, chặn lại tất cả kháng nghị, chỉ có thể trơ mắt cảm thụ môi anh càng ngày càng đi xuống phía dưới, giống như cái tay bò sát trên bắp đùi cô.

Nụ hôn của anh đi tới trước ngực cô, trước tiên là dọc theo liếm một vòng, rồi sau đó vươn đầu lưỡi ra liếm quả dâu tây. Cố Hoài Nam bị anh khống chế đầu, không nhìn thấy chuyện anh làm với mình, chỉ có thể cảm thụ, cho đến khi anh há mồm trong nước ngậm đỉnh mềm mại.

Để cho cô muốn nhìn không được run chuyện tình vẫn còn ở phía sau: tay của anh đi giữa hai chân đang kẹp chặt của cô, ngón tay khép lại bao cô, ngón cái vừa vặn đè hết đầu đồ nhô ra, đầu ngón tay đảo qua, bàn tay thô ráp xẹt qua mảnh non mềm.

Phía trên bị anh ngậm lấy, dưới mặt bị anh che phủ, anh mút hút ô mai, răng mài lúc nhẹ lúc nặng. Trong miệng anh rất nóng, đầu lưỡi mềm lại có đàn hồi và sự dẻo dai, giống như là coi cô như một món ăn ngon.

Cố Hoài Nam bị anh trêu chọc phát nhột, đẩy tay của anh cũng chỉ muốn cự tuyệt lại ra về mời chào. Diệp Tích Thượng buông cô ra, một bên đầu tây khác lại rất nhanh bị che phủ, dùng đôi môi tựa như đùa dai đè ép nó, sau đó nặng nề hút, cảm giác bén nhọn từ nơi đó truyền tới trong đầu Cố Hoài Nam. Tay của Diệp Tích Thượng cũng không còn nhàn rỗi, dùng ngón tay đùa bỡn chất mật bên ngoài, một mảnh cánh bướm đang kẹp khe kéo lên, một ngón tay nhân cơ hội nhân nhột thử dò xét ở ngoài cửa động.

Cố Hoài Nam khấn trương mở to mắt, khi đầu ngón tay anh phá vỡ mà vào, lúc đầu quả tim run lên, đau như dự liệu không có đến, Diệp Tích Thượng lại trượt vào sâu hơn, ngón tay thăm dò vào nửa cây, khe hướng lên nhất câu, dưới lưng cô cứng lên.

Nơi đó ê ẩm căng căng, an ủi đến khiến cô kêu rên. Diệp Tích Thượng ăn quả đầu tây, nhẹ nhàng cắn mút, đợi nó đứng thẳng thì mới buông ra tiếp tục hôn đến bụng.

Nơi này là nơi Cố Hoài Nam cực kỳ nhạy cảm.

Diệp Tích Thượng chợt nhớ lại những lời Trần Nam Thừa đã nói với anh, nổi trên mặt nước. Cố Hoài Nam mở mắt ướt nhẹp, môi còn bị tay của anh chặn, gương mặt đỏ tươi.

Diệp Tích Thượng đưa cái tay khác vào trong nước tiếp tục thăm dò vào, liếm vai mượt mà của cô. “Nghe nói chỗ mẫn cảm nhất của em là nhỏ bụng, đúng không?”

Nghe nói? Nghe ai nói?

Cô còn bị anh che môi, không cách nào nói chuyện. Diệp Tích Thượng rút tay ra, lại thăm dò vào, lặp lại động tác này làm cho người ta mặt hồng tim đập. Hằng năm anh thường huấn luyện, chỉ tay thường mang theo vết chai cứng rắn, ở bên trong tầng tầng lớp lớp thói mạnh, Cố Hoài Nam vừa nhột vừa thoải mái, bụng dưới từng trận trống không.

“Có muốn thêm một cây không?” Anh hỏi, đương nhiên sẽ không để cho cô trả lời, bỗng dừng lại xâm nhập hai ngón tay, cố ý làm cho cô ra nhiều dịch nhất.

Cố Hoài Nam hít vào một hơi, lắc đầu, nức nở nghẹn ngào phát ra kháng nghị, Diệp Tích Thượng lại hoàn toàn không dự để ý tới.

“Có biết lần ở Ngự Cảnh Uyển gặp phải Trần Nam Thừa, cậu ta nói cái gì với anh hay không?” Diệp Tích Thượng thả chậm tốc độ, từng tắc cảm thụ mật dịch của cô bao chặt, trên mặt không khác thường, nhưng lửa nóng bụng dưới cũng đã trướng đến nóng lên, nhớ lại ở mùi vị ở trong cơ thể cô bao quanh thật là tuyệt vời. “Cậu ta nói, em khó thuần phục lại nhiệt tình, nhất là. . . . . nhiệt tình ở trên giường.”

Cố Hoài Nam nhìn chằm chằm anh, lúng túng tới cực điểm.

Khóe miệng Diệp Tích Thượng nhếch lên, “Anh muốn nghiệm chứng xem, em không phải phản đối chứ?” Dứt lời lần nữa tiến vào trong nước, trực tiếp trượt đến chân cô bị chính mình chiếm, rút ngón tay ra trực tiếp há mồm ngậm cánh hoa nhỏ của cô.

Cố Hoài Nam cắn chặt răng, cả người cứng đờ, muốn khép chặt chân, Diệp Tích Thượng không cho cô như ý nguyện, đôi tay thay đổi giữ chặt nâng mông của cô lên để ỳnh dễ dàng ăn cô hơn. Anh hút cánh hoa nhỏ của cô, đầu lưỡi đồng thời thăm dò vào cửa động, không có làm quá nhiều dừng lại, trực tiếp đi vào rất nhanh.

Cố Hoài Nam sắp muốn điên rồi, tránh không được sự kiềm chế của anh, đôi tay chỉ có thể tiếp tục để bên bồn cúi đầu nhìn anh trong nước đối với mình muốn làm gì thì làm. Chưa bao giờ nghĩ tới anh sẽ làm chuyện như vậy, cùng anh bình thường nghiêm trang tương phản quá lớn.

Chờ ngón tay Diệp Tích Thượng thay thế lưỡi của anh lần nữa chiếm cứ thân thể cô, cũng đem thân thể của cô cùng nhau kéo vào trong nước thì Cố Hoài Nam đã như một con tôm luộc chín, toàn thân ửng hồng, đáy mắt hiện đầy sương mù mờ mịt, ướt nhẹp nhìn anh.

“Ông xã. . . . .”

“Hả?”

“Em. . . . . Em. . . . .”

“Em làm sao?” Diệp Tích Thượng làm bộ không hiểu hỏi ngược lại.

Anh thả một phần nước ra, mực nước vừa đúng có thể bao phủ qua anh đào nhỏ của cô, Diệp Tích Thượng đối với nơi đó miệng yêu thích không thôi, chuẩn bị khẽ liếm mút trên choker. Anh câu dẫn cô, hành động thế nào đều không tiến một bước, Cố Hoài Nam nhanh chóng muốn khóc lên, cắn răng một cái, đẩy tay của anh ra, dùng sức đẩy anh kéo dài qua đến trên người anh. “Rốt cuộc anh muốn là hay không cần làm? Không phải tuyên bố muốn cho em ba ngày không xuống giường được sao?”

Cô mới vừa nói xong cũng cảm giác cây gậy sắt bị cô vừa đứng ngồi ở xuống dưới đùi động, Cố Hoài Nam cắn môi, tay dò xuống phía dưới, cảm cái đó mặt phút chốc đỏ vài phần, nuốt một ngụm nước bọt. “Nó có thể bề mặt hay không?”

“. . . . .”

Cô liếm môi một cái, “Có lạnh hay không?”

Diệp Tích Thượng nhú mày, cô hỏi đương nhiên sẽ không là người của anh, mà là anh. . . . . “Nếu như lạnh?”

Cố Hoài Nam khẽ nâng thân thể lên, “Em. . . . . Giúp anh sưởi ấm.”

Ấm hiệu như thế, Diệp Tích Thượng thế nào nhịn được, con mắt sắc chợt rét, lập tức ngồi dậy. “Em phải giúp anh sưởi ấm thế nào?”

“Tựa như vậy.” Cố Hoài Nam nắm nhiệt hỏa của anh nhắm ngay mình, khi anh nhìn soi mói một chút xiu rơi xuống, để ỉnh ăn vũ khí hạng nặng.

Vậy mà số đo của anh thật đáng sợ, Cố Hoài Nam căn bản không làm được, ngay cả đầu mới chỉ đi vào nửa. “Giống như. . . . . Có chút khó khăn, không vào được.”

“Có thể đi vào hay không, em còn không rõ ràng lắm?” Diệp Tích Thượng kiềm chế sự vọng động của mình, chậm rãi hướng lên trên đi vào, đồng thời giữ hông của cô ấn xuống. Thô lớn từng tắc chen vào, Cố Hoài Nam thở không dám thở, vịn vai anh cắn môi.

“Cái đó. . . . . Có thể thương lượng hay không?”

“Cố Hoài Nam! Bây giờ em nhận thức kinh sợ đã là chậm quá!” Diệp Tích Thượng cắn răng nghiêng lợi, rống giận khiến thân thể run lên cô, phía dưới siết chặt, đến phiên anh hít sâu một hơi. “Buông lỏng một chút, chớ buộc chặt như vậy, không tốt đi vào.”

Cố Hoài Nam khó nhịn thở gấp, “Em thế nào có loại cảm giác. . . . . Bị anh giày xéo?”

Chữ cấm kỵ không ngờ kích thích đến Diệp Tích Thượng, thể ‘dục vọng bên trong’ chỉ thú bị Cố Hoài Nam hoàn toàn buông thả, đôi tay nắm chặt hông của cô chợt đi lên chen vào, cả căn hoàn toàn tiến vào.

Cố Hoài Nam không kịp đề phòng bị anh xỏ xuyên qua, một hơi lại nghẹn trong cổ họng không phát ra được. Anh kín kẽ đem cô lấp đầy, không lưu lại một chút đường sống.

Chợt trên vai anh ăn đau, Cố Hoài Nam hung hăng cắn anh một hóp, tay nhỏ bé đâm anh lung tung: “Anh chết đi, Diệp Tích Thượng! Muốn đi vào cũng không nói cho em biết một tiếng, em đều sắp. . . . . Cũng sắp. . . . .”

“Cũng sắp như thế nào?” Anh lui về sau, mượn sức lực lại lần nữa tiến vào. Cố Hoài Nam không có phòng bị, lần nữa bị anh đoạt lấy hoàn toàn, sức lực mạnh như thế kích thích, thế nhưng để cho cô cứ như vậy đạt tới cao trào.

Cô còn hơn hồi này, quan trọng hơn nữa là bao quanh dục vọng của anh, Diệp Tích Thượng cũng chỉ có thể nhìn, không cho cô thời gian thích ứng của mình, bắt đầu ở trong cơ thể cô mãnh liệt luật động.

“Đừng. . . . . Chậm. . . . . Chút. . . . .”

Động tác của anh vừa nhanh vừa nặng, Cố Hoài Nam cảm giác bị anh duy trì, thân thể cơ hồ co rút.

“Xin lỗi, chậm không được.” Diệp Tích Thượng vòng chặt thân thể của cô, sâu đậm tiến vào, hoàn toàn rút lui ra khỏi, hết sức có thể muốn cô, mỗi một cái cũng sâu dần chặt vào chỗ sâu nhất. Cố Hoài Nam bị dục vọng anh như gió bão mưa rào dọa sợ đến khóc lên, ôm chặt lấy vai anh co lại.

Diệp Tích Thượng như thế nào lại để cho cô trốn, một cánh tay liền đem cô kéo trở về, nặng nề ngồi vào trên lửa nóng của mình, lợi dụng trọng lực toàn thân cô để cho cô chột nuốt mình, cái loại khoái cảm bị cô vây quanh cùng chen ép muốn chết từ hông mắt tán tới toàn thân. Diệp Tích Thượng ôm cô nâng thân thể từ trong bồn tắm lên, lôi khăn tắm bao lấy cô trở lại phòng ngủ, trên giường lớn công chúa đem lấy cô đặt đến trên giường, cả quá trình cũng không có rời khỏi thân thể của cô.

“Có nhớ em thiếu anh năm năm nghĩa vụ người vợ hay không?” Cánh tay Diệp Tích Thượng chống đỡ trên cô cong gối kéo cao, thân thể của cô mở ra thật to, trước eo ếch dùng sức đỉnh vào giày vò. “Anh chỉ hướng em đòi nợ ba ngày.”

“Ba ngày. . . . . Sau đó?” Cố Hoài Nam bị anh dùng chữ không câu, ý thức càng tan rã.

“Ba ngày sau đó, đem những thứ em nợ anh năm năm, trả lại.” Diệp Tích Thượng giảo hoạt câu khoe miệng, cúi đầu hôn cô, đồng thời gia tăng tốc độ chống đỡ nơi mềm mại nhất của thân thể cô.

48. Chương 48

Rất nhiều năm trước kia, Cố Hoài Nam vẫn còn là thiếu nữ đã không ít lần đánh bậy đánh bạ đến trảng diện Trần Nam Thừa thân mật cùng bạn gái, sau hai người ở chung một chỗ càng không ít lần bị anh dụ dỗ mê hoặc, vì vậy Cố Hoài Nam đối với chuyện dục vọng cũng không tính là xa lạ, nhưng giờ phút này Diệp Tích Thượng còn mãnh liệt xuyên sổ mang đến khoái cảm trong thân thể cô mà cô cũng chẳng bao giờ cảm thụ qua.

Cõi đời này, tính cách của người đàn ông ở trên giường, cũng sẽ biến thành dã thú bị ham muốn khống chế, điểm này Cố Hoài Nam tối nay coi như là thiết thân thể nghiệm rồi. Trong ngày thường người đàn ông này nghiêm túc nói năng cẩn thận loại thời điểm này thật là nhiệt tình không dứt ra được, cố ý đem cô trong trong ngoài ngoài từ trên xuống dưới ăn thấu triệt đã nghiền, Cố Hoài Nam không nhớ rõ bị anh làm mấy lần, cuối cùng chỉ còn lại có phản tiếp nhận.

Cánh tay anh tựa như thép ôm mình, có lúc cô cũng sẽ nghĩ, nếu như Diệp Tích Thượng bỗng nhiên nảy sinh ác độc, có thể đem thắt lưng cô cắt đứt hay không?

Bỗng dưng, một va chạm thật sâu làm cho Cố Hoài Nam bị kích thích cả người co rút lại, chỉ cần anh đụng chạm cô như vậy, cô sẽ co rút lại, sau đó sẽ cảm giác được cái vật ở bên trong thân thể cô tựa hồ trở nên kiên cố cứng rắn hơn, dĩ nhiên người cuối cùng được lợi bây giờ đang ở trên người cô không tiếng động cười yếu ớt.

“Đã bảo đừng. . . . . Như vậy. . . . .”

Cố Hoài Nam nện cho anh một cái, đáp lại cô là liên tiếp tiên sâu vào.

Diệp Tích Thượng đem cô trở mình, không có vội vã đi vào, tay lại tiếp tục sờ ở chân cô, cúi đầu ghé vào bên tai Cố Hoài Nam, tiếng nói trầm trầm: “Nam Nam, ẩm ướt.”

Anh muốn ngắm ở ngoài cửa động liếm, phía trên dính đầy căn cứ xác minh Cố Hoài Nam động tình, khiến cho trên móng nhỏ của cô cũng dính vào.

“Nguồn nước đầy đủ trơn, dễ dàng anh. . . . . Hành quân.” Cô nói xong cũng chôn đầu nhỏ, mắc cỡ không mặt mũi gặp người, may nhờ trong phòng không có mở đèn, nếu không cô phải tìm một cái lỗ để chui vào.

Diệp Tích Thượng nhất thời cười, quay mặt của cô qua chỗ một ngum. “Anh là không quân, không phải là hải quân.”

Anh nắm tóc của cô kéo về phía sau, ép cô ngẩng đầu lên, mút lấy làn da bên gáy cô, tay sau bưng lấy ngực của cô, thỏa mãn cầm vuốt ve, mượn nước trơn dốc sức chen vào.

“Bất quá không sao, coi như là vũ trang bơi qua 5000m.”

Cố Hoài Nam không rõ, Diệp Tích Thượng tà ác hướng trong lỗ tai cô thổi nhiệt khí, “Nói đúng là, anh sẽ đem toàn bộ tinh lực cùng thể lực đều dùng ở trên người của em, như thế nào?” Dứt lời lại tiến sâu hơn trước mấy phần, thỏa mãn nghe cô hé mở miệng tràn ra tiếng ngâm.

“Mấy lần. . . . . Anh còn có. . . . . Khí lực?” Cô bị anh đụng phát ra thanh âm mảnh nhỏ, tay nắm ga giường cũng bởi vì thế mà trắng bệch.

“Em cảm thấy thế nào?” Diệp Tích Thượng hoàn toàn rút lui ra khỏi, đè ép âm cuối cường thế xuyên vào, đổi cảm eo mảnh khảnh, khiến cô càng thêm dán chặt vào mình để dễ dàng kết hợp.

Cố Hoài Nam mềm nhũn nằm xuống giường, nức nở. “Làm sao anh còn không có. . . . . Ăn no, em cũng. . . . . chống đỡ rồi.”

“Nơi nào chống đỡ rồi hả?” Anh buông ngực cô vì thỏa mãn ăn no ra, tay trượt vào chỗ hai thân thể kết hợp: vuốt ve cánh hoa, kích thích cô run rẩy. “Nơi này?” Sau đó lại duỗi thân đến phía trước đè lại bụng của cô, cảm thụ mình tùy ý phóng túng trong cơ thể cô. “Hay là nơi này?”

Cố Hoài Nam khó nhịn kêu một tiếng, nức nở lợi hại hơn. “Cầu xin, van xin. . . . . Van anh. . . . .”

“Anh nói rồi, van xin anh cũng vô dụng, chính em không nên đốt lửa kêu gào với anh, nếu anh không thỏa mãn em chẳng phải là khi dễ em ư? Sau đó lại để cho em có cơ hội đến trước mặt cha báo cáo?” Diệp Tích Thượng hôn tới nước mắt bên khóe mắt cô, bộ dáng cô mềm mại yếu ớt như vậy anh một chút cũng không có cảm thấy đau lòng, ngược lại càng kích thích muốn ở trên giường hành hạ chết sự vọng động của cô. “Khóc cũng vô dụng, anh thế nhưng không phải ai hạ chiến thiếp cũng nhận, em ném, không nhận thì thật xin lỗi mình, Nam Nam. . . . . Mau cảm thụ anh đưa cho em, sau này nhớ lâu một chút.”

Anh tách chân Cố Hoài Nam, đặt mình trong chân cô, một tay chống bên người cô, một cái tay khác giữ chặt cái mông tròn của cô rất tự nhiên mà khởi xướng một vòng tấn công mạnh cuối cùng, nhanh chóng mà cuồng mãnh ra vào, mỗi một lần rút lui ra sau cũng bị một lần tàn nhẫn đẩy ra, cả cây phá vỡ mà vào, tuyệt đối xứng không hơn ôn nhu, cũng không cần ôn nhu, anh muốn chính là xâm lấn cùng chiếm lĩnh như vậy.

Cố Hoài Nam đều sắp điên rồi, tê dại cùng nhột còn khó có ngôn ngữ có thể hình dung cảm giác đã nghiền cũng cơ hồ muốn đem cô nuốt hết, còn kèm theo một loại đau mơ hồ, cô tránh không thoát, trốn không thoát, loại đau này có lẽ là do anh đụng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô tạo thành, vọng động cùng trống rỗng như nước xoáy mút chặt cô.

Anh càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, Cố Hoài Nam cảm giác mình lúc nào cũng sẽ bị anh đụng hư, mà lại sợ không nổi để anh rời đi, u cốc nhỏ yếu ớt theo bản năng có xu hướng đẩy cứng rắn ra phía ngoài, khi anh thật thối lui khỏi lúc ngược lại hết sức bao lấy không để cho anh đi —— Diệp Tích Thượng yêu chết muốn chết loại hành hạ ngọt ngào này, đổ ở phía sau cô vừa đứng thẳng động vừa cúi đầu thở gấp.

“Anh ta nói không sai, thân thể của em quả thật nhiệt tình làm cho người ta khó có thể điều khiển tự động, chỉ tiếc loại nhiệt tình này, anh ta không có cơ hội cảm thụ, cũng không phải lần đầu tiên của em cũng thuộc về anh ta.”

Anh nói có chút nẩy sinh ác độc, động tác cũng theo đó mà tàn nhẫn, bất kể cô đã nức nở biến thành khóc nức nở, lần nữa ép cô thừa nhận. Vừa nghĩ tới cô gái phía dưới từng là bạn gái Trần Nam Thừa, Diệp Tích Thượng sẽ tự giác gia tăng lực đạo, không rõ ràng lắm tại sao khi đó Trần Nam Thừa cố ý nói như vậy,

chẳng lẽ chỉ vì khích bác ly gián? Anh ta cũng không có tình ý, huống chi từ rất nhiều năm trước anh biết Cố Hoài Nam có tình cảm đối với Trần Nam Thừa.

Trên tấm lưng cô trắng ‘lóa lờ’ động tác của anh sáng ngời thành một cái mê hoặc người, tóc dài tán loạn, mu bàn tay bắt lấy eo anh, không biết là muốn kháng cự hay là muốn nhiều hơn, thanh âm bởi vì bị đè nén ần ần, muốn anh dùng sức mới có thể không có lựa chọn nào khác phóng thích ra.

Đối mặt thể công anh cường hãn, Cố Hoài Nam thật sự không có cách nào làm nửa điểm phản kháng, hoàn toàn nhận rõ một chuyện: người đàn ông im lìm ần ần mình sẽ dẫn tới mất mạng . . . . .

Cô hoài nghi mình có còn mạng chịu qua ba ngày không, tại sao bọn họ chết nhanh trong động tác, thể nhưng anh lại giống như người vận động làm nóng đường như chơi chết đi được?

Cô lần này thật là đùa quá rồi, con cạp không phát uy, cũng tuyệt đối không thể cho anh là mèo bệnh. “Em muốn. . . . . Nhìn anh. . . . . Ông xã. . . . .”

Cô mềm nhũn van xin, Diệp Tích Thượng còn chưa có biện pháp nói không, nhanh chóng đem cô lật người, nhắc bắp đùi của cô lên đột nhiên đâm vào, eo ếch đong đưa càng lúc càng nhanh, tay thất cầm của cô, để cho họ nhìn nhau. Cố Hoài Nam mượn ánh trăng cửa sổ thấy rõ mắt của anh, giống như Hắc Diệu Thạch thâm trầm đột phát sáng, cô kiều diễm, so với trước kia bất cứ lúc nào cũng muốn người khiếp hồn phách.

Ở mấy cái đâm sâu, một cỗ nhiệt lưu hướng vào trong cơ thể cô, nhiệt năng mạnh mẽ tưới nhụy hoa của cô. Cố Hoài Nam bị bỏng đến cực kỳ thoải mái lại kích thích, ê ẩm mau đến an ủi để nở rộ ra, phủ lấy kiên định của anh rứt bụng lại đã tới cao triều.

Diệp Tích Thượng lẳng lặng hưởng thụ cảm giác bị cô quán chặt, hôn vai của cô, liếm mồ hôi hột trên da tinh mịn của cô, một trận tốt mới đưa mình. Cố Hoài Nam còn đang thở dốc, chưa từ giữa hành hạ bình phục lại, Diệp Tích Thượng nằm nghiêng ở bên người cô, nắm tay nhỏ bé của cô ôn ôn nhu nhu hôn.

Cố Hoài Nam ỉu xiu nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy lên án. Diệp Tích Thượng siết chặt khuôn mặt đỏ thắm của cô. “Đừng cho rằng anh không biết em có chủ ý gì, rốt cục thấy bộ dạng anh thất khống rồi, rất đặc ý có phải không?”

Tâm tư nhỏ bị vạch trần, biểu tình ủy khuất của Cố Hoài Nam thoáng chốc không thấy, há mồm nghịch ngợm cắn ngón tay của anh. Cô muốn đi tắm, nhưng không có một chút khí lực, người đàn ông này hết lần này tới lần khác đều ở một bên có chút hả hê nhìn cô giãy dụa không chịu hỗ trợ. Cố Hoài Nam không khỏi cắn răng, “Anh tiến bộ rồi đấy Diệp Tích Thượng, người đàn ông trước kia ngồi trong lòng mà vẫn không loạn đi đâu rồi? Hiện tại là một mặt người dạ thú!”

“Này phải cảm tạ em bồi dưỡng.” Tay Diệp Tích Thượng sờ soạng nơi nào đó của cô, đầu ngón tay dính đầy dịch sền sệt. “Anh báo đáp em có thể sẽ lâu dài sâu xa, em không thiệt thòi.”

Là loại “Lâu dài sâu xa” nào, từ trong ánh mắt xấu xa của anh là có thể nhìn ra, Cố Hoài Nam khép chân lại đẩy anh. “Em nói sai rồi, anh cần bản không bằng cầm thú!”

Diệp Tích Thượng cười, ôm cô đi tắm rửa, trở lại làm cho cô thoải mái khoan khoái nằm ở trên giường, anh thì ngồi ở bên giường lau tóc cho cô. Cố Hoài Nam vừa mệt lại vừa buồn ngủ, gối lên chân của anh vòng eo của anh, ngửi mùi hương mát mẻ trên người anh liền buồn ngủ.

Diệp Tích Thượng tắt máy sấy, động tác nhẹ vô cùng nâng đầu của cô đem cô chuyển qua trên gối gối đầu, không có nhiệt độ của anh, Cố Hoài Nam bỗng dưng mở mắt mông lung buồn ngủ, mân mê cái miệng nhỏ nhắn kháng nghị. Diệp Tích Thượng vội vàng nằm theo, để cho cô uốn trong lòng ngực của anh ôm mình, vỗ nhẹ lưng cô dụ dỗ, cho đến khi về mặt cô thỏa mãn tiếp tục ngủ, anh mới chậm rãi nhếch khóe miệng lên, vẽ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Đúng là vẫn còn đến một bước này, Diệp Tích Thượng còn chưa nói cho cô biết, nhớ sự vọng động của cô vẫn bị anh hung hăng đè ép, nhất là một thời gian gần đây, cơ hồ mỗi đêm cũng bởi vì quá muốn cô mà không cách nào ngủ. Đối mặt với Cố Hoài Nam, anh trở nên càng ngày càng không lý trí, có khi chỉ cần một câu nói thậm chí một động tác hoặc một ánh mắt của cô, thú tính trong nội tâm anh sẽ phải xông ra khỏi lồng tre khiêu chiến tự chủ của anh, mấy ngày qua định ở trong đoàn không có trở lại, vốn định tính

táo một chút, không nghĩ tới Tiểu Hồn Đản này thế nhưng sử dụng một chiêu này tới buộc anh, càng không có nghĩ tới anh vừa thấy được cô liền bỏ việc công.

Thời gian lâu dài ở cùng Diệp Tích Thượng, Cố Hoài Nam vốn là ngày đêm điên đảo làm việc và nghỉ ngơi đều sớm bị anh vô hình điều chỉnh, vừa đến thời gian tự động mở mắt. Cô liếc xuống đồng hồ báo thức đầu giường, thời gian còn sớm, khó khăn trở mình, chỉ cảm thấy toàn thân vừa đau vừa nhức, chỗ khác: vừa động liền đau rất.

Diệp Tích Thượng đem cô vòng vào trong ngực ngủ, thấy anh gần ngay trước mắt, đôi môi Cố Hoài Nam không tự chủ giương lên ngây ngốc cười, đầu ngón tay khẽ điểm mi tâm của anh, nhỏ giọng lầm bầm: “Người đàn ông xấu xa, vẫn bị em ăn đi? Để anh giả đứng đắn, còn không phải giống người đàn ông khác ăn vào liền ói không ra, hại em thiếu chút nữa bị anh hành hạ chết! Bại hoại!”

Nói xong tỉ mỉ thưởng thức một phen gương mặt anh tuấn, tâm tình thật tốt ở trên môi anh hôn trầm. Mặc dù cô chưa tỉnh ngủ, rồi lại không bỏ qua cơ hội khó có được là tỉnh lại trước nhìn anh ngủ, kéo ngắn kéo ra chuẩn bị lấy thuốc lá.

Anh ôm chặt, hành hạ Cố Hoài Nam thật lâu mới kéo đến bên giường, sợ động tác quá lớn sẽ đánh thức anh, không thể làm gì khác hơn là gục ở chỗ này vươn tay vào trong ngăn kéo sờ loạn, nhưng cuối cùng lấy ra cũng là mấy cái hộp. . . . . Áo mưa an toàn.

Này cũng là Diệp Cẩm đột nhiên chuẩn bị trước cho con trai, Cố Hoài Nam nhìn cái hộp áo mưa an toàn hỗn tạp chợt nhớ tới vật chuyện gì đó, vui đầu cười lên thiếu chút nữa ra tiếng, lấy điều thuốc ra hút vẫn còn đang cười.

Thật ra thì Diệp Tích Thượng ở lúc cô trở mình đã tỉnh lại, cô hành hạ như thế dĩ nhiên không có biện pháp tiếp tục giả vờ ngủ, cánh tay buộc chặt ôm hông của cô ở cô trên bụng hôn một cái. “Sớm như vậy?”

Cố Hoài Nam thấy anh tỉnh, ngậm lấy điều thuốc khơi mào anh, tùy tiện nhạo báng. “Vị gia này, ở trên giường lớn của bản cô nương ngủ ngon giấc không?”

Diệp Tích Thượng liếc cô một cái, tính trả thù nhéo cái hóm ề ằm của cô, Cố Hoài Nam nhe răng trợn mắt “ôi” một tiếng, ngắt thuốc chui vào trong chăn cùng anh náo, không có mấy cái đã bị anh tung mình ngăn chặn chế phục rồi.

Hai người đồng thời nhớ lại điên cuồng tối hôm qua, con mắt Diệp Tích Thượng thâm sâu chút ít, Cố Hoài Nam cũng là vẻ mặt vui vẻ thực hiện được. “Nói cho anh biết bí mật nhỏ, em và Kim Kim đã len lén đánh cược.”

“Đánh cược gì?”

“Đánh cược lần đầu tiên của chúng ta là anh chủ động hay là em chủ động, sự thật chứng minh là em cười đến cuối cùng, người nhịn không được là anh.” Mặc dù cô lần nữa bức bách, nhưng nếu không phải Diệp Tích còn có tâm, cô nào có thể được như ý?

Diệp Tích Thượng với biểu tình ngưng trọng, không nghĩ tới hai cô gái này không an phận lại len lút đánh cược. “Còn đánh cược khác sao?”

Cô có chút đỏ mặt, “Còn đánh cược lần đầu tiên của chúng ta anh có thể kiên trì được bao lâu, cậu ấy kiên quyết nói anh sẽ không vượt qua năm phút đồng hồ, em đây nhất định phải giữ mặt mũi cho người đàn ông của mình nha, không thể để cho cậu ấy chê cười, nói khẳng định anh không ít hơn nửa giờ, kết quả anh vượt qua một canh giờ, lực chiến đấu vẫn còn để cho em không chịu nổi, chỉ có điều. . . . . Cũng chứng minh anh quả thật không có vấn đề, có thể sử dụng, hoàn toàn có thể dùng.”

“Lại cùng Dư Kim Kim đánh cược loại này, xem ra anh không thu thập em!”

Cố Hoài Nam ôm anh làm nũng, “Em liền biết anh sẽ không để cho em thất vọng! Chứng minh em có lòng tin với anh, chẳng lẽ muốn em đánh cược như cậu ấy là anh chỉ có năm phút đồng hồ? Hừ, Dư Kim Kim, nha đầu chết tiệt kia quá không hiểu chuyện người đàn ông của em rồi.”

Diệp Tích Thượng nhất thời cứng họng, lại bị cô làm nghẹn nói không ra lời, đoán cũng biết là Tiết Thần khẳng định nói cái gì cùng Dư Kim Kim. Anh không nói lời nào, Cố Hoài Nam còn không buông tha. “Có

đúng hay không sao?”

Diệp Tích còn có thể nói gì, mặt cương nghiêm khế gập đầu một cái, anh làm sao không biết xấu hổ nói cho Cố Hoài Nam trước tối hôm qua vật đàn ông của mình là một hàng thật giá thật . . . . .

Cố Hoài Nam nhận được thừa nhận, vui vẻ cười. “Ông xã, thật ra thì em muốn nhắc nhở anh, có phải đã quên một chuyện hay không?”

Mỗi lần về mặt Cố Hoài Nam tựa như tiểu hồ ly giáo hoạt, anh phải bắt đầu suy nghĩ có phải lại bị cô tính toán gì rồi hay không, khi tầm mắt anh đi theo ánh mắt cô liếc về mấy hộp áo mưa an toàn trên đầu giường, huyệt Thái Dương phút chốc hung hăng nhảy, nhìn lại thấy Cố Hoài Nam cười đến vui vẻ.

“Anh là lính nhảy dù, không có bao dù tại sao có thể nhảy dù đây? Vạn nhất xảy ra mạng người thì làm sao bây giờ đây!” Cô vuốt bụng của mình. “Anh nói xem, trong bụng em có thể đã có em bé rồi hay không?”

Diệp Tích Thượng đột nhiên cảm giác nhức đầu, không thể nhìn được nữa nắm cầm nhỏ của cô. “Lúc này ước chừng em thỏa mãn rồi!”

Mẹ kiếp! Anh lại đem chuyện ngừa thai tối trọng yếu này quên đi! Cũng là sắc gây họa, cô gái này không biết có bao nhiêu đặc ý, bởi vậy nghiêm chứng minh lực ảnh hưởng ở trước mặt anh đủ để cho anh luôn luôn cẩn thận lại dời tảng đá đập chân của mình.

Chuyện này để cho Diệp Tích Thượng rất buồn bực, anh cho rằng Cố Hoài Nam làm xong điểm tâm bụng đến tủ đầu giường nặng nề để xuống, không nói tiếng nào đi thay quần áo. Cố Hoài Nam nằm lỳ ở trên giường nâng cằm lên thoải mái nhàn nhã nhìn, cười đến ngọt ngào. “Anh còn phải đi làm nhỉ? Vậy em làm sao trả nợ đây?”

Diệp Tích Thượng mặc xong quân trang đi ra ngoài liếc mắt liền thấy bóng mờ trước ngực cô, cổ họng một trận nóng ran, nhần nhin, nhìn không được, tiến tới một thanh mờ lên chỗ tinh tế chân thật hơn một phen, bàn tay to nhu trên ngực của cô, cắn răng nói. “Chớ đặc ý, vật nhỏ.”

Cố Hoài Nam thật đúng là đặc ý không được bao lâu, cô mơ màng ăn cơm ngủ thẳng xé chiều thì Diệp Tích Thượng tan việc. Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh đã cảm thấy có người lên giường, đem cô từ trong chăn moi ra hôn còn giữ trò đối với cô, không đầy một lát đã bị anh lần mò động tình, sau đó một cây gậy nóng nóng thô sáp xâm nhập giữa hai chân cô, nhắm ngay vị trí đâm vào.

Từ vừa mới bắt đầu anh đã động dậy hung mãnh, Cố Hoài Nam còn chưa ngủ tỉnh liền trực tiếp bị sóng triều anh mang đến bao phủ, ừ a a ngâm lên, thân thể theo bản năng tiếp nhận anh, phối hợp anh luật động. Cũng không biết anh làm bao lâu, lúc Cố Hoài Nam mở mắt phát hiện trời đã tối rồi, vịn vai anh thừa nhận anh cường thế, cho đến khi cuối cùng anh cũng buông thả.

Cô thở gấp, nghe Diệp Tích nói nhỏ bên tai. “Ngày mai ngày mốt cũng không đi làm.” Nói xong dùng lửa nóng cứng ngắc như cũ ở bên trong thân thể cô cố ý bắn một chút làm ra ám hiệu. “Có em chịu đựng.”

Cố Hoài Nam mềm nhũn, hừ, chỉ có thể mặc cho bị kẻ giết.

Diệp Tích Thượng nói được là làm được, thật không cho cô xuống giường, ăn cơm ở trên giường, tắm tùy anh hầu hạ, trừ phi đi nhà cầu mới không để cho anh theo. Cố Hoài Nam bị anh hành hạ sống mơ mơ màng màng, chết đi sống lại, hoàn toàn cảm nhận được nhu cầu mãnh liệt của người đàn ông này, còn có thể lực hơn người.

Trong ba ngày này, bọn họ trừ ăn cơm ra ngủ chính là đòi nợ trả nợ, phăng phát cõi đời này chỉ còn lại có ba sự kiện đáng giá làm, cho nên khi Giang Thiệu gọi điện thoại tới lúc đầu óc Cố Hoài Nam còn có chút phát mộng. Giang Thiệu không giống với Diệp Tích Thượng, là một người kinh nghiệm phong phú tro cốt cấp sắc sỏi, vừa nghe tiếng cô nói chuyện mềm nhũn hơi thở mong manh cũng biết chuyện gì xảy ra. “Diệp Tích còn ở đó mà nói..., đem điện thoại cho anh ấy.”

Cố Hoài Nam nhắm mắt lại vứt đi động cho người đàn ông bên cạnh, không biết bọn họ nói những thứ gì, chỉ nghe thấy giọng nói Diệp Tích Thượng lạnh lạnh. “Tôi cảm ơn cậu, bắt quá đây là hai chuyện khác nhau, hiện tại không rảnh, hôm nào hãy nói.”

Anh cúp điện thoại, Cố Hoài Nam cũng tỉnh lại, dùng chân đạp đạp anh. “Em tò mò, ngày đó Giang Thiệu đến tốt cùng đã nói với anh như thế nào, có thể làm cho anh kiềm nén không được bỏ lại anh em của mình đi thành phố B tìm em?”

Diệp Tích Thượng hừ cười, “Nếu như anh cùng cô gái khác cả đêm ở chung một chỗ, em ——”

“Em sẽ chặt cô ta!”

Cố Hoài Nam tàn bạo nói, mi tâm Diệp Tích Thượng giãn ra. “Em không tin anh?”

“Tin tưởng, nhưng tin tưởng là một chuyện, khó chịu là một sự việc khác.”

Linh quang trong đầu Cố Hoài Nam chợt lóe, chợt nhớ tới sự kiện thật lâu trước kia. “Đợi một chút, em nhớ anh từng đã nói, có một cô gái đối với anh mà nói quan trọng giống như tính mạng, mỗi lần anh cùng cô ấy gọi điện thoại đều giống như biến thành người khác.”

“Còn đoán không được cô ấy là người nào?”

“Hiện tại đoán được.” Cố Hoài Nam lầm bầm, “Diệp Tiểu An.”

Anh cam chịu, hai tay không thành ở trên người cô sờ, Cố Hoài Nam nhưu mảy mẩy lên không lên tiếng. Diệp Tích Thượng nhạy cảm cảm giác được tâm tình cô biến hóa, đem cô ôm chặt tới hôn mộ cái. “Biết anh yêu cô ấy, tại sao vẫn còn ép anh muốn em?”

“Bởi vì tin tưởng anh.” Cố Hoài Nam sâu kín, những ngày kia cô suy nghĩ rất nhiều, nghĩ anh, nghĩ Diệp Tiểu An, cũng nghĩ mình. “Anh quý trọng cô ấy bảo vệ cô ấy thương cô ấy cũng chịu cô ấy, cũng bởi vì thân thể cùng chuyện từng trải qua của Tiểu An giống nhau như đúc với anh, anh biết mình muốn cái gì, cho nên biết cô ấy muốn cái gì, cho dù anh yêu cô ấy, nhưng anh biết các người cần nhất cũng không phải là tình yêu, mà là tình thân, có lẽ chuyện Cảnh Thiên cùng ba ba để cho anh xác định không vì ái tình mà càng thêm quan tâm củng cố tình thân, anh là một người nặng tình cảm như vậy hiểu được cái gì gọi là quý trọng, sẽ không bởi vì yêu cô ấy mà để cho giữa hai người sinh ra nửa điểm mà ngày sau có thể gặp lại sẽ có khả năng là người lạ, anh yêu đối với Tiểu An không phải là tình yêu nam nữ nông cạn như vậy, cô ấy là một phần tính mạng của anh, không thể phân cách, không tha xâm phạm, anh tham món lợi nhỏ yên tĩnh tựa như yêu ba ba cùng mình, nhưng là nơi này của anh. . . . .”

Tay cô phủ ở lồng ngực của anh. “Có lẽ từ rất sớm rất sớm đã bắt đầu, anh cũng đã đem phong bế tình yêu của mình ở nơi này rồi, bởi vì sợ có một ngày người anh coi trọng sẽ rời khỏi anh, cho dù từng thật có yêu cô ấy, nhưng chút tình cảm này đã được anh khắc chế cùng ấn nhấn lâu dài sớm cũng bị sinh sôi mãi mãi không còn sót lại chút gì rồi.”

Diệp Tích sớm đã dừng lại hôn cô, ôm cô như vậy, nghe tiếng nói dịu dàng cả cô ở bên tai, tay cô chỉ bộ ngực anh tựa hồ đã xuyên thấu qua da, sâu vào bên trong thân thể anh, vũng vàng bắt được trái tim của anh, nắm chặt, để cho anh mơ hồ không ngăn chặn đau, cũng trong loại đau đớn này lại cảm nhận được một loại chưa bao giờ có ——

Lòng trung thành.

“Hơn nữa anh đã nói anh yêu thích em.” Mặc dù đó là cô buộc anh nói, Cố Hoài Nam gồng trên vai anh, phồng khuôn mặt nhỏ lên sinh hờn dỗi. “Cũng không biết tại sao, anh nói em đều sẽ tin tưởng, anh khó chịu, lại vướng về trong việc biểu đạt tình cảm, sẽ không dễ dàng nói những lời buồn nôn này——”

“Nam Nam.”

“Tại sao?”

“Nếu như anh yêu em, em có thể có một ngày giống như Cảnh Thiên đột nhiên rời khỏi Diệp Cẩm như vậy. . . . . Rời khỏi anh?”

“ . . . . .”

Cố Hoài Nam bởi vì những lời này của anh mà cả người cũng hóa đá rồi, bỗng dưng ngừng đầu nhìn mặt của anh, cố gắng ở anh trên mặt tìm được một tia sơ hở, đáng tiếc không có, vẻ mặt anh thật tình đến mức làm cho cô muốn khóc.

Ánh mắt của cô thoáng chốc đỏ, cổ họng ứ nghẹn. “Em. . . . Em sợ tìm không được người giống như anh không cần tất cả của em đều hoàn mỹ, bất kể người khác nói cái gì đều đem em làm thành công chúa cần che chở dung túng, kẻ ngu mới có thể rời khỏi anh, trừ phi. . . .”

Cô không có nói tiếp, sợ mình khóc lên.

Nếu anh không rời, cô liền không chê. Cố Hoài Nam cùng anh, khát vọng chỉ là một ngôi nhà đầy đủ, một người thân vĩnh viễn sẽ không rời đi.

“Không có trừ phi, anh không phải là Trần Nam Thừa, không phải mỗi người đàn ông đều như vậy.” Diệp Tích Thượng tin tưởng Trần Nam Thừa rời khỏi cô tuyệt đối có ẩn tình, chỉ bất quá mặc dù có vô vàn chân tướng thì hiện tại cũng đã chậm rồi.

Cô là một người duy nhất có thể tìm tòi nghiên cứu đến nội tâm của anh, đưa nhiều thứ tiềm ẩn đã nhiều năm thấu triệt ra ngoài, để cho anh lần đầu tiên không chỗ nào che dấu trước mặt một người. Diệp Tích Thượng hết sức xác định một chuyện.

Cố Hoài Nam phải ở sau Diệp Tiểu An, anh nhất định... sẽ không phóng tay người.

Nhưng, anh rất nhanh lại bắt đầu phát hiện, sinh mệnh có hai cô gái quan trọng là một chuyện làm cho người ta nhức đầu cỡ nào.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Diệp Tiểu An, bỗng nhiên trở lại.

49. Chương 49

Cuộc sống ngọt ngào dễ dàng nhất làm cho người ta tê dại, quên hết ngày đêm ra sao.

Nếu không phải Diệp Cẩm nhắc nhở, Cố Hoài Nam cũng đã quên sinh nhật của mình. Cô hoả tốc chạy đến phòng thay quần áo, chỉ chốc lát liền xác cái váy ngắn chạy về phòng ngủ, vừa kéo khóa vừa kẹp điện thoại di động không biết đang trò chuyện cùng người nào.

Hôm nay Diệp Tích Thượng có nhiệm vụ nhảy dù, ban ngày rút thời gian trở lại, vừa vào nhà đã nhìn thấy áo cô không ngay ngắn luống cuống tay chân ở trong phòng nhảy lên nhảy xuống cũng chẳng quan tâm hay chào hỏi với mình, một lát vừa mặc áo lót đã chạy tới, đổi một cái váy đồ rộng hơn, trên tay ôm lấy một đôi giày cao gót cời bỏ chân đi tới trước mặt anh, dùng hình miệng hỏi anh: “Đẹp không?”

Diệp Tích Thượng nhìn cô từ đầu đến chân, tầm mắt dừng lại thêm một giây ở trên vai cổ cô, gật đầu. Lúc Cố Hoài Nam mặc váy lộ lưng đặc biệt mê người, cảnh vai cùng lưng đều làm Diệp Tích Thượng nhìn thấy xinh đẹp nhất, đặc biệt. . . . Để cho anh ngứa tâm. Anh là người đàn ông có hành động lực siêu cường, trước kia vì “Đại kế dụ địch” luôn luôn lấy nhân là thượng sách, sau khi hai người đột phá quan hệ thì nhin nữa cũng thật rất xin lỗi mình, cho nên khi Cố Hoài Nam xoay người lại một tay dùng sức nủ cô trở lại chống đỡ ở trên học tử nhiệt liệt cường hôn một trận.

Điện thoại của Cố Hoài Nam còn thông, chỉ nghe thấy thanh âm của một cô gái vang lên gì ở trong loa, một hồi lâu không được thấy đáp lại mới thử thăm dò hỏi: “Nam Nam? Con đang nghe sao? Nam Nam?”

“Ừm ——” Cố Hoài Nam muốn nói chuyện, miệng bị Diệp Tích Thượng ngăn, vịn bất đắc dĩ dùng giày cao gót trên tay nện anh.

Diệp Tích Thượng hết nghiên mới buông ra Tiểu hồ ly ra, chỉ xoa xoa bụng miệng vẫn dính trên môi cô. “Đi sửa sang lại, chuẩn bị bị anh xài.”

Cố Hoài Nam bận rộn che cái loa, tức trừng anh, người đàn ông này cũng không biết nhỏ giọng một chút. Diệp Tích Thượng từ trong ánh mắt cô cũng biết cô muốn biểu đạt ý tứ gì, đè ép nói: “Xin lỗi, do nghề nghiệp, không biết cái gì gọi là nhỏ giọng một chút, anh thật sự phát ra thanh âm còn sợ hù đến em.”

Tiếp tục nói chuyện với người trong điện thoại, Cố Hoài Nam không có tiếp tục cùng anh dây dưa, che cái loa lại chạy đến phòng vệ sinh. “Con đây con đây, dì Diêu, mới vừa rồi có chút việc mà, ngại quá.”

Diêu Nhã ở bên kia sáng tỏ, cười khẽ. “Nếu như không có tiện nói chuyện thì chúng ta có thể đợi lát nữa rồi hãy nói.”

“Không có gì nữa, tiện mà tiện mà.” Cố Hoài Nam kiên trì cười khan, liếc nhìn thời gian. “Vậy thì theo như lúc trước chúng ta nói, chờ tới trễ ă!”

“Ừ, tốt, đến lúc đó gặp lại.”

“Chào dì Diêu.” Cố Hoài Nam cúp điện thoại lập tức bắt đầu trang điểm lại, tầm mắt chạm đến đến mình trong kính thì bỗng dừng dừng lại, xoay người tiến tới, ảo não vỗ vỗ cái trán, hai vai sụp xuống quất lên. “Diệp —— Tích —— Thượng ——”

Diệp Tích ở trong phòng khách giống như đang cùng người nói điện thoại, nghe thấy cô gọi mình liền vội vã nói mấy câu tắt máy. Cố Hoài Nam bình tĩnh đi ra ngoài, “Anh còn nói em mặc bộ này đẹp mắt?”

Anh gật đầu, Cố Hoài Nam dậm chân một cái, chỉ vào cảnh phía sau lưng cùng vai của mình còn có một dấu hôn nói: “Cái này gọi là đẹp mắt? Em cứ như vậy mặc đi còn không bị chê cười chết! Anh muốn để cho tất cả mọi người biết rõ cuộc sống của chúng ta ‘hoang dã vô độ’ đến cỡ nào có phải hay không?”

“Em chỉ hỏi anh có đẹp hay không, không có hỏi anh có thể mặc hay không.” Khóe miệng Diệp Tích Thượng phác thảo mỉm cười nói, sẽ không để cho cô cứ như vậy mặc đi, chẳng qua là tư tâm nghĩ muốn nhìn ‘kiệt tác’ của mình nhiều hơn một lát.

Thấy Cố Hoài Nam muốn phát tác, Diệp Tích Thượng chỉ vào đồng hồ treo tường. “Xin chú ý thời gian, đồng chí Cố Hoài Nam, em cứ mè nheo như vậy nữa sẽ bị muộn bao lâu?”

Một câu nói thành công dời đi lực chú ý của cô, Cố Hoài Nam kinh hô một tiếng, ‘bịch bịch bịch’ chạy vào đổi lại váy.

Trong lúc Diệp Tích đợi cô thay trang phục rốt cục nhận được một tin nhắn —— báo cáo thủ trưởng, đồ đã lấy được, xin yên tâm.

Anh không thể không cong mắt, trong lòng lại có một chút khản trương.

*

Diệp Tích Thượng chỉ trở lại liếc nhìn cô một cái liền phải trở về trong sư đoàn, Cố Hoài Nam ngoài miệng không nói, nhưng ôm anh không tha. Diệp Tích Thượng biết cô buồn bực lại hiểu chuyện không làm khó, hôn lại hôn, sau đó nói trấn an. “Ngoan, anh sẽ mau trở về sớm, cùng mọi người chơi vui vẻ chút.”

Cố Hoài Nam nhìn anh rời đi, xoay người đón xe đi tới một gian cửa hàng không tính là quá lớn, phong cách thanh lịch nhưng như mộng ảo mỹ lệ. Trên biển cửa hàng chỉ viết một số chữ Á Rập thật to, bên trong tủ kính trưng bày áo cưới cực đẹp, là Cố Hoài Nam dùng thời gian ngoài giờ để giết thời gian đích thân thiết kế áo cưới ột hãng ở nước Mỹ.

Cô lên sảnh triển lãm lầu hai, nghiêng đầu hỏi nhân viên bên cạnh cửa hàng. “Lễ phục hoàn thành sao?”

“Buổi trưa hôm nay đưa tới, chờ ngài tới lấy.” Dứt lời kéo bình phong ra, giữa sân bên trong bày biện mô hình người mẫu, trên người mẫu mặc một bộ lễ phục màu đỏ tía có đai đeo, phân chia bộ ngực cùng eo ếch, trên làn váy điểm xuyên một vài hạt châu thủy tinh thủ công, ở dưới ánh đèn làm nổi bật lấp lánh rạng rỡ.

“Hôm nay còn có khách hàng nhìn thấy cái này liền muốn, bảo chúng ta hỏi ý kiến của ngài một chút, để mở giới.”

“Đã nói bộ váy này chỉ có một, hàng không bán.” Cố Hoài Nam cực kỳ hài lòng, tâm tình thật tốt.

Nhân viên cửa hàng vuốt cằm, lại nói. “Chị Nam, không phải là chị thiết kế ỉnh đấy chứ?”

“Dĩ nhiên không phải, ẹ chồng tương lai của tôi.”

Nhân viên cửa hàng kinh ngạc. “Chị Nam muốn kết hôn? Chúc mừng chúc mừng!”

“Tôi đã kết hôn.” Cố Hoài Nam tự tay gỡ y phục xuống xếp vào trong hộp, để lại một địa chỉ sai người đưa qua sau đó vội vã rời đi, lưu lại mấy nhân viên cửa hàng vẻ mặt mờ mịt hai mặt nhìn nhau: chỉ biết bà chủ đang nói yêu thương, lúc nào lại làm tốt chuyện hôn nhân đại sự rồi? Bất quá cái kia “Mẹ chồng tương lai” lại là chuyện gì xảy ra?

*

Hôm đó Cố Hoài Nam nói nên làm sinh nhật ở nhà lúc ấy Diệp Cẩm đột nhiên đoán được cô có mục đích, đến tột cùng là mục đích gì, ông thủy chung không biết được.

Thật ra thì tiệc sinh nhật của cô rất tùy ý, không có an bài bất kỳ tiết mục hao tài tốn của nào, chỉ ở sân sau Diệp gia dùng lửa than nướng thịt, một nhóm người ngồi vây quanh, sống phóng túng. Diệp Cẩm đột nhiên là người chung đụng vô cùng tốt, nhìn qua vĩnh viễn cũng tốt như tính tình vậy, thế cho nên Cố Hoài Nam cùng bạn bè càng lớn mật ở trước mặt ông.

“Lúc Diệp ba ba tuổi còn trẻ nhất định là đàn ông sát thủ của thiếu nữ, có không ít tiểu cô nương xinh đẹp theo đuổi ngài nhỉ?” Cảnh Húc càn rỡ nhất, thậm chí còn cười giỡn, cười ằm ở trước mặt mọi người còn nhướn lông mày với Cố Hoài Nam.

Cố Hoài Nam lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, đột nhiên đem nướng hai cánh gà nướng xong đưa cho Diệp Cẩm. “Nói một chút lịch sử vẻ vang của ngài để cho bọn Cảnh Húc mở mang tầm mắt, để bọn họ đỡ phải từng ngày tâm cao khí ngạo cho rằng mình là đẹp trai nhất thiên hạ.”

Cảnh Húc không khách khí đoạt lấy một cái cánh gà từ trong tay cô, ngoài miệng lại khiêm nhường. “Có anh Diệp ở đây, em dám nói mình tệ nhất sao? Còn không bị chị tát một cái đập chết?”

Cánh gà còn không có đưa vào trong miệng, đã cảm thấy có người đá anh một cước ở dưới mặt bàn, Cảnh Húc là một người thông minh, ho nhẹ một tiếng liền bổ sung. “Thật ra thì, chị Nam của chúng ta bình thường là cô gái rất ôn nhu, bất quá chị chỉ sẵn sóc người đặc biệt giận, chỉ cần là người mình sẽ không cho phép người khác nói một câu không phải, để cho chị nghe được nửa câu không trúng thì cũng cho trừng mắt, haizz, em nói này chị Nam, anh Diệp không giận sao?”

Câu nói của Cảnh Húc có hàm ý khác, người đang ngồi sớm có thói quen anh nói chuyện không có yên lòng, vừa nghe cũng biết anh đang ám chỉ cái gì, cũng vỗ tay vỗ bàn ồn ào. Khuôn mặt Cố Hoài Nam đỏ bừng, muốn mắng không thể mắng, muốn đánh không thể đánh, vì cố gắng giữ vững hình tượng tốt ở trước mặt Diệp Cẩm. “Thịt bò không có, tôi đi cầm.” Nói xong trừng Cảnh Húc một cái sau đó trốn vào trong nhà.

Cảnh Húc chính là nhìn ra tiểu tâm tư này của cô nên mới cố ý trêu chọc cô, bất kể chờ tiệc tan mình có thể gặp phải trả đũa của cô hay không.

Diệp Cẩm đương nhiên cũng hiểu lời của anh, cúi đầu cười lên. “Các cháu biết nhau đã nhiều năm nhỉ?”

“Đánh cái liền biết, khi còn bé không ít lần giúp cháu đánh nhau, chị Nam ấy à, người khác không dễ dàng dám chọc, chọc cho nóng nảy thật sẽ động thủ cùng người.” Anh giơ ngón tay cái lên, khoa trương bĩu môi, chuyện sau đó vừa chuyển. “Bất quá, chị ấy là một cô gái tốt, nhận thức đúng ai không đụng lá chắn không quay đầu lại, anh Diệp tốt hơn nên đối tốt với chị ấy, chị Nam của chúng cháu như là người mẹ đẻ.”

Anh nói xong có mấy phần ý vị thâm trường, Diệp Cẩm đột nhiên mỉm cười, đụng chạm cổ anh. “Con ta sẽ giải thích, sẽ không bạc đãi Nam Nam.”

Cảnh Húc cười vui vẻ, một ngụm đem một chén lớn uống xuống một giọt cũng không dư thừa. “Chị Nam của cháu cháu cũng hiểu rõ, sẽ không bạc đãi anh Diệp.”

Mặc dù hôm nay là sinh nhật của Cố Hoài Nam, nhưng cô tiếc nuôi.

Diệp Tích còn có nhiệm vụ không thể trở lại, nha đầu Dư Kim Kim chết tiệt kia cũng không biết đang bận những thứ gì, mấy ngày tìm không được người, nhưng cực kỳ tiếc nuôi chính là còn có một người khác cùng ngày sinh nhật hôm nay với cô—— Cố Hoài Tây.

50. Chương 50

Cố Hoài Tây nghe người đàn ông trước mặt này trả lời quyết đoán, bỗng dừng cười, duỗi tay ra phía trước. “Anh rẽ gọi em là Tiểu Tây là được rồi, người một nhà không nên khách khí như vậy.”

Cố Hoài Nam cười lúc có mấy phần không tự chủ cùng kiêu ngạo, mà Cố Hoài Tây cười cũng là vô cùng ngọt, chỉ thấy đồ trang sức trang nhã trên người cùng hôm nay cô trang bị một thân trắng thuần, hồn nhiên lại có chút ít xinh đẹp để cho Diệp Tích Thượng cảm thấy có mấy phần ngu muội.

Diệp Tích Thượng khẽ nhếch môi, đưa tới cho cô. “Sinhs nhật vui vẻ, Tiểu Tây.” Anh từ trong túi quần móc ra một hộp nhỏ tinh xảo thả vào trong tay cô. “Không biết em thích thứ gì, nếu không hợp ý em sau này muốn cái gì cứ nói với anh, không nên khách khí.”

Cố Hoài Tây sững sốt, sờ sờ nơ con bướm phía trên cái hộp, vui vẻ nói: “Đây là lễ vật cho em?”

“Phải”

Trong mắt cô lóe sáng, đem cái hộp thổi phồng ở trước ngực biểu tình xấu hổ. “Cám ơn anh rẽ tỉ mỉ nhớ được sinhs nhật của em như vậy, đưa cái gì em cũng thích!”

“Em cùng Nam Nam là sinhs đôi, nhớ sinhs nhật một người chính là còn có một người khác.” Diệp Tích Thượng mở rộng miệng, tầm mắt rơi vào trên mặt cô. “Ăn xong bánh ngọt rồi hả?”

Đáy mắt Cố Hoài Tây có một khác thường trong nháy mắt, duy trì nụ cười thật biết điều gật đầu. “Ừ.” Sau một khắc trên mặt nóng lên, ngón tay người đàn ông khô ráo ấm áp xúc cảm mùi đàn ông giống như thuộc về Trác Vệ cũng nhàn nhạt thổi qua.

Diệp Tích Thượng lau vết bơ lớn trên mặt cô sau đó nhanh chóng lấy tay ra. “Là Nam Nam cùng em nào loạn sao? Bôi bơ nữa, mau đi rửa đi, tay anh lau bẩn rồi.”

“Ồ! Anh Diệp, anh có thể tính trở lại, cả đêm chị Nam buồn bực không vui nghỉ ngơi đến anh đấy!” Cảnh Húc bỗng nhiên từ sau viện đi vào, trong ngực ôm rất nhiều chén đĩa dùng qua, xấu xa điều khiển.

Hai tay Cố Hoài Nam cầm túi rác cơ hồ cùng cậu đi vào, thấy Diệp Tích Thượng Hòa và Cố Hoài Tây đứng chung một chỗ ngơ ngác một chút, tiếp theo trong lòng hoảng lên, sau đó gờ chân đá Cảnh Húc một cước. “Lại ngứa da sao?”

Cảnh húc cười lấy lòng, bước nhanh đi về phía phòng bếp, rời xa cô gái bạo lực này.

Lúc này Diệp Tích Thượng đã đi tới nhận lấy túi rác trong tay cô, ngửi thấy mùi rượu nồng đậm trên người cô. “Uống rất nhiều?”

“Không có uống bao nhiêu, mới vừa rồi mọi người đùa giỡn, rượu đổ lên trên người.” Tầm mắt Cố Hoài Nam quay một vòng trên người anh cùng rời đến Cố Hoài Tây. “Anh trở lại khi nào?”

“Mới vừa vào nhà.”

“Em không cần giới thiệu hai người? Hẳn là đều biết, Tiểu Tây, còn nhớ rõ anh ấy không?”

Cô cố ý nói hàm hàm hồ hồ, Diệp Tích Thượng biết cô khấn trương, cố ý trả lời theo lời của cô: “Tiểu Tây nhớ được, mới vừa rồi còn biết đổi giọng gọi là anh rẽ.”

Cố Hoài Tây nghe được cái hiểu cái không, chần chờ gật đầu. “Em nhớ được trước kia có nghe chị đề cập tới bạn trai ——”

Mắt thấy mình đã từng nói lời nói dối, Cố Hoài Nam vội vàng chặn lại lời của cô tới khoắc cánh tay của cô. “Đó là trước kia, sau cũng không ra mắt sao? Người ta còn giúp em chiếu cố, em quên rồi à?”

Có lẽ sinhs đôi quả thật có tâm linh cảm ứng kỳ diệu, Cố Hoài Tây chỉ lược một phen toan tính, phối hợp với Cố Hoài Nam làm ra bưng tỉnh đại ngộ hình dáng, sau đó nghịch ngợm le lưỡi. “Nghĩ tới, một ít lần, cám ơn anh rẽ.”

Chỗ sâu đáy mắt Diệp Tích Thượng chứa đựng ý cười, “Xem ra là quên thật, chúng ta ra mắt không chỉ một lần, anh còn ngộ nhận em thành Nam Nam, làm cho em sợ đến thiếu chút nữa khóc, đó mới là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nếu như anh nhớ không lầm.”

Cố Hoài Tây cúi đầu, bộ dạng có chút xin lỗi, “Anh nhớ trí nhớ thật tốt.”

Cố Hoài Nam đau đầu nhức óc, cảm hứng Diệp Tích Thượng ý bảo hậu viện. “Cha tối, anh không đi chào hỏi?”

“Được, anh đi bỏ đồ này trước đã.” Diệp Tích Thượng dừng lại đúng lúc không nói thêm lời.

Anh vừa mới rời đi, Cố Hoài Nam kéo Cố Hoài Tây về gian phòng lầu hai. Cô suy nghĩ xem tại sao giải thích với Cố Hoài Tây, mà Cố Hoài Tây cũng không nói ra tình huống vừa với gặp mặt Diệp Tích Thượng cho cô, đi tới bên cửa sổ, đem cửa sổ đẩy ra.

“Tiểu Tây, chuyện là như vậy ——”

Cố Hoài Nam đi tới bên người cô, Cố Hoài Tây xoay đầu lại, trên mặt cười. “Anh ấy nói chuyện khi nào?”

“Chị mới từ nước Mỹ trở lại không lâu, chị bị chiếm tiện nghi lần đó đem người nhà đã thương, chị đi tìm người kia.”

Thị lực của Cố Hoài Tây có vấn đề nhưng tinh thông tài đánh đàn, bởi vì quan hệ với Trác Vệ nên không ít thiên kim tới học đàn cùng cô. Thiên kim quấy rối chính là bạn trai cô, nếu không phải Cố Hoài Tây cơ trí suýt nữa bị người chiếm tiện nghi lớn. Khi đó Cố Hoài Nam vừa lúc ở nơi đó, sau khi biết được chuyện này liền không nhịn được chạy đi tìm người đàn ông kia tính sổ. Người đàn ông bị đã thương, thật ra thì không nghiêm trọng lắm, chẳng qua là cảm thấy nín một hơi, vừa lúc Cố Hoài Nam đưa tới cửa. Cô thấy tình huống không ổn tiện tay gọi một bình trà nóng chuẩn bị, lúc chỉ lo chạy trốn chết thì đúng lúc đụng phải Giang Thiệu, đập vỡ nát Phỉ Thúy trên quý của anh, càng xui xẻo hơn là bị Diệp Tích Thượng năm năm không thấy bắt tại trận.

Cố Hoài Nam bắt đắc dĩ đem chuyện đã xảy ra nói ra, bao gồm chuyện mấy lần mạo danh thể thân của cô. Cố Hoài Tây có chút giật mình, sờ tay cô. “Chị không thể đừng đem mình hướng tới những nơi nguy hiểm ư? Em lại không thật lỗi, nếu như không phải là đụng phải anh rể thì chị làm thế nào?”

“Đây không phải là gặp được sao? Hơn nữa nói không gặp được cũng không còn chuyện, em còn không biết chị rất quý? Bọn họ muốn bắt được chị nào có dễ dàng như vậy?” Cố Hoài Nam không thêm để ý chút nào, lau quệt mồ hôi trên tóc mình lúc trước đùa ác.

“Vạn nhất thì sao?”

“Vậy thì theo chân bọn họ đánh qua, năm tuổi chị đã theo Trần Nam Thừa đánh nhau, tại sao phải sợ bọn họ chứ?” Tên Trần Nam Thừa vừa ra khỏi miệng, không khí giữa hai chị em nhất thời có một chút chấn động.

Cố Hoài Nam nhấp môi dưới, sờ sờ đầu của cô. “Chị không giống với em, chuyện đánh nhau em làm không được nhưng chị phù hợp, nhìn ai khó chịu nói cho chị biết, chị giúp em đánh kẻ đó.” Cô cố ý đùa, Cố Hoài Tây cười khẽ, khoác cánh tay của cô, đầu tựa vào trên vai cô.

“Chị đối với em thật tốt.” Cố Hoài Tây là tiêu chuẩn học sinh ngoan, một chữ thô tục cũng sẽ không mắng, thật là đứa trẻ ngoan, cùng tiểu lưu manh như Cố Hoài Nam, dường như hoàn toàn không giống với con gái, gặp phải người xấu cũng chỉ có bị khi phụ sỉ nhục.

“Chị cũng không muốn vậy, ai bảo chị thiếu em.” Lời này của Cố Hoài Nam tuy là lấy giọng nói giỡn nói ra, ý tứ cũng là thật. Ánh mắt Cố Hoài Tây bởi vì cô suýt nữa mù hoàn toàn, cô vĩnh viễn không cách nào đền bù, nếu như mình không phải cận thị, cô tình nguyện đem ánh mắt chuyển cho cô.

Ánh mắt Cố Hoài Tây nhìn ngoài cửa sổ, vốn là tầm mắt không có tiêu cự tựa hồ chậm rãi hội tụ. “Nam Nam, nếu như chúng ta giống nhau? Chị còn có thể cái gì cũng làm cho em như vậy không, không tiếc mình ủy khuất sao?”

“Nói gì mà đại thế, chị ủy khuất sao? Em là em gái chị, chị là chị em, chỉ cần chị có, hẳn là sẽ cho em.”

Cố Hoài Tây cong môi lên. “Chỉ cần chị có? Đây. . . . . Đàn ông, nếu em hỏi muốn, chị có cho hay không?”

Cố Hoài Nam tựa hồ sớm đoán được cô sẽ có câu hỏi như thế, nhìn tay hai người thân mật giao nhau. “Cho, nếu như em muốn, chị liền cho.”

Cố Hoài Tây suy tính một chút, để cho đề tài trở lại nguyên điểm. “Nếu như lần đầu tiên có nguyên nhân, như vậy sau đó tại sao lại muốn giả mạo em lừa gạt anh nhỉ?”

Cố Hoài Nam không có nói, Cố Hoài Tây ngẩng đầu lên hướng cô cười. “Vì thử dò xét anh ấy đúng không? Nam Nam, trong lòng chị đang sợ, sợ em giống chị cùng nhau thích Trần Nam Thừa giống như trước, hiện tại có thể lần nữa cùng chị cùng nhau yêu cùng một người hay không?”

51. Chương 51

Có người nếu mình có yêu, vô luận bao nhiêu năm không thấy cũng sẽ không quên mất hình dạng của cô.

Diệp Cẩm Nhiên cứ như vậy đứng cách vài mét, tĩnh táo mà tự kiểm chế nhìn Cảnh Thiên, Cảnh Thiên cũng nhìn ông, tâm tình phức tạp, tâm tình hoàn toàn tuôn ra, lại ức chế.

Từ sau hơn hai mươi năm chia ra, hôm nay người phụ nữ khiến cho Diệp Cẩm Nhiên bối rối vì bà mà cô rút độc thân nửa đời bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, con trai chồng của cô mở miệng gọi ông là chú, ông đột nhiên cảm giác được —— mình già rồi, già đến mức không hề cho là mình có thể một mình đối mặt nửa đời sau dài dòng cô độc, sau đó ở giữa cô độc này không ngừng nhớ lại lúc trước cùng Cảnh Thiên.

Nhưng giờ này khắc này, Diệp Cẩm Nhiên cho rằng mình có một chút chật vật, từ trên người Giang Thiệu tựa hồ thấy được cuộc sống cả nhà bọn họ bình yên hạnh phúc, thấy biểu tình Cảnh Thiên thỏa mãn khi ở chung một chỗ cùng người đàn ông kia.

Hai người nếu tách ra đã lâu, vô luận trước đây ở chung một chỗ quá khứ cũng có quá nhiều hoài niệm đáng giá, cuối cùng cũng sẽ bị thực tế xé rách thành mảnh nhỏ nghiền thành bụi phấn, giờ tay lên, vứt xuống, ngay cả mình cũng không nhớ được hồi ức.

Điều Nhã vịn Cố Hoài Nam, hơi có chút buồn cười nhìn tràng diện này, lấy ánh mắt hỏi thăm Cố Hoài Nam, nhận được trả lời khẳng định, người phụ nữ này chính là Cảnh Thiên.

Cảnh Húc cho dù có góc nhìn phản ứng của Diệp Cẩm cũng biết là chuyện gì xảy ra rồi, trong lòng cười thành một đoàn, lần đầu tiên Cố Hoài Nam dặt tờ hồng lại dặt thành một đám lông tuyến cầu, làm sao tốt?

Cố Hoài Nam giống con kiến trong chảo nóng, Giang Thiệu nhẫn nại hơn nhiều, ho nhẹ một tiếng lần nữa đánh vỡ không khí này. “Chú Diệp, mẹ con đến xem Nam Nam , ngài. . . . . Gần đây có khỏe không?” Mặc dù anh muốn gọi nhất chính là cha vợ đại nhân.

Diệp Cẩm Nhiên thu hồi tinh thần, nhàn nhạt gật đầu với Giang Thiệu. “Ừ.”

Giang Thiệu sớm thành thói quen đối với thái độ không nóng không lạnh của ông. “Con mang theo cho ngài ít trà, người khác đưa ba con, ông ấy không chịu uống nên bảo con mang tới cho ngài ném thử một chút, đợi lát nữa con mang tới nhà cho ngài.”

Diệp Tiểu An không có ở đây mấy năm này, Giang Thiệu không ít lần chạy hướng bên này, mỗi lần cũng mang không ít thứ tốt, anh lớn như vậy cũng không còn đưa quá nhiều lễ như vậy. Giang Thiệu cũng không có cố ý đột nhiên lấy lòng Diệp Cẩm, chẳng qua là lúc Diệp Tiểu An không có ở bên cạnh ông, anh thay cô quan tâm cuộc sống của cha cô nhiều hơn. Diệp Cẩm Nhiên trước mặt, Giang Thiệu có tự giác đem toàn bộ phong mang thu lại, khiêm tốn chân thành, Diệp Tiểu An cho là người quan trọng nhất, anh chút nào không dám chậm trễ.

Diệp Cẩm Nhiên hướng bên này đi tới, giật giật thần lại phát hiện mình không biết nên mở miệng như thế nào. Nói bà khỏe, nói lâu không thấy, làm sao cũng cảm thấy không thích hợp, trong lúc nhất thời lúng túng khó xử.

Tầm mắt Diêu Nhã quay một vòng ở Diệp Cẩm Nhiên cùng Cảnh Thiên, tay trên đùi Cố Hoài Nam cách quần bấm một cái, lập tức nghe được cô ôi một tiếng thiếu chút nữa khóc lên. Cố Hoài Nam là người khôn khéo, lập tức hiểu được ý của Diêu Nhã, nước mắt rưng rưng chịu đựng đau suy yếu lôi kéo tay áo của Diệp Cẩm.

“Cha, con không thoải mái, dạ dày đau, đau bụng. . . . .”

Diệp Cẩm Nhiên muốn nói chuyện liền bị Cảnh Thiên đoạt trước: “Tôi trước đưa Nam Nam về nhà nghỉ ngơi!”

Bà đưa tay muốn nâng Cố Hoài Nam, đã nghe Diêu Nhã lên tiếng: “Để tôi đưa đi, các người có thể tìm nơi ôn chuyện.” Dứt lời ngược lại nhìn về phía Diệp Cẩm Nhiên vươn tay ra hướng anh. “Cẩm Nhiên? Chìa khóa.”

Gọi thân mật như thế để cho chân mày Diệp Cẩm Nhiên mỉm cười, thấy bên cạnh con dâu có người phụ nữ khí chất nhất thời hiểu mục đích tối nay của Cố Hoài Nam, nhìn lại Diêu Nhã đưa tay, ở dưới đèn đường sáng tỏ như ngọc, thon dài mà nhuần, mềm mà sạch, không biết sao khoe miệng câu lên nụ cười yếu ớt, móc chìa khóa cửa ra đặt ở trong tay cô.

“Tôi sẽ trở về rất nhanh, trước tìm một chút thuốc cho con uống.”

Diêu Nhã đem cái chìa khóa cất xong, dịu dàng cười một tiếng với ông. “Yên tâm.”

Giang Thiệu không tiếng động khiêu mi, lúc nào thì Diệp Cẩm Nhiên có mùa xuân thứ hai rồi hả? Không có nghe Diệp Tích Thượng nói qua! Người phụ nữ này so sánh với Cảnh Thiên còn trẻ hơn mấy tuổi, vóc người có lỗi có lôm nhìn qua giống như đại cô nương, Diệp Cẩm Nhiên thật đúng là có thể, trâu già gặm cỏ non, khẩu vị tốt.

*

Có lẽ cảm giác lòng tốt của mình làm hư chuyện rồi gặp báo ứng, bụng Cố Hoài Nam thật đau, vừa vào cửa liền vọt vào phòng vệ sinh. Qua mấy phút đồng hồ Cố Hoài Nam ủ rũ ôm bụng đi ra ngoài, cùng Diêu Nhã thần thần bí bí rỉ tai mấy câu, Diêu Nhã để cô nằm ở trên ghế sa lon nghỉ ngơi mình đi tìm hòm thuốc tìm thuốc.

Cảnh Húc vụng về nhận lấy cốc nước nóng đưa cho cô, cười trộm nhìn có chút hả hê, bị Cố Hoài Nam đuổi trở về. “Nơi này không có chuyện của cậu, cậu trước về nhà ngủ đi.”

“Chị ứng phó được?” Cảnh Húc có chút không yên lòng.

“Cũng không phải là lũ lụt thú dữ, không có quá tà dị như vậy, tôi liền không tiễn cậu.”

Nghe cô nói như vậy, Cảnh Húc cũng không biết nói gì, dù sao cũng là chuyện nhà bọn họ, cùng Diêu Nhã bắt chuyện qua sau đó rời đi. Giang Thiệu cùng theo tới, đem trà lấy từ chỗ cha mình cất kỹ quay người lại đã bị Cố Hoài Nam thoáng cái bóp chặt cổ.

“Anh nói cho Cảnh Thiên tôi là ai?”

“Cô nhận không ra người?” Giang Thiệu dễ dàng đem móng vuốt của cô ra. “Sớm muộn gì bà ấy cũng được biết, chờ làm cho bà ấy tự mình biết còn không bằng hiện tại nói cho bà ấy biết, tránh cho bà ấy muốn thương tâm, còn giận tôi.”

Cố Hoài Nam hừ lạnh, nôn nóng tiêu sái đi tới. Giang Thiệu ngắt một trái nho trong khay đựng hoa quả ném vào trong miệng, dù bận vẫn ung dung nhìn cô chuyển loạn cả phòng, anh biết Cố Hoài Nam gấp cái gì. “Chồng cô đâu?”

Cố Hoài Nam nhú lông mày, tính toán thời gian Diệp Tích Thượng cũng nên trở lại.

Giang Thiệu: “Anh ấy còn không biết chuyện cô đã gặp mặt Cảnh Thiên sao? Tôi biết cô không biết nói thế nào với anh ấy, cho nên mới giúp cô một tay.”

Vừa nhắc tới Cố Hoài Nam liền tức giận hơn. “Giúp? Đa tạ hỗ trợ của anh, lần trước nếu không phải bởi vì anh mật báo cho Diệp Tích Thượng, chúng tôi cũng sẽ không gây lộn, sẽ không chiến tranh lạnh nhiều ngày như vậy.”

Giang Thiệu mập mờ trừng mắt nhìn. “Sau gây lộn chiến tranh lạnh thì sao?”

“ . . . . .” Cố Hoài Nam nhất thời cứng họng, gương mặt bỗng nhiên đỏ lên.

Giang Thiệu cúi đầu cười, dưới giường mâu thuẫn trên giường giải quyết, đây là thật để ý, kinh nghiệm của anh tuyên bố, hai người kia thiếu độ lửa không thể làm gì khác hơn là anh giúp đỡ thêm củi. “Tôi liền không khách khí tiếp nhận cảm ơn của cô đâu, mặc dù không có thành ý gì, người một nhà, tôi không so đo cái này, về phần lần này, tôi tin tưởng kinh nghiệm một lần mâu thuẫn tình cảm sẽ nhảy mấy cấp, dĩ nhiên, phương diện kia cũng sẽ hài hòa hơn, cái này một mình cô có thể tự mình nhận thức, tôi không có phương tiện nhiều lời.”

Cố Hoài Nam nói không lại anh, nếu không phải Diêu Nhã xuống lầu, Cố Hoài Nam không thể không cầm đồ ném anh.

Diêu Nhã tìm ra thuốc giảm đau cho cô uống, Cố Hoài Nam uống nước xong trống rỗng tựa tại trên ghế salon. Giang Thiệu an ủi Diêu Nhã một bên vẽ mặt lo lắng, kì thực nhạo báng Cố Hoài Nam.

“Ngài đừng nóng vội, cô ấy lập tức có thể tốt.”

Cố Hoài Nam trừng anh một cái, Giang Thiệu thức thời ra phía ngoài hút thuốc lá nhượng không gian. Cố Hoài Nam kéo tay Diêu Nhã qua, ấp úng nói xin lỗi. “Thật xin lỗi dì Diêu, con không biết tối nay sẽ thành ra như vậy.”

Nhiều năm qua không phải là không có người giới thiệu phụ nữ cho Diệp Cẩm Nhiên, cũng bị ông nói thẳng cự tuyệt. Cố Hoài Nam lo lắng trực tiếp đem Diêu Nhã giới thiệu cho Diệp Cẩm Nhiên giống như trước bị cự tuyệt, đã nghĩ tối nay sẽ làm ra chút ít sự kiện để cho lần thân cận này qua thuận theo tự nhiên một chút, rốt xuống năng lực phòng ngự của ông.

Nói về Diêu Nhã là người Cố Hoài Nam nghĩ rằng đó là người chọn lựa thích hợp nhất, cô là đồng nghiệp của Tuyên Dung, hiện tại hai người mặc dù không có ở đây, liên lạc cũng chẳng bao giờ gián đoạn. Diêu Nhã từng là giáo viên vỡ lòng dạy Cố Hoài Tây Piano khi còn nhỏ, cô vốn xuất thân là diễn viên khiêu vũ chuyên nghiệp, tính cách hoạt bát sáng sủa, bởi vì quá khứ có một đoạn hôn nhân thất bại từ đó không dễ dàng giao thiệp về tình cảm, người phụ nữ từng trải qua như vậy nhất định sẽ hiểu được bao dung cùng quý trọng, huống chi cô không có con, mà Diệp Cẩm Nhiên lại là người đàn ông ăm ắp sẵn sóc, Cố Hoài Nam nghĩ như thế nào cũng cảm thấy hai người quả thực là một đôi trời đất tạo nên.

Chỉ tiếc. . . . . Ngoài ý muốn luôn là khó tránh khỏi, Cảnh Thiên bỗng nhiên xuất hiện làm cho cô ứng phó không kịp, lúng túng vạn phần, cũng không biết phải như thế nào đối mặt với Diêu Nhã cùng Diệp Cẩm Nhiên.

Diêu Nhã đã đoán được tâm tư của cô, cười xoa bóp mặt của cô. “Khi còn bé con cứ như vậy, chị em con cùng nhau phạm lỗi, mỗi lần cũng là con ôm lên người mình, ta cũng không phải là kẻ ngu, Cảnh Thiên tới trước đó con cũng không rõ ràng lắm, tại sao phải trách con? Chỉ bất quá, ta mới vừa rồi làm như vậy cũng không biết cha chồng con có tức giận hay không. . . . .”

Cô cố ý giả trang làm như rất quen Diệp Cẩm Nhiên chỉ vì hóa giải nhất thời chật vật của ông, Diêu Nhã tựa hồ có thể cảm nhận được Diệp Cẩm Nhiên ở dưới bề ngoài không gọn sóng sợ hãi không cách nào những thứ tâm tình kia.

Cố Hoài Nam liên tục không ngừng lắc đầu, thử thăm dò hỏi bà: “Dì Diêu, dì cảm thấy cha như thế nào?”

“Trước kia diễn xuất cùng mẹ con cũng không phải là chưa từng thấy ông ấy, chỉ bất quá không có lén tiếp xúc qua, lúc thường ông ấy có thể nghiêm túc hơn nhiều so với trong sinh hoạt.” Diêu Nhã cười, không có nói cho Cố Hoài Nam mới vừa rồi gọi thẳng tên Diệp Cẩm Nhiên tìm đập cũng không biết bất giác gia tốc.

Diệp Cẩm Nhiên vốn định mang Cảnh Thiên đi ra ngoài tìm chỗ yên lặng uống chút trà, cô lại không chịu đi vẫn đứng ở con đường Diệp gia nhìn phương hướng Cổ Hoài Nam rời đi. Diệp Cẩm Nhiên theo bà, không thúc dục. Bà nhìn phương hướng Diệp gia, ông thì nhìn bà.

Hồi lâu, mới nghe ông mở miệng: “Trôi qua được không?”

Cảnh Thiên chậm rãi thu hồi tầm mắt, chống lại đôi mắt ông ôn nhu kiên định như nhiều năm trước, khẽ gật đầu một cái. “Trừ không thể thường xuyên nhìn thấy hai đứa bé, những thứ khác cũng rất tốt.”

Bà từ trong túi lấy ra một túi giấy thật dày giao cho ông. “Tiểu Thượng kết hôn, tôi không biết, lúc Nam Nam đi thành phố B tôi chỉ cho là bạn của Giang Thiệu, cô gái tốt như vậy, tôi nghĩ đem Tiểu Thượng giới thiệu hai người bọn họ biết, ai ngờ nguyên lai là tôi tự mình đa tình. Đây là mẹ chồng cho con dâu . . . . . . Đối cách xưng hô, còn có tiền mừng tuổi năm năm tới hẳn là cho Nam Nam, đừng nói cho Tiểu Thượng là tôi đưa cho.”

Bà ghen ngào, Diệp Cẩm Nhiên nhận lấy thì cười. “Tôi đã cho thay bà rồi, nó không có cự tuyệt, con thủy chung là con, khi còn bé đối với việc ăn sâu bén rễ của người nào đó để trưởng thành muốn thay đổi cũng khó, bà đừng trách con.”

Trong xương Diệp Tích Thượng và Diệp Tiểu An đều có chút bướng bỉnh, bình thường chuyện gì đều tốt, mà đối với chuyện mình kiên trì số lượng không nhiều lắm cơ hồ không ai có thể dao động. Thành kiến cùng hận ý của Diệp Tích Thượng đối với Cảnh Thiên từ nỗi khổ mãi cho đến khi trưởng thành, rất khó thay đổi.

Cảnh Thiên quá rõ ràng, bà cảm thấy ảo não xấu hổ vì không có ở bên bọn họ cho tình thương của mẹ đến lúc trưởng thành, nhưng vô lực thay đổi sự thật này.

“Người phụ nữ mới vừa rồi là của ông. . . . .”

Diệp Cẩm Niên cười không nói, cũng không đáp lại, Cảnh Thiên không có hỏi nữa. “Tiểu Diệp có tin tức sao?”

“Nó rất tốt, trước trận còn hướng gửi trở về trong nhà một chút lễ vật.” Diệp Cẩm Niên bỗng nhiên nghĩ đến Diệp Tiểu An gửi trở lại nhân duyên con nít, lại nghĩ tới người phụ nữ tối nay gọi thẳng tên ông, bỗng dừng cười xuống.

“Có lẽ qua không được bao lâu, tôi muốn kết hôn.”

“Cùng cô ấy?” Cảnh Thiên kinh ngạc, lại gật đầu nói: “Rất chính xác, có quan hệ với Nam Nam, sau này cũng sẽ không có mâu thuẫn, hai đứa bé cũng sẽ thích, khí chất thật không tồi cũng sẽ tốt đối với ông. . . . .”

Bà nói qua, nước mắt đầy mắt liền không nhận được rót xuống, Diệp Cẩm Niên lẳng lặng nhìn, không có động thủ chà lau cho bà, cũng không có phản bác lời của bà. “Nếu cái gì cũng tốt, bà đây cũng là tại sao?”

Cảnh Thiên nhẹ nhàng lau nước mắt thật dài thở phào nhẹ nhõm. “Bất kể ông tin hay không tin, đời này trừ hai đứa bé, người tôi thật xin lỗi nhất chính là ông.” Bởi vì bà không yêu, bởi vì bà yêu ở nơi khác, ông hết lần này tới lần khác đối tốt như vậy, Cảnh Thiên làm sao sẽ không hiểu anh độc thân đến bây giờ là bởi vì sao, hôm nay rốt cục ông cũng chịu bước ra một bước này, ngay tiếp theo trong lòng bà cũng rơi xuống một cái cọc tâm sự.

“Này đại khái không cần, Cảnh Thiên, bà không có lỗi với tôi, năm đó tôi cũng sẽ không để đi, nếu để đi cũng không có ai đúng ai sai, cuộc sống là mình trôi qua, bà, tôi sẽ chỉ đối rất tốt với mình là tốt rồi.” Không có lỗi mình tự cũng không có lỗi của tôi đang ở đây quan tâm người, ủy khuất mình như vậy không bằng yêu một sẽ không trở về, đúng là mình và người bên cạnh thương tổn lớn nhất.

Người vô cùng chấp nhất đối với tình cảm kết quả là rất dễ dàng biến thành một loại gánh nặng trầm trọng, Diệp Cẩm Niên đột nhiên cảm giác được, nên đối với mình khá hơn một chút, tiến tới thành toàn một người con gái vì mình ở trên mặt cảm tình ẩn nhẫn cùng buông tha cho.

*

Diệp Cẩm Niên cũng không nói chuyện quá lâu cùng Cảnh Thiên, lúc về nhà Cố Hoài Nam còn đang trên ghế sa lon ỉu xiu ỏ ba ba, nhìn thấy ông trở lại lập tức bò dậy chậm qua đứng ở trước mặt ông. Cô cúi đầu, giống như đứa bé làm sai chuyện, mặc dù mình không có cảm thấy có cái gì sai lầm lớn.

Diệp Cẩm Niên vỗ vỗ đầu của cô, không đề cập tới chuyện vừa rồi. “Dạ dày khá hơn chút nào không?”

Cô gật đầu, nhìn xuống Diêu Nhã, sau đó cẩn thận làm giới thiệu với Diệp Cẩm Niên. “Cha, vị này là lúc trước là đồng nghiệp của mẹ con - Diêu Nhã, dì của con cùng Tiểu Tây, ban đầu Tiểu Tây học Piano là được dì Diêu dạy, cũng dạy con, đáng tiếc con không có thiên phú đó, dì Diêu là tới. . . . . Là tới. . . . .”

Cô tán dóc hồi lâu cũng không dám nói ra mục đích thực sự của mình, Diệp Cẩm Niên không thể làm gì khác hơn là cắt đứt cô. “Nam Nam, cho chúng ta một mình hàn huyên một chút được không?”

Ánh mắt Cố Hoài Nam sáng lên, nhất thời sống lại, không để ý bụng đau đón động tác nhanh chóng nắm lấy túi xách. “Cha, con đi về trước, dì Diêu giao cho cha! Con chào dì Diêu, đợi lát nữa để cho cha đưa dì trở về, đừng khách khí!”

Cô nói còn chưa dứt lời người đã chạy không thấy, Diệp Cẩm Niên lắc đầu, đưa tay nhường chỗ ngồi đối với Diêu Nhã. “Nguyên lai là đồng nghiệp của Tuyên Dung, không trách được nhìn cô có mấy phần quen mắt, chính là không nhớ ra được, chớ để ý.”

Anh không có ngồi, Diêu Nhã đương nhiên sẽ không ngồi, cùng ông cùng nhau đứng.

“Dĩ nhiên sẽ không, thủ trưởng một ngày kiếm tỷ bạc.” Con mắt Diêu Nhã linh động, vẻ mặt nhưng có chút xấu hổ. “Mới vừa rồi là tôi đường đột rồi, ngài chớ để ý.”

Diệp Cẩm Niên cảm thấy thú vị, trong ngày thường nghe quen, từ trong miệng cô gọi ra chính là cảm thấy không như vậy. Ông chậm rãi đánh giá Diêu Nhã từ trên xuống dưới một phen, lại đem ánh mắt chuyển dời từ tay xinh đẹp đến mặt mày ôn nhu, khẽ cười. “Không để ý.”

Cũng không ai biết đêm đó bọn họ hàn huyên những thứ gì, rất trễ Diệp Cẩm Niên mới phái xe đưa cô trở về.

“Cám ơn thủ trưởng, vậy. . . . . Ngài trở về trên đường coi chừng một chút.”

Diệp Cẩm Niên không có đáp lại, ngửa đầu gối lên lưng ghế dựa. Trong xe ánh sáng mờ mờ, Diêu Nhã thấy không rõ mặt, không biết ông là ngủ hay là tỉnh, nghĩ ngợi chốc lát chuẩn bị đi xuống, tay mới vừa mở cửa xe đã nghe thanh âm của ông đột nhiên vang lên từ sau lưng.

“Hai ngày sau, tôi bề bộn nhiều việc, ngày kia, có thể nể mặt ăn bữa cơm rau dưa được hay không?”

“A?” Diêu Nhã bỗng dừng quay đầu lại, giống như xác nhận chính mình nghe được. Diệp Cẩm Niên mở mắt ra, tầm mắt nhìn sang. “Tôi mời ăn cơm, nể mặt sao?”

Bên mép ông chứa đựng nụ cười nhợt nhạt nhưng chân thật, Diêu Nhã mượn ánh trăng thấy vậy, một trận hoảng hốt. “Tôi. . . . .”

“Không nên phụ lòng tốt của Nam Nam, hơn nữa. . . . .” Diệp Cẩm Niên dừng một chút. “Tôi cho là, chúng ta ở chung một chỗ hẳn là sẽ rất thích hợp.”

Diêu Nhã hé mở môi đỏ mọng, vẻ mặt giật mình kinh ngạc khản trương. “Nhưng là chúng ta mới ——”

“Dĩ nhiên quyền quyết định cuối cùng ở cô, không cần phải gấp gấp trả lời tôi.” Diệp Cẩm Niên nhẹ nhàng sửa sang lại áo choàng lụa mỏng trên vai cô, nói: “Hi vọng cô quên thân phận của tôi, chỉ đem tôi thành người bình thường, thủ trưởng cái gì cũng đừng có kêu như vậy.”

“Vậy muốn tên gì?”

Diệp Cẩm Niên cười một tiếng. “Không phải hôm nay đã kêu lên một lần? Tôi thấy cô gọi tên còn rất thuận miệng.”

Cẩm Niên. . . . . ?

Diệp Nhã lúc này đỏ mặt. . . . .

*

Cố Hoài Nam thuê xe trên đường về nhà vừa không cam lòng đánh mấy lần điện thoại cho Dư Kim Kim, không ngoài dự tính, cũng không cách nào chuyển được trạng thái.

Về đến lầu dưới nhà, Diệp Tích Thượng cũng vừa mới đem xe dừng tốt, cô trả tiền xe đẩy cửa xe ra hướng Diệp Tích Thượng chạy tới, người còn chưa tới bên cạnh cái miệng nhỏ cũng đã vênh. Diệp Tích Thượng vững vàng tiếp được thân thể của cô, ôm lấy cô.

“Ôm em trước đi, ông xã.” Tối nay cô quả thật uống không ít rượu, lúc trước gương chống làm ình thanh tỉnh, hiện tại vừa buông lỏng rượu chọt xông tới, nhõng nhẽo không muốn cho anh ôm lên lầu.

Diệp Tích Thượng luôn luôn nuông chiều cô, ôm cô về đến nhà, cởi giày trực tiếp vào phòng tắm đem Cố Hoài Nam để xuống, mở vòi sen ra tắm, sau đó đem cô chống đỡ ở trên tường đón nước chảy vừa hôn cô vừa xé rách y phục của cô.

Cố Hoài Nam buộc thừa nhận nụ hôn của anh, tùy ý anh giở trò đối với mình, ngây ngô hỏi. “Ông xã, bây giờ là cấp cho em lễ vật sinh nhật sao?”

Diệp Tích còn chưa lên tiếng, một thanh kéo quần bên trong của cô. Cô đã trần trụi, trên người anh còn mặc y phục tập huấn vô cùng bẩn, Cố Hoài Nam dĩ nhiên không chịu, giúp anh cởi áo ra cùng áo sơ mi T, tay nhỏ bé vuốt phẳng trên người cường tráng của anh, từ từ đi xuống, mò tới vết sẹo tinh tế bên bụng anh, khe hở mắt ra ở phía sau nước nhìn. “Em còn nhớ vết sẹo này là thế nào tạo ra.”

Diệp Tích còn chưa để ý lời của cô, hai ba cái cởi sạch quần, đưa tay đem nước mở lớn hơn nữa, thế cho nên tưới vào trên da cũng mang chút ít đau mơ hồ. Cố Hoài Nam bỗng nhiên say khướt quỵ gối trước người anh, tay vỗ về cái sẹo, hôn một chút, sau đó ánh mắt ướt nhẹp nhìn anh.

“Thật xin lỗi, Diệp Tích Thượng, em thề sau này cũng. . . . . Không bao giờ ... sa ngã như vậy, không có tiền đồ như vậy, thật xin lỗi. . . . . Diệp Tích Thượng, khi đó em hẳn nên nghe lời của anh, sống thật tốt, không vì bất luận kẻ nào, chỉ sống vì mình.”

Nước nóng rơi xuống, rất nhanh dâng lên một mảnh sương khói xung quanh bọn họ. Cô không nhìn thấy mặt Diệp Tích Thượng, chỉ bị anh ôm đồm lên, mò lên một chân cô, đang lúc mò tới chân cô động tình, một thân xông vào.

Cố Hoài Nam bị động tác thô lỗ của anh làm cho đau nhưng khoái cảm gấp bội, ôm cổ của anh thở gấp, “Ông xã. . . . . Em muốn lễ vật, muốn lễ vật cùng Tiểu Tây. . . . . Không đồng dạng như vậy.”

Diệp Tích Thượng không ngừng động phía dưới, hồi lâu mới mở miệng trở về cô một chữ.

“Được.”

Hết chương 51

52. Chương 52

Diệp Tích Thượng sức lực sâu mà nặng, Cố Hoài Nam bị anh làm có chút đau liền đẩy anh mấy cái, đợi động tác trở nên nhẹ nhàng chậm chạp cô lại cảm thấy không đủ. Thân thể Cố Hoài Nam nhẹ, cơ hồ bị anh mang lấy rời khỏi mặt đất chống đỡ ở tường gạch xám luster.

Nước nóng chảy từ đầu xuống, sau lưng lạnh, nhiệt trước người, phía dưới càng nóng. Cố Hoài Nam bị rượu cồn cùng tình dục hành hạ đầu óc choáng váng, mất đi năng lực suy tính, cũng không muốn suy tư, chỉ muốn đặt mình giao vào trên tay anh.

Tối nay cô trải qua nhiều chuyện, đầu tiên là Cố Minh Triết, Cố Hoài Tây, sau lại là Cảnh Thiên. Cô nửa hí mắt chịu đựng anh, vịn anh thật chặt. Không lo chuyện người khác như thế nào, giống như chỉ có người đàn ông trong cơ thể mới là ô dù cho cô, cây cỏ cứu mạng cô, cô dựa vào, thì ra mỗi lần bị anh ôm yêu như vậy, trong lòng liền vô cùng thực tế.

Bọn họ có không thể chia ra quan hệ thân mật, tựa như hiện tại, cô cần anh, mà anh cũng cần mình như thế, nếu không sẽ không đem cô đựng ác như vậy, tiến vào sâu như vậy —— Cố Hoài Nam liều mạng tự nói với mình như vậy, dùng cái này che giấu câu nói theo từ trong đáy lòng vang vọng ra của Cố Hoài Tây.

Cô rất cuộc hiểu rõ tại sao có người nói chuyện quan trọng, một khi ít lời hoặc một chút tâm tình không thể nói ra miệng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không thể biểu đạt về phía anh, chỉ còn thân thể lộn xộn có thể trấn an sâu trong tâm linh liền chính mình đều không có ngôn ngữ gì đó.

Cô đem hết toàn lực phối hợp, lần nữa yêu cầu anh nhanh một chút. Cố Hoài Nam chỉ lo lâm vào tâm tình của mình, hoàn toàn không phát hiện tới nay Diệp Tích Thượng tình táo khác hẳn với bình thường. Thời điểm cô chui vào căn cổ anh căn cổ anh khó nhịn thở dốc, ánh mắt Diệp Tích Thượng ở sau màn nước đều là lạnh mà trầm.

Gần kết thúc Diệp Tích Thượng muốn mặc áo mưa, Cố Hoài Nam co mình lại tựa như rắn quăn không để cho anh đi. “Đừng đi. . . . . Em không muốn dùng cái đó. . . . .”

Diệp Tích Thượng bị chặt nóng bên trong cô bao bọc, cô gái này lắc mông dùng thân thể của mình phun ra nuốt vào anh, khoái cảm trong nháy mắt chạy đến tứ chi anh. Đôi mắt cô quấy rầy như tơ cầu xin, cảm giác tê dại trống không bị anh cầm ở nơi đó không trên không dưới, khó chịu muốn chết.

Đôi môi Diệp Tích Thượng mím chặt, tròng mắt đen sâu, chỉ do dự chốc lát liền bỏ qua, nâng thân thể của cô không nói tiếng nào khởi xướng tấn công mạnh cuối cùng, lúc cô liên tiếp co lại xoắn chặt đem lấy chính mình buông thả ra, tất cả bắn tới chỗ sâu trong cơ thể cô.

Trong lòng Cố Hoài Nam thỏa mãn xa hơn thân thể, vô lực nằm ở trên vai anh thở gấp.

Lần này Diệp Tích Thượng muốn hung ác, Cố Hoài Nam nào là đối thủ của anh? Chờ anh rút lui ra khỏi mình, toàn thân cô giống như cũng bị hút hết, mềm mại để anh ôm rửa sạch, nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào kháng nghị. “Cầm thú, thỏa mãn sao?”

Anh bình thường thương yêu cô cực chiều cô, chỉ khi nào cởi quần áo tựa như đối người, tựa hồ muốn đem cô khi dễ qua cũng bắt nạt lại, hết sức có thể muốn cô, căn bản mặc kệ cô có thừa nhận được hay không.

Ngón tay Diệp Tích Thượng theo sợi tóc thật dài của cô, nâng lên khuôn mặt đỏ hồng của cô chống lại con người sương mù, động động môi mỏng. “Em thì sao? Cố Hoài Nam, em thỏa mãn sao?”

Anh tựa hồ hỏi có điều ngụ ý, vừa tựa hồ không có. Cố Hoài Nam cười giảo hoạt, đầu ngón tay miêu tả bờ môi của anh. “Mỗi lần anh gọi tên em cũng làm cho em cảm thấy được đặc tính của anh, nhất là đầy đủ tên em, để cho em đặc biệt nghĩ đến gã anh, Diệp Tích Thượng, anh nói đây là vì cái gì?”

Khóe miệng Diệp Tích Thượng nhếch lên, hiếm khi lộ ra tà khí cợt nhả, đóng nước, lấy khăn tắm lớn ném tới trên đầu cô, che kín mắt đắm đuối của cô.

Hai người trở lại trên giường lại giầy vò lẫn nữa, Cố Hoài Nam bị dày vò chết đi sống lại. Cô miễn cưỡng vùi ở trên giường, đâm đâm vai anh, Diệp Tích Thượng nhắm mắt lại tựa như ngủ thiếp đi. Cô bò đến trên lồng ngực của anh hung hăng hôn một cái, thấy anh vẫn không có phản ứng, tay nhỏ bé to gan mò xuống dưới, nặng nề cầm xuống. “Đừng giả bộ, em biết rõ anh không ngủ.”

Diệp Tích Thượng giữ vững tư thế kia, khóe miệng lại quấy rầy, bàn tay khẽ vuốt ở trên lưng cô. “Về sau đừng như vậy, uống thuốc không tốt đối với thân thể, tận lực không cần uống.”

Cố Hoài Nam buồn cười hỏi ngược lại: “Ai nói em muốn uống thuốc vậy?”

Diệp Tích Thượng lập tức mở mắt, hơi kinh ngạc. “Mang thai làm thế nào?” Nói xong cũng mở đèn đầu giường lật lịch bàn, thấy cô ghi chú ngày kỳ sinh lý mới thở phào nhẹ nhõm, tay xoay Cố Hoài Nam lại trong ngực. “Không trách được hôm nay em đại phát thú tính, hử?”

Cố Hoài Nam cười khanh khách, hai người náo loạn một phen, bưng lấy mặt của anh tùy ý hỏi một câu: “Anh sợ em mang thai hay là mong đợi em mang thai? Muốn đứa trẻ sao? Nếu như trúng thưởng liền sinh một chút sao.”

Vốn tưởng rằng Diệp Tích Thượng sẽ cho ra một đáp án khẳng định, lại chỉ thấy đáy mắt anh bỗng nhiên biến hóa trong nháy mắt. Cố Hoài Nam còn chưa xem ánh mắt của anh, Diệp Tích Thượng đã đưa tay đóng đèn bàn, ôm cô nằm xuống, ở trên trán cô hôn một cái.

“Không vội.”

“Ừ.” Cô ngoan ngoãn đáp một tiếng, ôm sát anh rất nhanh chìm vào giấc ngủ, mà Diệp Tích Thượng lại thanh tỉnh khác thường.

Đêm khuya sâu, anh ngồi ở bên giường đưa mắt nhìn cô gái ngủ say, mở cổ tay trái của cô ra, mượn ánh sáng đèn đầu giường, đột nhiên nhìn thấy trên cổ tay có nếp nhăn của hai vết sẹo. Bởi vì đã làm xử lý nên chỉ có nhìn kỹ mới có thể phát hiện, Diệp Tích Thượng phân biệt ra đó là vết dao gây ra.

Diệp Tích Thượng nhìn chằm chằm vết sẹo này một lát, nhẹ nhàng đặt tay cô trở về, lại đem tầm mắt rơi vào trên mắt cá chân phải của cô. Lúc Cố Hoài Nam không ra khỏi cửa cũng không hóa trang, đồ trang sức cũng không đeo, đồ tốt duy nhất cô cũng không rời khỏi người, đó chính là dây thừng bông vải màu đỏ làm thành vòng chân trên mắt cá chân phải.

Dây thừng bông vải rất dài, ở trên chân mảnh khảnh của cô quấn tầm vài vòng sau đó dùng một khối Ngọc thạch tầm thường làm một kết. Diệp Tích Thượng nhớ cái vòng chân này, năm năm trước liền chú ý tới. Ngày cô buồn bực không vui nghĩ tuyệt thực, Diệp Tích Thượng luôn thấy cô đem mình cuộn tròn, ngón tay vuốt ve gốc dây đỏ bởi vì đau năm quá lâu lộ chút cũ. Lúc đó anh cho là vòng chân dây đỏ có liên quan đến Trần Nam Thừa, sau lại cảm thấy có lẽ là bùa hộ mệnh, ai ngờ tối nay mới từ chỗ Cố Hoài Tây biết được chân tướng. . . . .

Ở Cố Gia, Diệp Tích Thượng không muốn ở lâu, nhưng Cố Minh Triết vẫn lôi kéo anh tán gẫu, anh không tiện từ chối không thể làm gì khác hơn là ở cùng. Bọn họ nói chuyện trời đất, Cố Hoài Tây ở một bên vội tới vội đi, hoặc bưng nước quả hoặc rót nước, những thứ chuyện này bình thường đối với cô mà nói cũng không phải là việc khó.

Diệp Cẩm Niên từng nói qua ánh mắt của cô là một ngoài ý muốn hơn nữa có liên quan đến Cố Hoài Nam, chờ Cố Hoài Tây không ở tại chỗ, Cố Minh Triết mới tán gẫu những thứ này. Cố Hoài Tây từ cười chính là đứa bé mạnh mẽ hơn ưu tú, đối lập với đứa bé cứng đầu cứng cổ như Cố Hoài Nam, Cố Hoài Tây quả thực là niềm kiêu ngạo của ông. Chỉ tiếc tai nạn xe cộ mấy năm trước thiếu chút nữa phá hủy Cố Hoài Tây, mảnh liệt rụng cuối cùng đưa đến thị lực cô bị tổn thương, mặc dù không đến nỗi mù hoàn toàn, cũng nửa tàn tật. Cố Minh Triết chỉ biết là chuyện này có liên quan đến Cố Hoài Nam, nhưng hai đứa bé không ai nguyện ý nói cho ông biết chân tướng.

Cố Hoài Tây từng không cách nào tiếp nhận sự thật này, thiếu chút nữa là nổi điên, cũng không biết Cố Hoài Nam nói chuyện gì cùng cô, lại để cho cô từ từ học được tiếp nhận, bỏ ra nghìn lần cố gắng thích ứng cuộc sống như thế, học được chăm sóc mình, cuộc sống thường ngày căn bản không cần dựa vào người khác.

Thật ra thì bọn họ nói chuyện này, lúc Cố Hoài Tây thay xong quần áo xuống lầu đều nghe được tất cả, Diệp Tích Thượng nhìn ra được Cố Minh Triết cũng không muốn nói thêm chuyện này, liền không hỏi nhiều nữa, ngay khi Cố Hoài Tây đưa anh ra cửa chính Cố gia thì lại chủ động nói chuyện ngày đó, hơn nữa cho anh một quyển album ảnh.

“Những thứ này đều là hình trước đây của Nam Nam, ít ngày trước lúc cha thu dọn đồ đạc tìm được, trước kia Nam Nam đi tìm vẫn không tìm được, anh lấy về cho chị ấy.”

Diệp Tích Thượng gạt đầu, tùy ý lật mấy cái, cũng nhìn thấy tấm ảnh chụp lớn thì tay dừng lại, đó là anh em Trần Nam Thừa cùng Cố Hoài Nam, Dư Kim Kim bốn người chụp chung. Trong hình bọn họ cũng còn trẻ tuổi, nhất là Cố Hoài Nam, thiếu nữ hoa quý, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, cười trên lưng Trần Nam Thừa.

Nụ cười của cô dùng một cái từ hình dung chuẩn xác nhất —— thỏa mãn.

Mà khi đó Trần Nam Thừa nhìn sáng sủa hơn so với bây giờ, Diệp Tích Thượng nhìn ra tình yêu cùng cưng chiều trong đáy mắt cậu ta. Nếu như anh không biết bọn họ, nói không chừng có lẽ sẽ lấy thân phận người đi đường hâm mộ một phen đối với này một đôi tình lữ ân ái ngọt ngào này.

Đó là quá khứ của Cố Hoài Nam, anh không có tham dự, quá khứ của cô, nhưng chỉ là quá khứ.

Diệp Tích Thượng lật qua vài tấm, tùy ý nói một câu: “Cái vòng chân của Nam Nam mang theo đã nhiều năm rồi, Trần Nam Thừa đưa?”

Cố Hoài Tây cong môi lên. “Không phải, chị ấy mang vòng chân là bởi vì một câu mê tín đồn đãi: con gái đem tên người yêu khắc vào trên mắt cá chân phải, lại dùng tơ hồng ngâm qua máu mình buộc lại sau đó treo ngọc thạch lên đoạn cột, vô luận anh đi tới chân trời góc biển chị ấy cũng sẽ đuổi theo bước chân của anh, vĩnh viễn sẽ không tách ra, cho nên phía dưới tơ hồng thật ra là xâm người, vân chính là ba chữ Trần Nam Thừa.”

Diệp Tích Thượng mấp má môi, nhàn nhạt ừ. Cố Hoài Tây tựa hồ không nghe thấy, tiếp tục suy nghĩ. “Bây giờ nhìn lại rất hoang đường nhưng lúc đó rất lưu hành, rất nhiều cô gái cũng muốn vân, chỉ là chân chính đi vân không có mấy người, không phải sợ đau, bởi vì người ta nói nếu như tương lai mình không có cùng người này ở chung một chỗ, đem xâm người rửa đi tam thể cũng sẽ không lấy được tình yêu hoàn chỉnh, yêu mà phải trừng phạt rất độc, lúc ấy rất nhiều nam sinh bởi vì bạn gái chính mình không có xâm người lập tức liền chia tay đấy.” Cố Hoài Tây cười một tiếng, “Nam Nam là cô gái đầu tiên em biết đi vân, chị ấy nói đời này nhất định sẽ phải làm tân nương của anh ấy, nếu như không phải là chị ấy chết, lần nữa đầu thai đời anh ấy đời sau.”

Diệp Tích Thượng “phập” khép lại album ảnh cười giễu cợt, bả vai Cố Hoài Tây bỗng dưng rụt xuống, mới ý thức được mình nói chuyện không nên nói, che môi liên tục nói xin lỗi. “Thật xin lỗi anh rể, em không cố ý, những thứ này đều là mọi người còn nhỏ chơi đùa, không thể tin.”

Cố Hoài Tây có phải cố ý nói hay không, cũng không ở trong phạm vi quan tâm của Diệp Tích Thượng, chỉ là anh có thể tưởng tượng ra Cố Hoài Nam nghiêm túc kiên định ngay lúc đó. Thì ra là. . . . . Năm năm trước, hôm anh cứu cô, Cố Hoài Nam ở bệnh viện tỉnh lại phát hiện mình còn sống, ánh mắt hung hăng nhìn mình lom lom, lúc đó anh không có nhìn lắm, ở trong đó thật sự là hận.

Vào giờ phút này, ngày đó tuyên bố không phải là Trần Nam Thừa không lấy cô gái nằm ở trên giường của anh ngủ, trên người cô vẫn lưu lại dấu vết hoan ái. Anh vuốt ve mắt cá chân của Cố Hoài Nam, thủy chung không có vạch dây đỏ ra xem phía dưới kia che giấu tên tuổi một người đàn ông khác.

Cố Hoài Nam có tình cảm đối với anh, anh đã nhìn ra, nhưng có ít thứ sẽ không vì vậy liền bị phủ định. Cô yêu Trần Nam Thừa yêu đến tận xương, tuyệt không ít hơn Diệp Cẩm Niên yêu Cảnh Thiên, có người yêu như vậy, làm sao sẽ cam lòng để cho anh trở thành một phần bị phai đi trong trí nhớ mình? Làm sao sẽ cam tâm để cho anh thay thế người trong lời thề của cô.

Diệp Tích Thượng kéo ngắn kéo ra lấy thuốc của cô, đi tới ban công đốt một điếu, yên lặng hút.

Ở trại lính có mấy người sẽ không hút thuốc lá? Diệp Tích Thượng dĩ nhiên sẽ, chỉ là chưa từng có lúc nào để cho anh nghĩ rút lên một cây như vậy, rõ ràng cảm thụ bị một chút xú ni-cô-tin xâm nhập đáy lòng.

Trong túi quần anh cởi ở phòng tắm có quà sinh nhật cho Cố Hoài Nam, là tìm Diệp Tiểu An ở nước ngoài đặc biệt thiết kế kiểu dáng làm một chiếc nhẫn cưới. Kết hôn năm năm mới cầm chiếc nhẫn kim cương, tình huống chuẩn bị cầu hôn thật hiếm thấy, anh nghe Tiết Thần nói từ chuẩn bị cầu hôn, bây giờ nhìn lại thật là có chút châm chọc.

Anh hút xong điếu thuốc, trở lại phòng tắm cầm lấy chiếc nhẫn kim cương ngồi trở lại bên giường, dặt tay nhỏ bé mịn màng của Cố Hoài Nam, trầm mặc đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Kim cương không lớn nhưng cũng không nhỏ, thích hợp đeo vào trên tay cô. Diệp Tích Thượng nâng tay của cô cúi đầu khế hôn, hướng về phía bóng đêm sâu nồng một mình nỉ non: “Nguyện ý gả cho anh nhé, Nam Nam. . . . . Coi như em không cam lòng, cũng không thể quên em đã. . . . . Là người của anh.”

Hết chương 52

53. Chương 53

Thời tiết từ từ chuyển lạnh, S thị đã qua mùa mưa, chỉ là mưa to vẫn như cũ nói rằng đã đi xuống.

Có câu nói một cơn mưa thu một trận lạnh thật là không có sai, Cố Hoài Nam đem mình bao lấy cực kỳ chặt chẽ, xách theo túi đứng ở bên ngoài cửa hàng tiện lợi trước chung cư nhìn mưa càng lúc càng lớn than thở, loại mưa dầm kéo dài tới ngày thật là xui xẻo, hơn nữa đau bụng kinh thì càng xui xẻo.

Tật xấu đau bụng kinh của cô là vào năm năm trước, lúc tốt lúc xấu, không phải mỗi lần cũng sẽ đau, nhưng đau lên có thể muốn nửa cái mạng của cô, hết lần này tới lần khác cô lại rất ít nhớ cuộc sống của mình, nếu không đêm sinh nhật đó cũng sẽ không rộng mở bụng uống nhiều rượu bia ướp lạnh như vậy.

Nhớ tới đêm sinh nhật của mình, Cố Hoài Nam vui buồn lẫn lộn, vui buồn mỗi nửa.

Diệp Cẩm Niên cũng không có bởi vì cô tự chủ trương mà tức giận, càng không có cự tuyệt ý tốt của cô, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu ước hẹn cùng Diêu Nhã. Mặc dù theo cách nói của Diêu Nhã là bọn họ chỉ ăn một bữa cơm thật đơn giản, bà nào biết qua nhiều năm như vậy số lần Diệp Cẩm Niên đơn độc ăn cơm cùng một cô gái cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ai cũng biết Diệp Cẩm Niên cơ hồ “Không gần nữ sắc”, cùng Diêu Nhã ước hẹn thế nhưng ông lại cũng không cố ý tránh tai mắt của người, loại tin tức này luôn luôn truyền bá nhanh chóng, Diệp Tích Thượng rất nhanh biết được chuyện này, không nói hai lời chạy như bay tới khách sạn “Trong truyền thuyết”, chính mắt thấy một màn Diêu Nhã dạy Diệp Cẩm Niên khiêu vũ, không dám tin.

Diệp Cẩm Niên mặc áo sơ mi đường vân màu sáng, không có đeo caravat, ánh mắt âm ẩm cùng rơi vào trước người trên mặt cô gái kia. Diêu Nhã cụp đầu xuống, mắt hơi vểnh lên, thỉnh thoảng bởi vì ông nhảy lồi mà muốn bật cười, lại không dám quá can rở ở trước mặt thủ trưởng, không thể làm gì khác hơn là hết sức nén lấy. Nhưng Diệp Cẩm Niên thật sự phạm sai lầm quá nhiều, Diêu Nhã che môi khó nhịn nụ cười, vừa nói xin lỗi vừa cười ra tiếng, mắt lóe sáng.

Diệp Cẩm Niên có tính tình dễ chịu, rất xin lỗi, buông tay, đợi bà cười xong tiếp tục dắt tay bà làm học sinh nghiêm túc hiểu học.

Diệp Cẩm Niên có thân hình cao lớn, Diêu Nhã mảnh khảnh cao gầy vấy dài kéo đất, ở trước mặt ông giống như bướm bướm vỗ cánh khiêu vũ làm nổi bật ánh đèn thủy tinh bên trong đại sảnh. Diệp Cẩm Niên có điện thoại, Diêu Nhã tự giác tránh ra một khoảng cách, bà nhìn chăm chú vào mặt Diệp Cẩm Niên vừa kính ý cùng sùng bái, còn có ánh mắt ẩm áp tương tự ái mộ.

Diệp Tích Thượng đứng xa xa nhìn, cho đến khi Diêu Nhã phát hiện mình, cũng hướng bên này đi tới.

Trên người anh còn mặc quân trang thường phục, khiến Diêu Nhã xác định anh là ai. “Tới tìm ba cậu sao? Sao không qua đây?”

Giọng nói của bà không dịu dàng bằng Cảnh Thiên so với Cảnh Thiên còn giòn tiếng hơn, cho người ta cảm giác hoạt bát không bằng Cảnh Thiên tĩnh lại, toàn thân trên dưới của bà không có một chỗ có bóng dáng Cảnh Thiên, nhưng bà lại làm cho Diệp Cẩm Niên dùng như vậy tầm mắt hứng thú nhìn.

“Ngài biết tôi là ai?”

Diệp Tích Thượng bắt giác cung kính với bà, dứt lời ý thức được vấn đề mình hỏi quá ngu, anh mặc quân trang phía trên ngực có băng hiệu phân rõ nhận thức.

Lông mi Diêu Nhã cong. “Phong cách, trên người cha con hai người đều có đồ giống nhau, liếc mắt một cái liền nhìn ra. Dì là Diêu Nhã, là dì của Nam Nam, nó thường xuyên nhắc tới con với dì.”

Diêu Nhã chỉ nói mấy câu, Diệp Tích Thượng liền lập tức hiểu rõ là chuyện gì xảy ra: Tiểu hồ ly đó. Đáng về Diệp Cẩm Niên sắp nói xong điện thoại, Diệp Tích Thượng không muốn để cho ông nhìn thấy mình, chuẩn bị trở về. “Ngài vào đi thôi, con chỉ phải . . . . . Ừ, đi ngang qua, không có chuyện khác.”

“Không đi chào hỏi?”

“Không, hai người tiếp tục thôi.” Diệp Tích Thượng vẫn cười một tiếng. “Con sợ cha thấy con sẽ ngưng ngưng.”

Cha tán gái con trai trần, quả thật sẽ làm người không tốt lắm. Diêu Nhã biết ý tứ của anh, khẽ đỏ mặt, đưa mắt nhìn anh rời đi.

Diệp Cẩm Niên thấy bà trở lại, cảm hương phượng hương cửa bữu bữu. “Đi?”

Diêu Nhã hơi kinh ngạc, thì ra là Diệp Cẩm Niên sớm thấy Diệp Tích Thượng rồi. Diêu Nhã tiếp tục dạy ông khiêu vũ, chỉ nghe giọng nói ôn hòa của Diệp Cẩm Niên truyền tới từ đỉnh đầu. “Nam Nam nói qua với cô là tôi còn có một con gái sao?”

“Tên Tiểu Diệp Tử?”

Nụ cười của Diệp Cẩm Niên sâu hơn chút. “Không sai, Diệp Tích Thượng còn nuông chiều nó hơn so với tôi, hơi chút tùy hứng, chẳng qua nếu như nó nhìn thấy cô, cũng sẽ thích cô.”

Một chữ “cũng” hàm nghĩa quá sâu, trái tim Diêu Nhã Tâm cũng loạn theo vũ điệu, gót giày nhọn mạnh mẽ dẫm lên trên mặt chân thủ trưởng, nhất thời nghe được một tiếng hút khí bén nhọn. Diêu Nhã quần bách hốt hoảng, diu ngồi trở lại, luôn miệng nói xin lỗi.

Diệp Cẩm Niên nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, tiếp tục đề tài mới vừa rồi. “Tiểu Thượng cùng Tiểu Diệp Tử đều là đứa bé ngoan hiểu chuyện, nếu như cô có thể tiếp nhận họ. . . .” Ông dừng một chút, “Đến tuổi của tôi, con cái là tôi coi trọng nhất, làm phụ thân chưa chắc đủ tiêu chuẩn, tôi có thể cho con cái dù sao cũng có hạn, tôi hi vọng có người có thể ở bên người trợ giúp tôi.”

Diêu Nhã giương mắt, có chút muốn nói lại thôi, Diệp Cẩm Niên không để cho cô rút tay về, lời nói xoay chuyển. “Tôi hi vọng người này là cô, bởi vì ngoại trừ những yếu tố này, tôi biết rõ tôi sẽ rất ưa thích cô.” Anh đem Diêu Nhã lại gần một chút, ánh mắt chân thành tha thiết, lại có mấy phần hài lòng hứng thú lóe lên. “Tôi đã điều tra qua về cô, xin cô tha thứ cùng hiểu cho, đây là phương pháp nhanh nhất để cho tôi hiểu rõ về cô.”

Sắc mặt Diêu Nhã khê biến thành cương, “Mặc dù Nam Nam nói qua một chút chuyện của ngài, cũng không hơn, tôi cũng không có nghĩ tới hỏi, thứ cho tôi nói thẳng, quá khứ của tôi có quan trọng không?”

“Không quan trọng, thế nhưng sẽ làm tôi hiểu rõ làm như thế nào để tránh những thứ tổn thương không đáng với cô mà đi thương cô.”

Diệp Cẩm Niên nói thẳng, Diêu Nhã tức cười, trong lòng không vui bỗng dưng trở thành hư không, không nhận được cúi đầu khoe miệng len lén nâng lên. Diệp Cẩm Niên đợi bà đáp lời, kiên nhẫn mười phần. “Mới vừa chưa nói xong, trừ tất cả các nhân tố, tôi hiểu biết rõ, cô cũng sẽ rất ưa thích tôi.”

“Nhưng em không biết làm mẹ ghẻ như thế nào.” Đầu Diêu Nhã chôn thấp hơn, giọng mang nũng nịu, coi như chấp nhận lời của ông.

Nụ cười của Diệp Cẩm Niên mở rộng, nhiễm vào đáy mắt. “Không sao, anh dạy cho em.”

*

Mưa rất lớn, cái ô trong cửa hàng tiện lợi cũng bán sạch rồi. Cố Hoài Nam run run rẩy rẩy ở cửa ra vào, làm bộ đáng thương cầu nguyện mưa tạnh, mưa không nghỉ, nhưng đợi tới khi một chiếc xe màu đen quen thuộc dừng lại ở ven đường. Người đàn ông trên xe che dù xuống, y phục rộng mở đem cô ôm vào trong ngực.

“Chờ rất lâu rồi hả?” Trên người cô lạnh run, tay nhỏ bé chui vào quần áo anh giống như khối băng.

“Không phải anh nói là hôm nay không trở lại sao?” Cố Hoài Nam cố gắng đem mình thu nhỏ lại ẩn núp ở trong lòng anh, cùng anh cùng nhau lên xe. “May mà anh trở lại, nếu không em sẽ phải đứng bên ngoài cả đêm.”

Cố Hoài Nam về đến nhà đã đem một túi lớn đồ dùng vệ sinh phái nữ vút qua một bên leo lên trên ghế salon giả chết, liền bị Diệp Tích Thượng kéo lên, vẻ mặt anh nghiêm túc nhìn chằm chằm cô nửa ngày mới mở miệng. “Anh thấy cha cùng dì họ Diêu ở chung một chỗ.”

“Ừm. . . .” Cố Hoài Nam không sờ được ý tứ của anh, khiếp khiếp thử dò xét: “Không tốt sao? Anh không phải thích dì ấy?”

Diệp Tích Thượng không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm cô xem, Cố Hoài Nam bị anh canh chừng sợ hãi, trong lòng càng ngày càng không nắm chắc, che bụng một bộ khổ sở. “Em tới cái kia, đau bụng, thật là đau, ồm.”

Đau là thật, không cần phải giả bộ. Diệp Tích Thượng yên lặng ôm lấy cô, sau đó tự giác đi phòng bếp nấu chè cho cô. Cố Hoài Nam lặng lẽ núp ở cửa phòng bếp, nhìn kỹ thuật xắt rau lưu loát đem gừng đặt vào trong nồi của anh, lại thả mấy muống lớn đường đỏ cùng một loại gì đó cô không gọi nổi tên.

Chờ nấu xong múc một chén to, Cố Hoài Nam ngồi ở trong ngực anh, ăn vạ muốn anh cho ăn, Diệp Tích Thượng thật múc từng muống từng muống cho ăn cô. Cố Hoài Nam thật buồn bực, “Anh chăm sóc con gái đủ thuần thực, đối với bạn gái trước kia cũng nói gì nghe nấy như vậy sao?”

“Không phải.”

Cố Hoài Nam bĩu môi, tay nhỏ bé chơi nút áo anh. “Em nói này Diệp Suất, nói thế nào thì giao tình của chúng ta cũng không cạn, nói một chút lời tri tâm, em thế nào, anh cũng biết, ở trước anh em chỉ kết giao một bạn trai, vậy còn anh? Kết giao mấy bạn gái?”

Ánh mắt Diệp Tích Thượng lóe lóe không dễ dàng phát giác. “Vô dụng, hỏi ít thôi.”

“Thế nào? Tình sử của anh coi như quân sự cơ mật à? Làm gì mà không thể hỏi?”

“Tự uống.” Diệp Tích Thượng đem bát nhét vào trong tay cô, đứng dậy đi thu thập phòng bếp làm cơm tối.

Anh càng như vậy, khuôn mặt Cố Hoài Nam càng nhăn, bụng càng thấy đau, ừng ực ừng ực đem che uống sạch, che bụng có vẻ bệnh, đem chén không để xuống hướng trước mặt anh. “Anh nói qua, em lại không tức giận.” Trước kia Cố Hoài Nam đã từng đã hỏi, nhưng thủy chung không có được đáp án.

“Không phải sợ em tức giận.” Diệp Tích Thượng đơn giản nói. “Riêng tư.”

Cố Hoài Nam hừ một tiếng, “Vậy em đổi lại vấn đề, thời điểm lần đầu tiên trong nhiều cũng không có?”

“Riêng tư.”

“Đổi lại, nụ hôn đầu của anh vào mấy tuổi?”

“Riêng tư.”

Mặc kệ hỏi cái gì Diệp Tích Thượng đều là hai chữ này, Cố Hoài Nam quýnh lên, cảm thấy bụng dưới đau lợi hại hơn, đoạt lấy cà rốt trong tay anh ném sang một bên. “Không công bằng! Chuyện của em cái gì anh cũng biết, của anh em đều không biết! Nụ hôn đầu không phải cho anh, nhưng đầu đêm là của anh! Coi như trước kia em lừa gạt anh, nhưng không phải anh đã tự mình nghiệm qua thân thể của em sao! Đại lão gia đồ không nhỏ, để tâm lại nhỏ như vậy! Bạn gái trước cửa chính là như vậy quăng cho anh ư?”

Diệp Tích Thượng liếc nhìn cô một cái, “Loại người trình độ phép khích tướng như em, hữu dụng cũng không có.”

Cố Hoài Nam cắn môi, lại làm ra một bộ đáng thương, thất bại lại đau bụng khó nhịn, ngồi chồm hổm xuống, giống như một con chó nhỏ bên chân anh. “Ông xã, em đều là của anh rồi, sẽ không bởi vì tức giận, không chạy thoát được đâu, thỏa mãn thân thể của em bởi vì tâm cô gái rất hiếu kỳ, em sẽ thích anh hơn.”

Diệp Tích Thượng bận việc, căn bản không để ý cô.

Đợi làm xong cơm Cố Hoài Nam cũng không còn hỏi ra đôi câu vài lời, chu môi nói thầm. “Giang Thiệu nói không sai, anh không muốn nói ai cũng hỏi không ra, lại không thể nghiêm hình đánh khảo anh.”

Nói xong trong đầu cô chợt lóe linh cảm, hướng anh hèn hạ ti tiện cười xuống. Diệp Tích Thượng thẳng đến tối mới hiểu được nụ cười dâm hàm nghĩa của cô, tay Cố Hoài Nam không an phận ở trong chăn sờ tới sờ lui, bấp bùi cọ trên người của anh.

Diệp Tích Thượng bị cô làm ột thân hỏa, lại không phát tiết ra được. “Đừng làm rộn, không phải em đau?”

Cố Hoài Nam càng thêm quá đáng, thân thể cũng đi theo tay từ từ xuống phía dưới, đợi cô đi tới chỗ bụng dưới của anh, Diệp Tích Thượng không thể nhịn được nữa đem cô kéo lên. “Hiện tại trêu chọc, em có nghĩ tới chờ mấy ngày nữa em tốt lên sẽ phải đối mặt với cái gì không?”

Ai ngờ Cố Hoài Nam ngày càng táo tợn hơn, nắm vật của anh di động, “Em xem qua một quyển tình sắc tạp chí tên là Âm chiến, rất nhiều chuyện như vậy, anh có muốn thử tư thế kia một chút hay không?”

Cô ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói mấy chữ, chợt cảm thấy đồ trong tay trướng đại mấy phần.

Cô giảo hoạt nháy mắt mấy cái, Diệp Tích Thượng khẽ cắn răng, nhàn nhạt mở miệng. “Cho tới bây giờ anh —— không có kết giao với bạn gái.”

Anh nói xong liền đem cô ấn về trên giường, đưa lưng về phía cô ngủ. Cố Hoài Nam nửa ngày mới phản ứng được, vọt một cái từ trên giường ngồi dậy, đem Diệp Tích Thượng lật người. “Trước em anh không có kết giao với bạn gái?”

Diệp Tích Thượng mím môi không nói, cam chịu.

“Cũng không có qua?”

“Cố Hoài Nam!” Diệp Tích Thượng dùng sức siết chặt mặt của cô, có chút không thể nhịn được nữa.

Cố Hoài Nam đau, nhưng trong lòng hồi hộp, túm anh mãnh liệt hôn, tay nhỏ tựa như xông vào chần chui tới chỗ bụng dưới của anh, nắm cái vật vẫn còn trạng thái “Ý chí chiến đấu sục sôi” cười đến run. “Này! Lần đầu tiên chưa kịp nói tên đã gả cho anh, hiện tại tới nhận thức một chút, em là Cố Hoài Nam, sau này sẽ là ông chủ phục vụ anh cả đời, yên tâm, tỷ sẽ phụ trách tới cùng với ku.”

Nói xong lại không thể ức chế cười lên, đến đây, đây là một chuyện làm Diệp Tích Thượng hối hận nhất từ khi lớn tới giờ.

Loại này mình nhiều chuyện như Cố Hoài Nam thế nào nhịn được bắt hòa như Dư Kim Kim nói? Không gọi được điện thoại không thể làm gì khác hơn là đi nhà cô chặn đường, đáng tiếc lại vô dụng. Cô đợi mấy giờ không có thu hàng, hỏi hàng xóm cùng nhân viên quản lý cũng không có được một chút tin tức đầu mối có giá trị, không cách nào tiếp tục ôm cây đợi thỏ.

Cô mới ra chung cư không bao xa, chợt trước mắt dừng lại một chiếc xe. Trên xe, người đàn ông hạ cửa sổ xe xuống, kêu cô một tiếng, Cố Hoài Nam làm bộ không nghe thấy.

Người đàn ông che dù đợi mưa xuống, Cố Hoài Nam liếc mắt thấy, khẽ cắn răng quay người bỏ chạy, đáng tiếc, tốc độ người đàn ông nhanh hơn cô nhiều, mấy bước đã bắt cô kéo trở về. “Chạy cái gì? Gọi em không nghe thấy?”

“A, anh là?”

Cố Hoài Nam cố làm kinh ngạc, gặp phải một cái xem thường của Trần Nam Thừa. “Lên xe trước, nhìn kỹ một chút xem anh là ai.”

Dứt lời lôi kéo cô mạnh mẽ dứt trở lại trong xe, cô cố gắng mở cửa xe thì khóa rơi xuống, ném cho cô một cái khăn lông. Cố Hoài Nam không tranh hơn với anh, không khách khí, lau mặt trên nước. “Ngại quá, không mang kính sát tròng, ngay cả bộ dáng người đều nhìn không rõ cũng đừng nói những vật khác.”

Trần Nam Thừa không để ý tới cô châm chọc, “Kim Kim đâu rồi, anh có việc tìm cô ấy.”

“Lại bảo cô ấy giúp anh chăm sóc con trai? Cô ấy cũng không phải là bảo mẫu nhà anh.”

“Kim Kim ở đâu?”

Trần Nam Thừa lại hỏi một lần, Cố Hoài Nam hừ một tiếng không đáp, quay đầu đi lau nước, bị Trần Nam Thừa kéo trở về giữ cằm ép hỏi. “Cố Hoài Nam, anh không có thời gian rảnh rồi nháo cùng em! Rốt cuộc Dư Kim Kim ở đâu?”

“Tôi làm sao biết cô ấy ở đâu? Biết thì tại sao phải nói cho anh?” Cô dùng sức đẩy tay của anh ra, ác ý lau một cái chỗ bị anh chạm qua. “Cảnh cáo anh tạm thời không được động tay động chân với tôi.”

Lông mi Trần Nam Thừa nhăn sâu, “Làm như anh nguyện ý đừng em? Nam Tầm mất tích.”

Cố Hoài Nam nhất thời liền cười. “Chẳng lẽ anh cho là anh ta cùng Kim Kim núp ở chỗ nào đó làm loạn ư?”

Trần Nam Thừa không có cười, vẻ mặt âm chỉ nhìn cô. “Người cậu ấy thấy cuối cùng là Kim Kim, đêm đó Nam Tầm nhận được điện thoại của cô ấy, sau khi ra ngoài liền cắt đứt liên lạc.”

Bộ dạng này của anh, Cố Hoài Nam cũng khác lạ, ở trong đầu nhanh chóng phác họa mấy hình ảnh đáng sợ, một thanh nữu lấy cổ áo anh. “Trần Nam Thừa! Nếu như tên súc sinh em trai anh làm chuyện gì với chị em tốt của tôi thì tôi nhất định sẽ làm cho anh chết rất khó coi!”

Lúc này đến phiên Trần Nam Thừa tức giận cười. “Tên súc sinh em trai anh có thể làm chuyện mảnh vụn cũng làm toàn bộ rồi, trừ chưa từng giết người, em cảm thấy cậu ấy còn có thể làm gì Dư Kim Kim?” Sau đó nhìn cổ áo mình bị cô nữu lấy. “Bây giờ là người nào động tay động chân với người nào?”

Hết chương 53

54. Chương 54

Mấy năm trước khi Cố Hoài Nam vẫn còn đi học, Trần Nam Thừa còn là một thành viên đặc biệt, cô vô ưu áo cơm ở đường thành thị, anh đang ở biên giới thành thị mũi dao liêm máu. Hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, điện thoại cũng không thể gọi thường xuyên, nhưng cô vẫn vui vẻ, tựa hồ kể từ trong cuộc đời có một người đàn ông như vậy, Cố Hoài Nam tự nói với mình cô không có lý do bị thương.

Khi trải qua lần đầu tiên chia lìa dài nhất, cô cùng Trần Nam Thừa mất liên lạc 700 ngày. Đêm trước lễ Nô-en trường học cho nghỉ, Dư Kim Kim vốn là muốn từ thành phố khác tới đây theo cô cùng nhau qua lễ Nô-en lại bị Trần Nam Tầm ngăn cản, Cố Hoài Nam một mình đi bộ ở trên đường, để mình cố gắng dung nhập vào trong không khí vui sướng của người khác.

Ngày đó tuyết rơi lớn khác thường, đến tối rất nhiều đoạn đường đã phong đường, Cố Hoài Nam trở về trường học bằng xe buýt bị tuyết vây ở nửa đường, không thể đi về phía trước nữa. Cô và người khác chuẩn bị tư tưởng bị vây cả đêm, lấy điện thoại di động ra vuốt ve tên của Trần Nam Thừa. Mã số của anh đã tắt máy 700 ngày, mỗi ngày cô đều phải nghe một lần giọng nói nhắc nhở lạnh lẽo, hoặc là phát một tin nhắn đợi nó không có tin tức.

—— Tuyết thật lớn, em đang ở trên xe trở về trường học, xe hư, bất động, có thể phải nán lại một đêm ở chỗ này, em nghĩ anh đang ở đây, cảm giác tốt hơn nhiều.

Đầu Cố Hoài Nam tựa vào trên cửa sổ xe đã bị tuyết bao trùm, biên soạn một tin nhắn cho anh, nhìn đèn báo cảnh điện thoại di động dập tắt, cười tự giễu. Bên ngoài gió gào thét, bão tuyết muốn đem cả thành thị nuốt hết khí thế. Cô lại đối lại lạnh, hai chân lạnh như bị ngâm ở trong nước tuyết. Ngồi ở phía trước cô có một đôi tình lữ tựa sát sưởi ấm, người con trai nhỏ giọng nói chuyện cười với cô gái, trêu chọc cô vui vẻ, tiếng cười cô gái khê trong, Cố Hoài Nam nghiêng đầu lau khóe mắt ướt ướt, mở điện thoại di động ra biên soạn tin nhắn thứ hai:

—— Trần Nam Thừa không kiếp, qua tối nay anh còn không xuất hiện, em liền không nhớ anh nữa! Không nhớ anh nữa! Người theo đuổi em rất nhiều! Đẹp trai hơn anh, có thể ở bên cạnh em hơn anh!

Cố Hoài Nam hung hăng nhấn nút gửi đi, lúc biểu hiện gửi đi thành công thì hối hận.

Cô gái trước mặt vẫn nhỏ giọng cười, cô ở phía sau bụm mặt không ngừng chảy nước mắt. Cho đến khi trời sắp sáng, xe buýt trước mặt chợt truyền đến một hồi xôn xao, sau đó tài xế mở cửa xe ra, hai người đàn ông cao lớn uy vũ lên xe, cầm đèn pin quét nhìn từ trước đến sau ở trong toa xe, đưa tới bất mãn oán trách của rất nhiều người.

“Có sao?” Một người đàn ông đang hỏi một người đàn ông khác, thanh âm hơi có vẻ lạnh lạnh.

Sau đó một ánh sáng mạnh soi sáng trên mặt cô, hết sức dời đi lại dừng một chút, sau đó đỉnh đầu cô vang lên thanh âm một người đàn ông khác. “Có.”

Hai ánh sáng đèn pin soi tới đây, Cố Hoài Nam không cách nào mở mắt ra, lại bởi vì cái thanh âm này mà quả tim hung hăng rút xuống. Một tay người đàn ông lôi cô từ trên chỗ ngồi ôm ra, không nói lời gì giở trò sờ sờ ở trên người cô xác nhận cô không có việc gì.

Cố Hoài Nam không có phản kháng, chỉ nửa hí mắt cố gắng thấy rõ bộ dáng của anh, đôi môi cắn thật chặt, nửa ngày mới nức nở hô lên một câu nói: “Anh là ai? Tôi không biết anh! Đừng... táy máy tay chân với tôi!”

Có người cho là hai người kia giở trò lưu manh đối với tiểu cô nương, thiếu chút nữa muốn động tay.

Cố Hoài Nam không rảnh bận tâm, bị áo khoác ngoài dày cộm nặng nề của người đàn ông kia che phủ cực kỳ chặt chẽ, người đàn ông bế cô xuống xe, chung quanh thanh âm hỗn loạn cô tựa hồ cũng không nghe được, không cảm thấy gió tuyết bên ngoài cuồng bạo, tất cả lực chú ý cũng bị lồng ngực có lực của anh hấp dẫn.

Trần Nam Thừa đem Cố Hoài Nam thả vào trong xe của mình, kéo áo khoác ngoài bao lấy cô ra, bóp cằm liền hôn lên. Cố Hoài Nam tránh thoát ra khỏi cánh tay, thật chặt ôm cổ của anh, hôn so với anh còn hung ác hơn, căn bản không quan tâm tại chỗ còn có một người khác.

Hai người hôn qua một phen, Trần Nam Thừa không biết thế nào bị cô đè ở chỗ ngồi sau xe, nút áo trên người bị cô giải khai hơn phân nửa, mà Cố Hoài Nam đỏ mắt đỏ môi, núm lấy y phục của anh khóc đến cả thân thể đều run.

“Trời còn chưa sáng, Nam Nam, em còn có anh.” Trần Nam Thừa xoa xoa nước mắt trên mặt cô, mắt cũng đỏ, giữ chặt đầu của cô gần hơn, điên cuồng hôn, dùng thanh âm bởi vì đè nén nhớ nhung mà trở nên khàn khàn ở bên tai cô không ngừng lặp lại câu kia. . . . . Anh yêu em, Nam Nam.

Cố Hoài Nam nhất thời liền khóc ra thành tiếng, lại đắm lại đánh đối với anh, Trần Nam Thừa nắm tay nhỏ bé của cô, chỉ chỉ áo rộng mở của chính mình: “Bây giờ là người nào động tay động chân với người nào?”

Cố Hoài Nam vừa lau nước mắt vừa ngượng ngùng, còn nghe tiếng cười nhẹ của người đàn ông ở chỗ tài xế.

Trần Nam Thừa chỉ chung sống không tới ba giờ cùng cô rồi rời đi, anh tới nơi này thi hành nhiệm vụ không cách nào ở lâu, phía trên chỉ cho anh thời gian mười giờ, anh dùng bảy giờ ở trên con đường này tìm kiếm xe buýt cô ngồi, tìm được cô.

Thật ra thì người cùng anh đi một chỗ chính là Giang Thiệu, chỉ là trong mắt trong lòng Cố Hoài Nam chỉ có Trần Nam Thừa xa cách gặp lại, không tâm tư chú ý anh hay bất luận kẻ nào. Đối với Cố Hoài Nam mà nói, ba giờ ngắn ngủn vánh tai và tóc mai chạm vào nhau cùng câu kia anh yêu em đủ để triệt tiêu 700 ngày đau khổ, cho dù hai người không thể thời khắc ở cùng nhau, có ba chữ kia là cô cảm thấy đủ rồi.

Nhưng quá khứ khắc cốt cuối cùng cũng không bù được thời gian, những thứ kia đã qua, hôm nay Cố Hoài Nam lại có một loại ảo giác dường như đã có mấy đời.

Vẫn là ở trong xe Trần Nam Thừa, vẫn là cô núm lấy y phục của anh, y nguyên câu nói đùa “Động tay động chân” kia, cũng đã không có câu nói đã từng kia. . . . . Anh yêu em.

Cô không phải Nam Nam của anh, anh cũng không phải là chỗ để cô dựa vào nữa.

Trí nhớ giống như đồng thời hiện lên trong đầu hai người, từ trong mắt bọn họ đều thấy mình, nhưng những quá khứ này không thể tiếp tục trở về, ngược lại thành chàm chọc tàn nhẫn nhất.

Cố Hoài Nam buông Trần Nam Thừa ra, mở to mắt tiếp tục lau nước trên tóc mình. Trần Nam Thừa yên lặng kéo cổ áo, ánh mắt liếc thấy bao thuốc lá để trên xe, theo bản năng cầm lên.

“Chớ ở trước mặt tôi rút ra, tôi ghét mùi thuốc lá.” Cố Hoài Nam lạnh lùng nói.

Trần Nam Thừa dừng lại, thu tay lại, khoe miệng khê cong. “Thật là hiếm, hút thuốc lá uống rượu loại nào em không tinh thông? Đi theo Diệp Tích Thượng liền hoàn lương rồi hả?”

Cố Hoài Nam không sao cả nhún vai. “Đúng vậy, tôi phải biến thành một cô gái tốt mới xứng với một người đàn ông tốt.”

55. Chương 55

Trước khi Trần Nam Thừa bước vào trại lính, anh quả thật là người tốt không tính là trên ý nghĩa truyền thống, nhưng cũng không thật đã làm chuyện thương thiên hại lý, rốt cuộc anh và Trần Nam Tầm vẫn còn có chút bất đồng, có ranh giới cuối cùng của mình, đây là việc Cố Hoài Nam có thể xác nhận. Mỗi người đều nói cô đi theo Trần Nam Thừa chính là gần mực thì đen, cô chỉ kiên trì một chút: coi như anh thật xin lỗi mọi người, nhưng anh không phụ lòng cô.

Những lời này sau lại châm chọc chuyện Cố Hoài Nam ban đầu bắt chấp tất cả ở chung một chỗ cùng với Trần Nam Thừa, ngày anh cưới Dư Anna biến thành châm chọc khổng lồ.

Dư Anna thích Trần Nam Thừa là chuyện rất sớm, anh vẫn biểu hiện chẳng thêm bớt gì, khi anh cùng Cố Hoài Nam lui tới thì Dư Anna cũng không có hành động đặc biệt, Cố Hoài Nam vẫn cho là chỉ cần trái tim Trần Nam Thừa vẫn còn ở nơi này, bất kỳ cô gái nào cũng không đáng sợ, cuối cùng mới biết cái gì là chó không sửa thì sẽ cắn người.

Anh đem hết thầy của cô đè trên người một người, coi anh để tin tưởng mà thích dựa vào, tự nhiên mà đặt vị trí của anh ngang hàng trong cuộc đời mình, vậy mà cuối cùng chỉ cần một phản bội liền lật đổ tất cả, cái loại đả kích đó đủ để phá hủy một người.

Cố Hoài Nam chưa từng chuẩn bị tư tưởng, cái loại ứng phó không kịp đó lại tan vỡ, bó tay hết cách, mỗi lần nghĩ đến trong lòng đều là hoang vu vắng lặng. Đây cũng là nguyên nhân mặc kệ cô ở trước mặt Diệp Tích Thượng trầm luân như thế nào nhưng trong nội tâm thủy chung đều có chỗ cất giữ, cô có thể để ỉn lấy dùng khí lại một lần nữa tin tưởng cam kết của một người đàn ông, mà cô không dám tin, cũng là nhân tính.

Cố Hoài Nam làm theo lời của anh không có giây giụa, chỉ là bị Trần Nam Thừa ôm như vậy trừ bởi vì hơi sức của anh quá lớn cảm thấy khó thở, cô chỉ cảm thấy khoảng cách giữa hai người càng trở nên xa xôi.

Cho nên tồn tại lời nói dối lừa gạt, là bởi vì có đôi khi mọi người luôn không muốn đem nội tâm chân thật bại lộ trước mặt người khác, cho nên nó sẽ làm cho người ta trở nên rất mâu thuẫn, trở nên khó có thể nắm lấy.

Cố Hoài Nam suy nghĩ không ra Trần Nam Thừa, anh đã từng thật yêu cô như vậy, từ bỏ cô lấy Dư Anna cũng là thật, huống chi anh còn có con trai. “Có phải anh rất thích chuyện luôn miệng nói yêu một cô gái nhưng cũng cùng người khác lên giường?”

Trần Nam Thừa ôm Cố Hoài Nam, xoay người, đẩy cô té ở trên giường, một chân quỳ gối giữa đùi cô một tay chống bên người cô, mắt lơ đãng từ trên cao nhìn xuống cô, âm chí trên mặt trong nháy mắt tiêu tán không còn một mống.

Nhanh đến mức Cố Hoài Nam đều hoài nghi anh mới vừa rồi căn bản không có qua, bỗng dưng cười một tiếng. “Anh sóng nước chẳng xao, bản lĩnh còn thật giống như Diệp Tích Thượng.”

Trần Nam Thừa hừ cười. “Trước lúc kết hôn đúng là thế, sau khi cưới thật không có qua, người đàn ông ăn vụng cũng phải xem đối phương có phù hợp với khẩu vị của mình hay không.” Một cái tay khác sờ lên mặt của cô cùng đường vòng cung trên vai, có điều ngụ ý nói: “Nếu như em vẫn luôn ở S thị, vậy thì không nói chính xác rồi.”

Cố Hoài Nam không nhìn ám hiệu của anh, bắt lấy tay không an phận của anh. “Dư Anna là khẩu vị của anh?”

“Vẫn luôn là, cô ấy biết anh muốn cái gì, bao gồm. . . . . Tính.” Anh hơi đề thấp thân thể, đôi môi đến gần bên tai cô. “Khi đó cô ấy thường đến tìm anh, biết không? Lần đầu tiên của cô ấy là của anh đấy, vào ngày em gọi điện thoại nói cho anh biết lấy được học bổng, em nói nghĩ tới anh nhưng lúc đó chúng tôi là chuyện yêu, Anna đang ở dưới người của anh chịu đựng sợ em nghe được. Chúng tôi cũng đã làm ở rất nhiều địa phương, ký túc xá của anh, không có thời gian đi mượn phòng thì làm trên xe của anh, thậm chí phía ngoài rừng rậm trong bộ đội, ở trên cỏ, Anna rất mở mang, nhưng dịu ngoan hơn so với em, hiểu anh hơn em, biết rõ làm sao lấy lòng anh.”

Lúc anh nói chuyện cánh môi đụng phải vành tai cùng gương mặt của cô, bàn tay trượt đến dưới váy cô đụng vào chân mịn màng. “Nam Nam, so sánh thì em cực kỳ ngang tàng rồi, anh không có nói qua độc chiếm dục quá mạnh mẽ sẽ làm người đàn ông mệt chết đi? Chẳng qua anh thừa nhận đứa bé là một ngoài ý muốn, cô ấy từng có ý muốn bỏ đứa bé, là anh bảo cô ấy giữ lại. Anh cũng thừa nhận anh có yêu em, nhưng em nên biết cho tới bây giờ anh đều không phải là người tốt, cho tới bây giờ cũng chán ghét bị người trói buộc, nhất là phụ nữ.”

Cố Hoài Nam cắn răng chịu đựng đụng chạm của anh, chờ anh nói xong lập tức nhấc chân công kích nơi giữa hai chân, Trần Nam Thừa sớm có dự liệu chặn lại công kích của cô thuận thế buông cô ra. “Nghe không nổi nữa? So về độ lượng, em thật không bằng một phần vạn của Anna, Diệp Tích Thượng làm sao sẽ coi trọng em? Em xác định nguyên nhân anh ta muốn em không có gì không thể cho ai biết?”

Cố Hoài Nam có một vào bụng lời nói đáp lễ anh, đến cuối cùng lại chỉ có thể cười lạnh. “Trần Nam Thừa, anh thật làm cho tôi ghê tởm, để cho tôi hối hận đã từng ——”

“Chẳng qua là đã từng?” Trần Nam Thừa biết cô muốn nói gì, dù bận vẫn ung dung cắt đứt cô.

Cố Hoài Nam nhìn ánh mắt của anh, thận trọng mà nghiêm túc khẽ gật đầu. “Chẳng qua là đã từng, tôi dùng năm năm cố gắng quên anh, thì ra là lại không kịp ở chung một chỗ vài tháng cùng Diệp Tích Thượng. Trần Nam Thừa, tôi sẽ dùng tự ta, dùng cả đời thời gian đi cảm tạ anh có thể đủ để cho ta hôm nay đối mặt với người lúc nói ra một câu —— đã từng.”

Khóe miệng Trần Nam Thừa dần dần nhếch, nhìn Cố Hoài Nam ở trước mặt mình không chút lưu luyến nào xoay người lạnh lùng mở miệng. “Nam Nam, nhắc nhở em đừng quên đánh cuộc của chúng ta, nhìn tình cảm trước kia, anh chân thành hi vọng đây là lần đầu tiên em không có tìm lộn người.”

Bước chân Cố Hoài Nam hơi dừng, “Lúc đi đóng kỹ cửa lại, Trần Nam Tầm có thể trở lại hay không, tôi không biết, Kim Kim chắc chắn trở về.”

Cố Hoài Nam “ầm” một tiếng đóng cửa đi, Trần Nam Thừa chậm rãi ngồi ở mép giường, một hồi lâu sau nằm ngửa ở trên giường, bàn tay che mắt, hàm răng cắn vang dội. Cho đến khi về đến trong nhà, trong đầu chỉ còn dư lại câu đã từng của Cố Hoài Nam.

Dư Anna từ công ty trở lại đã nửa đêm, tắm xong rón rén lên giường, còn chưa có nằm ổn liền bị Trần Nam Thừa kéo qua giày vò nửa ngày. Động tác của anh thật sâu nặng nề, cố định bấp dùi của cô dùng sức đụng vào, trên người Dư Anna bị dấu tay anh làm ra nhìn thấy mà kinh người.

“Nhẹ một chút, Nam Thừa. . . . . Nhẹ một chút. . . . .”

Trần Nam Thừa ngoảnh mặt làm ngơ, hôn miệng của cô càng thêm dùng sức lực, cuối cùng vẫn phóng mình ra, mới đem động tác thả êm ái chút, ôm cô thở gấp.

Dư Anna chờ hơi thở ổn xuống mới hỏi anh. “Gặp ác mộng? Còn là. . . . . Thấy cô ấy rồi hả?”

Trần Nam Thừa mở mắt ra, bên trong còn che màu sắc tình dục. Anh không nói lời nào, Dư Anna cũng không hỏi, nhưng nhiều năm chung đụng như vậy cô đã hiểu rất rõ về anh, con mắt khẽ rũ xuống. “Em quên, đã thật lâu anh không có nằm mơ thấy ba, chẳng qua mấy ngày trước em nằm mơ thấy một lần, cha còn hỏi em là anh tốt với em à.”

Cô hôn môi Trần Nam Thừa một cái. “Em nói tốt vô cùng, Nam Thừa rất thích con, để cho ông yên tâm.”

Trần Nam Thừa cười, vui đầu ở cổ cô, nửa ngày mới thật thấp đáp. “Đúng, để cho ông ấy yên tâm.”

Dư Anna ôm anh, “Nam Thừa, em muốn nghe anh nói, nói yêu em.”

Trần Nam Thừa không có lên tiếng, một lát sau kéo chân của cô ra, nắm mình chống đỡ đi vào, hàm chứa môi của cô nói. “Tai nghe là giả, không bằng làm.” Dứt lời động tác từ chậm đến nhanh chóng.

Dư Anna thừa nhận anh, ghé vào lỗ tai anh nũng nịu ngâm lên . . . . Hai người không có tiết chế làm đi làm lại đến rất khuya, Trần Nam Thừa từ trên người cô xuống đưa lưng về phía cô liền ngã đầu ngủ. Dư Anna từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy anh, lằm bằm lâu bầu y hết nỉ non.

“Có thể thấy cô ấy, cũng có thể không quên được cô ấy, chỉ cần anh còn nhớ rõ trở lại bên cạnh em.”

Cô cố ý nói cho anh nghe, Trần Nam Thừa biết.

56. Chương 56

Cố Hoài Nam tìm hòm thuốc sát thương cho Cố Hoài Tây, bằng bó kỹ, lòng bàn tay lại đổ chút rượu thuốc xoa lên chỗ sưng to của cô, thủ pháp lão luyện, hoàn toàn đem Diệp Tích Thượng gạt sang một bên.

“Còn rất chuyên nghiệp.” Diệp Tích Thượng có chút kinh ngạc.

“Có lẽ số lần nó đánh nhau còn nhiều hơn so với con.” Cố Minh Triết ở một bên uống trà thơm, cầm lên cặp công văn hướng thư phòng đi tới. Nơi này không có Diệp Tích Thượng, nhìn anh coi chừng Hoài Nam, liền đứng dậy đuổi theo Cố Minh Triết.

Cố Hoài Nam mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, coi như không nghe thấy Cố Minh Triết nói, tiếp tục xoa chân cô. “Nếu chỗ làm xa nhà cũng đừng đi, đổi một công việc.”

“Không muốn đổi, cùng những đứa bé kia chung sống rất tốt, bọn họ cũng nguyện ý học đàn cùng em.”

“Vậy bảo Trác Vệ an bài người đón em đi làm, mắt em không tốt, bình thường cẩn thận hơn, chuyện ngoài ý muốn cũng không tránh khỏi, anh ta cũng yên tâm để cho em chạy như thế?” Kể từ lần đó Cố Hoài Tây thấy tám hình tổn hại, Cố Hoài Nam cũng không có đi qua nơi đó nữa.

“Em chia tay cùng Trác Vệ.”

Cố Hoài Tây nhẹ nhàng nói nhỏ, động tác của Cố Hoài Nam dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô. “Tại sao? Trác Vệ chịu chia tay với em?”

Cố Hoài Tây dẩu môi. “Làm sao chị cũng biết chia tay nhất định chính là em nói?”

“Hồi nhỏ Trác Vệ đã thích em, chị cũng không phải là người mù.” Cố Hoài Nam nói ra lại cảm thấy không thích hợp, sợ Cố Hoài Tây đau nhói, liền tục không ngừng nói xin lỗi. “Thật xin lỗi.”

Cố Hoài Tây lắc đầu, “Có thể em trời sinh đã thích hợp làm một người mù, biết người khác rất tốt với em nhưng lại không nhìn thấy.” Cô đem chân thu hồi lại, nhẹ nhàng xoa bóp. “Người có thể nói thích liền thích, nói không thích cũng không thích không? Em biết rõ anh ấy yêu thích em, cũng đã thử tiếp nhận anh ấy, thử, nhưng vẫn không vui nổi.” Cô cắn cắn môi. “Nam Nam, cùng chị nói, trước đây không lâu em đã từng. . . . Mang bầu đứa bé của anh ấy.”

Cố Hoài Nam hít sâu một hơi, tầm mắt rơi vào trên bụng cô. “Sao không nói sớm! Chị đưa em đi bệnh viện!” Dứt lời đứng dậy sẽ phải đi kêu Diệp Tích Thượng, bị Cố Hoài Tây kéo.

“Chị đừng lo lắng, em không sao, đứa bé đã lấy xuống.”

Đứa bé. . . . Lấy xuống. . . .

Cả người Cố Hoài Nam lảng tại nguyên chỗ, vẻ mặt từ khiếp sợ chuyển thành không dám tin, rồi đến tức giận. “Cố Hoài Tây em —— đầu óc em có phải cũng có vấn đề hay không? Tại sao phải đem con lấy xuống! Để cho anh ta cưới em —— anh ta không muốn cưới em? Cho nên em đem đứa bé lấy xuống sau đó chia tay? Trác Vệ, tên khốn kiếp này! Chị đi hỏi anh ta có phải là đàn ông hay không!”

Cố Hoài Tây ngửa đầu nhìn cô gái giống cô như đúc vì mình tức giận khổ sở, đợi cô phát tiết xong mới thông thả ung dung mở miệng. “Nếu như mà em nói cho chị biết không phải như vậy? Trác Vệ muốn kết hôn, nhưng em không muốn.”

“Tiểu Tây em làm sao vậy?” Cố Hoài Nam tức giận mắt đều ướt rồi, kéo tay của cô. “Em có thể dễ dàng mang thai sao? Tại sao không đem đứa bé lưu lại?”

“Có phải bởi vì em không dễ dàng mang thai, cho nên em liền phải lưu lại đứa bé này hay không?” Cố Hoài Tây cười như không cười, “Cũng bởi vì Trác Vệ yêu em nên em sẽ phải thương anh ấy? Phải sinh con ột người đàn ông không yêu? Kết hôn, sau đó sống cả đời? Nam Nam, chị biết em rồi đấy, hoặc là lấy được thứ em muốn, hoặc là tình nguyện không cần.”

Trên mặt Cố Hoài Tây nụ cười như có như không cùng trong mắt không có tiêu cự, theo lời cô nói giống như châm đâm vào trên người Cố Hoài Nam, đau, lại không tìm được vết thương.

Cố Hoài Nam nhịn xuống nước mắt, vuốt mặt của cô. “Vậy em muốn thế nào? Còn muốn bảo chị như thế nào? Trần Nam Thừa đã không phải là của chị, em không có, chị cũng không có, một người đàn ông mà thôi, anh ta không thương em, cũng không có lựa chọn chị, em cần gì phải canh cánh trong lòng?”

Cố Hoài Tây cúi đầu, thật lâu không nói. “. . . . . Có phải có Diệp Tích Thượng, chị có thể quên quá khứ cùng Trần Nam Thừa hay không? Đem người sinh đổi một chương tiết lần nữa bắt đầu? Em cũng nghĩ vậy, nhưng chị bảo em. . . . . Lần nữa bắt đầu thế nào?”

Cửa thư phòng vang lên, hai người đều không nói nữa. Diệp Tích Thượng sang xem thương thế của Cố Hoài Tây, “Cảm thấy như thế nào?”

“Cũng may, nơi trật khớp được anh nắn chỉnh kịp thời, còn dư lại nghỉ ngơi thật tốt.” Cố Hoài Nam giống như làm báo cáo vừa dọn dẹp hòm thuốc vừa đáp lại anh.

“Cám ơn anh nhé.” Khuôn mặt Cố Hoài Tây giương lên, đề tài nặng nề lúc trước nhìn cũng không thấy được một ít ở trên mặt cô.

Diệp Tích Thượng nhân nhạ ứng tiếng, tầm mắt vẫn đi theo Cố Hoài Nam. “Cha muốn chúng ta ở chỗ này một buổi chiều, bên ngoài đường không dễ đi.”

Mưa bên ngoài vẫn còn rơi, rất lớn, phiền lòng người.

Cố Hoài Nam gục ở ban công chờ dẫn nhìn bên ngoài đen nhánh, Diệp Tích Thượng tắm xong ra ngoài ôm lấy cô. Cố Hoài Nam không động, mặc cho anh ôm hôn hai cái. “Em biết trước lúc anh tan việc sẽ vừa đúng lúc đi ngang qua con đường Tiểu Tây dạy đàn, thấy em ấy bị thương không thể làm như không thấy.”

Cô không lên tiếng, Diệp Tích Thượng lại nói: “Mắt cá chân trật khớp, anh mới vừa giúp đưa em ấy về em đã đi xuống lầu.”

Cố Hoài Nam hướng anh nhú mày, “Em cũng chưa nói cái gì với anh, trong tâm hự? Nếu không giải thích làm gì?”

Diệp Tích Thượng đậm đậm cái miệng nhỏ của cô. “Mới vừa rồi thật nên để cho em soi gương, nhỏ mụn cũng viết ở trên mặt rồi, đem Tiểu Tây tùy tiện đổi thành cô gái khác, anh thấy em sẽ phải nhào tới cắn người.”

Cố Hoài Nam bị người nhìn thấu, không được tự nhiên náo loạn một lát ở trong lòng anh, sau đó nửa nằm ở trên người anh, hôn anh. Cô hôn đi vào, đáng tiếc lượng hô hấp không thể so với Diệp Tích Thượng, cuối cùng khuôn mặt nhỏ hồng hồng xụi lơ ở trong lòng anh. Cô nhắm hai mắt thở gấp, nghe trái tim có lực của anh nhảy. “Anh mới hẹp hòi, nói chuẩn bị quà tặng thần bí cho người ta, mới chỉ tặng sợi dây xích, nơi nào thần bí?”

57. Chương 57

Sau khi Tiết Thần bị thương vẫn ở nhà nằm, những ngày qua trạng thái không tệ liền chống gậy khập khễnh xuống dưới lầu làm chút hoạt động nhỏ nhẹ, mệt mỗi an vị trên ghế dài ở vườn hoa chung cư nghỉ ngơi. Một người trẻ tuổi còn anh tuấn bó thạch cao chống gậy thật làm cho người ta thương cảm, cô gái đi ngang qua không khỏi nhìn lâu mấy lần.

Tiết Thần có tính tình hoạt bát, giờ phút này không lo lắng tựa lưng vào ghế ngồi, trên miệng ngậm thuốc xấu xa hướng về phía cô gái lên nhìn mình nháy nháy mắt, chọc cho người ta mặt hồng tim đập che miệng cười chạy đi.

Tiết Thần xác định tầm mắt cái hướng kia kéo dài, đầu óc không biết đang nghĩ cái gì. Bỗng dưng, thuốc ngoài miệng bị người rút đi, quay đầu nhìn lại, người tới chính là Cố Hoài Nam, lập tức cười lên.

“Ồ, đây không phải là phu nhân thủ trưởng sao? Đến thăm bệnh?”

Cố Hoài Nam bấm thuốc của anh, hướng phương hướng anh mới vừa xem qua nhìn một cái. “Dáng vẻ cô gái kia mới ở cao trung, anh đừng làm vậy.”

Tiết Thần bị nói vô tội, “Oan uổng, tôi bị trêu ghẹo.”

S thị vào thu, thời tiết chợt mát mẻ, nhiều ngày mưa to càng làm cho cả thành thị che lên một tầng sương lạnh, Tiết Thần lại chỉ mặc áo T shirt mỏng mùa hè, còn tay ngắn, trên cằm có chút râu, người tiều tụy không ít, không biết là bởi vì bệnh hay là nguyên nhân gì khác, Cố Hoài Nam nhìn không biết làm sao tâm lại có điểm chua xót.

“Trời lạnh thế này, anh vốn đang dưỡng thương, còn không biết mặc nhiều hơn?”

Tiết Thần cố làm đáng thương, than thở. “Không ai quản lão gia, qua một ngày là một ngày, ai bảo tôi không có tốt số như thủ trưởng, tùy tùy tiện tiện là có thể nhặt được một cô dâu.”

“Hoài niệm có phụ nữ cai quản rồi hả?” Cố Hoài Nam rên sất khi còn nóng, Tiết Thần là một người đàn ông tốt hiếm thấy, quan trọng là lúc lui tới anh đối tốt với Dư Kim Kim, để cho cô nhìn cũng ghen tỵ.

Người đàn ông cứng chiều, thời điểm đối với cô gái mà nói đều là trí mạng.

Tiết Thần cười cười, không có kiêng dè cái đề tài này. “Phiền toái chị dâu giới thiệu cô gái trông nom tôi ăn, mặc, ở, đi, cảm kích khôn cùng.”

Cố Hoài Nam bĩu môi, “Anh tìm bảo mẫu sao? Đó không thành vấn đề.”

“Vậy không được, bảo mẫu không ngủ cùng.”

Cố Hoài Nam dừng một chút, “Tiết Thần, tôi không tin anh rời khỏi Kim Kim nhanh như vậy đã đi tìm cô gái khác.”

Tiết Thần nhún nhún vai, chống gậy đứng lên, chuẩn bị trở về. Cố Hoài Nam đuổi theo anh, nhìn anh hơi có vẻ tập tễnh, lỗ mũi đau xót. “Kim Kim nhìn thấy anh như vậy nhất định sẽ đau lòng chết.”

Anh chỉ gờ môi lên, không lên tiếng.

“Gần đây các người có liên hệ qua sao?” Cố Hoài Nam hỏi, Tiết Thần lắc đầu.

“Cô ấy đã tới nhà tôi sớm hơn cô một ngày.” Thấy vẻ mặt cô vui mừng, Tiết Thần lại bổ sung một câu. “Không hơn.”

Ngày đó Tiết Thần về nhà, Dư Kim Kim liền giữ ở ngoài cửa. Anh mở cửa cho cô vào, nhưng hai người không có nói chuyện với nhau, anh bận việc, cô ở trên ghế sa lon nhìn. Sau anh đi vào ngủ, sau nữa lại chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

Vậy sau này hai người không gặp mặt nữa, cũng không có bất kỳ liên lạc, Tiết Thần sử dụng công nhân tới bổ sung vì trong sinh hoạt chợt thiếu một người. Thì ra là Diệp Tích Thượng bị Cố Hoài Nam nhờ nên thỉnh thoảng ở trước mặt anh nói đến Dư Kim Kim, thử dò xét anh, anh về nhà dưỡng thương không ai nhắc lại anh còn có một cô gái như vậy.

Anh không thể nào quên, lại khắc chế chính mình tự chủ động nhớ tới, cho nên khi nghe Cố Hoài Nam nói đến cái tên này thì anh lại có loại cảm kích rồi lại mâu thuẫn kháng cự trong lòng.

Cố Hoài Nam than thở, không có nói gì nữa, đỡ anh lên lầu.

Vốn là Cố Hoài Nam cho rằng Tiết Thần giống như Diệp Tích Thượng, gọn gàng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, ai biết vừa tiến vào chỗ đã thấy cảnh tượng làm cho người ta liên tiếp cau mày: y phục ném khắp nơi, đồ ăn hộp mua ngoài chất đầy trong phòng bếp, trên bồn rửa tràn đầy thức ăn cùng túi đựng còn dư lại.

“Anh thật đúng là cần một bảo mẫu.” Cố Hoài Nam đem T shirt bên chân nhặt lên phủi. “Diệp Tích Thượng nói có người chăm sóc anh, thế nào chăm sóc thành bộ dáng này?”

“Tôi đuổi đi về, nếu anh ấy phách cô bé tới chăm sóc tôi, không chừng tôi liền để lại.” Tiết Thần cầm bình nước suối từ trong tủ lạnh vứt cho cô. “Trong nhà chỉ có cái này, thích hợp một chút.”

Cố Hoài Nam đem nước để ở một bên, nhìn chung quanh bốn phía, tìm tạp dề buộc vào bắt đầu dọn dẹp phòng cho anh. Tiết Thần nào dám để cho cô đại giá, để cho cô nghỉ ngơi cũng bị trừng mắt.

“Anh cũng thú vị nói mình làm lính, trong nhà loạn như ổ chó, anh có thể ở được, tôi không nhìn nổi rồi.”

Tiết Thần sờ mũi một cái, sau đó chọn địa phương không có gì đáng ngại trong nhà nhìn cô giúp anh quét dọn dọn dẹp ngoài phòng. “Cô cùng Diệp Tích Thượng ở chung một chỗ đã quen rồi chứ? Nghe Kim Kim nói qua cô có thể là người lười biếng.”

Cố Hoài Nam đang lau sàn nhà, đầu không ngẩng chỉ lạnh lạnh hừ một tiếng. “Tôi cũng không ít lần nghe Kim Kim nói về anh, cùng anh ở chung một chỗ cô ấy cơ hồ cũng không muốn làm việc nhà, bởi vì trong đôi mắt anh không được phép một ít dơ dáy bẩn thỉu.”

Tiết Thần cười gượng, bởi vì câu nói đầu tiên của Cố Hoài Nam chọc phá ngứa trảng tẩn gấu cho tới nay của anh, bởi vì chán nản không có Dư Kim Kim hoàn toàn bị cô nhìn thấu đáo.

Thu thập xong phòng lại đi siêu thị mua chút thịt rau dưa trái cây, đem tủ lạnh của anh nhét đầy, sau đó đi phòng bếp động thủ nấu cơm. Chờ thức ăn thơm phức nóng hổi hấp lên bàn, mắt Tiết Thần cũng tựa như khối xanh lá lớn cắn ăn.

Cố Hoài Nam nhai cơm trong ăn mà vô vị, chờ Tiết Thần ăn không sai biệt lắm trên lửa nồi canh cũng khá. Cô bối thêm một chén nữa đặt ở trước mặt anh, chỉ thấy Tiết Thần ngửi một cái, lại hâm mộ lắc đầu một cái. “Thủ nghệ thật không phải, Diệp Tích Thượng kia cũng quá tốt số rồi.”

Tiết Thần cơm nước no nê, thỏa mãn như đứa trẻ. Lúc này Cố Hoài Nam mới lên tiếng, “Anh biết Kim Kim là chị em tốt nhất đời này của tôi, từ nhỏ đến lớn chuyện gì của cô ấy tôi đều biết, tôi sẽ giải thích cách làm người của cô ấy, cô ấy có thể vì tôi mà đoạt tuyệt quan hệ với chị Dư Anna của cô ấy, bởi vì lưu luyến tôi biến mất nên đi dân cùng mẹ cô ấy ——”

Tiết Thần cười, “Cho nên sao? Hôm nay cô đảm đương thuyết khách hay sao? Không phải tới thăm người bệnh à?”

“Tiết Thần, mọi người đều là người thông minh, bây giờ không cần thiết phải giả bộ hồ đồ, anh đối với Kim Kim mà nói nặng bao nhiêu chẳng lẽ anh lại không biết? Cô ấy là cô gái như thế nào anh lại không biết? Từ nhỏ Kim Kim chính là nha đầu trọng tình cảm, người cô ấy quan tâm, thà bị thương tổn tới mình cũng sẽ không đi tổn thương người khác. Không sai, cô ấy từng có một đoạn tình cảm với Trần Nam Tầm, tựa như tôi và Trần Nam Thừa, dấu cho yêu sâu nữa cũng đã là quá khứ, ở lại trong lòng cũng chỉ là vết sẹo, có thể làm gì? Con gái không có ngu giống như anh nghĩ đâu, có lúc còn thực tế hơn so với anh thấy, ai yêu cô ấy hơn, người nào thật tâm thực lòng đối với cô ấy, cô ấy không phải không biết, biết thì nhất định sẽ dùng toàn bộ của mình đi quý trọng, bởi vì thật không dễ gặp phải một người đàn ông như vậy. Trần Nam Tầm kia luôn luôn giả hoạt âm hiểm, anh ta chơi Kim Kim còn không phải là một lần chơi một lần chính xác? Kim Kim là đối thủ của anh ta sao? Anh ta cố ý cản trở còn không chính là vì phá hư quan hệ của hai người? Đừng tìm tôi nói anh xem không ra được.”

Tiết Thần khẽ hí mắt, đầu thuốc lá đặt trong cái gạt tàn thuốc, nắm tàn thuốc không biết đang nghĩ cái gì. “Tôi hiểu biết rõ.”

Cố Hoài Nam thở phào nhẹ nhõm, lại nói. “Tôi tin tưởng Diệp Tích Thượng, anh em của anh cũng nhất định sẽ không kém, Tiết Thần, nếu như đổi thành người đàn ông khác tôi cũng sẽ không tới phí miệng lưỡi như vậy.” Cô thật sâu nhìn anh, cơ hồ ghen ngào. “Chớ cảm thấy Kim Kim dơ bẩn, cô ấy là cô gái sạch sẽ nhất cõi đời này, cô ấy yêu anh, cô ấy không có tới dây dưa cùng anh không ầm ĩ cùng anh, chính là sợ từ trong miệng anh nghe được một chữ ‘bẩn’, cũng không phải là thật tiếp nhận chia tay với anh.”

Cổ họng Tiết Thần bị nghẹn, đau căng, từ trong hộp thuốc lá lại sờ soạn điều thuốc, làm thế nào cũng không châm lửa được, để cái bật lửa xuống mấp máy môi. “Cô ấy bảo cô tới sao?”

Cố Hoài Nam khổ sở cười một tiếng. “Thì ra là anh cũng không biết cô ấy đang ở nơi nào.”

Về mặt Tiết Thần khẽ biến. “Có ý tứ gì?”

“Kim Kim thật lâu không có liên lạc qua với tôi, hôm sinh nhật tôi cũng chỉ nhắn tin chúc phúc, điện thoại vẫn trong trạng thái tắt máy, cũng không trở về nhà.” Cố Hoài Nam hơi dừng lại. “Trần Nam Thừa nói cô ấy gọi điện thoại cho Trần Nam Tầm hẹn anh ta đi ra ngoài, sau đó. . . . Anh ta cũng mất bóng dáng, tôi cho là ít nhất cô ấy sẽ liên lạc với anh.”

Sắc mặt Tiết Thần trầm xuống, quả đấm bồng chốc nắm chặt. “Chẳng lẽ cô ấy tìm Trần Nam Tầm báo thù? Nha đầu ngốc này!” Nói xong đứng dậy, không để ý tới gậy bên cạnh bàn, khập khểnh đi lấy điện thoại di động bấm điện thoại.

Cố Hoài Nam không biết anh và người nào liên lạc, chỉ biết anh đang vận dụng quan hệ của anh tìm người. Nhìn trán rỉ anh ra mồ hôi, Cố Hoài Nam lăm bầm lâu bầu ỹ hệt hỏi: “Anh căn bản không bỏ được cô ấy, tại sao không tìm cô ấy sớm một chút. . . .”

Thân hình Tiết Thần dừng lại, chán nản ngồi vào trên ghế sa lon, vuốt vuốt tóc của mình, thở thật dài. “Cô cũng biết Kim Kim quá trọng cảm tình, không hành hạ một cuộc như thế, sao để cô ấy biết mình rốt cuộc muốn cái gì? Một chỗ hẻo lánh trong lòng cô ấy còn cất giấu Trần Nam Tầm, tôi nghĩ muốn chính là tất cả của cô ấy, không phải một nửa trái tim.”

Cố Hoài Nam thật lâu không nói, cô có thể hiểu Tiết Thần, quá hiểu loại cảm giác đó: tất cả tự cho là đúng, quay đầu lại phần lớn chỉ biết đổi một câu —— nếu như mà tôi sớm biết. . . .

Cô và Dư Kim Kim cùng chung nhược điểm chính là tình cảm, đủ để lạc mất phương hướng, nếu trong lòng cô ấy còn không cam đối với Trần Nam Tầm, cùng Tiết Thần giống như chôn một bom không hẹn giờ, một khi gặp phải một cơ hội sẽ bộc phát.

“Anh sẽ tìm được cô ấy chứ?”

“Biết, có tin tức tôi sẽ thông báo cho cô đầu tiên.” Tiết Thần không chút do dự, sau khi Cố Hoài Nam rời đi lập tức bấm một cái mã số, chuông reo ba tiếng, tiếp thông.

“Lão Tam?”

Tiết Thần cắn răng, “Cha, giúp một chuyện.”

Tiết cha hơi kinh ngạc, con trai chưa bao giờ mở lời với ông. “Cái gì?”

“. . . . . Bạn gái của con mất tích.”

“Lần trước gặp con còn nói đã chia tay, nhanh như vậy liền tốt lắm? Còn lại là đổi một?”

“Không đổi! Vẫn là người cũ, con chỉ muốn cô ấy! Cha giúp con tìm cô ấy về!” Giọng nói của Tiết Thần có chút gấp, làm mặt dày đêm chuyện phải nói rõ ràng nữa.

Mí mắt Tiết cha cũng không động một cái. “Chuyện của cha nhiều như vậy, không có thời gian lãng phí ở trên người cô gái của con đâu, không chuyện khác thì cha cúp đây.”

“Đó là con dâu cha, nói không chừng trong bụng cô ấy còn có cháu của cha, tìm được con sẽ nghe cha về Bắc Kinh! Không tìm được con đây đời này liền ghim ở nơi này!” Tiết Thần sợ ông cúp điện thoại thật, rống lớn.

Chỉ nghe Tiết cha bên kia trầm mặc chốc lát, sau đó truyền đến một câu: “Chưa kết hôn mà có con? Tiết Thần, có thời gian cha sẽ tìm con nói một chút.”

Sau đó Tiết Thần nghe được chính là âm thanh tút tút tút treo điện thoại, trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm, bởi vì như thế đại biểu cha đồng ý, nhưng nếu Dư Kim Kim thật làm chuyện vi phạm pháp luật, anh sẽ hận chết mình. . . . .

58. Chương 58

Còn có một giờ nữa là chuông tan việc, Cố Hoài Tây nhận được điện thoại của Diệp Tích Thượng, cho cô biết mình tạm thời có chuyện, không cách nào đón cô tan việc đúng giờ, bảo cô gọi xe trở về.

Cố Hoài Tây vừa muốn đồng ý, vừa nghĩ lại rồi lại đổi chủ ý. “Không sao anh rể, vừa đúng lúc em có khóa bồi dưỡng cho học sinh, anh cứ bận việc của anh, nói không chừng lúc anh tan việc em còn đang làm việc.”

Cô kiên trì lần nữa để cho anh yên tâm, mình không vội, Diệp Tích Thượng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Ba giờ sau, Diệp Tích Thượng tới trễ, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng mảnh mai của Cố Hoài Tây ở cổng trường học âm nhạc. Mấy ngày nay đều là như thế, mỗi ngày đưa đón cô đi làm, anh tới chậm hơn thì cô cứ an tĩnh lại ngoan đứng ở cửa trường học chờ anh, thỉnh thoảng cùng đồng nghiệp hoặc học sinh chào hỏi hoặc chuyện phiếm.

Diệp Tích Thượng cũng không thích tình huống như thế, thậm chí có chút xấu hổ, cũng rất nhanh chuyển thành hơi chán ghét. Ánh mắt những người đó nhìn anh, dù biết anh chỉ là anh rể của Cố Hoài Tây, cũng mang theo vài phần ý vị mập mờ. Thật ra thì Diệp Tích Thượng trừ đối đãi người bên cạnh khá hơn một chút ở ngoài, đối đãi người khác vẫn làm cho người ta có một loại lễ phép lại lạnh lùng, cảm giác thân cận không tốt. Lời nói của anh keo kiệt, nụ cười keo kiệt hơn, sợ rằng chỉ có Cố Hoài Nam mới biết còn đâu hiếm ai biết một mặt “Nhiệt tình” kia.

Vừa gặp đèn đỏ.

Cũng chính là tại cái đèn đỏ, Diệp Tích Thượng thấy một chiếc xe hơi màu đen đến gần Cố Hoài Tây dừng lại, mà Cố Hoài Tây đang do dự, một lát sau đi tới phía kia. Một người đàn ông từ trong xe đi xuống, tựa vào bên cạnh xe nhìn cô, hai người không biết nói cái gì, Cố Hoài Tây chợt rút điều thuốc anh ngậm lấy cạnh môi vút xuống mặt đất. Người đàn ông giơ tay lên muốn chạm cô, Cố Hoài Tây cúi đầu né tránh, đợi người đàn ông thật đúng phải cô thì cũng không có cự tuyệt, hình ảnh một nam một nữ đi chung với nhau như thế, liếc mắt nhìn liền biết quan hệ không cạn.

Người đàn ông một mực nói chuyện, Cố Hoài Tây nghe, sau đó bỗng dừng duỗi tay vào trong áo khoác anh móc điện thoại di động của anh ra, ngón tay nhấn thông suốt lại đem điện thoại di động giơ lên trước mặt anh tựa hồ đang đợi người đàn ông làm quyết định gì.

Diệp Tích Thượng hí hí mắt, khoảng cách cũng không phải quá xa, cộng thêm mắt anh cực tốt, anh cảm giác có chỗ nào không đúng.

Diệp Tích Thượng biết Cố Hoài Tây nửa mù nhưng cảm giác bên tai cực tốt, đó là kết quả gian khổ huấn luyện của cô, để nhìn xem ra cực giống như người bình thường. Điểm này Diệp Tích Thượng rất bội phục, nhưng hôm nay nhìn hành động này của cô lại càng cảm thấy quá mức tự nhiên. . . . .

Người đàn ông lấy di động qua thu vào, tựa hồ một mực đè nén tâm tình của mình, cho đến khi nhìn anh xuất hiện, ánh mắt mới có chút hung ác. Cái loại hung ác đó, chỉ có người đàn ông mới nhìn ra được.

Diệp Tích Thượng cùng anh giằng co chốc lát, chỉ thấy người đàn ông khễ nghiêng đầu ở bên tai Cố Hoài Tây nhỏ giọng cảnh cáo một câu: “Hi vọng một ngày nào đó em đừng có hối hận, Cố Hoài Tây.”

Dứt lời liền xoay người lên xe, Cố Hoài Tây đối mặt với phương hướng xe anh rời đi, chờ anh đi xa mới quay người lại, giống như nhận thấy Diệp Tích Thượng tồn tại, môi cười xuống. “Anh rể?”

Diệp Tích Thượng gật đầu một cái, “Bạn của em?”

“Xem như thế đi.” Trên mặt Cố Hoài Tây nhìn không ra cái gì, tựa như mới vừa rời gặp phải chỉ là một người đi đường xa lạ.

Xe dừng ở dưới đường cái, Diệp Tích Thượng dìu cô xuống bậc thang thì Cố Hoài Tây ngược lại thuận thế khoác cánh tay của anh, ngửa đầu cười. “Dạy bù đến bây giờ, học sinh mới vừa đi, đột nhiên cảm thấy bụng thật đói đó.”

Sắc mặt Diệp Tích Thượng không có thay đổi, khi cô đi xuống nấc thang cuối cùng nhanh chóng rút cánh tay về. “Về nhà ăn nữa.”

Cố Hoài Tây ngồi vào trong xe, tay sờ soạn lấy tập giấy màu sắc rực rỡ trong túi xách ra ngoài đưa tới trước mặt Diệp Tích Thượng. “Phụ huynh học sinh cho em, mời ăn khai trương nhà hàng, phiếu này có thể ăn miễn phí một bữa, anh rể, nếu anh không vội thì chúng ta đi nếm thử một chút?”

Phiếu mời bị Cố Hoài Tây cầm ngược, Diệp Tích Thượng chỉ nhàn nhạt liếc một cái, không chút do dự trả lời cô. “Anh vội.”

Cố Hoài Tây thoáng qua vài phần mất mát, từ từ thu tay lại.

Xe lái vững vàng trên đường, hai người ai cũng không lên tiếng, rất an tĩnh. Trong lúc Diệp Tích Thượng nhận một cú điện thoại, bọn họ cũng nói chuyện với nhau không quá nhiều, có lẽ vì thái độ anh nói chuyện Cố Hoài Tây liền đoán được đối phương là Cố Hoài Nam.

Anh mới vừa cúp điện thoại, Cố Hoài Tây lại từ trong túi xách móc ra một một vuông đưa cho anh, phía trên có hoa văn tinh xảo cùng logo mạ vàng. “Lần trước Nam Nam nói chuyện với em muốn mua cái cà vạt cho anh, cái này cho anh, em đoán màu sắc này rất thích hợp với anh, nhân viên phục vụ nói là rất dễ điều , em tính cảm ơn anh trong khoảng thời gian này đã chăm sóc em.”

Diệp Tích Thượng không có nhận, cũng không nói, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua. Ý cự tuyệt đã quá mức rõ ràng, Cố Hoài Tây có chút không nhịn được, cong miệng lên. “Chỉ là một cái cà vạt, cũng không phải là đồ gì quý trọng, Nam Nam sẽ không tức giận, anh rể. . . . .”

Không khí trong nháy mắt có một chút biến hóa, Diệp Tích Thượng không được tự nhiên nhăn mày lại. “Xin lỗi, anh không dùng được, bình thường mặc quân trang.”

“Vậy bình thường anh cũng có mặc thường phục chứ?”

“Nhà anh có rất nhiều, em biết chị gái mình học thiết kế mà, bình thường anh mặc cái gì phần lớn là thứ cô ấy yêu thích.”

Anh còn chưa có nói xong, chỉ nghe Cố Hoài Tây hừ một tiếng yếu ớt. “Ánh mắt của em và Nam Nam vẫn không sai biệt lắm, vốn là muốn cho chị ấy, để cho chị ấy đưa cho anh, em nhìn không được liền trực tiếp cho anh.”

Diệp Tích Thượng nhìn cô một cái, lời nói xoay chuyển. “Anh nhớ Nam Nam đã từng nói em có một bạn trai thanh mai trúc mã.”

Cố Hoài Tây gật đầu, ngay sau đó lại cười. “Chỉ là đã chia tay rồi, anh rể muốn giới thiệu một người mới cho em sao?”

“Tình cảm nhiều năm như vậy, sẽ không có dễ dàng dứt bỏ xuống.” Diệp Tích Thượng không nói chính xác, cũng không nói không phải, muốn dò ý cô. Cố Hoài Tây quay mặt, trên mặt mấy phần cô đơn. “Chuyện tình cảm như vậy nói chính xác, anh Nam Thừa và Nam Nam cũng là nhiều năm tình cảm như vậy, cuối cùng còn không phải như vậy. . . . .”

Cô muốn nói lại thôi, ý thức được mình nói ra lời không nên nói vội nói xin lỗi. “Thật xin lỗi anh rể, gần đây cũng không biết thế nào, luôn đắm chìm trong chuyện đã qua.”

Đây không phải là lần đầu tiên Cố Hoài Tây ở trước mặt anh nói về quá khứ của Trần Nam Thừa cùng Cố Hoài Nam, Diệp Tích Thượng chuyên tâm lái xe vào sân. “Người đắm chìm trong quá khứ, tất nhiên là có một số việc vẫn không bỏ được, nghĩ thông một chút thì tốt hơn.”

Cũng không biết Cố Hoài Tây là cố tình hay là vô tình, vô lực nhún nhún vai. “Em cũng cùng Nam Nam nói qua, chị ấy nói có một số việc xảy ra hơn nữa ở lại trong trí nhớ không thể quên đi, là bởi vì đại não không muốn quên đi, trí nhớ tồn tại tất nhiên là có ý nghĩa tồn tại.” Cố Hoài Tây lắc đầu than nhẹ. “Nam Nam thật là tình cảm, đây là ưu điểm của chị ấy, đương nhiên có thời điểm cũng có thể coi là khuyết điểm, anh rể, anh đừng để ý, dù sao trước chị ấy chỉ yêu một người, mối tình đầu, khó tránh khỏi ——”

Diệp Tích Thượng đem xe vững vàng dừng ở cửa Cố Gia, kịp thời cắt đứt cô. “Tiểu Tây.”

“Hả?”

“Đến nhà.”

“ . . . . . ”

Diệp Tích Thượng đưa Cố Hoài Tây trở về, lập tức lái ô-tô tiến về chỗ ở của Diệp Cẩm Niên. Cố Hoài Nam đang ra sức kìm lưng eo cho Diệp Cẩm Niên, mà bác sỹ của Diệp Cẩm Niên cũng ở bên cạnh nghiêm túc chỉ đạo.

Diệp Cẩm Niên bệnh cũ phát tác, đau đến đứng ngồi không yên, mới vừa rồi còn đau đến hấp khí cắn răng, Diệp Tích Thượng trở lại lập tức thu lại vẻ mặt. “Lão Trương, không sao, ông trở về trước đi.”

“À? Như vậy sao được?” Cố Hoài Nam trừng mắt, thấy bác sỹ Trương đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, vội vàng vàng túm cánh tay của ông, tiểu thổ phỉ đoạt túi xuống. “Chú Trương, ngài không thể đi! Ba tôi không có tốt đâu!”

59. Chương 59

Kể từ hôm Cảnh Thiên đi tới thành phố S thì vẫn không có trở về, Giang Thiệu sắp xếp cho bà trước một quán rượu gần chỗ ở của Diệp Tiểu An. Ban đầu bà muốn trở về khu phòng cũ của nhà họ Diệp xem một chút, Giang Thiệu cảm thấy vắng vẻ, không đồng ý, chỉ mang theo bà quay một vòng quanh chỗ đó.

Vậy mà Cảnh Thiên đến đó cũng không muốn đi, chọc cho hàng xóm cũ ở bên ngoài nhà đánh cờ liên tiếp ghé mắt. Cảnh Thiên vốn là người phụ nữ làm nghệ thuật, ở trong năm tháng trên người bà lắng đọng gì đó dùng hai chữ phong cách để hình dung. Giang Thiệu cùng các lão đầu bên trên ngồi trên tầng đá lớn ở dưới tầng cây, vừa hút thuốc vừa chán đến chết nhìn chăm chú Cảnh Thiên mất cả một buổi chiều.

Người phụ nữ này đứng ngược chiều ánh sáng, khe ngực đầu nhìn cửa sổ phòng cũ nhà họ Diệp, hình ảnh cảm giác hơi thê lương. Mặc dù Diệp Tiểu An cũng lấy nghề nghiệp hội họa, nhưng hơi thở nghệ thuật trên người cô kém hơn Cảnh Thiên, thậm chí ngay cả Cố Hoài Nam cũng kém hơn. May mà Giang Thiệu giác ngộ không có cao đối với nghệ thuật, anh lắc đầu một cái, hít một hơi thuốc lá, giẫm lên dập tắt.

Một bàn tay béo múp míp vỗ vỗ đầu vai Giang Thiệu, anh quay đầu lại đã nhìn thấy khuôn mặt tròn trịa. Giang Thiệu nhớ người phụ nữ này, nghe Diệp Tích Thượng gọi bà là thím mập. Thím mập hiển nhiên cũng nhớ anh, cảm điểm hướng Cảnh Thiên, mang chút tìm tòi nghiên cứu hỏi: “Tiểu tử, người phụ nữ kia là ai thế? Tại sao lại nhìn chằm chằm cửa sổ phòng Tiểu Diệp nhà chúng tôi?”

“Tiểu Diệp nhà bà?” Giang Thiệu cười, mặt nhạo báng. Anh thông minh, sớm nhìn ra thím mập thèm thuồng đối với Diệp Tích Thượng —— đương nhiên là vì con gái nhà bà ta, cho nên theo thói quen hẳn đem Diệp Tích Thượng phân chia trong gia phả rồi.

Thím mập trừng mắt nhìn anh, Giang Thiệu mới nhàn nhã thông dong hát câu: “Trên đời chỉ có mẹ tốt, không có đứa bé mẹ kiếp giống như cọng cỏ.”

Thím mập héch mảy, miệng há cùng mắt căng tròn. “Bà ta là mẹ của anh em nhà họ Diệp? Vậy cũng nên ở cùng với con trai người ta, cậu đi theo tính toán chuyện gì?”

“Không khéo, bởi vì tôi cũng phải tôn xưng vị phu nhân đó một tiếng ‘mẹ’.”

Giang Thiệu một bộ cà lơ phất phơ, thím mập về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hừ một tiếng, nào hiểu ý tứ của anh. “Cậu xem trọng Tiểu Diệp Tử nhà chúng tôi rồi à?”

“Tại sao Tiểu Diệp Tử thành nhà bà rồi hả? Thím mập, nhà bà không có con trai à?” Giang Thiệu lại cười.

“Tôi không có con trai, mà tôi có một cháu trai, rất xứng đôi cùng Tiểu Diệp Tử, hai người còn là bạn học, thân mật. . . . .”

Thím mập còn nói lên cả đời, Giang Thiệu cũng không kiên nhẫn nghe người khác giảng thuật chuyện xưa giữa cô gái của mình cùng người đàn ông khác gì mà hai đứa nhỏ vô tư trẻ trung, giọng nói đề cao hướng Cảnh Thiên hô. “Mẹ, cần phải trở về.”

Nói xong quay đầu lại nháy nháy mắt cùng thím mập. “Bà ấy thật là mẹ tôi.”

Đầu óc thím mập loạn, chờ hai người đi xa trong miệng vẫn còn lẩm bẩm. “Không có nghe nói Tiểu Diệp Tử kết hôn, không phải xuất ngoại ư. . . . .”

Cảnh Thiên một đường không nói, Giang Thiệu cũng không phiền bà, mặc cho bà đắm chìm trong trong cảm xúc. Cảnh Thiên cố ý đi rất chậm, còn bất chợt quay đầu lại nhìn phòng ở cũ dưới bóng cây. Giang Thiệu rất cuộc nhìn không được, đôi tay cắm ở trong túi quần trêu ghẹo bà. “Bây giờ không phải là đặc biệt hối hận ban đầu rồi đi, đặc biệt hối hận đi tìm ba con? Nếu không một nhà các người bốn miệng vui vẻ hòa thuận rồi.”

Cảnh Thiên cười, đáy mắt có chút ướt. “Quá khứ mẹ một mực nói với mình, trong cuộc đời dù sao cũng phải có lấy có bỏ, nhưng bây giờ xem ra, mẹ tựa hồ bỏ qua rất nhiều thứ, cũng làm thương tổn quá nhiều người, giá cao này khiến mẹ có chút không chịu nổi.”

Giang Thiệu nói. “Lúc còn nhỏ con không thích mẹ, cũng không hiểu mẹ tình nguyện chịu con tức cũng muốn ở lại nhà chúng con đến tận cùng là tại sao.”

Cảnh Thiên cong cong lông mày, giày cao gót đập trên đất vàng óng ánh, lá cây phát ra tiếng vang xào xạc. “Hiện tại thế nào? Biết?”

Giang Thiệu thành thực gật đầu. “Nhưng có một chút còn không rõ ràng lắm, trong mắt mẹ sức quyến rũ của lớn ba con bao nhiêu, để ẹ có thể buông tha nơi này tất cả lựa chọn rồi đi cùng ông.”

“Con thì sao?” Cảnh Thiên giơ tay lấy xuống một lá cây khô. “Cầm Tiểu An đổi tất cả chọn con, con sẽ lựa chọn như thế nào?”

Tầm mắt Giang Thiệu dừng lại ở trên phiến lá trong tay bà, “Con và mẹ không giống nhau, chỉ cần Tiểu An chịu cho con cơ hội lựa chọn, bất kỳ giá nào con đều giao ra.”

Cảnh Thiên cười một tiếng, đem phiến lá đặt vào lòng bàn tay Giang Thiệu. “Nếu như tương lai có cơ hội, con phải đợi nó, Tiểu An khác với anh trai nó, bóp một cái là vỡ.”

Giang Thiệu ngẩng nhìn lá cây, hai tay khép lại bao trùm nó, ở trong lòng ảo tưởng ôm cô vào lòng, tựa như cầu nguyện, mở mắt ra thì đáy mắt tràn đầy nhớ nhung.

Giang Thiệu biết lòng của Cảnh Thiên kết tại nơi nào, không giải khai bà sẽ không đi, đi cũng sẽ nhớ kỹ, cho nên anh nghĩ trong chuyện này vẫn phải để anh cầm một cây đuốc, làm người ác một lần.

*

Buổi chiều hôm đó, Cố Hoài Nam theo thường lệ tự làm xoa bóp cho Diệp Cẩm Niên, Giang Thiệu điện thoại tới. Điện thoại di động đang ở bên cạnh Diệp Cẩm Niên, tầm mắt ông thoáng nhìn tên hiển thị trên điện thoại, mặt không biến sắc đưa cho Cố Hoài Nam.

Cố Hoài Nam sợ Giang Thiệu mang lại xúi quẩy cho Diệp Cẩm Niên, che ống nói chạy đến bên ngoài. “Sao cậu còn chưa đi?”

Giang Thiệu ở một quán trà chiều nhỏ chọn chỗ ngồi bên trong, chọn tách cà phê nồng nặc. “Hắc, tôi nói, lúc cô đi thành phố B tôi đã tạo điều kiện cho cô ăn tạo điều kiện cho cô chơi, thế nào đổi thành tôi tới liên giọng điệu này, không thích hợp đi chị dâu.”

Cố Hoài Nam hì hì bật cười, một tiếng chị dâu làm cho trong lòng cô giống như mèo nhỏ cong đuôi, thanh âm cũng nhẹ mấy phần. “Chuyện gì?”

“Không phải chuyện lớn, liên lạc tình cảm một chút.” Giang Thiệu cố ý treo ngược khẩu vị của cô, Cố Hoài Nam cũng không mắc câu, biết anh muốn từ chỗ cô hỏi thăm chuyện giữa Diệp Nhã và Diệp Cẩm Niên, lấy tới lấy lui đúng là hướng ngoặt về đề tài này.

Trong lòng Giang Thiệu hận đến nghiến răng, bấm đốt ngón tay thời gian, ghé đầu ra ngoài liếc nhìn, thấy Diệp Tích Thượng đã đến, ngừng xe đang hướng bên này. “Tôi ở bên ngoài làm chính sự không thể phân thân, chị giúp đỡ em.” Anh lập tức nghiêm chỉnh lại, nói ra một địa chỉ: “Mới vừa rồi ở nơi đó cầm điểm, có đồ rơi rồi, cách chị gần, giúp em lấy xuống, quay đầu lại nữa.”

Dứt lời vội vã cắt đứt, giờ giờ tay hướng Diệp Tích Thượng mới vừa vào tới.

Diệp Tích Thượng nhìn thấy anh rõ ràng thật bất ngờ, kéo cái ghế ra ngồi xuống, nhìn đồng hồ một chút. “Tôi tới trễ?”

“Không có, tôi làm xong liền tới, là tôi đến sớm.” Giang Thiệu kêu nhân viên phục vụ thêm một ít trà bánh. “Gần đây rất bận?”

“Khi nào thì tôi nhàn rồi qua? Tìm tôi có chuyện gì? Nói thẳng.” Diệp Tích Thượng uống một hớp trà nóng, ánh mắt trong lúc lơ đãng rơi vào túi hồ sơ bên tay Giang Thiệu, nhìn chăm chú hai giây, dời đi.

Phía trên túi hồ sơ tất cả đều là Anh văn, mà chính là tên tiếng Anh trước kia Diệp Tích Thượng bị bắt được phía trên Cố Hoài Nam.

Giang Thiệu biết anh nhìn thấy, khẽ cười, từ trong ví tiền móc ra một cái thẻ đặt ở trước mặt anh. Diệp Tích Thượng liếc nhìn, tầm mắt bỗng chốc sắc nhọn vài phần. “Cậu lấy được ở chỗ đó?”

“Cái này thì có khó khăn gì?” Giang Thiệu tự đắc dương hạ mi. “Trước khi chuyển nghề tôi làm cái gì? Nhưng nếu từ đầu làm bộ đội không chừng cũng cao hơn anh nữa cấp, đã nói hiện tại tôi thế nào cũng được xưng tụng một lần là điều tra viên ưu tú nhất giới cảnh sát.”

“Nhàm chán, cậu là bộ binh, tôi là không quân, bàn cao cấp cậu cũng không xen vào được với tôi đâu.” Anh lại nói toác móc heo, Diệp Tích Thượng chỉ liếc anh một cái, bình tĩnh điểm địa chỉ trên thẻ. “Vậy xin hỏi đồng chí điều tra viên ưu tú, người cậu đã tìm được chưa?”

Giang Thiệu nhất thời như bị người đánh một quyền, buồn buồn uống một hớp cà phê lớn. “Em gái anh chính là loài chuột, sớm muộn có một ngày cũng sẽ bị tôi lôi ra từ dưới nền đất, tôi cho người điều tra, cô ấy ở nơi nào cũng ở qua một chút, đã chuyển đi ba tuần lễ rồi.”

Khóe miệng Diệp Tích Thượng khẽ nhếch lên, vỗ vỗ vai anh bày tỏ an ủi. “Tôi nói rất nhiều lần rồi tôi không biết Tiểu An ở nơi nào, cô ấy không nói cho tôi chính là để phòng cậu dùng các loại thủ đoạn từ chỗ tôi lấy được tin tức của cô ấy, chơi chiêu nằm vùng thu mua lòng người, thật ngại quá khi phải thông báo cho cậu: thất bại.”

Trên thẻ viết chính là địa chỉ Diệp Tiểu An gửi bưu phẩm về, đương nhiên sẽ không phải là Diệp Cẩm Niên cung cấp cho anh, người có khả năng nhất sẽ làm chuyện như vậy cũng chỉ còn lại cô gái nhà mình. “Cậu cho Nam Nam chỗ tốt gì? Mà cô ấy chịu giúp cậu.”

“Lời này không phải vũ nhục cô gái của anh sao? Cố Hoài Nam chính là bóng hồng giác ngộ cao, cũng không phải là làm đặc vụ dự đoán.”

Cho dù đây đều là chuyện rõ ràng, cho dù Diệp Tích Thượng không cần đoán cũng biết ai nằm vùng, Giang Thiệu cũng không thể không trưng nghĩa như vậy đem người khai ra, điểm đạo đức này anh còn có.

60. Chương 60

Diệp Tích Thượng nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Giang Thiệu, là bởi vì một cú điện thoại của Cảnh Thiên, đó là thời điểm Diệp Tiểu An đau khổ nhất, cũng là thời điểm Giang Thiệu khốn kiếp nhất. Diệp Tích Thượng chạy với tốc độ nhanh nhất tới thành phố B đến bên cạnh cô, đem cô trở lại. Khi đó Giang Thiệu so với bây giờ càng ương ngạnh hơn, loại cuồng vọng bất quá cũng chỉ là dựa vào tình cảm Diệp Tiểu An đối với cậu ta.

Chỉ tiếc Giang Thiệu không nghĩ tới tình yêu ở trong lòng Diệp Tiểu An còn quan trọng hơn mọi thứ, cô rời đi gần ba năm, mỗi một lần Diệp Tích Thượng nhìn thấy Giang Thiệu cũng có thể cảm giác được biến hóa của anh, biến hóa rõ ràng mà kiên định.

Cậu ta học xong chờ đợi, học xong nhẫn nại, không hề lần nữa, hiểu được cái gì đáng giá, cái gì là không đáng giá. Cậu ta đối với thứ mình muốn lấy được vẫn có cố gắng ham muốn mãnh liệt, cũng như trong lòng cậu ta muốn Diệp Tiểu An chưa từng thay đổi, nhưng Diệp Tích Thượng thấy cuồng vọng trong mắt cậu ta đã hóa thành quý trọng.

Mà trong mắt Cảnh Thiên, Diệp Tích Thượng lại chỉ cảm thấy đó là tham lam, loại tham lam này để cho anh ghét cực độ, thậm chí căm ghét.

Cảnh Thiên bị ánh mắt không che dấu chút nào của anh làm kinh sợ, lui nửa bước, miễn cưỡng bứt lên khoe môi. “Tiểu Thượng, con biết mẹ ở chỗ này?”

“Tôi tới tìm cô ấy, không phải bà.” Diệp Tích Thượng nhàn nhạt nói, giọng lạnh trước sau như một.

Cảnh Thiên không phải là không quan tâm, nhưng bà trừ làm bộ không cần thì không có biện pháp khác, khoe miệng miễn cưỡng bứt lên nụ cười. “Con tới vừa lúc, chúng ta thật lâu chưa từng thấy, không bằng chút cùng nhau ngồi xuống hàn huyên một chút.”

“Tôi và bà có cái gì cần nói sao? Bà Giang.”

“Bà Giang” Hai chữ bị Diệp Tích Thượng nói vô cùng nhẹ, nhưng thái độ cứ phải vạch rõ giới hạn với bà như vậy làm cho Cảnh Thiên cực kỳ khó chịu. “Không nên làm mẹ khó chịu như vậy?”

“Là tự bà tìm khó chịu, nếu như có thể, tôi căn bản không muốn gặp lại bà, lúc trước Tiểu An cùng Giang Thiệu gặp gỡ, trước khi biết quan hệ giữa bà và Giang Thiệu, chúng tôi cũng nghĩ bà đã —— đã chết.”

Cố Hoài Nam hít vào một hơi, đứng ra đấm nhẹ anh. “Diệp Tích Thượng, tại sao có thể nói chuyện như vậy với mẹ?”

Trong lời nói của cô còn có một chữ làm ắt Cảnh Thiên sáng rực lên, lại làm cho Diệp Tích Thượng nhàu mày lại. “Em nói cái gì?”

Cố Hoài Nam ngây ra một lúc mới ý thức được cái gì, đổi lời nói đã không kịp, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục kiên trì nói với anh. “Bất kể giữa hai người từng có ân oán gì, dù sao đi ấy đã từng nuôi anh, anh cùng Tiểu An dù sao đã kêu dì ấy là mẹ, cái này vốn không sai sao?”

Cảnh Thiên cười cười tự giễu, đáy mắt rỉ ra ướt át. “Nam Nam. . . .”

Cố Hoài Nam thấy bà cố nén đau đớn, trong miệng Diệp Tích Thượng cùng Giang Thiệu thì Cảnh Thiên là một người phụ nữ ích kỷ, nhưng Cố Hoài Nam cảm nhận được bà cũng cảm thấy áy náy với con, khát vọng muốn chạm sờ.

Đó là thứ cô chưa bao giờ có từ trên người Tuyên Dung, cô không chiếm được, Diệp Tích Thượng lại kính thường. Cố Hoài Nam cảm thấy buồn cười, càng cảm thấy đau lòng.

Diệp Tích Thượng hé mắt, cảm xúc nội tâm bị anh đè nén chế trụ. “Em đi ra ngoài chờ anh trước đi.”

Nếu theo tính tình Cố Hoài Nam thì sẽ quả quyết không rời đi, nhưng cô không muốn ở trước mặt Cảnh Thiên chọc giận anh, càng muốn cho hai người bọn họ nhiều thời gian hơn. Cố Hoài Nam hít sâu một hơi, nhìn Cảnh Thiên một cái, xoay người đi ra ghế lô.

Cố Hoài Nam chân trước mới đi ra, trong không khí chợt bị đông lại như eo hẹp. Diệp Tích cũng không để cho loại không khí này kéo dài quá lâu, mở miệng trước: “Tôi nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên trong hơn hai mươi năm qua bà trở lại thành phố S? Cảm giác như thế nào?”

Cảnh Thiên cứng họng, thoáng cái đã bị hỏi không nói ra lời. Diệp Tích Thượng cười lạnh. “Nam Nam không hiểu, hi vọng bà đừng hiểu lầm, cô ấy chỉ là mềm lòng như Tiểu An không biết nhìn người khóc thối, nhưng chiêu này không có hiệu quả đối với tôi đâu.”

“Có phải ở trong lòng con, mẹ không thể tha thứ?” Cảnh Thiên chậm rãi ngồi xuống, trong chén đồ còn có hơi ấm, đáng tiếc ấm áp không tới lòng bà.

“Có phải bà cảm thấy bất kỳ thương tổn nào đều chỉ dùng mấy câu nói xin lỗi là có thể đền bù? Hay là nói bà nói xin lỗi, người khác nhất định phải tiếp nhận?”

“Dĩ nhiên không phải, nhưng mà, ban đầu mẹ trẻ hơn con bây giờ, hiện tại đã đến tuổi này rồi, có phải muốn mẹ quỳ gối trước mặt con mới bằng lòng tha thứ ẹ hay không?” Cảnh Thiên dửng dưng nói. “Mẹ không biết tình cảm của con đối với Cố Hoài Nam là sâu hay là nông, nhưng nếu như tình cảm của con đối với nó là tình yêu, mẹ hi vọng con có thể thử hiểu ẹ vào năm đó, mẹ cũng chỉ vì quá yêu người.”

Diệp Tích Thượng cũng ngồi xuống, chính là chỗ Cố Hoài Nam mới vừa ngồi, hơi cúi. “Nếu như bà làm sơ là vì cha mẹ mình bệnh nặng mà cùng Diệp Cẩm Niên diễn ra kịch ‘kết hôn sống chết’, tôi không cách nào lý giải nguyên nhân tha thứ cho bà.”

“ . . . . . ”

“Lúc Tiểu An còn nhỏ, có lẽ trí nhớ của không đủ khắc sâu, nhưng tôi nhớ, nhớ rất rõ ràng, tôi nghĩ bà cũng không muốn biết cha vì bà mà hy sinh cái gì.”

“Những thứ này chính là khúc mắc giữa mẹ và cha con, mẹ chỉ có thể nói xin lỗi với ông ấy, bởi vì người mẹ yêu không phải là ông ấy.” Cảnh Thiên thở dài, lại nói. “Con hận mẹ như vậy, sợ rằng còn có nguyên nhân khác, có đúng hay không?”

Diệp Tích Thượng phút chốc giương mắt, Cảnh Thiên lớn mật đón nhận ánh mắt của anh. “Rời đi đối với tôi và cha Diệp Cẩm Niên mà nói chẳng qua là rời đi, nhưng đối với Tiểu An, cũng là. . . . .”

Đây là bí mật Cảnh Thiên khó khăn nói ra nhất, Diệp Tích Thượng thản nhiên đón lấy lời của bà: “Là lại một lần nữa vứt bỏ.”

Cha mẹ lần lượt bởi vì bệnh qua đời sau khi mẹ Giang Thiệu qua đời ngoài ý muốn, Cảnh Thiên cùng Giang Chấn chôn lại lửa tình, bà quả thật không chỉ một lần nói cùng Diệp Cẩm Niên là muốn đem hai đứa bé đưa đi, thậm chí có một lần đã liên lạc tốt với một đôi vợ chồng không thể sinh. . . . . Lúc ấy Cảnh Thiên như bị trúng tà dường như muốn đi tìm Giang Chấn, trúng tà dường như muốn cái “Nhà”. Bà thật không hề bỏ con, nhưng điểm không đành lòng này ở trước tình yêu của bà sao mà nhỏ bé thế.

Mỗi lần Cảnh Thiên cùng Diệp Cẩm Niên bởi vì không muốn đưa bọn họ đi mà cãi vã cả đêm, Diệp Tích Thượng cũng sẽ chạy đến bên giường Diệp Tiểu An, che lỗ tai của cô tận lực không để cho cô bị đánh thức, vẫn đợi đến khi bọn họ không hề cãi vã nữa.

Không ai biết trong lúc có bao nhiêu sợ, anh ôm Diệp Tiểu An ngủ say len lén rơi nước mắt. Lúc biết làm việc nhà, chăm sóc Diệp Tiểu An ăn uống cùng với ngủ, tận lực không để cho Cảnh Thiên cảm thấy mang theo con là phiền não, anh cố gắng học tập, thậm chí nhảy lớp, cố gắng tốt nhất ở tất cả phương diện. Anh thành hoàng thành khủng vượt qua mỗi một ngày, nhưng cuối cùng, Cảnh Thiên vẫn từ bỏ bọn họ.

Diệp Tích còn biết một ngày Cảnh Thiên đi cũng đã hận, loại cảm thụ sâu sắc này ở phía sau thời khắc cần phải có mẹ, cho đến hôm nay. Càng ngày càng gấp, càng ngày càng vướng mắc đến chết.

Bà ở thành thị, cùng người đàn ông hợp thành gia đình, bà coi con trai người đàn ông kia như con ruột.

Cô không cần bọn họ, chỉ sợ bà làm khá hơn nữa, chỉ sợ anh so với ai khác đều cần bà hơn.

Có lẽ đây mới là khúc mắc Diệp Tích Thượng không giải được, từ còn bé đến trưởng thành, ở trong lòng cọt thành một kết vĩnh viễn không giải được, sao có thể vì mấy câu nói xin lỗi của Cảnh Thiên là có thể

hóa giải?

“Ban đầu bà đi, không ai ngăn được bà, một mình bà làm lựa chọn, bất kể là đúng hay là sai, đều chỉ có thể một mình bà gánh chịu hậu quả.” Diệp Tích Thượng dứt lời đứng dậy, mặt lạnh lùng như trước nhìn bà. “Cảnh Thiên, tôi chưa từng chán ghét một người nào, bà là người duy nhất, biết tại sao không?”

“ . . . . . ”

“Không cảm thấy mình quá mức tham lam sao? Bà muốn tình yêu, bà có rồi, bà muốn Giang Thiệu tiếp nhận bà, bà cũng làm được, bà còn muốn Diệp Cẩm Niên tha thứ cho bà, muốn Tiểu An gả cho Giang Thiệu như vậy cô ấy có thể một mực ở bên cạnh bà, muốn tôi không hận bà, càng muốn cô gái của tôi nhận bà, bà không cảm thấy đáng xấu hổ sao? Không cảm thấy bà muốn quá nhiều rồi sao? Thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy? Có một chút thương tổn là bà vĩnh viễn không đền bù được, trừ phi để cho thời gian quay ngược trở lại.”

Diệp Tích Thượng xoay người muốn đi, trước khi đi cước bộ vừa dừng một chút. “Cõi đời này không phải là bà muốn cái gì, là có thể được, nào sợ bà cố gắng rơi nhiều nước mắt hơn nữa —— đây là đạo lý mà sau khi bà đi tôi liền rõ ràng. Bà yên tâm, Tiểu An cũng không biết bà đã từng là người ác tâm tuyệt tình như vậy đâu, Giang Thiệu cũng không biết, tôi muốn để cho cuộc sống của Tiểu An nhiều điều tốt đẹp hơn, cho dù là giả dối.”

Lời của anh cũng không nặng, nhưng chữ chữ vào chỗ sâu trong lòng Cảnh Thiên, khổ không thể nói.

Cố Hoài Nam chờ ở bên ngoài cửa, gió bắt đầu thổi rồi, cô quần y phục không ngừng dậm chân. Diệp Tích Thượng đẩy cửa đi ra ngoài đã lôi cô, mới đi hai bước bỗng nhiên dừng lại. “Bà ấy là mẹ Cảnh Thiên?”

Cố Hoài Nam lắc đầu, bị hù đến.

“Rất tốt.”

Diệp Tích Thượng cũng không nói nhiều nữa, nắm chặt cổ tay của cô rồi đi, Cố Hoài Nam kịp phản ứng đã bị anh dẫn đến trước xe rồi.

“Đợi một chút, ông xã.”

Anh ngoảnh mặt làm ngơ.

“Chờ một chút!”

Cố Hoài Nam muốn tránh thoát lực đạo của anh, lại bị anh không nói một lời nhét vào trong xe, trở tay dùng đủ khí lực đóng sầm cửa xe.

“Em nói chờ một chút!” Cố Hoài Nam nói qua sẽ phải ngăn chặn, trong bụng Diệp Tích Thượng cả kinh, phản ứng cực nhanh đưa tay đóng lại cửa xe lúc trước cách một chút mới không có đóng đến cô.

Cố Hoài Nam trở mắt nhìn tay của anh sau một khắc bị cửa xe cùng xe hung hăng kẹp ở trước mặt mình, cô sợ run, trong chốc lát liền một cước đá văng cửa, kéo Diệp Tích Thượng qua, tay của anh đã bị thương, lòng bàn tay nhanh chóng ứ ra một vết máu thật sâu. Cố Hoài Nam hít một hơi khí lạnh, đau lòng muốn chết.

“Em đưa anh đi bệnh viện!”

Diệp Tích Thượng cắn răng thử giật giật tay, đau hơn, nhưng may mắn chính là không có gãy. Anh dùng tay khác nắm lấy cằm Cố Hoài Nam, một gió lạnh nổi lên khí thế đáng sợ thẳng ép Cố Hoài Nam.

“Là muốn so với anh xem ai có sức lực lớn hơn?”

Cầm Cố Hoài Nam bị kẹp, đau không nói, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

“Đầu óc lớn chút!” Diệp Tích Thượng tức giận, nhưng cũng đang cực lực đè ép, nhịn lại nhẫn, buông cô ra.

Cố Hoài Nam được tự do cần cổ bỗng dưng chợt lạnh, khăn lụa trong nháy mắt đã quấn ở trên tay bị thương của Diệp Tích Thượng, quấn chặt ba vòng cầm máu.

Anh dựa xe, nửa khom người nắm cổ tay chịu đựng trận đau toàn tâm. Cố Hoài Nam yên lặng đứng trước gót chân anh, đợi mảy không hề nhú lại nữa mới dám nhẹ nhàng kéo tay áo của anh. Diệp Tích Thượng ngược mắt, cùng cô nhìn nhau chốc lát, bàn tay to chế trụ cổ tay cô đem cô đặt trước ngực, tâm tình đã hòa hoãn hơn phân nửa.

“Hù sợ?”

“Cho tới bây giờ anh cũng không hung dữ qua như vậy với em.” Cố Hoài Nam ở trong ngực anh gật đầu, tiếng nói ủy khuất. Cô biết anh sợ hơn, sợ mới vừa rồi là kẹp ở trên tay của cô, cho nên mới tức giận như vậy.

Diệp Tích Thượng cúi đầu hôn trên trán cô. “Sau này ngay tại lúc này nhớ được cách xa anh, hơn nữa không nên dùng cứng đối cứng.”

“Em không, em không có đầu óc.”

Cố Hoài Nam dịu dàng những lời hung ác mới vừa rồi của anh đối với mình ném vào trên mặt anh, lại đem anh ôm chặt hơn. Cô biết một khắc kia Diệp Tích Thượng có rất nhiều tâm tình muốn bộc phát, mặc dù không cách nào nhận thức, không cách nào cảm động lây. “Sao anh biết em cùng dì Cảnh ở chỗ này, là Giang Thiệu nói cho anh?”

Diệp Tích Thượng không nói lời nào, chỉ nâng lên mặt của cô nhìn cô, tựa như tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt kia bỗng nhiên trở nên xa lạ, lại trở nên am hiểu sâu, am hiểu sâu mãi mãi không tới đáy.

Cố Hoài Nam xem không hiểu, nhưng có loại cảm giác cơ hồ bị nhìn thấu áp bách. “Tại sao? Tại sao nhìn em như vậy?”

“Không có chuyện gì.” Diệp Tích Thượng đem cô kéo ra, chìa khóa xe đưa cô. “Đi bệnh viện trước.”

“Có phải Giang Thiệu nói cái gì với anh hay không?” Cố Hoài Nam bỗng dừng mở miệng, cảm giác, cảm thấy phản ứng của anh có cái gì không đúng. “Anh có chuyện gạt em.”

Động tác mở cửa xe của Diệp Tích Thượng hơi ngưng, vài giây sau xoay người mạnh lại, đáy mắt hắc ám như bão táp mãnh liệt. “Cố Hoài Nam, có thể nói cho anh biết mấy năm qua em trôi qua như thế nào ở nước Mỹ quốc hay không? Có thể nói một câu nói thật với anh, có phải em vĩnh viễn không quên được Trần Nam Thừa hay không? Có phải đặc biệt hận anh cứu em từ trong nước ra? Có phải đặc biệt hối hận gả cho anh hay không?”

Tim Cố Hoài Nam đập hơi chậm lại, muốn nói chuyện lại không sao mở miệng được.

Hết chương 60

61. Chương 61

Diệp Cẩm Niên ở trong tiểu viện đánh thái cực, Cố Hoài Nam giơ chút ít rau củ lên chậm rãi đẩy cửa vào. “Cha, tối nay có thể Diệp Tích Thượng không trở lại, món ăn con đã mua xong rồi, có món măng cha muốn ăn, có phải đói bụng rồi không? Nếu không thì đừng chờ anh ấy?”

Diệp Cẩm Niên lơ đãng ừ, thông thả ung dung đánh quyền. “Thêm vài món thức ăn, đợi lát nữa Diêu Nhã tới đây.” Nói xong lời này, xoay người lại đứng lúc nhìn thấy bộ dáng mừng thầm của Cố Hoài Nam, Diệp Cẩm Niên phác thảo khóe miệng, mi tâm giãn ra. “Làm sao, đây chẳng phải là con muốn nhìn qua sao?”

Cố Hoài Nam cười đùa một tiếng vào cửa, rất nhanh bưng chậu ngồi ở trên ghế chọn đậu. “Dì Diêu không tệ sao? Hai người phát triển đến giai đoạn nào rồi hả?”

Diệp Cẩm Niên cười không nói, đánh xong bộ quyền này thì sửa sang lại áo sơ mi, cầm lấy cái chén uống mới mở miệng. “Con hi vọng chúng ta đến giai đoạn nào?”

“Đương nhiên là nói cười bàn về gả, Diệp Tích Thượng muốn một mẹ kế đã lâu rồi.” Cố Hoài Nam nhanh miệng, mới nói ra miệng thì hơi thấp thỏm, thoáng liếc sắc mặt Diệp Cẩm Niên.

Diệp Cẩm Niên không có nửa điểm không vui, ngồi chon đâu cùng cô. “Đúng vậy, quả thật quá lâu.”

Cố Hoài Nam nghĩ đến gặp mặt Cảnh Thiên, trong lòng lại là ngũ vị tạp trần, xem xét lại Diệp Cẩm Niên cũng tự tại hơn. “Có lời gì muốn nói?”

Cô lắc đầu, tiện đà gật đầu, Diệp Cẩm Niên không thúc dục, chỉ chờ cô mở miệng.

“Cha, nói một câu không nên lời, Diệp Tích Thượng cùng Tiểu An cũng hi vọng cha có thể tốt, con cũng vậy hi vọng, nhưng dù sao chúng con không phải là cha, không biết trong lòng cha nghĩ như thế nào, nếu cha không muốn thì không cần vì chúng con kiên quyết một đoạn tình cảm bề ngoài.”

Diệp Cẩm Niên nhìn cô một cái, kinh ngạc nhú mày. Cố Hoài Nam xoay chuyển, lông mi cong cười một tiếng. “Dĩ nhiên, nếu như cha nghĩ đến một đoạn tình yêu xé bóng, con bảo đảm Di Diêu là một đối tượng tốt nhất, Tiểu An cũng sẽ thích đi ấy.”

Diệp Cẩm Niên nhàn nhạt cười, đột nhiên hỏi một vấn đề. “Nam Nam, ba già rồi sao?”

Cố Hoài Nam không cần suy nghĩ đáp lại ông: “Làm sao có thể? Một chút cũng không có! Không thấy ánh mắt Di Diêu nhìn cha sao? Có thể làm ột cô gái dùng ánh mắt này nhìn thì người đàn ông cực kỳ có sức quyến rũ nhất.” Nói qua lần nữa vỗ bộ ngực. “Con bảo đảm, Di Diêu tuyệt đối không phải bởi vì thân phận của cha.”

Diệp Cẩm Niên cười ha hả. “Nam Nam, cha cảm thấy con đã thay đổi, so sánh với vừa trở về thì—— giống như cô gái hơn.”

Cố Hoài Nam nhất thời khua khuôn mặt nhỏ lên. “Trước đây con có nơi nào không giống cô gái?”

“Lúc trước con giống như con nhím, khắp nơi phòng bị dò xét, khắp nơi cẩn thận, hơn nữa khi đó gọi cha là ‘cha’ càng giống là cố ý làm cho ai nhìn, à, cha sửa chữa chút, so sánh với lúc vừa trở về con càng giống người vợ hơn.”

Ông nói toạc ra, Cố Hoài Nam lúng túng lui lui hai vai, không biết phải đáp lại như thế nào, cũng may Diệp Cẩm Niên không có làm khó cô: “Chuyện tình cảm, người ngoài cuộc luôn luôn thấy rõ nhất, không liên quan đến tuổi tác, cha, con, cũng giống nhau.” Ông ngừng lại. “Cha đại khái đoán ra được nguyên nhân Diệp Tích Thượng kết hôn với con.”

Cố Hoài Nam làm thủ hạ một bữa, lại nghe ông cười nói: “Bất kể là nguyên nhân gì, nếu để ột đoạn tình cảm bắt đầu, sẽ phải nỗ lực khiến nó tiếp tục nữa, mới sẽ không phụ mình khi đó có dũng khí bắt đầu hoặc là. . . . Một lần nữa bắt đầu.”

Cố Hoài Nam cúi đầu không nói, Diệp Cẩm Niên nhìn ánh chiều tà ban đêm cách đó không xa đi tới Diêu Nhã.

Câu “Một lần nữa bắt đầu” kia không chỉ là nói cho Cố Hoài Nam, có lẽ cũng là ở nói cho chính ông.

*

Diệp Tích còn có mấy buổi tối không có về nhà, anh nói lý do trong điện thoại cho Cố Hoài Nam bất quá chính là hai chữ: bận rộn.

Thất lưng Diệp Cẩm Niên khôi phục cũng không tệ lắm, lại có Diêu Nhã chăm sóc, Cố Hoài Nam vì cho hai người nhiều không gian liền trở lại nhà. Trong nhà khá hơn chút cuộc sống không người ở, đâu đâu rơi xuống một lớp bụi, Cố Hoài Nam dùng thời gian cả ngày để quét dọn, cuối cùng sửa sang lại thư phòng anh lúc ngoài ý muốn ở trong ngăn kéo dưới cùng thấy vốn cũ cùng sách, bên trong cũng là ảnh trước kia chụp cô cùng Dư Kim Kim cùng Trần Nam Thừa.

Cố Hoài Nam lập tức bấm điện thoại cho Cố Hoài Tây, vậy mà Cố Hoài Tây ở bên kia kinh ngạc một phen. “Đêm sinh nhật đó anh rủ đưa em trở lại em cho anh ấy, không phải chị vẫn tìm cái này sao? Anh ấy mới đưa cho chị sao? Trước đó em quên nói cho chị, nhưng em cũng thu giúp chị.”

“Chị có đi tìm, nhưng không phải là ‘vấn’ đang tìm, hơn nữa chị tìm là vì đốt nó, không phải là vì thu nó.”

Cố Hoài Nam sửa chữa từng chữ từng chữ, Cố Hoài Tây lại cười. “Có bao nhiêu khác biệt? Tích cực như vậy làm gì? Anh rể sẽ không để ý.”

Cố Hoài Nam xoa bóp huyết thái dương, không muốn tiếp tục cái đề tài này cùng cô. “Chân em như thế nào?”

“Chưa ra hình dáng gì, lần đó không phải là té thôi sao? Chụp xương bác sỹ nói có gãy xương, bó thạch cao, lại muốn làm người tàn tật đi đứng bất tiện rồi.”

Lời tuy như thế, lại nghe không ra trong lời nói của Cố Hoài Tây có mấy phần khổ sở oán trách, Cố Hoài Nam cười nhẹ. “Nghe em rất cao hứng?”

Cố Hoài Tây biết ý của cô. “Chẳng lẽ chị cho rằng em tự mình làm gãy xương sao?”

“Em không nỡ đã thương mình, Tiểu Tây, gần đây Diệp Tích Thượng bề bộn nhiều việc, sợ không đưa đón em được, vừa lúc em quyết tâm học hành nên xin nghỉ ——”

“Chị nói không có mạch lạc muốn nói cái gì?” Cố Hoài Tây cắt đứt cô.

Cố Hoài Nam yên lặng chốc lát, “Tiểu Tây, chị đã kết hôn cùng Diệp Tích Thượng, chị muốn sống tốt với anh ấy, em hiểu ý chị chứ?”

Điện thoại hai đầu giống như trước yên tĩnh không tiếng động, hai khuôn mặt giống nhau nhưng một âm áp một đậm nhạt.

“Chị không muốn thử dò xét anh ấy sao?” Cố Hoài Tây nhẹ hỏi.

“Không muốn, chị nghĩ qua, anh ấy không phải là người khác, không phải là Trần Nam Thừa, chị chọn người đàn ông này, anh ấy là cái dạng gì chị cũng đồng ý.”

“Đồng ý?” Cố Hoài Tây cười, “Chị vẫn như vậy, liều lĩnh, bất cứ giá nào tựa hồ vĩnh viễn cũng là tình yêu của chị. Nam Nam, chị quan tâm anh ấy như vậy?”

“Quan tâm.” Cố Hoài Nam nói lời này, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng mặt Trần Nam Thừa cùng mình ở trong hình, tựa hồ đụng vào quá khứ của mình. “Chị quan tâm.”

Tình cảm không chịu nổi thử dò xét, nhược điểm của Cố Hoài Nam chính cô rõ ràng, từng cái từng bị phản bội trôi qua trong lòng người đều có một chỗ là tuyệt không dễ dàng chịu bị đụng vào. Cố Hoài Tây không biết cô có bao nhiêu sợ mình đối với Diệp Tích Thượng, bởi vì không cách nào tưởng tượng mình có thể lại một lần nữa chịu được thương tổn hay không, cho nên mới muốn hết sức bảo vệ, bảo vệ đoạn tình cảm này của bọn họ.

“Em nói không sai, chị giống như trước, chị yêu người cũng có khoảng cách, Trần Nam Thừa là như vậy, Diệp Tích Thượng cũng sẽ là như vậy.”

Trừ phi, là anh không thương cô trước.

Cố Hoài Tây nhắm mắt lại, ngón tay rất nhanh trượt thân điện thoại di động.

“Em hiểu ý của chị, chẳng qua là. . . . . Tại sao mỗi lần trời cao đều chiếu cổ chị? Nếu như trong hai chúng ta chỉ có thể có một người có thể được thứ mình muốn, tại sao người này nhất định sẽ là chị?”

. . . . .

. . . . .

“Tiểu Tây.” Cố Hoài Nam đóng sách lại. “Thì ra là chị vẫn cho là người chấp niệm quá sâu đối với Trần Nam Thừa là chị, hiện tại mới cảm thấy em chỉ có hơn chứ không kém, anh ta không thương em đó cũng không phải lỗi của chị.”

“Nếu như không có chị, có lẽ người anh ấy yêu chính là em.” Giọng Cố Hoài Tây nhàn nhạt, mở mắt ra, đáy mắt lóe ra ánh sáng gần như tàn nhẫn. “Mặc dù đã qua lâu như vậy, em còn muốn nói cho chị biết một chuyện, Trần Nam Thừa của chị, chúng em. . . . . Đã làm.”

. . . . .

Một trận chột như mê muội để cho Cố Hoài Nam có chút đứng không vững, cô nhẹ nhàng ứng tiếng, sau đó chậm rãi cúp điện thoại. Đợi trận mê muội này đi qua, Cố Hoài Nam tìm cái bật lửa đem hình cũ cùng sách đốt quách cho rồi, đốt thành tro bụi.

Cả quá trình an tĩnh, trấn định.

Trần Nam Thừa phản bội một lần hoặc là mấy lần, đối với cô mà nói cũng giống nhau. Cô có chút khó chịu, bởi vì người kia là em gái cô, em gái song sinh.

62. Chương 62

Trước lúc trở về nước Cố Hoài Nam là cái dạng gì, năm năm qua đi nơi nào, đã làm những thứ gì, trong lúc rảnh rỗi Diệp Tích Thượng từng suy nghĩ qua những thứ này. Dựa theo lời nhắn nhủ của Cố Hoài Nam với mình, cô dùng thời gian năm năm học tập, giấc mộng là một nhà thiết kế không nhỏ, nay đã trở thành một nhà thiết kế áo cưới. Khi đó chìm ở đáy sông Kinh Giang trên tay chính là tấm ảnh áo cưới đó, sau Diệp Tích Thượng mới biết đó chính là tác phẩm của Cố Hoài Nam.

Hai người ở chung một chỗ lâu như vậy nhưng ít khi đàm luận về đề tài này, ngay cả Diệp Cẩm Niên từng vô ý hỏi Cố Hoài Nam cũng chỉ làm động tác chọc cười cho có lệ. Cô không muốn nói, kháng cự nói, Diệp Tích Thượng nhìn ra được.

Cùng Cố Hoài Nam lui tới càng lâu, Diệp Tích Thượng lại càng có thể cảm nhận được đoạn tình cảm trong quá khứ của cô có lẽ thật quá nặng. Nhìn qua cô đều không để ý đến cái gì, thật ra thì cái gì cũng đều để ý, có câu Cố Hoài Tây nói rất đúng: cô là người tình cảm.

Cố Hoài Nam lệ thuộc vào anh, đây cơ hồ là cái bấy một tay anh bày ra còn cô thì càng lún càng sâu.

Nhưng anh không biết loại lệ thuộc vào này đến tận cùng là thói quen, khát vọng ấm áp, hay là khát vọng đối với anh.

Diệp Tích Thượng vốn cũng không thêm để ý, anh không phải là người tính toán chi li, người hoặc là chuyện có thể làm cho anh để ở trong lòng thực không nhiều lắm, bất kể là cái gì thì Cố Hoài Nam cũng là vợ của anh, anh có tuân thủ cam kết quan tâm cô, mến yêu cô, đây là chuyện anh vẫn xác định.

Nhưng hết thảy cũng bị hôm Giang Thiệu đem bệnh án của Cố Hoài Nam giao cho anh đã làm xảy ra chút thay đổi.

*

Hôm đó trước lúc Cố Hoài Nam bước vào phòng trà, Giang Thiệu cũng không cài gút thắt quá lâu. “Cố Hoài Nam nhà anh giá thị trường cũng không tệ lắm, lần trước cô ấy đến thành phố B đi gặp người đàn ông điều kiện không kém hơn so với anh.”

Diệp Tích hầy còn tính giải thích với Giang Thiệu, người này tâm cơ sâu, trong miệng nói mỗi một câu cũng mang theo mục đích, cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ tới tán gẫu cùng mình, càng sẽ không nhàm chán đàm luận một người không có quan hệ gì với mình cùng anh.

Anh không có lên tiếng, Giang Thiệu tiếp tục nói: “Nghĩ đến cái tên Sách Thế Kỳ cũng biết có mấy năm cùng Cố Hoài Nam rồi, nếu lập trường của Cố Hoài Nam không đủ kiên định thì không thể bảo vệ mình, bị bắt lại cũng không ly kỳ, bất quá, địa vị của Sách Thế Kỳ trong lòng cô ấy tựa hồ cũng không nhẹ.”

“Không có gì kỳ quái, cô ấy cũng chỉ có mấy người bạn.” Diệp Tích Thượng nhàn nhạt.

Giang Thiệu cười, “Nếu chỉ là bạn, anh có thể đánh người ta một trận?” Dứt lời nghiêng thân lên trước, mày rậm xầu xa nâng lên. “Tôi nói này, lúc này có thể sánh bằng ban đầu anh đánh với tôi thì ác hơn nhiều, ít nhất tôi chưa đến bệnh viện, rốt cuộc là cô gái của mình so với em gái thì ai quan trọng hơn? Tôi đem

Tiểu An ăn xong lau sạch, anh đau lòng cho em gái cũng nói qua, Sách Thế Kỳ chẳng qua là ôm Cố Hoài Nam mấy cái thôi, không có hôn không có vuốt, bởi vì thế mà khiến người ta vào bệnh viện có phải có chút thiếu sót hay không?”

Giang Thiệu hiếm khi tìm được cơ hội chế nhạo Diệp Tích Thượng, “Còn nữa, ban đầu chúng ta động thủ anh còn không làm trước mặt Tiểu An, lần này một chút cũng không tránh Cố Hoài Nam, cũng là đàn ông, cũng quá không để cho người ta mặt mũi, hay là thật nóng nảy không muốn chuyện này, hoặc là hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn muốn chơi tổn hại chút?”

Giang Thiệu chắc chắn hai cái, lắc đầu. “Thật nên cho Tiểu An xem một chút, tránh cho cô ấy sùng bái anh.” Không có người đàn ông nào nguyện ý để cô gái của mình sùng bái người đàn ông khác, anh ruột cũng không được, quan hệ hoàn toàn không có huyết thống giống như Diệp Tích Thượng và Diệp Tiểu An càng làm cho Giang Thiệu buồn bực. Anh khinh thường Diệp Tích Thượng, hết lần này tới lần khác biết đối xử với cô gái, Diệp Tích Thượng là một người đàn ông tốt hiếm gặp.

“Có một ngày cảnh sát lẫn vào cũng không nổi nữa, hoàn toàn có thể đi đầu đường đơn độc diễn xiếc.” Diệp Tích Thượng đầu tiên là trầm mặc hồi lâu, miệng động mấy cái, không tìm ra lời đối đáp với vấn đề của Giang Thiệu, cậu ta miệng tiện, nhưng những câu đều sắc bén.

Về mặt Giang Thiệu nghiêm túc suy nghĩ chốc lát. “Cũng không phải là không được, miệng lưỡi trên công phu: thời gian các anh em không thành vấn đề, nuôi sống một cô gái còn không dễ dàng?”

Diệp Tích Thượng hừ lạnh, “Chỉ sợ đến lúc đó Tiểu An phải ăn cơm chùa.”

Lúc này đến phiên Giang Thiệu không có tiếp lời, khóe miệng cong lên nụ cười thâm ý khacs. Diệp Tích Thượng nhướng mày, lập tức phản ứng kịp nụ cười hàm nghĩa của cậu ta, rốt cuộc vẫn bị Giang Thiệu nắm được, cũng biết cậu ta không nhằm chán đến mức muốn cùng anh xé đông xé tây, mục đích vĩnh viễn chỉ có Diệp Tiểu An, mà câu nói kia của mình hoàn toàn bại lộ thái độ của anh, tiềm thức cũng đã nhận định Diệp Tiểu An trốn không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của Giang Thiệu.

Diệp Tích Thượng không thể không thừa nhận nói chuyện với người đàn ông nhào bột mì trước này thật sự quá mệt mỏi, nhưng nếu hai người làm đối thủ, tùy tiện sơ xuất một chút cũng đủ để trí mạng. Diệp Tích Thượng bất đắc dĩ chà xát cái trán: “Cậu không thể thỉnh thoảng làm người đơn thuần một chút? Đùng tính toán nhiều như vậy.”

Giang Thiệu cười càng sâu. “Tôi cũng mệt chết đi, có người anh trai như anh thì không có mấy người đàn ông chống đỡ được.”

Diệp Tích Thượng yên lặng cắn răng, đã bị cậu ta moi ra mất hết mặt mũi làm ra tư thái phản đối, rồi lại không cam lòng. “Rốt cuộc cậu có nói chuyện đúng đắn hay không? Tôi không có thời gian nói chuyện tào lao.”

Ở trước mặt Diệp Tích Thượng được tiện nghi còn khoe mẽ, Giang Thiệu làm được vô cùng tốt: miệng tiện nữa cũng sẽ tự nhiên thu lại. Anh lập tức thu về mặt, đem túi hồ sơ bên cạnh đẩy hướng trước mặt Diệp Tích Thượng. “Thành thật mà nói tôi cũng không rõ ràng lắm, nơi này ghi lại nội dung cần kể.”

Ngón tay Diệp Tích Thượng xẹt qua tên Cố Hoài Nam, trong lòng không khỏi trầm xuống.

“Trước khi Sách Thế Kỳ đi đem đồ này giao cho tôi, nhờ tôi chuyển giao cho anh.” Giang Thiệu dừng một chút, “Đây là tài liệu ca bệnh của Cố Hoài Nam, Sách Thế Kỳ là bác sĩ tâm lý của cô ấy, anh ta nói đồ vật trong này trợ giúp anh hiểu rõ cô ấy hơn, anh ta hi vọng Cố Hoài Nam không có chọn sai người đàn ông, nếu như anh để cho anh ta thất vọng, anh ta sẽ trở về không tiếc bất cứ giá nào đoạt lại cô gái của anh.”

Nghe vậy, đáy mắt Diệp Tích Thượng hiện lên vẻ gấp rút. “Cậu nói sao?”

“Tôi còn có thể nói cái gì?” Giang Thiệu nhún vai. “Cũng đã là thịt trong miệng anh, ai còn có thể ngậm được?”

Diệp Tích Thượng cười như không cười, coi như là thưởng cậu ta một cái tán thưởng, chẳng qua là chờ anh xem xong đồ vật, cũng cười không nổi nữa, chẳng qua là đơn giản quét qua một lần mà đáy lòng lạnh cả

người, cuối cùng chỉ hiểu một chuyện: trên đời này có lẽ sẽ không có người có thể làm cho Cố Hoài Nam yêu giống như yêu Trần Nam Thừa, bao gồm cả mình.

Người một khi có tình cảm, hơn nữa càng ngày càng sâu, sẽ không tự chủ lâm vào một vòng tròn, nghĩ không ra, thậm chí khó có thể tự kiềm chế. Lần đầu tiên Diệp Tích Thượng đầy đủ và triệt để sinh ra tình yêu đối với một cô gái. . . . . Không, chính là tình cảm trong tình yêu, anh ý thức được điểm này, trong lòng không khỏi có chút sợ, không có phương hướng.

Cái đó hoàn toàn bất đồng với tình cảm Diệp Tiểu An lúc còn trẻ, cho tới bây giờ Diệp Tiểu An đều chỉ để cho anh yêu thương, cưng chiều, bảo vệ, không muốn quá hoặc là cần bản không cần từ nơi cô nhận được tình cảm như thế. Nhưng đối mặt với Cố Hoài Nam, Diệp Tích Thượng biết anh càng lúc càng muốn nắm, năm năm trước biết được cô, Diệp Tích Thượng cũng không biết mình có nhu cầu hẳn là mãnh liệt đối với tình yêu như vậy.

Sách Thế Kỳ nhờ Giang Thiệu chuyển phần bệnh lịch này giống như một liều thuốc trợ tim, đem Diệp Tích Thượng vốn chậm lụt trong tình yêu hoàn toàn tỉnh lại theo bản năng, nhưng cũng để cho bản thân anh vào lúc sau khi tỉnh dậy học được sợ cùng ghen tỵ, đối mặt với cô cùng người kia, lần đầu tiên Diệp Tích Thượng cảm nhận được cái loại cảm giác gọi là chân tay luống cuống.

Cảm giác như vậy mãnh liệt tới, quấy nhiễu anh tự hỏi cùng đầu óc tỉnh táo, thậm chí từ chỗ Giang Thiệu biết được Cảnh Thiên vì Cố Hoài Nam cùng anh trở lại thành phố S hơn nửa giờ phút này hai người đang cách vách chạm mặt nói chuyện, đầu óc anh giống như mộng.

Anh hỏi Cố Hoài Nam mấy vấn đề canh cánh trong lòng, lại không ngờ từ trong miệng cô nghe được đáp án.

Nhưng Cố Hoài Nam không biết, Diệp Tích Thượng không phải là không muốn thấy cô, không phải là không muốn về nhà, anh càng cần chính là tỉnh táo.

Cố Hoài Nam nói xong câu nói kia, thật lâu cũng không thấy Diệp Tích Thượng đáp lại, không thể làm gì khác hơn là nói tiếp. “Có một số việc, lúc trước không nói với anh, bởi vì không biết mở miệng thế nào.” Cô xúc lưng của anh, cẩn thận tránh chỗ bị xước thương. “Em không phải là cô gái tốt, em không ngoan không dịu dàng, hút thuốc lá uống rượu đánh nhau, những thứ này anh cũng rõ ràng, em cũng biết rõ lão Cố ở trước mặt anh đã nói rất nhiều điều không tốt về em, có lẽ có thể tiếp nhận, nhưng mọi người là điểm mấu chốt, em không nói là sợ đụng chạm ranh giới cuối cùng của anh, em không sợ anh hung dữ với em, không sợ anh mắng em, chỉ sợ ánh mắt đêm đó anh nhìn em, còn có bây giờ xa lánh em.”

“ . . . . . Anh không có, chẳng qua là bận rộn.”

. . . . .

. . . . .

Lời này nói ra ngay cả chính anh cũng không tin, Diệp Tích Thượng nhắm hai mắt lại. Trên kệ bên cạnh có một hộp đã rút một nửa thuốc cùng cái bật lửa, Cố Hoài Nam mới vừa rồi thấy được, cúi mặt mày xuống, bắt đầu bôi sữa tắm trên người anh.

“Anh có thể đổi cơ khác, nghe có thể có sức tin phục hơn so với chữ ‘bận rộn’.”

Nói lời này vừa lúc xúc đến bờ vai của anh, bông tắm trong tay Cố Hoài Nam bỗng dưng bị Diệp Tích Thượng lấy, anh bỗng nhiên từ trong bồn tắm đứng lên, mở vòi sen ra vội vã rửa sạch người mình, vây quanh khăn tắm liền đi ra ngoài.

Cố Hoài Nam bị ngâm một thân nước, chặt vật không chịu nổi, Diệp Tích Thượng nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái. Cố Hoài Nam cắn răng, không có ngựa đuổi theo ra i, chờ đem phòng tắm thu thập sạch sẽ trở lại trong phòng, Diệp Tích Thượng đã lau khô đầu tóc đưa lưng về phía cô nằm xuống ngủ, uống qua chén canh đặt trên bàn.

Cố Hoài Nam sợ đánh thức anh, rón rén bò lên giường nằm ở bên cạnh anh. Giường thật cứng, thật lạnh, Cố Hoài Nam làm sao cũng không có buồn ngủ, mà bên người đàn ông này ngay cả động cũng không động dậy, giống như là ngủ vô cùng quen thuộc.

Cố Hoài Nam mượn ánh trăng nhìn mặt của anh, nín thở nhẹ nhàng động dậy thân thể nhích tới gần hướng anh, tay nhỏ bé từng điểm từng điểm khoác lên ngang hông của anh cố gắng hấp thu một chút ấm áp. Cả quá trình cũng rất thuận lợi, lúc cô vừa muốn thở phào, Diệp Tích Thượng bỗng nhiên mở ra hai tròng mắt, chống lại tầm mắt của cô.

Ánh mắt kia quá mức lạnh thấu xương, cho nên Cố Hoài Nam theo bản năng đem tay rút trở về, sau một khắc bên hông căng thẳng, bị anh tung mình đặt ở phía dưới, chỉ nghe anh cúi đầu tiếng nói trầm trầm vang lên bên tai.

“Hôm nay, em không nên tới.”

Dứt lời, lửa nóng liền từ tai cô đi tới môi của cô, bàn tay dò vào trong áo ngủ của cô vội vàng lục lợi vuốt ve. Cố Hoài Nam chưa bao giờ biết Diệp Tích Thượng cũng là người đàn ông thô lỗ như vậy, trực tiếp kéo quần ngủ của cô, tách hai chân cô ra chui vào, nhiệt nóng cứng rắn cách tầng quần thật mỏng.

Cái loại rung động này cô quá quen.

“Nơi này không có áo mưa, nếu như em không muốn có thể nói với anh.” Diệp Tích Thượng vừa kéo quần bên trong của cô, vừa cắn vật mềm mại trước ngực cô hung ác nói: “Anh sẽ nói xin lỗi trước, coi như anh không tuân theo hiệp nghị, sau đó làm em vui lòng mới thôi.”

. . . . .

Hết chương 62

63. Chương 63

Cố Hoài Nam biết Diệp Tích Thượng bình thường tinh táo tự chế thể nào nữa, lên trên giường cũng sẽ trở nên không giống, anh luôn luôn làm hung cũng không ngoan, còn lần này ngoan lệ trái ngược hẳn muốn ăn cô.

Nhắc tới cũng kỳ quái, vốn trận huấn luyện cường độ tăng cao, chiều nào hô hấp cũng cảm thấy mệt, mà Diệp Tích Thượng đối mặt với Cố Hoài Nam thế nhưng đem loại này mệt hóa thành lực lượng vô tận.

Hết thấy tới quá đột ngột, Cố Hoài Nam còn khô khốc, đẩy lồng ngực của anh thống khổ cau mày: “Đau . . . . .” Diệp Tích Thượng, chờ một chút, đi ra ngoài trước. . . . .”

Người đàn ông trên người cũng không lui về phía sau, chỉ thả chậm tốc độ, ma sát nhẹ chậm, từ từ mà vào, bụng không tự chủ căng cứng, ồ ồ ồn nhụt ngâm đầu dây thần kinh của Diệp Tích Thượng, thân thể trẻ tuổi tựa hồ dễ dàng tiếp nhận lẫn nhau hơn so với tim bọn họ. Diệp Tích Thượng một lần nữa mang cho cô một lần cảm thụ cao hơn, chuyên tâm tiến chiếm, sâu mà chấp nhất, thậm chí làm cho cô có chút đau, Cố Hoài Nam rên lên một tiếng, móng tay bỗng dừng vùi lấp vào da anh, nhớ tới vết xước trên lưng anh, đổi lại liều chết túm lấy ga giường.

Cô gái này luôn luôn thích ôm anh, dưới mắt buông lỏng tay, Diệp Tích Thượng không vui, phía dưới dùng sức. Cố Hoài Nam nhịn không được, rút lại lui về sau, bị anh hiểu rõ, không những không tha, ngược lại làm mạnh thêm, đem cô hoàn toàn mở ra rong ruổi cùng mình. Tốc độ của anh nhanh mà vội, Cố Hoài Nam trốn không thể trốn, tránh không thể tránh, thân thể cong lên ngửa đầu, thanh âm cũng nghẹn trong cổ họng.

Làm một trận gió táp mưa rào, khi anh rốt cục chậm dần hành hạ mình thì Cố Hoài Nam mới có thể hô hấp từng ngụm từng ngụm. Diệp Tích Thượng mở đèn đầu giường, kẹp vào người của cô, từ trên xuống dưới nhìn chăm chú cô sa vào tình, vẻ mặt vừa thống khổ vừa hưởng thụ, cúi đầu hôn lên cô.

Cố Hoài Nam hí ánh mắt tràn đầy sương mù, hai tay vô lực vịn cánh tay anh, đáp lại nụ hôn của anh. Diệp Tích chốc chốc mút lấy môi của cô, trầm thấp hỏi. “Mùa hè năm ấy, em đã len lén trở lại, đúng không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, thân thể cô gái trong ngực chợt cứng đờ, ngay sau đó Diệp Tích Thượng mãnh liệt một kích, đã cảm thấy cánh tay của mình bị móng tay của cô làm đau. “Bởi vì nhớ cậu ta? Hay bởi vì cái gì khác?”

“ . . . . . ”

Diệp Tích Thượng vừa rút vào chỗ sâu. “Nếu như cậu ta chịu muốn em, em tình nguyện không cần quan tâm cậu ta cười người khác, em không cần, chỉ cần cậu ta chịu yêu em giống như trước, phải không?”

“Không, em ——”

Trên môi Cố Hoài Nam đau xót, Diệp Tích Thượng không đợi cô nói xong liền cắn cô, để cho giờ này khắc này Cố Hoài Nam cảm thấy phục mình đối mặt với người đàn ông là một con dã thú.

Diệp Tích Thượng không để cho cô cơ hội nói chuyện, bứt ra lui hơn nửa bay thân thể qua bao trùm lên cô. “Lúc làm cùng anh, cũng đem anh thành cậu ta?” Một cái tay dò vào chỗ nhạy cảm của cô, khuếch trương, lật quấy.

Cố Hoài Nam hít vào một hơi, lý trí bị xé rách. Cô há mồm hết sức, Diệp Tích Thượng quay người lần nữa đè lên môi cô, mãi cho đến khi cô gần như hít thở không thông mới buông ra, một lần nữa chiếm lao chỗ yếu ớt nhất của cô. Lần này so với trước càng mạnh hơn, tựa hồ mỗi một cái cũng dùng hết khí lực.

Ngón tay Cố Hoài Nam quần lên mái tóc dài của mình, xoắn vặn, nắm chặt đầu giường lan can, khớp xương bởi vì dùng sức trở nên xanh trắng dữ tợn, phẳng phất đó là cây cọc gỗ di động cứu sống, không có lựa chọn nào khác tùy ý anh tấn công chiếm đất.

Diệp Tích Thượng bao trùm tay cô, thất lực tinh tráng tàn nhẫn động, cô ngay cả miệng cũng bể tan tành, ý thức bị anh đụng đến tan rã như cái khay xôi hạt, không hiểu được để kháng cũng không thể phản kháng, chỉ có thể thừa nhận.

“Em oán hận gả cho người không phải là cậu ta. . . . .” Anh bắt được tóc của cô kéo về phía sau, làm cho cô ngẩng đầu lên thống khổ thở gấp, anh thì lại ghé vào bên tai cô, tiếng nói nhỏ lạnh như băng: “. . . . . Oán hận anh muốn chết, hả?”

Cố Hoài Nam vô lực phản bác, trong động tác hung ác của anh đầy mắt lẳng lặng dâng lên thủy triều. Ánh sáng trong suốt chiếu dưới ngọn đèn mờ lạnh như băng, nội tâm Diệp Tích Thượng tốc hành dâng cao ngọn lửa, anh hơi thu tay lại, buông cô ra.

Cố Hoài Nam ngã trở về trên giường, sợi tóc xóc xếch tán loạn trên sống lưng duyên dáng, phối hợp cô tạo thành tiếng nhạc mê hoặc.

Cảnh đẹp mê hoặc người như thế, Diệp Tích Thượng càng như cười ngựa hoang càng phát ra tùy ý, đơn giản cái giường cũng phát ra âm thanh thống khổ chói tai, đầu giường đụng phải tường rung động cực lớn, thế nhưng anh lại hoàn toàn không để ý, tăng tốc đem tất cả dành dụm trong cơ thể đẩy hướng đỉnh.

Cố Hoài Nam cảm giác mình muốn chết, anh làm cho cảm thụ của cô đạt đến cực hạn, không biết theo ai, đáy lòng tràn đầy mâu thuẫn cùng trống rỗng, càng khó có thể thừa nhận lại càng muốn, ngón tay dùng sức kéo, kéo căng đến đau, đến run, tất cả trước mắt đều là màu trắng, trong tai không ngừng vù vù, chỉ cảm thấy sức lực của Diệp Tích Thượng giống như muốn đem cô chém đứt, xé nát, xuyên thấu.

Loại hành hạ trình độ này, kết thúc khi một cỗ sức mạnh có lực cùng nhiệt lưu tiến vào chỗ sâu của cô, Cố Hoài Nam không kiềm chế được co rút đạt tới cao trào, tay mới vừa cầm chặt lấy thành giường liền rũ xuống, toàn thân xụi lơ như bùn, không có nửa điểm khí lực.

Trán Diệp Tích Thượng chống đỡ trên cổ cô thở hổn hển, vật chôn ở trong cơ thể cô vẫn không có đi ra ngoài.

Chỉ có ở nơi này núi lửa bộc phát sau khi yên tĩnh một khắc, mới có thể bắt đến này người tiếng tim đập.

Tay Diệp Tích Thượng dò nơi hai người kết hợp, nơi đó đã sớm bùn lầy không chịu nổi, anh một tắc một tắc rời khỏi cô, Cố Hoài Nam chỉ khẽ run rẩy, tóc dài che hơn phân nửa gương mặt, chỉ còn lại mí mắt nhắm chặt bên ngoài, giống như người chết đợi Vua xử trí.

Diệp Tích Thượng bình phục té ở bên người cô, trợn tròn mắt nhìn trần nhà. Trần hoan ái long trời lở đất trước nay chưa có cơ hồ muốn mạng hai người, cho tới bây giờ dư vị cao trào vẫn còn phiêu tán toàn thân.

Hô hấp của Cố Hoài Nam từ kịch liệt thành thở bình thường, cuối cùng nhợt nhạt. Cô ngoan như vậy, yên lặng như vậy, nhu nhược như trẻ con mới sinh. Diệp Tích Thượng nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt cô, trên người cô có dấu vết kích tình bị mình lưu lại, tư thế cô nằm úp sấp cũng là bộ dạng lúc trước giãy dụa ở phía dưới mình.

Có thể làm cho cô giống như người muốn sống không được như vừa rồi, duy chỉ có Diệp Tích Thượng anh, mà không phải là Trần Nam Thừa.

Cố Hoài Nam - ý thức còn tự do, ván giường run rẩy động mấy cái, cô miễn cưỡng đem mí mắt vén lên một đường nhỏ, chỉ thấy Diệp Tích Thượng đã choàng y phục ngồi ở bên giường đưa lưng về phía mình.

“Ông xã. . . . .” Cô nói oa oa gọi anh một tiếng, ngón tay đưa lên bắt về phía trước. Có lẽ thanh âm của cô quá nhỏ Diệp Tích còn chưa nghe được, đắp kín mền cho cô đóng đèn đầu giường liền lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ. Cố Hoài Nam muốn đứng lên, chỉ tiếc rằng khiến cho cả người không có khí lực hơn. Một phòng yên tĩnh, trong không khí lưu lại mùi vị kích tình thật lâu không tản đi, Cố Hoài Nam hồi tưởng đến lúc trước anh đã nói, nước mắt bỗng dưng rơi xuống, nước mắt cùng suy nghĩ dần dần chìm vào mộng đẹp.

Thời tiết ban đêm, mặc dù không gió cũng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Diệp Tích đứng trên ban công chống một tay lên lan can rút ra hai điều thuốc. Trung đoàn ở vùng ngoại thành cảnh đêm dĩ nhiên không thể so với khu vực thành thị, duy nhất có thể nhìn chính là bầu trời sao. Không có ngọn đèn thành thị, ngôi sao lộ ra vẻ mỹ lệ dị thường chói mắt.

“Anh em, cho điều thuốc.”

Diệp Tích Thượng quay đầu lại, chỉ thấy Tiết Thần mặc áo khoác ngoài thanh thoi ngồi một mình trên ghế trong sân thượng nhà mình, nâng cầm lên giống như anh trước đó nhìn lên màn đêm buông xuống.

Nhà Tiết Thần chỉ cách nhà Diệp Tích Thượng một bức tường, sân thượng cũng một bước là có thể vượt qua.

Diệp Tích Thượng đem nửa hộp thuốc ném cho Tiết Thần, “Còn chưa ngủ?”

Tiết Thần châm thuốc hít một hơi, xầu xa nhướng mày hướng anh. “Bản thân tớ muốn ngủ, cũng phải ngủ được mới được, cậu có động tĩnh lớn như vậy, không sợ hành hạ sụp căn phòng cũ ư?”

“. . . . .” Diệp Tích Thượng hơi chậm lại, sau đó bình tĩnh ngoắc ngoắc khoe miệng. “Không có khổng chế được, xin lỗi.”

“Một khi cậu không khổng chế được, người xui xẻo cũng không chỉ có một mình Cố Hoài Nam, tầng lầu này không biết có bao nhiêu đại lão gia độc thân lúc nửa đêm đứng lên tắm dội đầu.” Tiết Thần hừ hừ, “Đàn ông no chết không biết còn có đàn ông đói chết ư.”

Diệp Tích Thượng thấy anh nói móc, không làm bất kỳ phản bác. “Kim Kim có tin tức sao?”

Nhắc tới Dư Kim Kim, trong mắt Tiết Thần trong nháy mắt ảm đạm vài phần. “Ba tớ phái người đi, còn chưa trả lời.”

“Trần Nam Tầm đâu?”

Tiết Thần chậm rãi phun ra làn khói, một hồi lâu mới âm ngoan mở miệng: “Nếu Kim Kim có việc, tớ sẽ đích thân bắn chết người đàn ông cặn bã đó.”

“Sớm khuyên cậu rồi, sớm quay đầu lại cũng không có sự việc ngày hôm nay.” Diệp Tích Thượng cũng không nghĩ đến là một cô gái tính tình như Dư Kim Kim lại mạnh mẽ như vậy, hồi tưởng từ lúc hai người gặp gỡ đến bây giờ, cũng không ai biết trong lúc vô tình không ngờ trải qua vùi dập như vậy, cũng như —— anh đối với Cố Hoài Nam.

Hai người đàn ông đều có tâm tư, trầm mặc lan tràn trong không khí. Tiết Thần bấm thuốc, nửa người cách lan can phác thảo cổ Diệp Tích Thượng. “Tớ nói này, cậu có bao nhiêu khó dãi dào sung túc? Cố Hoài Nam sợ là cũng bị cậu làm gần chết, cậu còn bày biện bộ mặt không vừa lòng cho ai nhìn đây?”

“Rất rõ ràng?” Diệp Tích còn mơ hồ sờ cảm của mình, tự giễu.

Diệp Tích Thượng rất ít nói đùa, Tiết Thần nhìn anh một lúc, bĩu môi, buông anh ra. “Cậu cùng Cố Hoài Nam rốt cuộc náo loạn bao nhiêu mâu thuẫn? Vẫn buồn bực ở trong lòng, nói cùng anh em một chút, không mất mặt.”

“Nói chút không thực tế.” Diệp Tích Thượng buông tay nắm chặt ngày đó bị cửa xe kẹp thương. “Nhớ trước kia lão Diệp từng giới thiệu con gái cho tớ chứ?”

Tiết Thần nghĩ ngợi, gật đầu. “Muốn cậu đi xem mắt à?”

“Là Cố Hoài Nam.”

Tiết Thần cười: “Hai người thật đúng là có duyên.”

“Khi đó cô ấy cùng Trần Nam hứa hẹn không bao lâu.”

“Cho nên?”

“Nếu như khi đó tớ thật tình đối đãi chuyện này, không phải là không thể lấy được cô ấy.”

Tiết Thần kinh ngạc khiêu mi. “Cậu đang hối hận năm đó không có đào chân tường của Trần Nam Thừa? Hay là muốn nói sức quyến rũ của mình lớn hơn Trần Nam Thừa?”

Diệp Tích Thượng liếc anh một cái, Tiết Thần nhún vai, xoay tay lại bưng cái chén nhỏ trên bàn trà qua. “Cái này không giúp được cậu, hay là nói chút thực tế.”

“Tớ muốn có con.”

“Phốc ——” Nước trong miệng Tiết Thần còn không có nuốt xuống liền trực tiếp phun ra ngoài, Diệp Tích Thượng suýt nữa ứ hết. “Cái này tớ cũng khôn giúp được, sinh con không phải điểm mạnh của tớ.” Tiết Thần vừa khụ vừa vỗ vai anh, thần thần bí bí hề hề, còn cố ý hạ giọng. “Làm sao? Thật đúng là như Cố Hoài Nam nói, cậu không được?”

Diệp Tích Thượng chán nản, không chút khách khí gạt móng vuốt của anh ra, nghiêng nhìn anh: “Cậu muốn thử một chút sao?”

Tiết Thần thông minh cảm miệng, quần áo khoác ngoài khoát tay áo. “Tớ đi ngủ, buổi tối cậu kiểm chế chút, tránh cho ngày mai huấn luyện chân mềm mất mặt.”

Diệp Tích Thượng nhếch môi cười không tiếng động, cũng trở về gian phòng. Cố Hoài Nam đã ngủ say, Diệp Tích Thượng mang theo một thân hàn khí lên giường, đầu tiên là đưa lưng về phía cô, một lát sau lật người đem cô kéo đến trong ngực kêu cô mấy tiếng.

Cố Hoài Nam một chút phản ứng cũng không có, miệng nhỏ khê nhếch lên rồi lại ngủ. Diệp Tích Thượng cau mày, có chút hối hận mới vừa rồi cần rõ, mới một lần đã đem cô thành như vậy.

*

Cố Hoài Nam cảm giác ngủ không tốt, cô làm một giấc mộng rất dài, trong mộng có Cố Minh Triết Tuyên Dung, có Cố Hoài Tây, sau đó là Trần Nam Thừa, cuối cùng là Diệp Tích Thượng. Nhiều thứ qua lại ở trước mắt cô, một màn một màn, thỉnh thoảng chân thật thỉnh thoảng mơ hồ, cuối cùng là Diệp Tích Thượng mặt lạnh lùng, tựa hồ đang cùng anh nói gặp lại, sau đó lại thật sự biến mất không thấy.

Cố Hoài Nam cứ như vậy tỉnh lại ở trong mộng, mang theo sợ hãi cùng đau lòng.

Mở mắt ra tốt một chút mới ý thức mình ở gian phòng xa lạ, khắp nơi đều có bóng dáng Diệp Tích Thượng, trên chăn đều có mùi hương thuộc về anh. Cố Hoài Nam đem mình cuộn lên, húc vào bộ ngực ức chế còn không có tri hoãn cảm giác đau quá mức chua xót, tầm mắt trong lúc lơ đãng chạm đến điện thoại đầu giường.

Mở khóa, Diệp Tích Thượng vốn không mang theo điện thoại di động, cũng may hôm nay anh mang theo, mới không có lỡ điện thoại của Cố Hoài Nam.

“Tĩnh? Trong phòng bếp có bữa ăn sáng, hâm nóng ăn.” Anh vốn định cúp điện thoại, nhưng phát giác này đổi phương cực kỳ bình tĩnh. “Nam Nam?”

Anh mới thử thăm dò một câu, thanh âm Cố Hoài Nam hơi khàn khàn khóc nức nở truyền tới, để cho tâm anh căng thẳng. “Tại sao?”

“Không có chuyện gì.” Cố Hoài Nam nghẹn, thanh tiếng nói. “Em nằm mơ, còn tưởng rằng anh đi thật, hiện tại không có chuyện gì rồi, anh tiếp tục làm việc đi.”

Cô nói xong liền cúp điện thoại, đầu buồn bực ở chỗ thật lâu không ra. Cũng không biết qua bao lâu, Cố Hoài Nam chợt nghe cửa phía ngoài bị mở ra, sau đó là tiếng bước chân dồn dập mà nặng nề, sau đó nữa cô bị một đôi tay mạnh mẽ kéo ra từ trong chăn, sau đó chống lại một đôi mắt lo lắng của Diệp Tích Thượng.

Hai mắt cô đỏ hồng, đầu tóc rối bời, gương mặt cũng đỏ bừng.

Diệp Tích Thượng đưa tay dò xét trên trán cô, mặt trầm xuống. “Làm sao nóng rần lên rồi hả?”

Cố Hoài Nam bị anh nhét trở về chăn, nhìn anh đi học tử cầm thuốc, rót nước rồi trở về mớm cô uống thuốc, sau đó tìm nhiệt kế kiểm tra, vừa đi phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho cô. Anh còn mặc áo huấn luyện đi ủng, đập trên đất tất nhiên phát ra động tĩnh không nhỏ.

Nhưng thanh âm này làm Cố Hoài Nam vô cùng an tâm.

Rất cục Diệp Tích Thượng bưng cháo nóng cùng bánh bao trở lại, dùng chăn đem cô vo thành một đoàn ôm vào trong ngực từng miếng từng miếng cho cô ăn. Cả người Cố Hoài Nam mềm nhũn không chút khí lực, ngửa đầu nhìn anh mặt nghiêm túc.

“Em không có xuống tay được muốn anh chết, anh liền định ở trên giường muốn em chết sao?”

Diệp Tích Thượng thả hạ một bữa, vừa múc một muỗng cháo nóng đưa tới bên miệng cô. “Sau này anh sẽ chú ý.”

Sau này, anh lại vẫn chịu cho cô sau này.

Cố Hoài Nam nghiêng đầu đem mặt chôn ở căn cổ của anh. “Anh không nên cười em sao?”

Diệp Tích Thượng không nói, quay mặt cô qua, tiếp tục cho cô ăn cơm. Cố Hoài Nam ăn không vô, lại bị anh buộc ăn hai bánh bao một chén cháo, Diệp Tích Thượng lau khô một ít cháo dính trên mép cô, đỡ cô nằm xuống. Cố Hoài Nam nhìn đồng hồ, lập tức vươn tay nhỏ bé từ phía dưới chăn ra túm chéo áo anh.

Diệp Tích Thượng đem cánh tay nhỏ tinh tế của cô thả ra, cuối cùng trấn an. “Anh không đi, em ngủ đi.”

Cố Hoài Nam lần này nóng rần lên, buổi tối cũng phun ra mấy lần, thuốc hạ sốt không có tác dụng, cả người Cố Hoài Nam nóng cũng đỡ dần, không ngừng nằm mơ, tỉnh lại, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, nhìn qua tất cả đều là mặt Diệp Tích Thượng, còn có người mặc áo khoác trắng lúc ẩn lúc hiện bên giường cô.

Một nhân viên cho Cố Hoài Nam truyền thuốc hạ sốt, sốt cao rút cục lui đi một chút.

Biết Cố Hoài Nam lâu như vậy, Tiết Thần chưa thấy bộ dáng cô suy yếu như vậy, không nhận được chế nhạo Diệp Tích Thượng. “Có phải cậu có chút quá rồi hay không? Đây là cô gái của cậu, không phải là búp bê thổi khí, làm như vậy sẽ xảy ra chuyện.”

Diệp Tích còn đang dùng phương pháp vật lý truyền thống là xức rượu cồn hạ nhiệt độ trên người cho Cố Hoài Nam, nửa bả vai cùng trên cánh tay dưới chăn lộ ra vết ứ đọng khiến cho Tiết Thần không khỏi cau mày. “Tớ thật sự hoài nghi cậu có phải cười rồi có tính bạo lực hay không.”

“Tớ không có.” Diệp Tích Thượng phản bác, chẳng qua là hồi tưởng lại hành động đêm đó của mình thực tại như theo như lời Tiết Thần nói, quá rồi.

“Đừng quên một mình cậu đã làm gì, chỉ cần một cái tay cũng bấm chết cô ấy, trong tiềm thức cô gái hy vọng mình bị cưỡng ép, nhưng cậu không thể làm thật như vậy chứ? Có cái gì khác cảm thú đây?”

Diệp Tích Thượng quét tới ánh mắt lạnh thấu xương, Tiết Thần ngoài cười nhưng trong không cười: “Cậu không phải là cầm thú, cậu là mặt người dạ thú.”

Cố Hoài Nam tỉnh lại không biết là buổi tối ngày thứ mấy, đầu rất nặng, nhưng thanh tĩnh. Diệp Tích Thượng cũng không ở trong phòng, cô tung mình xuống giường, thân thể trống rỗng cước bộ có chút loạn choạng. Cố Hoài Nam cho là Diệp Tích không ở nhà, nào ngờ thấy anh không có mở đèn ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách một mình hút thuốc lá.

Diệp Tích Thượng thấy cô lập tức bấm thuốc lá, kéo cô vào trong ngực dùng tiểu thẩm bao. “Làm sao mặc ít như vậy xuống giường? Đói bụng? Còn nóng sao?”

Diệp Tích Thượng dứt lời thì cúi đầu dán lên trên trán của cô dùng phương thức nguyên thủy nhất kiểm tra, Cố Hoài Nam ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh, trong lòng đau nhói, hai tay nâng mặt của anh lên, nhẹ nhàng hôn xuống môi anh.

Nụ hôn tới đột nhiên, Diệp Tích Thượng hơi chút ngơ ngác một chút mới kịp phản ứng, mở mắt muốn đứng lên. “Tối giờ uống thuốc rồi, anh đi lấy.”

Cố Hoài Nam nào chịu để cho anh đi, hai cánh tay cuốn lấy cổ của anh vây khốn anh. “Anh đừng đi, Diệp Tích Thượng, chúng ta ai cũng đừng lẫn trốn nữa, nói một chút, có được hay không?”

Diệp Tích Thượng nhếch môi mỏng, nhẹ nhàng vòng quanh thân thể của cô. “Nói chuyện gì?”

Cố Hoài Nam vĩnh miện lên, thẳng cổ. “Nói anh có quyền biết tất cả, bệnh của em là khi em sa ngã, em quả thật bị chứng bệnh uất ức quá rất nghiêm trọng, tự sát rất nhiều lần, em say rượu thậm chí hút độc, năm thứ hai em rời đi quả thật đã len lén trở lại một lần, bởi vì em biết rất khó lý hôn với anh. . . . . Cho nên em muốn. . . . .” Cô nhắm mắt lại, nước mắt rốt cục chảy ra.

“Để anh chết. . . . .”

Hết chương 63

64. Chương 64: Ngoại Truyện Cố Hoài Nam - Tôi Từng Yêu Một Người

Có ít người tính tình trời sinh lạnh như Tuyên Dung.

Cố phu nhân - Tuyên Dung lúc tuổi còn trẻ chính là diễn viên chính đoàn văn công quân khu X, giỏi ca múa lan lợi hơn người. Có lẽ là bởi vì một đoạn sự nghiệp dè mê, bà bắt đầu đi nghe theo ý cha mẹ nhân cơ hội định chuyện chung thân đại sự. Cùng Cố Minh Triết hẹn hò đến kết hôn, không có phí bao nhiêu chuyện. Cố Minh Triết là một con người rắn rỏi sự nghiệp cực mạnh trong quân khu, Tuyên Dung là một cô gái kiêu ngạo vì mê nghệ thuật, hai người mới gặp gỡ đã từ trong mắt nhau thấy thứ mình cần.

Mà Cố Hoài Nam nhìn, bọn họ kết hợp quả thật ông trời tác hợp cho, hai diễn cường công việc căn bản sẽ không có bất khoản sau khi cưới bị việc vặt trong gia đình trói buộc, ai bận rộn nấy, ai cũng sẽ không quấy rầy ai, ngay cả mang thai sống chết bất quá cũng chỉ vì nỗi dỗi tông đường.

Một bụng sinh đôi đây đại khái là chuyện Cố Minh Triết cùng Tuyên Dung ai cũng không nghĩ tới.

Hai chị em chưa từng bú sữa mẹ, không biết có phải vì nguyên nhân này hay không, từ nhỏ thân thể đã kém hơn đứa trẻ khác, nhất là Cố Hoài Tây. Mà từ lúc Cố Hoài Nam năm tuổi bắt đầu cùng anh em nhà họ Trần náo loạn, kỳ tích là vô cùng ít ngã bệnh, càng ngày càng khỏe mạnh hơn, tính cách cũng sáng sủa không ít so với trước.

Cố Hoài Nam thích Trần Nam Thừa, Trần Nam Tầm phát hiện sớm nhất. Anh nói cho Dư Kim Kim, cô mới đầu còn chưa tin. “Tại sao Nam Nam có thể thích đứa trẻ hư hỏng như anh chứ? Nói đùa.”

Lúc ấy Cố Hoài Nam cùng Dư Kim Kim là đứa trẻ ưu tú số một số hai trong đại viện, mà cha anh em nhà họ Trần vốn có thể coi là thủ hạ của Cố Minh Triết, chuyển nghề sớm, sau ly dị liền xuống biển buôn bán

một lòng muốn ở trên thương trường đánh liều địa bàn của bản thân, hai đứa con trai ngang bướng không chịu nổi kết quả cũng bị ông vô tâm quản giáo. Trần Nam Thừa cùng Trần Nam Tầm chính là tiểu lưu manh mọi người đều biết, Cố Hoài Nam làm sao sẽ thích loại bé trai này? Điều này sao có thể?

Đây là ý nghĩ của Dư Kim Kim, cô cũng đã hỏi Cố Hoài Nam, nhưng cho tới bây giờ cô chưa cho chính diện trả lời.

Cho đến ngày đó.

Nhớ ngày đó là chị nhà hàng xóm kết hôn, các cô cũng đi tham gia náo nhiệt. Lần đầu tiên Cố Hoài Nam chân thiết cảm nhận được cô gái làm cô dâu rất mỹ lệ, mặc dù cô còn hiểu quá ít đối với tình cảm giữa nam nữ.

“Kim Kim, còn có mười hai năm, mười hai năm sau tớ liền trưởng thành, nhất định phải gả cho Trần Nam Thừa.”

Những đứa trẻ khác đều ở phía ngoài đòi kẹo ăn, hai tay Cố Hoài Nam được nhờ cầm đuôi váy cưới từ trong phòng, như vậy nói cho cô biết. Dư Kim Kim đến nay nhớ được khi đó biểu tình của Cố Hoài Nam, gần như thành kính.

Từ ngày đó bắt đầu, Cố Hoài Nam không hề gọi Trần Nam Thừa là anh Nam Thừa, cô trực tiếp kêu tên của anh.

Một năm kia cô vên vẹn mười tuổi.

Tình cảm Cố Hoài Nam đối với Trần Nam Thừa càng mãnh liệt như thủy triều, nhiệt tình như nham, cô chấp nhất để cho Dư Kim Kim Nhất cảm thấy sợ.

“Cậu sợ cái gì? Anh ấy nhiều nhất không thích tớ, còn có thể giết tớ?” Cố Hoài Nam cười cô nghĩ quá nhiều, nào biết rằng lời của mình cơ hồ một câu thành sấm, mười hai năm sau hành động của Trần Nam Thừa đối với cô mà nói thật giống như muốn mạng của cô.

Phản bội, hai chữ này lúc trước chưa từng xuất hiện trong từ điển của cô, Cố Hoài Nam chưa từng nghĩ tới kết cục, là cô không cách nào thừa nhận thương tổn có tính hủy diệt.

Này không chỉ cảm tình trên mặt bị phản bội, phụ lòng, lại càng một loại vứt bỏ tàn nhẫn. Từ năm tuổi bắt đầu biết Trần Nam Thừa, anh được Cố Hoài Nam coi như hi vọng duy nhất sau này dựa vào, đối với khái niệm người nhà, còn không bằng anh tới chân thật, đó là cuộc sống thực tại, thực tại cần cùng với bị cần.

Song đây hết thấy cũng bị phá vỡ trong một đêm.

Tinh tế nghĩ đến, thật ra thì trước lúc Trần Nam Thừa cưới Dư Anna, Cố Hoài Nam đã từ từ bị xa lánh, cho đến cuối cùng cô đều không nhận được một thông báo chia tay, thay vào đó cũng là một tấm thiệp mời kết hôn.

Từ trên thiệp mời bên cạnh tên Trần Nam Thừa là Dư Anna, rồi đến hiện trường hôn lễ, người đàn ông thân hình cao ngất khẽ trên cô gái bên cạnh cuối cùng là màn hứa hẹn sau hôn nhân, Cố Hoài Nam cảm giác mình có một cơn ác mộng, một cơn ác mộng đáng sợ mà chân thật.

Đáng sợ hơn chính là cô làm sao vẫn chưa tỉnh lại trong cơn ác mộng.

Cô bị Dư Kim Kim kéo ra từ hiện trường hôn lễ, tâm cũng đã bề trước vẻ mặt lạnh lùng của Trần Nam Thừa.

Dư Anna mặc áo cưới cô thiết kế ỉnh, gả cho người đàn ông của cô.

Một khắc đầu óc Cố Hoài Nam đã dừng chuyển, cơ hồ mất đi năng lực suy nghĩ, lúc kịp phản ứng đã đang ở bờ sông.

Có lẽ năm ấy là một ngày lạnh nhất trong mùa đông, đường lớn Hải Uyển phồn hoa cũng thưa thớt người. Cô hướng về phía nước sông mật mờ, chợt nhớ tới cổ chân bên phải có tên của anh, cũng nhớ tới mình từng

lập lời thề: cả đời này, nhất định phải làm vợ Trần Nam Thừa, nếu như không, cô sẽ đi đầu thai thật sớm, đi tới một nơi chờ anh, khi anh gặp bất luận kẻ nào trước, đi tìm sự xuất hiện của anh.

Lúc Cố Hoài Nam nhảy xuống sông ôm ý nghĩ này, nước sông lạnh như băng, giống như từng thanh dao sắc bén găm khoét thân thể của anh, lòng của cô. Cố Hoài Nam không biết bơi lội, cô không biết mình khi đó đến tột cùng yêu bao nhiêu, mới có thể ngay cả bản năng cầu cứu cũng buông tha, cam nguyện lẳng lẳng chờ đợi nước lạnh như băng cùng hắc ám mang mình đi.

Cô nghe thấy một thanh âm đang nói cùng mình, sợ hãi có thương như vậy, lạnh như vậy, chỉ vì cô yêu còn chưa đủ.

Không đủ, như vậy cộng thêm đời tiếp theo, có đủ hay không. . . . .

Cái thanh âm ‘không’ kia, mang hết thấy ý thức của cô đi.

Khi Cố Hoài Nam tỉnh lại, là ở bệnh viện, người đầu tiên cô nhìn thấy chính là Diệp Tích Thượng. Người đàn ông đứng ngược sáng, hai cánh tay vây quanh đứng ở phía trước cửa sổ, thân hình cao lớn ngăn che trời chiều.

Cô há mồm câu thứ nhất chính là tên Trần Nam Thừa, tiếc rằng thanh âm bị nước sông ngâm mà khàn khàn, tê dại ỏi không rõ câu chữ.

Cố Hoài Nam không thấy rõ mặt của anh, mà nhiệt độ từ bàn tay anh truyền tới chân thật cho cô biết —— cô không có chết, thế nhưng không có chết.

Cố Hoài Nam kinh ngạc nằm ở nơi đó, không nói một lời nằm không khóc không nháo, bị đứt một ít thức ăn, cho đến ban đêm mới khôi phục chút ít thể lực len lén chuồn ra bệnh viện. Cô chạy đến tòa nhà nhà họ Trần lúc trước hai người ở chung, không ngờ chú rể vốn nên cùng vợ động phòng hoa chúc lại ở chỗ này.

Trần Nam Thừa không kinh ngạc cô sẽ đến, chỉ kinh ngạc sắc mặt cùng ánh mắt giống như chết qua của cô. Trên người cô mặc không biết y phục người nào, hai chân đứng ở trong sân nhà anh, nhìn anh lâu một thể kỷ, khi có dũng khí lại chỉ đủ cho cô hỏi một câu không có chút ý nghĩa nào.

“Làm sao anh. . . . . Nhấn tâm?”

Trần Nam Thừa chưa từng lạnh lùng quyết tuyệt qua với cô như vậy, Cố Hoài Nam nhất định là điên rồi mới có thể liều lĩnh chỉ muốn trở lại quá khứ, mới có thể làm như vậy, ở trước mặt anh cởi áo ngoài xuống, chỉ mặc áo lót thật mỏng, hai mắt đỏ đến muốn nhỏ ra máu.

“Em biết rằng anh khôn quên, chúng ta đã nói chờ em tốt nghiệp xong sẽ kết hôn, em đem mình cho anh, sinh đứa bé cho anh, sau đó cùng nhau đến già, chúng ta đã nói thế.”

Mặt Trần Nam Thừa không chút thay đổi, khom người nhặt áo khoác lên phủ cho cô, xoay người muốn đi, bị cô túm cổ tay dừng tay. Cũng không biết cô có lớn khí lực như vậy, Trần Nam Thừa cúi đầu, đã thấy cô nắm tay của mình, móng tay bị mình cắn trợt trụi, máu và thịt mơ hồ làm lòng người sợ hãi.

Trong nháy mắt đó tựa hồ có điều dao động.

Cố Hoài Nam lao vào trong lòng anh, cố gắng hấp thu ấm áp thuộc về anh, lại chỉ nghe tiếng nói lạnh lùng của anh từ đỉnh đầu truyền đến.

“Anh đã kết hôn, Cố Hoài Nam.”

Anh đẩy cô ra một chút, nâng cằm cô, ngón tay lau qua trên cánh môi xanh tím vì đông lạnh của cô. “Anh có yêu em, yêu đến từng làm ra hứa hẹn, nhưng vẫn chưa tới trình độ thực hiện hứa hẹn.” Ánh mắt của anh rớt cục chuyển qua mắt cô, nói ra lời dập tắt ánh sáng cuối cùng dưới đáy mắt cô.

“Đây là sự thật, không phải là ảo giác, em tỉnh lại đi, không nên quá mức chấp nhất với anh, hận anh đi, chuyện giữa anh và em đã qua. . . . . Liền quên đi.”

Quên đi. . . . .

Cố Hoài Nam buồn cười, nước mắt treo ở hốc mắt, gắt gao khổng chế không có chảy ra. “Làm sao quên? Có thể quên ư?”

Quạt cường chấp nhất như vậy, Trần Nam Thừa hiểu rõ cô gái này, nhìn rõ lòng dạ của cô, vết thương của cô đâm đĩa cùng đau tê tâm liệt phế, thậm chí đem tôn nghiêm quăng đi chỉ đổi lại một câu của anh. . . . .
. Quên đi.

“Em quên anh, chính là lẽ vật kết hôn tốt nhất cho anh.” Trần Nam Thừa gạt tay cô ra, xoay người, không chút lưu luyến tiêu sái ra khỏi thế giới của cô.

Một tay anh vì cô kiến tạo lên thế giới.

Anh đến nơi này, rõ ràng chỉ vì muốn nói lời từ biệt với cô.

Trần Nam Thừa cho tài xế xe taxi tiền, đem Cố Hoài Nam đưa về nhà cô. Bệnh viện phát hiện Cố Hoài Nam không thấy, thông qua số liên lạc Diệp Tích Thượng lưu lại liên lạc với anh. Diệp Tích Thượng chạy tới bệnh viện, nhìn thấy cô gái thất hồn lạc phách đứng ở cổng bệnh viện, lập tức cởi áo khoác cho cô mặc vào, thấy cô đi chân trần, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy cô, đem cô đến phòng bệnh.

Cố Hoài Nam liên tiếp hôn mê mấy ngày mấy đêm, sau khi tỉnh lại cả người không hề tức giận. Thân thể cô không có gì đáng ngại, đã không có lý do ở lại bệnh viện. Ngày xuất viện, Diệp Tích Thượng hỏi chỗ ở của cô, Cố Hoài Nam lần đầu tiên mở miệng nói chuyện cùng anh.

“Tại sao muốn cứu tôi. . . . .”

Diệp Tích Thượng trầm mặc chốc lát, “Bản năng.”

“Tôi sẽ hận anh.” Cô rừ rì lầm bầm lầu bầu, Diệp Tích Thượng chỉ coi cô nói mớ. Vốn định đưa cô về nhà, cô nói mình không có nhà, vạn bất đắc dĩ, Diệp Tích Thượng tạm thời thuê gian phòng ốc cho cô ở.

Diệp Tích Thượng cho là qua một thời gian ngắn cô sẽ tỉnh táo lại, nào biết rằng mới một tuần sau chủ cho thuê nhà gọi điện thoại tới nói vẫn chưa từng thấy cô đi ra ngoài, hoài nghi cô xảy ra chuyện.

Nếu như không phải là cú điện thoại này, Cố Hoài Nam có lẽ thật sẽ chết trong phòng kia. Diệp Tích Thượng đi đến thì cô đã hấp hối, hai gò má gầy gò khuôn dung tiều tụy cũng không quá đáng. . . . .

Như thế nào cứu sống một người căn bản không muốn sống, Diệp Tích còn chưa có tiếng nói an ủi cô khích lệ cô, chỉ chọn thủ đoạn bắt buộc ép cô ăn cơm.

Cố Hoài Nam không biết người đàn ông này rốt cuộc đang làm gì, bàn tay to tùy tiện đặt lên huyết vị trên người cô, đau đến mức cô không cách nào nhịn được thét chói tai, sau đó anh sẽ nhân cơ hội cứng rắn đem thức ăn nhét vào trong miệng cô, bịt miệng mũi chỉ chờ cô không có lựa chọn nào khác đem thức ăn nuốt xuống.

Vì không để cho Cố Hoài Nam khi anh không có ở đây tìm chết, Diệp Tích Thượng sẽ đem cô cột vào trên giường, trong miệng đút khăn lông sạch sẽ, để ngừa cô cắn lưỡi tự vận, chờ anh tan việc trở lại cho cô ăn.

Anh tìm nhân viên tới tắm cho cô, bày tỏ tinh thần của cô không tốt, sợ đã thương người nên trói chân tay hạn chế tự do.

Cứ như vậy qua hơn một tháng, Cố Hoài Nam từ từ biết nghe lời, không hề kháng cự giống như trước nữa, nhưng cô không chịu nói, thường núp ở một cái góc nhỏ co rúc thân thể của mình. Diệp Tích Thượng nhớ đồng tác thường xuyên nhất chính là vuốt ve vòng chân bên mắt cá chân bên phải, một sợi dây đỏ quấn quanh mắt cá chân tinh tế của cô.

Diệp Tích Thượng đem thức ăn bưng đến trước mặt cô, Cố Hoài Nam sẽ giương mắt nhìn, giống như sủng vật thuận theo.

Ngày đó cô rốt cục mở miệng nói chuyện, hỏi tên anh.

“Diệp Tích Thượng.” Anh không có giấu diếm, nói cho cô, nào biết rằng ánh mắt Cố Hoài Nam nhìn lại anh, trong nháy mắt đó giống như là muốn đem anh cắn nát. . . . . Hận.

Hai tháng sau, Diệp Tích đã không nhìn thấy trong mắt cô có dấu hiệu tìm chết, liền thả cô tự do. Trước khi Cố Hoài Nam đi muốn phương thức liên lạc với anh, cũng không nói cảm ơn, cũng không có nói gặp lại.

Một đêm khuya, anh nhận được điện thoại của cô, đó là lần đầu tiên Cố Hoài Nam chủ động tới tìm anh, bộ dạng cô đứng ở ngoài cửa lớn anh nhớ rất rõ ràng.

“Anh kết hôn chưa?”

“Chưa.”

“Anh có đối tượng chưa?” Cố Hoài Nam lại hỏi, Diệp Tích Thượng lắc đầu.

Cố Hoài Nam cúi đầu, lại ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc. “Anh lấy tôi chứ.”

Diệp Tích Thượng kéo cô, xác định cô không có uống rượu, sau khi trầm ngâm lâu, chỉ nói một câu. “Cô suy nghĩ kỹ càng, tôi là quân nhân, một khi kết hôn, cũng sẽ không chủ động ly hôn.”

Cố Hoài Nam gật đầu, “Tôi chỉ có một yêu cầu, càng nhanh càng tốt, ngày mai sẽ —— không, tối nay viết báo cáo kết hôn, được không?”

Hết chương 64.

65. Chương 65: Tôi Từng Yêu Một Người

Diệp Tích Thượng đồng ý kết hôn, Cố Hoài Nam không phải là không kinh ngạc, cô cho là bọn họ khi đó qua lại với nhau rất hiểu rõ có chừng một cái tên, nhưng lúc ấy biểu tình chắc chắn của Diệp Tích Thượng cơ hồ khiến Cố Hoài Nam sinh ra một loại ảo giác: đối với cuộc hôn nhân này anh đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ, mặc dù nghe vào có chút buồn cười.

Ngày lấy được giấy hôn thú, Cố Hoài Nam mang theo hành lý đơn giản chuyển vào nhà Diệp Tích Thượng, anh dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị phòng kết hôn. Phòng chỉ lắp đặt thiết bị đơn giản, mua thêm dụng cụ cơ bản nhất, cho nên có vẻ cực kỳ trống trải.

Diệp Tích Thượng đem một cặp da cùng một chuỗi chìa khóa cùng nhau giao vào trên tay cô, Cố Hoài Nam đoán trong cặp da này đại khái sắp xếp vợ của anh.

“Tất cả phiếu cùng mật mã sổ tiết kiệm anh đã đi sửa đổi rồi, là ngay cưới của chúng ta, bình thường muốn mua gì đều có thể dùng phiếu tiền trong cặp thứ nhất, sổ lớn dùng cặp thứ hai, không cần xin phép. Chìa khóa nhà là cái lớn nhất đó, cái nhỏ là chìa khóa hòm thư dưới nhà, cuối cùng là nhà để xe, điện nước trong nhà em không cần phải để ý đến, đủ dùng mấy năm, giấy điện cũng nối tốt rồi.”

Cố Hoài Nam yên lặng nghe anh giao phó những chuyện này, chỉ sợ từ sau khi hai người quen biết bây giờ cô nghe qua người đàn ông này nói đoạn văn dài nhất, mà cô chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: “Em không muốn làm hôn lễ.”

Diệp Tích Thượng trầm mặc, con người nhìn chằm chằm cô, cả người tản ra cảm giác bị áp bức khổng lồ.

“Lý do.” Qua một hồi lâu, anh rót cuộc mở miệng, trên mặt một bộ sóng nước chẳng xao như cũ, tựa hồ bọn họ nói quá chỉ là chuyện bình thường mà không phải là chuyện lớn hôn nhân.

Cố Hoài Nam quay đầu đi, “Em còn chưa chuẩn bị tốt.”

“Chỉ là không muốn làm hôn lễ, hay chưa muốn công khai quan hệ của chúng ta?” Diệp Tích Thượng một câu đã nói toạc ra, Cố Hoài Nam cắn môi không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng Diệp Tích Thượng cũng không ép cô, hai người ở bên ngoài ăn một bữa cơm tối coi như là ăn mừng biến chuyển thân phận. Số mạng thật là tàn khốc, cũng chỉ qua giây lát, người cũ đã cưới, cô đã gả, tuy nhiên cũng không phải người ước định tốt ban đầu.

Ai là một nửa kia, người nào lại đem ai làm thành một hạt cát tùy ý có thể làm rơi, lại người nào híp mắt.

Cố Hoài Nam hết sức khổng chế mình, cố gắng dung nhập vào thế giới của người đàn ông trước mắt này, cho dù là tạm thời.

Đã là vợ người, đầu tiên muốn đối mặt là tận nghĩa vụ người vợ.

Đêm đó Cố Hoài Nam tắm rất sạch sẽ, lên giường của anh, sau đó giống như một vật tể nằm chết dí dưới người anh. Mượn ánh trăng sáng tỏ, Diệp Tích Thượng thấy đáy mắt trần định và hỗn loạn như tang hoặc như tối tăm, ngón tay vừa mới đụng phải mặt của cô, nước mắt lớn chừng hạt đậu bỗng nhiên từ khóe mắt cô lăn xuống, ẩn giấu kẽ hở.

Cô mở to mắt, nháy mắt đều không nháy mắt một cái nhìn Diệp Tích Thượng, để cho anh cảm thấy tựa hồ cô không phải muốn cảm thụ mình tại sao động phòng, mà là muốn mình chết thế nào, giống như chỉ cần anh đụng cô, tựa như giết cô.

“Cố Hoài Nam, anh cũng sẽ không ép em làm bất cứ chuyện gì, dồn ép người trước sau đều là em.” Diệp Tích Thượng thật không làm, suốt đêm trở về bộ đội.

Hai người không yêu nhau, có thể nào làm việc người yêu nhau làm.

Chờ anh về nhà nữa thì tất cả đều như trước khi đi, nhưng Cố Hoài Nam đã không thấy, cô mang theo tiền anh cho cô.

Diệp Tích Thượng không kinh hãi, tựa hồ trong đầu đã có dự cảm. Cố Hoài Nam là người anh gặp qua nhiều mâu thuẫn nhất, một mặt tâm niệm thành tro, một mặt không cam lòng, một mặt bị thương an tĩnh, một mặt yêu kịch liệt.

Cố Hoài Nam cô độc, từ vừa mới bắt đầu Diệp Tích Thượng cũng cảm giác được, có lẽ nói một khắc cô không có nhà kia, cũng đã chạm được đến sợi dây nào đó trong lòng anh. Khi cô trải qua tương tự như là Diệp Tiểu An duy nhất trong sinh mạng anh, mà Diệp Tiểu An ít nhất còn có anh, cô gái này thì có người nào có thể cung cấp chỗ dựa vào?

Diệp Tích Thượng không có đi đóng băng tài khoản, cảm giác này mang cho cô hi vọng cuối cùng, một đường lui cuối cùng, anh sẽ không hi vọng cô cô độc chết đi ở chỗ nào trên thế giới.

Cố Hoài Nam không chào mà đi, đi nước Mỹ. Trước khi đi đến chỗ Dư Kim Kim, trừ Dư Kim Kim, cô không thể cáo biệt ai.

Ban đầu ở trước mặt Cố Minh Triết dùng tính mạng thì không phải là Trần Nam Thừa không lấy, hôm nay tựa hồ chỉ là nửa giờ uống cạn chung trà đã là người và vật không còn.

Thực tế tàn khốc, tàn nhẫn rút cái miệng rộng của cô, hàm răng cũng bị đánh nát, lẫn vào máu, nuốt không trôi lại ỏi không được.

Cố Hoài Nam không còn mặt mũi gặp lại bất luận kẻ nào, lời thề son sắt ban đầu người người đều biết, bây giờ nghiền xương thành tro không chỗ ẩn núp.

Cố Minh Triết sẽ dùng biểu tình như thế nào chữa về phía cô, một bộ tư thái “Cha sớm biết” làm tim cô lại cảm một dao: con xem, đây chính là người đàn ông con chọn, con bất chấp tất cả đổi lấy cái gì? Quả đáng như vậy, con ăn không vô được, đều muốn ăn, đường tự chọn, xem con đi xuống như thế nào. . . . .

Cô không cách nào đối mặt với Cố Minh Triết, không muốn thừa nhận ông đều nói trúng.

Chuyến máy bay hạ xuống nước xa lạ đã là buổi tối, Cố Hoài Nam không có hành lý, cũng không nơi có thể đi, cô lang thang đầu đường người đến người đi, vừa đi vừa rơi nước mắt, cho đến cuối cùng đứng tại chỗ ngửa đầu lên tiếng khóc rống không ngừng. Đó là lần đầu tiên cô càn rỡ rơi lệ như thế, đó chân thật là tuyệt vọng tê tâm liệt phế đến chết, thực sự phá thành mảnh nhỏ mơ hồ.

Lời thề rõ ràng trôi trong đầu cô chưa từng phai màu nửa phần, mà người thề muốn cùng cô một đời một kiếp, anh đang nơi đâu?

. . . . .

Cố Hoài Nam thử bắt đầu cuộc sống lần nữa, nhưng cô đem mình vây quá chặt, Trần Nam Thừa lừa gạt cùng phản bội đã để cho cô bị lật nghiêng triệt để thậm chí là tan biến. Thế giới bị anh tự tay hủy diệt, cô không đi ra được, người khác cũng không vào được, cô còn sót lại kiêu ngạo chống đỡ sinh hoạt như người bình thường ở trước mặt người. Cô có thể cười, có thể nói chuyện, cũng đồng thời cảm thấy một người khác trong thân thể mình thờ ơ lạnh nhạt, cô lừa mình dối người, thời thời khắc khắc tan rã cô buồn cười kiên

trì: liều chống cho ai nhìn, còn tưởng rằng cõi đời này còn có ai có thể giống như anh yêu mày, sau đó vứt bỏ mày chứ. . . .

Nhớ nhưng cùng hận ý đan vào, tạo thành lưới khổng lồ, kỹ càng bao cô. Từ đầu đến cuối Cố Hoài Nam không nghĩ ra, đã từng yêu như thế, anh thế nào chịu đem đồ cưới trên người choàng lên cho cô? Nếu như đó không phải là yêu, vậy chuyện anh đã nói đã làm, anh cho cô hi vọng cho cô ấm áp, bọn họ đi qua những năm kia lại coi như là cái gì?

Cố Hoài Nam lâm vào nước xoáy, không cách nào tự kiểm chế, cô muốn một đáp án, Trần Nam Thừa không chịu cho cô, cô nghĩ đến sắp điên rồi.

Cô không ngừng tự nói với mình không cần nghĩ, không cần nhớ lại, nhưng căn bản không cách nào không chế suy nghĩ của mình, cô cảm giác Trần Nam Thừa đang ở bên người cô. . . . . Cơn ác mộng nhiều như vậy, cũng không cảm thấy là cơn ác mộng, ngược lại càng tham luyến ấm áp hư ảo trong mộng. Cố Hoài Nam tình nguyện không chịu được ấm áp chân thật mang cho cô đau đớn khó có thể ức chế, cũng không nguyện ở trong khoảng không sinh mệnh đáng sợ không có anh tan rã.

Khi rượu còn đã bắt đầu không có tác dụng, Cố Hoài Nam rút cuộc bắt đầu đụng chạm ma túy. Cô nhốt mình, thân ở thế giới hư cấu, hăm sâu, trầm luân. Dần dần, ngày thứ hai tỉnh lại thấy ống chích bên tay thì cô đều sẽ không khóc nữa.

Nước mắt không dậy nổi bất, sẽ chỉ làm cô sỉ nhục hơn. Thù hận cùng không cam lòng giống như một con côn trùng không biết thỏa mãn, gặm thức ăn linh hồn cô, Cố Hoài Nam cảm giác mình từ từ chỉ còn lại một cái xác. Rốt cuộc có một ngày, Cố Hoài Nam thấy mình trong gương giống như quỷ, lòng chết lặng rốt cuộc có một tia dần ra.

Đó là một ánh nắng buổi sáng tươi sáng, Sách Thế Kỳ nhìn thấy một cô gái châu Á sợ hãi đứng ở bên ngoài phòng khám bệnh của mình, da trắng, vóc người mỏng như trang giấy. Đầu tiên anh dùng Anh văn hỏi cô, thấy cô không có phản ứng liền thử thăm dò dùng Trung văn chú ý cô.

“Cần trợ giúp gì sao?”

Cố Hoài Nam bỗng đứng ngẩn đầu lên, ánh mắt đen tối thoáng chốc tràn đầy uớt ướt. “Tôi bị bệnh. . . .”

66. Chương 66

Diệp Tích Thượng nói xong câu đó, trong phòng nhất thời một hồi an tĩnh ngán ngùi.

Cố Hoài Nam nhìn anh, kinh ngạc đáy mắt biến mất, cô không phải người ngu, nếu có người nói cùng Diệp Tích Thượng chuyện mất cá chân chân phải của cô, cô như thế nào lại không đoán được người nọ là ai. “Có phải Tiểu Tây nói cái gì với anh hay không?”

Diệp Tích Thượng cho là cô do dự, ôm cô lên đưa về trên giường trong phòng ngủ, bộ dạng xoay người muốn đi. Cố Hoài Nam nào chịu để cho anh đi, tay nhỏ bé bắt lại vạt áo anh. “Anh đi đâu?”

Diệp Tích Thượng không có ứng, gạt tay cô liền đi ra ngoài. Cố Hoài Nam sốt mấy ngày, chưa ăn thứ gì, thân thể vốn suy yếu, gấp gáp không nhịn được ho khan, ho khan tựa như không dừng lại được, cả người đều đau.

Diệp Tích Thượng đi vào nữa thì Cố Hoài Nam mới vừa khụy xuống, vô lực nằm lỳ ở trên giường, giống như con mèo nhỏ đáng thương. Anh nhìn, không nói gì, bàn tay lần vào trong chăn túm ra chân phải của cô. Lúc này Cố Hoài Nam mới nhìn thấy trên bàn tay của anh lại cầm một con dao nhỏ, sắc mặt trắng nhợt.

“Anh ——”

Cô mới kịp mở miệng, đã rơi vào tay Diệp Tích Thượng, trên cổ tay hơi chút dùng sức, dây đỏ quấn quanh trên mắt cá chân của cô trong nháy mắt bị cắt đứt, lộ ra mắt cá chân trắng mịn —— nơi nào nhìn thấy nửa điểm dấu vết hình xăm?

Diệp Tích Thượng nhìn chăm chú, bàn tay siết chân của cô, ngược mắt chống lại mắt Cố Hoài Nam. Trên mặt anh không nhìn ra bất kỳ vui mừng, lại làm cho Cố Hoài Nam cảm thấy cảm giác bị áp bức khổng lồ, không khỏi nuốt nước miếng một cái.

“Thời điểm ở nước Mỹ em đã tẩy sạch hình xăm.”

Diệp Tích Thượng để dao nhỏ xuống, lại không buông chân cô ra, thân thể chậm rãi đè hướng cô, tay một đường trượt lên trên, dò vào phía dưới chăn thậm chí trong áo ngủ. Trên tay anh thô ráp mang đến cảm giác tê tê dại dại kiến bò ở trên làn da cô, Cố Hoài Nam sợ nhột, rụt một cái lại bị anh bỗng dưng đè lại bấp ùi.

“Vậy còn mang vòng chân này làm gì? Muốn đời sau sẽ cùng cậu ta tiếp tục nhân duyên kiếp trước?” Diệp Tích Thượng cúi người, cúi chỗ chống bên đầu cô, đầu ngón tay treu chọc tóc rơi trên trán cô.

Cố Hoài Nam lúng túng không thôi, cũng không cps dũng khí nhìn anh, tầm mắt chỉ dám nhìn cằm anh.

“Nhìn anh.” Diệp Tích Thượng nói, mang chút giọng ra lệnh, không giận tự uy.

Cùng anh ở cùng nhau lâu như vậy, đừng xem Diệp Tích Thượng bình thường thương cô cưng chiều cô nhường cô, để cho cô có thể làm mưa làm gió, nhưng mỗi lần đến loại thời điểm này Cố Hoài Nam cũng tự động tị ngòi, bị khí thế tàn sát một cách tự nhiên trên người anh hù dọa, không dám không nghe.

Cố Hoài Nam đem tầm mắt từng chút từng chút dời lên bên trên, cho đến khi nhìn đến con người đen nhánh của anh, lúc này mới phát hiện ra đáy mắt anh thâm thúy lại mang theo một chút. . . . . Hấp dẫn. “Em vốn định vứt bỏ chỉ là Sách Thế Kỳ nói giữ lại cũng tốt, mang theo cái này coi như chuông báo động.”

Cố Hoài Nam vẫn nhớ Sách Thế Kỳ nói: người không thể vẫn sống ở trong quá khứ, nhưng không thể đều quên tất cả những thứ đã qua, đau đớn có thể từ từ quên lãng, dạy dỗ lại nhất định phải nhớ, mới sẽ không dẫm lên vết xe đổ.

Diệp Tích Thượng không nói, Cố Hoài Nam sợ anh không tin, tay nhỏ bé giãy giụa từ trong chăn ra giờ lên ngón tay thề, còn bồi thêm một câu: “Thật!”

“Mới vừa rồi anh đang suy nghĩ, nếu như ở đây còn có tên cậu ta, muốn hay không muốn anh đánh em một bữa.”

Đầu ngón tay Diệp Tích Thượng miêu tả gò má cô, Cố Hoài Nam ủy khuất nhìn anh. “Anh làm một lần em sẽ như vậy, nếu thật động thủ, em còn có thể sống sao?”

Ánh mắt Diệp Tích Thượng trầm trầm, so mới vừa rồi lại thêm mấy phần nhiệt độ. “Cố Hoài Nam trước đây nhảy sông đã chết, cô gái anh cứu lên, mạng là của anh, không có sự đồng ý của anh, ngay cả tư cách chết em cũng không có.”

Anh cúi đầu xuống, lấy môi vuốt ve môi của cô, thì thầm nói. “Tương lai sẽ là hình dáng gì cũng không ai biết, anh có thể cam đoan với em chính là sẽ không có lừa gạt, cũng không có phản bội. . . . . Em không cần sống cẩn thận, nhớ vết sẹo em lưu lại ở trên người anh sao?”

Cô gật đầu, Diệp Tích Thượng cầm mặt của cô hôn cô một cái, “Nhớ đó chính là minh chứng anh thuộc về em, anh sẽ luôn ở đây, nơi nào cũng không đi.”

Trong hai tháng Cố Hoài Nam tìm chết, từng có một lần nhân viên làm công tắm cho cô nhất thời khinh thường sơ sót bị đánh ngất xỉu, Cố Hoài Nam đập bể cửa sổ muốn từ cửa sổ lầu một chạy trốn, trùng hợp đụng Diệp Tích Thượng vào mới từ bên ngoài trở về.

Diệp Tích Thượng mấy bước đuổi theo cô nắm trở lại, nhưng không ngờ trong tay cô cất giấu một mảnh thủy tinh, lúc giãy giụa hung hăng cửa trên người anh một vết thật dài, bên bụng nghiêng qua thẳng vươn dài đến phân nửa bụng bên trái.

Lúc ấy anh chảy nhiều máu như vậy, cô làm sao sẽ quên. . . . .

Cố Hoài Nam cắn môi, nước mắt mới vừa ngừng lại tràn đầy hốc mắt. “Em vẫn không biết, thời điểm anh đã cứu em coi như xong, tại sao còn giúp em nhiều như vậy?” Cô mân mê cái miệng nhỏ, “Chẳng lẽ cảm thấy tiểu cô nương không chỗ nương tựa liền sắc tâm nổi lên nghĩ muốn chiếm thành của mình?”

Diệp Tích Thượng tức giận cũng cười. “Khi đó em vừa gầy vừa khô héo, bản thủ không có gì tên ăn xin, anh lại bụng đói ăn quăng nhìn thấy bộ dáng của em cũng không muốn làm, bệnh điên.”

Cố Hoài Nam hút hút lỗ mũi, “Cũng may, anh không thấy em đáng sợ hơn đáng vẻ, nếu không nhất định sẽ không muốn em, Sách Thế Kỳ nói lần đầu tiên nhìn thấy em xiêu vẹo cho là từ trong phim kinh dị chạy ra —— ưm!”

Cô còn chưa nói hết, đã bị Diệp Tích Thượng lấy hôn bịt kín. Anh nâng cổ của cô hôn cô thật sâu, cạy môi của cô nín lấy cái lưỡi cô lộn xộn, anh hôn sâu hung ác, tay trong chân cũng càng không an phận. Cố Hoài Nam nóng vốn không lui hết toàn bộ, yếu đuối giống như chân bông, anh bóp nghiêng chà xát, muốn làm gì thì làm, một chút năng lực chống cự cũng không có, cũng không muốn phản kháng.

Diệp Tích Thượng muốn nói cho cô biết, tất cả quá khứ đã qua, cảm ơn cô dũng cảm cùng kiên cường, cảm ơn cô chịu trở lại, mới để cho bọn họ không có bỏ qua lẫn nhau mà tiếc nuối cả đời.

Hai người môi dán môi, lưỡi quần lưỡi, hô hấp cùng nghe thấy —— tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Trong đầu Cố Hoài Nam chợt toát ra cái từ này, không ngừng nước mắt, không tiếng động chảy xuống.

Chính là anh, không bao giờ thay đổi nữa, không sợ, người đàn ông này, chính là vì anh chết một lần cũng đáng —— không, không chết, nên vì anh sống thật khỏe, mới để anh thương yêu mình không chạm đến ranh giới cuối cùng.

. . . . .
. . . . .

“Ông xã. . . . . Diệp Tích Thượng. . . . .”

“Hả?”

Diệp Tích Thượng chuyên tâm thưởng thức vai cô, bàn tay vuốt ve trước ngực cô, dục vọng rục rịch ngóc đầu dậy. Cố Hoài Nam kiều mị thở dốc, tay nhỏ bé ngăn anh, ngực phập phồng phập phồng.

“Em, em bệnh còn chưa hết. . . . . Có thể chờ em khỏe hẳn. . . . . Làm tiếp. . . . .”

Diệp Tích Thượng dừng động tác lại, khẽ ngẩng đầu lên, không được tự nhiên nhú nhú mày, khi nào thì anh bắt đầu trở thành người đàn ông chữ sắc đường đầu? Cố Hoài Nam cho là anh đang suy tính làm hay khôn làm, khẩn trương lôi kéo ga giường che kín vai trần trũng không kích thích anh nữa, mềm mại cầu xin. “Ông xã, đợi thêm mấy ngày có được hay không. . . . .”

Diệp Tích Thượng không có ứng cô, trong lòng cười đến nghẹn, trước đêm đó Cố Hoài Nam nào có như vậy qua? “Em đói không?”

Cố Hoài Nam gật đầu một cái, lại lập tức lắc đầu. Cô thật đói bụng, nghĩ lại lại sợ anh hiểu lầm *****, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu. Diệp Tích Thượng làm sao nhìn không thấu suy nghĩ của cô, khoe miệng nhàn nhạt ngoắc ngoắc lúc này mới đứng dậy. “Anh đi làm chút gì cho em ăn.”

Cô gái này sợ thật bị chính mình làm sợ, xem ra thỉnh thoảng làm hung ác tuyệt không phải xấu, cũng không biết sau này cô có thể lưu lại ám ảnh hay không. . . . .

*

Có lẽ là nguyên nhân thật lâu không sinh bệnh, lần này Cố Hoài Nam bị bệnh thật lâu, kéo dài sốt nhẹ chừng mấy ngày sau lại bắt đầu cảm, ở trên giường nhiều ngày.

Diệp Tích Thượng vì thế rất là nhức đầu, cơ hồ toàn bộ đoàn cũng biết đoàn trưởng của bọn họ bởi vì trên giường quá dưng mãnh mà đem đoàn trưởng phu nhân tươi sống làm đến phát sốt ngã bệnh, nằm trên giường lâu. Gan nhỏ thấy anh cười thần thần bí bí, gan lớn chút như mấy cái Phó Đoàn Trưởng chính ủy Tham Mưu Trưởng Chi Lưu, không chút khách khí đèn chuyện như vậy nhạo báng làm vui.

Những người này trừ Tiết Thần cùng một người phó đoàn khác có niên kỷ xấp xỉ anh, những người khác lớn tuổi hơn so với anh, ở bộ đội có lúc lý lịch còn muốn đề người hơn cấp bậc, tuy anh là một đoàn trưởng, dù

sao trẻ tuổi, trong việc công Diệp Tích Thượng cũng phải suy tính ý kiến của bọn họ, hướng chỉ âm thầm, hướng chỉ chuyện này anh đúng là quá, bị chế nhạo cũng không có biện pháp.

Lại nói kể từ khi làm rõ chuyện cưới chui với Cố Hoài Nam, cũng bị không ít khổ, trong ngày thường anh em bạn bè xưng anh gọi em cũng bị tức chết đi được, đánh cũng đánh không lại, đánh thắng cũng không đánh được, không thể làm gì khác hơn là miệng lưỡi sinh cơn vui vẻ cho hả giận.

Diệp Tích Thượng tự biết đuối lý, không thể làm gì khác hơn là đợi Cố Hoài Nam lành bệnh sau đó chiêu đãi bọn anh em một phen, coi như là bữa tiệc đền lỗi.

Cố Hoài Nam bệnh nặng khỏi, còn có một phen cảm giác đặc ý, cùng Diệp Tích Thượng đứng cùng nơi ở trong mắt người khác tăng thêm cảm giác hình ảnh đêm đó. Tuy Cố Hoài Nam là đứa bé xuất thân từ gia đình quân nhân, nhưng cũng là lần đầu tiên biết lính trên bàn rượu đáng sợ như vậy, càng thêm lần đầu tiên biết tử lực của Diệp Tích Thượng tốt như vậy.

Một phòng ba mươi mấy người, đều không ngoại lệ đều là chiến hữu của anh, có thượng cấp cũng có hạ cấp, Diệp Tích Thượng bồi tội mỗi người tự phạt một ly, một vòng sắc mặt chỉ khê xuống chút, cổ áo đã bị xé mở, dưới bàn lực nắm cô hơi lớn.

Cố Hoài Nam đau lòng, ý vị gấp thức ăn cho anh, Tiết Thần liền cười cô. “Ồ, chị dâu, đau lòng?”

“Người đàn ông của mình dĩ nhiên sẽ đau lòng.” Cố Hoài Nam len lén trừng mắt liếc anh một cái. Tiết Thần không thèm để ý, ngâm lấy điều thuốc bấm bấm thời gian, hai tay vỗ thét to lên. “Đau lòng cũng không có biện pháp, Diệp Suất lừa gạt chúng tôi khổ thể, tình huống này uống rượu vòng thế nào cũng phải ba vòng, đến đây!”

Cố Hoài Nam nào chịu? Phản đối, ai biết ngay giữa mọi người lòng kẻ dưới này, Diệp Tích Thượng vừa mới đứng lên liền bị hai người đàn ông bên cạnh ấn lại chỗ ngồi. “Vòng này chị dâu thay, anh nghỉ ngơi.”

Diệp Tích Thượng lắc đầu cười khổ. “Thân thể mới tốt, không cho các cậu hành hạ cô ấy như thế, để tôi đánh đi.”

Ai ngờ một câu nói của anh đưa tới phản ứng lớn hơn, không biết người nào cao giọng nói một câu: “Chị dâu bệnh chúng tôi nào dám hành hạ? Chị dâu chị nói xem, là ai hành hạ chị mấy ngày không xuống giường? Có phải Diệp Suất của chúng tôi quá mạnh hay không, thân thể nhỏ bé của chị không chịu nổi à?”

“Không thể nói dối, đội chúng tôi có người làm chứng.”

Tiếng nói vừa dứt, cả nhà cười ầm.

Cố Hoài Nam mới vừa uống hai chén, nghe lời này suy nghĩ liền hiểu được, khuôn mặt nhỏ đỏ. Cô bình thường phách lối nữa cũng chỉ phách lối đối với Diệp Tích Thượng, chưa từng ở loại trường hợp này bị cười giỡn như thế, nói cũng không được, không nói cũng không xong, lúng túng tránh hướng sau lưng Diệp Tích Thượng.

Diệp Tích Thượng muốn lấy dáng vẻ đoàn trưởng tới khuyên bọn họ bớt phòng túng một chút, đáng tiếc một chút hữu dụng cũng không có, bọn tiểu khốn kiếp này ngược lại huyên náo càng ngày càng bốc, anh cũng không có gì, mắt thấy Cố Hoài Nam muốn tìm một cái lỗ để chui vào, không thể làm gì khác hơn là giơ tay đầu hàng. “Được, đủ rồi đủ rồi.”

Mọi người chột an tĩnh, Diệp Tích Thượng cắn răng một cái. “Là tôi, tôi đem cô giày vò đến mấy ngày không xuống giường được, mấy tổ tông, hài lòng chưa?”

Cố Hoài Nam mới thở dài một hơi, liền nghe trong tiếng huyên náo có người nói. “Quy củ cũ, Diệp Suất, anh hiểu, Tiết gia! Tính giờ.”

Tiết Thần buông tay, “Đừng trách tôi, cậu biết tôi luôn luôn công chính, một phút cũng sẽ không thiếu cậu.”

Cố Hoài Nam không hiểu, từ phía sau anh lộ ra cái đầu nhỏ. “Quy củ cũ gì?”

Diệp Tích Thượng vừa muốn đáp anh, cửa phòng liền bị người mở ra, có người tới trễ. Tiết Thần cũng nhìn thấy, trông mắt hơi híp, miễn cưỡng đứng lên. “Đây không phải là Trần đại đội sao, tới chậm phải phạt rượu, không phải các anh em?”

Khi nói chuyện, Trần Nam Thừa đã đến gần, tầm mắt đầu tiên là quét một vòng trên mặt Cố Hoài Nam, sau đó hướng về phía Diệp Tích Thượng cười một tiếng. “Xin lỗi, có chuyện chậm trễ.”

Diệp Tích Thượng từ trong tay người một bên nhận ba ly rượu lần lượt bày trên bàn, rót đầy. “Đây cũng là quy củ cũ, không cần tôi nhiều lời chứ?”

Trần Nam Thừa cũng không hàm hồ, bưng lên mở miệng, uống một hơi cạn sạch.

Mọi người vỗ tay, sau đó không khí ồn ào lên. “Diệp Suất nhanh lên, Trần đại đội tới rồi, lúc này người đã đông đủ, anh liền bắt đầu đi! Chúng tôi chờ!”

Cố Hoài Nam không nghĩ tới tới nay Trần Nam Thừa cũng tới, vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc. Diệp Tích Thượng gạt đầu một cái, có người rút ly rượu trên mặt bàn, không gian trống đi, Diệp Tích Thượng ở trong mâm đựng trái cây nắm quả anh đào ngậm vào trong miệng, trở tay kéo Cố Hoài Nam vào trong ngực, xoay người liền đè ở trên bàn rượu hôn.

Hết chương 66

67. Chương 67

Cố Hoài Nam hiển nhiên vẫn còn chưa chuẩn bị tinh thần đã bị Diệp Tích Thượng đè ở trên bàn, dưới con mắt mọi người hôn nóng bỏng, nào có thể nhập tâm theo anh, ngay cả mắt cũng còn ngây ngốc mở. Diệp Tích Thượng thấy cô mở mắt, khe khẽ cắn môi cô, một tay vốn nắm sau đầu cô, một tay khác vốn nắm hông cô, hiện tại đổi thành hai tay bưng lấy mặt cô, ép cô chuyên tâm.

Cố Hoài Nam bị anh hôn thần hồn điên đảo, tiếng huyền não bên tai tựa hồ cách mình càng ngày càng xa, trước mắt chỉ có con người thâm thúy không đáy của Diệp Tích Thượng, chói lọi như ngôi sao. Cố Hoài Nam dần dần bị anh hấp dẫn, cũng bắt đầu đáp lại, tay nhỏ bé lúc trước chống đỡ anh từ từ leo lên vai anh.

Chung quanh ồn ào lớn hơn, Cố Hoài Nam căn bản không có tinh lực chú ý tới, cô vốn không phải làm bộ tiểu thư nhàn nhõ, Diệp Tích Thượng cũng phóng khoáng, cô há không phối hợp.

Tất cả mọi người đều vỗ tay cho Diệp Tích Thượng kêu khẩu hiệu thì chỉ có hai người coi như bình tĩnh, ở một bên thờ ơ lạnh nhạt.

Tiết Thần phụ trách tính giờ, thỉnh thoảng ngược mắt đem tầm mắt từ đồng hồ chuyển qua trên người hai người đang triển miên không một mối bên kia, lại liếc xéo Trần Nam Thừa bên cạnh. “Có cảm tưởng gì?”

Về mặt Trần Nam Thừa bình tĩnh như thường, nghe Tiết Thần hỏi như thế liền khẽ cười. “Đám người kia nhiều lần cũng làm như thế, cũng không đổi trò gian trá chút.”

“Tốt.” Tiết Thần chậm rãi nhả ra làn khói, “Chờ thời điểm tôi kết hôn, chúng ta sẽ chơi mới mẻ.”

Anh không nói lời nặng, ý vị khiêu khích lại nồng. Trần Nam Thừa nhìn anh một cái: “Không phải cậu chia tay cùng Kim Kim sao? Cưới ai? Có đối tượng mới?”

Tiết Thần khinh thường nhẹ xuy. “VẬY còn phải cảm ơn Trần Nam Tầm, chỉ là chia tay rất lâu đối với vài người mà nói cũng không phải kết thúc tình cảm, mà một đoạn mới hoàn toàn mới bắt đầu. Nói yêu thương, phân phân hợp hợp cũng bình thường, cô ấy chưa gả tôi chưa lập gia đình, tôi hối hận còn có thể bắt cô ấy trở về bên cạnh tiếp tục thương yêu cưng chiều, cho nên phân mấy lần kết quả vẫn hợp thành một, nhưng mà đối với một số người khác mà nói chia tay chính là vô luận như thế nào cũng không có biện pháp quay đầu lại, cậu nói. . . . . Đúng không?”

“ . . . . . ”

Tiết Thần đang ám chỉ Trần Nam Tầm hay anh, Trần Nam Thừa không biết, trong lòng cảm thấy bị đâm. Anh không có lên tiếng, chỉ khẽ mỉm cười, tầm mắt trở lại trên thân hai người kia, con mắt sắc sâu mấy phần không dễ dàng phát giác.

Trước mắt anh, vài bước xa, cô gái cùng người đàn ông lâm vào nụ hôn nóng bỏng, vẻ mặt anh quen thuộc như vậy.

Nhưng quen thuộc thì thế nào? Sờ không tới cũng đụng không được, anh không có tư cách.

Diệp Tích Thượng hôn đã nghiêng, mới dùng đầu lưỡi đem quả anh đào trong miệng đẩy tới bên môi cô, lúc này Cố Hoài Nam mới giật mình là còn có một quả anh đào nữa tồn tại. Trước kia buổi chiều phim tối cô tới quầy rượu chơi, làm sao không hiểu trò chơi nhỏ này? Cô dùng răng cắn thật cẩn thận cắn anh đào để cố định, đem cuống anh đào chuyển tới cho Diệp Tích Thượng.

Chỉ là mới vừa làm như vậy cô cũng có chút hối hận, Diệp Tích Thượng lúc trước còn là người đàn ông thứ thiệt, khi hai người lui tới, ban đầu anh liên tiếp dùng kỹ thuật hôn khéo cũng trẻ trung, loại trò chơi này đối với anh mà nói có thể có chút làm người khác khó chịu hay không? Còn không bằng để cho cô làm.

Nào biết cô đang suy nghĩ có muốn đem anh đào trả lại cho anh hay không, Diệp Tích Thượng đã kết thúc nụ hôn này, rời khỏi môi cô. Cố Hoài Nam mở mắt ra mờ mịt nhìn anh, đôi mắt quyến rũ xuân tình, khuôn mặt nhỏ đỏ thắm, đôi môi sưng, nhất là phần môi đang ngậm lấy quả anh đào. Khăn trải bàn màu đậm làm nền cho vấy màu đỏ cùng làn da nõn nà, Diệp Tích Thượng giật giật hầu kết, kéo cô, nhìn về phía Tiết Thần.

Tiết Thần sang xem anh đào hoàn chỉnh trên phần môi Cố Hoài Nam, còn có anh đào bị cắn, bấu môi, nâng đồng hồ lên. “Năm phút mười bảy giây, cố ý phải không? Diệp Suất?”

“Nhất định là cố ý! So với tôi, thời gian sử dụng còn dài hơn, Diệp Suất, miệng chị dâu ngọt như thế à? Hôn xong kích thích chúng tôi đấy?”

Một người đàn ông làn da ngăm đen khoác vai Diệp Tích Thượng, nháy nháy mắt hướng Cố Hoài Nam. Cố Hoài Nam nhớ người đàn ông này, năm ấy cô len lén trở lại, đêm đó ở bên ngoài Ngự Cảnh Uyển chú rể này nói chuyện cùng Diệp Tích Thượng, nhưng tối nay cũng là một trong những người huyên náo vui mừng.

“Không tệ, tôi chính là cố ý, không ai quy định không cho phép thua.” Diệp Tích Thượng chỉ cười yếu ớt, giơ tay lên lấy quả anh đào kia ra. Cố Hoài Nam cho rằng anh muốn vứt bỏ, vậy mà anh lại ở trước mặt mọi người đem anh đào ăn, cuối cùng lấy ngón tay lau miệng, thưởng thức thành phẩm.

“Không ngọt.”

Về mặt anh rõ ràng nghiêm chỉnh thế kia, nói ra lại tà khí như vậy, Cố Hoài Nam vừa muốn mở miệng bỗng dừng lại bị anh kéo vào trong ngực hôn, lưỡi mềm mại linh hoạt nhảy múa trong miệng cô, chừng ba phút mới thả cô ra, chống đỡ trên môi cô, liếm khéo miệng cô hỏi. “Đúng không?”

Cố Hoài Nam bụm mặt, đúng lúc mọi người càng ngày càng khoa trương ồn ào lên lại xấu hổ nói không ra lời, người đàn ông này thật đã thay đổi, tại sao ngày trước chưa từng thấy qua anh cũng có một mặt lạnh lẽo CMN như vậy?

Diệp Tích Thượng lại bị lôi kéo đi uống rượu, lúc này là người đàn ông tài giỏi đầu, không thể có phụ nữ dính vào. Cố Hoài Nam cho rằng rốt cuộc mình cũng có thời gian thở dốc, nhưng những người này làm sao tốt bụng bỏ qua cho cô, thay nhau tới gây khó khăn cho “Cô dâu mới” của Diệp đoàn.

Cố Hoài Nam cũng không phải cô gái bình thường, trong tính cách có sức hào phóng như một người đàn ông, mấy ly rượu đi qua thì càng phóng khoáng hơn. Diệp Tích Thượng ở bên kia bình đến tướng canh, bên này Tiết Thần vâng mệnh giúp đỡ cản lại, nếu không lấy tử lượng của Cố Hoài Nam sớm không thể không nằm xuống.

“Này, có chừng mực, chuốc say cô ấy buổi tối Diệp Suất phải làm thế nào?” Tiết Thần lại ngăn cản một người tới mời rượu, mặt người nọ nghiêm cất giọng hướng phía bên kia hỏi. “Họ Diệp, vợ cậu là bần nặn hay sao? Chảy ra như nước? Ngay cả mấy ly rượu cũng không uống được?”

Người này thô thanh thô khí, tại chỗ đã sớm không xem ra gì, nhưng Cố Hoài Nam không biết, còn tưởng rằng chọc đối phương mất hứng, không muốn phá hư không khí, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, đưa đến trợn trợn trừng trừng trợn trợn trợn trợn.

Tiết Thần cảm cũng không cảm được, cứ như vậy nhìn Cố Hoài Nam liên tiếp bị chuốc vài ly. Ngay cả đứng cô cũng không yên, trên mặt cười chói lọi như hoa đào. Rốt cuộc Diệp Tích Thượng không nhìn được tới làm hộ hoa sứ giả, lúc này mọi người mới dời hỏa lực đi tấn công Diệp Tích Thượng.

Cố Hoài Nam chân chính có khẩu khí, Tiết Thần nửa đùa cô ngồi xuống, chuyển chén nước trà tới, ngay tiếp theo giơ ngón tay cái lên. “Đủ tăng vinh quang cho chồng cô, các cô gái không có mấy người có thể đối phó đến bây giờ.”

Cố Hoài Nam cho anh một ánh mắt an tâm, lại bưng một ly tới giơ lên trước mặt anh. Tiết Thần khoát tay, “Chúng ta coi như xong đi, cho cô chút mặt mũi, tránh cho Diệp Suất quay đầu lại tìm tôi gây phiền toái.”

“Tôi gánh vác cho anh.” Về mặt Cố Hoài Nam tươi rói, chợt nghiêm túc lại. “Ban đầu không nên đem chuyện kết hôn công khai là yêu cầu của tôi, vì tôi, Diệp Tích Thượng che giấu anh nhiều năm, tôi biết rõ trong lòng anh khó chịu, một ly này coi như tôi nói lời xin lỗi với anh, xin lỗi anh.”

Dứt lời liền một hơi cạn sạch, Tiết Thần nhún vai, hết cách than thở, không thể làm gì khác hơn là làm theo cô. Cố Hoài Nam lại rót đầy, Tiết Thần nhướng mày. “Ly này vì cái gì?”

“Vì. . . . . Kim Kim.” Cố Hoài Nam mở miệng như dẫn dò. “Chờ Kim Kim trở lại, đừng khiến cô ấy chịu uất ức, cô ấy là chị em tốt nhất của tôi, tôi tin tưởng cô ấy nhận thức chuẩn người. Tiết Thần, đừng trách cô ấy nữa, cô ấy chỉ không cẩn thận để anh dẫn dắt thương anh, dẫn dắt lẫn nhau. Cô ấy yêu anh, anh rõ ràng nhất.”

Tiết Thần trầm ngâm chốc lát, cười, cười có chút khổ sở, ly rượu cùng cô đựng một cái. “Làm.” Dẫn đầu uống một hơi cạn sạch.

68. Chương 68

Ở trong ấn tượng của Diệp Tiểu An, Diệp Tích Thượng vẫn luôn là người nghiêm túc, người đàn ông không cười nói tùy tiện, không hút thuốc lá cũng không thấy anh uống rượu, thời thời khắc khắc vẫn duy trì lý trí tỉnh táo. Cho nên khi một người mùi rượu, trong ánh mắt người đàn ông mang chút ít men say, hưng phấn ôm một cô gái xinh đẹp vào trong ngực xuất hiện trước mặt cô, Diệp Tiểu An cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

“Anh, đây là. . . . . Bạn gái của anh?” Lúc ban đầu hơi kinh ngạc, sau đó Diệp Tiểu An không nhịn được chậm rãi nhếch khóe miệng lên, đứng lên kéo va ly hành lý qua, làm ra bộ dạng muốn đi. “Xem ra em trở lại không đúng lúc rồi, buổi tối hôm nay em tìm một chỗ thích hợp nghỉ ngơi, đi trước, em không quấy rầy hai người.”

Trên miệng cô nói như vậy, nụ cười lại không kìm được bó cứng. Diệp Tích Thượng làm sao có thể để cô rời đi như vậy, một tay lôi cô trở lại, thuận tay nhận lấy hành lý của cô. “Đợi bao lâu rồi? Sao không biết gọi điện thoại cho anh sao?”

“Em có gọi, không ai nghe, có thể anh đang bận bịu.” Dĩ nhiên, đang bận cái gì cũng không ai biết. Diệp Tiểu An chứa đựng nụ cười xấu xa liếc nhìn Cố Hoài Nam, lấy gắng tay mập mập xuống, đưa tay nhỏ bé ra. “Chị chính là chị Nam Nam à? Em là Diệp Tiểu An, chị gọi em là Tiểu An là được rồi.”

Diệp Tiểu An biết cô? Cố Hoài Nam thầm giật mình, nghĩ lại lại cảm thấy có cái gì không đúng, tựa hồ Diệp Tiểu An chỉ biết sự tồn tại của cô, cũng không biết quan hệ giữa cô và Diệp Tích Thượng. Cố Hoài Nam thấy hài hước không chút che giấu ở trong mắt cô, vừa lúng túng vừa khẩn trương vươn tay nắm tay cô. “Trực tiếp gọi tôi là Nam Nam là được, chúng ta cùng tuổi, không có kém mấy tháng.”

Diệp Tiểu An cười một tiếng, nhướng lông mày hướng Diệp Tích Thượng. “Em nên ở bên ngoài nhì?”

Cô nói xong cũng hắt hơi một cái, Diệp Tích Thượng trừng mắt, lập tức đem khăn trên cổ tháo xuống quần cho cô. “Không được.”

Dưới ánh mắt Diệp Tiểu An cũng bị che, nhưng lại thấy cô cười như cũ. “Không tiện đâu? Không phải Nam Nam vừa muốn đi nhà anh ‘làm cái gì’ ư?”

Bọn Diệp Tích Thượng mới vừa nói chuyện cô cũng nghe được, đã trẻ thế này còn đem cô gái dẫn về nhà, mục đích gì người nào lại không biết? Cố Hoài Nam nhất thời cảm thấy trên mặt nóng như lửa thiêu, quần bách dùng hai tay che mặt: thật là không có mặt mũi gặp người. . . . .

*

Từ trong thang máy cho đến khi vào cửa thay quần áo xong, đầu óc Cố Hoài Nam choáng váng. Cô mở vòi nước ra hắt nước lên trên mặt, cố gắng tỉnh táo một chút, sau đó nhìn mình trong kính, ý thức từ từ tụ tập, tạo thành một tin tức: Diệp Tiểu An trở lại.

Diệp Tích Thượng đem hành lý của Diệp Tiểu An đưa vào phòng khách, vừa tìm một bộ chăn màn dày cho cô, vừa vào cửa đã nhìn thấy cô cũng không thay y phục trực tiếp nằm lỳ ở trên giường ngủ.

Diệp Tích Thượng để chăn xuống kêu cô mấy lần, Diệp Tiểu An không có một chút phản ứng, ngủ như heo. Diệp Tích Thượng không biết cô từ quốc gia nào bay trở về, cũng không biết cô ngồi máy bay bao lâu, thấy quàng thâm dưới mắt cô thì sa sầm không gọi cô nữa, đem cô ôm lên, động tác rất nhẹ đổi khăn trải giường, sau đó lại đem cô ôm tới.

Diệp Tích Thượng ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn mặt cô ngủ say, trong lòng mềm mại, đầu ngón tay vén tóc của cô lên, nhẹ nhàng vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ bé ửng đỏ nhưng vẫn non mịn như cũ, khóe miệng vênh lên.

Cô gầy, đầu tóc cũng ngắn, nhưng vô luận biến thành cái dạng gì, Diệp Tiểu An trong mắt trong lòng anh tựa hồ vĩnh viễn đều là đứa bé chưa trưởng thành, cần anh quan tâm, cần anh tới chuẩn bị hết thảy cho cô. Chẳng qua là anh cũng biết rõ, từ khi bắt đầu gặp Giang Thiệu, vị trí của anh đã từ từ bị thay thế. Anh có thể làm vì cô, Giang Thiệu cũng có thể, mà có một chút chuyện chỉ có Giang Thiệu có thể làm vì cô mà anh thế nhưng lại không thể ra sức.

Diệp Tích Thượng trở lại gian phòng, Cố Hoài Nam đã chui vào chăn rồi, chờ anh tắm rửa xong bò lên giường, rượu cồn trong thân thể tiếp tục quấy phá như cũ. Cố Hoài Nam ở bên cạnh anh cảm dỗ, anh làm sao nhịn được?

Cố Hoài Nam vốn đã ngủ rồi, trong giấc mộng cảm thấy một đôi bàn tay nóng hằm hập di chuyển trên người mình, sau mộng có một vật thô sấp nong nóng đẩy mình. Cô giật giật, chân đã bị tách ra, vật cứng rắn cứ như vậy cài lại đi vào.

“Đừng. . . . . Tiểu An ở nhà đấy.” Cố Hoài Nam muốn kháng cự, giây dựa, bị Diệp Tích Thượng dùng sức ngăn trở về.

“Cô ấy ngủ.”

“Không được. . . . . Cô ấy nghe thấy.”

“Em nhỏ giọng một chút là tốt rồi.” Dứt lời, tăng nhanh tốc độ công chiếm. “Nam Nam. . . . .”

Cố Hoài Nam nhẹ giọng ứng tiếng, cô nằm úp sấp, cấn vỏ gối không dám phát ra âm thanh, ngực bị anh xoa, không hề có năng lực phản kháng, cái chăn bị anh giam cầm, giác quan ý thức vui vẻ cũng là hỗn loạn.

Chuyện xong xuôi, Diệp Tích Thượng khẽ cấn môi cô, trong miệng hỏi mơ hồ không rõ. “Hôm nay nói những lời đó với Trần Nam Thừa, thật ra là vì tức cậu ta?”

“Còn không phải là vì cho anh mặt mũi, cho thoải mái, nếu không em đâu già mồm cãi láo nói lời như thế?” Cố Hoài Nam không vui đáp anh, mệt mỏi ngập liên tục, thể lực tiêu hao, không cần thiết chốc lát đã ngủ.

Diệp Tích Thượng ôm sát cô, trong trái tim ấm áp.

“Cô gái ngốc. . . . .”

*

Diệp Tích Thượng rời giường kinh ngạc phát hiện Diệp Tiểu An thế nhưng ở phòng bếp làm bữa ăn sáng, anh nếm thử, phát hiện mùi vị cũng không tệ, không khỏi trên dưới đánh giá cô gái nhỏ trước mắt.

Phải biết rằng không phải tất cả cô gái đều giống như Cố Hoài Nam, đối với chuyện nấu cơm dễ như trở bàn tay, không khoa trương nói Diệp Tiểu An chính là một sát thủ phòng bếp.

Diệp Tiểu An bị anh nhìn không thoải mái, lại giường cầm nhỏ lên. “Này coi là cái gì, cơm Tây em cũng biết một chút, van xin chủ cho thuê nhà dạy em làm.”

Diệp Tích Thượng để đưa xuống ngoắt ngoắt tay hướng cô, Diệp Tiểu An bịch bịch chạy đến trước gót chân anh chờ được khen ngợi, nào biết Diệp Tích Thượng dùng sức vò đầu cô, vuốt vuốt mặt cô. “Diệp Tử, em có thể không cần ép mình như vậy, có anh trai đây.”

Có lẽ là từ trước Diệp Tiểu An được anh và Diệp Cẩm Niên nuông chiều quá, luôn có thể đem cuộc sống của mình hồngбет như vậy, Diệp Tích Thượng luôn luôn cảm thấy cô là đứa trẻ không cách nào sống độc lập, cho nên anh không thể tưởng tượng được thời gian gần ba năm cô ở nước ngoài một mình đến tột cùng đã ăn bao nhiêu khổ, mới có thể biến thành Diệp Tiểu An hôm nay anh nhìn thấy.

Diệp Tiểu An sai giờ còn không có đảo lại, còn buồn ngủ nên vẻ mặt vô cùng mệt, không thém để ý chút nào đối với anh đau lòng, nhức đầu, ngơ ngác nhìn anh vài giây, miệng nhỏ bỗng dưng toét ra cười, ôm cổ anh đi từ từ, tiện thể làm nũng.

“Anh, em cũng muốn bám chết anh. . . . .”

Từ nhỏ Diệp Tiểu An chính là như vậy, vừa sợ anh vừa thích dựa vào anh, cô biết anh nghiêm túc làm sao hung làm sao, là người hiểu rõ cô nhất trên đời này, một người duy nhất bất kể cô làm cái gì cũng sẽ không thương tổn cô sẽ không rời khỏi cô.

Hay là thanh âm quen thuộc kia, nụ cười quen thuộc, lệ thuộc vào quen thuộc, Diệp Tiểu An vĩnh viễn cũng là người hầu như có thể mềm hóa độ cong khóe miệng anh. Bàn tay của anh dẻo dai ôm cô, cúi đầu hôn cô một cái.

“Không nhìn ra em nhớ anh bao nhiêu, gần ba năm mới trở về một lần.”

Diệp Tiểu An cười hắc hắc hai tiếng, “Em muốn xem anh cầm lấy nhẫn kim cương do em thiết kế cầu hôn người nào, anh, Nam Nam lớn lên thật xinh đẹp, đặc biệt xứng với anh.”

Diệp Tích Thượng cười không nói, nghe cô nói tiếp: “Thoạt nhìn hình như là cô gái lạc quan, làm người ta thích, cùng chị ấy đứng chung một chỗ khiến em cảm giác thật giống như người làm ra vì anh.”

“Em thích cô ấy sao?”

Diệp Tiểu An nhìn. “Nếu như em không thích chị ấy, anh cũng không cần chị ấy sao?”

Cố Hoài Nam vừa mới rời giường đi ra ngoài, đúng lúc nghe thấy những lời này, cước bộ dừng, ánh mắt chớp chớp ngừng thờ nghe lên.

Diệp Tích Thượng cười khổ. “Hiện tại cần hay không cần cô ấy cũng đã chậm.”

Nghe vậy, Diệp Tiểu An vọt đứng thẳng lên chỉ vào mũi của anh, mân mê miệng. “Anh quá đồng hóa tiêu chuẩn, ban đầu biết em cùng Giang Thiệu chưa lập gia đình ở chung, anh xem anh hung với em thành cái dạng gì? Còn đánh Giang Thiệu một trận, hiện tại sao? Anh tốt rồi, một câu chậm liền quăng hết?”

Diệp Tích Thượng gạt tay nhỏ bé của cô ra. “Anh có trách nhiệm đối với cô ấy.”

Diệp Tiểu An thở hắt vì kinh ngạc, túm ngón tay của anh. “Anh làm người ta lớn bụng!”

Cố Hoài Nam ở sau tường thiếu chút nữa cười ra tiếng, lại nghe Diệp Tích Thượng mở miệng: “Đầu óc em đều nghĩ thứ đó?”

“Em có thể nghĩ đến nguyên nhân chịu trách nhiệm chính là cái này nha, nếu không còn có cái gì? Hai người cũng không phải là vợ chồng, chẳng qua là ở cùng chỗ thôi.” Diệp Tiểu An lẩm bẩm, cau mày suy tư.

Diệp Tích Thượng nhìn cô: “Tại sao không thể là vợ chồng?”

“Cô ấy đáp ứng cầu hôn của anh rồi hả? Hai người linh chứng rồi hả?” Ánh mắt cô sáng ngời. “Nhưng sao em không thấy trên tay chị ấy đeo chiếc nhẫn nhỉ?”

Cầu hôn?

Cố Hoài Nam khiêu mi, nếu Diệp Tiểu An biết ban đầu là mình hướng anh cầu hôn thì cô ấy sẽ nghĩ như thế nào? Bất quá trong miệng cô ấy nói đến nhẫn kim cương. . . . . Là chuyện gì đây?

Diệp Tích Thượng biết Cố Hoài Nam đang nghe lén, sợ Diệp Tiểu An đem chuyện chiếc nhẫn cưới nói lộ ra ngoài không thể làm gì khác hơn là ho nhẹ một tiếng đổi đề tài.

69. Chương 69

Lúc trước mình gặp phải một người, vĩnh viễn không thể tưởng tượng được mình sẽ yêu một người như vậy, chỉ sợ khi đó người trong tim cô không phải là mình.

Từ nhỏ Tiết Thần đã yêu cầu rất cao đối với mình, không phải bởi vì cha là quan lớn thành phố B, mà trong ba con trai của Tiết Đông Lăng anh đứng hàng nhỏ nhất, lúc còn bé đã bị bệnh nặng suýt nữa thì mất tính mạng, anh để cho người đau cũng để cho người cảm thấy anh nên ở nhà tiêu sái khi còn sống.

Tiết Đông Lăng giáo dục gần như đến trình độ hà khắc đối với hai anh trai Tiết Thần, còn đối với Tiết Thần thể nhưng cưng chiều hết mực. Từ khi anh cả anh hai mới ra đời ông đã bắt đầu lên kế hoạch tốt cho họ, còn đối với Tiết Thần lại cho chọn lựa phương thức tự phát triển.

Mặc dù Tiết Thần lộ ra cuộc sống vô cùng tự tại hơn so với hai anh trai, nhưng cảm giác, nhận thấy mình không được coi trọng, hoặc là nói, trong xương Tiết Đông Lăng cho rằng anh không được.

Tiết Thần học trường quân đội thì Tiết Đông Lăng kịch liệt phản đối, nhưng được hai anh trai ủng hộ. Trước lúc anh đi trường quân đội báo danh đã tranh chấp mấy lần với Tiết Đông Lăng, Tiết Đông Lăng thiếu chút nữa lợi dụng chức quyền hủy bỏ tư cách nhập học của anh.

May mà cuối cùng, Tiết Đông Lăng không có kiên trì với con trai, vẫn nhượng bộ. Cũng bởi vì như thế, nhiều năm sau này lão tam nhà họ Tiết mới có một thành tích để cho anh kiêu ngạo không dứt.

Tiết Thần và Diệp Tích Thượng cùng học bốn năm lại cộng tác nhiều năm, từ lần đầu tiên thấy Diệp Tiểu An, anh tiếc nuối mình tại sao không có một em gái khả ái ngây thơ như vậy. Vừa bắt đầu Diệp Tích Thượng đúng là có ý tác hợp hai người, đáng tiếc khi đó Diệp Tiểu An không có chút tình cảm nào đối với anh, Tiết Thần cũng đào hoa, sau anh không có để ý thì tiểu nha đầu này đã bị Giang Thiệu hút được, chuyện này cứ thế qua đi.

Tiết Thần đẹp trai tính cách tốt, có năng lực còn có gia thế, đáng tiếc Tiết Thần giống Diệp Tích Thượng là đều ghét nhất người khác cầm bối cảnh của anh ra nói chuyện, dần dà, mọi người cũng đã quên “lão tam Tiết gia” là ai, chỉ nhớ rõ Tiết phó đoàn.

Tiết Thần sợ dĩ bị mọi người xưng là Tiết gia không vì cái gì khác, cũng bởi vì thường ngày dáng vẻ anh nói chuyện thật lớn, chỉ cần rời khỏi doanh trại, đi đến chỗ nào thì cả người đều mang theo “gia” phạm Bắc Kinh. Từng có một lần mọi người liên hoan, Tiết Thần lại xuất hiện cuối cùng, lắc lư đi vào, để ột đám người chờ mình cũng không cảm thấy một chút e ngại, Diệp Tích Thượng thuận miệng chế nhạo câu.

“Tiết gia tới? Có thể bắt đầu chưa?”

Tiết Thần cười một tiếng, cũng không hàm hồ. “Rồi.”

Mọi người cười không ngớt, từ đó “Tiết gia” truyền ra.

Tiết Thần cao hứng, vui vẻ hơn so với nghe người ta gọi anh lão tam Tiết gia tới, ở trong lòng anh lão tam Tiết gia luôn là châm chọc.

Tiết Thần là người đàn ông cực kỳ xài được trong đồng tự cao tự tại với cô gái, cũng may anh giữ mình trong sạch, bạn gái tiền dân không ít nhưng chân chính có quan hệ cũng không coi là quá nhiều. Không phải là tình đến chỗ ‘lưỡng tình tương duyệt’ thì anh cũng không muốn đụng cô gái đó.

Không phải là không muốn, mà đó là quan niệm của anh, cô gái chính là để cưng chiều, không thương tổn được. Cho dù bởi vì các loại nguyên nhân đến trình độ tay không thể an phận, Tiết Thần cũng sẽ cố gắng hết sức đem thương tổn giảm tới nhỏ nhất.

Cho nên rất nhiều cô gái sau khi chia tay cùng anh, lại có thể nhớ mãi không quên đối với anh, hối hận cũng không ít, chỉ tiếc duyên phận hai người có hạn chỉ đủ đồng hành nửa hành trình, không thể là bạn sống hết quãng đời còn lại.

Tiết Thần không dễ cùng cô gái không có tình cảm lên giường, nhưng có ngoại lệ, Dư Kim Kim chính là chỗ ngoại lệ này.

Đêm đó anh đi tham gia một bữa tiệc sinh nhật bạn gái trước - tiểu Cẩn, chơi quá, uống đến say mềm. Bạn trai bạn gái trước cũng là người thoải mái, cảm thấy Tiết Thần là người con nhà gia giáo, có loại cảm giác hận gặp anh muộn, phải lôi kéo anh làm anh em.

Tiết Thần dở khóc dở cười, không thể không nể mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Đêm đó tan cuộc, người đàn ông này thế nhưng kín đáo đưa cho Tiết Thần một cô gái say khướt, sáng khoái vỗ bộ ngực. “Người anh em, cô gái này là bạn tiểu Cẩn, gương mặt xinh đẹp chơi cũng đủ hoang dã, người anh em này không đành lòng nhìn cậu đơn độc trong lễ tình nhân, này, cầm dùng đi!”

Cô gái này không biết uống bao nhiêu rượu, đứng cũng không vững, Tiết Thần vội vàng đỡ lấy, nhất thời cười. “Tiểu Cẩn biết sẽ không để yên cho cậu?”

Người đàn ông nhếch miệng, cười ha hả. “Này, sao tôi có thể làm chuyện không đạo đức như vậy? Là bản thân Kim Kim muốn tìm đàn ông, tiểu Cẩn biết cậu là người không dính vào, yên tâm giao cho cậu.”

Tiết Thần cúi đầu nhìn cô gái bị tóc dài che kín mặt, “Cô ấy tên Kim Kim à?”

Dư Kim Kim loáng thoáng nghe thấy có người kêu tên của mình, nhanh chóng ngẩng đầu mở mắt ra, người đàn ông này lớn lên xinh đẹp như vậy? Đưa tay bắt cằm anh, thỏa mãn gật đầu, xoay người lại khoát khoát tay hướng người đàn ông. “Được rồi. . . . . theo anh.”

“Cô xác định?” Người đàn ông thấy cô gật đầu, thở dài, chào hỏi Tiết Thần liền đi.

Tiết Thần cảm giác mình giống như gia súc sắp bị đem bán, bị chủ nhân sờ tới sờ lui ở trên người, còn kém không có nhìn tuổi. Cô gái tên Kim Kim, anh có ấn tượng, khuya hôm nay người đàn ông uống nhiều nhất là anh, cô gái uống nhiều nhất chính là cô rồi.

Tiết Thần ngồi trên ghế chân cao bên quầy bar cứ lúng túng vịn cô gái uống rượu say, buông tay không được, không buông tay cũng không được. Anh vỗ vỗ mặt cô gái này. “Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về nhà?”

Phục vụ trong quầy bar nói, “Tiết gia, cơ hội thật tốt? Hiếm khi Kim Kim nghĩ thoáng, anh đừng lãng phí.” Dứt lời lại cho anh một ly rượu, thừa dịp anh không có chú ý thả ít đồ vào bên trong, sau đó đem cái ly đẩy về phía trước.

“Ly này tôi mời, lễ tình nhân vui vẻ.”

Tiết Thần cười, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. “Cậu biết nhà cô ấy ở đâu không?”

Phục vụ suy nghĩ, lắc đầu. “Chỉ biết cô ấy tên là Kim Kim, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thường xuyên đến chơi, khác không biết đâu, cô gái này không tệ, thật đấy.” Thấy nhiều cô gái sa vào xa hoa đồi trụy, ai là cô gái tốt đương nhiên nhìn ra được.

“Cám ơn.” Tiết Thần để ly xuống, thở dài, đem Dư Kim Kim ôm vào trong người. Phục vụ cho là anh muốn rồi, ở quầy bar tặng thêm một tiếng huyết sắc vang dội. “Tận tình hưởng thụ ban đêm tốt đẹp nhé!”

Tiết Thần rất ít đem phụ nữ về nhà, không thể làm gì khác hơn là đi khách sạn thuê phòng, lát người cô lấy chứng minh mới biết được tên đầy đủ của cô là Dư Kim Kim.

Tiết Thần vốn muốn đem cô thả vào gian phòng đã, đáng tiếc trong thang máy Dư Kim Kim nôn ra người. Tiết Thần định gột rửa áo sơ mi bẩn ở phòng rửa tay trước, ai biết anh đang xoa xoa y phục, một đôi cánh tay non mịn quần lên eo tinh trắng của anh từ phía sau lưng.

Cô gái này say đến đứng cũng không vững, tiếng nói khàn khàn hỏi anh: “Có làm hay không?”

Hết chương 69.

70. Chương 70

Có rất ít cô gái trực tiếp phát ra lời mời muốn với anh như vậy, Tiết Thần xoay người lại, hứng thú nhìn cô gái này.

“Làm? Làm cái gì?”

Dư Kim Kim cao hơn không ít so với cô gái khác, lại đi giày cao gót, quần cụt, tất chân, ánh mắt mê ly tràn đầy dụ hoặc, thân thể mềm mại tràn đầy mùi rượu, gần như dính vào trên người anh. Cô cắn môi, khi anh nhìn soi mói thì lớn mật nói rõ ràng một chữ.

“Yêu.”

Từ góc độ của anh nhìn sang, chỗ cổ áo cô là một mảnh non mềm dụ người, anh sớm bị rượu cồn thôn tính lý trí. Tiết Thần cảm thấy cô chỉ dùng một chữ này đã khơi dậy dục vọng trong cơ thể anh, tay cô gái đã bò lên lồng ngực cùng bụng anh, bàn tay non mềm cách áo sơ mi dán lên da thịt. Nếu là bình thường Tiết Thần chắc chắn ngăn cản chuyện này phát sinh, song trong lòng anh có một lực lượng cũng đang xé rách ý thức của anh.

Dư Kim Kim thất thân thể anh cường tráng, khéo mắt khiêu khích, “Cứng thế này? Không biết thể lực như thế nào?”

Vừa dứt lời, đã bị anh ôm thất lưng đụng vào lồng ngực anh, bàn tay to nắm chặt ở bên hông cô, vừa trượt đến sau mông cô sờ. Đầu anh thấp xuống, cơ hồ đụng môi của cô, rồi lại cách một đường, đầy mắt lóe lên nhiều hứng thú.

“Cô gái, cô đây coi như không tính là say rượu làm loạn? Rõ ràng thấy cô cũng không nhận ra tôi.”

“Là mượn rượu làm loạn.” Cô sửa chữa, đưa đầu lưỡi liếm cằm anh. “Người nào biết tìm đàn ông loạn? Không nhận ra cũng không quan hệ, ‘câu thông’ thì biết.”

Là loại “Câu thông” nào, căn bản không cần giải thích nhiều hơn nữa.

Loại ám hiệu trần trụi đối với một người đàn ông say rượu không thể nghi ngờ gì nữa đó là đang thêm dầu vào lửa, cả người Tiết Thần nóng, trong miệng khô khốc, hết lần này tới lần khác bộ dáng cô gái trước mắt thật ngon miệng.

Thật ra thì lúc này, Tiết Thần đã nhận thấy trong người đang dâng cao sôi trào muốn ăn, anh biết có cái gì không đúng, nhớ tới ly rượu kia nhất thời hiểu được. Cổ họng anh chuyển động trên dưới, chỉ chốc lát sau, khẽ đẩy cô ra một chút.

Anh muốn đi, lại bị Dư Kim Kim nhẹ nhàng nói một câu làm đứng tại chỗ.

“Không có khí phách.”

. . . . .

Tiết Thần hí mắt nhìn cô, giơ tay lên kéo cà vạt, anh giật áo sơ mi đã cởi hơn nửa, ẩm ướt dán trên người, quần áo xốc xếch ngược lại thành bức tranh tươi đẹp dụ miệng ăn. Dư Kim Kim vòng quanh đuôi tóc quét qua môi của anh, tay nhỏ bé dọc theo cơ bụng xuống phía dưới, cho đến khi dò vào trong dây lưng.

Lập tức sẽ phải đụng phải giải đất nguy hiểm, Tiết Thần bỗng dưng đẩy ra cô lần nữa.

Dưới chân Dư Kim Kim mềm nhũn, lão đảo lui về phía sau, hai tay theo bản năng nắm hương bên cạnh, trong lúc vô tình đụng vào hoa sen mở, nước lạnh như băng bỗng dưng chảy xuống từ đầu.

Tiết Thần mắt lạnh nhìn cô hét lên một tiếng, chặt vật giã giữa dưới nước, y phục dán lên thân rất nhanh ướt đầm, toàn thân lộ rõ. Cô say khướt, dưới chân trơn trượt, lão đảo sẽ phải ngã xuống. Trước lúc cô trượt chân Tiết Thần đi qua đỡ cô, thuận tay đóng nước.

“Có tỉnh táo hơn chút hay không?”

Anh kéo khăn lông lớn bên cạnh qua ném cho cô đang lạnh run, trong đầu tất cả đều là bộ dạng cô mới vừa nghèo túng nhưng tình cảm muốn chết, trong thân thể không khỏi càng ngày càng cuộn trào mãnh liệt, sắp xông phá mạch máu vỡ toang đi ra ngoài.

Thân thể Dư Kim Kim lạnh như băng bỗng nhiên áp vào một nguồn nhiệt nóng, tựa như người trong sa mạc tìm được một ốc đảo, cô giãy giụa, thở gấp thậm chí là run rẩy cũng dần dần biến thành một loại dụ hoặc, bất kể là cố ý hay vô ý, đều đã để cho người đàn ông này dục hỏa đốt thân.

Ánh mắt cô hãy còn hỗn loạn mê ly, khẽ hất cằm lên, đôi môi như có như không dán cổ cùng cảm anh, thân thể cô lạnh, hơi thở lại nóng.

Tay Tiết Thần dò vào bên trong áo mỏng của cô, cách tất chân đụng vào giải đất bí ẩn, tiếng nói khàn khàn vang bên tai cô, lời nói mang hai ý nghĩa đem khiêu khích lúc trước trả lại cho cô.

“Thân thể mềm mại như thế, không biết bên trong co giãn như thế nào?”

. . . . .

Người đàn ông rất cuộc là động vật giác quan, nếu nói tự chủ bất quá chính là vấn đề “muốn” cùng “Không muốn”, mà giờ phút này anh đã cứng rắn đến thấy đau, bộ vị khác rõ ràng hướng nào bộ phận nhũ một tín tức: anh muốn cô gái này.

Chuyện về sau phát sinh vô cùng thuận lợi, cũng rất tự nhiên. Rốt cục Tiết Thần đứng lúc thấy thống khổ gần như tuyệt vọng từ trên mặt Dư Kim Kim, động tác của anh không dễ dàng ngừng một chút, cố gắng hồi tưởng đến mới vừa cũng không có cảm thấy cô có màng trinh, anh không dám khinh thường, nắm người của cô hỏi câu.

“Cô. . . . . Không phải là gà chứ?” (Gà là từ tiếng lóng của Trung Quốc, ngang với gái)

Dư Kim Kim lắc đầu, cười châm chọc, cô đã lâu chưa làm, một quái vật lớn như vậy chọt xông vào cũng không biết nên thừa nhận nó như thế nào, thân thể anh không ngừng run rẩy, ngay cả chính cô cũng không biết là bởi vì sợ hãi hay là cái gì. . . . .

Cô mở mắt ra, thấy khuôn mặt anh tuần của Tiết Thần, hô hấp ngắn, gấp rút ra lệnh. “Đừng nói nhảm, muốn thì. . . . . Nhanh lên một chút.”

Khóe miệng Tiết Thần cong lên, bỗng dừng trầm xuống thẳng tắp đâm vào. Tay Dư Kim Kim nắm khăn trải giường kêu ra tiếng, toàn thân căng thẳng như dây cung, cảm giác kia đối với Tiết Thần mà nói thật giống như phá thân một cô bé, mùi vị. . . . . Thật tốt.

Vĩnh viễn cũng là một loại phương thức câu thông, là một người đàn ông đều yêu phẩm phương thức này.

Dư Kim Kim từ từ mới thích ứng sự hiện hữu của anh, mà Tiết Thần vừa bắt đầu đã bị cái loại cảm giác tốt đẹp này hấp dẫn. Cô thật sự là cô gái rất nhiệt tình, anh không có thời gian suy nghĩ đó là tác dụng của rượu cồn hay là bản thân cô cho phép. Tiết Thần thật lâu không có buông mình đi hưởng thụ một cuộc kích tình như thế, cũng chưa từng gặp một cô gái hợp phách cùng mình.

Cô không làm, tất cả cảm thụ cũng chân thật để cho anh thấy làm vô cùng hứng thú, thậm chí để cho Tiết Thần có một loại ảo giác, mình “Bị hưởng thụ” rồi. Cuối cùng buông thả, dòng điện tê dại cảm giác chạy đến đuôi, Tiết Thần cắn răng cảm thụ trận cao trào khó có được này.

Bọn họ làm xong trận đầu, giã vò cả người Dư Kim Kim như một vũng bùn lầy, nằm lỳ ở trên giường thở gấp từng ngụm từng ngụm. Tiết Thần bị cảm giác tuyệt vời bên trong cơ thể cô ép điên, cô rõ ràng từng có kinh nghiệm, nơi đó giống như non mềm bao quanh anh.

Nghỉ ngơi chốc lát, Tiết Thần ôm cô đi tắm, trở lại trên giường bắt đầu đại chiến lần thứ hai. Anh lật cô lại, tiến chiếm hồng cô. “Em thật không phải là gà sao?”

Dư Kim Kim đã bị động tác tấn công của anh làm cho sắp điên cuồng, nào còn có thể trả lời anh, miệng nhỏ gương, miệng không nói rõ, khi anh lại một lần xông đến chỗ sâu thì há mồm cắn vai anh.

Anh làm càng ác, cô cắn cũng càng ác. Tiết Thần không phải là không cảm thấy đau, chẳng qua là cảm giác đau này đã không chỉ đau mà còn tinh khiết, ở thời điểm bão tố cao a-đrê-na-lin, đau đã chuyển hóa thành thuốc thúc dục tốt nhất.

Một khi ai đó lâm vào trong yêu, lý trí sẽ chủ động thối lui, hướng chỉ ở trạng thái say rượu. Dư Kim Kim bị người đàn ông này làm thổ không được, gian phòng chỉ mở đèn trên tường, Tiết Thần tinh tráng sức lực tràn đầy bao phủ đầu óc của cô.

Tốc độ của anh rất mạnh, mười phần sức lực, Dư Kim Kim híp nửa mắt ướm át, muốn xem người này rốt cuộc là người nào, nhưng trong lòng cô vẫn không thể quên được người đàn ông kia. . . . .

“Nam Tầm. . . . .” Cánh môi cô giật giật, thật giống như rừ rừ kêu lên tên một người, hai tay bưng lấy khuôn mặt người đàn ông.

Tiết Thần khiêu mi, cũng không hoài nghi mình nghe lầm, nâng chân của cô giắt trên vai, một sức lớn tiến sâu. “Đây cũng không phải là giường tốt đâu, cô gái.”

Khi hai người làm đến khí thế hùng hực, kêu lên tên người khác là kiêng kỵ nhất, may mà bọn họ cũng không phải là tình nhân. Tiết Thần có chút trả thù, tính gia tăng sức, cái chân làm thành thể thân, anh kéo một cái tay cô xuống, cùng bàn tay cô đan xen ngón tay lộn xộn.

Mồ hôi của anh nhỏ xuống mi cô, khảm vào thân thể cô. Ánh mắt người đàn ông mang theo hung ác, kinh người, hứng thú, tìm tòi nghiên cứu, thân thể của anh làm cho cô thấy xa lạ . . . . . Dư Kim Kim bỗng nhiên cảm thấy hai mắt đau rát.

Tiết Thần thấy cô quay đầu đi, trong nháy mắt khóe mắt chảy xuôi ra nước mắt, mân khóe miệng lên, chế trụ thất lực cô điên cuồng rút ra đưa vào, cuối cùng làm cho cô gần bất tỉnh trong cao trào.

Không có người đàn ông làm ôn nhu, anh cũng không ngoại lệ. Không người nào nguyện ý mình bị coi như thể thân, hơn nữa dưới loại tình huống này, Tiết Thần đã thấy nước mắt cô trong nháy mắt từng có ý nghĩ lui ra trong đầu, nhưng cuối cùng mình vẫn sa vào trong cô gái tốt đẹp này.

Cơ hồ giằng co đến hùng tráng, Tiết Thần rốt cục thả cô, vật bên trong không an phận động kịch liệt trên giường đến buông thả. Ngay từ trước lúc anh kết thúc Dư Kim Kim đã ngất đi, trên mặt cô ửng hồng còn mang theo nước mắt chưa khô, Tiết Thần chỉ lau bụng, khóe miệng xé ra độ cong châm chọc.

Anh vẫn giữ vững nguyên tắc cùng thói quen, không nghĩ tới cuối cùng ở trên tay cô gái này ngay cả cô ấy lên giường cùng người đàn ông nào cũng không biết.

Anh chưa bao giờ cho rằng mình là một người quân tử, nhưng cũng không có bỉ ổi đến lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, rõ ràng là Dư Kim Kim chủ động, nhưng một cô gái làm loạn lại khiến cho anh không chịu nổi cảm giác mình bị mê hoặc bởi cô gái vốn không quen biết, mà anh cũng là triệt đầu triệt đuôi lấy được thỏa mãn ở trong trận yêu này.

Thật là làm cho người mâu thuẫn không thôi, Tiết Thần cứ mang theo thân thể thỏa mãn ngủ.

*

Dư Kim Kim mở mắt ra lần nữa đã là buổi sáng hôm sau, đầu óc còn hỗn độn, tầm mắt tiếp xúc đến đồng hồ điện tử đầu giường thì huyết thái dương bỗng dưng nhảy, đầu đau như muốn vỡ tung.

Hồngбет! Đi làm trễ rồi! Chương Huy Na tư bản đó sẽ lại muốn khấu trừ tiền thưởng đáng thương của cô?

Dư Kim Kim đau lưng từ trên giường bò dậy, thấy máu ứ đọng trên cánh tay cùng trên đùi mình lộ ở phía ngoài chăn nhất thời ngẩn người.

Bỗng nhiên, cô nghe được cửa truyền đến âm điện tử rất nhỏ, là tiếng mở thẻ cửa ra vào.

Một người đàn ông lớn lên vô cùng nhìn tốt, sáng khoái tinh thần đi vào, nhìn thấy cô, tầm mắt càn rỡ đánh giá cô một phen, sau đó nở nụ cười. “Rốt cục tỉnh.”

Vẻ mặt ánh mắt cô đều là nửa dại ra nhìn mình, Tiết Thần cảm thấy có ý tứ, y phục hong khô tốt cầm trên tay để tới trước mặt cô, phía trên còn có áo ngực, quần áo cùng quần nhỏ, thuận tiện giúp cô nhớ tới chuyện tối hôm qua.

“Cần tôi giúp cô nhớ lại một chút không?”

Ánh mắt anh mập mờ như vậy, Dư Kim Kim rốt cục có chút phản ứng. Tiết Thần nghĩ kỹ đến tình huống sau khi cô tỉnh lại anh cần đối mặt: cô mắng to anh vô sỉ sắc lang, hay lúng túng xấu hổ nói không ra lời, vốn sẽ không đánh giá kỹ thuật anh thật xấu thời gian dài ngắn ra sao?

Tiết Thần chuẩn bị xong chờ đợi tiếp chiêu, Dư Kim Kim lấy lại tinh thần từ trong hoảng hốt nhưng một câu cũng không nói, coi anh như không tồn tại bắt đầu mặc quần áo. Cô đưa lưng về phía anh đứng ở nơi đó mặc áo lót dây lưng, không biết có phải là tối hôm qua mình quá mức không ôn nhu dỗi thương cô hay không, tay cô ở phía sau cài mấy lần cũng không được.

Tiết Thần ngồi ở mép giường, tầm mắt di chuyển trên thân thể duyên dáng của cô, sau đó giơ tay lên giúp cô cài vào, sau tay của anh không có lập tức lấy ra, mà giờ đầu ngón tay lên trượt từ trên xuống dưới chỗ cột sống của cô, nguy hiểm dừng lại ở chỗ kín trong quần nhỏ.

“Dư tiểu thư, không lên tiếng chào hỏi sao?”

Ngay cả sau lưng cô cũng là dấu hôn, kiệt tác của anh. Cả người cô đều có ấn ký của anh, cũng là người của anh.

Dư Kim Kim quay đầu lại liếc nhìn anh, giọng mỉa mai, cười. “Tôi không biết nên nói gì, hoan nghênh đến chơi sao?”

Cô cười chẳng qua là cười, không nhìn ra tâm tình, là cao hứng hay là mất mát, cũng không có, đó chỉ là một vẻ mặt, cũng không phải là biểu đạt. Tiết Thần ngửa đầu nhìn cô bị ánh mặt trời chiếu vào, ngón tay tiếp tục trượt xuống, đầu ngón tay cong, chôn dấu ở nơi dễ dàng bị mang ra.

Đó là tối hôm qua anh lưu lại, hai người căn cứ chính xác theo tình ái. “Phải nói, hoan nghênh ‘trở lại.’”

Lời nói hạ lưu đó phát ra từ trong miệng người đàn ông lại có vẻ dụ người, Dư Kim Kim bật cười.

Tiết Thần thích nụ cười lần này của cô, bởi vì nó chân thật.

Xế chiều, lúc làm việc, Tiết Thần hỏi Diệp Tích Thượng: “Tớ nói, cái tên Trần Nam Tầm này, cậu có ấn tượng gì không?” Đây là cái tên tối hôm qua phát ra rất nhiều lần từ trong miệng Dư Kim Kim.

Diệp Tích Thượng suy tư chốc lát, “Không phải là Trần Nam Thừa có một em trai?”

Tiết Thần chợt nhớ ra. “Khó trách quen tai như vậy.”

“Làm sao? Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Không phải đại sự đâu.”

Tiết Thần cười. “Tớ thật giống như không cẩn thận bị cho ngủ với cô gái của cậu ta.”

Diệp Tích Thượng sắc mặt một cái, “. . . . . Lần sau chú ý.”

Tiết Thần nhún nhún vai, một lát sau mở miệng. “Cậu cảm thấy, tớ đem cô gái kia trở lại ngủ thì sẽ như thế nào?”

“. . . . .”

. . . . .

Hết chương 70

71. Chương 71

Cha mẹ Dư Kim Kim ly hôn nhiều năm, hai bên đều lập gia đình mới nhưng cũng đều sống ở nước ngoài, bởi vì chuyện giữa Cố Hoài Nam cùng Trần Nam Thừa, cô lại náo cùng chị họ Dư Anna. Cha mẹ tái hôn, nhưng vẫn còn thương yêu cô, điểm này cô còn mạnh hơn rất nhiều so với Cố Hoài Nam. Khi gia đình tan vỡ ban đầu Dư Kim Kim rất khó tiếp nhận, cũng may cô dần dần hiểu, không phải đối với mỗi đôi vợ chồng cũng có thể đi tới cuối cùng, tình cảm là chuyện phức tạp nan giải nhất, hai người nếu không có tình yêu, chung đụng sẽ khó.

Dùng lời của Cố Hoài Nam mà nói, ở trên con đường tình yêu, Dư Kim Kim có lẽ dũng cảm hơn so với cô.

Cô không nhớ rõ mình làm sao thích Trần Nam Tầm, tóm lại chính là thích, hơn nữa càng không thể thu thập. Trần Nam Tầm hơn cô mấy tuổi, cô còn đi học, anh cũng đã là con nhà giàu nổi danh trong vòng luẩn quẩn, anh thích con gái, tay chơi gái cũng cao, ánh mắt còn cao hơn.

Dư Kim Kim cất giữ tốt tình cảm đối với Trần Nam Tầm, cất dấu, không cho anh biết. Cô hiểu mình còn nhỏ, không nên quá gấp gáp, nhưng tình cảm đối với anh cũng gia tăng mãnh liệt mỗi ngày.

Có một đoạn thời gian Trần Nam Tầm đùa rất hung, có khi cô cùng Cố Hoài Nam ở dưới lầu làm tác nghiệp, cũng có thể mơ hồ nghe được động tĩnh giữa anh và cô gái ở trên lầu.

Lần đó Cố Hoài Nam rốt cục không nhịn được, nhìn về phía Trần Nam Thừa. “Anh có thể bảo em trai anh nhỏ giọng một chút, chúng em sắp thi!”

Trần Nam Thừa cười, Dư Kim Kim. “Làm sao lại quấy rầy? Kim Kim cũng không lên tiếng.”

Chờ sau khi cô gái kia rời đi, Trần Nam Tầm chỉ mặc quần cụt ngâm lấy điều thuốc xuống. Cố Hoài Nam đang thật tình nghe Trần Nam Thừa giảng đề cho cô, anh liền đặt mông ngồi ở bên Dư Kim Kim, đầu gối đụng đụng cô. “Đi tủ lạnh cầm chút gì cho anh ăn, đói bụng.”

Dư Kim Kim làm như không nghe thấy, vùi đầu học tập như cũ. Trần Nam Tầm thấy cô không có phản ứng phải dựa vào, “Điếc? Nói với em đây.”

Trên người anh có mùi nước hoa của phụ nữ cứ như vậy chui vào chóp mũi Dư Kim Kim, cô ngẩng đầu, không tự nhiên nhìn thấy dấu vết kích tình của cô gái khác trắng trợn lưu lại trên nửa người trên của anh. “Anh có thể nói một lần yêu thương vượt qua hai tháng? Cô gái chịu khó đối như vậy, cũng không sợ bị bệnh?”

Trần Nam Tầm lắc lư đầu của cô cười. “Em mới mấy tuổi, tiểu nha đầu, làm sao cái gì cũng hiểu?”

Dư Kim Kim hất tay của anh ra, đi lấy cho anh. “Anh Nam Tầm, anh chưa từng gặp phải một cô gái đáng giá để anh thích lâu một chút sao?”

Cô gái nhỏ này bỗng nhiên nói một câu đứng đắn như vậy, Trần Nam Tầm hơi kinh ngạc, trong con người sáng trong của cô phản chiếu ngược mặt của mình. Anh không khỏi khiêu mi, sau đó hướng cô cười với thâm ý khác, đưa tay gạt gạt cằm nhỏ tinh xảo, bấm bấm khuôn mặt nhỏ bé non nớt của cô.

“Nếu không em lớn nhanh lên một chút, giải quyết tốt cái vấn đề này cho anh?”

Anh nói xong nửa thật nửa giả, Dư Kim Kim lẳng lẳng nhìn anh chốc lát, lườm anh một cái cúi đầu tiếp tục làm đề toán.

Sau Dư Kim Kim được mẹ Dư đón ra nước ngoài ở hơn một năm, rồi trở về đã là một cô gái duyên dáng yêu kiều, cởi bỏ toàn bộ ngây thơ. Đêm đó cô trở lại mọi người ở Trần gia tẩy trần cho cô, cô cùng các bạn uống rượu trò chuyện chuyện hơn một năm qua, Trần Nam Tầm ở một bên âm thầm cảm thấy nha đầu không giống với lúc trước, thật giống như không có ở bên cạnh cuộc sống của anh, cô bỗng nhiên trưởng thành.

Đêm đó đợi mọi người tản đi, Trần Nam Thừa đi chăm sóc Cố Hoài Nam uống nhiều quá, Dư Kim Kim ở trong sân dọn dẹp cạnh thừa thối nguội. Trần Nam Tầm tiễn bạn trở lại, sân đã thu thập sạch sẽ, Dư Kim Kim trên chốc Alaska chơi.

Alaska rất lớn, đứng lên chân trước có thể khoác lên trên vai anh, mà giờ khắc này con chó lớn núc ních đang dùng móng vuốt nhào vào trên bả vai Dư Kim Kim, le đầu lưỡi lấy lòng đùa bỡn.

Dưới ánh trăng, một người một chó đùa kinh khủng, hình ảnh này để cho anh cảm thấy không tốt đẹp lắm.

Alaska phát hiện anh, buông Dư Kim Kim ra chạy như điên hướng anh, đảo vòng quanh anh, sau đó anh đi hướng Dư Kim Kim.

Trần Nam Tầm sờ sờ cổ của nó, “Đậu mà chỉ nhận em.” Chó này trước đây Dư Kim Kim âm ỉ muốn, Trần Nam Tầm mua về cho cô, đáng tiếc cô không nuôi, không thể làm gì khác hơn là đặt ở Trần gia tùy anh nuôi, gọi là Đậu nhi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, tính tình Đậu nhi đặc biệt quái lạ, căn bản đều kháng cự đối với tất cả cô gái, Cố Hoài Nam cũng không có biện pháp cầm nó, hết lần này tới lần khác chính là hôn Dư Kim Kim, điều này làm cho cô kiêu ngạo.

“Đó là đương nhiên, Đậu nhi nhận biết chủ nhân đầu tiên của nó.” Dư Kim Kim hướng anh cười.

Cô uống rượu qua, không nhiều lắm, nhưng khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, trong mắt nhiều ra mấy phần mỹ, đẹp nói không ra lời, ngay cả Trần Nam Tầm gặp vô số cô gái cũng sẽ nhìn mê mẩn.

Dư Kim Kim xinh đẹp, hơn nữa theo tuổi tăng trưởng càng trở nên xinh đẹp. Vóc người cô cao gầy, chân lại dài, tựa hồ mỗi một chỗ đều trải qua tinh xảo tỉ mỉ, phụ nữ như vậy phù hợp thẩm mỹ yêu thích của Trần Nam Tầm.

Phụ nữ. . . . .

Cái từ này hiện lên trong đầu Trần Nam Tầm, cô mới bao nhiêu, anh cũng đã dùng nhìn phụ nữ nhìn cô. Trần Nam Tầm kiểm chế tâm tư, đem Đậu nhi xích buộc tốt. “Trần Nam Thừa đâu?”

“Ở trên lầu chăm sóc Nam Nam.”

Trần Nam Tầm gật đầu, hạ mi tâm. “Anh mệt mỏi, không tiện em trở về, em ngủ một đêm ở đây nhé, gian phòng còn giữ lại cho em.”

Tất cả phòng ngủ đều ở lầu hai, Trần Nam Tầm đi theo phía sau Dư Kim Kim lên lầu, tầm mắt một cách tự nhiên rơi vào trên người cô. Khi đó Dư Kim Kim nhỏ hơn so với cô gái cùng anh, vóc người đầy đặn thật sự xê xích quá nhiều. Cũng không biết là nguyên nhân gì, chân dài nhỏ dưới váy ngắn cô thoáng một cái trước mặt Trần Nam Tầm, còn có eo cô nhỏ, thế nhưng để cho anh cảm giác mình bị quyến rũ, thời điểm tầm muộn trong đầu nghĩ cũng là cặp chân cô.

Tiểu nha đầu này để cho anh cảm thấy tâm nhột khó nhịn, hành hạ anh khó có thể ngủ.

Ước chừng nửa đêm, lúc anh mới vừa ngủ một lát, đã nghe thấy cửa phòng bị mở ra, sau đó tiếng bước chân thật nhỏ nhích tới gần hướng anh. Phía sau nệm kê lún, Trần Nam Tầm không cần nhìn cũng có thể đoán được là ai, ngáp một cái tung mình liếc một cái. “Tại sao? Còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được.” Sai giờ khi trở về, Dư Kim Kim cũng không buồn ngủ, chân mặc đồ ngủ an vị trên giường anh, mũi chân đá đá anh. “Anh đứng lên tâm sự.”

Trần Nam Tầm cười. “Xú nha đầu, anh không có thói quen lúc nửa đêm ở trên giường nói chuyện phiếm cùng cô gái tinh khiết.” Lời tuy nói như vậy, anh vẫn nửa chống đầu nằm nghiêng bắt đầu phụng bồi cô nói chuyện tào lao.

Gió đêm len vào, thời gian đang lúc tốt.

Cô ngồi, anh nằm, một thiếu nữ, một người đàn ông tuần lãng, tạo thành một bức họa bức lòng người say.

Dư Kim Kim bĩu môi hừ, ác ngại đánh giá anh một phen. “Em nghe Nam Nam nói, sao anh còn như vậy? Đồi trước là hòa thượng đầu thai à? Không có phụ nữ không thể sống?”

“Có thể giống như em nói, còn không có gặp gỡ người có thể làm cho anh thích lâu một chút.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều sửng sốt, ánh mắt Dư Kim Kim chậm rãi chìm, sau đó trịnh trọng mở miệng. “Trần Nam Tầm, em muốn nói cho anh chuyện này.”

“Ừ.”

“Anh có thể chặt đứt những ngón ngang với cô gái, sau đó nói yêu thương một lần, thật tình thích một người, được không?”

“ . . . . .” Trần Nam Tầm vẫn tư thế kia, khẽ ngửa đầu nhìn Dư Kim Kim. “Đi đâu tìm một người có thể làm cho anh thích đây?”

Dư Kim Kim rũ mặt mày xuống, rất nhanh giơ lên, ánh mắt kia tựa hồ ở hướng anh nói —— em.

*

Dư Kim Kim bắt đầu không hề giấu giếm tình cảm của mình nữa.

Cô theo đuổi, người bên cạnh Trần Nam Tầm cũng thấy quá mức rõ ràng, cũng đã hỏi anh, nhưng thái độ của anh không rõ, người bên cạnh cũng không tiện nói quá nhiều. Trần Nam Tầm như cũ có gặp gỡ bạn gái, nhưng hứng thú đã không thể so với trước. Tầm tư không có ở đây, chậm rãi biến thành bí mật tất cả đều biết.

Lá gan Dư Kim Kim rất lớn, có khi mọi người ở cùng nơi chơi, nếu Trần Nam Tầm mang cô gái tới, phần lớn bị cô nghĩ hết biện pháp đuổi đi. Phụ nữ của Trần Nam Tầm cũng có rất nhiều bối cảnh, nào chịu bị thua lỗ, nhưng Dư Kim Kim cũng không sợ. Nhắc tới cũng kỳ quái, cho đến cuối cùng chia tay cùng Trần Nam Tầm, từ đầu đến cuối Dư Kim Kim cũng chẳng bao giờ bị uy hiếp trả thù, sau cô mới biết được, cũng là Trần Nam Tầm che chở mình.

Một ít lần, Dư Kim Kim lại khiến cô gái bên cạnh anh tức giận bỏ đi, sau đó đoạt rượu trong tay của anh uống một ngụm, thoải mái giống đàn ông. Mọi người sớm thành thói quen với tiết mục này, chỉ đem không gian để lại cho hai người, sau đó đi chơi.

“Em lại náo cái gì?” Trần Nam Tầm không có tức giận, nhưng cho cô sắc mặt không tốt. Dư Kim Kim nhìn anh, sắp khóc rồi.

Anh biết rõ còn cố hỏi, vô lại để cho Dư Kim Kim tức vô cùng, đem thùng đá trên bàn quơ lấy trực tiếp giội lên trên đầu anh, giật dây chuyền trên cổ anh xuống xoay người bỏ chạy.

Trần Nam Tầm tức nói tục, cái gì cũng chẳng quan tâm, bắt áo khoác nhấc chân đuổi theo ra ngoài.

Buổi tối mùa đông, một cô gái tuổi còn trẻ liêu linh chạy, cũng không biết chạy bao lâu, rốt cục không thể chạy, dừng lại thở.

Trần Nam Tầm tìm cô một đường, cuối cùng tìm thấy Dư Kim Kim dưới gốc cây đại thụ. Dư Kim Kim ngồi chồm hổm khóc, trước mắt hiện ra ngoài một đôi giày màu đen da, là Trần Nam Tầm.

Dư Kim Kim lau khóe mắt, mạnh mẽ đứng lên. “Trần Nam Tầm, anh thật sự không cảm giác được sao?”

“Cảm giác cái gì?” Trên người trên đầu Trần Nam Tầm bị nước đá thấm ướt, chỗ đó cũng bị đông lạnh thành thô sấp, lạnh thấu xương.

Nhưng khuôn mặt Dư Kim Kim cũng bị gió lạnh làm hồng, Trần Nam Tầm đem áo khoác mặc vào cho cô, chọc đầu cô liên mắng. “Anh cảm giác ra em là bệnh thần kinh! Bệnh điên! Cùng Cố Hoài Nam học cái gì không tốt? Học cô thô lỗ? Không giống cô gái!”

“Không phải anh thích cô gái đã một chút sao?”

“Loại người như em không phải là dã, là dã man!”

Anh không chút khách khí dạy bảo cô, có lẽ Dư Kim Kim bị đè nén quá lâu, bị anh mắng như vậy ngược lại liều mạng khóc lóc om sòm, vừa đá vừa đánh anh. “Trần Nam Tầm, anh khốn kiếp! Em không tin anh không biết em thích anh! Giả vờ ngây ngốc có phải hay không! Làm sao anh không chết đi! Chết quách rồi! Em sẽ không cần nhớ thương anh!”

Trần Nam Tầm chế ngự cô còn không dễ dàng? Nhưng không nỡ động cô, đứng đó không trốn không tránh để cho cô phát tiết.

Dư Kim Kim đánh đủ rồi, không còn khí lực, tựa nhào vào trong lòng anh khóc. Cô khóc không thanh âm, chỉ có thân thể khóc run lên.

Trần Nam Tầm đem mặt cô kéo ra từ trong lòng, môi của cô cũng bị cô cắn tím rồi. Anh bóp cằm cô mới để cho cô buông hàm răng ra, nhẹ vỗ về môi cô. “Không phải em thường nói anh tai họa sống ngàn năm?”

Chân Dư Kim Kim đạp mạnh, kéo đầu của anh xuống, kiễng mũi chân hôn lên. Cô hôn, động tác lại ác, đôi môi Trần Nam Tầm bị cô dùng răng mèo phá. Anh đau đến hít vào, kéo cô gái cường éo mình ra, lau miệng, trên tay là một vết máu, lại nhìn môi cô, bị chảy máu.

Tay Trần Nam Tầm đỡ trên trán bắt đắc dĩ mắng một câu. “Anh thấy em còn có thể làm ra cái gì để cho anh rớt mắt kính nữa!”

Dư Kim Kim đâu thềm những thứ này, núm lấy cổ áo anh hung hăng trừng anh. “Đây là một lần cuối cùng nói những lời này với anh, nếu như anh thật động chân tình đối với những cô gái kia hiện tại em lập tức biến mất trước mắt anh! Vĩnh viễn cũng không tới phiền anh! Nếu như anh không có, thẳng thắn cắt đứt cùng những cô gái kia!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thật tình nói yêu đương với em!”

Cô nói xong câu đó, Trần Nam Tầm cũng không lên tiếng, hai người bốn mắt nhìn nhau, anh mượn đèn đường, lại một lần ở đấy mắt cô nhìn thấy bóng dáng của mình.

Dư Kim Kim không biết anh trầm mặc đại biểu cự tuyệt hay không, cô cũng không lui lại, vẫn nhìn chăm chăm vào anh, tựa hồ phải nhận được một đáp án.

Ở nơi này trầm mặc lâu làm cho cô bắt đầu cảm thấy có chút khó chịu, Trần Nam Tầm kéo tay cô núm lấy cổ áo mình ra. “Em nghiêm túc?”

“Anh nói xem?”

Dư Kim Kim cứng cổ, lời mang theo ghen ngạo, trong tay cô nắm chặt cái dây chuyền kia, chính là cái còi anh đeo nhiều năm. Đó là mẹ Dư đưa cho cô, đồ quý giá nhất của Dư Kim Kim, lại bị anh chiếm đoạt mười mấy năm.

Trần Nam Tầm không có lên tiếng, chỉ sờ đầu của cô, kéo vào trước ngực, như cũ không có cho cô đáp án.

Trần Nam Tầm chưa tính là một người tốt, có thể nói anh cặn bã hơn so với Trần Nam Thừa, ở trong mắt rất nhiều người anh chính là một người cặn bã chuyện xấu gì cũng có thể làm ra, nhưng đối với Dư Kim Kim anh đều thủy chung che chở. Anh đối tốt với Dư Kim Kim, giống như là một tập quán, càng giống là một loại trách nhiệm.

Cố Hoài Nam và cô, cha mẹ đều không ở bên người, Cố Hoài Nam được Trần Nam Thừa trông coi, Dư Kim Kim thật giống như một cách tự nhiên được trách nhiệm của anh. Khi còn bé từ chỗ cô cướp đi cái còi, luôn luôn không có trả lại cho cô. Trần Nam Tầm không thích mang bất kỳ trang sức, chỉ trừ cái dây chuyền này.

Có cô gái hỏi qua lai lịch của cái còi này, thậm chí hướng anh yêu cầu, Trần Nam Tầm luôn luôn xuất thủ hào phóng chỉ nói một câu, “Thứ anh có, em muốn cái gì đều được, duy cái này không được.”

Cô gái hỏi tại sao, anh cũng không đáp, tóm lại từ trong lòng đã cảm thấy cái cái còi này là đồ anh cực kỳ không thể vứt.

Cố Hoài Nam đã từng hỏi qua Trần Nam Thừa, Trần Nam Tầm có một chút tình yêu nam nữ nào đối với Dư Kim Kim hay, Trần Nam Thừa cười: “Em đi hỏi cậu ấy là muốn xem cái còi kia, xem cậu ấy có cho hay không.”

Cố Hoài Nam đi, kết quả phần nộ mà về, cô thấy trình độ Trần Nam Tầm quan tâm đối với nó, tựa như Trần Nam Thừa quan tâm cô.

Chẳng qua là cô không hiểu, nếu quan tâm tại sao Dư Kim Kim không phải là duy nhất của anh ta.

Ở trong lòng anh, cuối cùng cô là đặc biệt.

Không biết là Dư Kim Kim chấp nhất dùng cảm xúc cực đoan Trần Nam Tầm, hay là anh rất cực chơi một mỗi, mọi người phát hiện cô gái bên cạnh Trần Nam Tầm càng ngày càng ít, chậm rãi đều bị anh dọn dẹp rồi, ngay cả mùi nước hoa trên người anh cũng bị mất, sau đó bên cạnh anh cũng chỉ còn lại có một người.

Dư Kim Kim.

Sau hơn năm năm, trong thời gian gần sáu năm, Dư Kim Kim là bạn gái chính thức duy nhất công khai của Trần Nam Tầm, mọi người đều nói Tầm thiếu Trần gia rất chơi, nhưng chơi cô gái, lúc đó dè chừng rồi.

Có lẽ là một đoạn thời gian vui sướng nhất trong cuộc đời Dư Kim Kim, chỉ tiếc vui vẻ luôn luôn ngắn ngủi, mà sinh mạng lại có vẻ càng khá dài.

Từ còn trẻ đến trưởng thành, Dư Kim Kim đều ở bên cạnh Trần Nam Tầm. Cô yêu, vùi đầu vào nguyện ý đem mình cho anh, cô quý trọng mỗi phân một giây cùng anh. Cô gái ở trong tình yêu luôn luôn là dụng tâm, cũng hưởng thụ nhất, hưởng thụ bị thổi phồng, kiêu ngạo ở lòng bàn tay.

Trần Nam Tầm đối với cô tốt, thật sự tốt, anh thích cô, cũng yêu cô, yêu đến dùng hết thủ đoạn đem Dư Kim Kim ngăn cách ở một mình cái thế giới kia chỉ có anh đối với cô tốt, anh không tiếc sức lực vật lực tài lực đem dấu vết mình cùng những cô gái khác cấu kết tiêu hủy.

Thế cho nên có một ngày hết thấy rốt cục bại lộ, để cho Dư Kim Kim chỉ muốn cười, khóc cũng khóc không ra.

Cô có thể vì yêu liều lĩnh, nhưng cô không phải là kẻ ngu bị tình cảm choáng váng đầu óc. Trần Nam Tầm hao tổn tâm cơ làm tròn một mộng tình yêu cho cô, kiến tạo một tình yêu ảo tưởng, Dư Kim Kim thế nào nhần tâm đâm hết thấy, cô thành toàn hảo ý của anh.

Cho nên Trần Nam Tầm luôn luôn cho là Dư Kim Kim là vì chuyện Trần Nam Thừa cưới Dư Anna chia tay cùng mình, anh không có cam lòng, cũng không nguyện hạ mình là hàng đất tiền đi cầu một cô gái trở lại.

Có lẽ, tổng hội có một người như vậy, sẽ không cách mình quá xa, nhưng cũng không cách nào trở lại bên cạnh mình. Trần Nam Tầm một lần không tin Dư Kim Kim có thể bỏ được rồi mình, có thể chẳng quan tâm anh, anh vừa khôi phục lại Trần Nam Tầm trước kia, tận tình thanh sắc, sa vào cho trụy lạc.

Rất nhiều chuyện thay đổi chính là thay đổi, tình cảm, cô gái, hơn nữa.

Trần Nam Tầm sẽ không tìm thêm cô gái dụ dỗ bên cạnh anh sau đó độc chiếm anh như Dư Kim Kim, ngược lại đem tâm hai người càng đẩy càng xa, cuối cùng đến một không trình độ cách nào quay đầu lại. Mặc dù anh thỉnh thoảng thấy cô, mặc dù anh vẫn che chở cô.

Sau khi chia tay, Dư Kim Kim bị Trần Nam Tầm phiền mấy năm, không phải tất cả tình nhân sau khi chia tay đều là kẻ thù, nhưng cũng không phải tất cả mọi người có thể làm thành bạn.

Bọn họ cũng đều biết lẫn nhau vừa không thể làm kẻ thù cũng không thể làm bạn, quan hệ rõ ràng, lại không rõ ràng, đơn giản là bởi vì từ nhỏ tạo dựng lên tình yêu vượt xa tình bạn cùng lệ thuộc vào, là từ các anh em đến người thân, rồi đến tình yêu.

Tình yêu tan biến, không thể hận, bởi vì quá lệ thuộc vào nhau, không thể tha thứ, bởi vì yêu nhau quá. Một cái chốt lệ thuộc vào ở trong lòng hai người, không chặt, nhưng vừa dùng lực sẽ đau, không buông, nhưng làm sao cũng không chém đứt.

Dư Kim Kim sắp bị hành hạ ép điên, người kia ở trong lòng, rõ ràng đã quyết định tuyệt không quay đầu lại, tại sao hết lần này tới lần khác chính là không thể quên được?

Đối mặt với phản bội, Cố Hoài Nam lựa chọn phương thức chạy trốn, cô cảm giác, cảm thấy Cố Hoài Nam đã thương nặng hơn nhiều so với mình. Cô ấy có thể đi, nhưng cô không thể, cô ở đây, làm cho bất kể lúc nào cô ấy trở lại, nơi này cũng còn có người chờ.

Bốn người bọn họ, cũng không thể thật cứ như vậy giải tán, chỉ sợ cuối cùng chỉ còn chính cô, có nhiều thứ đi qua, cuối cùng có người giữ vững, lấy mình chứng những thứ tốt đẹp từng tồn tại qua.

Bạn biết chuyện của cô, chỉ đau lòng vì cô, các cô nói, Kim Kim, lại đi nói yêu thương một lần, không phải để quên mất, chỉ muốn để tin tưởng còn có tương lai.

Dư Kim Kim cảm thấy có đạo lý, cô cũng không muốn chân tay bị trói vào quá khứ cùng Trần Nam Tầm. Cùng Tiết Thần ngủ qua, Dư Kim Kim biết người đàn ông này là bạn trai cũ của tiểu Cẩn, lúng túng khó xử.

Tiểu Cẩn không nhịn được cười, không hề trêu chọc cô nữa. “Chẳng qua là bạn trai cũ, chúng tớ thật không phát sinh qua, chỉ kéo tay qua, hôn quá gương mặt.” Thấy cô không tin, tiểu Cẩn giơ tay thề. “Thật, miệng cũng không hôn quá, tớ cùng Tiết gia gặp gỡ thời gian không lâu, không có phát triển nhanh như cậu đâu.”

Bị tiểu Cẩn chế nhạo một bữa, Dư Kim Kim trừng cô. “Tại sao chia tay?”

“Rất nhiều quan niệm cũng không giống nhau, tính cách không hợp.” Tiết Thần mặc dù tốt, nhưng người tốt cũng không hợp, thích hợp mới là tốt nhất, tiểu Cẩn cảm thấy bạn trai hiện tại thích hợp hơn, kịp thời chia tay cùng Tiết Thần.

“Tớ chỉ không có nghĩ đến Tiết gia luôn luôn có nguyên tắc có thể bị nha đầu cậu ăn xong lau sạch, anh ấy sẽ như thế nào? Trong lòng tâm đắc lắm nhỉ? Lúc nào hẹn đi ra ngoài chơi nữa?”

Nói đến đây, tuy Dư Kim Kim là cô gái cũng không khỏi đỏ mặt, cúi đầu ngậm ống hút uống đồ uống. “Tớ không quen anh ấy, mới không cần hẹn.”

“Không quen không là vấn đề, ‘câu thông’ liền chín.”

Thanh âm của một người đàn ông bỗng nhiên sấp vào nói, lời này cùng thanh âm này Dư Kim Kim cảm thấy giống như đã từng quen biết, cô ngẩng đầu, nhìn thấy hẳn là người đàn ông bị ngủ cùng cô.

Tiết Thần tươi cười, kéo cái ghế ra công khai ngồi xuống, trước cùng tiểu Cẩn chào hỏi, sau đó mới nhìn Dư Kim Kim kinh ngạc. “Dư tiểu thư, hẳn là chưa quên tôi nhỉ?”

Dư Kim Kim từ trong giật mình lấy lại tinh thần, anh cười sao rực rỡ, làm cho người ta không bị lấy cũng khó khăn. Dư Kim Kim biết anh đã nghe được cô nói cùng tiểu Cẩn, quần bách vạn phần lấy tay che mặt, nhắm trúng tiểu Cẩn cười.

Cô ấy ở dưới mặt bàn đá đá cô, sau đó uống sạch cả phê đứng dậy. “Tớ đi trước, hai người hàn huyên.”

Tiểu Cẩn vừa đi, Dư Kim Kim không có biện pháp làm đà tiếp, chỉ đành vụng về ho khan, mới dám nhìn Tiết Thần. Song vừa chạm vào đôi mắt anh, Dư Kim Kim liền nhớ lại đêm đó điên cuồng cùng phóng túng, cô cảm giác gương mặt mình càng ngày càng nóng, đã nghe Tiết Thần bỗng dưng mở miệng.

“Tôi biết em đang nghĩ cái gì.”

Dư Kim Kim giật mình, trên mặt vọt chút thiêu cháy, cũng không dám nhìn anh nữa, cầm lấy túi che mặt. Tiết Thần chẳng qua là thử dò xét nói một câu như vậy, nào biết rằng cô gái này dễ dàng bại lộ ý nghĩ nội tâm như vậy, chọc cho Tiết Thần rốt cục không nhịn được cười ra tiếng, đưa tay qua.

“Làm quen một chút đi, tôi tên là Tiết Thần.”

Từ phía sau túi xách vươn tay nhỏ bé mềm non ra, cùng truyền tới một âm lượng không lớn nhưng dễ nghe.

“Chào anh, tôi tên là Dư Kim Kim.”

Hết chương 71

72. Chương 72

Bởi vì quan hệ với tiểu Cẩn, Tiết Thần cùng Dư Kim Kim lại gặp mặt rất nhiều lần.

Tiết Thần biết tiểu Cẩn muốn đem Dư Kim Kim cùng mình kết thành một đôi, anh cũng không cự tuyệt. Dư Kim Kim là một cô gái sáng sủa hoạt bát lại nóng tính, người xinh đẹp tính cách cũng tốt, rất nhiều người thích. Lấy tên tuổi bạn bè theo đuổi cô thực tại không ít, cũng không thấy ai có thể đuổi cô gái này tới tay, bởi vì dám động thật cũng không có nhiều người.

Về phần nguyên nhân, dĩ nhiên cũng bởi vì một người.

Trần Nam Tầm.

Vào ngày Trần Nam Thừa kết hôn Dư Kim Kim đã chia tay với Trần Nam Tầm, ngày đó rất nhiều người đều ở đấy, cô lựa chọn ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người vung dao chặt đứt tình yêu với người đàn ông mình yêu, không lưu bất kỳ một tia quay đầu lại.

Lúc ấy Trần Nam Tầm cũng bị đả kích không nhỏ, anh nói: Dư Kim Kim rời xa cũng là người của anh, xem ai có lá gan trêu chọc cô. Lúc ấy Dư Kim Kim chỉ cười giễu cợt, căn bản khinh thường cái vãi.

Người ở bên ngoài nhìn vào, Dư Kim Kim là vì chị em tốt mới chia tay với Trần Nam Tầm, ngày xưa hai đôi như hình với bóng hôm nay lại trở mặt, chỉ than đáng tiếc. Nhưng càng như vậy mọi người lại càng biết tầm quan trọng của Dư Kim Kim trong lòng Trần Nam Tầm.

Nhà họ Trần, Tầm thiếu Trần gia tùy ý làm bậy không có giới hạn, người muốn tiếc mạng, vốn không đến nỗi gây sự vì cô gái.

Tiết Thần vốn không phải là người trong vòng xã giao, hiểu rõ Trần Nam Tầm cũng chỉ là nghe đôi câu vài lời từ người bên cạnh mà thôi.

Anh ngủ với Dư Kim Kim, người hối hận cũng là tiểu Cẩn, cô ấy biết Trần Nam Tầm là người thế nào, làm sao cũng cảm thấy chuyện này bị anh ta biết rồi sẽ gây bất lợi cho Tiết Thần. Tiểu Cẩn tìm Tiết Thần, Tiết Thần còn nói chuyện không đứng đắn, rốt cục không nhịn được hỏi cô ấy: “Nếu có chuyện cứ việc nói thẳng, ngày nào cũng chạy tới chỗ anh, làm sao thế, có phải định chia tay Liễu Dịch Phân nói lại tiền duyên với anh hay không?”

Tiểu Cẩn lườm anh một cái, suy tư một hồi lâu mới nói: “Gần đây anh có mới bạn gái sao?”

Tiết Thần cười, “Em quăng anh đi, anh còn chưa gượng dậy nổi, tâm linh bị nhục, nào có tâm tư đi tìm bạn gái?”

Ban đầu là tiểu Cẩn nói chia tay, Tiết Thần đúng là bị vứt, hai người yêu thương quan hệ còn chưa ầm ỹ đã chết non, như vậy cũng tốt, có thể lùi một bước làm bạn, ngược lại một chút lúng túng cũng không có.

Tiểu Cẩn không có tâm tình nói giỡn với Tiết Thần, thử thăm dò mở miệng. “Từ mấy lần kia anh và Kim Kim còn từng gặp nhau nữa không?”

Tiết Thần lắc đầu, tiểu Cẩn không tin, ánh mắt liếc hạ thân anh. “Anh là đàn ông sao? Chị em em chất lượng tốt như vậy, anh mới chỉ ngủ một lần?”

Tiết Thần vỗ đầu của cô. “Từ lúc em đi theo Liễu Dịch Phân miệng lưỡi cũng bốp chát gớm, lần đó là ngoài ý muốn, rốt cuộc em có việc gì?”

Tiểu Cẩn ôm bụng cười cười, sau đó mới nghiêm nghị. “Kim Kim đã nói với anh chuyện lúc trước của cô ấy chưa?”

“Bọn anh còn không có thân quen đến mức hàn huyên những thứ này.” Tiết Thần không thích hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác, nghĩ cũng biết tiểu Cẩn chỉ chuyện Dư Kim Kim cùng Trần Nam Tầm.

“Nếu như. . . . .” Tiểu Cẩn dừng một chút. “Nếu như anh nghe được phía ngoài có lời đồn bất lợi với Kim Kim, anh đừng tin, em đảm bảo với anh Kim Kim là một cô gái tốt.”

Vừa bắt đầu Tiết Thần cũng không quá hiểu ý tứ của tiểu Cẩn, nhưng rất nhanh, anh mới biết tại sao tiểu Cẩn cố ý tìm anh nói những lời này.

Dư Kim Kim cũng thích chơi, Tiết Thần thường xuyên gặp cô ở các buổi chiếu phim tối, bên người cô đầy nam nam nữ nữ, mà cô lại luôn là một ngọn gió trong đám người kia, làm cho người ta không dời mắt.

Có khi hai người gặp trực diện cũng chỉ vẽn vẽn cười cười, uống một chén, hàn huyên mấy câu, đều có một đám bạn, nên chơi riêng, cũng có lúc trong đám bạn cũng quen biết, liền cùng nhau chơi đùa.

Ví dụ.

Dư Kim Kim từ phòng vệ sinh trở lại, chỉ thấy chỗ ngồi của bọn họ nhiều ra một mặt người quen biết trước, trong đó mấy nam nữ lắc con súc sắc uống rượu, có người nhìn thấy cô thì hướng cô ngoắc.

“Kim Kim tới đây!”

Tiết Thần đưa lưng về phía cô mới vừa thua cầm lấy bia uống, nghe thấy tên của cô thì ngẩn ra, quay đầu lại nhìn, nhưng ngay sau đó cong ánh mắt lên cười một tiếng.

Có một loại đàn ông không cần mở miệng nói một chữ chỉ dùng ánh mắt là có thể nhấn nhủ tin tức anh muốn. Nếu anh muốn ình biết ý tứ của anh đối với mình, một ánh mắt là có thể để không chỗ tránh né, ngay cả cơ hội giả vờ ngây ngốc cũng không cho.

Tiết Thần chính là loại người này, ánh mắt phác thảo người lợi hại, con ngươi màu đen lúc nào thấy cũng rạng rỡ phát sáng, Dư Kim Kim luôn dễ dàng bị hấp dẫn, lúc phản ứng kịp thì giống như trẻ con rình coi chặt vật khi bị phát hiện.

Cho nên Dư Kim Kim đều sợ nhìn thậm chí cố ý tránh né tầm mắt của anh.

Không có chỗ trống ngồi, chỗ ngồi lúc trước của cô lại bị một đôi tình nhân chiếm lấy. Cô bé cùng đi giống như là cố ý, ôm cổ bạn trai nháy mắt mấy cái với Dư Kim Kim, lại liếc nhìn Tiết Thần ngồi ở một bên bàn trà.

“Không phải là chỗ Tiết gia có một chỗ trống sao?”

Ai cũng biết cô chỉ chính là bắt đuôi Tiết Thần, cười âm lên, mà cô gái ngồi ở trên đùi người đàn ông của mình kéo cô, có chủ tâm muốn đem Dư Kim Kim đẩy hướng Tiết Thần.

Tiết Thần cười không nói, tiếp tục cùng người ta lắc con súc sắc, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn bên này.

Dư Kim Kim giương cằm nhỏ lên, đá đá người đàn ông trẻ tuổi vui vẻ bên người. “Tiểu Húc, tôi không có chỗ ngồi.”

Cảnh Húc đang cùng người ta vung quyền, không có chú ý tới tình huống ở bên này, tự động đem chân dài nhấc lên trước, vỗ vỗ bắp đùi của mình. “Ngồi!” Anh là bạn chơi lớn lên cùng Dư Kim Kim, giống như là em trai ở trước mặt Cố Hoài Nam cùng Dư Kim Kim.

Dư Kim Kim đặt cái mông ngồi ở trên đùi Cảnh Húc, mọi người không có bỏ mặc, một trận ồn ào.

Liễu Dịch Phân vỗ vỗ vai Tiết Thần, tiếc hận lắc đầu. “Tôi thấy kỳ quái, hai người làm sao còn xa lạ như vậy? Biết ngày cũng không giận chứ?”

Tiết Thần vô tội buông tay, Liễu Dịch Phân nhìn về phía Dư Kim Kim đối diện. “Thế nào? Không hài lòng về Tiết gia của chúng tôi sao?”

“A?” Tiếng nhạc quá lớn, Dư Kim Kim không nghe thấy Liễu Dịch Phân nói gì. “Nào có?”

“Vậy sao cô trốn tránh Tiết gia như chuột thấy mèo?”

“Uống rượu của anh đi.” Dư Kim Kim mở một chai bia nhét vào trong tay của anh, không ngờ bị Liễu Dịch Phân thuận thế nắm lấy cánh tay.

“Có phải đêm đó Tiết gia không có hầu hạ cô tốt hay không?”

Liều Dịch Phân là một người thô kệch, giọng lại lớn, vũ khúc lúc trước chấn động vang lên hết lần này tới lần khác lại đúng lúc này ngừng lại, một tiếng nói này của anh nhắm trúng người chung quanh động tác trong tay đều ngừng, vô số ánh mắt trong nháy mắt cũng nhìn sang.

“Ách. . . . .” Liều Dịch Phân cũng nói rồi chốc lát, sờ sờ cái ót cười cười. “Xin lỗi nhé, Kim Kim.”

Ánh mắt mọi người nhìn hướng Dư Kim Kim, không biết ai hỏi câu. “Đêm đó? Đêm muộn đó sao?”

Dư Kim Kim hận không thể chui vào kẽ đất, ở trong lòng đem Liều Dịch Phân mắng máu chó xối đầu. Ngay cả Cảnh Húc cũng không khỏi tò mò, lôi kéo tua váy của Dư Kim Kim. “Không phải em đã bỏ qua cái gì đặc sắc chứ? Chị yêu?”

Dư Kim Kim hung hăng trừng anh một cái. “Cậu có thể ngậm miệng lại không?”

“Có thể.” Cảnh Húc cười có chút hả hê, lập tức giơ tay đánh tiếng vang hướng bên Tiết Thần. “Làm tốt lắm! Tiết gia, tôi phải mời anh một chén, cố gắng thu nạp tiểu yêu tinh này!”

Có lẽ người khác ôm tư thái xem ồn ào náo nhiệt, nhưng Cảnh Húc không như thế, anh biết chuyện giữa Dư Kim Kim cùng Trần Nam Tầm, so với ai khác cũng hi vọng cô có thể bắt đầu một đoạn tình cảm hoàn toàn mới. Anh vừa nói như thế, người ở chỗ này bất kể biết hay không biết cũng giơ tay lên nâng ly rượu ồn ào.

“Tiết gia thu nạp tiểu yêu tinh!”

“Một đêm không đủ thì lại một đêm nữa!”

“Cái gì kia, tôi đây có thuốc, cần có thể tài trợ.”

“. . . . .”

Tiết Thần dở khóc dở cười, đem nửa chai bia còn dư lại trong tay một hơi uống sạch. “Cảm ơn các vị, tôi cố gắng hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này.”

Dư Kim Kim cơ hồ đem mình giấu ở phía sau Cảnh Húc không còn mặt mũi gặp người, Tiết Thần sợ đám người kia huyền quá mức, đứng dậy kéo cô đi. Dư Kim Kim giãy giụa, rất nhanh buông tha, tùy ý để bàn tay to của anh bao quanh tay nhỏ bé của mình mang cô rời khỏi nơi huyền ảo này.

Đêm tối, không biết mùi hoa ở đâu tràn tới chỗ này, ở trong bóng đêm thêm mấy phần say lòng người.

Hai người đi ra ngoài Tiết Thần cũng không buông tay cô ra, cứ lôi kéo cô đi trên đoạn đường. Ai cũng không nói chuyện, Tiết Thần sợ cô còn lúng túng, Dư Kim Kim cũng không biết nói gì.

Thật lâu không được một người nắm tay như vậy, thật lâu không đi theo phía sau một người đàn ông, không cần phải nhìn đường, chỉ nhìn bóng lưng của anh là tốt rồi.

Dư Kim Kim nhanh quên mất đây là cảm giác gì, trong đầu bỗng nhiên lóe ra một màn cùng Trần Nam Tầm ở chung một chỗ, nhưng lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ rõ ràng là thuộc về một người khác, ấm áp như vậy, ấm áp làm cho cô cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Nhắm hai mắt lại, mở ra, sau đó dừng bước.

“Tiết Thần.”

Tiết Thần cũng dừng lại, xoay người nhìn cô. Anh cao hơn cô rất nhiều, ở dưới đèn đường càng cao hơn lớn hơn bình thường. “Tôi còn tưởng rằng anh cũng quên tên tôi.”

Dư Kim Kim rất ít gọi anh, không biết tại sao, Tiết Thần thích cô gọi tên mình.

“Tôi dĩ nhiên nhớ, trước kia tiểu Cẩn nhắc tới cô rất nhiều lần.” Dư Kim Kim mím môi cười, có chút ngượng ngùng, cắn cắn đôi môi. “Vẫn không có cơ hội nói với anh, đêm đó tôi uống nhiều quá, cũng không biết anh là bạn trai cũ của tiểu Cẩn, dù nha đầu kia nói anh chỉ là bạn cô ấy.”

Tiết Thần nhún vai. “Thời gian tôi và tiểu Cẩn chính thức gặp gỡ cũng chưa tới một tháng, Dư Kim Kim, không việc gì.”

Dư Kim Kim gật đầu, “Ừ. . . . . Tôi. . . . . Thật giống như cần nói một câu xin lỗi với anh.”

Tiết Thần khiêu mi, không giải thích được.

“Tiểu Cẩn nói. . . . . Tôi phá hư nguyên tắc của anh.” Dư Kim Kim nói xong thì cười, “Xin lỗi đó.” Mặc dù nói xin lỗi người ta, nhưng sao chính thức nói ra lại làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Tiết Thần đúng là một người có nguyên tắc rất mạnh, rất ít vì ai thay đổi mình, nhưng người nọ là Dư Kim Kim, anh cũng không cảm thấy cái gì không được.

“Không sao, tiểu Cẩn cũng nói đây cũng là. . . . . Lần đầu tiên của em.”

Dư Kim Kim có chơi, nhưng giữ mình trong sạch, đêm cùng Tiết Thần, là một đêm hoang đường nhất trong đời cô, cô cảm giác mình cần tìm đường sống trong cõi chết để bắt đầu một lần nữa.

Đây là lần đầu hai người đụng vào chủ đề cấm kỵ, Dư Kim Kim đột nhiên cảm giác được có chút gì trở nên không giống. Tiết Thần nhìn cô, ánh mắt ở dưới mùi hương ban đêm cứ như vậy trở nên có chút mập mờ.

Ánh mắt của anh mặc dù không có mang cho cô cảm giác bị áp bách, nhưng càn rỡ làm cho cô luống cuống chân tay.

Tiết Thần nhìn ra, khẽ cười, chủ động nói sang chuyện khác. “Em còn muốn trở về chơi cùng bọn họ sao?”

Dư Kim Kim lập tức lắc đầu. “Tôi trở về lấy xe.”

Cho nên hai người lại đi trở về, lần này Tiết Thần không nắm cô nữa, đổi thành Dư Kim Kim đi ở phía trước.

Tầm mắt Tiết Thần một mực ở trên người cô, Dư Kim Kim cảm nhận rõ ràng.

“Dư Kim Kim.”

Tiết Thần bỗng nhiên gọi cô lại, Dư Kim Kim lên tiếng xoay người lại, nhưng đầu đụng vào lồng ngực của anh. Cô không có thời gian nghĩ có phải anh cố ý hay không, đã cảm thấy eo của mình bị cánh tay anh nhốt lại, tiếp theo một chiếc xe con mạo hiểm chạy qua bên người bọn họ.

Trong lòng Dư Kim Kim nhảy loạn, còn không kịp sợ, đã nghe thanh âm Tiết Thần từ trên đầu vang lên. “Tôi nhớ tối nay em không có uống rượu.”

Dư Kim Kim ngẩng đầu, mới phát hiện mặt hai người đã cách gần như vậy, lông mi Tiết Thần cũng nhìn rõ ràng. Anh không có buông tay, xoay người dùng sức sẽ đem cô ngăn ở cột nhà cùng mình.

“Có phải chỉ cần có tôi ở đây, em đặc biệt khẩn trương?”

Người này nhìn thấu cô, Dư Kim Kim kiên trì gật đầu. “Tôi vừa nhìn thấy anh liền nghĩ đến. . . . . Chuyện đêm đó, cảm thấy đặc biệt không tốt.”

Cô thẳng thắn như thế, thẳng đến mức làm Tiết Thần buồn cười. “Tôi có phương pháp, có thể từ bỏ bệnh em nhìn thấy tôi liền khẩn trương.”

“Cái gì?”

Một tay Tiết Thần véo nhẹ ở người của cô, chỉ gương mặt của cô. Dư Kim Kim thấy đáy mắt anh bỗng nhiên toát ra một ngọn lửa.

“Chuyện gì có thói quen là tốt, em có thể thử làm ình quen tôi, thói quen có sự tồn tại của tôi.”

Tiết Thần cúi đầu, cơ hồ đụng phải môi cô, tiếng nói mang theo mê hoặc. “Thói quen tôi ở bên cạnh em, hoặc là. . . . . Ở trong cơ thể em.”

Ấm hiệu của anh quá rõ ràng, trong lòng Dư Kim Kim oanh một tiếng, hai mắt chợt trợn to, trơ mắt nhìn nụ hôn của anh áp xuống. Nụ hôn này không sâu không nông, nhưng cũng không nhẹ không ôn nhu, giống như là thử dò xét, càng giống quyền rũ.

Lúc ban đầu Dư Kim Kim kịch liệt kháng cự, Tiết Thần khẽ rời môi của cô, nhìn thẳng mắt của cô.

“Em không muốn?”

“ . . . . .”

“Tại sao?”

“ . . . . .”

Dư Kim Kim sững sốt một chút.

Cũng đang tự hỏi, tại sao?

Tiết Thần hôn cô lần nữa, lần này nhiều kiên định, ngầm có ý cướp đoạt hơi thở. Dư Kim Kim không kháng cự nữa, cô nhắm mắt lại, làm ình cảm thụ loại cảm giác đã lâu này.

Bọn họ hôn quá ăn nhập, ngay cả có xe đi qua bấm còi cũng mất điếc tai ngơ. Cuối cùng nếu không phải Tiết Thần buông cô ra kết thúc nụ hôn này, Dư Kim Kim sẽ không thể hô hấp.

Cô vội vã thở gấp, ánh mắt trở nên ướt nhẹp sương mù, Tiết Thần cười, lại hôn mấy cái trên môi cô. “Anh thích vẻ mặt của em, giống như đêm đó.”

Vừa hôn vừa không thu lại được, Dư Kim Kim cũng không biết đây là tối năm nào, đầu óc choáng váng mặc anh ôm, chỉ nghe thanh âm của anh hàm hồ truyền tới ở phần môi. “Đi nhà anh?”

Dư Kim Kim bỗng dưng mở mắt ra, trong nháy mắt thân thể cứng lại.

Tiết Thần không có ép cô, từ từ dừng lại, lau môi cô bị mình hôn đến sưng tấy. “Đừng ngại, lúc nào uống rượu say muốn mượn rượu làm loạn, nhớ đến tìm anh, người quen ‘làm việc’ tốt, cũng không thể để cho tất cả mọi người cảm thấy anh thật sự không thể hầu hạ em? Anh là đàn ông mà bảo bối lại không dậy nổi.”

Dư Kim Kim nhớ tới lúc trước Liễu Dịch Phân làm trò trước mặt mọi người thì cười, Tiết Thần cũng cười, nhẹ nhàng ấn xuống ở trên trán cô. “Trước tiên nói ngủ ngon.”

Sau đó buông cô ra, Tiết Thần vừa định đi, đã bị Dư Kim Kim kéo trở về. “Thời điểm không uống rượu, có thể tìm anh sao? . . . . . Hiện tại em không có uống rượu.”

Tiết Thần nhất thời không có phản ứng kịp, sau đó không tiếng động cong khóe miệng lên. “Bất cứ lúc nào.”

Ngoài Trần Nam Tầm, đây là lần đầu tiên Dư Kim Kim đi đến nhà một người đàn ông, từ khi bước vào cửa, chân cũng bắt đầu nhũn ra.

Nhà Tiết Thần sạch sẽ quy củ không giống như chỗ ở của một người đàn ông độc thân, Dư Kim Kim nom một vòng không khỏi cảm thán. “So với anh, đột nhiên cảm thấy em căn bản không phải con gái.”

Tiếng nói vừa phát ra, Dư Kim Kim đã bị anh bế lên áp trên ghế sa lon. “Điểm này anh có quyền lên tiếng, anh có thể chứng minh em là con gái.”

“Con gái việc nhà kém hơn đàn ông sao?”

“Không, là cô gái vừa mềm, vừa chặt, có co dãn.” Tiết Thần ghé vào tai cô, bàn tay to thăm dò vào dưới váy cô.

Dư Kim Kim đang tắm đã bị Tiết Thần ăn một lần, trở lại trên giường lại ăn một lần. Cuối cùng sau khi anh kết thúc, Dư Kim Kim mệt mỏi cũng chỉ nghĩ ngủ ngon. Trước lúc ngủ, Dư Kim Kim lẩm bẩm vấn đề bay giữa trái tim. “Có phải anh thích em hay không?”

“Đúng vậy.” Tiết Thần hào phóng thừa nhận, kéo cô vào trong ngực ôm. “Anh quả thật thích ‘trên’ em.”

Hết chương 72.

73. Chương 73

Tình cảm giữa người với người là chuyện kỳ diệu nhất.

Dư Kim Kim cùng Tiết Thần vốn không quen biết, nhưng lại dần dần u mê biến thành bạn trên giường của nhau. Trong mắt người khác, Dư Kim Kim đi quyến rũ, mặc dù cũng không ai công khai thừa nhận.

Đêm đó Tiết Thần đưa cô về nhà sau lại bị mấy bạn học gọi đi uống rượu, tất cả mọi người đều trò chuyện tự nhiên không kiêng kỵ gì, không biết tại sao đề tài lại chuyển tới trên người anh. Trong đó vợ người kia uống hơi nhiều, biết được “đối tượng xì căng đan” với Tiết Thần là Dư Kim Kim, không hề nghĩ ngợi gì hỏi một câu: “Dư Kim Kim? Dư Kim Kim sao?”

Tiết Thần gật đầu, đã nghe thấy cô gái kia che miệng hít thở. “Đó không phải là cô gái bị Tầm thiếu nhà họ Trần âm thầm bao nuôi ư?”

Chồng cô gái trợn mắt nhìn cô ta. “Em cũng biết?”

“Thật! Năm đó chị em Cố Hoài Nam xôn xao dư luận với anh cả nhà họ Trần, người nào không biết chứ? Dư Kim Kim chia tay với Tầm thiếu, nhưng người ta không chịu nổi thủ đoạn của Tầm thiếu, hai người đó mỗi người đi một ngã, còn vụ trộm không dứt được, nghe nói phòng ốc cùng xe của cô ta cũng là do Tầm thiếu cho, còn nghe nói Tầm thiếu xài số tiền không ít ở trên người cô ta.” Cô gái khoa tay múa chân ra một con số, lại cố ý gia tăng âm lượng.

“Không biết rằng Dư Kim Kim kia vì người đàn ông này mà đi bệnh viện vài lần.”

“Đi bệnh viện? Làm cái gì?”

“Nạo thai! Chắc chắn, phụ nữ mà.”

Người đàn ông suýt nữa phun ra một ngụm rượu, “Đủ rồi! Nói bao nhiêu lần rồi ít đào bới mấy tin đồn thôi, cút sang một bên.” Cô gái bị mấy câu dữ tợn, bắt đầu dõ dỏi bàn.

Người đàn ông cười xin lỗi Tiết Thần. “Đừng để trong lòng, vợ tôi có tật bệnh, thích nhiều chuyện nói láo, không thể tin những tin đồn này.”

Trên mặt Tiết Thần vẫn mang theo nụ cười, nhìn không ra cái gì, đã không phải là lần đầu tiên nghe được chuyện này từ trong miệng người khác, lúc trước tiểu Cẩn tìm anh cũng vì phòng ngừa ngày hôm nay.

Tối muộn, lúc gần đi, vợ bạn học cũng đi tiễn anh, thừa dịp người đàn ông của mình không có chú ý thì kéo Tiết Thần đến một bên. “Tôi biết nói vậy không tốt lắm, có lẽ anh cũng không tin, nhưng không có lửa thì sao có khói, nếu cô ta thật sạch sẽ, vậy vì sao lại truyền ra những lời này?”

. . . . .

Có người bản xứ thì có nhiều chuyện, Dư Kim Kim biết sớm muộn gì Tiết Thần cũng sẽ nghe được mấy tin đồn có liên quan đến cô, cô chưa từng giải thích. Cô cho là Tiết Thần sẽ đến hỏi mình, hoặc quan hệ của hai người từ từ lạnh nhạt, nhưng anh dường như cũng không bị bất kỳ ảnh hưởng nào.

Cuối cùng cũng là Dư Kim Kim không kiềm chế được, sau một lần ‘yêu’ thì chủ động nhắc tới đề tài này. “Tiểu Cẩn nói anh rất được cô gái theo, có phải từng kết giao với không ít bạn gái hay không?”

“Có phải Tiểu Cẩn hình dung anh thành công tử đào hoa lạm dụng tình dục rồi không?” Tiết Thần bấm tàn thuốc, ôm chầm cô gái trên giường hôn một chút. “Đâu có khoa trương như vậy, anh làm gì có thời gian đảo quanh trong đám cô gái? Bạn gái kết giao nghiêm chỉnh cũng chỉ đếm trên một bàn tay.”

Dư Kim Kim cười, ngón tay út vẽ vòng tròn trước ngực anh. “Tiết Thần, anh không có chuyện gì muốn hỏi em sao?”

Tiết Thần suy tư, “Có một.”

Dư Kim Kim nhất thời khần trương, nháy mắt to nhìn anh.

Tiết Thần cúi đầu cắn vết hôn ở trên vai cô, bàn tay to dò vào chân cô như ám hiệu. “Tại sao nơi đó của em chặt thế?”

Tiết Thần nghiêm chỉnh lại rất đứng đắn, người đàn ông không đứng đắn cũng làm cho người ta không chịu được, Dư Kim Kim đỏ mặt, há mồm cắn anh. “Lưu manh!”

Hai người náo một phen thì dừng lại, lúc này tư thế trở nên cực kỳ mập mờ.

Anh rất có sức mạnh, Dư Kim Kim không cho, trốn tránh anh. Tiết Thần biết trong lòng cô nghĩ cái gì, nắm cô trở lại đặt ở phía dưới, tay ngăn chân cô, thân thể xông vào, vừa làm vừa nói cho cô biết.

“Nếu như em muốn hỏi anh đã nghe qua chuyện của em chưa, anh chỉ muốn nói là so với nghe được, anh càng muốn tin tưởng cảm giác của mình.”

Dư Kim Kim đáp lại, ôm cổ anh đem tư thế hai người biến thành nữ trên nam dưới, hai tay chống trên cơ bụng rắn chắc chậm rãi ngồi xuống. Tiết Thần cảm thấy mình đang được chất mật ấm nóng của cô vây quanh, giống như thần kiêu trở vào bao, sau cùng dùng sức hướng về phía trước. Dư Kim Kim không có phòng bị, bị kích thích đau xót toàn thân, lúc cô trầm luân biểu tình vô cùng mê hoặc người, một cánh tay Tiết Thần nhốt hông của cô lại khiến cho cô xuống phía dưới, mà cùng một thời gian mình đưa thắt lưng nâng lên.

Lần nữa nhìn thấy vẻ mặt mê ly của cô, Tiết Thần không nhìn được ngồi dậy ngậm môi cô, hàm hồ nhỏ giọng gọi tên cô. “Kim Kim. . . . .”

“Ừ. . . . .”

“Có nghĩ tới sẽ tìm một người đàn ông nghiêm túc một lần hay không?”

Thân thể bởi vì động tác dừng mãnh của anh mà lắc lư như thuyền nhỏ trên biển, việc đã qua ở chỗ sâu trong trí nhớ lộn xộn tới, nhiều năm trước khi cô là thiếu nữ, đã từng ở trong ngực một người đàn ông khóc lóc cầu xin —— có thể nghiêm túc nói yêu thương một lần với em được không. . . . .

Thời gian qua cảnh đổi, tình cũ không còn người cũ đã xa, cô đã niệm phong cất vào kho, tâm bị câu này của Tiết Thần mà cạy mở một khe hở. “Cái gì. . . . .”

“Không rõ?”

Tiết Thần bưng lấy mặt cô, nhẹ hôn. “Anh đang theo đuổi em, thử suy nghĩ xem?”

. . . . .

Tiết Thần có ấn tượng tốt đối với cô, Dư Kim Kim cũng không phủ nhận mình bị anh hấp dẫn, mà bọn họ hiểu rõ thân thể đối phương còn hơn bản thân mình. Dư Kim Kim không nghĩ ra tại sao hai người mới lui tới đã có thể bắt đầu, cùng người đàn ông này làm chuyện thân mật nhất, cũng không phải người yêu của anh.

Sau lần đó, số lần gặp mặt Tiết Thần càng ngày càng thường xuyên, cô cùng anh ăn cơm, cùng anh đi dạo phố, xem phim chiếu rạp, làm tất cả chuyện mà những đôi yêu nhau mới có thể làm, sau đó trở lại nhà anh làm ‘yêu’.

Dư Kim Kim chỉ có một người đàn ông là Trần Nam Tầm, lại cảm thấy nhu cầu mãnh liệt trên người Tiết Thần.

Tất cả kinh nghiệm của cô cũng đến từ Trần Nam Tầm, có lẽ cũng bởi vì Trần Nam Tầm phản bội gây đau kích cho cô, sau khi chia tay anh cô cho rằng mình lạnh nhạt, đối với chuyện này một chút nhu cầu cũng không có. Song ở chung một chỗ cùng Tiết Thần, Dư Kim Kim lại cảm thấy mình biến thành một cô gái không biết thỏa mãn.

Có thể kích động một cô gái muốn ngấm chỗ mẫn cảm có cũng không phải là người đàn ông nào cũng có kinh nghiệm cùng kỹ xảo, mà bản thân anh là đàn ông ở trong trận hoan ái này cũng nguyện ý cho cô địa vị.

Trần Nam Tầm vẫn đòi lấy cô, Dư Kim Kim thương anh, mới cảm thấy mình cho anh là chuyện tự nhiên. Trần Nam Tầm trình độ ngựa đực mọi người đều biết, khi hai người gặp gỡ mấy năm qua anh đem phần lớn tinh lực dùng ở trên người cô. Dư Kim Kim bởi vì anh mà tỉnh, còn Tiết Thần vẫn để mặc cho cô đòi lấy

mình. Chủ động cùng bị động đều quá chênh lệch ở trong lòng, cho nên cho dù mỗi một lần đều làm cho cô mệt mỗi sức cùng lực kiệt, cô vẫn cảm thấy chưa đủ.

Tiết Thần không tạo bất kỳ áp lực nào cho cô, thế cho nên làm cho cô càng ngày càng cảm thấy mình buông lỏng nhất ở trước mặt anh, hoàn toàn không cần che dấu chút gì. Hình như anh biết chuyện dưới đáy lòng cô, không cần cô nói hết, đã bao dung bổ sung khiến miệng cô không thể nói, trống không và đau đớn cùng đòi hỏi cô vô bờ bến.

Một người càng có khát vọng ở trên mặt tình cảm thì thân thể càng biểu đạt.

Dư Kim Kim nghĩ, có lẽ cô chính là người như vậy.

Dư Kim Kim cũng không thường xuyên qua đêm ở chỗ Tiết Thần, trừ phi hai người làm quá hưng mãnh không dư thừa một chút tinh lực mới có thể làm đến hừng sáng, chẳng hạn như Tiết Thần bận rộn liên tục nên rất nhiều ngày không thấy anh. Khi Dư Kim Kim bận rộn đi làm sẽ nhận được điện thoại của anh, sau đó hiểu ý trốn việc.

Mang theo tâm tình tung tăng đi gặp một người, cảm giác như vậy tựa như. . . . . mới yêu nhau.

Bình thường gặp mặt như vậy thật giống tạm chia tay, hai thân thể điên cuồng dây dưa, nhiệt độ nóng bỏng nhảy đến tim, ngón tay lộn xộn cùng hơi thở vẫn đục, cảm thụ cùng phóng túng cực hạn. Liều mạng giống như ngày mai sẽ là ngày cuối cùng, làm cô muốn khóc.

Từ ban ngày đến tối rồi đến hừng sáng.

Dư Kim Kim ở một mình, buổi sáng đã có thói quen đồng hồ báo thức đánh thức mình, cho nên mỗi lần tỉnh lại ở trong ngực Tiết Thần cũng sẽ ngăn người chốc lát, sau đó bị Tiết Thần dùng nụ hôn chào buổi sáng khiến người ta đỏ mặt tim đập làm cho tỉnh lại hoàn toàn.

Nếu như Tiết Thần còn kịp nghỉ ngơi, sẽ lái xe đưa cô đi làm, ở trong xe hôn đến khó chia lìa mới tách ra.

Cuộc sống có Tiết Thần là tốt đẹp, Dư Kim Kim cũng cho là như thế.

Tiểu Cẩn đã hỏi cô, đến cùng có phải đang yêu Tiết Thần hay không? Dư Kim Kim cũng không trả lời cái vấn đề này, chuyện bọn họ làm nhiều nhất chính là ở trên giường, không hề nói tới nửa chữ có liên quan đến tình cảm.

“Tại sao có thể như vậy? Thái độ Tiết Thần đối với cậu rõ ràng chính là đối với cô gái của mình.” Tiểu Cẩn suy đoán. “Tớ cho là cậu đi tìm một người đàn ông yêu thương, cũng không phải là tìm một người đàn ông tới chà đạp mình.”

Dư Kim Kim buồn cười. “Anh ấy không chà đạp tớ, anh ấy đối xử rất tốt với tớ.”

Tiểu Cẩn lo lắng nhìn cô, Dư Kim Kim kiên định gạt đầu hướng cô. “Tiết Thần thật rất tốt.”

“Tốt đến mức cậu sẽ yêu anh ấy sao?”

Dư Kim Kim trầm mặc, trong lòng có chút sợ, trong lòng suy nghĩ cũng không phải là có yêu anh hay không, mà cảm thấy phương thức mình cùng anh bắt đầu dường như trở thành chương ngại lớn nhất giữa hai người.

Một đêm tình với cô gái, người đàn ông cũng nguyện ý một đêm tình, tổ hợp buồn cười châm chọc cỡ nào.

Diệp Tích Thượng nhận thấy Tiết Thần đang yêu thương.

Từng có một lần anh đi tìm Tiết Thần, lúc ra thang máy vừa lúc đụng phải một cô gái đi vào, anh đã cảm thấy kỳ quái, Tiết Thần cũng không mang phụ nữ về nhà. Vốn còn hoài nghi cô gái kia là thế nào với Tiết Thần, cũng nhìn thấy trong nhà cậu ấy nhiều thêm đồ dùng phái nữ thì xác định phán đoán của mình.

“Cậu ở chung với cô gái kia rồi hả?”

Tiết Thần lắc đầu, “Còn không phải.”

“Vài thứ này ——” Diệp Tích Thượng liếc nhìn băng vệ sinh trên ghế sa lon còn chưa kịp cất đi, phòng tắm thậm chí còn có bình bình lọ lọ của cô gái cùng bàn chải đánh răng.

Tiết Thần ho nhẹ, sờ sờ lỗ mũi. “Thỉnh thoảng qua đêm ở đây.”

“Chỉ là thỉnh thoảng thôi sao?” Diệp Tích Thượng cong khóe miệng.

“Dựa theo tần số của tớ mà nói chính là thỉnh thoảng, nếu dựa theo tiêu chuẩn của cậu chính là thường xuyên rồi.” Tiết Thần cười.

“Không phải cậu nói cô ấy là cô gái của Trần Nam Tầm ư? Chuyện này thích hợp sao?”

Nói đến đây, nụ cười của Tiết Thần đậm thêm mấy phần. “Còn không có trải qua chuyện như thế, ném thử một chút cũng không sao.”

Vừa bắt đầu Diệp Tích Thượng cũng không biết cô gái theo lời Tiết Thần chính là Dư Kim Kim, thời điểm gặp cô ấy mới ý thức được đây chẳng phải là chị em của Cố Hoài Nam? Anh nói bóng nói gió là lợi dụng Tiết Thần dò hỏi, chuyện tiệc cưới là Dư Kim Kim cũng không biết Cố Hoài Nam ở đâu.

Tiết Thần còn tưởng rằng đoàn trưởng đại nhân động tâm phạm tặc, “Sao thế, cũng muốn tìm phụ nữ? Tớ đây làm giúp.”

Diệp Tích Thượng liếc anh, “Cậu thay thế phụ nữ?”

Tiết Thần cười cho anh một quyền. “Là giúp cậu tìm phụ nữ.”

“Tớ không dám làm phiền cậu.” Diệp Tích Thượng không có đem mục đích tìm Cố Hoài Nam để lộ ra, nếu như Tiết Thần thật tốt hơn với Dư Kim Kim, anh chỉ cảm thấy thế giới này thật là nhỏ.

Mà sự thật là kể từ khi Tiết Thần biết Dư Kim Kim, sẽ thấy không đổi phụ nữ.

Hai người Dư Kim Kim cùng Tiết Thần càng ngày càng thân mật lui tới, tin tức này tổng yếu bị một người biết.

Hôm đó bọn họ cùng tiểu Cẩn Dịch Phân, bốn người ăn cơm ở bên ngoài, Cinemax trên đường đối diện treo một áp-phích bộ phim ngoại quốc mới chiếu, tiểu Cẩn ầm ĩ ăn cơm xong muốn đi xem.

Bộ phim này mấy ngày trước Tiết Thần và Dư Kim Kim mới vừa xem, không muốn phá hư tâm tình của tiểu Cẩn nên đồng ý.

Đó là một bộ phim kinh dị, bởi vì hai tình đôi tình nhân nên xem trong gian phòng bao, thanh âm cả kinh ở bên tiểu Cẩn thỉnh thoảng truyền tới, còn có âm thanh oán trách của Liễu Dịch Phân. “Tiểu Cẩn, em đủ rồi đó! Không có bị phim làm sợ cũng bị em dọa gần chết rồi!”

“Huhu, em đang sợ, ồm!”

Tiểu Cẩn và Liễu Dịch Phân hiện tại gần như phiên bản Dư Kim Kim và Tiết Thần vào ngày đó, khác nhau ở chỗ tính tình Tiết Thần tốt hơn nhiều so với Liễu Dịch Phân, lúc nói lời này giọng nói cũng là trêu đùa, còn Liễu Dịch Phân là một người thô kệch.

“Cũng không biết ban đầu tại sao tiểu Cẩn lại vừa ý Liễu Dịch Phân nhỉ?” Dư Kim Kim thăm dò Tiết Thần. “Nói lời thật với em, thật ra thì trong lòng anh đặc biệt hận Liễu Dịch Phân chứ gì?”

Tiết Thần hừ lạnh phối hợp. “Đúng vậy, nha đầu tiểu Cẩn kia ngay cả sờ cũng không được sờ đã bị cậu ta đoạt đi, mỗi hận đoạt ‘vợ’ cùng thù giết cha đều cảm thù sâu sắc như nhau, sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Vậy anh báo thù đi.”

Dư Kim Kim làm bộ muốn đi, bị Tiết Thần kéo trở lại, cười cô. “Em tự tạo chủ đề, bản thân còn tức giận?”

“Ai tức giận?” Cô đắc ý giương cằm nhỏ, cử chỉ ngả ngớn giờ khuôn mặt dễ nhìn. “Cả người anh từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới đều bị em ăn rồi, còn có cái gì phải tức giận nữa?”

Tiết Thần nhướng mày rậm, nhỏ giọng hỏi: “Từ trên xuống dưới? Em có ăn. . . . ở phía dưới anh?”

Nếu so về đùa bốn lưu manh, Dư Kim Kim tuyệt đối không phải là đối thủ của người đàn ông này, mặt mặt đỏ bừng đầm anh một quyền. “Anh không biết xấu hổ!”

Cô dựa vào làm mùi thơm dễ chịu trên người nhàn nhạt thoảng qua, Tiết Thần bỏ hộp bóng trong tay cô, kéo cô ngồi lên chân mình. Dư Kim Kim bị anh vuốt ve thoải mái, giống như mèo nhỏ uốn éo trong lòng ngực anh tiếp tục xem chiếu bóng.

Cho dù nhìn qua một lần, vẫn có chút đáng sợ, màn ảnh làm cho sợ đến mức đem mặt chôn ở cổ anh, hoặc là thân thể bỗng dưng run lên, sau đó Tiết Thần sẽ nhẹ nhàng vỗ đầu cô, hoặc là xoa lưng cô, hoặc là lúc tim cô rơi xuống thì khẽ hôn.

Anh cũng không nói những lời giả dối tương tự như “Không phải sợ”, phương thức động viên người nguyên thủy mà dịu dàng, thậm chí khiến Dư Kim Kim có một loại ảo giác che chở, trong lòng an bình sinh ra quyến luyến.

Chiếu bóng kết thúc, tiểu Cẩn ăn no thỏa mãn, tới gọi Dư Kim Kim chỉ thấy cô lười biếng ngủ trong ngực Tiết Thần. Mấy ngày cô liên tục làm thêm giờ, không được ngủ một giấc thoải mái, vậy mà lại có thể ngủ ở rạp chiếu bóng.

Tiết Thần hướng tiểu Cẩn làm thế tay chớ lên tiếng, “Hai người đi trước, đợi lát nữa tôi đưa cô ấy về nhà.”

Tiểu Cẩn gật đầu, vuốt khuôn mặt của Dư Kim Kim, vẻ mặt giống như má mì kỹ viện. “Em đây đem Kim Kim cô nương giao cho Tiết gia, đối tốt với Kim Kim cô nương của chúng em nhé?”

Tiết Thần cười, đẩy móng vuốt của cô ấy ra. “Đừng động tay động chân với cô gái của anh.”

Vừa dứt lời, cô gái ngủ trong ngực cau mày dụi dụi vào anh, tiểu Cẩn che miệng không dám nhiều lời nữa sợ đánh thức cô, lôi kéo Liễu Dịch Phân đi.

Máy điều hòa trong rạp chiếu bóng mở rất lớn, trong giấc mộng Dư Kim Kim hắt hơi một cái, tiến sát vào trong ngực anh, Tiết Thần sợ cô ngủ tiếp sẽ cảm cúm không thể làm gì khác hơn là đánh thức cô.

Tiết Thần thích nhìn thời điểm cô mới vừa tỉnh ngủ nhất, bình thường Dư Kim Kim là một cô gái khôn khéo giỏi giang, cũng chỉ khi vừa tỉnh lại mới ngây ngốc, phản ứng chậm lụt bộ dạng ngơ ngác khả ái.

Cô dụi dụi mới mở mắt, chu môi, cho đến khi thấy rõ người đàn ông bên cạnh nâng cằm lên cười mình.

“Đã tỉnh chưa?”

Dư Kim Kim ngơ ngác gật đầu, nhìn quanh, ánh mắt tròn to. “Chiếu bóng xong rồi?”

“Sớm xong rồi.”

Dư Kim Kim duỗi lưng mỗi nhứ, cười hì hì, thơm một cái trên mặt anh. “Xin lỗi đó, ông tổng của bọn em không phải là người, hai đêm em không ngủ rồi.” Mới vừa nói xong lại hắt hơi một cái.

Tiết Thần ôm cô trong ngực đi ra ngoài, khước miệng nhếch lên. “Lời này có nghĩa khác, gia nghe khó chịu.”

Dư Kim Kim kịp phản ứng, đồng ý gật đầu, lui ra từ trong lòng ngực anh, học bộ dạng cô gái cổ đại hành lễ với Tiết Thần. “Kim Kim nhận lỗi với Tiết gia, gia mới là người đàn ông mạnh nhất, tình lực vô hạn thể lực vô biên.”

Tiết Thần nhất thời cười vui vẻ, một tay ôm cằm lấy cô. “Cái miệng nhỏ nhắn đủ ngọt, gia có phần thưởng.”

Dứt lời liền hôn cô, Dư Kim Kim thất vọng. “Phần thưởng chỉ là một cái hôn thôi sao?”

Tiết Thần xấu xa nâng mi, môi dính vào bên tai cô. “Vậy thì chọn thời gian thích hợp, phần thưởng cho em là ba buổi tối liên tiếp không thể ngủ, đủ chưa?”

Dư Kim Kim co bả vai lại, hờn dỗi đập anh. “Ba buổi tối? Anh cũng không sợ đau eo, chày sắt gậy sắt mài thành Tú Hoa Châm.”

Nếu không phải thương cô muốn cho cô về sớm ngủ bù, Tiết Thần hận không thể lập tức dùng hành động thực tế tới đáp trả khiêu khích của cô, đem cô trở về hang ổ thu thập một bữa.

Anh đưa Dư Kim Kim về đến lầu dưới, nhìn cô vào thang máy, mãi cho đến khi đèn nhà cô sáng lên mới rời đi.

Dư Kim Kim mệt mỏi xương cũng muốn rã rời, sâu ngủ đang nhanh chóng cắn nuốt ý thức của cô, vừa cởi quần áo vừa vào phòng ngủ, chẳng qua là người mới vừa đi tới phòng khách thì sững sốt, trên cái ghế của cô có vắt một áo khoác tây trang, mà trên ghế sa lon của cô thì có một người đàn ông nằm, người đàn ông này không phải là người khác, chính là Trần Nam Tầm.

“Trở về muộn như thế?” Trần Nam Tầm vừa tỉnh ngủ, trên mặt mang chút ít mệt mỏi, vừa nhìn cô vừa nhìn đồng hồ. “Đến đâu chơi?”

Dư Kim Kim thu xếp y phục, chạy đi nhìn khóa cửa, may mà không tổn hao gì, liền bước tới dùng sức đá anh một cước. “Tôi đã cảnh cáo anh rất nhiều lần rồi, có thể đừng trộm chìa khóa nhà người khác được không?”

Cô đổi rất nhiều khóa cửa, nhưng luôn không ngăn được kẻ tiểu nhân này.

Trần Nam Tầm lơ đãng, đứng lên sờ sờ bụng. “Trong nhà có cái gì không? Anh còn chưa ăn cơm tối.”

“Cút! Nhà tôi không có thức ăn cho chó!” Dư Kim Kim chán ghét đến chết cái bộ dạng vô lại của anh, chẳng ngó ngang gì tới anh. Trần Nam Tầm không di chuyển, ngáp một cái, vẻ mặt cười mập mờ.

“Anh đây ăn em là no.”

Trần Nam Tầm cúi đầu muốn hôn cô, Dư Kim Kim nghiêng đầu né tránh, vùng tay sẽ phải cho anh một cái tát, đáng tiếc bị anh đoán được, bóp cằm nhỏ của cô. “Em thật là càng ngày càng cay đối với khẩu vị của anh.”

Nụ hôn này còn chưa hôn xuống, Trần Nam Tầm đã nhìn thấy son môi lem trên môi cô, con mắt hơi lạnh, trong lòng chà xát, trên mặt lạnh xuống mấy phần. “Anh nói tại sao trở về muộn như thế thì ra là lêu lổng cùng đàn ông, làm xong mới trở về?”

Dứt lời sẽ phải đưa tay sờ chân cô.

Dư Kim Kim làm sao để cho anh được như ý, nhanh chóng cách anh ba thước xa.

Trần Nam Tầm nhìn như đã đợi cô thời gian không ngắn, tiêu diệt hết đồ ăn trong phòng bếp của cô, trên bàn trà là một đồng hồ ồn. Chuyện như vậy thường xuyên phát sinh, Dư Kim Kim kháng nghị cho tới bây giờ cũng không có hiệu quả.

Đối với Trần Nam Tầm mà nói, chỗ của Dư Kim Kim là nơi anh nghỉ ngơi cuối cùng, cũng là nơi nghỉ ngơi duy nhất. Dư Kim Kim từng nói hai bọn họ đã không thiếu nợ nhau, không thể tiếp tục dây dưa, nhưng nơi đó có thể dứt khoát thì ít nhất Trần Nam Tầm vẫn cho rằng cô là một phần của mình.

Dư Kim Kim không có tinh lực đuổi anh, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu thu dọn chiến trường anh bày ra, thu dọn phòng khách xong lại phải đi sửa sang lại phòng bếp.

Cô đang rửa chén, Trần Nam Tầm đi tới dựa vào, hai cánh tay kim chặt bên hông cô, thân thể cách cô xa chút ít để giảm bớt kháng cự của cô, đầu khẽ thấp xuống, ngửi hương thơm trên người cô. “Đổi sữa tắm rồi hả?”

“Mắc mớ gì tới anh.” Dư Kim Kim mắng, đẩy anh ra tiếp tục rửa chén. Trần Nam Tầm dính tựa như thuốc cao, môi gần như dính trên vai cô.

“Dám đụng anh, em thử xem.” Dư Kim Kim không động, một cái tay cũng đã đặt dao vào cái giá để dao.

Trần Nam Tầm cười khê, môi hơi rời đi. “Không thể dụ dỗ anh chút ư? Cũng không phải là không có chạm qua.”

“Chê anh bẩn.”

Dư Kim Kim Nhất cũng không cho chút mặt mũi, Trần Nam Tầm uất ức. “Gần đây công việc bận rộn muốn chết, thật lâu anh không có chơi, không tin em ngủ thử, trên người anh chỉ có mùi đàn ông, không có mùi nước hoa.”

Dư Kim Kim bỗng nhiên xoay người lại, tư thế này tương đương đứng ở trong ngực anh. Trần Nam Tầm khiêu mi dụ hoặc, trong mắt phóng điện, một bộ dáng mặc cho làm thịt, Dư Kim Kim lưỡng trước chỉ lạnh lùng nói một câu: “Tôi chỉ nghĩ thấy mùi súc vật, cút xa tôi chút.”

Trần Nam Tầm đơn giản không muốn chọc cô, nhún nhún vai thu hồi tay bên người cô, khoanh cánh tay quan sát cô, trong mắt hiện lên yêu thích. “Một thời gian không gặp em, thật giống như lại đẹp lên, yêu đương?”

Dư Kim Kim không nói tiếp, cầm bát đĩa cất xong. Trần Nam Tầm tựa vào một bên, ánh mắt vẫn đi theo cô. “Nghe nói gần đây em qua lại thân thiết với một người đàn ông?”

“ . . . . . ”

“Anh hiểu con gái cũng cần phải có.”

Dư Kim Kim tháo tạp dề ném xuống. “Anh chơi là việc của anh, tôi chơi là việc của tôi, ai cũng không có quyền lợi càng không có tư cách can thiệp cuộc sống của riêng ai, trước kia chúng ta đã nói rõ, có đúng không?”

“Anh cũng nhớ anh có nói.” Giọng Trần Nam Tầm hơi lạnh, “Bất kể em chơi thế nào, hiện tại ở chung một chỗ cùng ai, Dư Kim Kim em đời này đều là của anh, đừng quá quá.”

“Yên tâm, tôi sẽ nhớ ngừa thai.”

Dư Kim Kim cười lạnh, một câu nói kích động Trần Nam Tầm, huyết thái dương của anh nhảy mấy cái. “Không tệ, còn biết ranh giới cuối cùng của anh.”

“Hi vọng anh cũng biết ranh giới cuối cùng của tôi.” Cùng anh cứng đối cứng cũng không sáng suốt, người đàn ông này sẽ càng bĩ ổi, Dư Kim Kim không thể không có đầu óc, cô hiểu anh, từ ánh mắt của anh cũng biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì.

Chung quy là Dư Kim Kim sợ anh đi tìm Tiết Thần gây phiền toái, thái độ hơi chút trì hoãn. “Trần Nam Tầm, anh biết tính tình của tôi, nếu như không muốn cá chết lưới rách thì đừng ép tôi quá đáng, đừng điều tra người bên cạnh tôi, chỉ sợ anh sơ xuất một chút, tôi cũng sẽ để anh không còn gặp lại tôi.”

“ . . . . . ”

“Cho mọi người không gian, tốt cho tất cả mọi người, anh là người thông minh, hiểu ý của tôi chứ?”

Dư Kim Kim là một người sẽ không khiến cho nhiều người cẩn thận, cô sẽ không nói láo, cho tới nay Trần Nam Tầm chính là kiêng kỵ cô mãnh liệt nên mới buông ranh giới cuối cùng của mình, cô muốn chơi, có thể, chỉ cần không lấy chồng, không sinh con cho người khác, anh đồng ý. Mình cũng không phải là món hàng sạch sẽ, lại có tư cách gì gò ép cô thủ thân như ngọc vì mình.

Ít nhất, cô nguyện ý thấy mình, lúc anh nhớ cô còn có thể nhìn thấy cô, sẽ không giống Trần Nam Thừa và Cố Hoài Nam, hôm nay ngay cả cô sống chết cũng không biết được. Trần Nam Tầm sợ chuyện như vậy phát sinh ở trên người mình, chỉ cần cô vẫn còn, anh nguyện ý theo cô.

“Được.” Trần Nam Tầm lặng lẽ cắn răng, nhẹ nhàng chậm chạp cười một tiếng. “Anh cho em không gian, chúc em chơi vui vẻ.”

“Cám ơn.”

“Không cần khách khí.”

Hết chương 73

74. Chương 74

Rốt cuộc Trần Nam Tầm không thích Dư Kim Kim, trừ Dư Kim Kim, cũng chỉ có Cố Hoài Nam đã từng hỏi qua vấn đề này.

Trần Nam Tầm đương nhiên trả lời: yêu.

Tại sao người khác không hỏi, bởi vì ở trong mắt bọn họ, Trần Nam Tầm cùng chữ “Yêu” bức tranh ngang bằng không hơn, ai cũng biết anh coi trọng Dư Kim Kim, nhưng cũng không hơn, tựa như đứa bé coi trọng món đồ chơi của mình.

Song sự thật tựa như Dư Kim Kim nói, đối với anh, anh yêu, cũng không chỉ yêu một mình cô.

Nếu Trần Nam Tầm nói là yêu, rốt cuộc là giá quá rẻ hay còn quá đắt, Dư Kim Kim đã không muốn suy nghĩ loại vấn đề này, có lẽ người anh yêu nhất là bản thân mình. Anh thích trò chơi bụi hoa, yêu cô gái khác nhau sẽ mang cho anh cảm thụ khác nhau.

Anh ở bên cô, nhưng không có để ý đến cô thế nào, càng không có quan tâm đến chuyện vì cô buông tha cho những người khác.

Thật may là không phải mọi người đều cư xử với tình cảm như thế, may mà cô gặp được Tiết Thần.

Có người nói người đàn ông chung tình không phải là cả đời chỉ yêu một cô gái, mà một lần chỉ yêu một người. Sau khi Tiết Thần và Dư Kim Kim ở chung một chỗ, cô gái theo vẫn không giảm nửa phần, nhưng Dư Kim Kim nhìn ra, Tiết Thần không giống thế. Anh dẫn đo chừng mực, chưa bao giờ phát sinh bất kỳ chuyện gì làm cho cô cảm giác mình bị thương tổn.

Có rất nhiều lần cô đã từng nhìn thấy anh ở cùng phụ nữ, ban đầu Dư Kim Kim không có quan tâm, bởi vì tình cảm đối với anh còn thấp. Tiết Thần là một người tốt, Dư Kim Kim cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần tôn trọng, không lừa gạt.

Tiết Thần vừa âm thầm giữ vững quan hệ này cùng cô, vừa không ngừng theo đuổi cô. Bọn họ trừ ở trên giường ra thì tất cả thời gian Tiết Thần đều biểu hiện ọi người có một ấn tượng: anh thích cô gái này, thật sự thích, không thích như trước kia.

Dư Kim Kim cảm thấy Tiết Thần tựa như một thợ săn rất có kinh nghiệm cùng kiên nhẫn, giăng lưới tràn đầy trời đất đối với cô, sau đó không nhanh không chậm lấy mình làm mồi nhử dẫn dụ cô mắc câu. Anh chuẩn bị đường lui cho cô, vẫn chẳng qua là dụ hoặc cô lại cũng không bắt buộc cô tiếp nhận.

“Nếu như ngày nào đó em không muốn ở cùng một chỗ với anh, nói một câu là được rồi.”

“Nói anh liền buông tay luôn hả?”

Dư Kim Kim hỏi, Tiết Thần cười. “Cho tới bây giờ em cũng chưa từng ở trong tay anh.”

Anh nói xong, đầu dài khẽ nghiêng đi một chút, Dư Kim Kim nhìn gò má xinh đẹp của anh mà trong lòng đau xót. Lúc ấy hai người đang ăn ở nhà hàng Tây, Dư Kim Kim để dao nĩa xuống, đi qua ngồi vào trên đùi anh, ôm cổ của anh.

“Lời này nghe làm sao lại có bộ dáng đáng thương thế hả?”

Tiết Thần tiếp tục chuyên tâm cắt thịt bò bít tết, xiên một miếng nhỏ đưa tới bên miệng cô, Dư Kim Kim không khách khí há mồm ăn hết, cong môi cười. “Sao phần của anh có vẻ ngon hơn của em thế nhỉ? Cho em một miếng nữa đi.”

Dư Kim Kim dính lấy anh không đứng lên, cũng sắp ăn sạch đồ ăn trong đĩa của anh. Tiết Thần lau khóe miệng cô, tầm mắt nhìn lướt qua xung quanh mình, biết hai người đã thành tiêu điểm của phòng ăn. “Vẫn chưa chịu dậy?”

Dư Kim Kim chẳng hề để ý, hừ hừ, đầu gối trên vai anh. “Sợ mất mặt?”

“Có chút.” Tiết Thần nhún nhún vai, tuy nói như vậy nhưng không có một chút không được tự nhiên, lựa chọn thức ăn cô thích cho cô ăn.

Dư Kim Kim ngoảnh lại nhìn, nhìn nhìn anh. “Sao em cảm thấy đáng về của anh rất hưởng thụ?”

Tiết Thần sờ soạn ở ngang hông cô, cười híp mắt đút cô một ngụm rượu. “Thiếu chút nữa đã quên nói với em, ngày mai anh phải trở về Bắc Kinh ở vài ngày.”

Dư Kim Kim gật đầu, không nói nữa.

Buổi tối Tiết Thần đến chỗ ở của Dư Kim Kim.

Tiết Thần nhận mấy cuộc điện thoại, hình như là chuyện làm ăn. Dư Kim Kim không ồn ào anh, ngồi một bên ôm Laptop xử lý công việc vĩnh viễn không làm xong sau đó đi tắm.

Con gái tắm luôn tốn nhiều thời gian, Tiết Thần nói chuyện điện thoại xong cô còn chưa đi ra, định chơi trò chơi trên Computer.

Lúc Dư Kim Kim tắm không tự chủ nghĩ đến Trần Nam Tầm, không biết anh ta có thật nghe lời không đi điều tra Tiết Thần nữa hay không, mà mấy ngày nay quả thật trời yên biển lặng. Trước kia chỉ cần cô đi gần ai một chút, không bao lâu thì bọn họ gặp gỡ đến trình độ mật thiết, những người đó ít nhiều gì cũng sẽ gặp phải chút phiền toái.

Cô biết gần đây công ty Trần Nam Tầm xảy ra chút vấn đề, tính tình của anh vẫn kiêu ngạo, thường ngày gây không ít thù hằn, khó tránh khỏi việc gặp trở ngại như vậy. Thịnh Đường của cô có lúc hợp tác với công ty Trác Vệ, vì vậy cô và Trác Vệ thường xuyên có cơ hội gặp mặt, dĩ nhiên nghe anh nhắc tới lần này có vẻ nghiêm trọng hơn so với trước kia.

Quan hệ giữa Trác Vệ và Trần Nam Tầm tựa như quan hệ giữa cô và Cố Hoài Nam, Trác Vệ biết Trần Nam Tầm có chuyện, bao gồm gây khó dễ cho những người đàn ông cùng cô gặp gỡ. Trong lúc nói chuyện đàn ông luôn bao che cho nhau, hướng chỉ là bọn họ.

Thật ra thì Trác Vệ và Trần Nam Tầm có chút khác biệt, quần áo lựa là giống nhau, Trần Nam Tầm hoa tâm lạm dụng tình cảm, mà cả đời Trác Vệ sợ rằng chỉ biết yêu một mình Cố Hoài Tây. Cũng chỉ bằng điểm này, Dư Kim Kim cảm thấy anh ta vẫn có điểm làm cho người ta tôn trọng, cho nên thái độ đối với anh ta coi như là bình thường.

Trác Vệ vẫn hi vọng cô có thể quay lại với Trần Nam Tầm, cô biết, mấy người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, ngoài tình yêu vẫn còn tình bạn. Nhưng lúc đó cô và Trần Nam Tầm lại khinh địch nói chia tay liền chia tay, nói ở chung một chỗ là có thể ở chung một chỗ.

Tình yêu của cô cho tới bây giờ cũng không phải là trò chơi, ban đầu dồn hết toàn bộ, nào ai biết rút người ra lại khó khăn như lột da, thế cho nên đến bây giờ, đau khi đó vẫn rõ ràng.

Hình như Trác Vệ cũng biết chuyện cô ở chung một chỗ cùng Tiết Thần, nhưng đối với lần này anh ta lại thờ ơ như không, lời lẽ cười nhạo. “Có phải hiện tại rất may mắn Nam Tầm không thể có cách hay không, để cô và bạn trai có thể chơi đùa nhiều hơn.”

Dư Kim Kim không lên tiếng, cô không muốn đàm luận với bọn họ về Trần Nam Tầm, lại càng không nguyện ý nói đến Tiết Thần.

“Kim Kim, mặc dù Nam Tầm thuận theo cô, nhưng làm bạn bè, còn muốn khuyên cô kiềm chế chút, loại trò chơi trong xã hội này không thích hợp với cô đâu.”

Nghe anh ta nói xong thì Dư Kim Kim cười, “Sao anh biết tôi nhất định là đang đùa?”

“Tôi biết cô cũng gần hai mươi lăm rồi, về điểm này cô phải hiểu rõ.” Trác Vệ than nhẹ. “Tình yêu luôn luôn định số, nên cô chạy không thoát, bất kể đi đâu, đi bao lâu, cuối cùng vẫn phải trở lại bên cạnh cậu ấy.”

Anh ta đang nói cho cô biết, chỉ cần cô chịu đợi Trần Nam Tầm luôn lãng tử ngày đó, chuyện này sao không công bằng, ai bảo cô là người yêu trước. Dư Kim Kim trước kia nghe nói như thế có khóc, Trần Nam Tầm chính là khối không thể đụng vào trong lòng cô, đụng nhẹ sẽ đau tê tâm liệt phế.

Nhưng mỗi lần đau, cũng sẽ kiên cường hơn, vẩy kết mới sẽ càng thêm bền chắc bao trùm lên vết thương mà không ai có thể chỉ ra. Hết thấy còn tồn tại, nhưng cảm giác đau đã chết lặng, giảm dần.

Dư Kim Kim biết mình không thể quên được, nhưng luôn nghĩ biện pháp giảm bớt số lần nhớ tới.

Người có thể giúp cô làm được có lẽ chính là. . . . . Tiết Thần.

Cô tắm giặt hơn nửa ngày cũng không đi ra ngoài, Tiết Thần còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện, đi vào vừa nhìn không khỏi chọn lấy Hạ Mi mao (lông). Dư Kim Kim trên mặt đang đắp một khối khăn lông, ngưỡng tựa vào trong bồn tắm, hai con chân thon dài i Sáchh ra tự tại khoác lên bên bồn tắm duyên theo âm nhạc tiết tấu dằng dặc tới lui.

Tiết Thần vốn định xoay người đi ra ngoài, dừng một tý lại thay đổi chủ ý, lặng lẽ cởi áo sơ mi cởi quần dài cùng với quần áo lót khác ra, nhẹ bước vào bồn tắm. Động tác của anh cực kỳ cẩn thận, Dư Kim Kim Nhất cũng không phát hiện. Tiết Thần chậm rãi quỳ xuống chân cô, cánh tay chống hai bên người cô, chậm rãi nghiêng thân về phía cô, tròn mắt đen truyệt từ cổ dài nhỏ xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở trước ngực mê người của cô.

Mực nước vừa khéo cha nửa ngực cô, hai quả anh đào mập mạp biến mất ở dưới nước.

Trong mắt Tiết Thần phát ra chút lửa, lại muốn cười. Vì sao cô gái này không có một chút cảnh giác vậy, quá sơ ý, bản thân anh cũng không hề phát hiện anh đã không biết bao nhiêu lần dùng ánh mắt YY cô mấy lần.

Anh đang nghĩ như vậy, Dư Kim Kim chợt giật mình, hình như ngồi lâu nên hơi mệt, vừa ngẩng mặt, trong miệng vô ý thức phát ra một tiếng ngâm nhẹ. Tiết Thần đem một tiếng này thành mồi gọi, đưa tay bao trùm ánh mắt của cô.

Dư Kim Kim sợ hết hồn, phản kháng theo phản xạ có điều kiện, lại bị anh dễ dàng ngăn lại, hai ba cái đã đem khăn lông ở sau ót cô kết lại, hoàn toàn che kín tầm mắt của cô, chỉ lộ ra đôi môi.

Hai cổ tay cũng bị anh khống chế, không thể tránh thoát, không khỏi có chút sợ. “Anh muốn làm gì?”

Tiết Thần hôn môi cô, “Em.”

“Em làm gì?” Dư Kim Kim phản ứng lại, ngây ngô hỏi.

“Sỉ nhục em.”

Tiết Thần tốt bụng giải thích, Dư Kim Kim cảm giác mặt mình nóng bừng trong nháy mắt. “Lưu manh! Buông mau.”

“Nghĩ khá lắm.” Tiết Thần mở hôn trên cổ cô. “Mới vừa rồi ở bên ngoài ăn cơm, em ngồi trên đùi anh thì anh đã muốn lưu manh với em rồi.” Dứt lời dùng một tay cầm hai cổ tay tinh tế của cô, cái tay kia phủ lên ngực cô, vừa hôn làn da tinh tế vừa hỏi.

“Thân thể gầy thế này, cái chỗ này tại sao lại trở mã tốt như vậy? Trời sinh?”

Dư Kim Kim bị anh vờ về buồn buồn trước ngực, hô hấp không yên. “Thời kỳ lớn lên.”

“Hả?”

“. . . . . Nói không cho cười em.”

“. . . . .” Tiết Thần ngừng, ngẩng đầu. “Em đi nâng ngực?”

“Xí!” Dư Kim Kim muốn cắn anh, kháng nghị vụn vụn uốn éo. “Toàn thân em cao thấp đều là thật! Thật!”

Tay Tiết Thần dùng sức, “Đúng vậy, xúc cảm quả thật không giống hàng giả.”

“Tại sao anh phân biệt được?”

“Anh sờ qua —— khụ. . . . .” Tiết Thần nói một nửa thì ý thức được nguy hiểm, vội vàng đổi lời. “Chúng ta ngủ nhiều lần rồi, thật giả anh còn không phân biệt được, chẳng phải là ngủ công toi.”

Dư Kim Kim là cô gái khôn khéo, lạnh lùng hừ một tiếng. “Làm như em ngu ư? Có phải từng qua lại với bạn gái có bộ ngực giả rồi không?”

“Cũng không nên nói là giả, chẳng qua là. . . . . Chẳng phải thật.” Tiết Thần cười một tiếng, tiếp tục thưởng thức thức ăn ngon trước mắt. “Em nói tiếp đi.”

Dư Kim Kim bĩu môi, mới nói sự thật. Nếu nói thứ làm cho con gái buồn rầu ra mặt thì đó chính là bộ ngực nhỏ. Lúc đi học Dư Kim Kim có một đôi chân dài ngay cả Cố Hoài Nam cũng phải hâm mộ, nhưng mà ngực lép.

75. Chương 75

Dư Kim Kim chủ động chỉ kéo dài được một giây, sau một khắc đã bị Tiết Thần túm lấy quyền chủ động, anh cắn xé kiểu ăn cô làm Dư Kim Kim cũng cảm thấy trên môi đau rất. Nhưng cô không né tránh, đau chút cũng tốt, chứng minh anh là thật, chân thật trở lại trong cuộc sống của cô, không còn là ảo tưởng mỗi ngày của cô.

Thang máy đình một tiếng dừng lại, Tiết Thần cứ thế ôm cô đi ra, vừa kịch liệt hôn vừa mở cửa nhà. Ngay cả giấy anh cũng không đổi lại, trực tiếp xoay người áp cô ở trên cửa, kéo đai an toàn trên váy ngủ của cô xuống.

Tay Dư Kim Kim cũng không có nhàn rồi, thô lỗ xé rách áo sơ mi cùng dây lưng quần của anh, bộ dạng còn gấp gáp hơn so với anh.

“Anh thật sự yêu đã chết bộ dáng em chủ động.” Tiết Thần phát ra tiếng cười, Dư Kim Kim nắm chặt tay nện anh nhưng cũng động ở dưới. Vật của anh trong tay cô nóng hằm hập càng ngày càng khổng lồ, cứng rắn như bàn thạch. Tiết Thần giật quần lột mỏng manh của cô xuống, giúp cô cong gối điều chỉnh tư thế, dồ vào thật sâu, thẳng tiến.

Nếu cô gái muốn động tình cũng chỉ trong chốc lát, ngay từ lúc trong thang máy Dư Kim Kim cùng anh hôn cũng cảm thấy mình đã ướt. Sao Tiết Thần có thể không phát hiện, cho nên không có một chút thương tiếc, nặng nề tấn công, cảm thụ cô vậy quanh cùng ám áp lâu ngày không làm.

Hai người cùng nhau cảm thụ nhiệt độ nơi tư mật và rung động của đối phương, cũng cùng nhau cảm thụ nhớ nhung trong đáy lòng. Động tác của anh không có một chút dịu dàng, hung ác tựa như cưỡng ép cô, dùng cái này để biểu đạt những gì anh muốn bày tỏ nhưng bởi vì không muốn tạo áp lực cho cô mà không thể nói ra miệng.

Dư Kim Kim khẽ rên rỉ theo nhịp độ của anh mà từ từ gia tăng thanh âm. “Nhẹ. . . . . Nhẹ chút. . . . .”

“Nhẹ chút sợ là không thỏa mãn được em.” Tiết Thần xấu xa trêu chọc, dứt lời thì nhấn mạnh hơn. Dư Kim Kim thở ra một hơi, cắn vai anh, ngón tay lập tức cào cào trên lưng anh.

Tiết Thần kêu một tiếng, bỗng dưng dừng lại. “Trả thù hả?”

Mặt Dư Kim Kim hàm chứa đầy xuân, cánh môi cong lên thở gấp, nói không ra lời. Tiết Thần cười, giữ tư thế này ôm cô quay về trên giường, áp cô lên giường, phía dưới sâu nặng xông vào, rất giống như đục khoét vào.

Dư Kim Kim kinh hãi hét lên một tiếng, đầu lông mày nhỏ nhú chặt, toàn thân cũng bởi vì cảm giác mãnh liệt mà căng cứng. “Tiết. . . . . Thần. . . . .”

“Hà?”

“. . . . . Còn muốn. . . . .”

“Không thành vấn đề.” Tiết Thần cúi đầu hôn cô, chống cô cao lần nữa, liên tục tiến sâu vào. . . . .

Cao trào mãnh liệt tới, đáp lại là trên người Tiết Thần nhiều dấu răng cùng vết trảo không đếm hết.

Không biết làm đến lần thứ mấy, sắp cực hạn thì Tiết Thần giam cầm thân thể Dư Kim Kim, điên cuồng rút ra đưa vào, nhưng bỗng dừng nghe thấy cô nói câu kia: “Dời tới ở sao. . . .”

Tiết Thần hơi dừng, sức lực tiện đà nặng vài phần. Dư Kim Kim cảm giác mình cũng sắp bị anh xuyên thủng, người đàn ông trên người giống như là đang tức giận, hoặc như là. . . . Hưng phấn.

Dư Kim Kim thật không bị người đàn ông này làm gần chết, mở mắt nhìn thời gian đã là xế chiều ngày hôm sau. Dư Kim Kim miễn cưỡng nhắm mắt lại, một lát sau bỗng dừng mở ra: nguy rồi! Cũng không phải là Chủ nhật! Nhiệm vụ hôm nay của cô là phải đi gặp mặt khách hàng lớn đã hẹn trước.

Cô mở sổ ghi chép ra, thời gian hẹn trước là một giờ sau.

Dư Kim Kim nâng thân thể vô cùng mệt mỏi bò dậy, cảm giác hôm qua mình thật giống như vừa trải qua chuyến đi xa hai mươi lăm nghìn mét, nếu không sao chân vẫn còn run rẩy?

Tiết Thần đã đi làm, chuẩn bị xong bữa ăn sáng để lại ở trên bàn ăn. Dư Kim Kim vội vã giải quyết xong đổi một bộ y phục rồi chạy nhanh ra cửa, đến khách sạn hẹn trước, thời gian còn có mười lăm phút đồng hồ.

Đối phương còn chưa tới, Dư Kim Kim trực tiếp chạy đi nhà vệ sinh. Đúng lúc cô hướng về phía gương trang điểm thì nghe cô gái bên cạnh hét lên, “Tiên. . . . Tiên sinh, đây là nhà vệ sinh nữ.”

Dư Kim Kim đang thoa phấn lót, quay đầu nhìn lại, quả nhiên có một người đàn ông đi vào, hơn nữa không có chút không được tự nhiên, đứng ở sau lưng cô cách mấy bước xa bình tĩnh nhìn mình.

Dư Kim Kim chỉ giằng co chốc lát cùng anh, coi anh không tồn tại lại quay đầu trở lại tiếp tục làm việc.

Người nọ chính là Trần Nam Tầm, một thân tây trang phẳng phiu đặc biệt khiến người khác chú ý. Cô gái xung quanh tự cảm thấy người này không dễ chọc, không muốn dẫn họa trên người, giận mà không dám nói gì, rời đi.

Nhà vệ sinh rất nhanh chỉ còn lại hai người, Trần Nam Tầm thấy cô không để ý tới mình, đi tới xoa mặt cô, mắt thấy vành mắt cô hơi thâm cùng môi sưng đỏ, ngón tay đẩy cổ áo sơ mi của cô ra, không chút bất ngờ khi nhìn thấy dấu hôn trên xương quai xanh của cô.

Vừa rồi lúc cô vào nhà vệ sinh thì đúng lúc vượt qua anh đi ra từ nhà vệ sinh nam đối diện, cô gái này rõ ràng cho thấy tới đây gặp khách nhưng đầu tóc cũng có chút xốc xệch. Trần Nam Tầm không phải chưa từng thấy qua, gặp gỡ lâu như vậy, làm sao sẽ không biết chỉ cần Dư Kim Kim thức đêm quần thâm dưới mắt sẽ nhanh chóng nhô ra, phải dùng nhiều phấn mới có thể che lại.

“Xem ra tối hôm qua đùa đủ điên cuồng.”

“Đúng vậy.” Dư Kim Kim thừa nhận, tránh né tay anh, tiếp tục trang điểm. “Ngủ thẳng đến bây giờ, thiếu chút nữa trễ, tôi không có thời gian ôn chuyện với anh, không có chuyện quan trọng thì đi ra ngoài trước đi.”

Trần Nam Tầm cầm lấy son môi của cô, mở nắp xoáy ra một phần, lại xoa mặt cô đối diện mình. Dư Kim Kim giãy giụa, không tránh được, không muốn vào lúc này chọc giận anh, tùy ý để anh thoa ỉnh.

Dư Kim Kim cho là anh thoa son môi xong sẽ đi, ai biết anh lại cầm mascara lên chải lông mi cho cô. Dư Kim Kim nắm quyền kiềm chế cảm xúc kháng cự, trên mặt Trần Nam Tầm không nhìn ra cái gì tương tự như cao hứng hoặc là mất hứng, ngược lại vẻ mặt thật chuyên chú.

“Lúc nào học trang điểm cho phụ nữ thế?” Dư Kim Kim trêu ghẹo. “Tầm thiếu cao cao tại thượng thể nhưng hạ mình làm chuyện như vậy, không sợ người ta chê cười?”

“Lúc nào thì anh quan tâm những thứ kia?” Trần Nam Tầm cười. “Là em sợ bị tình nhân nhìn thấy ư?”

Dư Kim Kim hừ lạnh, muốn đoạt lại mascara trong tay anh lại bị anh bắt được cổ tay, dưới cái nhìn soi mói của cô ấn một nụ hôn lên lưng bàn tay cô. “Thật làm cho anh đau lòng, anh đây bận rộn không dứt còn em lại đang trải qua cuộc sống hoang dã vô độ, không quan tâm anh chút nào sao?”

Dư Kim Kim rút tay ra. “Anh sắp phá sản? Muốn nhảy lầu?”

“Thiếu chút nữa.” Trần Nam Tầm nhún vai nửa thật nửa giả. “Anh phá sản thì em vui vẻ?”

Dư Kim Kim hừ lạnh lần nữa, xoay người soi gương nhìn mặt của mình, lấy nước hoa ra phịt mấy cái. “Anh chết tôi sẽ khóc.”

Trần Nam Tầm cúi đầu hít hà ở bên gáy cô, “Anh không nỡ làm em khóc, hay là cố sống sót.” Dứt lời bóp cằm cô đánh một cái hôn bất ngờ.

Dư Kim Kim tức giận nói tục, giơ tay lên muốn lấy tay lau miệng. Trần Nam Tầm nhìn thời gian, chậm rãi nhắc nhở. “Thời gian em hẹn khách là ba giờ à?”

Dư Kim Kim giật mình, nguy rồi! Thiếu chút nữa quên mất!

Cô ảo não dậm chân, đem đồ trang điểm trên bồn rửa mặt bỏ vào trong túi xách, hung hăng trừng mắt liếc anh rồi đi ra ngoài.

Khách hàng lần này của Thịnh Đường là người thành phố B, vừa khéo là họ Tiết, Dư Kim Kim rất có thiện cảm với đối phương, hai người trò chuyện với nhau thật vui. Lúc Tiết Thành Triết nói chuyện có khác nhau rất lớn so với Tiết Thần, nhưng khiến cho Dư Kim Kim không tự chủ được nghĩ đến Tiết Thần, vừa nghĩ tới Tiết Thần, khóe miệng Dư Kim Kim liền không nhịn được nhếch lên.

Cô thất thần quá rõ ràng, Tiết Thành Triết không khỏi nhướn lông mày. “Dư tiểu thư có phải có chuyện tốt gì không?”

Dư Kim Kim tự biết thất thố, le lưỡi xin lỗi. “Ngại quá, Tiết tổng.”

Tiết Thành Triết không phải là người nghiêm túc, Dư Kim Kim vẫn cười. “Không gạt anh, tôi có người bạn cũng là người thành phố B, hơn nữa cũng là họ Tiết.”

“Bạn trai?”

Dư Kim Kim không lập tức lên tiếng, một lát sau nụ cười mở rộng, gật đầu. “Bạn trai.”

Tiết Thành Triết là một người đàn ông đã kết hôn, nhìn bộ dáng vui vẻ của cô là biết ngay. “Xem ra dưới mắt Dư tiểu thư cuồng nhiệt ở bên trong tình yêu chính trị, người đàn ông họ Tiết kia thực là may mắn.”

Dư Kim Kim lắc đầu, “Người may mắn là tôi.”

Cô nói xong cảm thấy có chút ý ngượng ngùng khi cùng một người không tính là quen biết đàm luận chuyện như vậy, vội cúi đầu uống cà phê. Tiết Thành Triết sờ sờ cằm, khóe miệng có thâm ý khác: lão Tam nhà anh vẫn còn một mình, nhìn cô gái này sẽ say mê.

Hai người nói việc công coi như thuận lợi, chờ Dư Kim Kim đi, một người đàn ông đi ra từ bên trong phòng bao, ngồi đối diện anh, đưa cho anh một điều thuốc, cũng đốt.

“Suy tính thế nào?” Trần Nam Tầm lên tiếng trước.

Tiết Thành Triết nhả một làn khói trắng. “Cậu đang giúp Thịnh Đường, hay là đang giúp vị Dư tiểu thư này? Về công mà nói cùng Trần tổng hợp tác đối với chúng ta trăm lợi không một hại, theo tôi được biết trước mắt công ty Trần tổng càng cần cơ hội hợp tác này.”

“Không có gì khác nhau.” Trần Nam Tầm thờ ơ như không. “Kiếm ít tiền chút thôi, cô ấy là tình thế bất buộc, tôi không đành lòng làm cho cô ấy thất vọng.”

Tiết Thành Triết vừa muốn nói gì, bỗng nhiên phát hiện áo sơ mi trắng trước ngực Trần Nam Tầm dính ấn ký son môi nhạt, tầm mắt chuyển tới khăn giấy bên cạnh tách cà phê Dư Kim Kim đã dùng qua, phía trên kia có cùng màu son môi.

Tiết Thành Triết híp mắt, nói lời dò xét. “Xem ra vị Dư tiểu thư này có quan hệ không nhỏ với Trần tổng.”

Trần Nam Tầm từ chối cho ý kiến.

Buổi tối lúc Tiết Thần còn chưa tan việc đã nhận được điện thoại của Tiết Thành Triết. “Anh ba?”

“Lão tam, cô gái của chú cũng không tầm thường.”

76. Chương 76

Dư Kim Kim từ chức, chẳng biết đi đâu, mà Trần Nam Tầm cũng không thấy bóng dáng mấy tháng rồi. Lão Trần vốn đã về hưu nghỉ dưỡng không thể làm gì khác hơn là lại trở về tiếp quản công ty, Trần Nam Thừa không muốn cha Trần lo lắng quá mức, không thể làm gì khác hơn nói dối an ủi ông.

“Công ty cũng không phải là không có chú ấy thì sẽ sụp, lại nói chú ấy cũng không phải là đứa trẻ, luôn luôn làm bậy đã quen rồi, nói không chừng bây giờ đang ở chỗ nào đó cầu xin Kim Kim tha thứ, hối lỗi sửa sai để làm bạn trai lần nữa, cha cũng đừng lo lắng quá.”

“Cha lo lắng cho nó? Chuyện cười! Người cha lo lắng là nha đầu Kim Kim.” Cha Trần cười lạnh. “Thật không biết tên khốn kiếp này còn muốn tổn thương Kim Kim tới khi nào, hai anh em các con không có một người nào khiến cha bớt lo!”

Ông cũng không biết đời trước mình làm bao nhiêu chuyện xấu, mới sinh ra hai đứa con trai gieo họa nhân gian này, hơn nữa bọn trẻ này, ngay cả có một ngày Trần Nam Tầm đầu thân hai nơi ông cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc, làm người xấu luôn luôn gặp phải báo ứng, chỉ tiếc cho đứa trẻ Dư Kim Kim, tách ra thế nào mới tốt đây.

*

Những ngày không có Dư Kim Kim, mỗi một ngày Tiết Thần thấy gian nan trước nay chưa từng có.

Vào khoảng khắc không có người đó bên cạnh mới biết tình cảm của mình đối với cô đã sâu như vậy, cho dù trước kia từng cho rằng không người nào không thể rời bỏ người nào, nhưng đến lúc này, lại làm sao cũng không bỏ được.

Nghĩ đến người kia đã đi vào trong lòng mình, làm sao có thể làm bỏ cô không còn một móng?

Tiết Thần không làm được, cũng không nghĩ rằng bọn họ sẽ hoàn toàn biến mất ở trong cuộc sống của nhau, chỉ có chút hận mình không phải là duy nhất của cô. Người khi yêu, sẽ không tự chủ trở nên ích kỷ, Tiết Thần anh cũng không ngoại lệ.

Nhớ nhưng quá mệt nhọc, ý chí của Tiết Thần sa sút mấy ngày luôn đãng trí, hướng chỉ sau khi biết Dư Kim Kim không rõ tung tích, cả người cũng sắp hỏng mất. Hóa ra người đàn ông luôn có thần thái phấn khởi cũng sẽ bị tình yêu hành hạ đến thế này, ngay cả ánh mắt cũng ảm đạm.

Anh nhảy dù bị thương ngoài ý muốn, thời gian đó Diệp Tích Thượng vẫn luôn phái người chăm sóc bên cạnh anh. Về sau Tiết Thần xuất viện ở nhà nghỉ ngơi, không có mấy ngày đã khiến người ta chạy về. Diệp Tích Thượng sợ anh gặp chuyện không may, tự mình tới tìm anh.

Tiết Thần khép khếnh mở cửa cho anh, Diệp Tích Thượng thiếu chút nữa không nhận ra anh. Tiết Thần vẫn là người đàn ông có cuộc sống rất tinh tế, trừ huấn luyện bên ngoài, lúc nào thì khiến mình nghèo túng dơ dáy qua? Một phòng lộn xộn giống như bị bão tàn quét, ăn xong đồ ăn mua ngoài thì cái hộp chõng chất trong phòng bếp, tủ lạnh chỉ có mấy bình nước suối cùng vài thứ nát vụn.

Diệp Tích Thượng nhìn chung quanh một vòng. “Cậu sinh hoạt thế nào? Tớ không tới cậu định dùng loại phương thức này tự sát?” May mà lúc anh tới tiện đường mang thức ăn đến.

Tiết Thần lười biếng dựa vào ghế sofa, không chút để ý đáp anh: “Người sống còn có thể khiến mình chết đói?”

Diệp Tích Thượng đung cái chân bó thạch cao. “Thương thế của cậu chính là chân hay đầu óc?”

“Là nơi này.” Tiết Thần cố làm khổ sở, che ngực. Diệp Tích Thượng cười khế, đem cơm hộp mở ra đẩy hướng trước mặt anh. “Còn tự ăn hay để tớ dứt cậu?”

Tiết Thần cũng cười nhưng lại mang theo một chút khổ sở. Anh an tĩnh ăn từng miếng từng miếng cơm, ăn không biết ngon. Cầm gậy gò dây râu ria, mặt mày cúi thấp, so với bình thường ăn không được một nửa thì để bát đĩa xuống.

“Ăn lượng cơm này còn không bằng Nam Nam.” Diệp Tích Thượng than nhẹ. “Cậu đừng diễn cảnh tội nghiệp đau khổ vì tình, không thú vị tẹo nào.”

Tiết Thần lấy ra một hộp thuốc bẹp dí từ trong khe hở ghế sa lon, bên trong còn dư lại nửa điếu, lấy ra đốt, chỉ hút vài hơi thì người cũng có chút sững sờ. “Có phải tớ khốn kiếp không?”

“. . . . .” Diệp Tích Thượng từ chối cho ý kiến.

“Nếu như mà nếu tớ không dồn ép như thế, cũng sẽ không khiến Trần Nam Tầm thừa cơ làm ột cô gái đeo những thứ tổn thương cùng uất ức kia.”

Ở trước mặt anh Tiết Thần không có bí mật, cũng không cần giấu giếm cái gì, mắng mình máu chó, đáng đời bị kéo ra ngoài róc xương lóc thịt. Diệp Tích Thượng không nói gì, anh biết hiện tại Tiết Thần cần không phải là an ủi, chỉ cần một cơ hội phát tiết, một người có thể nghe anh bày tỏ.

Rất nhanh hút xong nửa điếu thuốc, sờ sờ trong túi, trống không, lục lọi trên ghế sa lon và đảo loạn trên khay trà, tìm được tất cả cũng chỉ là cái hộp trống không và cái gạt tàn chất đầy tàn thuốc. Anh bới móc trong đồng tàn thuốc, lấy được non nửa điếu thuốc, đốt, đặt ở bên môi liềm mạng hút, không cần thận ho khan sặc sụa.

Tiết Thần lấy lòng bàn tay che đầy mắt cùng cái trán, nửa ngày cũng không phát ra thanh âm nào nữa, an tĩnh, trầm mặc —— Diệp Tích Thượng ngồi đối diện anh, rõ ràng cảm nhận được cảm xúc bi ai cực kỳ khổng lồ tản ra từ trên người anh.

“Cậu. . . . . Cứ thế yêu cô ấy?”

Tiết Thần truyền tới tiếng cười khê, “Nếu đổi thành Cố Hoài Nam, dưới tình huống này bảo cô ấy lại biến mất một lần nữa, tớ dám đánh cược chuyện đầu tiên cậu muốn làm chính là đi bắn bỏ Trần Nam Thừa.”

Diệp Tích Thượng há miệng, lại chấp nhận ngậm miệng, một hồi lâu sau mới lạnh nhạt nói một câu: “Không nên nghĩ tình hình quá tệ, cho tới bây giờ quan hệ giữa Trần Nam Tầm và cô ấy cũng không phải bình thường, dù thế nào đi nữa cũng sẽ không gây bất lợi cho cô ấy, coi như Kim Kim Nhất nghĩ không thông tìm cậu ta báo thù thì Trần Nam Tầm cũng không phải là quả thị mềm, còn có thể không bằng một cô gái?”

Tiết Thần cũng tự nói với mình như thế, nhưng làm sao có thể nói không lo lắng cho được.

Bên kia, Tiết Đông Lăng phái người đi thăm dò, vẫn luôn không có đầu mối có giá trị. Mỗi ngày Tiết Thần gần như đều sống trong sợ hãi, điện thoại mang theo cũng không rời khỏi người, chỉ sợ không nhận được điện thoại cũng sợ nhận được điện thoại. Anh sợ đầu kia ông nói sẽ truyền đến tin tức làm anh hoàn toàn hồng mắt, tỷ như một lúc nào đó chỗ nào đó phát hiện thì thể một cô gái trẻ tuổi. . . . . Mỗi ngày trôi qua đều mang đến cho anh cảm giác hành hạ trên tinh thần vượt qua đau đớn thể xác, anh cảm thấy mình cũng sắp điên rồi. Mặc dù ở trước mặt mọi người nhìn anh không thấy thay đổi bao nhiêu, nhưng Diệp Tích Thượng biết cả người anh đều căng thẳng như dây cót, phàm là một chút áp lực bên ngoài sẽ đứt đoạn.

Mỗi ngày anh rời giường đều ôm kỳ vọng, lại bị thất vọng phá hủy mong đợi, trong lúc anh cảm thấy thất vọng đã từ từ biến thành tuyệt vọng thì Tiết Thành Triết mang theo một tin cùng một người tới.

Ngày đó Tiết Thần mới vừa vào cửa nhà thì Tiết Thành Triết gọi điện thoại tới.

“Đang ở đâu?”

“Nhà.”

“Anh ở S thị rồi, chú ra ngoài uống một bữa với anh ba.”

“Không đi.”

Anh cự tuyệt thật nhanh, không có một chút do dự, Tiết Thành Triết cười. “Tiểu tử thú vị, không muốn gặp cô gái của chú hả?”

Tiết Thần dừng lại động tác đi dép, “Anh nói. . . . . Cái gì?”

“Đến đây đi, gặp mặt rồi nói.”

Tiết Thành Triết báo một địa chỉ, trong chốc lát Tiết Thần đã xuất hiện, mặt nghiêm túc mà ánh mắt lại sáng trong, nhanh chóng bước chạy thẳng tới chỗ anh.

“Người đâu?”

“Người nào?” Tiết Thành Triết chột nhứ mày.

“Tiết Thành Triết!” Tiết Thần trầm mặt xuống, lên tiếng cảnh cáo. “Chớ đem chuyện này ra đùa, em sẽ trở mặt.”

“Mẹ kiếp, uống công nuôi cậu, cô gái kia quan trọng với chú thế sao? Ngay cả anh trai cũng không nhận!” Tiết Thành Triết bĩu môi, vỗ anh hạ xuống, sau đó trước khi anh đánh trả thì hất cảm ý bảo bên trong gian phòng bao.

Trái tim Tiết Thần căng thẳng, không hề nghĩ ngợi đẩy cửa đi vào. “Kim Kim!”

Trong đầu anh đều là hình dáng của Dư Kim Kim, nhưng khi cửa bị đẩy ra, trong nhà nào có bóng dáng Dư Kim Kim? Chỉ có một người đàn ông đang ngồi ở ghế sa lon, hai chân tự tại gác trên bàn trà, một cánh tay khoác lên trên lưng sofa, một cái tay khác bưng tách cà phê thứ phẩm.

Người đàn ông tây trang màu trắng, tóc ngắn màu rậm nắng chải dựng thẳng lên, tai phải rủ xuống một bông tai màu đen, con ngươi sụp xuống, mặt bị cái tách che hơn phân nửa, không nhìn thấy vẻ mặt, cả người lại tản ra khí chất.

Tiết Thần ngẩn ra, ngược lại nhìn về phía Tiết Thành Triết. Tiết Thành Triết nhún nhún vai, bảo anh tự hỏi.

Tiết Thần bước vào bên trong nhà, khóa chân mày, “Ngài là?”

Người đàn ông mắt diếc tai ngơ đối với câu hỏi của anh, để cả phê xuống mới chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt càn rỡ quan sát anh một lượt, không đáp mà hỏi ngược lại: “Cậu chính là Tiết Thần?”

Lúc này Tiết Thần mới thấy rõ người này.

Anh hai nhà họ Tiết chưa đến bốn mươi tuổi, mà người đàn ông trước mắt cũng chỉ hơi lớn hơn chút so với anh hai nhà họ Tiết. Trong suy nghĩ của Tiết Thần phản ứng đầu tiên chính là cha Dư Kim Kim, nhưng khi nhìn tuổi lại không giống, nếu như không phải, vậy anh ta là ai?

Anh không có lên tiếng, người đàn ông cũng không nói chuyện, chứa đựng nụ cười nhạt, rất có kiên nhẫn chờ anh mở miệng. Trong lòng Tiết Thần nhớ Dư Kim Kim, không có đoán, khe vuốt cằm. “Tôi là.”

“Rất tốt.” Người đàn ông đứng lên, đôi tay cầm ở túi quần đi tới trước mặt Tiết Thần, giằng co cùng anh ở khoảng cách gần, miệng cong lên. “Đ đoán được tôi là ai không?”

Tiết Thần lắc đầu, còn không đợi đặt câu hỏi, chỉ thấy người đàn ông ra tay cực nhanh cho anh một quyền.

Một quyền này đánh vào bụng dưới của anh, sức hung mãnh, nhanh như tia chớp, Tiết Thần thấy anh ta động thủ lại không kịp phản ứng đã bị một cái này.

Không có người đàn ông nào bị đòn nghiêm trọng ở bụng dưới mà còn có thể mặt không đổi sắc, đau nhức bén nhọt truyền đến, Tiết Thần cũng chảy mồ hôi, đợi qua cơn tức thì giờ tay sẽ phải đánh trả. Tiết Thành Triết cũng không ngờ người đàn ông này sẽ động thủ, sắc mặt cũng trầm xuống, nhanh chóng tiến lên kéo Tiết Thần, che ở trước người anh.

“Kha tiên sinh, ngài làm như vậy sợ rằng không tốt lắm đâu?”

Người đàn ông nghiêm mặt, kéo kéo cổ áo, gạt Tiết Thành Triết ra, bực bội nhìn Tiết Thần. “Tiểu tử, tôi hỏi cậu một câu, cậu có muốn nó không? Muốn thì đi cùng tôi; không muốn thì hôm nay tôi sẽ phê cậu.”

Tiết Thần 100% xác định chữ “nó” trong miệng người đàn ông này chính là Dư Kim Kim, đáy mắt vui vẻ, kiên định khắc ra một chữ: “Muốn.”

Nghe câu trả lời của anh, người đàn ông lại lộ ra nụ cười, rất là hài lòng. “Đáp án thông minh, kêu một tiếng cha, tôi lập tức cho cậu thấy nó.”

Tiết Thần nhướng mày, suy nghĩ, hóa ra người đàn ông này là. . . . . Cha ghẻ của Dư Kim Kim. Sớm nghe cô nói mẹ Dư tái hôn gả ột người đàn ông khủng khiếp, lại không nghĩ rằng người đàn ông này còn trẻ như vậy.

*

Một mô hình phi trường nhỏ ở ngoại ô thành phố S, người đàn ông mới vừa dừng xe lại, Tiết Thần đã nghe thấy trên đỉnh đầu ù ù vang dội, nhìn lại, một máy bay trực thăng từ xa bay tới gần cuối cùng hạ cánh xuống chỗ cách trước xe không xa.

Tiết Thần nhìn người đàn ông một cái, người đàn ông cũng nhìn anh.

“Không phải tôi cho cậu cơ hội lần thứ hai khiến con bé đau lòng.”

“Cháu cũng sẽ không ình cơ hội làm cho cô ấy rời đi.” Tiết Thần trầm giọng đáp lại ông, nói xong cũng không kịp chờ đợi đi tới chỗ máy bay trực thăng đã dừng hẳn.

Anh kéo cửa khoang máy bay trực thăng ra, một bóng dáng mảnh mai đang nằm trên ghế sau, hình như cô ngủ thiếp đi, cũng không có phát hiện mình đã rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Tiết Thần ôm cô, vỗ nhẹ mặt của cô, kêu tên cô.

Đầu Dư Kim Kim rất nặng, còn có chút đau, giống như làm một giấc mộng rất dài, trong mộng có Tiết Thần, anh đang kêu tên của mình. . . . . Dư Kim Kim nỗ lực mở mắt ra một đường may, tầm mắt từ từ ngưng tụ trên gương mặt ngay trước mắt. . . . .

Tiết Thần có chút ghen ngào, hầu kết giật giật, bàn tay vuốt ve gương mặt của cô, lúc mở miệng giọng nói cũng khản đặc. “Kim Kim. . . . .”

Thanh âm của anh như dây cung lay động đáy lòng cô, ánh mắt của Dư Kim Kim từ ngốc trệ biến thành không thể tin được, rồi sau đó lại né tránh, cô hơi giãy giụa, lại bị anh ôm chặt hơn. Tiết Thần làm sao có thể để cho cô chạy mất, anh gặp cô, giống như đối đãi với trân bảo hiếm thấy mất mà có lại được.

“Em thật giống như. . . . . Đã rời khỏi anh cả đời vậy.” Nói xong cố định cằm của cô, cúi đầu hung hăng cho cô một cái hôn.

Nhiệt độ đã lâu không thấy, lồng ngực đã lâu không thấy, người đã lâu không thấy.

Dư Kim Kim cố gắng khống chế tâm tình cuối cùng bị anh hôn hóa thành nước mắt.

. . . . .

Hết chương 76

77. Chương 77

Thường nghe người ta nói, tình yêu là thứ đáng sợ nhất, sẽ hư hỏng tâm trí lý trí của con người, không kiên không được.

Dư Kim Kim tự nhận là một người có thể yêu cũng có thể rút người ra đi, đã từng yêu Trần Nam Tầm như vậy cũng không có bị lạc mất tim của mình, ngay cả trầm luân cũng là cam tâm tình nguyện, đã từng yêu Trần Nam Tầm, khi anh phản bội cùng lừa gạt mình thì cũng không có hận đến mức muốn giết chết anh.

Cho đến khi cô gặp được Tiết Thần, lại cuối cùng mất anh.

Một người làm cô nguyện ý tin tưởng vào tình yêu lần nữa, nguyện ý chôn vùi người đã từng tổn thương mình, một người như thế muốn biến mất khỏi cuộc sống của cô, Dư Kim Kim cảm thấy không còn có cái gì có thể rời khỏi mình gọi là mất đi.

Tất cả chỉ vì thủ đoạn bẩn thỉu của Trần Nam Tầm, tất cả chỉ vì anh muốn lấy được cô lần nữa.

Điều khiến cô không thể hiểu được là nếu như Trần Nam Tầm có yêu cô quan tâm cô, làm sao có thể dùng loại phương thức này đẩy cô vào vực sâu khổ sở thêm một lần nữa.

Cái anh gọi là tình yêu hoàn toàn khác so với cô.

Ngay cả Cố Hoài Nam cũng không ngờ Trần Nam Tầm có thể làm ra chuyện như vậy đối với Dư Kim Kim, cô thủy chung tin tưởng giữa bọn họ dù không có tình yêu cũng có một loại tình cảm khác đủ khiến anh không đụng vào ranh giới cuối cùng của cô ấy.

Loại đả kích này càng làm cho người ta không cách nào chịu đựng được so với tổn thương lần trước, hai người từng yêu nhau, sẽ dùng tư tưởng nhấn chìm tổn thương lần nữa?

Cố Hoài Nam cũng không có được đáp án, cũng không có tinh lực suy đoán, chỉ sợ Dư Kim Kim không chịu nổi tâm tình hồng mất. Những ngày chung sống với nhau, Cố Hoài Nam cũng không thể nhắc tới chữ “Trần”, vì vậy cách gọi này sẽ làm cô lập tức nghĩ đến hai người, một cảm hận một rất oán hận.

Thực sự khiến Dư Kim Kim mất trí là một chuyện khác.

Bởi vì tâm tình xuống thấp ý chí sa sút, Dư Kim Kim bắt đầu mắc bệnh kén ăn, không có ăn được thứ gì, sau đó ngửi thấy mùi thức ăn sẽ muốn nôn.

Chợt có một ngày cô nôn ọe ở trong nhà cầu thì chợt nhớ tới kinh nguyệt của mình đã ngừng hai tháng, liền tưởng đến phản ứng gần đây, đầu óc Dư Kim Kim nhất thời ông ông. . . . .

Cô đi bệnh viện, rất nhanh lấy được kết quả, khi thấy tờ xét nghiệm, Dư Kim Kim chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, té ở trên ghế hành lang.

Hiện lên kết quả dương tính chứng thật đã mang thai, Dư Kim Kim nắm tờ giấy kia trong đôi mắt khô khốc rấp rấp, một giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

Nếu như theo thời gian suy đoán, đứa nhỏ này có cha là. . . . . Trần Nam Tầm. Nếu là Trần Nam Tầm thì sao cô có thể lưu lại nó.

Dư Kim Kim không có lựa chọn theo đó làm giải phẫu, cô đi một thành phố nhỏ rất xa phương Bắc, liên lạc một bệnh viện rất vắng vẻ. Chuyện này cô không có nói cho bất luận ai, đây là sỉ nhục với một người thì không cách nào mở miệng trước bất kỳ ai.

Ngày giải phẫu là một ngày đầy mây, cô đi trên hành lang chờ y tá kêu tên của mình. Rốt cuộc đến phiên mình thì Dư Kim Kim cảm giác chân mình cũng chết lặng.

Bàn mổ thật lạnh, cô nằm ở phía trên, cả người không khống chế được run lên. Cô nhìn trần nhà, nghe thấy thanh âm bác sỹ loay hoay dụng cụ, ngón tay cũng rối rắm ở chung một chỗ.

Hình như bác sỹ đã thấy nhiều tình huống như thế, lại không nhịn được lắc đầu cười lạnh. “Thật không biết những người tuổi trẻ này nghĩ thế nào, nếu không muốn đứa bé thì sao không biết ngừa thai? Cha của đứa bé không chịu trách nhiệm, đứa bé gặp phải cha mẹ như các người cũng thật xui xẻo.”

Thành phố phương Bắc lạnh sớm hơn so với tưởng tượng của cô, nhìn gió gào thét bên ngoài cửa sổ, Dư Kim Kim nghe bác sỹ quở trách thì chợt khóc.

Nếu như cha của đứa bé là Tiết Thần, anh tuyệt đối không phải là một người đàn ông không phụ trách. Dư Kim Kim chợt ngồi dậy, mặc quần áo vào liền chạy, cô không có cách nào làm giải phẫu, bởi vì cha của đứa bé. . . . . Thật sự có thể là Tiết Thần.

Dư Kim Kim cảm giác mình sắp điên rồi, đến tột cùng ai mới là cha đứa bé trong bụng của cô, cô căn bản không cách nào xác nhận. . . . .

Cô không thể lưu lại nghiệt chủng của Trần Nam Tầm, nhưng nếu như thật giết rồi, cô bỏ lỡ rất có thể là con của Tiết Thần.

Dư Kim Kim chạy rồi dừng lại, dựa vào tường bệnh viện lạnh lẽo đôi tay che mắt không được rơi lệ, trong lòng giống như đè ép một tảng đá lớn, không chỉ khiến cô không cách nào hô hấp, ngay cả tiếng khóc cũng không phát ra được.

Trong một khắc kia cô cực kỳ hận Trần Nam Tầm, hơn nữa từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên có ý giết người.

Dư Kim Kim trở lại S thị, đi tới nhà Tiết Thần, anh không có ở đây, cô liền chờ. Sau khi hai người chia tay Dư Kim Kim chưa từng đến làm phiền anh, coi như nhớ anh, tình nguyện ôm điện thoại trốn khóc cũng không có gọi một cú điện thoại cho anh.

Cô biết rõ Tiết Thần không là người đàn ông nói suông, một khi anh làm ra quyết định cũng sẽ không thay đổi. Mà cô cũng không có mặt mũi đi gặp anh, cô sợ, sợ ánh mắt anh nhìn mình, sợ từ trong miệng anh nghe được chữ “Bản”.

Chính cô cũng cảm thấy bản thủ, sao có thể van xin anh không để ý?

Tiết Thần trở lại thấy cô ở cửa nhà mình, cũng không có không cho cô vào cửa, cũng không có đuổi cô đi. Anh làm chuyện của anh, Dư Kim Kim an tĩnh ở một bên nhìn chăm chú, anh không biết đối với Dư Kim Kim mà nói có thể coi là một cuộc cáo biệt.

Nếu anh biết, tuyệt đối sẽ không tuyệt tình như vậy với cô, hai người cả đêm không nói một câu với nhau, thậm chí lúc cô rời đi cũng không nói một câu hẹn gặp lại.

Anh nào biết, từ sau lần đó anh và cô thật suýt nữa cũng không gặp lại.

Tiết Thần từ chỗ Kha tiên sinh biết được chuyện sau khi Dư Kim Kim rời khỏi nhà anh.

Cô gọi điện thoại cho cha Dư, lại gọi điện thoại ẹ Dư, không phải là nói chuyện phiếm thăm hỏi bình thường, không có gì đặc biệt. Nhưng Dư Kim Kim xưa nay không tính là nhiều thân mật với ông lại nói muốn ông đi giết chết một người, Kha tiên sinh ở nước ngoài dĩ nhiên có thể lực, sau khi ở chung một chỗ với mẹ Dư thì cũng từ từ lui ẩn ra khỏi vòng máu me. Nhưng ban đầu ông muốn đem mẹ Dư tới bên cạnh mình vì muốn hòa hợp với tiểu nha đầu Dư Kim Kim nên đã từng cam kết qua là cô xin gì sẽ được nấy.

Nhiều năm qua Dư Kim Kim chưa từng có bất cứ yêu cầu gì với ông, hôm nay vừa mở miệng là muốn một cái mạng, anh đương nhiên ý thức được nha đầu quả quyết là gặp phải chuyện gì.

“Có thể nói cho cha biết nguyên nhân làm như vậy hay không?”

“Cha đừng hỏi, hãy nói có chịu đồng ý con hay không?”

“Con mở miệng, cha nào không đáp ứng, chỉ là. . . . . Hiện tại cha quá bận rộn, có thể chờ cha——”

“Nếu như cha muốn trì hoãn thời gian, vậy coi như con chưa từng tìm cha.”

Dư Kim Kim dứt lời sẽ phải cúp điện thoại, thái độ quyết liệt khiến Kha tiên sinh phải thỏa hiệp. “Được rồi được rồi, nhưng hiện tại cha thật không qua được, cha cho con địa chỉ một người, con có thể đi tìm cô ấy, nói là cha bảo con đi, cô ấy sẽ giúp con.”

“Là một phụ nữ? Cha qua loa với con?”

Kha tiên sinh cười vô tội. “Cha nào dám qua loa với con, yên tâm đi, cô ấy đáng tin.”

Kha tiên sinh sợ cô gặp chuyện không may, chỉ muốn ổn định cô trước, nhận lời xong thì cho cô phương thức liên lạc với môn đồ, sau đó gạt mẹ Dư dùng tốc độ nhanh nhất từ nước ngoài bay trở về, cũng may ông kịp thời tìm được Dư Kim Kim, nếu không hậu quả thật không dám suy nghĩ.

“Tôi chưa từng thấy ánh mắt Kim Kim đáng sợ như thế, tràn đầy thù hận, thay đổi hoàn toàn thành người khác.” Mặc dù Kha tiên sinh không phải cha đẻ của cô, lại bởi vì nguyên nhân ai yêu cả đường đi với mẹ Dư nên đặc biệt thích nha đầu hoạt bát đáng yêu này, yêu thương như con ruột. “Tôi làm cho nó ổn định lại cũng trì hoãn một ít thời gian, ít nhất phải chờ tôi trở lại, nhưng nó vẫn còn quá đa nghi, không nhận được một mình đi tìm Trần Nam Tầm.”

Cả đời Kha tiên sinh trải qua bao nhiêu lần máu tanh đếm không hết, nhưng không có lần nào làm ông cảm thấy sợ đến mức tim đập nhanh. Lúc ông chạy đến, thấy nửa người dưới của Dư Kim Kim đã bị vết máu đỏ tươi nhuộm dần, nhìn thấy mà ghê. Mà Trần Nam Tầm ôm Dư Kim Kim, tay che bụng cô, trên người của cậu ta cũng dính đầy vết máu.

Ông còn nhớ rõ khi ông nhìn thấy Trần Nam Tầm thì cả người cậu ta lâm vào tình trạng khủng hoảng, yên lặng chờ đợi nhìn vết máu, vẻ mặt không dám tin, rồi sau đó. . . . . Hối hận gần như không còn hy vọng.

Kha tiên sinh không để ý rốt cuộc là ai đã thương ai, tung chân đá Trần Nam Tầm ôm Dư Kim Kim rời đi, nháy mắt với Tiết Li Li một bên vây khốn Trần Nam Tầm, sau đó đưa Dư Kim Kim đi bệnh viện.

Đáng tiếc tất cả đều đã quá muộn.

Bác sỹ cuối cùng không thể giữ được đứa bé này, thể chất của cô vô cùng suy yếu, coi như không xảy ra chuyện gì muốn giữ đứa bé kia cũng không phải là chuyện dễ. Sau khi Dư Kim Kim tỉnh lại, Kha tiên sinh không biết nói cho cô biết sự thật này như thế nào, thật ra thì không cần ông nói, sau khi Dư Kim Kim mở mắt ra chuyện đầu tiên làm là đưa tay ra sờ bụng của mình.

Tay của cô đặt trên bụng bằng phẳng, mắt trong nháy mắt liền đỏ, vài lần cô nhắm lại khắc chế tâm tình, lại cuối cùng không nhịn được, dùng chân trù đầu.

Lúc ấy mọi người chỉ nghe thấy trong phòng bệnh này truyền ra một tiếng kêu gào kiệt lực sau đó không có thanh âm.

Đó là thời khắc đau nhất của một cô gái.

Kha tiên sinh cũng không nhịn nổi cơn đau, ông không biết an ủi cô như thế nào, Dư Kim Kim chỉ phát ra một ít thanh âm, sau sẽ không thấy thanh âm nữa. Ông cũng không biết rốt cuộc trái tim cô đau đến cỡ nào mới có thể khiến cả người nằm ở nơi đó giống như chết, mắt không nhắm, chỉ có khóe mắt không ngừng xôn xao nước mắt chứng minh cô vẫn còn sống.

Sau chừng một tháng cô không mở miệng nói chuyện nhiều, Kha tiên sinh mang cô ra nước ngoài, mang về bên cạnh mẹ Dư chăm sóc. Đợi cô khôi phục lại từ trong đau đớn, Kha tiên sinh và mẹ Dư mới biết được đầu đuôi những chuyện này, biết được Tiết Thần.

Yêu một người là như thế nào, sao Kha tiên sinh có thể không biết. Mặc dù ông đã từng muốn dùng năng lực của mình bảo vệ cô thật tốt, không để cho bất luận kẻ nào tìm được cô, không để cho bất luận kẻ nào tổn thương cô nữa, nhưng cuối cùng ông thương cô như con ruột, sao có thể nhắm mắt nhìn cô như kẻ mất hồn?

Một người không có tình yêu có thể sống, nhưng cô ngay cả tim mình cũng mất ở trên thân người đàn ông kia rồi, sau này sống một mình thế nào. . . . .

*

Đêm đã khuya.

Dư Kim Kim ngủ say ở trên giường Tiết Thần, cô có nút thắt, không chịu trở về gặp Tiết Thần. Kha tiên sinh không thể làm gì khác hơn là dùng thủ đoạn để cho cô ngủ thẳng đến nơi này, hôm nay tác dụng của thuốc vẫn còn, Dư Kim Kim ngủ tiếp.

Tiết Thần ngồi ở bên giường, tầm mắt không rời khỏi khuôn mặt nhỏ gầy gò không chịu nổi, sau đó tầm mắt trượt xuống, cuối cùng rơi vào trên bụng cô.

Tiết Thần chăm chú nhìn lâu như một thế kỷ, cúi đầu, nhẹ nhàng gối lên trên bụng cô, nắm tay cô, nháy mắt một cái, thế nhưng một chuỗi nước mắt rơi xuống.

Đứa bé, cha là cha con, rất xin lỗi không có cơ hội hoan nghênh con đến, xin lỗi, hơn nữa hiện tại cha chỉ có thể nói một câu với con. . . . . Hẹn gặp lại.

. . . . .

Tiết Thần tình nguyện tin tưởng trong bụng cô từng có đứa bé của anh và cô.

Hôm nay anh cũng không muốn gì, thậm chí anh không quan tâm còn hận Trần Nam Tầm hay không, chỉ cần cô gái này ở đây, chỉ cần cô vẫn còn ở đây, Tiết Thần cảm thấy quá đủ rồi.

*

Kể từ lúc Dư Kim Kim sinh non, thân thể vẫn không tốt lắm, ngay cả tính tình cũng thay đổi, trên mặt cô rất khó coi không còn thần thái tươi cười ngày trước. Tiết Thần không nhắc tới những chuyện xảy ra trước kia của bọn họ ở trước mặt cô, anh dùng tâm che chở cô.

Bọn họ cũng không ở chung nữa, Dư Kim Kim ở chỗ ở cũ, Cố Hoài Nam ngày ngày ở cùng với cô, mỗi ngày Tiết Thần đều đến thăm cô.

Tiết Thần mang cô đi ra ngoài ước hẹn như trước kia, nhưng vẫn như cũ không làm Dư Kim Kim mở lòng.

Gần cuối năm, mẹ Dư và Kha tiên sinh cũng từ nước ngoài trở lại, chuẩn bị mừng năm mới ở chỗ này. Lần đầu tiên mẹ Dư thấy Tiết Thần liền quăng cho anh một bạt tai, đáy mắt lóe lên ánh lệ. “Tôi chỉ có một đứa con gái, nếu không phải trong lòng nó còn có cậu thì tôi sẽ khiến cho cậu đến chết cũng không thấy được nó.”

Tiết Thần có thể né tránh, nhưng chỉ cam chịu.

Mắt thấy mẹ Dư lại muốn động thủ, Dư Kim Kim theo bản năng che chắn trước người Tiết Thần. Cô không lên tiếng, chỉ một động tác này làm ướt mắt hai người.

Mẹ Dư xoay người sang chỗ khác âm thầm lau mắt.

Tiết Thần cắn răng, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên cô.

Anh phải làm thế nào mới có thể đền đáp tình yêu của cô gái này đối với mình.

*

Cố Hoài Nam từng nói qua, trên con đường tình yêu Dư Kim Kim kiên cường hơn cô.

Kể từ khi bị Kha tiên sinh trả lại, Tiết Thần luôn che chở, thật ra thì Dư Kim Kim thử đi ra đả kích cùng với đau đớn trước kia, so với ai khác cô cũng muốn trở lại trước kia hơn. Vậy mà mỗi lần đối mặt với ánh mắt thành tâm thành ý của Tiết Thần, Dư Kim Kim sẽ không tự chủ tránh né.

Cô thủy chung không qua được cửa ải của bản thân, Tiết Thần biết. Anh không thúc giục cô, không bắt buộc cô, chỉ nhẹ nhàng hôn cô, nói cho cô biết không sao.

Nhưng chợt có đoạn thời gian, Tiết Thần không có xuất hiện ở trước mặt cô, anh biến mất. Trong mắt Dư Kim Kim mất đi sáng rõ, giống như ngày không có Tiết Thần, tất cả của cô đều là ảm đạm.

Cho đến đêm ba mươi, thời điểm Dư Kim Kim dạy Kha tiên sinh làm hoành thánh chợt nghe tiếng gõ cửa.

Dư Kim Kim còn tưởng là Cố Hoài Nam tới, vội đi mở cửa cho cô ấy, vậy mà hai người đàn ông đứng ngoài cửa, một là Tiết Thần, một người đàn ông khác lớn tuổi hơn, một phong thái hiên ngang khí thế không gian tự uy.

Tiết Đông Lăng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lượt, “Cháu chính là Kim Kim?”

Dư Kim Kim gật đầu, “Dạ, ngài là?”

Chân mày Tiết Đông Lăng hơi cong. “Xin chào, bác là cha Tiết Thần.”

Dư Kim Kim hít vào một hơi, nhất thời khấn trương khuôn mặt nhỏ tái đi. “Bác trai. . . . . Tiết.”

Kha tiên sinh nghe tiếng, sau đó nhìn thấy Tiết Đông Lăng không khỏi héch mảy, tầm mắt chạy hai vòng trên mặt ông và Tiết Thần, trong bụng sáng tỏ. “Ngài là cha Tiết Thần?”

Tiết Đông Lăng gật đầu, “Đúng vậy.”

Kha tiên sinh từng điều tra thân thể bối cảnh của Tiết Thần, đương nhiên biết Tiết Đông Lăng quyền cao chức trọng có địa vị và thân phận, ông kéo Dư Kim Kim vào trong ngực. “Không biết Tiết tiên sinh đến trễ như thế là vì chuyện gì?”

Tiết Đông Lăng cười nhạt, không kiêu ngạo không tự ti mở miệng khạc ra hai chữ.

“Cầu hôn.”

Hai chữ này khiến Dư Kim Kim hít vào một hơi, không biết là bởi vì quá khẩn trương hay quá giật mình, một hơi hít vào thậm đã chí quên thở ra.

Tiết Thần tiến lên một bước, kéo cô từ trong tay Kha tiên sinh, vỗ lưng của cô, sau đó phải bột dính bên má cô.

“Công tác của anh năm sau sẽ phải quay về Bắc Kinh rồi, anh sinh sống ở chỗ này gần mười năm, tất cả bà bạn bè, chiến hữu, anh em đều ở nơi đây, em cũng ở nơi đây. . . . .” Anh vuốt ve mặt cô, ánh mắt không dịu dàng lắm.

“Anh có thể vứt bỏ tất cả ở đây để quay về Bắc Kinh bắt đầu lần nữa, nhưng không có biện pháp bỏ em lại, cho nên. . . . . Anh muốn dẫn em đi cùng.”

Dư Kim Kim cúi đầu xuống, nước mắt rỉ ra ướt át. “Bạn của em cũng ở đây, tại sao em phải đi theo anh chứ?”

“Nhưng trái tim em ở chỗ này của anh.” Tiết Thần cong môi cười, từ trong ngực móc ra một hộp nhung nhỏ, bỗng dừng quỳ một chân trên đất giơ tay lên cao. “Nếu em không đi theo anh, anh cưới người nào?”

. . . . .

Tiết Thần cưới cô là quyết tâm kiên định chưa từng có, anh nguyện ý dùng hôn nhân cả đời tới trói chặt cô, dùng nhất chiếc nhẫn tầm thường bao lấy cô, giúp cô cởi bỏ nút thắt, trở lại làm Dư Kim Kim trước kia, dùng tình yêu của em để bảo vệ cô, không hề để cho cô chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Thật ra thì anh biết, mặc kệ Dư Kim Kim biến thành hình dáng gì, duy nhất không thay đổi chính là anh.

. . . . .

Sau lại.

Thật ra thì Cố Hoài Nam đã mang thai, hơn nữa sau đó không lâu thì sin cho Diệp Tích Thượng một cô con gái, ngày đó là mừng bảy tháng bảy âm lịch, con gái được đặt tên là —— Diệp Thất Tịch. Chuyện của Diệp Thất Tịch và Dư Lục Tự cũng sẽ có bản in lẻ. Lục Tự là một người như thế nào, mời xem phần hệ liệt hai Thời gian em chờ anh (Tên Internet mục tiêu đã định)

Sau đêm thất tịch mấy tháng, Tiết Thần cũng vinh dự trở thành cha, Dư Kim Kim sinh con trai.

Về phần Trần Nam Tầm, bởi vì làm quá nhiều chuyện xấu, có lẽ ông trời cũng không nhìn được, để cho anh ta gặp phải báo ứng, mà sự tình sau này xin xem Tranh giành quyền lợi .

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-ket>